KF
23243
NEDL TRANSFER
HN 4YFQ X

Digitized by Google

KF 23243

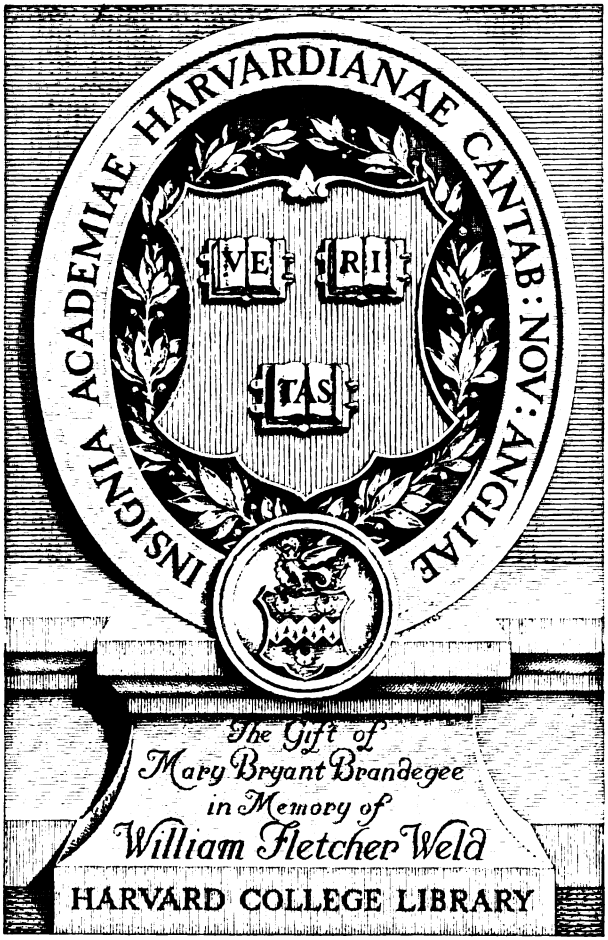

Digitized by Google

ad p. 172 κλοψός x. l. Vid. Alberti Rubenii dissert. de numo, Asin
recepta ad calcem Comentarii de R. V. p. 269
ad p. 173 παιψείσω x. l. vid. Kusterus de verb. med. p. 122,
Harpocrationem emendat et illustrat Dau. Ruhnkenius ad Timaei Lex.
Platon. Lugd. Bat. a. 1754. Valckenar. Lectt. Amon.

Digitized by Google

Joh. Frider. Fischerus A. M.
A. C. CIↃ IↃ CC LII.

Digitized by Google

ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝΟΣ
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΡΗΤΟΡΩΝ.

HARPOCRATIONIS
DICTIONARIVM
IN DECEM RHETORES.

PHIL. IACOBVS MAVSSACVS
suppleuit & emendauit.

Additæ sunt notæ, & dissertatio critica in qua de auctore, & de hoc scribendi genere diligenter disputatur.

Βασιλῆ τ' ἀγαθῶ, κραταιρῶ τ' αἰχμητῆ.

PARISIIS,
Apud CLAVDIVM MORELLVM, via Iacobæa, ad insigne Fontis.
M. DC. XIV.

Digitized by Google

KF23243
Gh 6.7

Εν καινὸν ἐξεύρημα κἂν τολμηρὸν ᾖ,
Πολλῶν παλαιῶν ὄντι χρησιμώτερον.

Digitized by Google

AVGVSTISSIMO SENATVI TOLOSANO.

PHIL. IACOB. MAVSSACVS D. D. D.

VALERIVM Harpocrationem reſtitutũ à me, & veſte nouis penè fimbriis ornata donatum offero vobis (Patres Ampliſſimi.) Autor hic eſt politiſsimus, & qui diligentiſsime tractat de magiſtratibus, & fori Athenienſis actionibus, de variis totius Atticæ locis, ritibus populorum, & nominibus virorum propriis, in quorum manibus diu rerum Atticarum adminiſtratio fuit. Cui condignius of-

Digitized by Google

ferrem quàm vobis inueni neminem: cum si res de quibus tractat spectemus, vobis omnino debeatur qui iura Tolosæ reddentes Landgothiæ totius, vicinarumq; prouinciarum moderatis habenas, & in supremo rerum culmine autoritate regia constituti estis. Supremorum Atticæ magistratuum monumenta, ritus & eorum leges, non nisi supremis heroibus & per omnia æqualibus deuoueri ac consecrari poterant, nec Mæcenates alios eligere par erat autorem hunc qui de iure Athenienſium & Lacedæmoniorum ciuili ac diuino paucis accuratissime disputat, quàm vos qui iuris Romanorum scripti, quod fluxisse certissimũ est è duabus præcipue ciuitatibus Athenarum & Lacedæmoniorum, soli hodie in Gallia verissimi fautores religiosissimíque sacerdotes non immerito habemini. Ego tamen veritus ne quid satis per-

Digitized by Google

fectum vobis quorum integritati nihil deeſt apponerem, inter ſacrum & ſaxum conſtitutus hærebam, nec tam ſeueros audebam Catones accedere. quid facerem? rogabant amici, flagitabant à me viri doctiſſimi quorum opera manum operi admoueram, & quod eſt potentiſsimum imperandi genus, innuebat qui iubere poterat parens obſeruandiſsimus, quem adſcriptum in ordinem veſtrum, veſtri partem eſſe ſciebam. Malui igitur quibuſdam audax & temerarius videri quàm pluribus contumax & vnius dicto non audiens. Itaque vobis P. A. opus hoc meum dixi, proxima primáque fœtura genitum, & obſtetricia quadam opera eductum vegrande, vix etiam celebratis poſt partum amphidromiis eius, nec incaute hoc feci, nam quia vidi multa ideò pretioſa iudicari quod templis ſint dedicata, appendi hanc tabulam

Digitized by Google

in ipso Themidis sacrario, in ipso Deorum χθονίων sessimonio, vt ex hoc voto plus laudis cõsequeretur quàm ex labore cuius ope fuit perfecta. Nõ erat forte alienum huic loco de amplitudine ordinis vestri verba facere, sed quia laudum vestrarum buccinatorem me minus dignum ingenue profiteor, meliúsque de illis silere puto quàm parum dicere, supersedebo: ne si velim in immensum illud pelagus ingredi stylus excrescat in molem, memini enim me apud vos verba facere, quorum occupationibus interuenire peccare est in publica commoda. Philosophica igitur differendi libertate in his latissimis campis non spatiabor, sed adinstar oratorum qui temporis angustiis in dicẽdo coram iudicibus premuntur, vrget enim eos aqua defluens, & libelli subscriptio, nec possunt ἀπορρο-ίᾳ obstricti de his quæ cuperent

Digitized by Google

verba facere, orator ego coram vobis iudicibus extra præscripti & præstituti temporis terminos non potis currere, reticebo multa ne dedicatoriæ epistolæ breuitatem excedam: non enim tanti ingenium meum esse mihi persuadeo vt officij vestri pereat horæ momentum. Quod si iam non occupatis auribus, sed aliquantula negotiorum publicorum interstitione laxatis, per spatium puncti temporis me audire vultis, & librum hunc meum quem honori & meritis vestris consecraui legere, lætabor mirum in modum, sin minus autem, quin habeant certe quo se oblectent eruditi non diffido: licet negare non possim primo à me susceptum fuisse, non vt illum ederem, sed vt curiositati meæ satisfacerem & aliquid in eo genere literarum adipiscerer; postquam alea iacta fuit, primúmque hunc partum meum vulgare pollici-

Digitized by Google

tus ſum, viſum eſt præſtare tollere quàm exponere: quis liberos ſuos alendos non cenſeat? in his itaque quæ ſemel cœperam durare volui, ne mutato conſilio Epimethei potius quã Promethei partes agerem, & quia videbam *mea iam promiſſa reposci, me ſignari oculis*, incidere malui in inuidorum κακοζηλίαν quàm diutius fraudare datam fidem. Cum ergo iudicij grauis periculum ſubire deberem, quæſiui aſtute aliquem qui temeritatem meam nominis autoritate & pondere protegeret, nemo repertus in albo, & niſi veniſſet in mentem vos Prætoris vices, minorum tueri negotia, dando illis in integrum reſtitutionem, cum facilitate & blanditie circumſcripti fuerint, minorem me ſi falſus fuero, & minus cautè perſuaſerint mihi amici mei inanes has curas communicare, & publico ſtudium meum non denegare, in integrum

tegrum posse restitui per vos, & omni obligatione liberari, multorum fortasse iniqua iudicia experiri paratus eram, at occurrit commodùm amplitudinis vestræ autoritas, in quam confugi tuto tanquam in asylum vt per vos aut Æsculapij more opus hoc περιτόκιον redintegretur ad vitam, aut Platonis iuuãte Vulcano infamia liberetur si peruenire non debet ad famam. Quod si fauor vllus testimonij publici mihi fuit affectandus, iudicio vestro contentus esse debui, vel fidicinis exemplo qui considentium cætui indignatus sibi cantum ciebat & solis musis, quibus vtinam Gratias (vt aiunt) permiscere mihi licitum fuisset, quod cum pati non quitum sit operis institutum, & scribendi ratio, (quamuis non deesset materiæ pompa si quidquam aliud intueri libuisset quàm fidem operis) sufficere credidi veniam pro fa-

Digitized by Google

uore, ſatis eſſe pia vota pro merito, quid enim faciat ſermo peritiæ ſplendore dotatus, vbi res etiam ſine inſinuatoris ſtyli placet officio? autor impetrauit gratiam ſufficit vt interpres mereatur affectum. Quia vero me nulla ratione apud inuidos laudem mereri poſſe non dubito, ſolatur hoc animum meum, quod ſciam ſcripta mea, ſi eis ſpuria, ſubuentanea, & ingenij in diuerſa ſtudia diſtracti fœtus videbuntur, mihi tamen ipſi interea (quod imperitis cantoribus vſu venire ſolet) fortaſſe non diſplicitura. Commendabitur ſpero ſemper hoc opus, ſi non aſſertoris & vindicis cauſa, at ſaltē re autoríſque ipſius nomine, quem ſi diligenter & attentè iniqui illi cenſores intueri & manu verſare velint, ſeparatim promitto, in méque recipio fore eum illis & voluptati & vſui.

Non ſemper ea ſunt, quæ videntur, decipit

Digitized by Google

Frons prima multos, rara mens intelligit
Quod interiore condidit cura angulo.

Sed quid mihi negotij eſt cum viti-litigatoribus qui nihil niſi lites quærunt? quid illorum cauillationes morer? ſi tantillum hæc probata ſint vobis, num mihi iam laudis abundè eſt ſi munuſculum hoc non dedignemini? in literarum plauſum tantum ire deſideraui, vobíſque induſtriæ meæ rudimentum aliquod exhibere, maiori cura, iudicióq; ſolidiori, auiditatem qua literas diſcendi teneor, per quas facilior & paratior in veſtrum ordinem optimo cuique patet aditus, ſi faxit Deus, aliquando probaturus.

Digitized by Google

Digitized by Google

LECTORI B. S.

DARAVERAM tibi (Lector beneuole) satis ampla prolegomena, in quibus de auctoris vtilitate & excellentia disputaueram cum ingenij contentione, & de his quæ in eo laudabiliora visa erant, sed & Typographorum negligentia, & nundinæ Francofurdienses quæ immmaturas & præcoces vt plurimum editiones vrgere solent, omnia me in pauca hæc contrahere coëgerunt, quæ tibi habe vt saltuatim & quasi per Satyram ἀδεσπότως collecta sunt & tumultuario.

Annus agitur centesimus decimus ex quo Venetiis Aldus Manutius cui vitam debet bona pars auctorum Græcorum, Harpocrationem luce donauit vna cum vetusti Vlpiani rhetoris in Demosthenem enarrationibus. Cúmque studiosorum auiditati primæ illius editionis exẽplaria non suffeciissent, rursus idem Aldus & Asulanus manum eidem operi applicuerunt: annóque milleſimo quingentesimo vigesimo septimo (ex qua fluxere octuaginta sex anni) scholia illa Demosthenica cum

Digitized by Google

vocabulario Harpocrationis nouis typis excudere, nulla alia quod scire potuerim, ab hoc tempore Harpocrationis prodiit editio, de Vlpiani enim commentariis non loquor, cum toties in lucem ea venerint, quoties de nouo operi Demosthenico admota fuit manus. Quid autem in præcedentibus illis duabus editionibus præstitum sit studiosos omnes monere visum est operæpretium vt enucleatius appareret quid in hac vltima editione accedat. Solent vt plurimum (quod trito peruulgatóque veriloquio circumfertur) postremæ curæ prioribus esse sapientiores, δεύτεραι φρονιμίδες σοφώτεραι, sed aliter prorsus euenit in huiusce auctoris editione, nam quos errores, σφάλματα, ἀτοπίας, lacunas, quas denique ineptias prior in se continebat editio, easdem plane repetita retinuit: imo & crassiores deformiorésve, in ea nihil plane mutatum, nihil correctum, & critico pumice expunctum fuit, ne sublati quidem errores typographici, sed potius (quod à nobis in notis spissius demonstratum est,) tot tantique de nouo commissi fuere, vt oculatiores ipsos effugere potuerint. Desideratur in ea integer hic locus ἀζήτητον, ἀντὶ τοῦ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχει κακολογιῶν ἐπ' Αἰσχίνῃ ὁ τοῦ Κτησιφῶντος. qui tamen in priori legebatur, nihilo secius ab hac postrema editione nullus repertus est Hercules qui τοῦτον τὸν Αυγείου βουστασίου ἀνακαθήραι tentauerit, adeo latuit in extremis Italiæ oris auctor hic nequaquam spernendus, ita neglectus & parum cognitus fuit ob deformitatem & squallorem errorum quos præ se ferebat: ipsa enim soricina nania confossiorem eum nobis relictum fuisse ad

Digitized by Google

hoc aui quis nisi Antronio asino crassior & stupidior sit, ignorare potest? Scio doctorum virorum quos Italia tulit multos manibus hunc auctorem triuisse, neminem tamen illorum eius vindicem aut assertorem factum fuisse quis non miretur? scilicet libros legimus, non vt hos à mendis in quibus iamdiu cubant liberemus, sed vt lectos quosdam ex his decerpamus flores, ad rapsodias & farragines illas componendas, quas deinde vulgamus ἀπροσδιονύσως praetermisso auctorum è quibus eas deprompsimus nomine, profiteri nolentes ingenuè per quos profecerimus, & nouarum rerum lectione varia non solidè doctis hominibus imponere percupientes. Nec me latet etiam exstitisse alios qui aliquando de procuranda noua huius operis editione sedulo cogitarunt, è quibus Guillelmum Canterum & postremò Godofredum Iungermanum laudare possumus, qui morte praeuenti hanc Spartam posteris ornandam reliquerunt. Eruditissimus Henricus Stephanus Isocratis verba ex Harpocrationis & Suidae fontibus hausta, quae in fine editionis Aldinae leguntur, notis & animaduersionibus illustrata reliquit: quae res penè nobis persuasit meditatum eum fuisse aliquando in auctoris huius integrum opus scholia edere. Certè Iosephus Scaliger, & Isaacus Casaubonus duo Galliae lumina, tot nodos in hoc opere vindice dignos enodarunt in scriptis suis, vt facile coniicere liceat vtrumque, si non publicè & ex professo, at saltem magna ex parte priuatim & in propriis schedis huic auctori uitam dedisse. Ecquis ita in literis tyro est vt ignoret viuere etiamnum hodie Ioannem Meur-

ſum indefeſsi laboris virum, qui in emendando & perpoliendo hoc auctore aliquid operæ & laboris ſe impendiſſe publicè profeſſus eſt, votique vt opinor iam compos factus eſſet, fidémque liberaſſet ſuam Reipublicæ literariæ dudum, ni aliô vocatus, & à muſis ſeuerioribus quas colit occupatus futuram editionem differre coactus fuiſſet. Multos alios eruditos viros recenſere poſſemus, qui vel ex parte dum commentarentur, aliquid in huncce auctorem contulerunt, vel ex eius ſcriptis multa hauſerunt variæ & profundæ eruditionis: ſed magnos heroas ἐκ προόδου hic tantum ſalutare non conſtituimus adinſtar Numæ Pompilij qui numina ſua adorari perfunctoriè vetabat: in notis quæ ab vnoquoque illorum præſtita ſunt ad huius operis reſtitutionem, religioſè à nobis animaduerſa ſunt, quò te remittimus (beneuole lector) ne in iſtis diutius immoremur, & te ad magis ſeria properantem detineamus. Lacer igitur vndique truncus, & ἄπαιτος huc vſque manſit auctor hic noſter, ideóque parum aut nihil cognitus, cui publico malo præſto nos medelam ferre conati ſumus, ne diutius hic antiquitatis theſaurus lateret, & doctis omnibus aurem velleremus, vt ſi quam habeant ad corpus iſtud tot vulneribus mutilum & mancum ſymbolam conferre velint, nec enim omnia nos aſſequutos in tam infirma ætate ſperare audemus. Audax certe incæptum & viribus noſtris impar, ſed & publica vtilitate compulſi, & precibus amicorum noſtrorum victi non temperare potuimus, quin qua fieri potuit diligentia nouam huius autoris editionem abſolueremus. Acta tandem res eſt a-

lacri

Digitized by Google

lacri animo ac iuuenili robore, quod secundatum fuit ope & auxiliis manu exaratorum codicum, studio & lucubrationibus doctorum virorum. Vsi sumus itaque codice manuscripto cuius nobis copiam fecit eruditissimus Federicus Morellus, & excuso altero à nobilissimo Bongarsio nobis dum per Hanouiam transiremus commodato, in quo manu praestantissimi Pythœi variæ lectiones ex Codice vaticano descriptæ erant quantum colligere potuimus, & collata quædam cum Suidæ verbis, quæ ex hoc auctore desumpta sunt. His tantum præsidiis freti & coniectura, ad hoc opus nos adcinximus ante aliquot menses, quod dum nos totum habebant contraria studia, reluctantibus ipsis musis & tempore, ad finem tandem perduximus non sine ingenti & inexhausto labore ac fastidio; & tamen vix credentibus persuadebimus eum nos ex subuerbusto, (vt loqui amarunt veteres,) non deditium, sed in fraudem ipsius legis Æliæ Sentiæ merum ciuem Romanum feciſſe, ideſt ei à magna mendorum & lacunarum caterua obsesso suppetias commodum veniſſe & opem tuliſſe. Qua autem quantáque animi constantia omnia purgare necessum fuerit quid attinet exprimere? fieret certe Alcinoi apologus si lacunas omnes quas restituimus recensere vellemus, menda sublata numerare & quæ de nouo addita sunt ob oculos ponere. Praeteribo igitur omnes illas confusiones quæ spissius in hoc opere occurrebant, antequam eius illustrationem susceptissemus, nec recensebo quomodo quæ diuulse & vellicatim legebantur coniuncta sint, & suis quæque locis restituta, occurrebant

Digitized by Google

(vt docti omnes & in his literis paulò versatiores probè sciunt) integra orationis cola, & res aliæ aliis permixtæ, quæ nec vllam paritatem habebant & connexionem, nec suo loco legebantur, vt & infinita alia, quæ innumeris in locis (vt in notis apparebit) improbe diuulsa & discerpta inter se sine sensu, sine ratione vlla ab omnibus huc vsque lecta fuerant. vix vlla exstabat pagina in editionibus præcedentibus in qua non corruptum legeretur veteris cuiusdam auctoris nomen, vel in qua non falsò tribuerentur Demosthenis quæ Æschinis erant, Isæo quæ Isocratis: vt vice versa quæ ad Æschinem non pertinebant Æschini: & ita de reliquis omnium auctorum qui in hoc opere laudantur operibus quæ cuilibet legitimo parenti ad normam legitimæ critices diligenter vindicauimus, vt facile deprehendent illi qui ad notas nostras adire non dedignabuntur. Monebo solummodò me textum auctoris quam emendatissimum excudendum curasse, sublatis erroribus omnibus typographicis & ineptiis quæ in superioribus editionibus continebantur, & additis correctionibus & emendationibus quibuslibet quæ vel ope manuscriptorum codicum, vel coniectura & studio meo facta fuere. Quot autem quantisque in locis verba auctoris torquere, interpolare & mutare necessum habuerimus nullus vnquam dignoscet, nisi & veteribus editionibus potiatur, & in istis sit τελωνοδόμος (vt Antiphon loqueretur.) spuria multa subreptitia & hypobolimæa quæ nec ab ipsis manu exaratis codicibus agnita fuere, & quæ nos vt ex vngue leonem, ad extraneos auctores pertinere de-

prehendimus facile, expungere noluimus, nec à suis quaque locis deturbare: quod in præcedentibus editionibus qua lacerè qua corruptè inuenirentur, sed in notis omnes studiosos monere voluimus quædam in hoc auctore legi quæ è margine in textum irrepserunt sæpius, vt verbis ἰωνία χώρα & πόλος, quæ omnia plane non agnoscit codex satis bonæ notæ Federici Morelli. certe in voce πόλος quin quæ ab his verbis καὶ πόρος, πόρος vsque ad finem leguntur, ἀπεμφαῖα & notha sint nullus dubito: quamuis ea Suidas qui integrum hoc dictionarium in syllogem suam transfudit, non respuat. At in verbo ἰωνία χώρα nihil sanum nihil integrum legere erat antequam vulneribus huius auctoris Pæonias manus ferre tentassemus, innumera eiusmodi sunt quæ præterire maluimus quàm recensere ne laconicæ brèuitatis supra modum amantibus tædio essemus aut molestiæ. Hoc vnum est quod prætermittere nefas esse existimauimus, permultis videlicet in locis auctum fuisse & suppletum à nobis auctorem nostrum, vt apparet ex verbis ἀδημονούσης, ἀλίπεδον, ἄπλα, ὑπογραφῆς, Κυπρογένους ἡπιωδόλω Γιτθὶς, τραγικὸς πίθηκος, & innumeris aliis in quibus non tantum quæ mutila erant redintegrata sunt, sed & numerosi veterum auctorum loci & fragmenta distincta ac separata, Pherecratis, Eupolidis, Cratis, Carcini, Menandri, & aliorum priscæ & nouæ comœdiæ auctorum versus, dramata, imò & ipsa nomina restituta, & ex tenebris obliuionis eruta ac vindicata. Quod vel vnicus ille locus in verbo παροιμία maxime lacer & interpolatus docere potest, vt & alij ver-

Digitized by Google

bis ἀδηλούμενοι, ἀφανεῖσαι & ἠπιδώλια in quibus Diphili & Menandri dramata hactenus incognita restituta sunt. Quin autem plurima adhuc supersint quæ vitam desiderent non ignoro, nam & verba θρόιον, θόγγις, κωδία, ὠφπεπωκότες & τέλγωνοι, hoc clamant satis aperte: è quibus tamen quædam sunt quæ in notis à nobis restituta fuere ex coniectura, vt θόγγις quod interpolatum & lacerum reliquimus ne sententiæ nostræ nimis suffeni esse videremur, & τέλγωνοι quod mutare noluimus licet ex ὁ τῇ de nouo additis ex manuscripto Federici Morelli, manifestò colligeremus deesse drama Menandrinum vel αἰαπηδώλια, vel ὠδαπηδώλια. Poteramus & alia plura addere si libuisset ex Suida, & aliis maiorum gentium auctoribus, quæ odorati sumus procul dubio huc pertinere, sed manuscriptis codicibus fidem habentes qui non plura complectebantur quàm quæ addidimus, religiosè reliqua omnia reiicere maluimus in volumen peculiare quod paratum habemus de derelictis ab Harpocratione vocabulis rhetoricis. Breues etiam notas addidimus vt in hoc maiorum & doctiorum vestigiis inhæreremus, & tempori inseruiremus: nihil enim hic in tyronum gratiam; eruditis solis & veteranis in literis militibus sedulitatem & diligentiam nostram probare voluimus. Parcant nobis igitur illi, qui breues notas oderunt, & qui plusquam par est eos diligunt qui commentariorum mole laborant. Notare tantum mens nostra fuit non commentari, hoc enim exsequuti sumus satis diligenter in quinque lectionum libris quos breui edemus volente Deo, vt sint totius operis interpretes. In

Digitized by Google

his præter infinitos auctoris huius laudabiles locos, quam plurimi alij auctorum eiusdem farinæ qua perpenduntur, qua explicantur, qua corriguntur. Quod si hancce operam nostram & studium doctis ludibrium non debere videamus, nósque in cassum, & inuita Minerua non laborasse dignoscamus, libros illos lectionum nostrarum quos huiusce operis interpretes vocamus, cultioribus & in studiis antiquorum consummatioribus nauseæ non futuros audemus nobis polliceri. Sin aliter acciderit, & nobis non fauerit dexter Apollo, tenebris eos damnabimus perennibus, & alia omnia quæ nobis diligentia nostra parauerat in beneficium literariæ Reipublicæ, schedis suis prememus. Addita deinde est dissertatio critica, in qua de auctore, & de conscribendorum lexicorum methodo fuse & ἀκριβέστερον disputatum est: quam subsequuntæ sunt notæ illæ in quibus breuiter de locis controuersis, & in quibus hæret aqua, tantum egimus. Versionem autem adhibere noluimus, ne sana mente præditis & literarum (vt decet) scientibus ludibrio essemus & contemptui, adinstar quorundam è triuio interpretum qui pollucem, Suidam, & alios id genus auctores interpretandos susceperunt. atque hic est laborum nostrorum finis. Faue & foue quisquis hæc leges.

Digitized by Google

DECEM RHETORES
E QVORVM ORATIONIBVS collectum est hoc Dictionarium.

Antipho Rhamnusius.
Andocides Cydathenienſis aut Thureus.
Lyſias Syracuſius aut Athenienſis.
Iſocrates Athenienſis.
Iſæus Chalcidenſis.
Æſchines Cothocides.
Lycurgus Butades Athenienſis.
Demoſthenes Pæanienſis.
Hyperides Colittenſis.
Dinarchus Corinthius aut Athenienſis.

Digitized by Google

DE HARPOCRATIONE
ex Suida.

ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝ ὁ ΒΑΛΕΡΙΟΣ γεγραφώς, ῥήτωρ Ἀλεξανδρεύς· ΛΕΞΕΙΣ τῶν δέκα ῥητόρων. ΑΝΘΗΡΩΝ συναγωγεύς.

HORVM Rhetorum & Harpocrationis elogia multa collegimus in dissertatione critica, & antelogio notarum nostrarum: in quo de diuersis Harpocrationis operibus à nobis actum est. reliqua suppeditabunt tibi Dionysius Halicarnasseus, Plutarchus, Hermogenes, Philostratus, Suidas, & Photius in bibliotheca. quos omnes diligenter consules vt tempus compendi facias. In syllabo verò auctorum in hoc opere laudatorum quem confecimus accuratè, recensitæ sunt orationes omnes decem rhetorum, in quorum gratiam vocabularium istud ab Harpocratione confectum est.

Digitized by Google

DE HARPOCRATIONIS DICTIONARIO A MAVSSACO FILIO ILLVSTRATO

Mauſſacus Pater.

AGNOSCO auctorem quem Diis maioribus offert
Sanatum innumero vulnere muſa minor:
Agnoſco tenerum quem prima ætate nepotem
Natus abortiuis niſibus edit auo.
Forte quis obſtupeat quod curæ obnoxius audet
Alterius curis contribuiſſe ſuam,
Et curare minor maiorum ſcripta: ſed auſi
Non ratio forſan diſplicitura ſui,
Qua licet immenſum, curíſque minoribus impar,
Plus viſum eſt iuuenem quàm decuiſſe ſenem.
Si decus eſt etenim, ſi dedecus inde futurum,
Sic illud maius, ſic minus iſtud erit.

ΑΡΠΟ-

Digitized by Google

ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝΟΣ
ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΡΗΤΟΡΩΝ

ΑΒΑΡΙΣ, κύελος. λοιμοῦ δέ φασι κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γενόντος, αἰτεῖλαι ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἕλλησι, καὶ βαρβάροις, τοῦ Ἀθηναίων δήμου ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτούς, καὶ Ἀβαείων ἐξ ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν. ὁ δὲ χρόνος εἰ ὡς ἀληθὲς γέγονε, διαφωνεῖται. Ἱππόκρατες μὲν γὰρ κατὰ τὴν τείτην καὶ ὀγδοηκοστὴν ὀλυμπιάδα λέγει γεγονέναι· ὁ δὲ Γίνδαρος, κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα· ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν εἰκοστὴν καὶ τρίτην ὀλυμπιάδα.

ΑΒΙΟΣ, τὸ ἄβιον Ἀμφῶν αὐτὴ τὴν πολιὴν βίον

κεκτημένῳ ἐπαξιν. ὥσπερ Ὅμηρος ἄξυλον ὕλιον λέγει, τὸν πολύξυλον.

Ἀβροκόμας, ὃς ἦν σατράπης τῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως.

Ἀγάθαρχος, ὄνομα κύριον. Οὗτος μνημονεύεται Δημοσθένης. ἦν δὲ ζωγράφος Ἀθηναῖος, Εὐθήμου υἱός, ὁ δὲ Εὔθυμος, Σάμιος.

Ἀγαθῆς τύχης νεώς. Οὗτος μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως ἑτέροις.

Ἀγασικλῆς. περὶ Ἀγασικλέους Γρηνίδης λέγει γέγραπται δὲ Δεινάρχου λόγος κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ διδήλωται, ὅτι Ἀλημοσίοις ἐμισθώσατο. καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν, τῇ πολιτείᾳ ἐνέγραφη.

Ἀγή, τοῦτο πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ αὐτὴ τὸ φέρειν καὶ ἀνάγκην δὲ ἔλκειν ἔλαβεν ἐν τῷ οὕτως εἰπὼν ἀφομοιῶ ὥσπερ Εὐμαθεῖς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαίρεσις. λέγων οὕτως, Ἐβλαψέ με Ξενοκλῆς ἀφελόμενος Εὐμάθειαν εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν καὶ τὸ ἐμὸν μέρος. καὶ πολλάκις ἐν τῷ λόγῳ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ περὶ ἀληθείας φησὶ, τοῦ πά-

μοις μεγάλοις ἄγοι, αὐτὴ τῦ λιμηῆτο. τούτου πολλὴ χρῆσις.

Ἀγελαίων. Ισοκράτης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ. ὡς αὐ εἰ ἔλεγε τῶν πολλῶν σοφιστῶν, καὶ πλανητῶν. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγελαίων ζώων, ἃ βόσκεται εἰς ἃ τύχοι χωρία· ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οἷς διαβόσκεσθαι φασὶ ῥύδλαι, καὶ ἀγλωσσον. λέ δυθεῖα, ὁ ἀγελαῖος.

Ἀγλυὶς, αὐτὴ τῦ ἅπαξ παρὰ Ἰσαίῳ, ἐν τῷ ὑπὲρ Μενεκλέους κλήρου.

Ἀγησίλαος, ὃς ἐβασίλευσε Λακεδαιμονίων, ἐπιφανὴς καὶ γενναῖος· καὶ πολλὰ τῆς Ασίας κατεχρέψατο, τοῖς Κύρῳ συναναβᾶσι χρησάμενος στρατιώταις.

Ἀγλαυρος, ἡ θυγάτηρ Κέκροπος. ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς. Excerpsit h. l. Suidas, ubi vid. Kusterus.

Ἀγνοῦσι τὴν πόλιν, Ἀντιφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ, αὐτὴ τῦ ἀγνίζουσι.

Ἀγνίας, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Εὐκλείδου κλήρου. τοῦτον καὶ τὸν συμπεπεσβευκότα αὐτῷ φησιν Ἀνδροτίων ἐν πέμπτῳ τῆς Ἀτθίδος, καὶ Φιλόχορος, ὡς ἐάλωσαν καὶ ἀπέθανον

ὑπὸ Λακεδαιμονίων.

Αγνοῖς, δῆμος τῆς Ακαμαντίδος φυλῆς, ἧς ὁ φυλέτης, Αγνούσιος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Αγνωμόνως, ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως, καὶ ἀβούλως. Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.

Αγρεφές. Υπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου περὶ τῶν διαγραμμάτων· οὗτοι πολλάκις ἀγρεφὲς ποιοῦντες. μή ποτε ἀντὶ τοῦ σαπρόδους νῦν. σημαίνει δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτα.

Αγρεμόνιοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγρὸν οἰκία διοικοῦντες ἔχοντες. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. Αἰσχίνης δ' ἐν Αθηναίων πολιτείᾳ, κληροῦσθαί φησι πέντε μὲν εἰς Πειραιᾶ· πέντε δὲ εἰς ἄστυ.

Αγρεῦσαι, ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι. Υπερείδης ἐν τῷ Δηλιακῷ.

Suidas To. I p. 37

Αγραφίου, εἴδους τινὸς δίκης οὕτω καλουμένης, κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐγγεγραμμένων, εἶτα πρὶν ἀπαιτῆσαι ἐξαλειφθέντων. διδάσκουσι δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχον, Δημοσθένης τε καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου, καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Αἰσχυλί-

τον· ἐπὶ τε Πυθέας ἐν τῇ περὶ πλοῦ ἐνδείξιν ἀπολογίᾳ.

Ἀγείους, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, τοὺς σφόδρα ἐπιθυμοῦντας τῶν παιδικῶν, καὶ μαλακοὺς παιδεραστὰς φησί. καὶ ἀγειῶν κωδωνιῶν Μένανδρος λέγει, ὧν σφόδρα κωδώνειν ἐστουδακότα. Suidas To. 1 p. 39

Ἀγεθίλη, δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς. ὁ δημότης Ἀγεθιλεύς, καὶ Ἀγεθιλῆθεν. Suidas d. l. p. 40

Ἀγιαῖς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, κατὰ τὰ πάτρια καὶ κυρίως ἀγιαῖς. ἔνιοι μὲν ὀξυτόνως λέγουσι θηλυκῶς λεωφόροι, αἱ τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπῶσιν· ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγιᾶς. ὡς σαφὲς ποιοῦσιν Αἰσχύλος τε ἐν σφιγξὶ, καὶ Εὐπολις. Ἀγιὰς δέ ἐστιν κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δέ φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος· ὁ δὲ Διονύσου, ὁ δὲ ἀμφοῖν. ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγιᾶς, καὶ κατὰ τὴν Ἀθηνῶν διάλεκτον ἀγιαῖς· καθὰ καὶ Σπειρᾶς, καὶ Μηλιαῖς, καὶ τὰ πραπίδια λέγουσιν οἱ σωφρονιφῆ. Αἰσχύλος οἰωνίσι.

Μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐχάραις, Suidas d. l. p. 41

Κνιοσαῦτ' ἀγυιάς.--

Φασὶ δ' αὐτὸ ἴδιον εἶδ δωριέων, ὡς δῆλον ποιεῖ Διονυσίδας ἐν τῇ τρίτῃ τῶν μεγαρικῶν. εἰσὶ δὲ καὶ ⓐ πρὸ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, ⓐ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί. ὡς φασι Κρατῖνος, καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωνι, μεταξὺ τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί·

Λάμπει δ' Ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
Σμύρνης καλαγμοῖς, βαρβάρων θυσμίασ.

Ἀγύρριος, δημαγωγῶν ὄχλος καὶ ἀφανής. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Ἀγωνιᾶν, τὸ ἀγωνίζεσθαι. Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι παρὰ τῷ αὐτῷ. ἐν τῷ παντηρικῷ.

Ἀδήκτος ἀντὶ τοῦ ἀνενδεής. παρ' Ἀντιφῶντι ἐν τῷ ἀληθείας πρώτῳ.

Ἀδελφίζειν, ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν, παρ' Ἰσοκράτει ἐν Αἰγινητικῷ. καὶ Ἑκαταίῳ τῷ Μιλησίῳ, ἐν β' γλυκαλωμῶν, καὶ Στρατίδι, καὶ Ἀπολλοφάνει, ἐν Ἰφιγένειᾳ.

Ἀδημονούσης, ἀπορούσης.

Digitized by Google

Ἀδηφάγους τεμπρεῖς, Λυσίας λέγει ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκλείτου διαμαρτυρίᾳ, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. καὶ ἀδηφάγον πεντηκόντορον Φίλιστος, λέγουσι δ' ἂν τὰς ἐντελομίσθους, καὶ πολλὰ ἀναλισκούσας. ἔοικε δὲ καὶ μεταφορᾷ τῶν ἵππων τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν λέγεσθαι, οἵτινες εἰσάπαντες ἐδήμιοι ἀδηφάγοι, καὶ ἀποικτεῖν. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῇ κατὰ Μυρσιλίαν διαγωγίᾳ, τοὺς πάνυ λύχους, ἀδηφάγους εἶπεν. Suidas To. I p. 51

Ἀδιάστατοι, τὸ μήπω διεστηκὸς μηδὲ διακεχριμένον, Ἀντιφῶν εἶπεν.

Ἀδινίου. οὖ, ἀδινήματος. ἔστι δὲ ὄνομα δίκης. ἀποτίνυται δὲ τοῦτο ἀπλοῦν, ἐὰν καθ' ἧς ἐνάτης πρυτανείας ἀποδοθῇ· εἰ δὲ μή, διπλοῦν καταβάλλεται. Suidas To. I p. 54

Ἀδοκίμαστος, ἀδοκιμασθέντα λέγεται, τὸ εἰς ἄνδρας ἐπεξεφλαῦσαι. καὶ ἀδοκίμαστος ὁ μήπω ἐπεξεταμένος. οὕτω Λυσίας, ἐν τῷ κατ' Δημοσθένους ἀπογραφῆς, εἴρηκε. Suidas To. I p. 55

Ἀδράστειαν, ἡ μυρίκη, τινὲς αὐτὴν λέγουσι τὴν Νεμέσιν, καθότι τὸ τοὔνομα ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως, ὃς ἱδρύσατο μαντεῖον ἱδρυσαμένου ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ καθοσιωθῆναι Suid. d. l. p. 57

Digitized by Google

μὴ ταῦτα Ἀδρασείας. ὡς Ἀντίμαχος ἐν Τύ-
χαις δηλοῖ.

Ἔστι δέ τις Νέμεσις μεγάλη Θεὸς, ἣ τὰ δὲ πάντα
Πρὸς μακάρεσσιν ἔλαχε. βωμὸν δέ οἱ εἵσατο θεσπὶς
Ἄδρηστος πάλαι οἶο παρὰ ῥόον Ἀισήποιο,
Ἔνθα τέμπη τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.

Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἀρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ἀπὸ Ἀδράστου λιμνὸς ἱδρυμένην.

Suidas Tom. I. p. 59. Ἀδιωάτοι, Ἀθηναῖοι οἱ ἐπὶ τῆς κ΄ Τιμάρχου, οἱ ἐντὸς τειχῶν μίλιων κεκτημένοι τὸ σῶμα πεπηγὸς μένον. ἐλάμβανον δὲ οὗτοι δοκιμασθέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς, δύο ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας ἑκάστης, ἢ ὀβολὸν ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. ὡς δὲ Φιλόχορός φησιν, ἑνδέκα δραχμὰς κατὰ μῆνα. ἔστι δὲ λόγος τις Λυσίου περὶ τοῦ ἀδιωάτου, ἐν ᾧ ὡς ὀβολὸν λαμβάνοντος μέμνηται.

Ἀεί, διὰ τέλους, ἐπὶ Ἀντιφῶντι Σαμοθρακικῷ. πολλὴ δὲ χρῆσις αὐτῷ. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ οὕτως ἤρξατο, οὕτως

μὴν

μὴν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ πείνᾳ λόγους.

Ἀβεσώ, Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τὴν Suid. d.l. p. 64
ἀιτῶν ἀεὶ ἐσεσθαι, ὥσπερ καὶ βίεσώ ἡ δυσμενία καλεῖται. ἡ λέξις παρὰ τῷ Διονυσιωνῷ, ἐν ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος.

Ἀειλογία. τὸ ἀεὶ λόγον καὶ βδθυμίας ἔχειν. οὕτω Δημοσθένης & Ἰσαῖος.

Ἀερκτὸν, διὰ τὸ ἀφεκτὸν, καὶ παντα χόθεν Suid. d.l. p. 60
καθορώμενον. Λυσίας.

Ἀετὸς, τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸ ὄροφον, ὅ τινες ἀέτωμα λέγουσιν. Αἰσχύλος ὄρνισι, Ταὶς γὰρ ὑμῶν οἰκίας, ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν.

Ἀζηνία, δῆμος Φυλῆς τῆς Ἱπποθοωνλίδος, καὶ ὁ φυλέτης Ἀζηνιεύς. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Ἀζήτητον, τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχον κεκωλυμένον, παρ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Ἀθεώρητος, διὰ τὸ ἀθέατος παρ' Ἀντιφῶντι ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας, καὶ ἀθεωρητὶ, χωρὶς θεωρίας.

Ἀθηνόδωρος, Ἀθηναῖος τῇ φυλῇ, γραπτώτης. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχυκράτους.

Digitized by Google

Αθμονεύς. Αθμονία δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Αθμονεύς.

Αἰγᾶον, τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου· καὶ Αἰγέως ἡρῴων εἰς Ἀθήναις.

Αἰγᾶδαι, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος· εἰ γνήσιος. Αἰγηὶς φυλὴ ὠνομάσθη ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Γανδίωνος, ἔνθεν οἱ φυλέται, Αἰγᾶδαι.

Αἰγὶς, αἰγίδας ἐκάλουν καὶ ὅσα τῶν κεμμάτων πλέγματα, καὶ τὰ διὰ κεμμάτων, πεπλεγμένα δίκτυα. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως, καὶ Νυμφόδωρος· Ἡρόδοτος δ' ἐν τετάρτῃ τοὺς ὑπὸ Λιβύων αἰγέας καλεῖσθαι.

Αἰγιλιεύς, Υπερίδης. καὶ αἰγιλία, δῆμος φυλῆς Αντιοχίδος, ἔνθεν ὁ δημότης Αἰγιλιεύς.

Αἰδέσασθαι, ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. Αυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος. καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπείθη· ἐν ᾗ τῷ κατ' Αεισοκράτους οὗτος, ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πεῖσαι.

Αιδρις, ἀνεπιστήμων, ἀμαθής, ἄπειρος.

Αἰθαλίδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

Αἰθιόπων, ὄνομα χωρίου ἐν Εὐβοίᾳ.

Digitized by Google

Αἰκίας, εἶδος δίκης ὅ ἐστιν ἰδιωτικῆς ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης, ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔστιν ὡρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται, ὁπόσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι τὸ ἀδίκημα, ὃ οἱ δικασταὶ ἐπικρίνουσιν.

Αἰνείους. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Αἶνος, πόλις τῆς Θράκης. Ὅμηρος, - ὃς ἀπ' Αἴνοθεν εἰληλούθει. Ἔφορος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ Θρακίων πολισμάτων λέγων, φησίν. ἐξῆρμηται δ' ἀπὸ τούτων Αἶνος πόλις, ἣν πρότερον Ἕλληνες Ἀλωπεκονήσιοι κατῴκησαν, ὕστερον δὲ ὑπὸ Μιτυληναίων ἐπηγάγοντο εἰς Κύμης ἐποίκους.

Αἰξωνεῖς, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μένδονα περὶ χωρείου. Αἰξωνὶς δῆμος Φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. ἐκωμῳδοῦντο δὲ εἰς βλασφημίαν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγειν, αἰξωνιάζειν ἔλεγον. Μένανδρος ἐν καννηφόρῳ. Πλάτων δὲ ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας φησὶν, Οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτα γ' ἔχων εἰπεῖν, μὴ μὲ εἴπῃς Αἰξωνέα εἶναι.

Ἀκαδημία, τέλα ὑπῆρχον γυμνάσια. Λύκειον, Κυνόσαργες, Ἀκαδημία. ἐκλήθη δὲ ἀπό τινος ἡρωος Ἀκάδημου. Suidas To. I p. 76

Ἀκαμαντίς, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν περὶ

Digitized by Google

τῦ ὀνόματος. ἐν Ἀχαμαντίδι Φυλῇ γεγονώς. μία αὕτη τῶν δέκα Φυλῶν, ἀπὸ Ἀχάμαντος τῦ Θησέως.

Suidas d.l. p.78 Ἀχαρεῖ, αὐτὶ τῦ μικρὸν, ἢ οὐδέν, παρ' Ἀντιφῶντι.

Ἀκτὴ, πόλις αὕτη ἐν Φοινίκῃ. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Καλλιππον· ἰδὼ Νικάνωρ ὁ μετονομασιῶν γεγραφώς, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς, τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φασὶν εἶναι, Δημήτριος δ', ἰδίως τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Πτολεμαΐδος, πρότερον Ἀκτὴν ὠνομάσθαι φησίν.

Ἀκινάκης, Περσικὸν ξίφος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Suid. d.l. p. 85 Ἀκμάζης, ἀπὸ τῦ ἀκμὴν τῶν νέων πρόπιδος. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Μανιπθίου. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Νίκαρχον περὶ αὐλητρίδων, ἀγνῶτος.

Suid. d.l. p. 93 Ἀκριτος, ἀντὶ τῦ ἀδιακρίτως. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Ἀκροᾶσθαι, ἀντὶ τῦ ἐπακούειν, Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου.

Ἀκτὴ, Παλαιστίδος υἱὸς μοῖρα τῆς Ἀττικῆς, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς τὸν ἐπίτροπον· ὅθεν καὶ ὁ Ἀκτῖτης λίθος. ἐκαλεῖτο δ' οὕτω καὶ τὴν

Ἀπικήν ἡ μὲν, Δηλίνος βασιλέως, ἡ δὲ διὰ τὸ πλεῖστον μοῖραν τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.

Ἀκλια, Ὑπερείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολυεύκτου στρατηγοῦ. Ἄκπα ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ ἀγώνων.

Ἀλαβαστοθῆκαι, αἱ θῆκαι τῶν ἀλαβάστων, ἃς ἐν τῇ συνηθείᾳ, μυροθήκας καλοῦσι. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. ἀλάβαστοι δέ εἰσι λήκυθοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ τὴν λειότητα.

Ἀλαιεύς, ὄνομα δήμου.

Ἀλάστωρ, οὗ μηδέποτ' ἄν τις ἐπιλάθοιτο· Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πολὺ δὲ ἔσωθεν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ.

Ἀλέας, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλική. αἱ δὲ πολῖται Ἀλεῖς

Ἀλέξανδρος, Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Φιλιππικῶν φησιν, Ἡνίκα ἦλθεν Ἀλέξανδρος ὁ τούτων πρόγονος, περὶ τούτων κήρυξ. οὗτός ἐστιν ὁ ἐπικαλούμενος Φιλέλλην βασιλεύς, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατρὸς δὲ Γαδίκου, ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ Μαρδονίῳ, ἀφ' οὗ καὶ ἐπέμφθη ἐπὶ τῆς

Ὑδατος αἴτησιν πρὸς Αθηναίους, ὃ οὐχ ὅπως αἰτῶ προσέχον τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπειλήσαντες, ἀπέπεμψαν. ἕτερος δέ ἐστιν Αλέξανδρος καὶ αὐτὸς Μακεδόνων βασιλεύς, ἀδελφὸς Φιλίππου πρεσβύτερος, περὶ οὗ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας φησί· καίτοι τῶν ἀποκτεινάντων Αλέξανδρον τὸν Φ ἀδελφὸν τοῦ Φιλίππου οὗτος Απολλοφάνης. ἄλλος δέ ἐστιν Αλέξανδρος Θετταλός, περὶ οὗ πάλιν ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αειροκράτους· εἰ δὲ Αλέξανδρον ἐκεῖνον Ϙ Θετταλόν, οὗτος ὁ Φραῖος μέν ἐστι, συνεμάχησαν δ' αἰτῷ Αθηναῖοι κατὰ Θηβαίων, ὅτε δέομεν ἐπὶ παρ' αἰτῷ Πελοπίδας. ἄλλος ὁ Αλέξανδρος Μολοσσός, ἀδελφὸς Ολυμπιάδος τῆς Φιλίππου γυναικός, οὗ πάλιν Δημοσθένης μνημονεύει, ἐν ἕβδόμῳ Φιλιππικῶν, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Αλίπεδον, πνὲς Φ Πειραιᾶ φασιν. ἔστι δὲ κοινὸς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἐπὶ θαλάσσαι, αὖθις δὲ πεδίον ἐγένετο. διὸ καὶ δασύνεται παρὰ τοῖς. ἔστι γὰρ οἷς ἁλὸς πεδίον, ἤτοι ὁμαλὸν πεδίον καὶ περιμμένον καὶ οἷς ἐλπλισμένον, ὡς Αειραφῶνες δαιταλεῦσιν διὰ φιλοῦ, ἐν Ἁλιπέδῳ.

Digitized by Google

ἔνιοι δέ φασιν ὅτι τὸ παραθαλάττιον πεδίον οὕτω λέγεται, τινὲς δέ φασι καὶ τὸ ἁλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δηλοῦσθαι, ὅ ἐστι κονίσασθαι, οὕτως ὀνομασθείσας.

Ἀλιμούσιοι, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσῃ. Ἀλιμοῦς, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, καὶ ὁ δημότης, Ἀλιμούσιοι.

Ἀλιρρόθιος, ὄνομα κύριον. υἱὸς Ποσειδῶνος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχράτους.

Ἀλκέτας, Μολοττῶν βασιλεύς. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ῥητόρων.

Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου. ἐπὶ ἔτος πεμπτον τῆς πεντηκοστῆς, ὃν φησι Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου ἀποστασίου, εὐγνώστους ὁ λόγος, αὐτόν τε καὶ τοὺς μηδὲ πάππων διὰ ξενοσταθμεῖν. ἄλλος δέ ἐστιν Ἀλκιβιάδης οὗ μνημονεύει Ἀνδροτίων ἐν τῇ πρὸς τὸν Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ. μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων τινὲς καὶ οἱ κωμικοί. ἔστι δὲ Φηγούσιος Ἀλκιβιάδου ξένος.

Ἀλκίμαχος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου· γραπτὸς οὗτός ἐστιν Ἀναγυράσιος. Suid. Tom. I p. 117

σιος τ δημον, στρατηγήσας ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, ἕτερος δέ ἐστιν Αλκίμαχος Μακεδών, οὗ μνημονεύει Υπερίδης ἐν τῷ κατ' Δημοσθένους οὕτως. Αλκίμαχον καὶ Αντίπατρον, ἀθηναίους καὶ πρόξενους ἐποιησάμεθα. Αναξιμένης δ' ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν περὶ Αλέξανδρον ἀνέγραψεν αὐτοῦ δημηγορίαν, πρὸς ἣν αὐτεῖπεῖν φησι Δημοσθένην.

Suid. d. l. p. 118 Αλκμαιωνίδαι, γένος ἐπιφανὲς Αθηναίων ἀπὸ Αλκμαίωνος.

Αλογίαν, τὸ μηδένα ἔχειν λόγον, ἀλλ' ἀλογιστεῖν πρᾴτειν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αειστοκράτους, καὶ Πλάτων.

Suid. d. l. p. 120 Αλογοι ἐρασταί, μή ποτε ἢ μή πω ἐξελεγχόντες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς, κατὰ τὴν τῆς περιόδου τάξιν τῶν ὀνομάτων εἰς ἕκαστον ἐπιφερομένων. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ τῶν Παξηνικλέους παίδων ἐρωτικῶν.

Αλόννησος, νησύδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, ὡς καὶ Αρχέμαχος ἐν τετάρτῃ τῶν ΕΥβοϊκῶν. μνημονεύει δὲ τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς περὶ Αλοννήσου, καὶ Θεόπομπος ἐν τετάρτῳ, καὶ Αναξιμένης ἐν τετάρτῳ Φιλιπ-

Digitized by Google

Φιλιππικῶν.

Αλόπη, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Κερκυόνος θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἱππο-θόων ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος. ὡς Ἑλλάνικός τε ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος, καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ ὁμωνύμῳ, Δείναρχος ἐν τῇ διαδικασίᾳ Φαλληρέων. *Suid. d.l. p. 121*

Αλυρξοπωλική, ἡ πορφυροπωλική ὑφ' ἡμῶν λεγομένη. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ελπαγόρου καὶ Δημοφάνους.

Αλῶα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. ἑορτή ἐστιν Ἀττικὴ τὰ Αλῶα. διὸ φησιν Φιλόχορος ὀνομασθῆναι, ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι περὶ τὰς ἅλως, ἄγεσθαι δὲ αὐτὰ φησιν ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν, Ποσειδεῶνος μηνός. *Suid. d.l. p. 124*

Αλωπεκαὶ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος· ὁ δὲ δημότης, Αλωπεκεύς. καὶ Αλωπεκῆθεν. πόθεν δὲ ὠνομάσθησαν, Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ δήλοῖ. *Id. ibid.*

Αλωπεκόννησος, πόλις τῆς ἐν Χερρονήσῳ.

Αμάδοκος, Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ. δύο γεγόνασιν οὗτοι πατὴρ καὶ υἱός, ὃς καὶ Φιλίππῳ συμμαχήσων ἦλθεν εἰς Θήβας πρὸς Κρόβυλέ- *Id. p. 130*

Digitized by Google

πλὴν πόλεμον. ἀμφοτέρων μέμνηται Θεόπομπος ἐν τῇ εἰδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν.

Id. ibid. Ἀμαζόνιον, Ἰσαῖος διείλεκται ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα, περὶ τῶν Ἀμαζόνων ἀφιέρωσιν Ἀθήνησιν, Ἀμμωνίος ἐν τῷ περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν. ἔστι δὲ ἱερὸν ὃ Ἀμαζόνες ἱδρύσαντο.

Ἀμαξαντεία, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ φυλέτης, Ἀμαξαντεύς.

Ἀμβλωθεῖδιον, τὸ ἀμβλωθὲν βρέφος.

Ἀμβρακία, πόλις ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἄποικος Κορινθίων.

Ἄμπποι, Ἰσαῖος πεμψικῷ, ④ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι. ἔνιοι δέ φασιν ὅτι ζεύγνυνται ἵπποι πρὸς ἀλλήλους ἵπποι κάλητες, ὁ δὲ ἑλαύνων αὐτοὺς, ⑤ ἕτερον μὲν παρέλκεται, ὑπὸ δὲ τῶν ἑτέρου ὀχεῖται. οὗτοι ἄμπποι λέγονται. τοῦτ' ὀρθῶς τὸ παρ' Ὁμήρῳ.

Θρῴσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον.

πεζοί δ' εἰσὶν ④ ἄμπποι, ὡς δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν Θουκυδίδου καὶ Ξενοφῶντος, ἐκ τῶν τῶν Ἑλληνικῶν. καὶ μή ποτε περόδρομοί τινές εἰσιν ④ ἅμα ζεῦξις ἵππευσι παραμένοι. Φιλόχορος γοῦν ἐν τῇ ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ, φησὶ, καὶ περόδρομους.

Digitized by Google

Αμμωνὶς, ἡ τῦ Αμμωνος ἱερὰ τελήρης. Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Ιμεραίου.

Αμόργης Πιασσύθνου νόθος υἱός ὄστιν.

Αμοργὸς, ἔστ φραπλήσιόν τι βύσσω. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· μνημονεύουσι δὲ καὶ κωμικοὶ πολλάκις τῶν ἀμοργίνων, ὡς καὶ Αεσοφάνης Λυσιστράτῃ, καὶ Εὔπολις πόλεσιν.

Αμφιγνοεῖν, ἀντὶ τῦ ἀγνοεῖν, ἢ ἐνδοιάζειν περὶ τ γνώσεως. ὡς καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ασίωνα περὶ τ τῶν βιβλίων κλοπῆς, εὐγνήσιος ὁ λόγος.

Αμφιδέαι, εἰσὶ φιαλοσκελίδες πνές. Αεσοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. ἰδίως δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ευθυδίκου φησίν, Οὐ δυνάμενος δ' ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέας διδέας τὰς θύρας.

Αμφιδρομία, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τ ἀμβλώσεως, εὐγνήσιος ὁ λόγος. ἡμέρα τίς ἦγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περιεθέουσαν ἔφερον περίχοντες, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων, Πολύπομπας καὶ Σπίας ἐλαμβανον.

Αμφικτυόνες, συνέδριόν τι ὄστιν Ελληνικόν, συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις. ὠνομάσθη δ' ἢ

τοι ἀπὸ Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος, ὅτι αὐτὸς συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων ὡς φησι Θεόπομπος ἐν ὀγδόῃ, ταῦτα δὲ ἦν δώδεκα. Ἴωνες. Δωριεῖς. Περραιβοὶ. Βοιωτοί. Μάγνητες. Ἀχαιοί. Φθιῶται. Μηλιεῖς. Δόλοπες. Αἰνιᾶνες. Δῦφοί. Φωκεῖς, ἢ ἀπὸ τοῦ Φωκοῦ τοῦ Ἀιακίδου τῶν Δῦφων τὸν συναχθέντας, ὡς Ἀναξιμένης ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν.

Ἀμφίπολις Ἀντιφῶν περὶ τῆς Λιμναίων. φόρου πόλις αὕτη τῆς Θρᾴκης. πρότερον Ἠιόνες, ἐννέα ὁδοὶ ἐκαλεῖτο, ὡς Ἀνδροτίων ἐν δωδεκάτῃ Ἀτθίδος. Μαρσύας δ' ἐν Μακεδονικοῖς, διὰ τὸ περιοικεῖσθαι τὸν τόπον Ἀμφίπολιν ὠνομάσθαι, πρότερον Ἀκρα καλουμένη. ὁ δὲ, Ἄρεος πόλις.

Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν, ὁ τὸν κλῆρον ἐπιδικαζόμενοι, ἀμφισβητεῖν, ἢ παρακαταβάλλειν λέγονται. οἱ μὲν φάσκοντες ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον, ὡς ὄντος παιδὸς τοῦ τετελευτηκότος, ἢ γένους, ἢ ποινῆς. οἱ δὲ, ὡς ἀπαιδος τελευτήσαντος, δικαιότερον λέγοντες ἔχειν αὐτὸν τὸν κλῆρον τοῦ λαβόντος. ἢ συγγενεῖς ὄντες, ἢ κατὰ διαθήκας κληρονόμοι

οὕτω Δημοσθένης, καὶ Υπερείδης, περὶ τῦ καταβάλλειν διεσάφησαν.

Αμφισσα, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, πόλις τῆς Λοκρίδος. Αεσχίνης ἐν τῇ Ὀπουντίων πολιτείᾳ, οὕτω λέγει. Ανδραίμων δὲ ἰῶ οἰκιστής. Αμφισσαν δ' ὠνόμασαν διὰ τὸ περιέχεσθαι ὑπὸ τόπον ὄρεσιν.

Αμφοτερόπλοων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου. ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον ἐπὶ τῷ, καὶ ἐνθένδε πλεῦσαί που, κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τῦτο ἀμφοτερόπλοων καλεῖται.

Αμωσγέπως, ἀντὶ τῦ ἐνί γέ τινι τρόπῳ. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Αεσχινάρου ἐνδείξεως, εἰ γνήσιος.

Αναβάλλει, ἀντὶ τῦ εἰς ἀναβολὰς καθίστησι. καὶ οἱονεὶ ἀναβάλλεται. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ανάγκη, τὸ μενύειν ἃ πεπραγκότα καὶ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Βαιωτοῦ, εἰ γνήσιος.

Αναγὰς, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. διὰ μὲν τῦ α, τὸν ἀναγκαίους. ἐὰν δὲ εναγὰς, τὸν ἐν τῷ ἁγνὸς, τουτέστιν, ἐν τῷ μιάσματι.

Digitized by Google

Αναγνωσκόμενος, ἀντὶ τοῦ ἀναπειθόμενος. Ἀντιφῶν, Ἰσαῖος, Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ

Ἀναγκαῖον. ἀντὶ τοῦ δεσμωτήριον, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμωνα, καὶ Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν· Καλλισθένης δέ, ἀναγκαῖον εἶπεν, ὃ δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι.

Ἀναγυράσιος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. δῆμός ἐστιν Ἀναγυρους τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς. σύνθεν ὁ δημότης Ἀναγυράσιος.

Ἀναδικάσασθαι, τὸ ἀνωθεν δικάσασθαι. οὕτως Ἰσαῖος. συντόνθεν καὶ τὸ, ἀνάδικοι κρίσεις, αἱ ἀνωθεν δικαζόμεναι, ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυρίων.

Ἀναθέσθαι, Ἀντιφῶν περὶ ὁμονοίας. Ἀναθέσθαι δὲ ὥσπερ πεπὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν. ἀντὶ τοῦ ἀνωθεν βιωναι μετανοήσαντας ἐπὶ τῷ πονηρῷ βίῳ. εἴρηται δὲ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν πεπλυνομένων. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ ἢ Φιλήβῳ

Ἀναιρεθεὶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλωθεὶς, ἢ γραφεὶς, παρὰ Ἰσοκράτει Φιλίππῳ.

Ἀναίνεσθαι, κοινῶς μὲν τὸ ἀρνεῖσθαι· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ

ἀφροδίσια λέγεται. Δημοσθένης ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ. Πλάτων Φαίωνι. Μένανδρος, Σικυωνίῳ.

Ἀνακαῖα, δῆμος Φυλῆς ἱπποθοωντίδος ἡ Ἀνάκαια.

Ἀνακαλυπτήρια, δῶρα διδόμενα ταῖς Νύμφαις, ὥρᾳ τε τῆς ἀνδρὸς καὶ τῶν οἰκείων καὶ φίλων, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ὥστε ὁρᾶσθαι τοῖς ἀνδράσι. καλεῖται δ' αὐτὰ καὶ ἐπαύλεια. ταῦτα δ' εἰσὶ τὰ παρ' ἡμῖν θεώρετρα.

Ἀνακεῖον, τὸ δωδέκτορον. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, ἱερὸν τῶν Διοσκούρων.

Ἀνάκρισις, ἐξέτασις ὑφ' ἑκάστης ἀρχῆς γινομένη περὶ τῶν δικῶν, περὶ τῶν συκοφαντούντων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰσάγειν χρή.

Ἄνακτες καὶ ἄνασσαι. οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως, καλοῦνται ἄνακτες· αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες ἄνασσαι. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ.

Ἀναξαγόρας, σοφιστὴς Ἡγησιβούλου υἱὸς Κλαζομένιος, Ἀναξιμένους μαθητὴς Μιλησίου. νῦν δὲ ἐπεκαλεῖτο, ἐπεὶ ὕλλῳ τε καὶ νοῦν πάντων

φρουρὸν εἶπεν. αὐτὸς δ' ὅστις ὁ Ἥλιον μύδρον εἰπὼν διάπυρον.

Ἀναξίβιος. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεσσυβούλου. Λακεδαιμονίων δὲ ἰδίᾳ στρατηγός.

Ἀναποδιζόμενα, ἀντὶ τοῦ ἐξεπαζόμενα. ἢ ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν τὰ αὐτὰ πολλάκις λεγόμενα, ἢ ἀναπαόμενα· Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῃ

Ἀνασείσας, ἀπειλησάμενος. Δημοσθένης κατὰ Αἰσχίνου.

Ἀνασωτίξας, ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν σωτίξας. Ὑπερείδης κατὰ Πολυεύκτου.

Ἀνατεί, ἀντὶ τοῦ ἄνευ ἄτης. ἄνευ κακοῦ. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἀπολλόδωρον.

Ἀναφλύστιοι, Αἰσχίνης ἐν τῇ κατὰ Κτησιφῶντος. Ἀνάφλυστος δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. ἔνιοι δὲ ὡς πόλεως τῆς Ἀναφλύστου μνημονεύουσιν.

Ἀναφορά, τὸ διαφέρειν τινὰ αἰτίαν τῶν ἁμαρτανόντων ἐπ' ἄλλους. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ἀνδηρα, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ ἀεὶ ἔνικμα καὶ διερὰ εἶναι. Φησὶ δέ, τὰ διαχώ-

ματα

μαται διὰ τὸ δύω ϛ καθύπφθε τῶν δίρων εἰς Υπερείδης.

Ανδοκίδου Ερμῆς, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμαρχου. ἔπειτα Ⓦ Ερμῆν Ⓦ Ανδοκίδου καλούμενον, οὐκ Ανδοκίδου, ἀλλ' Αἰγινήτου φυλῆς εἰς ἀνάθημα. καὶ αὐτὸς Ανδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων, ὅτι τοῦ Αἰγινήτου εἴη τὸ ἀνάθημα εἴρηκεν. ὥστε ὁ Δοδεις αὐτοσχεδιάζει, Ανδοκίδου αὐτὸ εἰς λέγων.

Ανδραποδοκάπηλος, ὁ νῦν λεγόμενος σωματέμπορος, παρὰ τὸ καπηλεύειν τοὺς ἀνδράποδα, ὅ ὅτι πωλεῖσθαι. Ισαῖος ἐν τῷ περὶς Ερμωνα.

Ανδραποδιστής. Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. Θαυμάζω δὲ ἔγωγε εἰ σοὶ ἀνδραποδισαὶ τῶν οἰκετῶν ἡμᾶς ἀποστεροῦντας, μόνον θανάτῳ ζημιοῦν.

Ανδρεία, ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Αντιφῶν περὶ ὁμονοίας.

Ανδροληψία, τὸ ἁρπάζειν ἄνδρας ἐκ πνος πόλεως· ἐνεχείρουν γὰρ τινὲς ἔχουσαν πόλιν Ⓦ ἀνδροφόνῳ Ⓦ, καὶ μὴ προϊεμένην αὐ Ⓦ εἰς ὑμωρείαν. Δημοσθένης κατ' Αειτοκρα-

τοις. λέγει δὲ καὶ οὐδετέρως τὸ ὑδρολήψιον ἐν τούτῳ

Ανδρών, Ανιφῶν ἐν τῷ πρὸς τὸν Δημοσθένους ἀντιγραφῆν. Ανδρῶνα φησὶν εἶναι, Κεφαλὸς ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ψηφισμάτων, ⓝ γράψαντα τὸ ψήφισμα, τὸ περὶ τῶν Ανιφῶντος τοῦ ῥήτορος. ἰωῖ ὃ εἷς τῶν τετρακοσίων ὁ Ανδρών.

Ανελόσθαι γὰρ ⓝ νόμον τοῦτον ἐχειροτόνησεν αὐτῇ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ανδροτίωνος φησιν. ἀσαφῶς δ' αὐτῷ ἔχοντος καὶ ἐλλειπῶς, ἄλλοι ἄλλως ἐξηγοῦνται. ἐν δὲ τοῖς Αττικοῖς, διπὴ ἰωῖ γραφή. ἡ μὲν οὕτως. ἀνελόσθαι γὰρ ⓝ νόμον τοῦτον, ἐχειροτόνησεν αὐτῇ. ἀντὶ τοῦ γράψασθαι γὰρ τοῦτον ⓝ νόμον, διαχειροτονίαν περὶ αὐτῆς ἔδωκεν, εἰ χρὴ στεφανοῦν αὐτήν. ἡ δ' ἄλλη, ἀνελόσθαι γὰρ ⓝ νόμον τοῦτον, ἐχειροτόνησε λαβέσθαι ἐκείνου αὐτῆς.

Ανεμοίτας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οὗτος ὁ γλίος Θηβαῖος.

Ανεπόπλωτος. Υπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίης. ὁ μὴ ἐποπλώσας. λέγει δὲ ὁ ἐποπλώσας, δηλοῖ

Φιλόχορος ἐν τῇ δεκάτῃ. Τὰ ἱερὰ οὗτος ἀδικεῖ πάντα, τά τε μυστικὰ, καὶ τὰ ἐποπτικά. καὶ πάλιν, Δημητρίῳ μὲν οὖν ἴδιόν τι ἐγένετο φράτορας ἄλλους, τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι καὶ ἐποπτεῦσαι, καὶ τοὺς χρόνους τῆς τελετῆς τοὺς πατρίους μετακινηθῆναι.

Ἀνεσκυάσατο. τὸ λεγόμενον ἐν τῷ βίῳ ἀνασατωθῆναι. τουτέστι, τὸ ἀνασκυάσασθαι, καὶ οἷς ἀπείπασθαι.

Ἄνετον, ἀντὶ τοῦ ἱερόν, καὶ ἀνειμένον θεῷ ἁγνί. Ὑπερείδης Δηλιακῷ.

Ἀνεχάιτισε, Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀνέκοψεν, ἢ ἀνέστρεψεν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων.

Ἀνήκει, παρὰ Ἀντιφῶντι ἀληθείας θεσπίσω, ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τοῦ ἥκει, ἢ οἷς ἀνεβιβάσθη καὶ θεσπελήλυθεν.

Ἀνθα. ὅπου μὲν ἑταῖρος, δῆλον. μή ποτε δ' Ἀντία χαρτέον διὰ τοῦ τ. ἐπεὶ οὕτως εὕρομεν παρὰ Λυσίᾳ.

Ἀνθεμόκριτος. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα· Τό τε βαλανεῖον τὸ παρ' Ἀνθεμοκρίτου ἀνδριάντα. Ἰστέον, πρὸς ταῖς Θερμαΐαις πύλαις.

Digitized by Google

οὗτος μὲν Ἀθηναίων μόνος κήρυξ, ὑπὸ Μεγαρέων δὲ ἀπεσφάγη, ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν τῶν Θεαῖν Ὀργάδα μὴ ἐπεργάζεσθαι.

Ἀνθεμοῦς. πόλις Μακεδονικὴ· καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς, Ἀνθεμουσαῖος.

Ἀνθεσηριών. ὄγδοος μὲν οὗτος παρ' Ἀθηναίοις ἱερὸς Διονύσου. Ἴσως δ' ἐν τοῖς τῆς συναγωγῆς κεκλῆσθαί φησιν αὐτὸν, διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐν τῆς γῆς ἀνθεῖν τότε.

Ἀνθεών· Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Αἰσχίνου γραφὴν, εἰ γνήσιος, πόλις τῆς Λακωνικῆς.

Ἀνθυπώμοσαν. ἀντὶ τοῦ ὑπέσχοντο τῇ ὑπωμοσίᾳ Δημοσθένης καὶ Ὀλυμπιόδωρος.

Ἀνίδρυτος, ἀντὶ τοῦ ἀνεξίλαστος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Ἀοικος, ἀντὶ τοῦ ἀοίκητος. Λυκοῦργος καὶ Λυκόφρονος.

Ἀντεπιλίθοισιν, ἀντὶ τοῦ ἀντεπιστέλλει. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλιπποίδην.

Ἀντάπαις, τοῖς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἣν ἀπέχει Ρώμης, τριακοσίοις σταδίοις.

Ἀντιβλητέντας, ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντας. Δεί-

Digitized by Google

ναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέα εἰσαγγελίᾳ.

Ἀνηλωίδας, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Νίκαρχον περὶ αὐλητριδῶν, εἰ γνήσιος. υἱὸς οὗτος Λεωδαμείου Διονυσίου ἐνδοξότατος αὐλητής.

Ἀνηρεφής. ὁ καθισταμένος ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων ἐνιαὶ τῇ πόλει χρήματα ὥστε ἀνηρεφέσθαι ταῦτα. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· διηροῦντο δὲ ἦσαν ἀνηρεφεῖς, ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὡς φησι Φιλόχορος, ὁ δὲ τῆς βουλῆς, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Ἀνθυφαί. ἰδίως μὲν ἐπὶ τῶν ἐν κλήροις διαδικασίας, ἀνθυφαὶ καλεῖται ὅταν τις ὡς ἄπαιδος ὄντος τοῦ τετελευτηκότος, ἑαυτῷ φάσκῃ προσήκειν τὸν κλῆρον καὶ γνήσιος δόσιν. κοινῶς δὲ ἐν ταῖς δίκαις ταῖς δημοσίαις τὰ τῶν διαζομένων γράμματα, ἃ ἐδίδοσαν πρὸ τοῦ πράγματος, καὶ τοῦ διώκοντος καὶ τοῦ φεύγοντος, ἀνθυφαὶ καὶ τὰ μαρτύρια. Δημοσθένης καὶ Στέφανος, ὃ καὶ Πρόξενος. Πλάτων δὲ ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ, τὸ αὐτὸ καλεῖ ἀντωμοσίαν, καὶ ἀνθυφάν.

Digitized by Google

Αντίθεσις. Ισοκράτης παναθηναϊκῷ. χῆμα λέξεώς ὅτιν ἡ ἀντίθεσις. καθ' ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία ἢ τοι κῶλ μέρος, ἢ ἀθρόως. Κῶλ μέρος μὲν, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ἐδίδασκε γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐφοίτων. καὶ τὰ ἑξῆς. ἀθρόως δὲ, πάντων πρὸς πάντας, ὡς ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μιδίου. ἀπὸ τοῦ, Ὁ μὲν γε τοῦ Φιλέως γνωρίμου· ἕως, Βαδίζειν χορηγοῦντι. λέγεται δὲ καὶ ἀντίθετον τὸ αὐτὸ χῆμα, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ.

Αντίκωμα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. μή ποτε ἐπώνυμόν ὅτιν. Ανδροφάνης ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν φησιν, Ανδίκυραν δ' ἐκάλεσαν ὅπου συνέπινε πολλὰ κινοῦσι καὶ μεμηνόσιν. Ὁ δὲ, ὅπ ἰαζύγις αὐτῇ Νικόστρατος κατέλιπεν ἀποθνήσκων, πολλοῦ ἐλλέβορον.

Ανδροχίς, ὄνομα φυλῆς.

Ανδίπαξος, Ιολάου παῖς.

Ανυφῶν, εἷς τῶν δέκα Ρητόρων· Σωφίλου μὲν υἱός· ἀπὸ δὲ φυλῆς Ῥαμνούσιος.

Ανδρατα. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου,

μία πόλις τῶν ἐν Λέσβῳ.

Αντρωνες, πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Αντωμοσία, γράμματά τινα γράψαντες ἀποφέρουσι πρὸς τὸν ἄρχοντα, οἵ τε κατηγοροῦντες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, πρὸς ὧν αὐτὴ ἡ δίκη καλεῖται· ὃ οὕτως ἐπειδὴ ἀντώμνυον οἱ διώκοντες καὶ οἱ φεύγοντες. οἱ μὲν ἀληθῆ κατηγορήσειν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσασθαι.

Ανωρθάζον. Ανδοκίδης, ἀντὶ τοῦ ὄρθιον βοῶντες ἔλεγον. Ομηρος,

Ενθα σᾶσ' ἤϋσε θεά, μέγα τε δεινόν τε
Ορθὶ Αχαιοῖσιν· μέγα δ' ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἀλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

Αξιοῖ, ἀντὶ τοῦ νομίζει, Αντιφῶν ὑπὲρ τοῦ εἰς τὸν ἐλεύθερον παῖδα.

Αξίοχος. Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ, διάλογος ἐγράφη Αξίοχος καλούμενος.

Αξονες. οἱ Σόλωνος νόμοι ξυλίνοις ἦσαν ἄξοσι γεγραμμένοι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αισχράτους. ἔως, ἐν τῷ ἄξονι εἰρηται. ἦσαν δὲ, ὡς φησι Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ερατοσθένην, τετράγωνοι τὸ σχῆμα, διασῴζονται δὲ ἐν

τῷ Πρυτανείῳ γεγραμμένοι. καὶ ἅπαντα τὰ μέρη. ποιοῦσι δὲ ἐνίοτε φαντασίαν τείχων Ⓡ, ὅταν ἐπὶ τὸ κενὸν κλιθῶσι τῶν γωνίας.

Ἄοπλα, ἀντὶ τοῦ ἀόρατα καὶ οὐκ ὀφθέντα, ἀλλὰ δόξαντα ὁρᾶσθαι. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρὸς τῷ

Ἀπαγε. ἀντὶ τοῦ ἀπαγωγῇ χρῶ. ἀπαγωγὴ δέ, εἶδός ἐστι δίκης. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. ὠνόμασαι δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπάγεσθαι δ' ἐπὶ τῶν κακούργων, ἀπήγοντο δὲ πρὸς τοὺς Ἕνδεκα.

Ἀπαγορεύειν ἀντὶ τοῦ κάμνειν Ⓒ ἀδυνάτως ἔχειν. Λυσίας ἐν ἐφετικῷ.

Ἀπαθῆ, ἀντὶ τοῦ τὰ μὴ ὡς ἀληθῶς γεγονότα πάθη. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρὸς τῷ

Ἀπαριθμῷ. ἀντὶ τοῦ ἀποπληροῖ ἀριθμόν. Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.

Ἁπλοῦν. Ἁπλοῦν λέγεται τὸ μὴ ἐκ πλειόνων συγκείμενον. Ἁπλοῦν δὲ καὶ τὸ ἀπερίεργον καὶ ἀφελὲς καὶ ἀκατασκεύαστον. Ἁπλοῦν δὲ καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον καὶ ἀκατασκεύαστον καὶ ἀφελὲς καὶ ἀπερίεργον. Ἁπλοῦν δὲ καὶ

φωνι, ἐφ' ἡμέρας τέτταρας, ὡς φασιν Ⓐ ταῖς περὶ ἑορτῆς χρώμενοι. πόθεν δ' ὠνομάσθη, ἄλλοι τε πολλοὶ εἰρήκασι, καὶ Ἔφορος ἐν δευτέρῳ. ὡς διὰ πλεῖστον ὑπὸ τῶν θείων ἀπάτιον γενομένου, ὅτι πολεμούντων Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς ὑπὲρ τῆς Κελαινῶν χώρας Μέλανθος ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς, Ξάνθον Ⓑ Θηβαῖον, μονομαχῶν ἀπατήσας ἀπέκτεινεν.

Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν, καὶ ἀδυνατῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποφήσασθαι παρὰ τῷ ἀντῷ.

Ἀπεργασάμενος, ἀντὶ τοῦ ἀποδοὺς ἐπὶ τῷ ἔργων ὧν εἰργάσατο. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον.

Ἀπεχοινισμένος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου πρώτῳ, ἀντὶ τοῦ ἀποκεκλεισμένος. ὅταν γὰρ ἡ βουλὴ πεχοινίσηται, ὡς αὐτός φησι, τότε Ⓒ ἄλλοι πάντες εἰσὶν ἀπεχοινισμένοι.

Ἀπλοημόνος, ὁ ἀπὸ τῆς ἁπλότητος συγκεκομισμένος μετὰ τῆς ἀληθείας, ὁ ὅτι πατη-

θεῶν. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον.

Ἀπήχθια, ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια. Λυσίας πρὸς Μέδοντα, καὶ Δείναρχος κατὰ Κηφισοκλέους.

Ἀπόλλειν, Λυσίας ἐν τῇ κατὰ Θεόμνηστον, εἰ γνήσιος. ἀποκλείειν νομίζεται.

Ἀπιστεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖν. Ἀντιφῶν κατὰ Λαμπουσίου. Ἰσοκράτης ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς πρὸς Φίλιππον. λέγουσι δὲ καὶ ἀπιστίαν ἀντὶ ἀπείθειαν. ὡς Δημοσθένης ἐν συντάξει Φιλιππικῶν, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἁπλᾶς, Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος. Καλλίστρατός φησι τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων οὕτω καλεῖσθαι. Στρατίδης Λημνομέδᾳ. Ὑποδήματα σαυτῷ πρίασθαι τῶν ἁπλῶν.

Ἀποβάτης καὶ ἀποβαίνειν καὶ ἀποβατικοὶ ἀγῶνες. Δείναρχος κατὰ Φορμισίου, καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἀντιφῶντα ἀπολογίᾳ. Λυκοῦργός τε ἐν τῇ πρὸς Δημάδην ἀπολογίᾳ. ὁ ἀποβάτης ἱππικόν τι ἀγώνισμα. καὶ ἀποβλῶσαι τὸ ἀγωνίσασθαι τῷ ἀποβάτῃ. καὶ ἀποβατικοὶ

ζηλοῖ, ἀπὸ τούτου τὸ ἀγωνίσματος. Τὰ δὲ ἐν αὐτῷ νενόμενα δηλοῖ Θεόφραστος ἐν τῷ εἰκοστῷ τῶν νόμων. χρῶνται δὲ φησι τούτῳ μόνοι τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναῖοι καὶ Βοιωτοί.

Ἀποχραφή. ὅταν τις λέγῃ τινὰ ἔχειν τι τῶν τῆς πόλεως, ἀποχραφὴν ποιεῖται ὁ ἐναντίος, δηλῶν πόθεν ἔχει τὰ χρήματα. καὶ πόσα ταῦτα εἴη. μή ποτε καὶ εἶδός τι δίκης ὄντων ἡ ἀποχραφή. εἰ γὰρ ἀγνοῖτό τις μὴ ἔχειν, ἀποχραφεὶς ἐμείνετο, ὡς οὐκ ὀρθῶς γεγραμμένης τῆς ἀποχραφῆς. Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. τὶ δὲ λοιπὸν τὸ κινδυνεύομα τῷ τὴν ἀποχραφὴν ποιουμένῳ, ἐν τῷ Δημοσθένους πρὸς Νικόστρατον περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων, εἰ γνήσιος, δῆλον γίνεται.

Ἀποδέκται. ἀρχή τις ὅτι παρ' Ἀθηναίοις οἱ Ἀποδέκται. ἧς πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ Ῥήτορες καὶ οἱ κωμικοί. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ δεδήλωκεν, ὡς δέκα τε εἶησαν, καὶ ὡς παραλαβόντες τὰ γραμματεῖα ἀπαλείφουσι τὰ καταβαλ-

Digitized by Google

λήμμα χρήματα τῆς βουλῆς σύγκλιον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. καὶ πάλιν ἀποδιδόασιν τὰ γραμματεῖα, τῷ δημοσίῳ· καὶ ἁπλῶς ἀ προφάσιοσι διασαφεῖ. ὅτι δὲ διὰ τῶν Κωλακρετῶν ἀ ἀποδέκται ὑπὸ Κλειθένους ἀπεδείχθησαν, Ανδροτίων ἐν τῷ δευτέρῳ.

Αποδιδόμενοι, Ανυφὼν ἐν τῷ περὶ τῶν Σαμοθρακικῶν φόρου, διὰ τῶν ἀποδιδόντες. ἐξῆς δέ φησιν ἀποδιδόμεθα, ἤτοι διὰ τῶν ἀποδίδομεν, ἢ διὰ τῶν πιπράσκομεν.

Αποικία, ἰδίως τὰ γράμματα καὶ ἀ ἀποικοδομεῖν οὕτως ὠνόμασαν. Υπερίδης Δηλιακῷ.

Αποικοδομεῖς, διὰ τῶν ἀποφέρεις ἀπολαβὼν ἵνα οἰκοδομήματα. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶς Καλλικλέα.

Αποκηρύττοντες, ἀντὶ τῶν πιπράσκοντες. Δημοσθένης καὶ Αἰσχράτους. Πλάτων πρέσβεσι. Σκυθάελα δὴ κλέψας, ἀπεκήρυξεν. ἐκφέρων ἐπώλησεν.

Απόκρισις, ἡ ἀπολογία. Λυσίας, καὶ Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. ἀπόκρινα γὰρ δεῦρο

ἀργυθών μοι. Εὔπολις πόλεσιν·

—ὡς ὑμῖν πάντως ἐγὼ

Ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ κατηγορούμενα.

Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τοῦ λαχεῖν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου. Λυσίας κατὰ Ποσιδίππου. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι,

Οὐ μὴν ὅ γε σὸς ἀδελφὸς οὐκ ἀπελάγχανεν.

Ἀπολελοιπότες, ἀντὶ τοῦ νενικηκότες. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων. οἱ γὰρ νικῶντες, ἀπολείπουσι τοὺς ἡττημένους. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, καὶ Πανηγυρικῷ

Ἀπόληξις, εἶς τῶν νεῶν συγγραφέων, ὃν Πλάτων κωμῳδεῖ ἐν σοφιστῇ.

Ἀπομάττων. ὁ μὲν, ἁπλοϊκώτερον ἀκούουσιν. ἀντὶ τοῦ ἀποψῶν καὶ λυμαινόμενος. ἄλλοι δὲ ψευδέστερον, οἱ ψευπλάττων τὸν πλοῦν καὶ τὰ πίνακα τοῖς πλουμένοις. ὡς λέγομεν ἀπομάττεσθαι τοὺς ἀνδριάντας τῷ πηλῷ, καὶ τῷ πυρὶ τοὺς μυουμένους, ἐκμιμούμενοι τὰ μυθολογούμενα παρ' ἐνίοις, ὡς ἄρα οἱ Τιτᾶνες τὸν Διόνυσον ἐλυμήναντο γύψῳ καταπλασάμενοι, ἀπὸ τοῦ μὴ γνώριμοι γενέσθαι.

Digitized by Google

τοῦτο μὴ εἶναι τὸ ἔθνος ἐκλιπεῖν. πολὺ δὲ ὕστερον καταπλάττειν τὸ νομίμου χάριν. Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίσι.

Στρατοῦ καθαρτὴς καὶ ἀπομαγμάτων ἴδρις.

καὶ πάλιν

Δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν.

Ἀπόλλων πατρῷος, ὁ Πύθιος. θεοπροπεῖα τίς ἐστι τοῦ θεοῦ πολλῶν καὶ ἄλλων οὐσῶν. ὦ ὦ Ἀπόλλω, κοινῶς πατρῷον τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἀπὸ Ἴωνος. τούτου γὰρ οἰκήσαντος τὴν Ἀττικὴν ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, τοὺς Ἀθηναίους Ἴωνας κληθῆναι. καὶ Ἀπόλλων πατρῷος αὐτοῖς ὀνομασθῆναι.

Ἀπόμαθοι, ἄμαθοι. ἀπὸ μαθεῖν ἔργον τὸ διαθεραπεύμενοι, καὶ ἄμαθοι ἀφιλόμαθοι. κεῖται δὲ ἡ λέξις παρὰ Λυσίᾳ, ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. ἀπόμαθοι δὲ παρὰ Δημοσθένει, ἐν Φιλιππικοῖς καὶ ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, οἱ μαθὸν μὴ λαμβάνοντες.

Ἀπὸ μαθημάτων. Δίδυμός φησιν ὁ γραμματικός, ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς τεμενικοῖς πεποιῆσθαι.

Digitized by Google

ἑκάστῳ γὰρ Θεῷ, πλέθρα γῆς ἀπένεμον. ἐξ ὧν μισθουμένων, αἱ εἰς τὰς θυσίας ἐλίνουν δαπάναι. οὐ γὰρ κατ' οἰκείαν ἔθυον τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ μισθούμενοι.

Ἀπονομὴ, ἡ ἀπόμοιρα, ὡς μέρος τι τῶν φερομένων ἐκ τῶν μετάλλων λαμβανούσης τῆς πόλεως. ἢ ὡς διαιρουμένων εἰς πλείους μισθωτούς, ἵν' ἕκαστος λάβῃ τι μέρος. Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς τοὺς Λυκούργου παῖδας πολλάκις.

Ἀποπεφασμένον, ἀπειρημένον, ἢ αὐτὸ τοῦτο ἀποδεδειγμένον. Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας, Ἀποπεφασμένως πωλοῦσαι, ἀντὶ τοῦ φανερῶς.

Ἀποπομπὰς, ἀποδοχάς. Ἰσοκράτης Φιλίππῳ, ἀποπομπαί τινες ἐκαλοῦντο θεοὶ, περὶ ὧν Ἀπολλόδωρος ἐν ἕκτῳ περὶ θεῶν διείλεκται.

Ἀπορρέξαντες, ἀπόμοιράν τινα δόντες, Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου σωτηρείᾳ. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

Ἀπόρρητα, τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἵνα δὲ μὴ

ἅπερ ἀπείρηται λέγειν εἰς ἀλλήλους, δεδήλωκε Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἀποφάτους, ἀντὶ τοῦ φεύγοντας ὃν οὐδένα πόρον εὑρεῖν ἔστιν. Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Μνησιθέου ζυγαζῆς.

Ἀποσάξασθαι, ἀντὶ τοῦ φορέξαντα τὸ τρῆμα, καὶ ἀποπληρῶσαντα. Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ.

Ἀποσασίου, δίκη ἐστὶν ἣν λαγχάνουσιν οἱ ἀπελευθερωθέντων διαδικάζειν τοῖς ἀπελευθερώσασιν ἐὰν ἀφιστῶνταί τι ἀπ' αὐτῶν, ἢ ἕτερον ἐπιγράφωνται προστάτην, καὶ ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσιν. καὶ τοὺς μὲν ἁλόντας δοῦλους εἶναι. τοὺς δὲ νικήσαντας, τελέως ἤδη ἐλευθέρους. πολλάκις δ' ὅτι παρὰ τοῖς Ρήτορσι. παρὰ τῷ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Αἰσχύνην. καὶ Ὑπερείδῃ ἐν τῷ κατὰ Δημητρίας ἀποστασίου. Αἰσχίνης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ πρὸς τὸν Πολεμάρχου γράφει ταυτί. Οὗτος δὲ εἰσάγει δικασάς τε τοῦ ἀποστασίου, καὶ προστασίου· καὶ κλήσεων, καὶ ἐπικλήσεων.

Ἀποση-

Αποσπάμψω, ἀντὶ τοῦ προσαθμὸν παραλαβόντα. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. Kuster. de verb. med. p. 139

Αποσολεῖς, οἱ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῶν τελωνῶν ἀποδεδειγμένοι. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ὁ Φιλόχορος ἐν τῇ ἑβδόμῃ. Ἀπόσολοι δ' εἰσὶν αἱ τῶν νεῶν σκηναί. ὁ αὐτὸς Ρήτωρ ἐν προτέρῳ Φιλιππικῶν.

Αποστροφὴ, ἀντὶ τοῦ καταφυγὴ, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Απόταξις, τὸ χωρὶς τετάχθαι τὸν πρόσορον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ἐκτελεῖν τὸν ὡρισμένον φόρον. Αντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου.

Απομηναὶ, καὶ ἀποίμημα, καὶ ἀποιμαῖ. οἱ μαθούμψοι τὰς τῶν ὀρφανῶν οἰκίας παρὰ τοῦ ἄρχοντος, ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο. ἔδοξε δὲ τοῖς ἄρχουσι ἀπιέμπειν τινὰς ἀποιμησομψίους τὰ ἐνέχυρα. τὰ μὲν οὖν ἐνέχυρα τὰ ἀποιμούμψα, ἐλέγοντο ἀποιμήματα. οἱ δὲ πεμπόμψοι ἐπὶ τῷ ἀποιμήσασθαι, ἀποιμηταί. τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀποιμαῖν. εἰώθεσαν δὲ καὶ Kusterus de verb. med. p. 138

Digitized by Google

ἢ τότε, εἰ γυναικὶ γαμουμένῃ προῖκα διδοῖεν ἢ προσήκοντες, αἰτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρός, ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τοῦ προικὸς ἄξιον, οἷον οἰκίαν, ἢ χωρίον. ἐλέγετο δὲ ὁ μὲν δοὺς τὸ ἀποτίμημα, ἐνεργητικῶς ἀποτιμᾶν. ὁ δὲ λαβὼν, ἀποτιμᾶσθαι. ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὀφλημάτων. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ονήτορος δευτέρᾳ. καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διογείτονα ὑπὲρ μισθώσεως οἴκου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἀπόταφος, ἀπὸ τοῦ ἀπεσπερμένος τῶν προγονικῶν τάφων. Δείναρχος ἐν τῇ κατ' Ἀγασικλέους εἰσαγγελίᾳ.

Ἀποτειχίσαι, τὸ ἀπολαβεῖν τείχη, καὶ ἀποκλεῖσαι τὴν ἔξοδον. ἀποτετειχισμένος δὲ, ὁ ἀπειλημμένος καὶ ἀποκεκλεισμένος τῷ τείχει. Ἀνφῶν ἐν τῇ πρὸς τὸν Δημοσθένους χαριστηρίῳ ἀπολογίᾳ, καὶ Θουκυδίδης.

Ἀπὸ τοῦ πράγματος, ἀπὸ τοῦ ἄπωθεν. Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος.

Ἀπόφασις, τὸ ἀποφαίνειν διὰ γραμμάτων κατὰ μέρος ὁπόσων οὐσίαν ἔχει. ὅπερ ἐν

πῆς· διὰ δόσεσι μάλιστα γίνεται. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον πολλάκις. ἅπαξ μόνῳ ἀπογραφὴν τὸ αὐτὸ τοῦτο κέκληκεν.

Ἀποφορῶ, διὰ τὸ ἀπενεγκεῖν, καὶ διάστημα ποιοῦσαι μεταξύ. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ὀργαίωνα. ἐν ᾧ φησιν οὕτως. Εἰπερ γοῦν ὤφειλον ταῖς ἀποφοραῖς ταύταις τῶν παίδων, ἀλλότριον ἦν τὸ χωρίον.

Ἀποψηφίζονται. διὰ τὸ καταδικάζοισιν αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην. Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου. ἡ δὲ ἀποψήφισιν δὲ τὸ πρᾶγμα λέγει Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.

Ἀπροβούλευτον, τὸ μὴ πρόσφορον εἰς τὴν βουλήν, ἀλλ' αὐθυς εἰς τὸν δῆμον εἰσφερόμενον ψήφισμα, ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, νόμος πρόκειται ταῦτα δηλῶν.

Ἀπροσκλητον, τὸ οὐ προσκεκλημένον. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους δευτέρῳ.

Ἀπροστασίου, εἶδος δίκης κατὰ τῶν προστάτην μὴ νεμόντων μετοίκων, ἦν τὸ γὰρ ἕκαστος ἑαυτῷ τῶν πολιτῶν τινὰ προστησόμενον,

Digitized by Google

περὶ πάντων τῶν ἰδίων καὶ τῶν κοινῶν. Υποθείσης, ἐν τῷ κατ' Αλεξαγόρου ἀπροσδιορίστου δικηγόρῳ.

Απρόπτων, Δείναρχος ἐν τῷ κγ΄ Πυθέου. ἐμπεπληκότων τῶν Ρητόρων ὥσπερ Απρόπτων εἰς τὸ ἐμπόδιον, μή ποτε γεαφικὸν ἁμάρτημα. κὴ δεῖ γεάφειν, ὥσπερ Αλησίπων. ἔν τισι δὲ γεγεάφθαι, ὥσπερ Φρυνίχων. εἰσὶ δὲ οἱ παρνόπες εἶδος ἀκρίδος.

Αεσχίνειος, Ισαῖος ἐν τῷ κατ' Ελπαγόρου καὶ Δημοφανοῦς. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Αἰγηίδος.

Αργᾶς, Αἰσχίνης περὶ τῆς ἀποδόσεως. πιθανώτερόν ἐστι λέγειν, ὅτι Δωριεῖς, μάλιστα δὲ Αργεῖοι, τὸν ὄφιν ἀργᾶν ἐκάλουν. ὡς Αχαιὸς ἐν Δράμασι. Τίμαρχος δὲ ὁ Ρόδιος οὐ κατὰ γλῶτταν καλεῖσθαι τὸν ὄφιν ἀργᾶν φησιν, ἀλλὰ χρῶς τι εἶδος ὄφεως τοῦ ἀργᾶς. λέγεσθαι οὖν εἰκὸς τὸν Δημοσθένην ἐπιζήτησιν τοῖς ἐπιζήτοις δίκας λαγχάνοντα ὄφιν· διὰ τὸ πολλοὺς καὶ αὐτὸς τοῦτον τοιούτους ὄφεις εἰκάζειν ἐν τῷ κατ' Αλεξιγείτονος. ἐν μέντοι τοῖς Αττικιανοῖς ἐγέγραπτο, ἅρπαξ.

ἔνιοι δὲ τὸ δράκοντος εἶναί φησι τὸ ἀργαῖ ὄπθετον.

Ἀργαῖος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχράτους περὶ τούτου, καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Φιλιππικῶν λέγει, τὸν Ἀπέλλαον καλοῦσι καὶ Ἀργαῖον καὶ Παυσανίαν.

Ἀργινοῦσαι, νῆσοι κεῖνται ἔναντι τῆς Λέσβου, ἀπὸ Ἀργίνου τινός.

Ἀργυρεᾶ, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. ἔστι δὲ πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ κειμένη. ὡς Ἀριστοτέλης ὁ Χαλκιδεὺς ἐν τῷ περὶ Εὐβοίας.

Ἀργυεὶς ἦκεν, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου λαβῆς. καὶ ἀργυεῖτις γῆ, καὶ χρυσῖτις, ἡ ἐργαζομένη χρυσόν, καὶ ἄργυρον. διπλᾶ ἐστὶ γραμματεῖα, οἷς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν ὥστε γράφειν μόνον τὰ ἐν αὐτοῖς, τὰ δ', ὥστε καὶ ἀργυρεῖον καταλιπεῖν, ἅπερ καὶ κηρώτα ἐκάλουν. τὰ δὲ ἄλλα μαρτύρια.

Ἀργυροκοπεῖον, Ἀνυφῶν ἐν τῷ περὶ Νικοκλέα, ὅπου κόπτεται τὸ νόμισμα· ὃ νῦν σημαντήριόν τινες καλοῦσιν.

Digitized by Google

Αργυρόπους δίφρος, ὁ Ξέρξου. ὃς αἰχμαλώτου ἐπεκαλεῖτο. ἐφ' οὗ καθεζόμενος, ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν. ἀνέκειτο δὲ εἰς τὴν παρθενῶνα τῶν Ἀθηναίων.

Αρδηττός, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. Ὅπου Ἀθηναίοις ὑπὲρ τὸ στάδιον τὸ παναθηναϊκὸν, πρὸς τῷ δήμῳ τῷ Κοιλέως Ἀργυλέων. ἐν τούτῳ φασὶ δημοσίᾳ πάντες ὤμνυον Ἀθηναῖοι τὸν ὅρκον τὸν Ἡλιαστικόν. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ἀρδήττου Ἥρωος ἀρχαίου, ὃς Ἀθηναίοις πρῶτος ἐξώλεσεν. Θεόφραστος δ' ἐν τοῖς περὶ νόμων δηλοῖ, ὡς καταλέλυται τὸ ἔθος τοῦτο.

Αρετὴ, ἀντὶ τῆς εὐδοξίας, Θουκυδίδης ἐν πρώτῳ.

Αρθμὸν, ὄνομα κύριον. δοῦλος Ἴνος βασιλέως.

Αριοβαρζάνης, σατράπης Φρυγίας, ἀποδειχθεὶς οὗτος ὑπὸ Ξέρξου ἀπέστη, ὃς καὶ ἀποστείλας λαὸν τοῦτον πολεμήσοντας αὐτῷ ὁ Χαιρωνεύς, ἐξαίρεσεν.

Αρισταῖος, ὄνομα ὁ τοῦτο κύριον.

Αρίσυλλα, Αρισογείτονος ἰδίου ἀδελφή.

Αρισίων, Υπερίδης κατὰ Δημοσθένους. οὗτος

Σάμιος μὲν ὅτι ἡ Πλαταιὰς, ὡς Δίυλλός φησιν, ἐκ Μεγακλείου ἑταίρος Δημοσθένους. ἐπέμφθη δ' ὑπ' αὐτῆς πρὸς Φαιστίωνα ἕνεκα διαλλαγῶν, ὥς φησι Μαρσύας ἐν πέμπτῳ περὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἀρκτεῦσαι, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίχου ἀγαθὸς, εἰ γήσιος, τὸ καθιερωθεῖσαι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ, ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ. Ταῦτα δὲ συντείνονται εἰς τὸ προκείμενον, εἴρηται παρά τε ἄλλοις καὶ Κρατίνῳ ἐν Τοῖς ψηφίσμασιν. ὅτι δὲ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται, Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ. Αἰσχυλος Λημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ.

Ἀρκτοῦρος, καὶ Ἀρκτοφύλαξ, ὁ Βοώτης ὀνομαζόμενος. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἀπογραφῆς. ἰδίως δὲ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτῆς ἀστήρ. Ἄρατος καὶ Ἡσίοδος ἔργοις δηλοῦσιν.

Ἀρκυωρὸς, Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Μενεσαίχμου εἰσαγγελίᾳ. ὁ τὰς ἄρκυς τουτέστι τὰ λίνα φυλάττων, ἄρκυς λέγονται πάντα τὰ κυνηγετικὰ λίνα. Ξενοφῶν κυνηγετικῷ. Κρα-

λίνῳ θεράπαις.

Ἀρμοσταί, οἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἀρχοντες ἐκπεμπόμενοι. ὡς Ἐφορος ὁ Δαμοφένης ἐν τοῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν φησι. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ἀρρηφορεῖν, Δείναρχος κατὰ Πυθέου. τέσσαρες μὲν ἐλαχρονοῦντο δι' εὐγένειαν ἀρρηφόροι· δύο δὲ ἐκρίνοντο, ἃ διὰ τὴν ὑφῆς τὸν πέπλου ἤρχοντο καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν. λευκοὶ δ' ἐσθῆτα ἐφόρουν· καὶ εἰ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐνόμιζον.

Ἀρτεμισία, Δημοσθένης περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας. δύο γενέσθαι αὐτάς, Καρικὴν καὶ Κῴαν καὶ βασιλίδες ἀμφότερας. ἡ μὲν πρεσβυτέρα, κατὰ τοὺς Περσικούς, θυγάτηρ δὲ ἦν Δαμοῦς, ἧς καὶ Ἡρόδοτος μνημονεύει. ἡ δὲ νεωτέρα, ἧς ὁ Δημοσθένης, θυγάτηρ μὲν ἦν Ἑκατόμνου. γυνὴ δὲ καὶ ἀδελφὴ Μαυσωλοῦ, ἣν φησὶ Θεόπομπος φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν διὰ τὴν λύπην τὴν ἐπὶ τῷ ἀνδρὸς καὶ ἀδελφοῦ Μαυσώλου, ἀποθανεῖν.

Ἀρτεμίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα,

μαι, Υπερείδης Δηλιακῷ. λέγεται ὁ ἐπὶ ἀκρωτηρίου τῆς Εὐβοίας, ὡς Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Αρύμβας, Αλκέτου μὲν υἱός, Μολοττῶν δὲ βασιλεύς, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Αρχαιρεσιάζειν, τὸ ἀξιοῦν ἑαυτὸν αἱρεθῆναι ἄρχοντα. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου.

Αρχαίως, Ισοκράτης παναθηναϊκῷ. Τά τε παλαιὰ καινῶς διελθεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γιγνομένων ἀρχαίως εἰπεῖν. ἔνιοι μὲν φασι σημαίνειν ἀρχαιοπρεπῶς, τουτέστιν, ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι, Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν, τρόπον τινὰ ἐζήτησατο; φησὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων πραγμάτων τοὺς νεωτέρους διεξέρχεσθαι· Περὶ μὲν γὰρ τῶν κατ' ἡμᾶς γεγενημένων, φησὶ, τοῦτ' ἀκριβέστατα λέγοντας πιστοτάτους ἡγούμεθα, περὶ δὲ τῶν παλαιῶν τοιοῦτο διεξιόντας, ἀπιστοτάτους εἶναι νομίζομεν, ὑπολαμβάνοντες οὔτε τὰς πράξεις ἁπάσας, οὔτε τῶν λόγων τοὺς πλείστους εἰκὸς εἶναι μεμνῆσθαι διὰ τοιούτων. Δημοσθένης μὲν

Φιλιππικοῖς φησιν, οὕτω ὁ ἀρχαίως εἶχεν μᾶλλον ὁ πολιτικῶν. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς.

Ἀρχὴ ἀνδρα δείκνυσι, Δημοσθένης τοῖς δημηγορικοῖς. Σοφοκλῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις, Σόλωνός φησιν αὐτὸ εἶναι ἀπόφθεγμα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ παροιμιῶν, καὶ Αἰσχύλος, Βίαντος.

Ἀρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λωΐων, ἢ γε τελευτή. ἄλλη παροιμία. δηλοῖ δὲ, ὡς ἀρχόμενα τὰ δυνατὰ δεῖ μᾶλλον πειρᾶσθαι κωλύειν, ἢ ἀκμάσαντα καὶ τελειωθέντα.

Ἀρχιδάμειος πόλεμος, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Αὐτανδρου καὶ Πυθέου ξενίας. τὰ πρῶτα δέκα ἔτη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Ἀρχιδάμειος ἐκλήθη πόλεμος ὡς ἔοικεν, ἀπὸ τοῦ Ⓐ Ἀρχίδαμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλεῖν. καθὰ Θουκυδίδης, καὶ Ἔφορος, καὶ Ἀναξιμένης φασίν.

Ἀσήμαντα, τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα ἀσφαλῶς. σημεῖα γὰρ ἔλεγον τὰς σφραγῖδας. Ὑπερίδης, ἐν τῷ κατ' Ἀνθίου.

Ἀσωτία, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην Ⓝ Σωκρατικὸν· διαλεγόμενος ἀπιστοφομένῳ

Ἀσπασία. μνημονεύουσι δ' αὐτῆς πολλάκις καὶ ⓐ ἄλλοι Σωκρατικοί, καὶ Πλάτων ἐν τῷ Μενεξένῳ, ⓦ Σωκράτει παρ' αὐτῆς φησι μαθεῖν τὰ πολιτικά. λωΐ δὲ ὁ μὲν γράφος Μιλησία, δηνὴ δὲ περὶ λόγους· Ψιλλέους δέ φασιν αὐτὴν διδάσκαλόν τε ἅμα, καὶ ῥωμύλῳ ἓν. δοκεῖ δὲ δυοῖν πολέμων αἰτία γεγονέναι, τοῦ τε Σαμιακοῦ, καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ. ὡς ἔστι μαθεῖν παρά τε Δουέριδος τοῦ Σαμίου, καὶ Θεοφράστου ἐν τῷ τετάρτου τῶν πολιτικῶν, καὶ ἐν τῷ Αἰσχίνου Ἀχαρνέων. δοκεῖ ἐξ αὐτῆς ἐγκύμονα εἶναι ὁ Περικλῆς, ⓦ ὁμώνυμον αὐτῷ Περικλέα ⓦ νόθον, ὡς ἐμφαίνει καὶ Εὔπολις ἐν τοῖς δήμοις. Λυσικλεῖ δὲ τῷ δημαγωγῷ συνοικήσασα, πορνεῖον εἶχεν ὡς ὁ Σωκρατικὸς Αἰσχίνης φησίν.

Ἀσαθμητότατον, περὶ οὗ οὐδεὶς πώ δύναμαι τεκμήρασθαι, οὐδὲ σαθμήσασθαι τί ποτε διανοεῖται, ἢ τί πράξει. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας.

Ἄσιτον χωρίον, τὸ μὴ ὑποκείμενον δανείσῃ. ὅταν γὰρ ὑποκείηται, εἴωθεν ὁ δανει-

σας αὐτὸ, τοῦτο δηλοῖ διὰ γραμμάτων ἐπόντων τῷ χωρίῳ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπ' οἰκίας γίνεται. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Αἰσχίνην Ⓟ Σωκρατικόν.

Ασφάδη, ἡ ἡμίονος, Δημοσθένης ἐν τῷ κγ Μειδίου. μή ποτε δὲ καὶ παῦ ὑποζύγιον ἐφ' οὗ ἀέθλοθοι ὀχοῦνται, οὕτως ἐκαλεῖτο.

Ασύνομος, Δημοσθένης κγ Τιμοκράτους. δέκα φησὶν εἶναι τοὺς Ασυνόμους Αεισοτέλης ἐν τῇ Αθηναίων πολιτείᾳ· πέντε μὲν Πειραιεῖ, πέντε δ' ἐν ἄστει. τούτοις δέ φησι μέλειν, πρός τε τῶν αὐλητρίδων, Ⓒ ψαλτριῶν, καὶ τῶν κωμῳδῶν, καὶ τῶν τοιούτων.

Ασυνθετώτατον, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς παραπρεσβείας, ἐπ' ὄχλου ἔταξε τοὔνομα, ἤτοι διὰ τὸ ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον, καὶ πίστεις οὐ διδόμενον, διὰ τὸ ἀβέβαιον, ἢ ἀνομόλογον καὶ ἀσύμφωνον· ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον, ὅπερ ἐστὶν ἀνοητότατον, ἢ ἀντὶ τοῦ ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δυνάμενοι τις συνιέναι

τί ποτε φρονεῖ. Ομηρος,

--σὺ δὲ σιώπεο καὶ μοῦ ἄκουσον.

Απαρνοῦς, πολίχνιόν τι κατὰ τὴν Λέσβου κείμενον. Ισοκράτης παρηγυελκὼς, Ηρόδοτος ἐν ἕκτῃ.

Απεχνῶς, ἀφειλημμένως μὲν, ἀντὶ τοῦ σαφῶς, ἢ βεβαίως, ἢ ἀσφαλῶς, ἢ φανερῶς. ἀφοξυτόνως δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀμελῶς, καὶ ἀνευ τέχνης.

Αζήμιος ἀγὼν καὶ ζημιος. ὁ μὲν ζημιος, ἐφ' ᾧ ζήμια ὡρισμένος ἐν τοῖς νόμοις ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ δικάσαντος ἐστὶ ζημιᾶσθαι ὅ τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι. ὁ δὲ ἀζήμιος, τοὐναντίον, ᾧ μηδὲν ἔστιν ἐν τοῖς νόμοις ὡρισμένος ζήμια, ὡς μηδὲν δεῖ τοῦ δικάσαντος διαζημιῶσαι. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. καὶ Δημοσθένης κατὰ Μειδίου.

Αἶμος, τοῦτο ἰδίως ἔταξε Δημοσθένης φιλιππικοῖς. ἤγουν ὃν ἄνευ ἀποκτείνας οὐκ ἀποδίδοται δίκην. φησὶ γὰρ περὶ Αρθμίου λέγων, ὅτι ἐνεφίσαντο Αθηναῖοι ἐχθρὸν εἶναι, καὶ πολέμιον τοῦ δήμου τοῦ Αθηναίων, καὶ τοῖς συμμάχοις αὐτῶν καὶ γένους, καὶ ἄτιμον εἶναι.

Digitized by Google

εἶτ' ἐπιφέρει ὥσπερ ἐξηγούμενος. Τοῦτο δ' ὅλον, οὐχ' ἵνα οὕτω τις αὐ φήσειεν ἀπιμίαν, τί γὰρ τῷ ζηλείτῃ τῶν Ἀθηναίων κοινωνεῖ; εἰ μὴ μεθέξειν εἰλήφει, ἀλλ' ἐν τοῖς φονικοῖς γέγραπται νόμοις, ὑπὲρ ὧν αὖ μὴ δίδωσι φόνου δικάσασθαι, ἄπιμος φησὶ τεθνάτω. τοῦτο δὴ λέγει καθαρὸν τὸν τούτων τινὰ ἀποκτείναντα εἶναι.

Ἄπια. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσια ἢ ἁγνά. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λιναίων φόρου, ἀντὶ δὲ τοῦ ἱερά, ἢ ποιά τινα, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ σημαίνει τὸ ἄπια· ἐν δὲ τῷ περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένης ἀπὸ τοῦ ὅσια ἐλαβε τὴν λέξιν. Φερεκράτης μὲν ἐν Χείρωνι, ἐπ' ἀριθμοῦ ἐταξεν. Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα περιττὰ ἄπια πεντήκοντα. Ἀριστοφάνης δ' ἀπὸ χρόνου.

Πόθου χιλιῶν πινίκ' ἄπια φαίνεται.

Ἄπις, Δημοσθένης ὁ πατὴρ Κτησιφῶντος, ὁ Ἄπις παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμᾶται, ὡς περίπολος τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν. τὰ δὲ περὶ αὐτὸν διεσάφησε Νεανθης. μυστικὸς δὲ ὁ λόγος.

Ἀτθικοῖς γράμμασι, Δημοσθένης καὶ Νεαίρας.

ἀντὶ τῦ παλαιοῖς· πλὴν γὰρ τῶν εἴκοσι τεσσάρων στοιχείων γραμματικὴ, ὀψέποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὑρεθῆναι, Θεόπομπος δ' ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν, ἐσκωμμῆσθαι λέγει τοὺς τὸ βαρβαρον σωσθήκας, ἃς οὐ τοῖς Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐστιλιτεῦσθαι ἀλλὰ τοῖς τῶν Ἰώνων.

Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτῶν ἀναιρῶν. διὸ παρὰ Ἰσοκράτει, αὐθέντης. Λυσίας ὁ ἐν τῷ ὑπὲρ τῦ Ἐρατοσθένους πρὸς Ἰσόδημον, ἰδίως ἔταξεν ἐπὶ τῶν Τριάκοντα, καίτοι δι' ἑτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους. ὁ γὰρ αὐθέντης αἰεὶ τῶν αὐτόχειρα δηλοῖ.

Αὐλειος, ἢ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρόσκειται θύρας τῆς οἰκίας. ὡς δηλοῖ Μένανδρος.

Αὐλια, Λυσίας ἐν τῇ κατὰ Διοδότου, καὶ Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. ἤτοι ἀντὶ τῦ ἐπαύλεις, ἢ ἀπὸ τῦ τὰς μικρὰς αὐλὰς.

Αὐλιζόμενοι, ἀντὶ τῦ κοιμώμενοι, Ἀντιφῶν περὶ ὁμονοίας.

Αὐτοδικεῖν, ἀντὶ τῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος.

Αὐτοκλείδης, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. Κυδω-

νίδης, καὶ Αὐτοκλείδης, καὶ Θέρσανδρος. ὡς παιδερᾶσαι σφοδροὶ διεσείροντο. ὡς καὶ Αεισογείτων κῆ Τιμάρχου.

Αυ, Δημοσθένης ἀντὶ τῦ πάλιν ἐν τῷ κῆ Αφόβου πρώτῳ.

Αυτολήκυθοι, Δημοσθένης κῆ Κόνωνος, ἤτοι ἀντὶ τῦ ἀλζώνους ζυνὰς καὶ ἑτοίμους παῖ ὁποῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν, ἢ ἀντὶ τῦ πένητας, καὶ μηδὲν ἄλλο κεκτημένους, ἢ ληκύθους, ἢ αὐτουργούς, ἢ ἀντὶ τῦ εἰς πλησὰς ἑτοίμους, καὶ οἷς τύπτοντας, καὶ μαστιγοῦντας, καὶ ὑβρίζοντας· ἢ λέγει αὐτοὺς ἐκ προχείρου διδόντας ἀργύριον καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰς μίξεις, καὶ γὰρ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον. τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Μανδύδρῳ ἔν τε Ηνιόχῳ, καὶ Δακτυλίῳ. ὅτι δ' εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον, ἐνίοτε Δίφιλος τῷ Αποβάτῃ, ὅτι δὲ λύσαντες τὴν λήκυθον ἐχρῶντο τῷ ἱματίῳ πρὸς τὸ μασιγοῦν, Μένανδρος Τροφωνίῳ.

Αυτόλυκος, Λυκούργου λόγος ὄνομα κατ' Αυτολύκου τοῦ Αρεοπαγίτου. οὗτος δὲ τοῦ οἰκείου ἐκκλιθέντος ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς ἐάλω

ἐάλω, ϗ καταψηφίσαντο αὐτῷ ⓐ δικασταί, ὡς ὁ αὐτὸς δηλοῖ ῥήτωρ ἐν τῷ ϗ Δεωκρέτους.

Αὐθεμαχεῖν, τὸ δι' ἑαυτῷ δικάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου. οἷς ἑαυτὸν εἰς ἀγαπᾶσα δυάγη, πρὸς ἐκεῖνον ἀποφαίνει τὴν δίκην οὖσαν· ⓒ ἐάν τις πρέσβυς ⓑ διαμαρτυρώμενα μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, αὐτὸς μὲν γὰρ οὐκέτι ἀγωνίζεται, πρὸς δὲ ⓦ διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ὅδε. Λυσίας ἐν τῷ Εὐθυκλέους χωρίου ἀζημίας.

Αὐτόχθονες, ⓐ Ἀθηναῖοι. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Μόνοι γὰρ τῶν πάντων αὐτόχθονες ὑμεῖς. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Θεῶν κληθῆναί φησι, αὐτοὺς αὐτόχθονας, ἐπεὶ τὴν χθόνα τυπέσι τῷ γλῶ, ἀρχὴν οὖσαν, πρῶτοι εἰργάσαντο. ⓐ δὲ, διὰ τὸ μὴ εἰς ἐπήλυδας. ὁ δὲ Πίνδαρος, ⓒ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς φασιν, Ἐρεχθέαν ϗ Ηφαιστον σὺ γῆς φανῆναι. αὐτόχθονες δὲ ϗ Ἀρκάδες ἦσαν, ὡς Ἑλλάνικός φησι, ⓒ Αἰγυπτιοι, ⓒ Θηβαῖοι.

Ἀφαίρεσις, ἰδίως λέγεται ἡ εἰς ἐλευθερίαν,

Υπερείδης ἐν τῷ καθ' Αἰσχυλίνου.

Αφαρεῖς, ὅστις Ἱππίου μὲν ἦν υἱὸς, ἐνομίζετο δὲ Ἰσοκράτους.

Αφανὴς οὐσία καὶ φανερά. ἀφανὴς μὲν, ἡ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσι. φανερὰ δὲ, ἡ ἐπὶ γῆ. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Ἱπποθέρσου.

Αφεὶς ἢ ἀπαλλάξας, τὸ μὲν ἀφεὶς, ὅταν ἀπολύσῃ τίς τινα τῶν ἐγκλημάτων ὧν ἐγκαλεῖ αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπαλλάξας, ὅταν πείσῃ τὸν ἐγκαλοῦντα ἀποσῆναι καὶ μηκέτι ἐγκαλεῖν. Δημοσθένης ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἀφίησι μέν τις αὐτῶν μόνων ὧν αὐτὸς ἐγκαλῇ. ἀπαλλάττειν δὲ, ὅταν μηδὲ ἄλλῳ τινὰ λόγον ὑπολίπηται ἑαυτῷ περὶ τοῦ ἐγκαλεῖν. Δημοσθένης ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ. Ἵν' ἀπαλλαγὴ ἡ αὐτῷ γένηται παρ' ὑμῶν κυρία.

Αφεὶς τὴν ὑβριν, ὃν πόδα διώκει. Υπερείδης ἐν τῷ περὶ τῶν Θαμίππου προικῶν. παροιμία ἐπὶ τῶν παρεόντων τὰ ἀσυμφορώτερα, καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων. ὑβρις

δὲ εἰσι ναυλικαὶ χοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας.

ΑΦ' Εσίας, ἀπὸ τῆς οἰκίας. καὶ ἀφ' Εσίας μυεῖσθαι. Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. Ο ἀφ' Εσίας μυούμενος Αθηναῖος ὢν πάντως, ἐς ἱερὸν δὲ Λάκων ἐμυεῖτο.

ΑΦορμὴ, ὅταν τις ἀργύριον δῷ ἐνθήκην, ἀφορμὴ καλεῖται ἰδίως παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις.

ΑΦοσιῶ, αὐτὴ τῆ ἀποκαθαίρω, ἀφανίζω. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. τὸ δὲ μὴ ἐπιτελῶ τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἕνεκεν, ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Ερμωνα.

ΑΦροδίσιος, ἰδίως τὸ τῆς ΑΦροδίτης ἔδος.

ΑΦύας, Υπερείδης κατ' Αεισαγόρου. ἔστι δὲ καὶ ὀνόματα ἑταιερῶν γυναικῶν ἀδελφῶν δύο.

Αχαεισεῖν, αὐτὴ τῆ μὴ χαείζεσθαι. οὕτως Αντιφῶν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Βαλβὶς, Αντιφῶν περὶ ὁμονοίας. ἡ ἀρχή. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς δρομέων. ἡ γὰρ ὑπὸ τὴν ὑπολήγουσα μονάδα γραμμὴ, διὰ τὸ ἐπὶ ταύτης βεβηκέναι τὸν δρομέα, βαλβὶς καλεῖται.

Βάραθρον, ὄρυγμα, εἰς ὃ ὁ δῆμος τῆς Ἱπποδοωντίδος τὸν ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐνέβαλλον. Δημοσθένης δὲ ἐν Φιλιππικοῖς, οὐ κυρίως αὐτὸ λέγει, ἀλλ' ἐπὶ μεταφορᾶς. οἷς ἐν τῷ ὀλέθρῳ.

Βάσανος, Αντιφῶν. λίθος οὕτω καλεῖται, ἣ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζεται. Υπερείδης δ' ἐν τῷ κατ' Αντίου, τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βασανιζομένων, καὶ διαγραφομένων, βασάνους ὠνόμασε.

Βασανίσας, ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου. πολὺ δ' ὅδε τοιοῦτον ἐπὶ τούτου σημαινομένου παρ' Ἀττικοῖς.

Digitized by Google

Βασιλικὴ διαδρομή, ἔοικεν ἡ γνωμένη τῆ Βασιλέως πρόποσις διαδρομή, ἔστι δὲ ὅσις, εἰς τὴν Ἀθηνᾶσιν Ἐννέα Ἀρχόντων, ἀφ' ὧ βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖται. Δείναρχος κατὰ Πυθέου.

Βασίλειος σοὰ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος πρώτῳ. δύο εἰσὶ σοαὶ πρὸς ἀλλήλας. ἥ τε τοῦ Ἐλευθερίου Διὸς, καὶ ἡ βασίλειος. ἔστι δὲ καὶ τρίτη τις, ἡ παλαιὰ μὲν Ἀνάκειος καλουμένη, Γοικίλη δὲ μεταγομαθεῖσα.

Βασκαίνει, ἀπὸ τοῦ αἰτᾶται καὶ μέμφεται καὶ συκοφαντεῖ. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. Βάσκανος δὲ καὶ πικρὸν ἡ κακόηθες οὐκ ἔστι πολίτευμα ἐμοὶ, ἀπὸ τοῦ φιλαίτιος καὶ συκοφαντικόν.

Βάταλος, βδέλυρος, ἀχρεῖος. Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ παραπρεσβείας, οὕτως Δημοσθένην ὠνόμασε. κεκωμῳδῆσθαι γὰρ ὑπὸ μαλακίας. Ἐν πολλοὶ δὲ, ὃν τρόπον βάταλον λέγω. μή ποτε οὕτω ἔνιοι τοὺς κιναίδους βατάλους καλοῦσι.

Digitized by Google

Βαυβοῖς, Βαβὼ, ὄνομα γυναικός.

Βεβαιώσεως, δίκης ὄνομά ἐστιν, ἣν δικάζονται ὁ ὠνησάμενοι τι τῷ πωλουμένῳ αὖ ἑτέρῳ μὲν ἀμφισβητῇ, τοῦ πεπραθέντος δὲ μὴ βεβαιοῖ. σύνηθες καὶ ἀγοραίων μόνου πραθέντος εἶναι ἀμφισβητήσαντος τοῦ πεπρακότος, ἐλέγχεσθαι τὴν τῆς βεβαιώσεως δίκην ὁ ὠνούμενος δοὺς τῷ λαβόντι. Λυσίας ἐν δυσὶ λόγοις.

Βπασηΐς, Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Φιλοκράτην συμβολαίου ἀπολογία. δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος ἴλης Βῆττα.

Βιαίων, ὄνομα δίκης. καθ' ἣν βίᾳ πραττόντων ὁπουοῦν· ὁ δὲ ἁλοὺς, ἀποτίνει εἰς τὸ δημόσιον ἴσον τῷ ἐλόντι. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς Λυσιακοῖς φερόμενοι λόγοι Βίαιοι. καὶ δῆλον ὅτι οὐκ ἐπὶ φθορᾷ παρθένων μόνον, οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε ἴλη δίκη ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων.

Βλιμάζειν, τὸ ταῖς χερσὶ διαθλίβειν, καὶ τὸ τὰ κηρία θλίψαι, βλίσαι λέγεται.

Βοηδρομία, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἑορτή τις

Αθλώησιν οὕτω καλουμένη, ἰαὶ φησι Φιλόχορος ἐν δευτέρᾳ νενομίσθαι, ὑπὸ Ιωνος ὁ Ξούθου ἐβοήθησε τοῦσδε πολεμουμένοις Αθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος Ερεχθέως βασιλεύοντος. Βοηδρομεῖν γὰρ τὸ βοηθεῖν ὠνομάζετο. Τοῦτεστιν, ὑπὲ μαίχλω δραμεῖν.

Βόθυνος, τόπος τὶς ἰδίως οὕτω καλούμενος ἐν τῇ Ιερᾷ Οδῷ. Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Ερμωνα περὶ ἐγγύης, μνημονεύει τοῦ τόπου. ἢ εἶδος ἀγγείου.

Βολεῶνες, ὁ τόπος ὅπου ἡ κάθοδος βάλλεται τῶν βοῶν, καὶ τῶν ὑποζυγίων, καὶ τῶν προβάτων, βολεὼν καλεῖται. Νίκανδρος ἐν τρίτῃ Αθηκῆς διαλέκτου. βολεῶνας ὑπὲ τῶν ἀγρῶν, εἰς οὓς τὰ κόπρια φέρει.

Βομβυλιὸς, ζῶον παραπλήσιον μυίᾳ, ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ βόμβου. Ισοκράτης ἐν Ελένης ἐγκωμίῳ.

Βουλαία, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους ἐνδείξει. Μαρτύρομαι τὴν Εστίαν τὴν Βουλαίαν, οἵ τὴν ἐν τῇ Βουλῇ ἱδρυμένην.

Βουλεία, τὸ καὶ τῆς βουλῆς ὅτε προέδρευεν, ἀ τοῖς βουλευταῖς προσήκει. Δείναρχος, καὶ Αἰσχίνης ἐν παραπρεσβείαις.

Βυλλύσεως, ἐγκλήματος ὄνομα ἐπὶ δυοῖν πεντάδραχμον προστίμων. τὸ μὲν γὰρ ἔστιν, ὅταν ἐξ ἐπιβουλῆς τις τινὶ καταπλεύσῃ δικάζειν· ἐάν τε ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθείς, ἐάν τε μή. τὸ δὲ ἑτέρῳ, ὅταν ἐπεξεργαζόμενος ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ αὐτὸς δικάζηταί τινι, ὡς οὐ δικαίως αὐτὸν ἐπεξελθόντα. τὸ μὲν οὖν πρότερον μάρτυς Ἰσαίῳ ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην, ἐπὶ Παλλαδίῳ λέγων εἰς τὰς δίκας. Δείναρχος δὲ ἐν τῷ κατὰ Πισίου, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. Αἰσχίνης δὲ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, τῷ Ἰσαίῳ συμφωνεῖ. περὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ἐγκλήματος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου λόγῳ, Ὑπερείδης δὲ ἐν τῷ καθ' Ἀθηνογένους λόγῳ, ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς τὰ χρήματα, ἰδίως κεῖσθαι τῷ ὀνόματι.

Βουτάδης, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς Βουτεία, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Βουτάδης.

Βούτης, ὃς ἔσχε τὴν ἱερωσύνην. καὶ ὁ ἀπὸ τούτου,

Digitized by Google

Βούπου, Βουπάδαι & Ἐτεοβουπάδαι ἀπὸ τοῦ Βούπου, τοῦ γὰρ ἐτεόν, τὸ ἀληθὲς δηλοῖ Ὅμηρος, --εἰ ἐτεὸν ἔπος εἰμι.

Βουφόνια, Ὑποθέσεις ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. ἑορτή τις ἦν παρ' Ἀθηναίοις.

Βούχεται, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶν ἑβδόμῳ. πόλις ἦν τῆς Ἠπείρου πληθυντικῶς οὐδετέρως λεγομένη, ὡς Φιλοστέφανος ἐν τοῖς Ἠπειρωτικοῖς ὠνομάσθαι φησὶ, διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἥδειν ἐκεῖσε, καὶ ὁ Δικαιάρχου κατακλυσμόν.

Βοώνης, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, ὅτι λαμπρὸς ὡς ὁ Βοώνης, & αἱ μέγισται ἀρχαὶ, ἐπὶ τούτῳ ἐχειροτονοῦντο.

Βρυσάδαι, ὄνομα γένους Ἀττικοῦ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

Βωμολοχεύεσθαι, κυρίως ἐγίνοντο βωμολόχοι, οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθίζοντες, καὶ μὴ κολακείας προσαιτοῦντες, ἐπὶ οἷς & οἱ προλαμβανόμενοι τῆς θυσίας αὐληταί τε καὶ μάντεις. Φρεκράτης Τυραννίδι. & ἔπειτα, ἵνα μὴ πρὸς τοῖς βωμοῖς παντελῶς ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλῶ-

μεθα, ἐποίησεν ὁ ζωὸς καπνοδόκιλω μεγάλιω παύ, ὃκ μεταφορᾶς ἢ τούτων ἐλέγοντο βωμολόχοι, ἀκκιλοίζινες ἀὔθρωποι ἃ ταπεινοὶ, ἃ παῦ ὀλιοῦ ὑποφυόντες ἀπὶ κέρδ, διὰ τὸ παίζειν τε ἃ σκώπθειν. Αἰσχροφώνης Γκρυπάθη. Χαρισπάζη· καὶ καταπαίζεις ἡμῶ, καὶ βωμολοχεύη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Γαλήψος· Ἀνπφῶν κ᾽ Λαμπουσίου, πόλις Θράκης, ὠνομάσθη ἢ ἀπὸ Γαλήψου τ᾽ ὃκ Θάσου, καὶ Τηλέφης, ὡς Μαρσύας ὁ νεώτερος.

Γαμηλία, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσ. καὶ Ἰσαῖος, ἃ Δίδυμος ὁ γραμματικός, ἐν μὲ τοῖς Ἰσαίου ὑπομνήμασί φησιν εἶ τὸ Γαμηλίαν τοῖς Φερέτροις ἀπιγάμοις διδομένου, Ἀπολλόδωρος λέξιν Φανοδήμου, ἐν ᾗ οὐδὲν τοιοῦτον γέγραπται· ἐν δὲ τοῖς εἰς Δημοσθένην, ὁ αὐτὸς πάλιν Γαμηλίαν φησὶν εἶ, τὸ εἰς τοὺ Φερέτρας εἰσαγωγὴν τῶ γυναικῶν, οὐδεμίαν ἀπο-

ἀξιν τ ἐξηγήσεως θεμιτὸν μόνος.

Γαῖος ἁλυκῶς καὶ Γαιάδα, Αἰχμὴς καθ' Κτησιφῶντος. χωρία ὅτι Θεσσαλικά, ὡς Ἀρτεμίδωρος.

Γειαπόποις καὶ γαιπόδισμα καὶ γαιποδίζειν. τὸ ἐξέλθειν τῆς οἰκοῦ ἐφ' οὗ τὸ γᾶσθαι ὅτι γαῖπος καλεῖται ☾ γαιπόδισμα, ☾ γαιποδίζειν τὸ τοῦτο ποιεῖν. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνα.

Γενῆται, ☉ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες, διηρημένων γὰρ ἁπάντων τῶν πολιτῶν κατὰ μέρη, τὰ μὲν πρῶτα καὶ μάλιστα μέρη ἐκαλοῦντο Φυλαί. ἑκάστη δὲ Φυλὴ τριχῆ διῄρητο, καὶ ἐκαλεῖτο ἕκαστον μέρος τούτων, Τριττὺς ☾ Φατρία. πάλιν δὲ τῶν Φατριῶν ἑκάστη διῄρητο εἰς τριάκοντα, ἐξ ὧν αἱ ἱερροσύναι ἑκάστοις προσήκουσαι ἐκληροῦντο. ἔστι δὲ παρὰ πολλοῖς τῶν Ῥητόρων τοὔνομα, ὡς ☾ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσῃ. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου, τοὺς συγγενεῖς Γενήτας ὠνόμασεν· οὐχ οἱ συγγενεῖς μόνοι ἁπλῶς καὶ ☉ ἐξ αἵματος Γενῆταί τε καὶ ☉ ἐκ τοῦ

αὐτῶν χῶροις ἐκαλοῦντο, ἀλλ' ὁ ἐξαρχὴς εἰς τὰ καλούμενα Γένη καταμεμηδέντες. Φιλόχορος δ' ἐν τῇ τεταρτῃ φησὶ, πρότερον Ὁμογαλάκτας ὀνομάζεσθαι, οὓς νῦν Γεννήτας καλοῦσιν.

Γεραιαὶ, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερομέναι γυναῖκες. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

Γερανία, Λυσίας ἐν Πλαταιϊκῷ. ἔστι δ' ὄρος Μεγαρίδος, ὡς Διονυσόδωρος.

Γέρρα, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Τούς τε ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεῖργον καὶ τὰ Γέρρα ἀνεπέμποντο. Πρόκειται μοι ἵνα ὅπλα τὰ Γέρρα ἐστὶ, καθάπερ καὶ Ἡρόδοτός φησιν. ἤδη δὲ καταχρηστικῶς, καὶ ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον εἴη, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, Γέρρον ἐλέγετο. νῦν γοῦν τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα, καὶ προκαλύμματα ἐμπίπραται φησὶν ὁ Δημοσθένης. ὑπὲρ τοῦ μὴ σωθῆναι τοὺς ὠνίους ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, μὴ δὲ τοῖς ἄλλοις τισὶ τὰς διατριβὰς ἔχειν. ἐν δὲ τῷ κατὰ Νεαίρας εἰ γνήσιος ὁ λόγος, φησὶν οὕτω. τοὺς γὰρ Γρυταίεις καλοῦσι τινὲς τοὺς καδίσκους ὁ νόμος, ἃ τὴν ψῆφον διδό-

ναι τοῦ δήμου, πρὶν τοὺς ξένους εἰσιέναι, καὶ τὰ γέρρα ἀναιρεῖν. ἤτοι οὖν ταὐτόν τὸ τῷ ὑπὸ Κτησιφῶντος, ἢ τοιοῦτόν τι ἐπιτολικώτερον, ὡς παρὰ τοῖς ἐκκλησιάζουσι πολίταις ἡ ψῆφος ἐπὶ τοῦ Πρυτανέων ἐδίδοτο, πρὶν εἰσιέναι τοὺς ξένους, καὶ πρὶν ἀναιρεθῆναι τὰ τοξεύματα. τουτέστι, πρὶν ἀναπεπαθῆναι τῆ ἐκκλησίᾳ, παρὰ τὸ εἰπεῖν βουλομένῳ.

Γεωφάνιον, χωρίον ἐν ᾧ γῆς μέταλλον. τοὺς δὲ ἐν Σάμῳ γεωφανίου ἐν ᾧ πῦρ ἐξευρέθη, Ἔφορος δὲ χωρίων.

Γήπεδον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. γήπεδον δέ ἐστι τὸ χωρίον ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον τὸ γῆ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον. Πλάτων δὲ ἐν πέμπτῳ νόμων φησίν. ὧν ἔλαχεν οἰκοπέδων, ἢ γηπέδων.

Γλαῦκος, ὄνομα κύριον. ὁ γλαῦκος Καρύστιος.

Γλυκέρα, ἐταίρα τις.

Γνῶσις, ἀντὶ τοῦ κρίσις. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Γναφεύς, τοῦτο οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ ἔλεγον· κοινὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ, γνάφος δέ ἐστιν

ἀναυθῶδες τί, ὡ ξύοισι τὰ ἱμάτια, τοῦτο δὲ νεώτεροι διὰ τοῦ γ λέγουσι παρὰ τὸν γράφειν, γναφεύς μὲν οὖν, παρὰ τὸ κνάω ὃ σημαίνει τὸ ξύω. ὁ Ὅμηρος, --ἐπὶ δ' αἴγλον κνῆ πυρόν. Κνήστι χαλκείη.

γναφεύς ὁ, παρὰ τὸ φαρόις γράφειν. ἢ ὅτι παρὰ τὸ γαῦς τὸ λαμπρόν.

Γοργύρα, τὸ κατ' ἀρχὰς ὄρυγμα. Δείναρχος, Αἰσχίνης. ἔστι δὲ παρὰ Ἡροδότῳ ἐν τετάρτῃ

Γραμματεύς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ὁ γραμματεὺς πῶς τε καθίσατο καὶ τί ἔφραττεν, ὡς τῶν γραμμάτων τὸ ὅτι κύριος ἦν τὰ ψηφίσματα τὰ γεγραμμένα φυλάττῃ, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἀντιγράφεται, καὶ παρακάθηται τῇ βουλῇ, δεδήλωκεν Αἰσχίνης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Γραφεύς, ἀντὶ τοῦ ζωγράφος. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. καὶ γράφειν, τὸ ζωγραφεῖν ἔλεγον.

Γραφή, δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα. οὐ μόνον δὲ ὅταν ψηφίσματος, ἢ νόμου κατηγορῇ τις. παρανόμων γραφὴν, ἀποφέρεσθαι καὶ γράφεσθαι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλοις

Digitized by Google

πολλοῖς ἀδικήμασιν, ὅταν ἡ δημοσία, ἢ ὡς ὑπὲ δημοσίοις αὐτοῖς ἐγκαλῆ τις. πολὺ δὲ τοῦνομα παρὰ τοῖς Ρήτορσι. Δημοσθένης καὶ Κόνωνος.

Γρυπαίον. Ἀντιφῶν ἀληθείας δευτέρῳ, Καῖον γὰρ τὴν γλῶ καὶ σωτῆκον γρυπαίον ποιεῖ. καὶ Μνησίθιος ἐν δευτέρᾳ Ατθίδος εἰπών, Σεισμὸς γέγονε καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ. Διονύσιος μὲν οὖν ὁ τὸ Τρύφωνος ἐν δευτέρῳ ὀνομάτων, γρυπαινεῖν ὅτί φησι, τὸ γρυποῦσθαι, οἷς τὰ ἀπαλὰ ξυλύφια ὅταν κάμψαντες ἀφῶμεν. μή ποτε δ' ἐμφαίνουσιν οἱ συγγραφεῖς, ὡς γινομένης καὶ τοῦ σεσμοῖς γρυπότητος ἵνος περὶ τὴν γλῶ.

Γρύλλος, Υπερείδης ἐν τῷ περὶ Επικλέα περὶ οἰκίας. Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ υἱοὶ, Γρύλλος, καὶ Διόδωρος. ἐτελεύτησε δ' οὗτος ἐν Μαντινείᾳ μαχόμενος.

Γύλιος, σκεῦος στρατιωτικὸν πλεκτὸν, εἰς ὃ ἐνετίθετο τὰ ὁπλίδια, ὡς Αἰσχυλος δηλοῖ ἐν Εἰρήνῃ.

Γύλιππος, ὄνομα κύριον Λακεδαιμονίου.

Γύλων, ὄνομα κύριον.

Digitized by Google

Γωνιασμὸς, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου. Εστι δὲ καὶ μέρος τοῦ τείχους (ὡ βουλὴ) γωνιασμὸς ἐν ἀριστερᾷ ἐσβολῇ. καὶ Αἰσχίνης ἐν Βατραχίοις,

Λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμούς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Δαιδάλου ποιήματα, ἀπὸ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας.

Δάφερ. ὄνομα κύριον.

Δάμων, ὄνομα κύριον, διδάσκαλος Γερικλέους.

Δάοχος, Δημοσθένης. εἰς οὗτος τῶν περιμάχων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν περάγματα.

Δαρεικὸς, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους ἑνὸς τῶν Τριάκοντα. εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατῆρες ⓐ Δαρεικοὶ, ἰδιώτατον δὲ ὁ εἷς τοῦτο ὅπερ καὶ ὁ χρυσοῦς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενος. ἐκλήθησαν δὲ Δαρεικοὶ, οὐχ ὡς ⓐ πλεῖστοι νομίζουσιν, ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρὸς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου βασιλέως. λέγονται δὲ ἔνιες δύ-

ναται

ναθαι τὸν Δαρεικὸν, ἀργυρᾶς δραχμὰς εἴκοσι, ὡς τοὺς πέντε Δαρφικοὺς δυνάσθαι Μνᾶν ἀργυρίου.

Δατεῖσθαι, τὸ μερίζεσθαι. ἡ δὲ δατητὴ, οἱονεὶ μεριστή. τὸ ῑ, εἰς Δατητὴν αἵρεσιν, εἶδός τι δίκης ἐστίν. ὁπότε γὰρ κοινωνοῖέν τινες ἀλλήλοις, καὶ ἡ μὲν βούλοιντο διανέμεσθαι τὰ κοινά, ἡ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο ἡ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις, προσκαλούμενοι εἰς Δατητὴν αἵρεσιν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αλεξίδημον, εἰ γνήσιος. ☾ Αἰσχοτέλης ἐν τῇ Αθηναίων πολιτείᾳ.

Δατὸς, πόλις ἐστὶ Θράκης σφόδρα εὐδαίμων. ἀπὸ ταύτης καὶ ὁ ἐλέγετο τις καὶ παροιμία, Δατὸς ἀγαθῶν. δεδηλώκασι δὲ καὶ τὴν αὐτῆς, καὶ τὴν προσεχοῦς χώρας, ὅτε μὲν τὸ Δατὸν οὐδετέρως λέγοντες, ὅτε δὲ τὸν Δατὸν ἀρσενικῶς· ὡς ἀεὶ Εφορος ἐν τῇ τετάρτῃ. ἅπαξ δ' ἀρρενικῶς καὶ Δατὸν Θεόπομπος τρίτῃ Φιλιππικῶν. μετωνομάσθη μέντοι ἡ πόλις τοῦ Δατίωνος, Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως κρατήσαντος αὐτῆς· ὡς Εφορός τέ φησι, καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ.

Δείσας, ἀντὶ τῦ ἐνδείας. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ.

Δεῖγμα, κυρίως μὲν τὸ δεικνύμενον, ἀφ' ἑκάστου τῶν πωλουμένων· ἤδη δὲ καὶ τόπος ἦν ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐμπορείῳ, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζετο, οὕτως ἐκαλεῖτο. ἔστι δὲ τὸ ἔθος Ἀττικόν, τὸ σημαῖνον ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ, τοῦ τόπου αὐτοῦ. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῦ τεἰηραρχήματος. καὶ Λυσίας.

Δειπνοφόρος, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. λέγεται δὲ καὶ τὰς Δειπνοφόρους καταλέγεσθαι νεῶ, ὅτι αἱ τῶν κατακεκλειμένων παίδων μητέρες εἰσέπεμπον καθ' ἡμέραν αὐτοῖς ζωφλῶ εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν, ἐν ᾧ δειπνῶντο, καὶ αὗται σωθῆναι ἀσπαζόμεναι τοῦ ἑαυτῶν.

Δεκαδιώτης, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς Δεκάδες, ἀφ' οὗ ὁ δημότης, Δεκαδιώτης.

Δένω, ἀντὶ τοῦ δεσμῶ. Ἀντιφῶν ἀληθείας δευτέρῳ

Δεκάζων, Ἰσοκράτης περὶ τῆς εἰρήνης. ὁ, τί ποτε τοῦτ' ἔστι δῆλον ἅπασιν. Εὐαθλίδης δὲ ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πόθεν τὸ

Digitized by Google

πρᾶγμα εἴρηται, δηλοῖ οὕτω λέγων. Λύκος δέ ἐστιν Ἥφαιστος πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις, τὸ ἀρχαῖον μορφὴν ἔχων, πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες τοὺς δέκα καλούμενοι συνεσχέφοντο, ὅθεν εἴρηται Λύκου δεκαί. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, Ἀνυτόν φησι καταδῆξαι τὸ δικάζειν τὰ δικαστήρια.

Δέκα ὁ δεκαδδάχης, Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. Ἦρχον μὲν γὰρ οἱ Δέκα, ὑπὸ μὲν τοὺς Τριάκοντα καταστάντες. πρὸς τοὺς δὲ καταλύσαντας τοὺς Τριάκοντα Ἀθηναίοις χειροτονηθέντων Ἀνδρῶν Δέκα καὶ τοὺς ἑξῆς, εἴρηκεν Ἀνδροτίων ἐν τῇ τρίτῃ. ἐκαλεῖτο μέντοι ὑπὸ τῶν ἄλλων ἕκαστος τῶν Ἀρχόντων, Δεκαδδάχης, ὡς δῆλον ποιεῖ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τοὺς Διογείους κλήρου.

Δεκαδαρχία, Ἰσοκράτης. τὰς μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων καταστᾶσας πόλεσι Δεκαδαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἰσοτελεῖς· ὁ μέντοι Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, ὅπου γὰρ ἐξηγήσατο τοὔνομα, φησὶ δ' ὅτι Λακεδαιμόνιοι Δέκα μόνον Ἄνδρας κυρίους ἑκάστης πόλεως ἐποίησαν· Φίλιππος δὲ μέντοι παρὰ

Digitized by Google

Θετταλοῖς Δεκαδαρχίας οὐ κατέστησεν, ὡς γέγραπται ἐν τῷ ἕκτῳ Φιλιππικῶν Δημοσθένους, ἀλλὰ Τετραρχίας.

Δεκατεύειν. Δημοσθένης κατ' Ανδροτίωνος. Οὐ γὰρ αὐτὸν δεκατεύοντες, ἀντὶ τοῦ τὸν δεκάτην εἰσφερόμενοι ἢ οἷς λαφυραγωγοῦντες. Τὰ γὰρ ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα, ἐδεκάτευον τοῖς θεοῖς. Δημοσθένους δ' ἐν τῷ κατὰ Μέδοντος, φέρων τινος παρθένου λέγοντος οὕτως, Οὐ δεκατεῦσαι ταύτην οὐδὲ μυῆσαι. Δίδυμος ὁ γραμματικὸς φέρει τοῦτο βιβλίον γράψας φησίν, ὅτι τὸ δεκατεῦσαι Λυσίας ἐν τῷ φέρει τῆς Φρυνίχου θυγατρὸς, ἄρκτευσαι εἴρηκεν. δεκατεῦσαι μέντοι φησὶν ἐλέγετο κυρίως τὸ καθιερωῦ, ἐπειδήπερ ἔθος ἦν Ελληνικὸν, τὰς δεκάτας τῶν φερομένων, τοῖς Θεοῖς καθιερωῦν. ἴσως δὲ τὸ ἄρκτευσαι, δεκατεῦσαι εἴρηκεν ὁ Ρήτωρ, ἐπειδὴ αἱ δεκαπέδες ἤρκτευον.

Δεκατεύτας, ἀντὶ τοῦ τελώνας, τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. Αντιφῶν ἐν τῇ φέρει Δημοσθένους γραφῇ ἀπολογίᾳ, ὅτι ὃ ἦν τελώνιον ἡ δεκάτη, δεδήλωκε Δημοσθένης ἐν τῷ φέρει τοῦ τελῶν.

Digitized by Google

Δεκαπλόης, ὁ αὐτὸς τῷ δεκατευτῇ.

Δεκελεικὸς, Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἀπὸ μέρους τῆς πελευταίου.

Δῆφίνιον, χωρίον ἐν Χίῳ, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ. ἕτερον δέ ἐστιν Δῆφίνιον Ἀθηνῶν ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἔνθα καὶ τὸ ἐν Δῆφινίῳ δικαστήριον. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν.

Δρακυλλίδας. Λακεδαιμονίων βασιλεύς.

Δρμαπκὸν, Λυκοῦργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται. δερματικὸν δὲ εἴη λέγων ὁ Ῥήτωρ τὸ ἐκ τῶν δερμάτων τῶν πρεσκομμάτων πεποιημένον ἀργύριον.

Δερμιστὴς, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Εὐφιλέτην. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὴν Σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ, ἐν ἑβδόμῃ τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος, ὃν ὄφιν ἀπέδωκε. μήποτε δὲ μᾶλλον εἴη αὐτός τις τὰ δέρματα ἐσθίων δερμιστὴς, ὡς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ Μιλησιακῶν Ἀριστείδου.

Δυσποιὸς, κυρίως μὲν ἡ τὴν πορφύραν λέ-

γεται τοῦνομα τῆς ἔμμονον καὶ ἀνέκπλυτον ἐχούσης τὸ ἀώδος τῆς βαφῆς· ἐπὶ μεταφορᾶς δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων παντῶν τῶν ἐμένων τὸ χρῶμα ἔμμονον καὶ πολυχρόνιον, τὸ δυσποιὸν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ Πλάτων διασαφεῖ ἐν πέμπτῳ πολιτείας. Δίφιλος Σωζύφοις,

Ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ.
Ταυτὶ γὰρ ἡμῖν δυσποτὰ παντελῶς.
Τὰ ἀπάργανα ἀποδέδεγμαι.—

Δηλιασταί, οἱ εἰς Δῆλον ἐξηθοῦντες Θεωροί. Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου.

Δημαίνετος. ὄνομα κύριον.

Δήμαρχος, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Μόλου. Ἀρχων ἦν ἐπὶ τοῦ ὁ Δήμαρχος· οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἑκάστῳ δήμῳ χωρίων, ἐπὶ δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γράμματεῖα παρὰ τούτοις ἦν, καὶ σωφρονοῦντας μὲν τοὺς δήμους, ὁπότε δοκιμάσειν, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν· τούτους δέ φησιν Αἰσχύνης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ὑπὸ Κλεισθένους καταστῆσαι, τιμὴν αὐτοῖς ἔχοντας ἐπιμέλειαν τῶν τριττύων Ναυκράρων· ὅτι δὲ ὑπηρέτας ἦν οἱ Δήμαρχοι,

δηλοῖ Αἰσχίνης ἐν Σκιωαῖς καταλαμβανούσας.

Δημόκοινος, ὁ δημόσιος βασανιστής. Ἰσοκράτης ἐν τῷ τραπεζιτικῷ ᾗδειν ἐζημίωσαν τοῦνομα.

Δημοποίητος, ὁ ξένος μὲν ὢν τῇ φύσει, ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου πολίτης γεγενημένος· ὃν δὲ τρόπον γίνονταί τινες δημοποίητοι, δεδήλωκε Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος.

Δημόσιος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. δημοσίοις λέγουσι τοὺς τῆς πόλεως δούλους. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου, Ἀνθρωπον δημόσιον οἰκέτην τῆς πόλεως.

Δημοτελῆ καὶ Δημοτικὰ ἴδια, διέφερον ἀλλήλων, καὶ Ὀργεωνικῶν, καὶ τῶν Γενικῶν, ὡς Δείναρχος δηλοῖ ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.

Δημοτυρόμενος. δημοτυρέεσθαί ἐστι, τὸ τοῦ δήμου τινὸς δήμου κοινωνεῖν καὶ χρηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ, Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Φίλιππον ἀπολογίᾳ, εἰ γνήσιος.

Δημοφάνης. ὄνομα κύριον.

Διαγορεύων, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους, ἰδίως κέχρηται τῷ διαγορεύων, ἀντὶ τοῦ τὰ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων, τὸ ἐνδοιαστὸν γάρ ἐστι παρ' αὐτοῖς τὸ διαγορεύειν, τὸ σιωπᾶν,

Digitized by Google

ὥσπερ τὸ συμφέρεσθαι τῷ διαφέρεσθαι, καὶ τὸ συμπολιτεύεσθαι καὶ τὸ συμφωνεῖν, τῷ διαφωνεῖν.

Διάγραμμα, Υπερείδης ἐν τῷ περὶ Επικλέα. τὸ παρόμωμον ἐν ταῖς Συμμορείαις ὁπόσον ἕκαστον δώδρα εἰσφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσιν ἀλλὰ περὶ τὴν ἀξίωσιν τῆς οὐσίας. περὶ δὲ τούτων, σαφέστατα δεδήλωκεν Υπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου περὶ διαγράμματος. διαγραφὴ μέντοι ἐστὶν, ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς Συμμορείαις ὑπὲρ τῆς διακρίνας πόσον ἕκαστος ἀνὴρ εἰσενεγκεῖν ὀφείλει, ὡς ὁ αὐτὸς πάλιν φανερὸν ποιεῖ, ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου.

Διαγραφὴ, ἡ διατύπωσις τῶν περασκομμένων μετάλλων, δηλοῦσα διὰ γραμμάτων ἀπὸ ποίας ἀρχῆς, μέχρι πόσου περάσκεται πέρατος.

Διαγράψασθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικιδίου, εἰ γνήσιος. ἀντὶ τοῦ διελέσθαι τὸ ἔγκλημα.

Διαγράψαντος, Δείναρχος κατὰ Λυκούργου. μήποτε διὰ τὸ καταβαλλόντος καὶ καταθέντος. ἔνιοι δὲ, διὰ τὸ διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Δια-

Διαδόσεις, ταὶ ἐκ διαιρέσεως ἴσης ἐπιβαλλούσας δόσεις. Λυσίας.

Διακεχειρημένον, ἀντὶ τοῦ κτῆμα δεδανεισμένον. Δημοσθένης κατ' Ἀφόβου.

Διάστασις, Ἀντιφῶν ἀληθείας διωρίζω. περὶ δ νῦν κρατούσης διαστάσεως, ἀντὶ τοῦ διακοσμήσεως τῶν ὅλων.

Διάθεσις, ἀντὶ τοῦ θέσις. Ἰσοκράτης Βουσίριδι. ἀντὶ ὃ τοῦ ἀποδεδόμεθα, διατεθέμεθα εἶπεν Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς τὸν Καλλίου συνθήκην· καὶ ἀντὶ τοῦ διοίκησις, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. Ἀλλὰ εἰδότες τὴν διάθεσιν ἀκούουσιν. Φρύνιχος Τραγῳδοῖς, τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν φησι. καὶ γὰρ τὸ ῥῆμα διαθέσθαι λέγουσιν, ἀντὶτοῦ διοικῆσαι. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ. Γυμνωθῆσαι ὃ ἀφορμῆς, πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ κακῶς διαθοῖτο, διαθέσθαι ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι. Ὑπερείδης κατὰ Δημοσθένους.

Διαιτηταί. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. εἰσὶ δὲ ⓐ Διαιτηταί, ἕτεροι τῶν δικαστῶν, οἵτοι μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκαζον ἀποδεδειγμένοις, καὶ τὰς ἀπὸ τῶν Διαιτητῶν ἐφεσίμους ἔκρινον· ⓐ δὲ Διαιτηταὶ κλήρῳ πρότερον λαχόντες, ἢ ἐπι-

σρεψάντων αὐτοῖς τῶν κρινομένων, τοῖς κρινομένοις δικάσουσι· καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε τοῖς ἀντιδίκοις, τέλος εἶχεν ἡ δίκη, εἰ δὲ μή, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προσκλήσεις καὶ τὰς μαρτυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους, καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἐκατέρων ἐμβαλόντες εἰς καδίσκους καὶ σημηνάμενοι, παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγεῦσι τῶν δικῶν. λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Αἰσχύλος, Ἀθηναίων πολιτεία.

Διασῶσαι, ἀντὶ τοῦ διαταράξαι, καὶ οἷς ἀδύνατον ποιῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς Μεταστάσεως. Μένανδρος Χηρᾳ,

Βοῶν ποιεῖτε τὴν πόλιν διασατῶν.

Διάληξις, διαλαγχάνειν μέν ἐστι τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ· διάληξις δὲ τὸ πρᾶγμα. Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου.

Διὰ μέσου τείχους, Ἀντιφῶν περὶ Νικοκλέα. τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς καὶ Αἰσχύλος φησὶν ἐν Τηλεφάλῃ, τοῦ τε Βορείου, καὶ τοῦ Νοτίου, καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τούτων, ἐλέγετο τὸ Νότιον, οὗ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ.

Διαμετρημένη ἡμέρα, μέτρον τι ὕδατος ἐστι,

πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα ῥέον· ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσιδεῶνι μηνί· πρὸς δὲ τοῦτο ἠγωνίζοντο καὶ μέμνηται καὶ πρὸς τῶν μεγίστων ἀγῶνες· διενέμετο δὲ εἰς τρία μέρη τὸ ὕδωρ, τὸ μὲν τῷ διώκοντι· τὸ δὲ τῷ φεύγοντι· τὸ τρίτον τοῖς δικάζουσι. ταῦτα δὲ σαφέστατα αὐτοὶ καὶ Ῥήτορες δεδηλώκασιν, ὥσπερ καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, διδάσκει περὶ τούτων. σκεπτέον τὸ παρὰ Ἰσαίῳ ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφίλου, πῶς μεμετρημένης τῆς ἡμέρας, ὁτὲ μὲν φασι χωρεῖς ὕδατος γίνεσθαι τοὺς ἀγῶνας, ὁτὲ δὲ πρὸς ὕδωρ.

Διαμέζαι, τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ.

Διαμαρτυρία καὶ διαμαρτύρειν. ζήτησις ἦν ἐν τοῖς παραγραφῆς ἡ διαμαρτυρία, πρὸς γὰρ τὸ εἰσαχθῆναι τινὰ δίκην εἰς τὸ δικαστήριον, ἔξεστι τῷ βουλομένῳ διαμαρτυρῆσαι ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη, ἢ οὐκ εἰσαγώγιμος· διαφέρει δὲ παραγραφῆς, τῷ τὴν διαμαρτυρίαν γίνεσθαι οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φευγόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων· καὶ πρότερόν γε τῷ διώκοντι

λιῶ προβάλλεσθαι ἵνα μάρτυρα εἰσαγάγωμεν εἰς τὴν δίκην, ἢ περὶ τούτου πρότερον ἐγένετο ἡ κρίσις πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτύρασθαι, οὐ πρὸς τὸν ἄρχοντα δικαζόμενον, εἰ ὃ μὴ προβάλλεται μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἄξιῶ τῷ φεύγοντι προσαγαγεῖν ἵνα μάρτυρα μὴ εἰσαγώμενον εἰς τὴν δίκην, καὶ πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐγένετο· ἐπεσκέπτοντο γὰρ ψευδομαρτυριῶν καὶ τὰς διαμαρτυρίας, ὥσπερ καὶ τὰς μαρτυρίας. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Αἰσχύλημον διαμαρτυρίᾳ, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ πρὸς Πύθωνα ὑποσασίου, φησὶν ὅτι οὐχ οἷόν τε διαμαρτυρεῖν οὐσίαν. ὁ δὲ πρείδης δ' ἐν τῷ κατ' Αἰσχύλου Αποσασίου δυοῖν φησὶν, ὡς οἱ νόμοι κελεύουσι διαμαρτυρεῖν ἐπὶ τὰς γραφὰς τὰς τοῦ Αποσασίου τοῦ βουλόμενον, ὁμοίως τῶν ξένων καὶ τῶν ἐπιχωρίων. μήποτ' οὖν ἐν μὲν τὰς τοῦ Αποσασίου δίκας κεκώλυται διαμαρτυρεῖν οἱ ξένοι, ἐν δὲ τὰς τοῦ Αποσασίου οὐ κεκώλυται. Δείναρχος μέντοι διαμαρτυρήσας πεπεώρηκεν, ὃν ἐπὶ τοῦ μαρτυρήσαντος αὐτῷ, ἀλλ' ἐπὶ

τῦ Φλαχόντος ἵνα διαμαρτυρήσαντα ἐν τῇ διαμαρτυρίᾳ, φεὶ τῦ μὴ ἐπίδικον εἶ) τὴν Αεισωφῶντος θυγατέρα. οὗτος ὁ Ρήτωρ ἐν τῷ κτ' Ηδύλης, ς' ιγ' ζήτον διαχράφῃ τῆς διμαρτυρίας.

Διασκυλάσασθαι, ἀντὶ τῦ σκυλάσασθαι. Ισαῖος ἐν τῷ φεὶς Καλλικράτην.

Διασείσους, Αἰσχίνης κτ' Τιμάρχου. ἐοίκασιν ὠνομάσθαι παρὰ τὸ κινεῖσθαι ς' διασείειν φεύγοντα εἶτα βάλλεσθαι, ἵν' ἀκακούργητοι μᾶλλον ὦσι. Μένανδρος Πωλουμένοις.

Διαχροτονία, διάκρισις τ' χροτονίας ἐν πλήθει γινομένης. Δημοσθένης ἐν τε τῷ κτ' Τιμοκράτους, καὶ κτ' Ανδροτίωνος.

Διαψήφισις, ἰδίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐξεταζόντων, αἱ γίγνονται φεὶ ἑκάστου τῶν δημοτευομένων, εἰ τῷ ὄντι πολίτης ς' δημότης ἐστίν, ἢ παρεγγεγραμμένος ξένος ὤν. Αἰσχίνης κτ' Τιμάρχου, ἐντελέστατα δὲ διείλεκται φεὶ τῶν διαψηφίσεων, ὡς γεγόνασιν ἐπὶ Αρχίου Αρχοντος. Ανδροτίων ἐν τῇ Ατθίδι, ς' Φιλόχορος ἐν ἕκτῳ τ' Ατθίδος.

Διδάσκαλος, ἰδίως διδασκάλοις λέγουσι τοῦ

ποιητὰς τῶν διθυράμβων, ἢ τῶν κωμῳδιῶν, ἢ τῶν τραγῳδιῶν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς Χορδιτῆς. Ἐλαχὸν φησι Πενταπλέα διδάσκαλον· ὅτι γὰρ ὁ Πενταπλῆς ποιητὴς, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις. πολὺ δέ ἐστιν καὶ τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ ζύνομα ἀπὸ ζύπου τοῦ σημαινομένου.

Διεσπύησιν, ἀντὶ τοῦ κατέσησιν ἐσπυπτῶν. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους, ἐν ᾧ τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, φησὶν ἐσπυηθῆσαι ὑπὸ τοῦ Στεφάνου.

Διεκωδώνισε. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας, ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξέπαυσεν, ἢ ᾧ μεταφορᾷ, ἤτοι ἀπὸ τῶν φυλακῶν κωδώσι νυκτὸς τὰς φυλακὰς, Εὐριπίδης Παλαμήδῃ, ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τὰς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος, ὡς Ἀριστοφάνης.

Δι' ἑαυτῆς, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἑαυτῆς. Ἀντιφῶν περὶ τοῦ Λιπαίων φόρου. Τηλεκλείδης δ' ἐν τῷ Γρυπανείῳ, δι' ἡμέρας εἶπεν, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Διεσαθυσάμην, ἀπὸ τοῦ διὰ σαθυδῆς ἐποιησά-

Digitized by Google

μλω, ἢ ἀντὶ τῦ διεπεραξάμλω. Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Ερμωνα περὶ ἐπιδ́ικης.

Διεσκαελφησάμεθα, ἀντὶ τῦ διελύσαμθ. σκάελφον γὰρ ὅτι τὸ κάρφος καὶ φέγγος. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα διδιάλυτα καὶ διφύσητα, Ισοκράτης Αρεοπαγιτικῷ, Διεσκαελφησάμεθα· σκαελφήσασθαι γὰρ ὅτι, τῷ ὑπερσυρμῶσαι τί ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν.

Διεπεύνοντο, ἰδίως Αντιφῶν τῦτ' ἔπαξεν ἐν τῷ περὶ τῦ Ηρῴδου φόνου, ἀντὶ τῦ διὰ συκοφάντου τινὸς ἀπερεύνησαν.

Διήλλαξεν. ἀντὶ τῦ μετήλλαξεν, ἐτελεύτησε. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ιδείας.

Διῆρξα. ἀντὶ τοῦ διὰ τέλους ἦρξα. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν ἀπολογία.

Διϊπόλια, ἑορτή τις ἣν Αθηναῖοι τὰ Διϊπόλια, Αντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῦ Χορευτῦ.

Δικαιοσύνης, τραγῳδίας οὗτος ποιητὴς καὶ διθυραμβους ἔγραψε.

Δικαιόπολις, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεοσυβούλου, εἰ γνήσιος. πόλις ἐν τῇ Θρᾴκῃ πλησίον Αυδήρου, τυχὸν ὃ ἐστὶ ἑπτὰ λίς ὅτι Δικαιόπολις.

Δικαίωσις. Λυσίας ἐν τῷ περὶ σταπώτου, εἰ γνήσιος. καὶ μάλα τὰς δικαιώσεις φησὶν ἀντὶ τῆς δικαιολογίας· ὁ μέντοι Θουκυδίδης πολλάκις τὴν δικαίωσιν ἐπὶ τῆς κολάσεως τάττει.

Δίκη, σημαίνει δὲ ἄλλα τὸ ὄνομα· ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων, ὡς σαφὲς ποιεῖ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος.

Διοικεῖν, ἀντὶ τοῦ διαιρῆσαι ὥστε μὴ ἐν ταὐτῷ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μέρος. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. Valcken. Lect. Amon. p. 171

Διοπτεύων, Δημοσθένης ἐν τῷ εἰς τὴν Λακρίτου. Δίοπος λέγεται νεώς, ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων τὰ κατὰ τὴν ναῦν, ὁ καθ' ἡμᾶς λεγόμενος ἐπίπλους.

Διόπμος, ὄνομα κύριον. Ναύαρχος Ἀθηναίων.

Διόφαντος, ὄνομα κύριον.

Διωλύγιον, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Στρατοκλέα. πρήγματα διωλύγια, ἀντὶ τοῦ μεγάλα. καὶ Πλάτων.

Διωμοσία, κυρίως ἡ παρὰ τῶν διαδικαζομένων. Δημοσθένης κατ' Αἰσχρατίους.

Δοκιμασθεὶς, ἀντὶ τοῦ εἰς ἄνδρας ἐγγραφεὶς, Δη-

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ονήτορος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Αρχόντων δοκιμασθῆναι, ὡς ὁ αὐτὸς Ρήτωρ ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφεξῆς δηλοῖ. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων, κἂν μή τι λαμπρὸν ἐφρόνει ἦρχεν· ἐξητάζετο γὰρ αὐτῶν ὁ βίος σύντομος, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου φησί. Λυκοῦργος δ' ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως, τρεῖς δοκιμασίας κατ' ἐνιαυτὸν νόμον φησὶ γίνονται· μία μὲν, τῶν ἐννέα Αρχόντων δοκιμάζονται· ἑτέρα δ', τῶν Ρητόρων· τρίτη δὲ, τῶν Στρατηγῶν. λέγει μέντοι ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, καὶ Ἱππέων δοκιμασίαν.

Δορύσκος, χωρίον τῆς Θρᾴκης. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ Ηρόδοτος.

Δόσις, ἰδίως μὲν λέγεται παρὰ τοῖς Ρήτορσι, συμβόλαιον χαρόμενον ὅταν τις τὰ αὑτοῦ δίδῳ τινὶ διὰ τῶν Αρχόντων, ὡς παρὰ Δεινάρχῳ.

Δεκανδίδης, εἷς τῶν Τετρακόντα. Υπερείδης.

Δεάκων, οὗτος ἐπιφανέστατος νομοθέτης, ὡς Αἰσχίνης. ἕτερος δ' ὅτι Δεάκων, οὗ Ισοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ μέμνηται.

Digitized by Google

Δροσίλων, Θρᾳκικὸν χωρίον. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Δρομοκήρυκες, Αἰσχίνης. Οἱ λεγόμενοι Ἡμεροδρόμοι.

Δρυμός, πόλις μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Αἰσχίνης δ' ἐν τοῖς δικαιώμασί φησιν οὕτως. Ἔπειτα Δρυμὸν δὴ Ἀττικὸν καὶ ἕτερον Βοιώτιον.

Δρῦς, Δημοσθένης κατ' Αἰσχράτους, πόλις ἐν Ἠπείρῳ. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θρᾴκῃ, ἧς νῦν ὁ Ῥήτωρ μνημονεύει· ταύτην Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ πέμπτῃ φησὶν ὑπὸ Ἰφικράτους κατοικισθῆναι.

Δυσαύιος, Ἀντιφῶν, ὁ ὑπὸ παντὸς ἀνιώμενος, κἂν μικρὸν ᾖ δύσκαταφρόνητον ἤ. καὶ Ἱπποκράτης ἐχρήσατό που τῷ ὀνόματι. ᾧ Μένανδρος.

Δυσαύλης, Δείναρχος ἐν τῇ περὶ τῆς Ἱερείας διαδικασίᾳ, εἰ γνήσιος. Ἀσκληπιάδης δ' ἐν τετάρτῳ τραγῳδουμένων, ὃν δυσαύλην Αὐτόχθονα εἶναί φησι, συνοικήσαντα δὲ Βαβοῖ σχεῖν παῖδας Γεφυραῖόν τε καὶ Νίσαν· Παλαίφατος δ' ἐν πρώτῳ Τροϊκῶν,

Digitized by Google

σὺν τῇ γυναικὶ φησὶν αὐτὸν ὑποδέξασθαι τὴν Δήμητραν.

Δυσωποδμαι, ἀπὸ τοῦ φοβοδμαι. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Ξενοφῶν ἐν δ' Ὑπομνημονευμάτων.

Δωελὸς, ὄνομα παγκρατιαστοῦ.

Δωροξενία, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου, ἐζημίωσατο τοὔνομα, Υπερείδης ἐν τῷ κατ' Αισχύλου, οὕτω γράφων. Επεὶ καὶ ὁ τῆς δωροξενίας νόμος ἁρμόττων ὅτι τῷ νεῷ ἀγῶνι προσήκει· εἰ γὰρ καὶ τοὺς ἀποφεύγοντας ξενίας εἴρηκεν ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ πάλιν γράψασθαι, ἐὰν μὴ δοκῶσι δικαίως τὸ πρῶτον ἀποφυγεῖν, πῶς οὐ φανερόν ὅτι κατ' Αισχύλου τὸ δίκαιον; Αριστοτέλης δ' ἐν τῇ Αθηναίων πολιτείᾳ περὶ τὸν Θεσμοθετῶν λέγων, γράφει ταυτί. Εἰσὶ δὲ καὶ γραφαὶ πρὸς αὐτούς, ὧν παρέσασις πέντε ξενίας, δωροξενίας, ἂν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ τὴν συκοφαντίαν.

Δῶρον γραφὴ, ὁπότε τις αἰτίαν ἔχει τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἔγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ δίκην ἐλέγετο, δωροδοκία τις

δώδεκα γραφή. Δείναρχος οὖν λόγον μιᾷ πρὸς ἐπέγραψε κατὰ Πολυάκτου δωροδοκίας, ἐν δὲ τῷ κατὰ Πυθέου ξενίας, πολλάκις ὀνομάζει τοὺς τῶν δώδεκα γραφέας. ἰστέον ὅτι ἐάν τις γραφάμενος μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, ὀφλισκάνει χιλίας, καὶ ἀτιμία ἐστὶν ἀπμία τίς. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ τῶν Ρητόρων νόμου, διείληπται περὶ τούτων, καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς περὶ τῶν νόμων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ἑβδομαγορίου, Λυσίας ἐν τῷ περὶ Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων, εἰ γνήσιος. Τοῖς ἀποτεχθεῖσι παιδίοις τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας ἦγον, καὶ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο αὐτοῖς. ἡ μὲν, τῇ ἑβδόμῃ, ὡς καὶ ὁ Ρήτωρ λέγει· ἡ δὲ, τῇ δεκάτῃ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν ἐννάτῃ περὶ ζώων ἱστορίας γράφει ταυτί. Τὰ πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται περὶ τῆς ἑβδόμης, διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τίθενται, ὡς πιθανοῦντες ἤδη τῇ σωτηρίᾳ.

Ἐπυθόμην, φέρεταί τις λόγος ὡς Λυσίου, ὅτι-

γεαφόμβυος περὶ τ ἐπυθήκης, εἴη δ' αὐ σκυτός τις περὶς τὸ κρατῆρας, ἢ λέβητας, ἢ τι τοιούτων ὃν ἀλλότριον ὑπείληφε ὑπιόντων εἶ), ὡς Καλλίξενός τε ἐν τετάρτῃ περὶ Αλεξανδρείας ὑποσημαίνει, & Δαίμαχος ὁ Πλαταιεὺς ἐν δευτέρῳ περὶ Ινδικῆς.

Εδωλιάσαι, Λυκοῦργος ἐν τῷ ὑπὲρ γεαφομβύου ἀπολογισμὸς ὧν πεπολιτευται, ὑπὲ τὸ καθέζεσθαι, & ἐδωλίαι αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι. Ηρόδοτος περὶ τῷ.

Εθνος, οὐ μόνον τὸ μέγα καὶ πολυανθρωπον γένος, ἀλλὰ & ἰδίως μέρος τι πονηρότατον νομίζεται τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἐθνῶν, οὔτε τῶν γεωργοῦς, οὔτε τῶν ἐμπόροις. ἐν ᾧ τῷ ἐνάτῳ Φιλιππικῶν φησὶν, Αλλὰ Θετταλία πῶς ἔχει; ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἔθνη δουλεύουσιν.

Ειλωτεύειν, τὸ δουλεύειν. Ισοκράτης Παναθηναϊκῷ. Ειλωτες γὰρ οἱ μὴ γένει δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλ' οἱ περὶτοι χειρωθέντες, τὴν Ελος πλησίον πόλιν οἰκούντων, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ μαρτυροῦσι, καὶ Ελλανίκος ἐν τῇ πρώτῃ.

Εἰσαγγελία, δημοσίας τινὸς δίκης ὄνομά ἐστι,

τεία δέ ὅτιν εἴδη Εἰσαγγελιῶν. ἡ μὲν γὰρ, ὑπὲ δημοσίοις ἀδικήμασι μεγίστοις, καὶ ἀναβολιὰ μὴ ὑπιδεχομένοις, ἐφ' οἷς μήτε ἀρχὴ καθέστηκε, μήτε νόμοι καίνται τοῖς ἄρχουσι καθ' οὓς εἰσάξουσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν βουλὴν, ἢ τὸν δῆμον ἡ πρώτη κατάστασις ἔστω, καὶ ἐφ' οἷς τῷ μὲν φεύγοντι ἐνὸς ἄλω, μέσσαι ζημίαι ὑπόκεινται· ὁ δὲ διώκων ἐὰν μὴ ἕλῃ, οὐδὲν ζημιοῦται, πλὴν ἐὰν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων μὴ μεταλάβῃ, τότε χιλίας δραχμὰς· τὸ δὲ παλαιὸν, καὶ οὗτοι μειζόνως ἐκολάζοντο. ἑτέρα δὲ Εἰσαγγελία λέγεται, ὑπὲ τῆς κακώσεως· αὗται δέ εἰσι πρὸς τὸν ἄρχοντα καὶ τὸν διώκοντα ἀζήμιοι, κἂν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. ἄλλη δὲ Εἰσαγγελία ὅτι καὶ τῶν Διαιτητῶν, εἰ γάρ τις ὑπὸ Διαιτητῶν ἀδικηθῇ, ἐξῆν τοῦτο εἰσαγγέλλειν πρὸς τὸν δικάσαντα, καὶ ἄλους, ἐτιμοῦτο. Ἰσαῖος μέντοι πρὸ τῆς αὐτῆς κλήρου, αὐτὸ πρᾶγμα Εἰσαγγελίαν καὶ Γραφὴν ὠνόμασεν.

Εἰς ἔμφανῆ κατάστασιν, ὄνομα δίκης ὅτιν ὑπὲρ τῶν τὰ ἀμφισβητήσιμα εἰς ἐν φανερὸν.

Ισαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Φιλοκτήμονος κλήρου. ὁ δὲ Αριστοτέλης ἐν τῇ Αθηναίων πολιτείᾳ, πρὸς μὲν ἀρχοντά φησι λαγχάνεσθαι ταύτην τὴν δίκην, πρὸς δὲ ἀνακρίνοντα εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον.

Εἰς ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ ὠμολόγησεν.

Εἰσεπόδιζον, ἀντὶ τοῦ εἰσέβαινον τοῦ πόδας τοῦ χωλοῦ. Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Ορνεῶνα.

Εἰς ἑῴ, ἀντὶ τοῦ ἑρμαῖον ἡμέραν. Ισαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ηφαίστου κλήρου.

Εἰσφρήσειν, εἰσελθεῖν, εἰσδέξασθαι. Αντιφῶν δὲ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῷ. πολὺ δὲ τοὔνομα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ.

Εκαλίσχουν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ευέργου καὶ Μνησιβούλου, εἰ γνήσιος. Ιακον δέ ἐστι, καὶ οὐχ' ὁ υἱὸς, Δεινάρχος. καὶ οὗτος δὲ ξενικοῖς ὀνόμασι χρῆται.

Εκάτης νῆσος, Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. πρὸς τῆς Δήλου κεῖται πλησίον, ὅπερ ὑπ' ἐνίων καλεῖται Ψαμμιτίχη, ὡς Φανόδημος ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν. Ψαμμιτίχειον δὲ κεκλῆσθαί φησιν ὁ Σημὸς ἐν τῇ πρώτῃ, διὰ τὸ τοῖς Ψαμμήτοις πιμᾶσθαι τὸ ἱερόν. Ψάμμητα δ' ἐστί, ψαμμώδη τις ἰδέα.

Digitized by Google

Εκατομβαιών, ὄνομα μηνός. Υπερίδης ὁ τῦ Αμφίονός φησιν, ἀπὸ τῦ πλείστας τούτῳ τῷ μηνὶ θύεσθαι Εκατόμβας, κακλεῖσθαι.

Εκατόμνος, ὄνομα κύριον.

Εκατόμπεδον, Λυκοῦργος ἐν τῷ ὑπογραφομένῳ ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται. ὁ Φλυέων ὑπό τινων Εκατόμπεδος ἐκαλεῖτο, διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, οὐ διὰ μέγεθος, ὡς Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Αθηνῶν.

Εκδύα, Υπερίδης ἐν τῷ κατὰ Γασικλέους. ἐὰν δέ τις ἐκδύα γλύπτην, ἡμιῶν ἐὰν δέ τις ἐνδύσῃ ἢ τῦ προϋπαρχόντος ἀργυρίου.

Εκδικάμυος. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ἐκδικάμυον δὲ γράψας, ἐκδίκασθαί ϕησι τὸ παρ' ἑτέρου λαβόντα αὐτὸν ἐγχωρεῖν τὸ δίκαιον. ὑπισκεπτέον δὲ πῶς ἔχει τὸ ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν λεχθὲν ὑπὸ τῦ Ρήτορος. καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέξασθαι τὴν ἐκείνας περιουσίαν.

Εκδικάσασθαι, ἀνάδικον ἐκφεύξαι διὰ τὸ δικάσασθαι. Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην.

Εκδοσις, τὸ ναυτικὸν δάνεισμα. οἱονεὶ ἔξω δόσις.

Δη-

Δημοσθένης κατ' Αφόβου.

Εκκλητὸν. τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἵν' ἐπάναγκές τις μάρτυρῃ. Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ.

Εκλογᾶς, ἃ ἐκλέγοντες καὶ εἰς τὰ ἀφλήματα τῷ δημοσίῳ. Αντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς Σαμοθρᾳκῶν φόρου. Ηρέθησαν γὰρ Εκλογᾶς παρ' ἡμῖν οἷς πλεῖστα ἐδόκει χρήματα εἶναι. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αρέστανδρον. Νῦν ὁ πρὸς τοῦτ' Εκλογέας τὸν φόρου ἅπαντα ἀποχαφόμεθα.

Εκλώζετε. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. κλωσμὸν ἔλεγον ἃ γιγνόμενον ἐν τοῖς στόμασι φόφον, ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ἀκροαμάτων, ὧν οὐχ ἡδέως ἤκροῶντο.

Εκμαρτυρία διαφέρει τῆς μαρτυρίας, ὅτι ἡ μὲν μαρτυρία, τῶν παρόντων ἐστὶν, ἡ δ' ἐκμαρτυρία, τῶν ἀπόντων. σαφέστατα δὲ περὶ τούτων διδάσκουσι, Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ Δημέου.

Εκ προαιρέσεως, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οὗτος δ' ἐκ προαιρέσεως κατηγορεῖ. βέλτιον

οὕτως ἀκούω, ὅτι ἐγὼ μὲν περὶ τῶν Ἑλλήνων κινδυνεύω, οὗτος δ' ὑπὸ πολλοῦ τοῦ πεινῶντος κατηγορεῖται, οὐ περὶ χρημάτων ὡς οἴονταί τινες.

Ἐκπλινθεύσας, ἀντὶ τοῦ διαλύσας, καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους.

Ἐκπολεμῶσαι, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, αὐτὴν τοῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ πολλάκις· ἐν μέντοι τοῖς Ἀττικοῖς διὰ τοῦ ῑ γράφεται ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν ἕκτῃ Ἑλληνικῶν.

Ἐκ περιαγωγῆς, ἀντὶ τοῦ περὶς ἀναγκῶν, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως οὐδ' ἁπλοϊκῶς· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμένων, ἀλλ' ἐκ περιβολῶν περιηναγκασμένων δεσμοῖς. Δημοσθένης κατ' Αἰσχράτους.

Ἐκφυλλοφορῆσαι, εἰ ἐδόκει τις τῶν βουλευτῶν ἀδικεῖν, διεψηφίζετο ἡ βουλὴ περὶ αὐτοῦ εἰ χρὴ αὐτὸν μηκέτι βουλεύειν· αἱ δὲ ψῆφοι, φύλλοις ἐχρῶντο, ἐν ὧν ἕκαστος ἐπεσημήνατο τὴν αὑτοῦ γνώμην. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος.

Ἐλαιοῦς, πόλις ἐν Χερρονήσῳ τῇ Θρᾳκίᾳ.

Digitized by Google

Ελάτεια, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πόλις δὲ ἰσχυρὰ μεγίστη τῶν ἐν Φωκεῦσι. τὸ δὲ Ῥήτορος πάλιν ἐν ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν, εἰ γνήσιος, τάδε. ἐν Καστεπείᾳ τρεῖς πόλεις, Παυδοσίαν, καὶ Βούκεπαν, καὶ Ελάτειαν· ῥητέον ὅτι βέλτιον ἐν ἐνίοις γεγραπται διὰ τοῦ ρ Ελάτρεια. Θεόπομπος γοῦν ἐν τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ, τέτταρας πόλεις φησὶν εἶναι τῆς Καστεπέων, ἀλλ' οὐ τρεῖς (ὥσπερ ὁ Δημοσθένης) Ελάτρειάν τε, καὶ Παυδοσίαν, καὶ Βιτταν, καὶ Βούκεπαν.

Ελαφροτάτους, ἐν ἐπαίνῳ λέγουσι τοὔνομα οἱ παλαιοὶ, ἀντὶ τοῦ κουφοτάτους, καὶ τὸ ἐναντίον τοῦ βαρυτάτους καὶ φορτικωτάτους. Ισοκράτης Παναθηναϊκῷ, Σφᾶς δ' αὐτοὺς ὡς δυνατὸν ἐλαφροτάτους καὶ μετεωροτάτους, τοῖς σώμασι παρέχοντας.

Ελεοκόπων, Λυσίας ἐν τῷ δεκάτῳ καὶ Δημοσθένους ὑπὲρ Ζωπύρου. Πέντε μησὶ μὲν τῶν Ελεοκόπων διαπωλοῦσι· Ελεοκόπους λέγει δὲ ὁ Ῥήτωρ, τοὺς τὰ ἕλη κόπτοντας, τοῦ ε παρεμβεβλημένου. ὡς τὸ ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον) παρ' Ομήρῳ. μή ποτε δὲ παρὰ τὸ ξέω,

Digitized by Google

ὅπερ ἔστιν ἐκτὸς ξύλινον, γεγλύπται τιθέμενα. Αἰσχύλος Ἱππολύτῳ·

--εἰ σοφὸς ἀθέλητός με τυλεύσει.

Ἐλευθέριος Ζεύς, Ὑπερείδης. τῷ μὲν τοίνυν Διὶ (ὦ ἄνδρες δικασταὶ) ἡ ἐπωνυμία γέγονε τοῦ Ἐλευθερίου προσαγορεύεσθαι, διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους τιμᾶν καὶ οἰκοδομῆσαι τὸν πλησίον αὐτοῦ· ὁ δὲ Δίδυμός φησιν ἁμαρτάνειν Ῥήτορα, ἐκλήθη γὰρ Ἐλευθέριος, διὰ τὸ τῶν Μηδικῶν ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀθηναίους. ὅτι δὲ ἐπιγέγραπται μὲν Σωτὴρ, ὀνομάζεται δὲ καὶ Ἐλευθέριος, δηλοῖ καὶ Μένανδρος.

Ἐλευσίνια, Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδοτο ἆθλον. ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις Ἐλευσὶς, ἀπὸ Ἐλευσίνου τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἐλικτῆρες, ἐνωλίων εἶδος. Λυσίας.

Ἐλιξός, εἷς τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν παρὰ Μεγαρεῦσιν.

Ἐλλανοδίκαι, Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου πρὸς Ἠλείους. Αἰσχύλος ἐν Ἠλείων πολιτείᾳ, τὸ μὲν πρῶτόν φησιν

ἕνα καταστῆσαι τοῦ Ηλείοις Ελλανοδίκαις, χρόνου δὲ διελθόντος δύο, τὸ δὲ πεμπτὸν ἐννέα. Αἰσχύλος δ' ὁ Ηλεῖός φησι τοὺς πεμπτάδας ἀγῶνα Ελλανοδίκας ἓξ δέκα, ἀφ' ἑκάστης Φυλῆς ἕνα.

Ελλωτία, Ανδροτίων ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρεσίας, εἰ γνήσιος, ὅτι ἐρχήσεις ἐν αἷς αἱ Ελλωτίαι οἱ διεχείριζον τὰ χρήματα, καὶ Αἰσχύλος ἐπλοῖ ἐν τῇ Αθηναίων πολιτείᾳ. μνημονεύει δὲ καὶ Θουκυδίδης αὐτῶν ἐν πρώτῃ.

Ἐμβεβλημένα, ἀντὶ τοῦ ἐγκεκεντρισμένα. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον. ☾ Αἰσχύλος δὲ ἐμβολάδας ἀπίους λέγει, τὰς τοιαύτας.

Ἔμβιος, Ανυφῶν ἀληθείας πρώτῃ· Καὶ ἡ γῆ σπερμάτων τε ξύλου ἔμβιος γένοιτο. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ ζῶν, τουτέστι, ζῶσα ☾ μὴ ξηραινθεῖσα μηδ' ἀποθανοῦσα.

Ἐμμίσθοι δίκαι, αἱ τε ἐμπορικαὶ, καὶ ἐραστικαί. Δημοσθένης, ☾ Γραφίδης.

Ἐμπορῶν, Ανυφῶν. ἐν τῷ πρὸς τῆς μεταξα-

σεως, τὸν ἐμποδὼν ἐκολάσατε, ἀντὶ τῦ ἐμπεσόντας, καθὰ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου.

Ἐμπουσα, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Φάσμα τί φασιν εἶναι τῆς Ἑκάτης, ὅπερ τοιαῦτα ἐφαίνετο· πλήρης ἦν τῦ ὀνόματος ἡ κωμῳδία.

Ἐναγεῖς ἀρχαὶ αἱ παρωχημέναι. Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου.

Ἐν βραχεῖ, ἀντὶ τῦ ἁπλῶς καὶ ἐν κεφαλαίῳ, Ἀντιφῶν.

Ἔνδειξις, εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν ὑπῆγον. πολλοὶ μὲν οὖν εἰσὶ λόγοι ἐνδείξεως, γεγραμμένοι ὑπὸ τῶν κατ' Αἰσχίνου καὶ Δημοσθένους.

Ἐνδεκάζοντας, ἀντὶτῦ ἐνεορτάζοντας, ἐν τῷ ἀντὶ τοῦ δεκάτου ἄγοντας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνους.

Ἐν Διομείοις Ἡράκλειον, Ὑπερίδης κατὰ Κόνωνος. τῆς ἐν Διομείοις ἀγομένης ἑορτῆς τῷ Ἡρακλεῖ, μνημονεύουσι καὶ οἱ κωμικοί.

Ἐνεπόσκημμα καὶ ἐνεπεσκῆφθαι, Δημοσθέ-

νης ἐν τῷ κατ' Τιμοθέου. ὁπότε δημαθείη τινὸς οὐσία, ἀξιῶ προστελθόντι τῷ φάσκοντι δανεῖσῃ γεγονέναι, τούτου τὸν ἄνδρα, λέγειν ὅτι ἐν ὀφείλεται αὐτῷ χρέος ἐν τῇ οὐσίᾳ. ἔστι δὲ καὶ λόγος τις ὑπηρεσιόμβυος, Δημοσθένης πρὸς Κεπίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος, ὃν Καλλίμαχος μὲν αἰσχρὰ φῇ ὡς γνήσιον· Διονύσιος δ' ὁ Αλικαρνασσεὺς, ὡς ψευδεπίγραφον.

Ενεπεπυασμένῳ, Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Αευσαγείτονα καὶ Αρχιππον, ἀντὶ τοῦ ἐσκευασμένῳ, καὶ πεπλασμένῳ. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν.

Ενεπιμάτο, τὸ ἀπεπιμάτο διαφέρει τοῦ ἐνεπιμάτο· ὅταν μὲν γὰρ πρός τι ποσὸν ἀργύριον ἀποτίμημα λαμβάνῃ τις, ἀποτιμᾶσθαι λέγεται· ὅταν δὲ ἐν εἴδεσί τισι λογίσηται τις μέρος τι τοῦ ἀργυρίου, τοῦτο λέγεται ὡς ἐνεπιμήσατο.

Ενη καὶ Νέα, Τροιζήνιος ἐν τῷ πρὸς Υγιαίνοντα, τὴν ὑφ' ἡμῶν Τελευτάδα καλουμένην, Ενην καὶ Νέαν καλοῦσιν Αθηναῖοι, ἀπὸ τοῦ πρώτου τελευτῶντος ἔχειν τοῦ προτέρου μηνός, καὶ πρώ-

ἀρχὴ τῆς ὑστέρας. Πολέμων δέ φησιν ὅτι ἐκάλεσαν ποτε αὐτὴν Δημητριάδα, ἀπὸ λιμένος Δημητρίου τοῦ Μακεδόνος. Ἐνίοι ᾗ, καὶ εἰς Ἐνίους, τὸ εἰς τέτταρα λέγουσι. ἁπλῶς τὸ ἔνον διασωζόμενον, τὸ πρόσθεν καὶ παρελήλυθὸς δηλοῖ.

Ἐνθρυπτὰ, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ λόγου εἰπών, ὡς τὰ ἐνθρυπτὰ σκεύεσθαι καὶ γωνεύεσθαι ἀπ' αὐτῆς ἔχει τὴν φωνὴν τὸ σημαινόμενον, πρόσρημά τινα σκῶπτόντων ἐξήγησιν ἁμάρτυρον· εἰσὶ δὲ ἐνθρυπτὰ τὰ σκευάσματα πεμμάτων, ἢ τὰ ἐνθρυπτόμενα βρώματα. ἔνιοι δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ προσοικειοῦσι· καὶ Ἀπόλλων ὁ παρ' Ἀθηναίοις Ἐνθρυπτος.

Ἐν Λίμναις Διόνυσον, Ἰσαῖος περὶ τοῦ Κίρφου κλήρου. τόπος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις Λίμναι, ἐν ᾧ ὁ λιμναῖος Διόνυσος.

Ἐννεάκρουνον, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. κρήνη τις ἐν Ἀθήναις· πρόσθεν δ' ἐκαλεῖτο Καλλιρόη.

Ἐννέα Ὁδοὶ, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ. τόπος ἐν Θράκῃ πρὸ τῆς Ἀμφίπολιν.

Ἐν

Εν φραδύσω, ἀντὶ τῦ κρύφα, & οὐ φανερῶς.
Υποδείδης ἐν τῷ κατ' Αρχεστράτου.

Ενσπιμαμόμυος, ἀντὶ τῦ ἐνδεκνύμυος & ἐμφαίνων. Ισοκράτης.

Εν Φρεάτοι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αειστοκράτους. ὑποδὲ τὸ ἐν Φρεάτοι δικαστηρίου ἀκριβῶς διεξελήλυθε λέγων οὕτως. Επ' οἶνον, πέμπτον δικαστήριον ἄλλο σκέψασθε, οἵ ὑπερβέβηκε τὸ ἐν Φρεάτοι, ἐνταῦθα γὰρ (ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι) κελεύει δίκας ὑπέχειν ὁ νόμος, ἐάν τις ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ πεφυγὼς, μήπω τὸν ἐκβαλόντων αὐτὸν ἠδεσμένων, αἰτίαν ἔχῃ ἑτέρου φόνου ἑκουσίου. & μετ' ὀλίγον φησὶν, Ηγαγε δὴ τοὺς δικάζοντας ἐκεῖσε, οἱ προσελθεῖν οἷόν τε ἦν ἐκείνῳ, τὴν χώραν ἀποδείξας τόπον τινὰ ἐν Φρεάτοι καλουμένου Επιπαλαίτιον. εἰδὼς ὁ μὲν ἐν πλοίῳ προσπλεύσας λέγει τῆς γῆς οὐκ ἀπόμενος, οἶδ' ἀκροῶνται καὶ δικάζουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, κἂν μὲν ἄλλῳ, τινὶ ἐπὶ τοῖς ἑκουσίοις φόνοις δίκην ἔδωκε, δικαίως, ἐὰν δ' ἀποφύγῃ, ταύτης μὲν ἀθῷος ἀφίεται, τῇ δ' ἐπιπροσθέν φόνῳ φυγὴν ὑπέχει. ὠνομάσθαι δ' ἔοικε τὸ δικαστήριον ἀπό τινος

Φρεάτου Ηρῳος καθά φησι Θεόφραστος ἐν τῇ ὄκτῃ τῆς δικαίης τῶν νόμων.

Ἐξάγιστος, διὰ τὸ λίαν ἁγνὸς, καὶ ἁπλεως ἅγιος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, ἐπί τινος λιμοῦ εἰρηκε τοῦνομα.

Ἐξαιρέσεως δίκη, ὁπότε τις ἄγοι τινὰ ὡς δοῦλον, ἔπειτά τις αὐτὸν ὡς ἐλεύθερον ἐξαίροιτο, ἐξιὼν τῷ ἀντιποιουμένῳ τοῦ ἀνδρόπου ὡς δούλου καγχαίνειν ἐξαιρέσεως δίκην, τῷ εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτὸν ἐξαιρουμένῳ. Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Ευμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει.

Ἐξαράσασθαι, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος ὅτι χρυσάσπιδας ἀνέθηκε τοῖς τῶν νεκρῶν. ἐξαιρέσασθαί δέ τὸ ἐκτελέσαι τὰς ἀρὰς, τουτέστι τὰς δίκας, ἐπὶ ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ναῶν, αἱ εἰώθασι ποιεῖσθαι.

Ἐξεγίνησις, τὸ ἐξελέσθαι τινὰ δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀφοβοκράτους.

Ἐξένιζε, Δημοσθένης ἐν τῇ κατὰ Εὐβουλίδου φησί· Διαβεβλήκασι γάρ μου τὴν πατρίδα ὡς ἐξένιζε. καὶ πότε αὐτὸ ξένος ἦν, καὶ οὐχ

ὡς Δίδυμός φησιν, ἀντὶ τοῦ ἐκ Λιβικῶς διελέγετο, ἀλλὰ ξενικῶς.

Ἐξεπρέμνιζον, ἀντὶ τοῦ κατέβαλλον τὰ πρέμνα, τουτέστι, μέχρι ῥιζῶν τὰ στελέχη. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀγνίου κλήρου.

Ἐξεπαίζεσθαι, ἀντὶ τοῦ ὀρχεῖσθαι. Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου, καὶ ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, ἐξεπαίσθης φησὶν, ἀντὶ τοῦ ὠρχήσω.

Ἐξηγητὴς, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Σκίρωνος κλήρου. ὁ ἐξηγούμενος τὰ ἱερά· ἔστι δὲ καὶ ὁ περὶ τοῦ κατοικουμένου ὀνομαζόμενα ἐξηγεῖσθαι τοῖς δεομένοις. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐξενίππου καὶ Μνησιβούλου δηλοῖ, πληθυντικῶς τοὺς ἐξηγητὰς πολλάκις ὀνομάζων.

Ἐξήκεστος, ὄνομα κύριον, Δημοσθένης κατ' Αἰσχινάτους.

Ἐξορχησάμενος, ἀντὶ τοῦ φυγὼν καὶ ἀποδρᾶς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, περιπαίζων ἅμα εἶπε διὰ τοῦ τὴν Διονυσίαν πομπεύω.

Ἐξούλης, ὄνομα δίκης, ἐν ᾗ ἐπάγεσθαι ἔξεστι τοὺς φάσκοντας ἐξειργέσθαι τῶν ἰδίων, καὶ τῶν ἐξειργόντων· ἔφασαν μὲν οὖν τοῦνομα, ἀπὸ τοῦ ἐξέλλειν, ὅ ἐστιν ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν· δικά-

ζονται δὲ ἐξούλης καὶ ἐπὶ τοῖς ἀτιμίοις, ⓐ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ εἰσαγομένῃ προθεσμίᾳ ὑπερημέρων γινομένων τῶν δικαζόντων. ⓑ οἱ ἀλόντες ἐξούλης, καὶ τῷ ἑλόντι ἐδίδοσαν ἃ ἀφῃροῦντο αὐτοὺς, καὶ τῷ δημοσίῳ κατεπίθεσαν τὰ ἡμιόλια· ταῦτα δὲ σαφῶς Ἰσαῖος διδάσκει, καὶ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἐξούλης. Δείναρχος μέντοι ἐν τῷ Κρονιδῶν διαδικασίᾳ, ἰδίως κέχρηται τῷ τῆς ἐξούλης ὀνόματι, ἐπὶ τῆς ἱερείας τῆς μὴ βουλομένης τὰ ἴδια δρᾶν. ὅτι δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐκ τῆς ἰδίων ἐκβαλλομένου τάττεται τοιοῦτον, καὶ οὐχ ὡς οἴεται Καικίλιος μόνος τῆς ἐκ καταδίκης ὀφειλόντων, καὶ Φρυνίχος ἐν Ποαστρίαις δῆλον ποιεῖ.

Ἐξωμοσία, τὸ μὲν ὅρκου τοῦτο εἶναι ἀπαρνήσασθαι διὰ νόσον, ἢ ἵνα ἕτέραν τοῦτο φάσιν ἐξωμόσασθαί ἐστιν, ὡς δῆλον ποιεῖ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.

Ἐπαγγελία, σημαίνει καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαλουμένων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι οὐκ ἐξόν· καὶ ἔστιν οἷς πα-

εμπελία. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. λέγεται παρ' αὐτοῖς τὸ ἐπαπέλλεσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ προσάπτειν, ἢ αἰτιᾶσθαι, ὡς παρὰ τὸ Ἀντιφῶντι ἐν τῷ περὶ τοῦ Λιναίων φόρου, καὶ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.

Επακτὸς ὅρκος, ὃν αὐτός τις ἑκὼν αὑτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν, αἱρεῖται. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον, καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον Παραινέσεσιν. ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἀπώμοτος, καὶ καταπόμοτος, ὃ καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός. εἰ δὲ τοῦτο οὐχ ἁπλοῦν, δῆλον ὅτι ὃν προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ ὁρκίζοντος, αὐτοῖς ὀνόμασιν ἀντιφωνεῖν ἃ ὁρκιζόμενον.

Επακτοκέλης, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. εἶδος δέ ἐστι πλοίου στρογγύλον ἔχον τὴν κατασκευήν, ἔκ τε ἐπακτρίδος, καὶ κέλητος. ἰδοὺ δὲ ὡς ὄπισθεν λησρικόν, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Γολυβίστου δοκιμασίᾳ.

Επαλλάξεις, ἀντὶ τοῦ συναλλαγὰς ἢ μίξεις. Αντιφῶν Χλιηδείας πρώτῃ.

Επαναφορά, τὸ ἀναφέρειν & ἀνακοινοῦσθαι τῷ πλήθει.

Επαιρόμενος, αὐτὶ τοῦ ἐπαναπεινόμενος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἐν ᾧ τῷ ἐμοὶ ἐπὶ ἄλλου σημαινομένου φησὶν, Ηερδόξῳ δὲ ἀπειλέαν ἐπαιρομένους, Αἰσχίνης ἐν Νεφέλαις.

Εἰδ' ὠφελὶ σφεωυτῇσι ἀποκτάσθαι κακὸν,
Ητις με χθιζὰ ἐπῆρε πλευσιωὶ μητρυιᾷ.

Επεδίκασε & ἐπεδικάσαντο, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ολυμπιοδώρου. τὸ μὲν ἐπεδίκασεν ὅτι οἷς σφέκρινε, τὸ δὲ ἐπεδικάσαντο, οἷς ἔπεσαν οἱ δικασταὶ ἑαυτοῖς σφετέρωι ψηφίσασθαι.

Επενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῆς συμφορᾶς, & σφαγιάζεσθαι ἐπὶ τῷ μνήματι. Δημοσθένης ὑπὲρ Εὐεργάου καὶ Μνησιβούλου, περὶ τοῦ φησὶν ἐπὶ τῷ βιαίως ἀποθανόντος. Ισχυρὸς δ' ἐν τῇ συναγωγῇ τῇ Αἰσχίνου, ὅτε Προκρίδος καὶ Κεφάλου εἶπον χρῆσθαι τοὺς ἰόντας ἐπὶ τὸν Ζάφυρον δόρυ καταπεπηγότας· Ερεχθέα φασὶ πεποιηκέναι ταῦτα, ἐπιθυμοῦντα & τὸ παῖδος σημῆναι τὸν θάνατον, διὰ τὸ νόμιμον εἶ-

τοῖς πολεμίοις, τύπον Ⓦ ζήτου μετέρχεσθαι τὸν φονέα.

Ἐπεσκήψατο, ἀντὶ τοῦ ἐπεκάλεσε ψευδομαρτυρίων. λέγεται δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ ἀσαίνιον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαλέσαι φόνου, ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. τῷ δ' ἐνδημικῷ τῷ ἐπέσκηψεν, ἀντὶ τοῦ ἐνετείλατο Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἡβωνείδην ἀφαιρέσεως. τὸ δ' ἐπισκήπτω, ἀντὶ τοῦ μετὰ ὅρκου ἐπιτάσσω λέγω, οἷς ἐξορκίζω, Ἀνδοκίδης τε ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων, καὶ Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος εἰρήκασιν.

Ἐπιβάτης, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ παραπρεσβείας. οὕτως ἐκάλουν τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι πρεσβευομένους τοὺς μὴ κατὰ πλοῦτον, ἀλλὰ μόνον τοῦ μετέχεσθαι ἐπιτηδείους. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις, ἐπεὶ ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἔοικεν ἐπίγειον.

Ἐπιβλῆτας, Λυσίας ἐν τῇ κατὰ Νικίου φόνου, εἰ γνήσιος. ἐπιβλὴς δ' ἐστὶν ὡς μὲν Τιμοχάρης φησὶ, δοκὸς· ὡς δὲ φησι Κλείταρχος ὁ γλωσσογράφος, ποιμένιος δοκός.

Ἐπίδικον, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας.

Digitized by Google

Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδι, φησὶν οὕτως. Ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Γῆ δεῖπνον θύειν οἷν μὴ βοός, καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα Ἐπίβοιον. ὁμοίως καὶ Στάφυλος ἐν πρώτῃ περὶ Ἀθηναίων.

Ἐπιβολή, ἡ ζημία. πολὺ τούτοις χρῶνται ἐν τοῖς Ῥήτορσιν, ὡς καὶ ἐν τῷ κατὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἐπωνύμους, ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπους. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Σκοτ.

Ἐπιγραφεῖς, ὁ τὰ δημόσια ἐπιγράφοντες, ὁπότε δέοιτο ἀργύριον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον τοῦ Ἀστοῦ, ἢ τοῦ Μετοίκου, ὁ ταῦτα διαγράφοντες ἐπιγραφεῖς ἐκαλοῦντο, ἐπιγραφέας ἤτοι τοὺς καθιστῶντας ἐπὶ τῷ γράφειν ἑκάστῳ ὅσον εἰσφέρειν ὀφείλουσιν εἰς τὸ δημόσιον, καὶ ἐπιγραφομένῳ, τῷ βεβαιοῦντι, καὶ τῷ οἰκείῳ ποιουμένῳ. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς εἰσφορᾶς.

Ἐπίγυον, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀνδοκίδου Ἀποστάσιον, εἰ γνήσιος. τὰ πρυμνήσια ἐπίγυα ἔλεγον. κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί, Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν.

Ἐπ-

Επιδίκαζον, τὸ δίκαζον. Ισαῖος ἐν τῷ κατ' Ελπεζόρυ. καὶ Ἐπίπεμπτον εἰώθασι λέγειν τὸ πέμπτον, ὡς καὶ Εὔπολις Αὐτολύκῳ.

Επὶ Δελφινίῳ, δικαστήριόν ἐστιν ὃ τῶν καλούμενον Αθηνῶσι, δικάζουσι δὲ σύνταῦθα, ὁμολογοῦντες μὲν ἀπεκτονέναι, δικαίως δὲ πεποιηκέναι τοῦτο λέγοντες, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αριστοκράτους δηλοῖ, καὶ Αριστοτέλης ἐν τῇ Αθηναίων πολιτείᾳ.

Επιδιαπύθεσθαι, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Θεοπειθῆ ἐπιζητῆς ἐπιλόγῳ. Ἐπιδιαπύθεσθαί ἐστι, τὸ συνήθεις τινὰς ποιεῖσθαι καταλιπαρήσοντας τὸ ῥητὸν δρᾶν ἐργάσεσθαι πρός τινι τῶν μεταξὺ γιγνομένων, ὅσπερ ἐπιτρέπεται ἑκατέρῳ, ὥστε εἰ μὲ πρᾶξις γένοιτο θατέρῳ, πάντως τὸ ὡμολογημένον δρᾶσαι ἀποδοῦναι. τὸ δὲ πρᾶγμα αὐτὸ, λέγει Ἐπιδιαθήκη, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Νικοκλέους δηλοῖ.

Επὶ Δηλίῳ μάχῃ, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκλέους. Δήλιον χωρίον ἐστὶ Βοιωτίας, ἐνταῦθα Αθηναῖοι μαχόμενοι ἐνικήθησαν ὑπὸ Βοιωτῶν, καθά φησι Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ.

Επιδιετὲς λιβῆσαι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στε-

φανου. Δίδυμος φησιν αυτὴ τὴ ἐαυ εἰκαιδεκα ἐτῶν γινομένοι. τὸ γὰρ ἡβᾶσθαι μέχρι τεσσαρεσκαιδεκα ἐστιν, ἀλλ' ὁ Ἐφηβαι παρ' Ἀθηναίοις ὀκτωκαιδεκαετεῖς γίνονται, καὶ μένουσιν ἐν τοῖς Ἐφήβοις ἔτη δύο, ἔπειτα τῷ Ἀξιαρχικῷ ἐπιφέρονται γραμματείῳ, καθά φησιν Υπερίδης ἐν τῷ πρὸς Χαρήτα ἐπιζητικῷ. Ἐπειδὴ δὲ συνεχέφλυε ἐγὼ ὁ νόμος ἀποδίδωσι τοῖς κομιδῇ τῶν καταλειφθέντων τῇ μητρὶ, ὃς κελεύει κυρίους εἶναι τῆς ἐπικλήρου, καὶ τῆς οὐσίας ἀπάσης τοῦ ἄπαιδος, ἐπειδὰν ἐπιδῶνται ἡβῶσιν.

Ἐπίδικος καὶ ἐπίκληρος καὶ ἐπιτροπικὸς καὶ ἐπικλήρεις. Ἐπίκληρος μὲν ἐστιν, ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ· ἡ δὲ αὐτὴ, καὶ ἐπίκληρος. Ἐπιτροπικὸς δὲ, ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε τροπὴν ἔχειν ἀδελφῶν αὐτῇ ὄντων. Ἐπίδικος δὲ, ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος ὅτου χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι. ταῦτα δὲ δηλοῦσιν, Ἰσαῖος μὲν ἐν τῷ πρὸς Σάτυρον ὑπὲρ ἐπικλήρου· ὁ δὲ Δείναρχος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Διαμαρτυρία πρὸς τὸν μὴ ἐπίδικον εἶναι

τὴν Αἰσχρῶνος θυγατέρα· ἐν δὲ Συπῳ τῷ λόγῳ, δείκνυσι ὅτι τὰς ἀπροικίας ἐξεδίδοσαν οἱ ἄγχιστα γένους, πέντε μναῖς ἐπιδιδόντες. ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Λεοκράτην τὴν ἐπίκληρον, ἐπικληρεῖται κέκληκεν.

Ἐπὶ Θερσυλλῳ, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Γαστάγενον παραγραφῇ φησι, Τὸ ἐπὶ Θερσυλλῳ Ἀθηναῖον ἔθος, αὐτὴ τὴν ἐπὶ τῷ Θερσυλλου μνήμαπ.

Ἐπιδίκους ἑαρτὰς, Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ, τὰς μὲν πατρίους ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας, ἐπιθέτους καλεῖ· ἐλέγετο δὲ ὑπ' αὐτοῖς καὶ ἐπίθετά τινα, ὁπόσα μὴ πάτρια ὄντα δι' ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ ἐδίκαζεν, ὡς σαφὲς ποιεῖ Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν ἀπολογίᾳ· ἐπιθέτους δὲ ἑορτὰς, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θερσυβούλου λιναῖ ὀνομάζει, λέγει δ' αὐτὰς διδυσίους λιοὺν ὥστε διακομίσαι, λέγων ὑπὲρ ἰῶν εἰθισμένον, ἐπέθηκεν ἑορτὴν, αὐτὴ τὴν ἀπέδωκεν, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Χρυσίππου πρὸς τὴν

Φορμίωνος ἐν παραγραφῇ. Κεφαλῶν δ' ἐν Τροφωνίῳ.

Ἐπικηρυχέναι, Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὁπότε βούλοιτο πόλις, ἢ ἄρχων ἀναιρεθῆναί τινα τῶν μὴ ὄντων ὑφ' ἑαυτοῖς, κήρυπτε δώσειν χρήματα εἰ τις αὐτὸν ἀνέλοι, τόσα καὶ τόσα, καθάπερ Ξέρξης ἐπεκήρυξαν οἱ Ἕλληνες, εἴ τις ἢ ζῶντα, ἢ νεκρὸν καταγάγοι Ἀθηναζε, δώσειν ἑκατὸν Τάλαντα.

Valer. Max. Lect. Amon. p. 79

Ἐπικηρυκεία, ἡ περὶ φιλίας καὶ διαλλαγῶν κήρυκας πέμπειν. Δημοσθένης Φιλιππικῶν πέμπτῳ.

Ἐπὶ κόρρης, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ἄλλοι μὲν ἄλλως ἀπέδοσαν, βέλτιον δὲ ὑπολαμβάνειν ἐπὶ κόρρης λέγεσθαι, τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου, ὃ λέγομεν ἐν τῷ βίῳ ῥάπισμα. Ὑπερίδης οὖν ὁ Φιλίνου ἐν τῷ κατὰ Δωροθέου, περιπεπτωκέναι φησὶν Ἱππόνικον ἐπὶ κόρρης γραφῆναι ὕβρεως, ἐκ τοῖς ἑξῆς ὥσπερ ἐξηγούμενος τοιῶδε λέγων, Ἔπειτα Ἱππόνικος ὑπὸ Αὐταρχίδου μόνου ἐρραπίσθη

πλεῖ γράθον, ἐγὼ δὲ ὑπὸ τούτων τῶν τειχῶν εἰλκόμεν, κονδύλους ἔλαβον.

Επικράτης, Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. οὗτός ἐστιν ὁ τὴν Αθηναίων δημαγωγὸς ὁ Σακεσφόρος ὀνομαλούμενος, οὗ μνημονεύει καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ἔστι δὲ ὅτε Επικράτης, οὗ μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως λέγων, ὡς χαλκοῦν ἐστάθη διὰ τὸν νόμον τὸν περὶ τὴν Εφήβων, ὃν φασι κεκτῆσθαι Ταλάντων ἑξακοσίων οὐσίαν. ἀλλὰ δὲ ὅτε Επικράτης, Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος κινδεύσης, ὡς δηλοῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ, ὅστε μοί τοι ἐπώνυμον εἶναι Κυρηβίων ὡς ὁ Δημοσθένης φησὶν ἐν τῷ κατὰ Αἰσχίνου.

Επιλαχών, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. Ουτε λαχών, οὔτ' ἐπιλαχών, ἀλλὰ σὺ παρασκευῆς πριάμενος. ἔοικε τὸ γιγνόμενον τοιοῦτον εἶναι, σὺ πληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἀρχὴν ἐφιέμενοι, ἔπειτα ἑκάστου τῶν λαχόντων, ἐὰν ὁ τοιοῦτος λαχὼν ἀποδοκιμασθῇ, ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γίνηται

V. Perizon. ad Ael. V. H. VIII. 10 p. 545 ed. Gron.

Digitized by Google

βουλευτὴς, ἢ ἄρχων, ὁ ἐπιλαχὼν αὐτῷ. ὑποφαίνει δὲ ταῦτα καὶ τῷ Πλάτωνι. ὑπερβόλω.

Ἐπιμελητὴς τῶν Μυστηρίων, ὃν Ἀθηναῖοι ὁ λεγόμενος Βασιλεύς. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶν εἶναι. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, πρῶτον μὲν τῶν Μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν Ἐπιμελητῶν, οὓς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει τέτταρες ὄντες, δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, εἷς δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ εἷς καὶ Κηρύκων.

Ἐπιμελητὴς Ἐμπορίου, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Γυθέου, Ἀριστοτέλης, Ἐμπορίου δ' Ἐπιμελητὰς δέκα κληροῦσιν, τούτοις δὲ προστέτακται τῶν τε Ἐμπορίων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τὸν σῖτον τὸν καταπλέοντος εἰς τὸ Ἀττικὸν Ἐμπόριον, τὰ δύο μέρη τοῦ ἐμπόρους ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν.

Ἐπιμηνία, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. ἔοικεν εἶναι Ἐπιμηνία, ἅπερ τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα θύόμενα, ἢ τὰ ὑπὲρ ὅλης μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα.

Ἐπορκήσουσι, Λυσίας κατὰ Θεομνήστου, ἐξη-

γήσατο ὅτι τὸ ἐπορκήσαντα ὁμόσαντά ἐστιν.

Ἐπὶ Παλλαδίῳ, Δημοσθένης ἐν τῷ καὶ Αἰσχινάτης, δικαστήριόν ἐστιν οὕτω καλούμενον, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ἐν ᾧ δικάζουσιν ἀκουσίου φόνου καὶ βουλεύσεως ἐν Ἐφέσῃ· ἔχει δὲ τὸ δικαστήριον τοῦτο τοῦ Παλλαδίου ἐπωνυμίαν, καὶ ἐν δικαστηρίῳ τῶν Ἐφετῶν συνεῖδεν, Ἀγαμέμνονος μετὰ τῶν Ἀργείων σταὶ τῷ Γαλλαδίῳ τοσοῦτον ἐχθέντος Ἀθηναίοις ἐξ Ἰλίου, Διομήδων ἁρπάζει τὸ Γαλλάδιον, καὶ πολλοὺς τῶν δικαιούντων ἀναιρεῖ, Ἀγαμέμνονα δὲ δυσχερέναν δίκην, τὸ ἁρπάσαντα δύαιρεῖ καὶ συνίστησιν τὸ κριτήριον ἐπὶ πεντήκοντα μὲν Ἀθηναίων, πεντήκοντα δὲ Ἀργείων, οὓς Ἐφέτας ἐκάλεσαν, ὅθεν τὸ ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς τὰ τῆς κρίσεως.

Ἐπίπεμπτον. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Κεστόδημον, ὁ Πλάτων, ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τοῦ πέμπτον. Ἀεσχύφωνος Διαλεκτέων.

Εἰ μὴ μετὰ χαλκῆν τὴν πέμπτον ἐκλαμβάνει.

Ἔπιπλον, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα, τὰ κλί-

Digitized by Google

τὴν οἰκίαν σκιὴν, ἐπιπλα λέγουσι. τὴν δὲ ἐπιπόλαιον κτῆσιν καὶ μεταχομίζεσθαι δυναμένην, Σοφοκλῆς Ἀκάμαντι.

Ἐπὶ Πρυτανείῳ, δικαστήριόν ἐστι καὶ τοῦτο φονικόν, δικάζει δὲ αὖ τὰ ἄψυχον ἐμπεσὸν ἀποκτείνῃ τινά, τοῦτο δέ ἐστιν, ἐὰν λίθος, ἢ ξύλον, ἢ σίδηρος, ἤτοι τοιοῦτον· καὶ τὸν μὲν βαλόντα ἀγνοῇ, αὐτὸ δὲ εἰ δὴ καὶ ἔχει τὸν φόνον εἰργασμένον.

Ἐπισημαίνεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν καὶ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ἀποφωνεῖν. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ. ἀντὶ δὲ τοῦ ἀποφαίνεσθαι, Ἰσαῖος ἐν τῇ Ξενοκλέους Καλυδῶνι. πρὸς Ἀγνώστου ἀπολογία.

Ἐπισπᾶν, τὰ εἰς ζῆλον καὶ εἰς τὸ σπεῖσθαι διδόμενα· Αἰσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιζηπῆς. ταῦτα δὲ ἐνίοτε ἐκάλουν καὶ σπόνδους.

Ἐπίσκοποι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λυκίων φόρου, καὶ ἐν τῷ κατὰ Λαισποδίου. οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἀποστελλόμενοι τὰ παρ' ἑκάστοις πραττόμενα, ἐπίσκοποι καὶ Φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες

κωνες Αρμοσὰς ἔλεγον. Θεόφραστος γοῦν ἐν τῷ περὶ τῶν πολιτικῶν τῶν κατὰ καιρούς, φησὶν οὕτω. Πολλῷ γὰρ κάλλιον κατὰ γε τοῦτο τὰ ὀνόματα θέσιν, ὡς οἱ Λάκωνες Αρμοσὰς φάσκοντες εἰς τὰς πόλεις πέμπειν, καὶ Επισκόπους οὐδὲ φύλακας, ὡς Αθηναῖοι.

Επιστάτης, Ισαῖος ἐν τῷ περὶ Ελπαγόρου καὶ Δημοφάνους. δύο εἰσὶν οἱ καθισάμενοι Επιστάται· ὁ μὲν, ἐπὶ Πρυτανέων κληρούμενος, ὁ δὲ, ἐπὶ τῶ Προέδρων, ὧν ἑκάτερος ἵνα διοίκησιν διοικεῖ, δεδήλωκεν ὁ Αριστοτέλης ἐν τῇ Αθηναίων πολιτείᾳ. ἐλέγετο δὲ ἐν τοῖς κοινοῖς καὶ ὁ ἐφεστηκὼς πράγματι ὁτῳοῦν, ὡς Υπερείδης τε ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους, καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, φανερὸν ποιοῦσιν.

Επίσαθμος, Ισοκράτης Παναθηναϊκῷ. Εκατόμνως ὁ Καρίας Επίσαθμος, ὃς οὐδὲν ἕτερον ἦν, ἢ κατὰ Σατραπείαν Καρίας νύμος ὑπῆρχεν.

Επιτελεσῶ καὶ ἐπιτελέσομαι, ἀμφότερα πολλάκις· ὅτι τὰ ὀνόματα, ἐπὶ τῶ περὶ τ Ιερείας Λυκούργου. ἔοικε δὲ ἐπιτελέσομαι λέ-

γεσθαι τὸ ὑπὲ πᾶσι θυόμενον, ὑπὲρ τῦ ἐπιτελεῖς γίγνεσθαι τὰς πρότερον θυσίας. αὐτὸς γοῦν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ λόγῳ φησὶν, ἐπὶ τοίνυν ἔφη πάντων ὕσατε ταῦτα θύεσθαι, καὶ ἐπιτελεῖσθαι εἰς τὰς ἄλλων θυμάτων.

Ἐπιμηνίας, οἱ μὲν τὸ πρῶτον μηνός τι, Τιμηταὶ ἐκαλοῦντο, οἱ δὲ τοῖς ἑξῆς ἔτεσι τὰ αὐτὰ μηνός, Ἐπιμηνίαι. Λυσίας ὑπὲρ τῆ κλ Διογείτονος.

Ἐπείσαγμα, τὸ εἰσαγόμενον κατά τινων χρεῶν, ὅταν ὀφείλοντες οἱ τὰ εἰσαγόντες κακῶς δυνήσονται ποιεῖν τὸν ἐπεισαχθέντας. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Τὸ πρᾶγμα δὲ ἐπείσαγμον ὀνομάζουσιν, ὥσπερ ὑπὲρ ταυτῶ τῷ λόγῳ ὄντων.

Ἐπίζηπε, παροξύνει. Ὁ δὲ Λυσίας ἐπιμελούμενος διαπέμπεσθαι πρὸς τὸν Λακεδαιμονίους, καὶ καλεῖν ὑπὲρ ἐπίζηπε, ἀπαρασκεύους ὄντων εἰς τὸ μέλλον. καὶ Δημοσθένης ὑπὲρ τῆ κλ Ἀφόβου πρότερον, οὕτως ἤρξατο. Εἰ μὲν ἐβούλετο Ἄφοβος (ὦ ἄνδρες δικασταὶ) δίκαια ποιεῖν περὶ ὧν διαφερόμεθα, τοῖς τε οἰκείοις ἐπιτρέπειν, καὶ τῆ Διαιτητὰς αὐτὸν αἱρεῖ-

θαι, ὅθεν καὶ Μενάνδρου δρᾶμα, Ἐπιτρέποντες. Λυσίας δ' ἐν τῷ πρὸς τὸν ἐπίζηλον τῶν Βοιωνος παίδων, ἐπέτρεψεν εἶπεν αὐθράσιν, αὐτὴ τῆς ἐπιζήλου κατέσχεν.

Ἐπιτείταις, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Καλλιφῶντος, ἑξακοσίαις δραχμαῖς ἐπιτείταις, ἀντὶ τῆς ἐπὶ ὀκτὼ Ὀβολοῖς, καὶ τὸ τέταρτον εἰς μέρος τοῦ ὀκτὼ Ὀβολοῦ τῆς τετραδράχμου.

Ἐπιχάρης, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὄνομα κύριον, Σικυώνιος πρόσθετης.

Ἐπιχρονία, ἡ τῶν χρόνων παράτασις. Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Συμμίου πρὸς Πυθέαν & Λυκοῦργον.

Ἐπιψηφίζων, ἀντὶ τῆς ἐπικρῶν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. πολὺ δέ ἐστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συνώμοσα, ἀντὶ τούτου τῆς σημαινομένης, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν πρώτῃ ἀπομνημονευμάτων.

Ἐπόγδοον, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα περὶ τῆς ἐπιτειμαρχήματος. εἰ δ' ἂν ἐπόγδοον, τὸ οὕτω δεδανεισμένον, ὥστε τοῦ Κεφαλαίου τὸ ὄγδοον μέρος λαμβάνειν τῷ δανείσῃ. οἷς τελώλουν τῶν τεσσαράχμου.

Επωβελία, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. Ἐπίμειόν ἐστιν ἡ ἐπωβελία τὸ ἕκτον μέρος τῆς ζημίας, ὃ ἐπωφείλουσι οἱ γραμματοφύλακες, ἂν μὴ ἐλόντες αὐτοῖς τοῖς γραφεῦσιν. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβολὸς ἦν, ὅπερ ἕκτόν ἐστιν, ἐν ἓξ ὀβολοῖς τῆς δραχμῆς λογιζομένης. ἐν πολλῶν δὲ ὄντι τοῦτο οὕτως ἔχον μαθεῖν.

Επωνία, τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενον· εἴη δ' ἂν ἴσως ἡ πέμπτη. Ἰσαῖος ἐν τῷ καθ' Ελπαγόρου καὶ Δημοφάνους, καὶ ἐν τῇ πρὸς Τλησπόλεμον αἰτιωμοσίᾳ.

Επώνυμοι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, δύο εἰσὶν οἱ ἐπώνυμοι· οἱ μὲν δέκα τὸν ἀριθμὸν ἀφ' ὧν αἱ Φυλαί· ἕτεροι δὲ δύο καὶ πεντήκοντα, ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι προσαγορεύονται τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος, ἀπὸ ὀκτωκαιδέκα ἐτῶν μέχρις ἑξήκοντα.

Επωπθικότων, Υπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης. οἱ μυηθέντες ἐν Ελευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει, ἐποπτεύειν λέγονται. ὡς δῆλόν ἐστιν, ἔκ τε τοῦ Δημοσθένους λόγου, καὶ ἐκ τῆς δεκάτης Φιλιππικοῦ.

Ερανίζοντες, Δημοσθένης ἐν τῇ τῦ Αυκούργου παίδων ἐπιτολῇ ἐρανίσας εἶπεν, ἀντὶ τῦ ἐραν῵ αἰτήσας· ἐν δὲ τῇ περὶ τοῦ ὀνόματος φησι, Τί δὲ εἰ ψευδομαρτυρίων ἁλῶσεταί τις ποτε δικῶν ἐφ' οἷς ἐρανίζει τούτοις τὸν περὶ ἑαυτόν; αὐτὶ τῦ ποιεῖ ἀποδοὺς τινὶ ἴσως βοήθειαν αὐτοῖς, ἵνα κἀκεῖνοί ποτε παρέχωσιν ψευδομαρτυρήσαντες ὑπὲρ αὐτῦ.

Ερανιστὴς μὲν τοι κυρίως ἐστὶν, ὁ τὸ ἔρανος μετέχων, καὶ τινὶ φορὰν εἰς ἑκάστου μῆνος ἑαυτὸν καταβάλλων εἰσφέρων. τὸ δὲ ὄνομα παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Αλκιβιάδην περὶ ἐγγύης ἐράνου, εἰ γήσιο.

Εργα νέων, ἔστι κὴ Υσιόδης ἐν τῷ καὶ Αὐτοκλέους, Ησιόδου φησὶν εἶ. ῥᾴδιμία τίς ἐστιν, εἰς ἀνέγραψε δὲ Αλκιφάνης ὁ γραμματικὸς, οὕτως ἔχουσαν. ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, ὠκυαὶ δὲ γερόντων.

Ερμιόνη, Αἰσχύνης κτίσμα Κτησιφῶντος. κὴ ἡ Ερμιόνη τῆς Θράκης ἐστίν· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Ερμιόνης τῆς Ποσειδῶνος καὶ Αλκιμύμης.

Ερμοκλῆς, στρατηγὸς Αθηναίων.

Ερχεφίλος, ὃς ἐστὶ στρατηγὸς Αθηναίων.

Ερκεῖος Ζεὺς, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Μοσχίωνος, εἰ φεάτορες αὐτῷ καὶ βωμοὶ Διὸς Ερκείου, καὶ Απόλλωνος Πατρῴου εἰσίν. Ερκεῖος Ζεὺς ὁ βωμὸς ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ βουλῇ ἵδρυται, ὃν καὶ πρόβολον ἕρκος ἔλεγον. ὅπ δὲ τούτοις μετεῖχε τῆς πολιτείας οἷς εἶπ Ζεὺς Ερκεῖος, δεδήλωκε καὶ Υπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Δημοσθένους, εἰ γνήσιος· καὶ Δημήτριος ἐν τοῖς περὶ τῶν ἐν Αθήναις νομοθετῶν.

Ερμαὶ, ὕφαλος πέτρα. Αντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. ἔστι τοιοῦτος καὶ παρὰ Ανακρέοντι, καὶ ἐν Γηρυτάδῃ Αριστοφάνους.

Ερμαὶ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, καὶ Υπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Εὐβούλου δωρεῶν. Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Αθηναίων γράφει ταυτί. Ἀπὸ γὰρ τῆς Ποικίλης, καὶ τῆς τοῦ Βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ερμαὶ καλούμενοι, διὰ γὰρ τὸ πολλοὺς κεῖσθαι καὶ τοῦ ἰδιώτου καὶ ἀρχόντων, ταύτην εἰληφέναι τὴν προσηγορίαν συμβέβηκεν· ἐφ' ἑνὸς δὲ αὐτῶν ἐπιγέγραπται γράμμασιν ἀρχαίοις.

Ἀνὶ Ἀγεργεσίης Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί. ὅτι δὲ καὶ Θεσσαλῶν τινά τις ἐλέγετο, δεδήλωκα καὶ Ἀνδριφῶν ἐν τῷ περὶ Νικοκλέα. ὅτι δὲ ἐκαλοῦντό τινες καὶ Ἱππαρχίδαι Ἑρμαὶ ἀπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου, εἴρηκεν ἔν τε τῇ Ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ Ἱππάρχῳ.

Ἑρμος, δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος, Φυλῆς Ἀκαμαντίδος. ὡς φησι Διόδωρος ἐν τῷ περὶ Δήμων. Διονύσιος δὲ ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων, φησὶν ὡς ἔοικεν οὐδέτερον, εἶναι τὸ δήμου ὄνομα τὸ Ἑρμος ὡς τὸ ἔρκος. Ζώπυρος δὲ ἐν τοῖς περὶ Γοδαμῶν, Ἑρμον φησὶν εἶναι ἐν τῇ Αἰγηΐδι, καὶ δῆμον ὁμώνυμον αὐτῷ.

Ἑρμῆς ὁ περὶ τὴν Πυλίδι. Δημοσθένης ἐν τῷ καθ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου. Φιλόχορος ἐν πέμπτῳ Ἀτθίδος φησὶν, ὡς οἱ Ἐννέα Ἄρχοντες ταῖς Φυλαῖς διένειμαν Ἑρμεῖα παρὰ τοὺς Πυλῶνας τοὺς Αἰγηΐδος.

Ἑρμίας, ὄνομα κύριον, οὗτός ἐστιν Εὐνοῦχος ὁ Τριμαρκίσιος, οἰκείως δὲ διέκειτο πρὸς Ἀριστοτέλην, καὶ τὴν θυγατέρα ἔδωκε τῷ φιλοσόφῳ· τοῦτον δὲ τὸν Ἑρμίαν

μόνον γράφουσι διὰ τῦ ι.

Ερυάδαι, ⓐ Ερυάδαι δῆμός ἐστι τῆς Ιπποθοωντίδος, ὡς φησι Διόδωρος.

Ερυθραῖοι, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ⓐ ἀπὸ πόλεως τῆς ἐν Ιωνίᾳ Ερύθρας καλουμένης, Ερυθρὰ μία τῶν ὑπὸ Νηλέως τῦ Κόδρου κτισθεισῶν, ὡς φησιν Ελλάνικος ἐν Αἰθίσιν.

Ερχιάθην, Δείναρχος κατ' Σπεφάνυ. Ερχία δῆμός ἐστι τ Αἰγηίδος, ὡς φησι Διόδωρος.

Εσσαθᾶτο. Δημοσθένης ἐν τῷ καθ' Αἰσχίνυ. Δίδυμός φησιν ἀντὶ τῦ ἀπώλυτο σφὰ τινὰ σσάθειν· σσάθη δέ ἐστι ξίφος. μή ποτε ὁ ἀπὸ τῶν ὑφαινόντων λί μεταφορά, σσάθη γὰρ χρῶνται. καὶ ὁ Αἰσχοφάνης ἐν Νεφέλαις (ὦ γυῖαι λίαν σσαθᾶς) ἐσσαθᾶτο ἤτοι ἐλέγετο, ἢ ἐρρίπτετο, ἢ διεκόπτετο ἀπὸ τῆς σσάθης, οὕτω γὰρ τινὲς μάχαιραν καλοῦσιν· ἢ αὐτὸ τῦτο συνεπάθετο ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σσάθης, ἥτις συνέπαθε τὸ ὑφαινόμενον.

Εστίατωρ, ὁ τραπεζαν ἔχων ὡραπθείς. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν. εἰσίασι τὰς φυλάς, ⓐ μὲν ἐθελονται, ⓐ δὲ κληροῦνται, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ κατ' Μειδίου.

Εφέται,

Εφάεθρα, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ Ἱερείας. Ἀμμώνιος ἐν τοῖς περὶ Βωμῶν, ἐφάεδρα φησὶ καλεῖσθαι πλὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος ὡς ἑστίαν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς γῆς ἱδρυμένην κοίλην, παρ' ὃ καὶ τοῖς ἰατροῖς τὰ ἐν τοῖς σώμασι κοῖλα ἕλκη, ἐφάρας καλεῖν.

Εφαλιὰ, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον, τὰ πρὸς τοῖς πέρασι τῶν χωρίων ἐφαλιὰς ἔλεγον, οἷς γόμφοι ἦσαν ὄρθοι, εἴτε θάλασσα.

Εταιρεία, ἰδίως ἀπὸ τῆς ἑταιρήσεως τοῦ σώματος τέταχεν Ανδοκίδης ἐν τῇ περὶ τῶν Μυστηρίων ἀπολογίᾳ.

Ετεοβουτάδαι, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ Ἱερείας. γένος Αθηναίοις οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου, ἑτεὸν γὰρ τὸ ἀληθές· οἱ δὲ τούτων καθίσατο εἰς Ἱέρεια τῆς Πολιάδος Αθηνᾶς, καθά φησι Δεινίας περὶ Γενῶν.

Εφόφθαλμος, ὁ ἐν Λοκροῖς νομοθετήσας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Ευαγόρας, ὄνομα κύριον, εἰς ὃν τὸ ἐγκώμιον Ισοκράτους.

Ευαίων, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου, ὄνομα κύριον.

Ευανδρία, Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Ἀγασικλέους, Παναθηναίοις Εὐανδρίας ἀγὼν ἦγεν. Ανδοκίδης δ' ἐν τῷ καθ' Ἀλκιβιάδου δηλοῖ, ὡς Φιλόχορος.

Εὐβουλος, Υπερείδου λόγος ὑπὲρ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν· μνημονεύει δ' αὐτοῦ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὅτι δὲ δημαγωγὸς ἦν ὁ Εὔβουλος φανερὸν ἐστι, φιλήκοός τε καὶ φιλόπονος, ἀργύριόν τε συχνὸν ποιήσας τοῖς Αθηναίοις διένειμε, διὸ καὶ τὴν πόλιν ὑπὸ τῆς τούτου πολιτείας, ἀνανδροπάτην καὶ ῥαθυμοτέραν σωθῆναι φασίν, Θεόπομπος ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν· ἕτερος δ' ἐστὶν ὁ κωμικὸς, οὗ μνημονεύει Υπερίδης ἐν τῷ κατ' Αρχεστράτου.

Ευδικος, Δημοσθένης ἐν τῷ Υπὲρ Κτησιφῶντος. εἷς δὲ ἦν οὗτος τῶν καταστάντων ὑπὸ Φιλίππου κατὰ Θετταλίας ἁπάσης.

Ευηνος, Υπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. δύο ἀναγράφουσιν Ευηνους ἐλεγείων ποιητὰς, ὁμωνύμους ἀλλήλοις; καθάπερ Ερατοσθένης ἐν τῷ περὶ Χρονογραφιῶν, ἀμφοτέρους λέγων Παρίους εἶναι· γεγράφθαι δέ φησιν ὁ

νεώτερων μόνων. μέμνηται δὲ θατέρου αὐτῶν καὶ Πλάτων.

Εὐλωιώταται, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. εὐλωιὸς ὅτι πρᾴος καὶ μέτριος, καὶ μὴ ταραχώδης, ἢ μεταφορὰ, ἀπὸ τῶν ἵππων. ἔστι τοιοῦτον καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ συνάτῃ τῶν νόμων.

Εὐθίας, Ὑπερίδης ὑπὲρ Φρυνίης. τῶν ἐπὶ συκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθίας. τὴν μὲν τοι λόγον αὐτῷ τὴν καὶ Φρυνίης, Ἀναξιμένει πεποιηκέναι φησὶν Ἑρμιππος.

Εὐθύναι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου, εἰ γνήσιος. εὐθύνη ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις. δέκα δὲ εὐθυνὸν αὐτῶν ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων, τὰς εὐθύνας. διείληκται περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Εὐθύωρον, τὸ καθ' εὐθείαν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν δευτέρᾳ ἀναβάσεως.

Εὐμολπίδες, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Αἰσχίνης ἐν Εὐμολπίδαι εἶπεν τὰ παρὰ

πλὴν κρίσιν πλὴν Ορέσου φησίν, ὡς ἱ Αθηναῖ παῦσασα τὰς Ερινύας, ὥστε μὴ χαλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ορέστην, Ευμενίδας ὠνόμασεν· εἰσὶ δὲ, Αληκτὼ, Μέγαιρα, καὶ Τισιφόνη.

Ευνίδαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος, εἰ γνήσιος. γνώριμος ὢν τῶν Αθηναίων ἔτω ὀνομαζόμενοι Ευνίδαι· ἦσαν δὲ Κιθαρῳδοὶ πρὸς τὰς Ιεραρχίας παρέχοντες πλὴν χρείαν.

Ευξίθεος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὑπὸ τούτου φασὶν Ηλείους πρεσβευθῆναι.

Ευοῖ, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Βακχικόν τι ἐπίφθεγμά ἐστι τὸ εὐοῖ. Αελιγώτη δὲ, ὡς ὅτι τινὲς ἔλεξαν εὐοῖ ὡς εὖσοι, τὸ εὖ, ῥῆμα τῆς κατόπρας ἐπαινέοντες.

Ευοφθάλμως, ἀντὶ τοῦ εὖ πρεπῶς. Αντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ταινίων.

Ευρυβάτην, Αισχίνης καὶ Κτησιφῶντος. Εφορος ἐν τῇ ὀγδόῃ, Ευρυβάτην φησὶν ἄνδρα Εφέσιον λαβόντα χρήματα παρὰ Κροίσου, ὥστε στρατιὰν συναγαγεῖν εἰς τὸν πόλεμον τὸν εἰς τὸν Πέρσας, εἶτα πρόδοτην γενόμενον, ἐγκλεῖσαι τὰ δοθέντα χρήματα τῷ Κύρῳ·

καὶ σὺν τεῦθιν, τοὺς πονηροὺς Εὐρυβάτας καλεῖσθαι.

Εὐρυμέδων, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους, ὁ Παμφιλίας υἱὸς ποταμός ἐστιν, ἔνθα Κίμων Ἀθηναίων στρατηγὸς, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ πεζῇ καὶ θαλάττῃ ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ πρώτῃ.

Εὐρυσάκειον, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην. τέμενός ἐστιν Εὐρυσάκους τοῦ Αἰακίδου ἐν Ἀθήναις, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ Μελίτης.

Εὐσύμβολος, ἀπὸ τοῦ ῥᾳδίως καὶ εὖ συμβάλλων, τουτέστιν, ἀγαθὸς συμβάλλειν, Ἀντιφῶν πολιτικῷ.

Εὐφραίος, Δημοσθένης Φιλιππικῷ ἐννάτῳ, ἔστι δὲ Ὠρείτης ἀπὸ τοῦ ὄρους, μετέχει δὲ καὶ ὁ Πλάτωνος διαλόγου.

Εὐώνυμοι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλοκράτους. δῆμός ἐστι τῆς Ἐρεχθηίδος, ὡς φησι Διόδωρος.

Ἔφεσις, ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου, εἰς ἕτερον μεταγωγή· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλητος καλεῖται. Δημοσθένους λόγος ἐστὶν, ἐπιγραφόμενος ἔφεσις πρὸς Εὐβουλίδην· ἐν ᾧ τῷ λόγῳ

Digitized by Google

τούτῳ πολλάκις ὅτιν λέ ἔφεσις, καὶ τὸ ἐφεῖναι ῥῆμα.

Εφεκτὸς τόκος, ὁ ἐπὶ τῷ ἑκτῷ τῆς Κεφαλαίου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Χρισίππου.

Εφέται, Δημοσθένης ἐν τῷ καὶ' Αεισοκράτους, οἱ δικάζοντες τὰς ἐφ' αἵματι κρίσεις ἐπὶ Παλλαδίῳ, καὶ ἐπὶ Πρυτανείῳ, καὶ ἐπὶ Δελφινίῳ, καὶ ἐν Φρεάτοις, Εφέται ἐκαλοῦντο.

Εφ' ἱερὸν, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπιτειμαρχημάτος. ἱερὸν ὅτι τῶν δώδεκα Θεῶν ἐν Βοσπόρῳ, ὡς Τιμοσθένης ἐν τοῖς περὶ Λιμένων.

Εφοδία, λέ ἐπὶ τῶν ὁδὸν γινομένη παραγόρευσις, ὡς Δημοσθένης διδάσκει ἐν τῷ καὶ' Αεισοκράτους· καὶ Θεόφραστος ἐν τρίτῃ νόμων.

Εφορμεῖν, αἱρεῖ τὸ ἐφεδρεύειν. τὸ μὲν γὰρ κατά τινων ὁρμᾶν ἐπιτροπῶντας καιρὸν ἐπιθέσεως, οὕτως ἔλεγον. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Εχῖνος, ἔστι μὲν ἄγγος τι, εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο. Δημοσθέ-

νης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον, μνημονεύει τῆς ἄλ-
γους τούτου, καὶ Αἰσχύλης ἐν τῇ Ἀθηναίων
πολιτείᾳ, καὶ Αἰσχίνης Δαναΐσιν· ἰῶ ὦ Σ
πόλις Ἑλλήνων, ἧς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν
πέμπτῳ Φιλιππικῶν.

Εὐωλοκρασία, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησι-
φῶντος. Αἴπος ἔοικε, ὥσπερ εὐωλοκρασίαν
τινά μου τῆς πολιτείας τῆς αὐτῶν καταστησά-
σας. Δίδυμος δὲ, ἔοικε χθὲς καὶ σήμερον ἃ
ἐπέρασε πράγματα, τὴν μὲν χθὲς, τὴν δὲ σήμερον
καλεῖ φησι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

ΖΕιρὰς, ἤτοι σειρὰς, ὡς τινες, ἢ ἐνδυμάτια,
ἃ ἐπενδύοντο μὴ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ
ἐφαπτίδας. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ
γνήσιος, καὶ Ξενοφῶν ἐν τῇ τῶν ἀναβάσεως,
περὶ Θρᾳκῶν λέγων φησὶ, καὶ ζειρὰς μέ-
χρι ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων εἶχον, ἀλλ' οὐ
χλαμύδας.

Ζεῦξις, Ἰσοκράτης περὶ τῆς ἀντιδόσεως, Ἀριστοτέ-
λης τε καὶ ἐκεῖνον τὸν χρόνον ζωγράφων.

Digitized by Google

Ζηλοτυπεῖν, Αἰσχίνης ἐν τῷ κτ̄ Κτησιφῶντος, ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ζηλῶ δὲ τὸ μακαρίζειν, ζηλοτυπῶ, τὸ εἰς ἀπέχθειαν ἐλπλυθέναι.

Ζητητής, Ἀρχή τις Ἀθήνησι, καὶ κτ̄ καιροὺς καθισαμένη, εἴ ποτε τοὺς ἀδικοῦντας τὰ δημόσια δέοι ζητεῖν. Δημοσθένης ἐν τῷ κτ̄ Τιμοκράτους, καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ ἐνδείξεως. ὁ δὲ ῥήτωρ, καὶ ζητητής ποτε ἐγένετο, ὡς φησι Λυσίας καὶ Ἰσοκράτης, καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς Γρέσβεσιν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ἡγεμονία δικαστηρίου, Αἰσχίνης κτ̄ Κτησιφῶνθ. Ἄλλαι πρὸς ἄλλους τῶν Ἀρχόντων ἐλαγχάνοντο δίκαι, τὰς δ' ἀπενεχθείσας αἱ Ἀρχαὶ κτ̄ ταύτ̄ ἑκάστη νόμον εἰσῆγον, εἰς δικαστήριον λῆγουσαν καὶ πρέπουσαν, οἷς μὲν τῶν Ἀρχόντων, αἱ τῶν ὀρφανῶν καὶ ἐπικλήρων, πρὸς δὲ τὸν Βασιλέα, αἱ τ' ἀσεβείας, πρὸς δὲ τὸν Πολέμαρχον, τῶν ἀποστασίου τε καὶ ἀπροστασίου, πρὸς δὲ τοὺς Θεσμοθέτας, αἱ τῆς ξενίας τε, καὶ διωροξενίας,

ξενίας, καὶ συκοφαντίας, καὶ δώρων, καὶ ψευδεγγραφῆς, καὶ ὕβρεως, καὶ μοιχείας, καὶ βουλεύσεως, καὶ ἄλλων.

Ἡγεμὼν Συμμορείας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, Ἡγεμὼν ἐκαλεῖτο Συμμορείας, ὁ προέχων τῷ πλούτῳ, καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπειλημμένος, ὡς Ἀποφαίνει Θεόπομπος ἐν τῷ κδ΄ Πολυβίκτου.

Ἡμίμνων, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. εἰς δὲ ἐστὶ τῶν Μακεδονιζόντων, καὶ τῶν ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένων.

Ἡγήσιππος, Δημοσθένης Φιλιππικῷ. οὗτος δέ ἐστιν ὁ Κεφάλυλος ὀνομαζόμενος, οὗ δοκεῖ πάντα εἶναι ὁ ἕβδομος Φιλιππικὸς ἐπιγραφόμενος Δημοσθένους.

Ἡδύλειον, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ὄρος ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ τὸ Ἡδύλειον, ὡς καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ φησίν.

Ἡ ἐν ὁδῷ καθελοῦσα, αὐτὴ τοῦ ἐνεδρεύοντα ἑλοῦσα, τουτέστιν, ἔν τινι ἐνέδρᾳ καταλαβοῦσα. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχυράτους.

Ἡλιαστικὰ, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως, οὕτως ἐκαλεῖτο, ἢ γε παρὰ τοῦ Γοργιέως

ἄκρα ἀπὸ τῆς καταπεπαμένης πλησίον Ἠετίωνος, ὡς φησι Φιλόχορος ἐν τῇ πρὸς Δήμωνα ἀντιγραφῇ. μνημονεύει δὲ Ἡλιωνείας καὶ Θυμοιτάδης ἐν ὀγδόῃ.

Ἠρωτηλασμένοι, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ἠρωτηλασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας. ἀπὸ τοῦ λελυμασμένοι. οἱ γὰρ λυμαινόμενοι πάντας, εἰώθασι προελκύσθαι αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Πολυξένῃ. τὸ μὲν τοι λιπηρωτηλασμένοι, ἀντὶ τοῦ συνηγμένοι καὶ τοῦ λιπηρωτηλατοῦντες.

Ἡλιαία καὶ Ἡλιασταί, Ἡλιαία μέν ἐστι τὸ μέγιστον δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. Χιλίων δικαστῶν, ἢ Χιλίων καὶ Πεντακοσίων ἀποντων. συνήεσαν δὲ οἱ μὲν Χίλιοι, ἐπὶ δυοῖν δικαστηρίοιν· οἱ δὲ Χίλιοι Πεντακόσιοι, ἐπὶ τεττάρων. ἡλιάζεσθαι δὲ καὶ ἡλιάσεις ἔστι, τὸ ἐν Ἡλιαίᾳ δικάζειν. Λυσίας μὲν ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα, τὴν Ἡλιαίαν πολλαχοῦ ὀνομάζει, ἐν δὲ τῷ κατὰ Φιλωτίδου, ἐπιγράψας, τοῦ ἡλιάζεσθαι ἐξέφυγε.

Ηλικία, αὐτὴ τῆς σὺ λιλικίᾳ Θ νέοι. Λυκοῦργος καὶ Αἰσχυλίνου Θ, καὶ Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ημίεκτον Ϲ Ημιμέδιμνον. Δείναρχος ἐν τῇ κατ' Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ, τῆς Μεδίμνου ἔχοντος Χοίνικας τεσσαράκοντα ὀκτὼ, τὸ χωρεῖν εἰκοσιτέσσαρας Χοίνικας, λιμιμέδιμνον ἐστιν· λιμίεκτ Ⓦ δὲ, τὸ χωροῦν τεσσαρας Χοίνικας τῆς ἕκτου, ὅπερ ἐστὶ Χοίνικες ὀκτὼ, τὸ λίμνου.

Ημιολιασμὸς, Ἀντιφῶν πολιτικῷ. διπλασιασμοῦ καὶ ἡμιολίου, αὐτὴ τῆς τῶν ἡμιολίων ἐν τοῖς λογισμοῖς. Ημίολιος δ' ἐστὶν ἀριθμὸς, ὁ ἔχων αὐτὸν τε καὶ τὸ λίμνου ἀυτῶ, οἷ ὁ τρία τοὺς Ⓦ δύο. Ξενοφῶν γοῦν σὺ τῇ ἀναβάσῃ φησὶν, ὅτι τοῖς στρατιώταις ἐπαίνεσεν Ημίολιον τὸν μισθὸν ἀντὶ Δαρεικοῦ, τρία λιμισδαρεικά.

Ηπειρον, συνήθες ἐστὶ τῷ Ισοκράτει πλεῖν ἐπὶ τῷ Βασιλεῖ τὴν Περσῶν γῆν οὕτω καλεῖν, ὥσπερ ἐν τῷ Φιλιππικῷ καὶ Αρχιδάμῳ.

Ηράκλεια, Δημοσθένης ἐν τῷ καθ' Αἰσχίνου. πολλῶν ὄντων τῶν κατὰ πλεῖν Ἀττικὴν Ηρα-

κλειῶν, νεῦ αὖ ὁ Δημοσθένης μνημονεύοι, ἢ-τοι τῶν ἐν Μαραθῶνι, ἢ τῶν ἐν Κυνοσαρ-γεῖ· ταύτας γὰρ μάλιστα διὰ πυρὸς εἶχον Α-θηναῖοι.

Ηεραῖον Τεῖχος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. χω-ρίον ὄντα ἐν Θρᾴκῃ οὕτως ὀνομαζόμενον, ὑ-πὸ Σαμίων δὲ ᾠκίσθη, ὡς φησι Διονύσιος ἐν πέμπτῃ κτίσεως.

Ηρία, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Αὐξλύκου. Ἱερία εἰσὶν ἡ Πάφοι, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ δῆλον ποιεῖ. Φασὶ δέ τινες κοινότερον μὲν πάντας τοὺς Πάφους οὕτως ὀνομάζεσθαι, κατ' ἐξαίρε-σιν δὲ τοὺς μὴ ἐν ὑψηλοῖς τὰς οἰκοδομήσεις ἔχον-τας, ἀλλ' ὅταν τὰ σώματα εἰς γῆν καταπέσῃ· ὠνομάσθη δὲ πρὸς τῶν ἑρμῶν.

Ηερμῦ, αὐτὸ τοῦ ἡδέως. Ἀντιφῶν περὶ τῆς Καλλίου ἐνδείξεως ἀπολογίᾳ. Ἡμεῖς μὲν οὖν οὔτε ναυτικὸν ἡέρμυ ὁπόσον δέοι.

Ητημυῖαι, αὐτὸ τοῦ κεχηνέναι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου, εἰ γνήσιος. ὅτι γοῦν αἰτιᾶται ἔλεγον τὸ κεχηνᾶς Μένανδρος ἐν τῷ Γυνιδί

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λωπάδ' αἰτοῦμαι.

Ηφαιστία, Γραφίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ακαδήμου, ὅπε

δύο πόλεις ἦσαν τῆς Λήμνε, Μύρινά τε, καὶ Ἡφαιστία, δηλοῖ δὲ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν τρίτῃ κτίσεων.

Ἠϊὼν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. Ἠϊὼν πόλις Θράκης, Μεσσαίων ἀποικία, ὡς Θεοκωσίδης· Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ φησὶν, ὡς Ἀθηναῖοι σὺν Καλλίστῃ τὸν Ἠϊόνος Ἀμφιπολίτας, κατέσκαψαν τὸ χωρίον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Θαργήλια, Τρεφιάδης ἐν τῷ κατὰ Πολυβίκτου, ἑορτή ἐστι τὰ Θαργήλια· ἄγεται δὲ Θαργηλιῶνι μηνὶ, ὅς ἐστιν ἱερὸς Ἀπόλλωνος.

Θέμυς τὰ ὅπλα, ἀπὸ τοῦ τρέφω θέμυς, καὶ ὁπλισάμυς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ Ὅμηρος.

Κεφαλὴ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην θέτο.

Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου φησίν. Ἀγαθοὶ τῇ πόλει ὑπῆρξαν οἱ τὰ ὅπλα μὴ ῥίψαντες.

Θεμιστεύειν, ἀπὸ τοῦ χρησμῳδεῖν. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος· ὅτι δὲ γέγονε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ θέμιν ἐφικνεῖσθαι τὸ μαν-

τῶν περὶ τὸν Ἥλιον, Αἰσχύλος ἀρχόμενος τῆς Εὐμενίδων φησίν.

Θεμίσων, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ὀνομαστότατον αὐτὸν ἐπεφήνατο.

Θεογείτων, Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ. ἔνιοι δὲ ἔφασαν Θεοφιλῆ ὠνομάσθαι, ὡς ἡ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

Θέογνις, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐφιλήτου. ἔστι δὲ εἷς καὶ τῶν ἐν Ἀθηναίοις Τετρακόσια Τυραννῶν, καθά φασιν ἄλλοί τε καὶ Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ Ἑλληνικῶν, τὸν δὲ ποιητὴν Θεόγνιδος μεμνῆσθαι Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ Νικοκλέα ἱστορήκαμεν. ἔστι δὲ καὶ Μεγαρεύς, ἀπὸ τῆς πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων, αὐτὸς γάρ φησιν ὁ ποιητής.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελίην ποτε καὶδν.

ὧν μὴ ἐπισπόμενος Πλάτων ἐν τῷ πρώτῳ νόμων, τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων . . . . . ποτὲ ἔφασκεν εἰς Σικελίαν· κατηκολούθησαν δὲ τῷ Πλάτωνι καὶ ὀλίγοι.

Θεοίνιον, Λυκοῦργος ἐν τῇ διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν πρὸς Χοιρωνίδας, τὰ καθ' ἑκάστους Δήμους

Διονύσια Θεσμία ἐλέγετο, ἐν οἷς ⓖ Γενηται ἐπέθυον· ⓦ γὰρ Διόνυσον Θεσμον ἔλεγον, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος, καὶ Ισχ ⓖ ἐν τῷ πρώτῳ Συναγωγῶν.

Θεοκρίνης, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, λοιδορούμενος Αἰσχίνῃ φησὶ, Τραγικὸς Θεοκρίνης. βούλεται δὲ λέγειν αὐτὸν συκοφαντεῖν, ὅπερ ὁ Θεοκρίνης τοιοῦτος, ὡς ἔστι δηλον ἐκ τῆς κβ Θεοκρίνου, εἴτε Δημοσθένους ὄντων, εἴτε Διονυσίου ὄντος· ὁ λόγος ⓦ γὰρ πάλαι μὲν ὑποκριτὴν τραγικὸν, ὕστερον δὲ συκοφάντην εἰκότως ὠνόμασε τραγικὸν Θεοκρίνην.

Θεσπιὰ, Ισοκράτης Ελένῃ. τόπος ἐστὶν ἐν Λακωνικῇ μέρους Θεσπιὰ, οὗ μνημονεύει καὶ Αλκμὰν ἐν πρώτῃ.

Θερμὰ, Αἰσχίνης ἐν τῇ παραπρεσβείας λόγῳ, Θρᾴκιον τὸ ὄνομα πόλισμα, ὡς καὶ Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ δευτέρᾳ Φιλιππικῶν.

Θερμοπύλαι, Ισοκράτης Παναθηναϊκῷ. οὗτοι μὲν γὰρ πολὺν χρόνον Πύλας κωλύσοι Φιλέας δὲ φησὶν ἐν γῆς κινδύνῳ, Θερμοπύλας κληθῆναι, ἐπεὶ σπεῖ οἱ Αθηναῖ θερμὰ λουτρὰ

τῷ Ηρακλεῖ ἐποίησε.

Θέρσανδρος, Αἰσχίνης καὶ Τιμάρχου. ὅτι παιδεραστὴς ἦσαν ἀφοδρὸς, καὶ Αἰσχίνου ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου δηλοῖ.

Θέσθαι, ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν, Ξενοφῶν ἐν τῷ Ἀναβάσεως γεγράφηκε, ἀντὶ δὲ τοῦ τεθεῖσθαι καὶ κυρωθῆναι νόμον, Δημοσθένης· ὅτι γὰρ τῶν νόμων λέγεται, ὡς ἔθηκε μὲν ὁ νομοθέτης, ἔτεθη δὲ ὁ δῆμος. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἀπελείας· ἐν μὲν τοῖς τοῦ κατὰ Σποφάνη φησὶν, Εἰωθὼς νόμους ἰδίους τιθέμενον, μή ποτε δὲ ἀντὶ τοῦ θέντα, θέμενον.

ὃς emendat Kuſterus de Verbis Med. p. 126

Θεσμὸς, ἐκαλεῖτο μὲν πάλαι εἰς ἑκάστους τῶν νόμων θεσμὸς, καὶ τὸ ὅλον δὲ τῆς πολιτείας συνταγμα, οὕτως κέκληκεν ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Αἰσχράτους.

Θεσμοθέται, Δημοσθένης καὶ Ἀνδροτίωνος. Ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν ἡ τῶν Θεσμοθετῶν ἐξ ἑξ ἀεθμὸν ὄντων· εἰσὶ δὲ οἱ τῶν καλουμένων Ἐννέα Ἀρχόντων, καλοῦνται δὲ οὕτως, ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον. Θεσμοὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ νόμοι ὡς προείπαμεν, ὅτι δὲ τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν καὶ ἐνίοις ἔκασον,

ἔκασον, εἴρηκεν Αἰσχίνης τε ἐν τῷ κτ᾽ Κτησιφῶντος, καὶ Θεόφρασος ἐν τρίτῳ νόμων. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, διέρχεται ὅσα οὗτοι ἐποίησαν.

Θέτης, μή ποτε δέλτον λέγουσι τὴν ὑποθήκην πεθηκότα, οὐχ ὡς ὁ Δίδυμος τὴν εἰσποιησάμενον, θετὸν γὰρ ἔλεγόν φησι τὸν εἰσποιητόν.

Θεπαλὸς, Λυσίας κτ᾽ Νικίδου. εἷς τῶν Κίμωνος παίδων Θεπαλὸς ἐκαλεῖτο, ὥς φησιν Ἡλιόδωρος ἐν τῷ περὶ Ἀκροπόλεως.

Θυμοδοίαν, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀπολειῶν, ὅτι Σάτυρος Θυμοδοίαν πολιορκῶν ἐπελύτησεν· ἔστι δὲ χωρίον κείμενον ἐγγὺς Σκυθῶν.

Θεωρικὰ, Δημοσθένης Φιλιππικῷ. Θεωρικὰ λίθινα ἐν κοινῷ χρήματα ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων συναγόμενα· ταῦτα δὲ, πρότερον μὲν εἰς τὰς τοῦ πολέμου χρείας ἐφυλάττετο, καὶ ἐκαλεῖτο Στρατιωτικὰ, ὕστερον δὲ κατελύθη εἰς τὰς δημοσίας κατασκευὰς καὶ διανομὰς, ὧν πρῶτος ἦρξατο Ἀγύρριος ὁ δημαγωγός. Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ

τείτη τ Αἰθίδος φησί. τὸ δὲ Θεωρικὸν λῶ, τὸ πρόσφατον νομισθὲν δραχμὴ τῆς ἡμέρας, ὅθεν καὶ ζωώνομα ἔλαβε καὶ τὰ ἑξῆς. Φιλίνος δὲ ἐν τῇ πρὸς Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου εἰκόνος περὶ Εὐδούλου λέγων φησίν. Ἐκλήθη δὲ Θεωρικόν, ὅτι τῶν Διονυσίων ὑπογύων ὄντων, διένειμεν Εὔδουλος εἰς τὴν θυσίαν, ἵνα πάντες ἑορτάζωσι, καὶ τῆς θεωρίας μηδεὶς τῶν πολιτῶν ἀπολίπηται δι' ἀσθένειαν τῶν ἰδίων, ἄλλοτε μὲν τοι ἄλλως ὠνομάσθη τὸ διδόμενον εἰς τε τὰς ἡμέρας, καὶ εἰς τὰς θυσίας, καὶ ἑορτὰς, ὡς ἔστι δῆλον καὶ τε τῷ ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν Δημοσθένους. ὅτι δὲ καὶ ἐξίων τοῖς ἀπαδημιοῦσι Θεωρικὸν λαμβάνειν, Τιμοθέου δεδήλωκεν ἐν τῷ καὶ Ἀρχεστράτου. λῶ δὲ Ἀρχίππης ἐπὶ τοῦ Θεωρικοῦ, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος δημηγ.

Θεωροὶ μέν τοι λέγονται, οὐ μόνον οἱ θεαταί, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι καὶ ὅλως οἱ τὰ θεῖα φυλάττοντες, ἢ τῶν θείων φροντίζοντες οὕτως ὠνόμαζον ὥρλιον γὰρ ἔλεγον τὴν φροντίδα, Ὥρη γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται, νεκύων τ' ἀγερέων τε.

Θεωρεὶς, Δημοσθένης ἐν τῷ καὶ Αἰσχίνου, εἰ χρήσιος. μαὶτις ἰὼν θεωρεὶς, ἢ ἀσεβείας κριθεῖσα ἀπέφυγεν, ὡς ἢ Φιλόχορος ἐν ὀγδόῃ χρόνων.

Θημακὸς, Ανδοκίδης ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ερεχθηίδος Θήμακος, ὡς φησι Διόδωρος ὁ περιηγητὴς ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων.

Θησαμβώς, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ευξιθέου, ὃς αἰρεθεὶς κατηγορήσας αὐτῷ Κεφισιᾶ ὑπὲρ τῶν Τεττάκοντα.

Θησεῖον, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. τέμενός ἐστιν ἀνειμένον τῷ Θησεῖ.

Θῆτες καὶ θητικὸν, Αντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου, φησὶ τοὺς τε Θῆτας ἅπαντας ὁπλίτας ποιῆσαι· καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Αγνίου κλήρου, τῶν ἀπόρων ὅσοι θητικὸν τελοῦσιν, εἰς τέτταρα διῃρημένης παρ' Αθηναίοις τῆς πολιτείας, ἃ ἀποφαίνει ἐλέγοντες Θῆτες, καὶ θητικὸν τελεῖν· οὗτοι δὲ οὐδεμιᾶς μετεῖχον ἀρχῆς, ὡς καὶ Αἰσχίνης δηλοῖ ἐν Αθηναίων πολιτείᾳ· ὅπου καὶ ἐστρατεύοντο, εἴρηκε δὲ Αἰσχύλος ἐν Δαναΐσι. ὁ μὲν τοι Δημο-

ἀθήνης ἐν τοῖς ψευδεπιγράφοις, ὑπόκληρον ὠνόμασε τὴν πενιχρὰν κόρην καὶ Θῆσσαν ὀνομάζουσιν οἱ Ἀττικοί. ἐπάναγκες δὲ καὶ τοῖς ἐπίσης γνήσιους τὰς Θήσσας, ἢ λαμβάνειν ψευδῆ γάμον, ἢ πέντε Μνᾶς διδόναι, ὡς ὁ Ποσείδιππός που ὁ Κωμικός φησιν.

Θίασος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Θίασός ἐστι τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ὑπὸ τελετῆς καὶ μυήσεως θεῶν. Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων. Ἰὼν ἦν ἐν Ὀμφάλῃ, κοινῶς ὑπὸ παντὸς ἀθρίσματος ἔταξε ποιοῦμαι. Θιασῶται ἦν ἐκαλοῦντο, οἱ κοινωνοῦντες τῆς Θιάσου. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἀσυφίλου κλήρου.

Θίμβρων, Ἰσοκράτης Παναγυρικῷ. Λακεδαιμόνιος ὢν ἐπὶ τὴν πρὸς εἰς τὴν Ἀσίαν Ἁρμοστὴς, μετὰ τὰ Πελοποννησιακά.

Θόλος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ὁ τόπος ἔνθα ἐδείπνουν οἱ Πρυτάνεις, οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' Ἀθηναίοις. Ἀμμώνιος ἐν πρώτῃ περὶ Κωμικῆς γραφῆς ταυτί. ὁ δὲ τόπος ὅπου ἐστῶσι οἱ Πρυτάνεις, καλεῖται Θόλος, ὑπὸ ἐνίων δὲ Σκιάς, διὰ τὸ οὕτως ᾠκοδομῆσθαι αὐτὸν σχοινίλον παρόμοιον Θολίᾳ.

Digitized by Google

Θόραι, δῆμος τῆς Αντιοχίδος, ὡς φησι Διόδωρος.

Θόρικος, Ισαῖος ἐν τῷ κατὰ Ποσιδίππου, δῆμός ἐστι τῆς Ακαμαντίδος φυλῆς, ὡς ὁ αὐτὸς Διόδωρός φησιν ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων.

Θριπηδίσσαθεν, Ησίοδος ἐν τῷ κατ' Δημοσθένους. θριπηδίσσαθεν τὴν Ελλάδα, αἰτὶ διεφθαρμένην, ἀπὸ τῶν ὑπὸ θριπῶν καταβοσκομένων ξύλων.

Θρόνιον, Αισχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος Θρόνιον, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ . . . . .

Θυμοιτάδαι, δῆμος Ιπποθοωντίδος, ἀπὸ Θυμοίτου τοῦ Ηφαιστου ὀνομασθεὶς, ὡς φησι Διόδωρος.

Θυργωνίδαι, Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Νικανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων. Μετέθησαν φησιν ἐξ Αἰσωνίδος, Αφνιδαῖοι, Περσίδαι, Τιτακίδαι, Θυργωνίδαι, φησὶ καὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν δευτέρᾳ Διακόσμου, τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς τὸν δῆμον εἶναι.

Θύστον, Αισχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. πόλις ἐστὶ τῆς Αιτωλίας, καθά φησι Δίδυμος ἐπαγόμενος μάρτυρα καὶ τὸν περὶ τῆς Νικαί-

δρου τῶν Αἰσχινικῶν. ἐμνήσθη μὲν καὶ ἐν τοῖς Ἀντιγραφικοῖς, διὰ τὴν τῶν Τύπων ἀρομβον γεγραμμένην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ἰδίαν, ἀντὶ τῆς ἰδιωτικήν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· ἐλέγετο δὲ ὁ ἴδιος, καὶ ἰδιωτικὸν, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ πρὸς Ζηνόδοτον.

Ἰδριεὺς, Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ. δυνάστης λυκίας ἦν ἐν Καρίᾳ, υἱὸς Ἑκατόμνου, ἀδελφὸς δὲ Μαυσώλου καὶ Ἀρτεμισίας.

Ἱεραῖς, Δημοσθένης ἐν πρώτῃ Φιλιππικῶν. ὅτι ὁ Ἱεραῖς εἷς λυκίων τῶν ὑπὸ Ἀμφιπολιτῶν περιφθάντων πρέσβεων Ἀθηναίων, βουλομένων αὐτῶν Ἀθηναίοις παραδοῦναι, καὶ τὴν πόλιν, καὶ τὴν χώραν, εἴρηκε Θεόπομπος ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν.

Ἱερὰ Ὁδός, Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἀπολογίᾳ. Ἱερὰ Ὁδός ἐστιν, λυκίᾳ Μύρα παραβαλοῦσα ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἐπ' Ἐλαιοῦσσαν. βιβλίῳ οὖν ὅλον Πολέμωνι γέγραπται περὶ

τῆς Ιεφᾶς Οδοῦ. μνημονεύει δὲ αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Δραπέτοιν.

Ιεφὰ Τελήρης, Δημοσθένης ἐν πατρίδι Φιλιππικῶν. Καὶ πλεῖν Ιεφὰν ἀπὸ τῆς χώρας φήσετο ἔχων Τελήρη, λέγει ἀντὶ τοῦ Γαραλόν, ὡς συνιδεῖν ἔστιν, ἐπί τε τῆς Φιλοχόρου, καὶ ἐκ τῆς Ανδροτίωνος ὁμοίως ἔκτης.

Ιερομηνία, Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. αἱ ἑορτώδεις ἡμέραι, Ιερομηνίαι καλοῦνται.

Ιερομνήμονες, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Κτησιφῶντος, ὃ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Αμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν οὕτω καλοῦνται, ὡς σαφὲς ποιεῖ Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ.

Ιεροφάντης, Υσσείδης φησὶ που. Ἐγὼ δὲ οὔτε Δαδούχου θυγατέρα ἔχω, οὔτε Ἱεροφάντου. Δείναρχος ἐν τῇ Κρωνιδῶν διαδικασίᾳ, ὠνομάσθαι φησὶ τὸν τοῦτον Ιεροφάντην ἀποφήναντα τὰ ἱερά. ὅθεν δὲ τὸ γένος τῶν Ιεροφαντῶν, δεδήλωκεν Ελλάνικος ἐν δευτέρᾳ Ατθίδος.

Ιεφόνυμος, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ιπποθέρσην, Ιεφόνυμος ὁ στρατηγήσαντος Αθηναίων ἀλ-

Digitized by Google

λοί τε μνημονεύουσι, καὶ Ἔφορος ἐν τε τῇ ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ, καὶ ἐν τῇ ἐνάτῃ καὶ δεκάτῃ. ἕτερος δ' ἐστὶν Ἱερώνυμος Μεγαλοπολίτης, ὃν μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ὅτι δ' ἐστὶ τῶν Μακεδονιζόντων μάλιστα, καὶ Θεόπομπος εἴρηκεν ἐν τῇ πεντηκοστῇ τρίτῃ.

Ἰθύφαλλοι, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστράτου, ἃ ἐστὶν Ἰθυφάλλοις ἐν τῇ Ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι. ποιήματά τινα οὕτως ἐλέγετο ἐπὶ τῷ Φαλλῷ ἀδόμενα, ὡς Λυσίας ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς φησι. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος, ἐπὶ ἐπωνύμου τεθνηκότος ποιὰ κατηγορίαν ἔταξεν αὐτό. ἐλέγετο δὲ κυρίως Ἰθύφαλλος, τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχοις.

Ἰκαριεύς, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους, δῆμός ἐστι Φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος ὡς φησι Διόδωρος.

Ἱκετηρία, Αἰσχίνης ἐν τῇ ἀποδημίᾳ. ἱκετηρία καλεῖται Ἐλαίας κλάδος, στεμμάτων ἐστεμμένη.

Ἰόνιος, Λυσίας ἐν Ὀλυμπιακῷ. Ἀδρίᾳ καλοῦ-

καλουμένων, οὕτως ὀνομάζον ἐνίοτε οἱ παλαιοί. Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐς δεξιὰ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον, Θουκυδίδης ἐν ὀγδόῃ.

Ἱππὸς, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος ὀγδόῳ, μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλεῖται, τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν μαγαρεῖον· ἔστι γοῦν δρᾶμα Φερεκράτει Ἱππὸς ἢ Παννυχὶς, ἐν ᾧ δηλοῦται τοῦτο ὅτι μέρος τῆς οἰκίας ἐστὶ λέγει δὲ κυρίως ἱππὸς ὁ κάμινος, ὅθεν καὶ ἱπποπλάθους τινὰς ὀνομάζουσιν.

Ἱππαρχος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Τύραννος ἦν ὧδε Ἐρετρείας· ἐφ' οὗ δὲ ἦν Ἱππαρχος, περὶ οὗ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονός φησιν, Ἱππαρχος ὁ Πεισιστράτου· ἄλλος δέ ἐστιν Ἱππαρχος ὁ Χαρμου, ὡς φησι Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους. περὶ δὲ τούτου, Ἀνδροτίων ἐν τῇ δευτέρᾳ φησὶν, ὅτι συγγενὴς μὲν ἦν Πεισιστράτου τοῦ Τυραννου, καὶ ὀγδοος ἐξωστρακίσθη τοῦ περὶ τὸν Ὀστρακισμὸν νόμου τότε ὀγδοον τεθέντος, διὰ τὴν ὑποψίαν τὴν περὶ Πεισίστρατον, ὅτι δημαγωγὸς ὢν καὶ στρατηγὸς ἐτυράννησεν.

ἄλλος δ' ἐστὶν Ἱππαρχος Ὑπερίδης, οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος. λέγεται δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἱππαρχος, καὶ ὁ τῶν Ἱππέων ἄρχων· δύο δ' ἦσαν οὗτοι ὡς Δημοσθένης ἐν δευτέρᾳ Φιλιππικῶν φησι, καὶ Αἰσχοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Ἱππαὶ, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου. Ἀπεχράψατο μὲν λῆμμα μικρὸν, ὡς Ἱππάδαι τελῶν. Αἰσχοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶν, ὅτι Σόλων εἰς δύο διεῖλε τέλη τὸ πᾶν πλῆθος Ἀθηναίων, Πεντακοσιομεδίμνους καὶ Ἱππέας, Ζευγίτας καὶ Θῆτας.

Ἱππέα Ἀθηνᾶ, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. Μνασαίας ἐν περιόδῳ Εὐρώπης, τὴν Ἱππίαν Ἀθηνᾶν Ποσειδῶνος εἶναί φησι συγατέρα καὶ Πολύφης τῆς Ὠκεανοῦ, ἅρμα δὲ πρώτην καταπνεύσασαν, διὰ τοῦτο Ἱππίαν κεκλῆσθαι.

Ἱπποδάμεια, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. ἀγορά φησιν εἶναι ἐν Πειραιεῖ καλουμένη Ἱπποδάμειον, ἀπὸ Ἱπποδάμου Μι-

λησίᾳ Αρχιτέκτονα τῆς οἰκοδομησαμένης τοῖς Αθηναίοις τὸν Πειραιᾶ.

Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, αἰτῶ τῆς σιωπᾶν ἀεὶ καὶ μηδὲν βραχὺ ἀφισάμενον, καὶ ἐν τῷ περὶ Στεφάνου φησὶν, Ἀεισολόχῳ τῷ Τραπεζίτῃ Ἴσα βαίνων ἐβάδιζε. Μένανδρος,

Γὰρ αὐτῷ ἴσα βαίνουσα ἑταίρα πολυτελής.

Ἴσαι ψῆφοι, Αἰσχίνης καὶ Κτησιφῶντος. Ἑτέρα δὲ πλούσας ἰδιώτης εἰς Ῥόδον, ὅπου φόβον αὐτοῖς ἀνδρῶν ἐνῆκε, πρόφασιν μέν ποτε εἰσηγγέλθη, καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῇ ἐγένοντο, εἰ δὲ μία ψῆφος ὑπερέπεσεν, ὑπῆρχεν καὶ ἀπέθανεν.

Ἰσαῖος, εἷς τῶν δέκα Ῥητόρων ὄντων. μαθητὴς δ' ἦν Ἰσοκράτους, διδάσκαλος δὲ Δημοσθένους, Αθηναῖος τὸ γένος, καθά φησιν Ευεῖπος ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθημάτων. Δημήτριος δ' ἐν τοῖς περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν, Χαλκιδέα φησὶν αὐτὸν εἶναι.

Ἰσμηνίας, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος, εἷς τῶν παρ' Αθηναίοις ἦν Γο-

λέμαρχος Ἐπιφανής.

Ισοδαίτης, Υπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίης, ξενικός τις Δαίμων, ᾧ τὰ δημώδη γινόμενα καὶ μὴ πάνυ ἀσυνδαῖα ἐτέλει.

Ισοτελὴς καὶ Ισοτέλεια, Ισαῖος ἐν τῷ καὶ Ελπαγόρᾳ, πολλάκις τιμή τις διδομένη τοῖς ἀξίοις φανεῖσι τῶν Μετοίκων, καθ' ἣν καὶ τὴν Μετοικικὴν ἄφεσις αὐτοῖς ἐγίγνετο, ὡς Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Σώστρατον ὑβρεως, εἰ γνήσιος. ὅπερ καὶ τῶν ἄλλων ὧν ἐπράττον οἱ Μέτοικοι ἄφεσιν εἶχον. ὁ Ισοτελεῖς, Θεόφραστος εἴρηκεν ἐν ἑνδεκάτῃ τῶν νόμων· οὗτοι δέ φησιν, ὡς ἐνιαχοῦ καὶ πόλεσιν ὅλαις ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Αθηναῖοι, ὥσπερ Ολυνθίοις τε καὶ Θηβαίοις· ἔστι δὲ μαθεῖν καὶ ἐν τῷ προγεγραμμένῳ Ισαίου λόγου. καὶ ὅσα ἐτέλει ὁ Ισοτελής.

Ιξανδρος, Δημοσθένης κατ' Αισχίνου, Τεχνικὸς Υποκριτὴς ὁ Ιξανδρός ὅτι δοκεῖ καὶ αὐτῷ συνυποκεκρίσθαι Αισχίνης ὁ ῥήτωρ ἐν Καλυδῶνι καταπεσεῖν, καθά φησιν Δημοχάρης ἐν τοῖς Διαλόγοις.

Ιτεαῖος, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου. δῆμός ἐστι τῆς Ακαμαντίδος Ιτέα, ἀφ' ἧς ὁ δημότης

Ιπαῖος, ὡς φησι Διόδωρος.

Ιων, Ισοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεως Ἴωνος τοῦ τῆς Τραγῳδίας ποιητοῦ μνημονεύσας αὐτοῦ νεῦ ὁ ῥήτωρ, ὃς ἦν Χῖος μὲν τὸ γένος, υἱὸς δὲ Ὀρθομένους, ἐπικλησιν δὲ Ξανθός. ἔγραψε δὲ καὶ μέλη πολλὰ καὶ τραγῳδίας, καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος αὐτὸν λέγεσθαι φησιν, ὡς Ἐπιγένους· ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πανδυπικῶς ἐπιγράφεται Τρίαγμοι, καθάπερ Δημήτριος ὁ Σκήψιος καὶ Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεύς, ἀναγράφουσι δὲ ἐν αὐτῷ τάδε, Ἀρχὴ δὲ μὲν τοῦ λόγου πάντα τέλεια, καὶ πλέον τοῦδε, πλὴν ἑξήκοντά τούτων τελείων ἑνὸς ἑκάστου ἀρετὴ τελεία, Σωφροσύνη, καὶ Κρέπος, καὶ Τύχη.

Ιωνία χώρα, καὶ Ἰωνίας πόλεις δώδεκα, Ἔφεσος, Ἀνδρόκλου, Μίλητος, Μυοῦς, Πριήνη, Κολοφών, Τέως, Λέσβος, Ἐρυθραί, Φώκαια, Κλαζομεναί, Σάμος.

Ιωνικός, Ἑλληνικός, Ἀθηναῖος, Ἀρχαῖος· καὶ Ἰωνικῶς αὐτὴ τοῦ ἀδελφοῦ, τρυφεροῦ, Αἰσχύλος ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

Ἐμῳδφόρων τε καὶ διεκπίνουν Ἰωνικῶς,

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Καβύλη, Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. χωρίον ὅτι τῆς Θρᾴκης, ὡς φησι Θεόπομπος· ἔστι δὲ ἐν τῇ Τεταραγμένῃ ἑβδόμῃ, καὶ Ἀναξιμένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. ὅθεν δέ φησιν αὐτὸ ἱδρύσασθαι πρὸς τῷ Τάξῳ ποταμῷ καὶ μέσον τῆς Θρᾴκης.

Καδίσκος, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου. ἀπεῖόν τι εἰς ὃ ἐψηφοφόρουν οἱ δικασταί, οὕτως ἔλεγον, Φρυνίχου Μούσαις,

Ἰδοὺ δέχου τοὐψῆφον, ὁ καδίσκος δέ σοι,
Ὃ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλὺς ὁδί.

Καδμεία, Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, τῆς Καδμείας ἔξω. ἄλλοι ῥήτορες πολλάκις μνημονεύουσι. λέγεται δὲ οὕτως ἡ τῶν Θηβαίων Ἀκρόπολις, ὡς παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς ἱστορικοῖς ὡμολόγηται.

Καθάρσιον, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους, μικροῖς παυσὶ χοιρειδίοις, ἅπερ ὠνόμαζον Καθάρσια,

Digitized by Google

τῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι Γερεσίαρχοι, οἵπερ ὠνομάσθησαν οὕτως, ἤτοι ἀπὸ τῦ σεισείχθαι, ἢ ἀπὸ τῆς Ἑστίας.

Καθελὼν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχινάτους φησίν. ἢ ἐν ὁδῷ καθελὼν, αὐτὸ τῦτο αἰνίλλων, ἢ ἀποκτείνας· ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίῳ Πέρσαι, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ.

Καθήκοντα, Δημοσθένης ἐν ἑνδεκάτῃ Φιλιππικῶν φησιν, Ὃς ἂν καὶ ἀξίᾳ τὰ καθήκοντα ἐφ' ἑαυτῷ ποιεῖν, ἀντὶ τῦ τὰ ἥκοντα ἐφ' ἑαυτόν.

Κάθιζε, ὁ καθέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἁμικός. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος, ἀπειλεχέναι περὶ τῦ καθέτου, Μελίτων ἐν τῷ πρὸς τῷ περὶ τῶν Ἀθηνήσι Γραῶν.

Καὶ γὰρ τὸ μηδένα τῶν μαχίμων ἀπὸ τῆς τῶν Ἀρχόντων γνώμης ἀποδημεῖν, Ἰσοκράτης ἐν τῷ Βουσίριδι, περὶ Λακεδαιμονίων ταῦτα λέγοντος, ῥητέον ὅτι καὶ οἱ τὰς Λακεδαιμονίων πολιτείας γεγραφότες, τὰ ὅμοια εἰρήκασιν· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης, καὶ ἐξεῖναί φησιν ἀποδημεῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ὅπως μηδὲ ἐθίζωνται

ἀλλων νόμων εἰ φίλοι. τὸν μὲν τοι Ισοκράτης τὸν παλαίμους νόμους λέγοντος κωλύεσθαι ἀποδημεῖν, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης, τοὺς πάντας Λακεδαιμονίους φασίν.

Καινῶς, Ισοκράτης Παπηνελικῶς. οἱ δὲ ὡς τοῖς νεωτέροις ἁρμόττειν ἐφθέγξαντο. Εφορος δὲ ζήτησίν τινα ἐζητήσατο αὐτὸ ἐν τῇ ἐφόδῳ.

Κακοτεχνιῶν, δίκης ὄνομα, ἣν οἱ ἑλόντες τινὰ ψευδομαρτυριῶν ἢ τὸν παραγομένου αὐτῷ ἐδίδοσαν. Δημοσθένης μὲν τῷ ἢ Τιμοθέου πίστεως; εἰ γνήσιος, καὶ ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου.

Κακῶς εἰδότες, ἀντὶ τοῦ ἀγνοοῦντες: Ισοκράτης ἐφθαὶ εἰρηκώς.

Κακώσεως, δίκης ὄνομα ἣν ταῖς τε ἐπικλήροις, καὶ τῶν γαμηκότων, καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γονεῦσι, καὶ κατὰ τῶν ἐπιζήτων τοῖς πατὴρ τῶν ὀρφανῶν. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους, καὶ Λυσίας μέν τε τῷ ἐφ' ᾧ Ηγησάνδρου κλήρου, καὶ Χαρίδης ἐν τῷ πατὴρ τοῦ Πυθάνδρου κλήρου. ὅτι δὲ ἔξεστιν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι κακώσεως γονέων, καὶ ταῖς ἐπικλήροις βοηθεῖν,

θεῖν, δηλοῦσθαι σὺν τε τῷ περιημμένῳ λόγῳ Υπερείδου, καὶ σὺν τῷ Λυσίου καὶ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος· ἰδὲ καὶ ἄνθυ ὕδατος.

Καλαύρεια, Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου ἐπιστολῇ. νῆσός ἐστι πλησίον Τροιζῆνος, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ τῆς γῆς ἔφη. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Εἰρήνη ἡ Καλαύρεια, καθά φησιν Ἀντικλείδης.

Καρποφόροι, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος περὶ τῶν Καρποφόρων. Φιλόχορος ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος φησίν, ὡς Ἐριχθονίου βασιλεύοντος πρῶτον κατέστησαν, οἱ ἐν ἀξιώμασι πρῶτοι φέρειν τὰ καρπὰ τῇ θεῷ ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ πρὸς τιμὴν θυσίαν, τοῖς τε Παναθηναίοις, καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

Καρκίνος, Λυσίας ἐν τῇ περὶ τῶν κυνὸς ἀποτολμίᾳ, εἰ γνήσιος. ἐλυμαίνοντο γάρ μου τὸν Καρκίνον εἰσφοιτῶσαι αἱ κύνες· καὶ ὅταν ὁ σῖτος ῥιζωθῇ καὶ τῆς γῆς, κεκαρκινῶσθαί φασι. Φερεκράτης Αὐτομόλοις.

Ὁπόταν χολάζῃς κἠλφον, ἵνα τὰ λήϊα
Συγκαρκινώσῃ.

λέγουσι Καρκίνος καὶ πάθος τι συμβαῖνον

σὺ τοῖς σώμασιν, ὃ νῦν καρκίνωμα καλοῦσιν· ἔστι δὲ καὶ κύελον ὄνομα, οὗ μνημονεύει Ἰσοκράτης Τραπεζητικῷ· εἰ δὲ αὖ ἐστὶ ὁ Ἀθηναίων στρατηγὸς, πεμφθεὶς ἐπὶ Πελοπόννησον· ἐπεὶ δὲ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς τὸ Ξενοκλέους υἱοῦ, Λυσίας σὺ τῷ τοῦ Μηνεσιμάχου φησι. Συμπίπτει δὲ τούτοις καὶ Καρκίνος ὁ τραγικὸς εἰπών.

- οὐ κεῖνος ἔξεστι, τὰς
Γὰρ ἐμφύτους ὀρθῶς παιδείσας μὴ φρένας,
Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸν ἐξαμβλοῦσιν.

Καρποῦ δίκη, Λυσίας σὺ τῷ κατὰ Δημοσθένους ἀπεχθοῦς, εἰ γνήσιος. Εἰ γὰρ τὸ ἐγκαλεῖς τῷδε τῷ μειρακίῳ καὶ πλὴν σῶν τὸ ἔχει, δίκαιον αὐτὸν κατὰ σὸν νόμον, εἰ μὲν χωρίου ἀμφισβητεῖς, καρποῦ· εἰ δὲ οἰκίας, ἐνοικίου, ὥσπερ ἔοικέ σοι νῦν ἀπεχθὴς δικάζεσθαι.

Καρύανδα, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. ἔστι δὲ πόλις τῆς Καρίας.

Καταβολὴ, Δημοσθένης ἐν ἐπιτιμίᾳ Φιλιππικῶν, ὥσπερ ἔοικε καὶ καταβολὴ πυρετοῦ·

ἐν ταῖς φεδιοδικαῖς νόμοις λέγεται τις καταβολή, διὰ τὸ ἐν ὑποδεδυμένῳ φεδίένα χρόνῳ, καθάπερ ἐφάνισται τὰς καταβολὰς ποιοῦντα τῶν χρημάτων.

Καταδεδέσθαι, αἰτιᾶτ πεφαρμακεῦσθαι, καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Γυθέου εἰσαγγελίᾳ.

Καταδικάσαι δίκας, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, φεὶ τῆς καταδίκης δικαστῶν, ὡς φεύτερον μὲν ἔσαν τεσσαράκοντα, καὶ καταδικάσαντες ἐδίκαζον, εἶτα ἐγένοντο τεσσαράκοντα, εἶρηκεν Αἰσχύλος ἐν τῇ πολιτείᾳ.

Καταδικασάμενος, αἰτιᾶτ νικήσας, καὶ καταδικασθῆναί τινα ποιήσας. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως.

Κατάγειν τὰ πλοῖα, Δημοσθένης ἐν ὀλύνθῳ Φιλιππικῶν. καθάγειν τὰ πλοῖα λέγεται αἰτιᾶτ λιμίζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας ὅπου βούλονται πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς ληστεύουσι καθάγειν, ὡς καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους δηλοῖ.

Καζάσασις, Λυσίας. ψηφίσασθαι δὲ τοὺς Φυλάρχους ἐπενεγκεῖν τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταστάσεις ἀναφορέξηται παρ' αὐτῶν· ἔοικεν ἀργύριον εἶναι, ὅπερ οἱ καταστασθέντες Ἱππεῖς ἐλάμβανον ἀπὸ τοῦ δημοσίου ἀπὸ τῆς καταστάσεως, ὥσπερ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς ἑξῆς ὑποσημαίνει· παρεμφαίνει τοῦτο καὶ Εὔπολις Φίλοις. Οὐκ ἐσωφρόνησας (ὦ πρεσβύτα) πρὶν καταστῆσαι πρὸς λαμβάνων ἄφνω, πρὶν καὶ μαθεῖν πρὸς ἱππικήν. ἐπὶ δὲ σαφέστερον λέγεται καὶ τῷ Σύρφακι Γλαύκωνος. ἀπεδίδοτο δὲ τὸ ἀργύριον τοῖς ἱππευσάντων ὅταν αὐτὸ ἄλλοι παθίσαντες, ἀπήτουν δὲ αὐτὸ οἱ Φύλαρχοι.

Καζὰ πρὸς ἀγορᾶν ἀψευδεῖν. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους περάτῳ. ὁ μὲν τοίνυν νόμος κελεύει ἀψευδεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ· ἔοικεν ὁ νόμος περὶ τὴν ὠνίαν κεῖσθαι. Θεόφραστος γοῦν ἐν τοῖς περὶ νόμων φησὶ, δυοῖν δοθέντοιν ἐπιμελεῖσθαι δεῖν τοὺς Ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, καὶ τοῦ ἀψευδεῖν μὴ μόνον τοὺς παραβαίνοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους.

Καταβολὴ, Υπόθεσις ἐν τῷ κατ᾽ Δημοσθένους.

Καὶ καθήμενος κάτω ὑπὸ τὴν καταβολήν· Φιλόχορος δὲ ἐν αὐτῇ οὕτως. Αἰσχραῖος Αναγυράσιος ἀνέθηκε τὸν ὑπὲρ θεάτρου τείποδα καταργυρώσας, νενικηκὼς τῷ τρόπον ἐπὶ χορηγῶν παισὶ, καὶ ἐπέγραψεν ἐπὶ τῇ καταβολῇ τοῦ πέτρας.

Καταπλὴξ, ὁ συνεχῶς πεπληγμένος. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸ Σωκρατικὸν, ἐν τῷ κατ᾽ Ανδοκίδου ἀσεβείας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Θεόπομπος Τισαμβώῳ.

Αλλ᾽ ἐγὼ μὲν Ειλήθα, συγγνώμην ἔχω ὑπὸ τῶν γυναικῶν, οὖσα καταπλὴξ τῇ τέχνῃ.

Καταχύσματα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου πρώτῳ. ὅτι τὰ νεωνήτων οἱ δεσπόται πράγματα κατέχουσιν, Αἰσχραίνης ἐν Πλούτῳ δηλοῖ, ὅτι δὲ καὶ τῶν ἀπὸ Θεωρίας ἐστὶ τῶν Νυμφίων, ὡς Θεόπομπος Ηδυχάρει.

Καταχροτονία, ἔθος ἦν Αθήνησι κατὰ τῶν Αρχόντων, καὶ κατὰ τῶν συκοφαντῶν πρόβολος ἐν τῷ δήμῳ πάντων, εἴ τις καταχροτονηθείη, ἔδει εἰσήγειν εἰς τὸ δικαστήριον.

ἔστι δὲ πολλάκις τοιοῦτον ἔθος καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρεφίλου καὶ τῶν Ταιείχους· διεξῆλθε δὲ καὶ τὰ καταχρονίας καὶ Θεόφραστος ἐν τετάρτῃ τῶν νόμων.

Καταψευδομαρτυρησάμενον, ἀντὶ τοῦ παραχὼν τοὺς τὰ ψεύδη μαρτυρήσαντας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.

Κατέλυσαν, κατέβαλον λίθοις. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Αὐσχλέους.

Κατῳκοδόμησεν, ἀντὶ τοῦ κατέκλεισεν εἰς οἴκημα καὶ ἀπέκτεινεν. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους πολλάκις.

Κέρκυρα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχινάδου, πόλις ἐστὶ τῆς Τεφάδος Κέρκυρα, Κυμαίων ἀποικία, ὡς φησιν Ἔφορος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ.

Κεγχρεών, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ. Κἄπειτ' ἔπεισε τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς, καθέζεσθαι εἰς τὸν Κεγχρεῶνα, αὐτὸ τοῦτο εἰς τὸ καθαιρήσειν, ὅπου τινὲς ἐν μετάλλων Κέγχρον διέψυχον, ὡς ὑποσημαίνει Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Μετάλλων.

Digitized by Google

Κεῖοι, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων διεργεσιῶν. ⓐ Κεῖοι μὲν πόλις τοσαύτη· Κέως μία τῶν Κυκλάδων νήσων παρακειμένη τῇ Ἀττικῇ, τὴν νῆσον δὲ πόλιν ὠνόμασεν ὁ ῥήτωρ. ᾗ Εὐριπίδης τὴν Εὔβοιαν.

Εὔβοια Ἀθηναίας ὅτι τις γείτων πόλις.

Ἀριστοφάνης ὁ περὶ Σικελίας φησίν,

Οἵα πόλις πάλαιν᾽ ἀνελύμαινέ μοι.

Κηφισιάδης, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν ὑπὲρ ὀνομάτων ἐφέστ. ὅτι Κηφισιάδαι δῆμός ἐστι τῆς Ἱπποθοωντίδος, εἴρηκε Διόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων.

Κεκροπὶς, Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. μία δ᾽ ἐστὶ τῶν δέκα Φυλῶν Ἀθηναίων Κεκροπὶς, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ Φορμίωνος, εἰ γνήσιος.

Κηλέοντες· Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους γραφῇ ἀπολογίᾳ, ἵνα τοὺς κηλέοντας κατέπηξεν, κυρίως μὲν κηλέοντές εἰσιν ⓐ ἱπποδρόμοι, ὡς ἔστιν Ἀριστοφάνης δῆλον τῷ κωμικῷ. μεταφορικῶς δ᾽ αὐτῶν ὁ ῥήτωρ λέγει τοὺς ὀρθοὺς ξύλα.

Κερκυραῖοι, Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου

περὶτῶ. δῆμός ἐστι Φυλῆς τῆς Ακαμαντίδος Κεραμεῖς, ὡς φησι Διόδωρος· φησὶ δὲ Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ εἰληφέναι τοὺτους τοὔνομα ἀπὸ τῆς Κεραμεικῆς τέχνης, ἢ τοῦ θύειν Κεραμῶ παρὰ Ἡσιόδῳ.

Κεραμεικὸς, Αντιφῶν ἐν τῷ περὶ Νικοκλέα περὶ ῥήσεων. ὅτι δύο εἰσὶ Κεραμεικοὶ, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ φησὶν, ὁ μὲν ἔνδον ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἑτέρωθεν ἔξω τῆς πόλεως· ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ, ἃ καὶ ἐπιτάφιους ἔλεγον, ὡς δηλοῖ Καλλίσθενης ἐν τῷ περὶ Αθηνῶν.

Κερκίδας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, τοὺς περιόδους καλέλεγων φησὶν, Αρκάδας Κερκίδας· ὅτι δὲ ἐστὶ τὰ Μακεδόνικα φρονήσαντα λίθῳ, εἴρηκε καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ Φιλιππικῶν.

Κέρκουρος, εἶδος πλοίου, Δείναρχος Τυφανικῷ.

Κέρκωψ, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ἐν τοῖς εἰς Ομηρον ἀναφερομένοις Κέρκωπα δηλοῦται, ὡς ἐξαπατηρές τε ὄντας, καὶ ψεύστας οἱ Κέρκωπες· Ξανθιππίδας δὲ ἐς

ὴ ἐς Γιθήκους αὐτὸν μεταβαλεῖν φησι, καὶ τὰς Γιθηκούσας νήσους, ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι. Αἰσχίνης ὁ Σαρδιανὸς ἐν Ἰάμβοις, καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν διαφέρει, Ανδαλον, καὶ Ατλαντον.

Κρίνεας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὡμολόγηται καὶ παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς, ὅτι Κρίνεας εἷς ἦν τῶν πρεσβευσάντων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πρόγματα, καὶ μάλιστα Θεοπόμπῳ ἐν πρώτῃ, ἅμα δ διεξερχομένῳ τὰ ὑπὲρ Ⓦ ὕδρα.

Κρασοκλέπτης, πολλάκις τοῦτον μυκτηρίζουσιν Ⓐ Ρήτορες, ὥσπερ καὶ Δημοσθένης κατ' Αισχίνου. ἦν δὲ παῖς Κότυος, καὶ νεώτατος ὤν, βασιλεὺς κατεστάθη ὑπὸ τῶν παίδων Θρᾴκης· ὅτε δὲ καὶ ὑπὲ Χερρονήσου ποτὲ ἐπολέμησεν Αθηναίοις, δηλοῖ καὶ Ισοκράτης ἐν τῷ περὶ εἰρήνης.

Κεστρῖνοι, Υπερίδης ἐν τῷ περὶ τῆς παρανόμων. Κεστρῖνος ἰχθύς, ὑποπτέον δὲ εἰ διαφέρει τοῦ Κεστρέως.

Κέφαλος, ὄνομα κύριον δημαγωγοῦ.

Κεφαλῆθεν, Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα

Ἐπιζηφῆς, Κεφαλὴ δῆμος τῆς Ακαμαντίδος, ἀφ' ἧς ὁ δημότης λέγεται Κεφαλῆθεν, καθά φησι Διόδωρος.

Κηδωνίδης, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, Υπερβαίνων τοίς δὲ τοῦ ἀγελίους Κηδωνίδαν παραδεξάσαι τινὲς ἔασιν οὗτοι σφόδρα.

Κῆκις, βάμμα τι καὶ σύμμα, ἢ καρπὸς ἢ δρυὸς ἐπίθημος εἰς βαφήν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αφόβου τρίτῳ.

Κῆπος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, πόλις δέ ἐστι κατὰ Βόσπορον καλουμένη Κῆπος.

Κηρυκεία, ὁ διάδημος μισθὸς τοῖς κήρυξιν ἐπὶ ταῖς γνομέναις τριάσεσιν. Ισαῖος ἐν τῷ κατ' Ελπαγόρου καὶ Δημοφῶντος.

Κήρυκες. Ισοκράτης Γαλληνικῷ. ἔθνος ἐστὶν ἐν Αθήναις οὕτως ὀνομαζόμενον, κέκληται δὲ ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ερμοῦ.

Κηφισιεῖς, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου ἀρχίας, δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος, ὡς Διόδωρος ὁ περιηγητὴς φησί.

Κηφισιεύς, Ισαῖος ἐν τῷ κατ' Ελπαγόρου καὶ Δημοφῶντος. δῆμός ἐστι τῆς Ερεχθηίδος φυλῆς, ὡς αὐτὸς φησι.

Κηφισόδωρος, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Μνησοπτόλεμου. κεκωμῴδηται δ' οὗτος ὡς ὀνώδης. ἕτερος δ' ἂν εἴη Κηφισόδωρος ὁ Ἱππαρχος, ὃς ἐν Μαραθῶνι μετὰ Γρύλλου τοῦ Ξενοφῶντος ἀπέθανεν, οὗ μνημονεύει Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλαίσχρου.

Κηφισόδοτος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ἀνθρώπων ἐν πέμπτῃ Ἀτθίδος ἱστορεῖ, ὡς Ἀλωπεκόννησον πολιορκῶν ἀπεχρατονήθη, καὶ κριθεὶς ἑάλω, καὶ ἀπέτισε πέντε Τάλαντα.

Κιγκλὶς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι Κιγκλίδες ἐκαλοῦντο. Αἰσχοφῶν διαπαλῶσιν,

Ὁ δ' Ἠλιαστὴς εἶρπε πρὸς τὴν Κιγκλίδα.

Κίναδος, ἀντὶ τοῦ Θηλείου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἔστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς καὶ παρὰ Αἰσχοφῶντι, ἰδίως δέ φασι Σικελιώτας τὴν Ἀλωπεκα καλεῖν Κινάδιον.

Κινησίας, Λυσίου δύο λόγοι εἰσὶ πρὸς Κινησίαν, ἐν οἷς πολλάκις μνημονεύει τ' ἀνδρὸς λέγων, ὡς ἀσεβέστατος εἴη καὶ παρανομώτατος, καὶ ὅτι καὶ οἱ κωμῳδιοδιδάσκαλοι καὶ ἕκαστον σκώπτουσιν εἰς αὐτὸν· εἴη δὴ οὗτος ὁ διθυραμ-

Digitized by Google

ζοποιὸς, οὗ μέμνηται πολλάκις Ἀριστοφάνης, καὶ Σφαῖρις ὅλον δρᾶμα ποιήσας εἰς αὐτὸν, ὅπερ ἐπεγράφη Κινησίας, ἐν ᾧ καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ κωμῳδεῖ.

Κιρραῖον πεδίον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Κίρρα πόλις ἐστὶν ἀπέχουσα Δελφῶν σταδίους τριάκοντα, ἔοικεν οὖν Κιρραῖον πεδίον καλεῖν ὁ Ῥήτωρ, τὸ παύτῃ πρακείμενον τῇ πόλει.

Κιθαιρών, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ, ὄρος τῆς Θρᾴκης. Κεφαλὴν δὲ Κιθαιρῶνος Κάνδην δὲ πρόσαντες γῆς ἤξεις, καὶ Κιθαιρὼν ὄρος ὄφις.

Κιττοφόρος· ἔνιοι διὰ δύο ττ γράφουσι, κισσοφόρος, τὰς γὰρ λεγομένας Κίστας ἱερὰς εἶναι ἔλεγον τοῦ Διονύσου, καὶ πάντων Θεῶν.

Κλιμάζει, Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος Συνηγορία, Αἰσχίνης κατὰ Δινίου. Ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζῃ καὶ παρέλθῃ τοὺς νόμους, αἰτῶ τὴν παρακλίνῃ, καὶ παρατρέπῃ. μήποτε ὃ δεῖ γράφειν βλιμάζῃ, ἵν' ᾖ οἷς θλίβει καὶ βιάζεται.

Κληροῦχοι, Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν, Κληροῦχοι ἐκαλοῦντο, οἷς Ἀθηναῖοι ἐπεμ-

πον ἐπὶ τὰς πόλεις αἷς ἐλάμβανον, κλήρους ἑκάστοις διανεμοῦντας. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, Ὑπὲρ ὧν προσήκει τοὺς φρονοῦντας μεγάλων χαρίν ἔχειν πολὺ μᾶλλον, ἢ τὰς Κληρουχίας ἡμῖν ὀνειδίζειν, αἷς ἡμεῖς εἰς τὰς ἐρημουμένας τῶν πόλεων, φυλακῆς ἕνεκα τῶν χωρίων, ἀλλ' οὐ διὰ πλεονεξίαν ἐξεπέμπομεν. καὶ ὃ τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν Δημοσθένης, Κληρουχικὰ δ' λέγοι τὰ τῶν ἐκπεμφθέντων εἰς ἑτέραν χώραν, ἵνα δήποτε κτῇ Κληρουχίαν, πῶς γὰρ οἷόν τε τὸν μὴ ἐπιδημοῦντα, Ἀθηναίοις περιφανῆ εἶναι;

Κλῆσις, ἡ προσκλησις, τουτέστι παράκλησις εἰς κρίσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχράτους, ὅτι μάρτυσι καὶ προσκλήσεις ἔλεγον, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Ἀγνίου κλήρου δηλοῖ.

Κλητῆρες ⁊ κλητεύειν. κλητῆρες μὲν οἱ ἄνδρες δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ διαδικαζόμενοι εἰσίν, ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Νεοκλέα περὶ χωρίου· πολὺ δ' ἐστὶν ὅλον τοὔνομα, παρά τε τοῖς ῥήτορσι, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, κλητεῦσαι δέοντι, τὸ κλη-

τῆς χωρέσθαι, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Κλεομένους· λέγεται κληροῦσθαι καὶ ἐκκληροῦσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων, ὅταν μὴ ὑπακούωσι τοῖς τῶν μαρτύρων ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἔστιν ἐπιλήμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλιαι, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου.

Κοβαλεία, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ. κοβαλεία ἐλέγετο ἡ τῶν ἀστῶν μετὰ ἀπάτης παιδιά, καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος, ἔοικε δὲ συνωνύμων τῷ βωμολόχῳ. Φιλόχορος ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος, ὃν γὰρ ὥσπερ ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον γενέσθαι, νομιστὸν τοῦ Διόνυσον· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ὀγδόῃ ζώων ἱστορίας, τῶν δὲ φησι κόβαλον εἶναι μιμητικὸν ὄντα ἀστοργούμενον ἁλίσκεσθαι.

Κόβαλοι, δαίμονές εἰσί τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον.

Κοινὸν γραμματεῖον καὶ Ληξιαρχικόν. τὸ μὲν κοινὸν γραμματεῖόν ἐστιν, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τοὺς Φράτορας καὶ Γεννήτας, τὸ δὲ Ληξιαρχικόν, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο

ἢ εἰς τὸν δήμους ἐπεγραφόμενοι, ὡς δηλοῦσιν ἄλλοί τε Ῥήτορες, καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου.

Κοινωνικῶν, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμορειῶν, κοινωνικοὺς δὲ λέγει, ἅτε μὴ τὸν ἀνέμπτον οὐσίαν ἔχοντας ἀδελφούς, ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐδύνατο λειτουργεῖν, οἱ δὲ κληρονόμοι τοῦ ἐκείνου, καὶ ἕνα τελεσαρχεῖν οὐκ ἐξήρκουν, ἅτε δὲ περὶ τῶν ἐκούσιων κοινωνίαν συνθεμένων ἐμπορείας, ἢ ἑνὸς ἄλλου, ὧν ἕκαστος οὐκ εἶχε τὸ ὅλον ἀλλὰ μέρος τῆς κοινῆς οὐσίας.

Κοιλφνίδαι. ἔστι Λυκούργου λόγος οὗτος ἐπιγραφόμενος, Κροκωνιδῶν διαδικασία περὶ τῆς Κοιλφνίδας, ὃν ἔνιοι Φιλίνου νομίζουσιν· ἔστι δὲ καὶ Κοιλφνίδαι, περὶ ὧν Ἰσαῖος ἐν τῇ συναγωγῇ τῆς Ἀτθίδος φησὶν, ὠνομασμένον δ' ἀπὸ εἴη ἀπὸ Κοίλφου, ὃν νόθον ἀδελφὸν εἶναί φασι τοῦ Κρόκωνος, παρὰ ὃ καὶ ἐντεμορίους εἶναι τοὺς Κροκωνίδας τῶν Κοιλφνιδῶν· ὁ δὲ καὶ λόγον γεγραφὼς ὅς τις ποτέ ἐστιν, τεσσὶν ὀνόμασι φησὶν αὐτὸν περισπᾶσθαι, καὶ γὰρ Κοιλφνίδας, καὶ Φιλιεῖς, καὶ Πειραϊδάς.

Κολυτδὺς, Αἰσχίνης ἐν τῷ κτ' Τιμαρχου. δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηίδος φυλῆς Κολυτέος.

Κολωναίτας, Υπερείδης ἐν τῷ περὶς Απελλαῖον περὶ τῆς ἐποπωρικῆς. τοὺς μισθοτοὺς Κολωναίτας ὠνόμαζον, ἐπειδὴ παρὰ τῷ Κολωνῷ εἰστήκεσαν, ὅς ἐστι πλησίον τῆς ἀγορᾶς, ἔνθα τὸ Ηφαίστειον, καὶ τὸ Ευρυσάκειόν ἐστι. Εκαλεῖτο δὲ ὁ Κολωνὸς οὗτος Αγοραῖος, ἓν δὲ καὶ ἕτερος Κολωνὸς περὶς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν, ὡς Υπερείδης ἐν τῷ κατ' Αυτοκλέους· οὗτος δ' ἦν εἷς ὁ τῶν Ιππέων, Φερεκράτης ἐν Πεταλῇ. Οὗτος πόθεν ἥκεις ἐς Κολωνὸν, ἢ μὴν οὐ τὸν Αγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν Ιππέων. Δημοσθένης ἐν τοῖς Κολωνῆθέν φησι περὶ τῶν Κολωνῶν. Διόδωρός τε ὁ περιηγητὴς, καὶ Φιλόχορος ἐν τρίτῃ Ατθίδος διεξῆλθε.

Κομιστικὰ πλοῖα, Υπερείδης ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν Τειρώνων. ἔοικε καλεῖσθαι κομιστικὰ πλοῖα, ἐν οἷς ἐκόμιζον οἱ Τύραννοι τὰ ληφθέντα λάφυρα, ὡς αὐτὸς ὁ Ρήτωρ ὑποσημαίνει ἐν τῷ τελικοστῷ λόγῳ.

Κόμματα καὶ χωρήβια, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλι-

Καλλιαθένους εἰσαγωγία. Τὰ μὲν κυρίως εἴσω τὰ πτυχία· τὰ δὲ κόμματα ἔοικεν εἶναι, μέρη τινὰ ἢ τῆς καλάμης, ἢ τῷ σοφιστῇ ὃν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ σαπρῷ γινομένων, ἢ τῷ δώδεκα εἰκόνων.

Κορδακισμὸς, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, ὁ Κόρδαξ κωμικῆς ὀρχήσεως ὄνομα εἶδος, καθάπερ φησὶν Αἰσχύλος ἐν τῷ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. ἔστι τοῦνομα δὲ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, ὡς παρὰ Νικοφῶντι.

Κοροπλάθος, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως, τοῦ ἐπὶ πηλοῦ, ἢ κηροῦ, ἢ ἑνὸς τοιούτου ὕλης πλάττοντας κόρας, ἢ κούρους, οὕτως ὀνόμαζον.

Κορσίαι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, πόλις ὄνομα τῆς Βοιωτίας Κορσίαι, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ.

Κοτύλαιον ὄρος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ἔοικε τὸ ὄρος τῆς Εὐβοίας εἶναι Ἀρχέμαχος γοῦν ἐν τρίτῃ Εὐβοικῶν φησι. Κότυλος μὲν οὖν φαίνεται καταχεῖν τὸ ὄρος τὸ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κοτύλαιον καλούμενον.

Κότυς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχράτους. Οὗτος ἦρξε τ Θρᾳκῶν ἔτη εἰκοσιτέσσαρα· ἐδήλου δ' τὰ μὲν πρῶτα ἐν τρυφαῖς & ἡδυπαθείαις, ἔπειτα αὔξησιν λαμβανούσης αὐτῷ τ δυνάμεως, εἰς ὠμότητα καὶ ὀργὴν ἐξηνέχθη, ὡς καὶ τὴν γυναῖκα ἐξ ἧς αὐτῷ υἱὸν τέκνα, διέκοψε μέσην ταῖς αὑτοῦ χερσὶν, ἀπὸ τῶν αἰδοίων ἀρξάμενος.

Κραναλλίδαι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, Δίδυμός φησι δεῖν γράφεσθαι Κραυγαλλίδαι, οὕτω γὰρ λέγεσθαι τὴν ἐν Φωκεῦσι πλησίον Κίρρας χώραν Κραυγάλλιον, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν τετάρτῳ χρόνων ἱστορεῖ.

Κεᾶσις, Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Λυσικράτην, Κεᾶσίς ἐστιν ἡ πόα, ὡς καὶ Αἰσχύλος.

Κειθωτὴν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχράτους. Κειθωτὴ μία πόλις τῶν ἐν Χερρονήσῳ, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Τροϊκῶν, Ἔφορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ φησὶν, αὐτὴν κατοικισθῆναι ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐκεῖ παραγενομένων.

Κελεούς, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. δῆμός ἐστι τ Ἀντιοχίδος Κελεών, ὡς φησι

Διόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων.

Κεφάλος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ἡγήσιππος μὲν ὄνειρον ὁ Κεφάλος ἐπικαλούμενος. κυρίως δὲ εἶδός τι ἐμπλοκῆς ὄνειρον ὁ Κεφάλος, καθά φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ.

Κτησίου Διός. Υπερείδης ἐν τῷ περὶ Ἀπελλαίων, Κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμείοις ἱδρυσατο. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ.

Νυνὶ δ' εἰς γυναικωνίτιν εἰσιόντ', ὅταν.
Ἰδὼ περάσιτον, ⟨illegible⟩ δὲ Δία ⟨illegible⟩ κτήσιον
Ἔχοντα τὸ ταμεῖον οὐ κεκλεισμένον,
Ἀλλ' εἰσπεφρέχθαι πορνίδια.—

Κτησιφῶν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. τὸ μὲν γὰρ ἐξαρχῆς ἄρχει τοῦ λόγου τυχεῖν Φίλιππον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, Κτησιφῶν δὲ Αἰσχύνης τὴν πρώτην ἔφερον τοῦ φυγαδισμοῦ. εἰς τὴν δέκα πρεσβειῶν τὴν μετὰ Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου πρεσβευσαμένων ἐκεῖνος. ἐκφέρουσιν τὴν ῥηθεῖσαν ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας, πολλάκις αὐτὴν μνημονεύει. ἔστιν δ' ἀνὴρ εἷς ὁ τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τοῦ Στεφάνου γράψας Δημοσθένης, καὶ ὁ λόγος ὅτι τῷ

Αἰγίνη ὁ κῆ Κτησιφῶντος.

Κυδαθηναιεύς, Υπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ιππέως κλήρου. Κυδαθηναιῶν, δῆμός ἐστι φυλῆς Πανδιονίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Κυδαθηναιεύς.

Κυδαντίδης, Υπερίδης ἐν τῷ πρὸς Γαλυβίκτου. δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηίδος Κυδαντίδαι.

Κυθήριος, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. Κύθηρον δῆμος τῆς Πανδιονίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης λέγεται Κυθήριος.

Κύθνιοι, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως. Κύθνος μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ὡς Αριστοτέλης ἐν τῇ Κυθνέων πολιτείᾳ.

Κύκλοι, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλαίσχρου. Κύκλοι ἐκαλοῦντο οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐπωλοῦντό τινες, ὠνομάσθησαν ἢ ἀπὸ τοῦ Κύκλῳ περιεστάναι τοὺς πωλουμένους. Μένανδρος Εφεσίᾳ,

Ἐγὼ μὲν οὖν, ἤδη μοι δοκῶ νὴ τοὺς Θεοὺς
Ἐν τοῖς Κύκλοις ἑμαυτὸν ἐνδεδυκότα,
Ὁρῶ Κύκλῳ τρέχοντα κἀ πωλούμενον.

Κύμβιον, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. εἶδός τε σκεύους τὸ Κύμβιον· φησὶ δὲ Δίδυμος, ἐπίμηκες αὐτὸ εἶναι, καὶ στενόν, καὶ τῷ χει-

μαπ ῥόμοιον τῷ πλοίῳ, ὃ καλεῖται Κύμβιον.

Κωνίδη, Λυκοῦργος ἐν τῇ διαδικασίᾳ Κροκωνιάδων πρὸς Κοιφωνίδας. χῦός ἐστι παρ' Ἀθηναίοις ἡ Κωνίδη.

Κωνόσαργες, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις Γυμνασίων τὸ Κωνόσαργες.

Κυνοσθέμις. ὄνομα κύριον. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας. Σάμιον ὃ φρουμβίῳ ὑπὸ Κυνοσθέμιδος, ὃν κατέστησε Τιγράνης ὁ βασιλέως ὑπαρχος.

Κύπασις, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου κατὰ Πυθαγόρου, εἰ γνήσιος. ἡ Γλωσσογράφοι, κιτῶνος εἶδός φασιν αὐτὸν εἶναι. τὴν δὲ Κύπασιν, ἡ μὲν γυναικείου, ἡ δὲ ἀνδρείου. μέμνηται δ' αὐτῆς Ἱππώναξ τε καὶ Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ Εὐρώπης λέγων, Κίασιοι δὲ ἐσθῆτα φορέουσι Κυπάσεις Πρωικάς· καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς.

Κύρβεις, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰρείας. Κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν, ἔχειν ἐπεγεγραμμένους τοὺς νόμους· εἶναι δ' αὐτοὺς

Digitized by Google

λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως, στήλας· ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, Κύρβεις ἐκάλουν, ὥσπερ καὶ Κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐσθῆτα. Αἰσχίνης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησίν. Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς Κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ Βασιλείᾳ.

Κυρεῖον, Ἰσοκράτης Γαυηγυρικῷ. Κυρεῖον στράτευμα τὸ μετὰ Κύρου στρατευσάμενον, ὅτε ἐπεστράτευσεν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρξην, οὗ μετεῖχε καὶ Ξενοφῶν.

Κυρηβίων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ὅπου δ' ἐπώνυμόν ἐστι τοῦτο Ἐπικράτους τοῦ Αἰσχίνου κηδεστοῦ, καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται.

Κυρία ἐκκλησία, Τροφίδης ἐν τῷ περὶ Δημαίου Ξενίας, εἰ γνήσιος. Εἰσὶν δὲ αἱ Κύριαι ἐκκλησίαι, Αἰσχίνης δεδήλωκεν ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, λέγων τοὺς Πρυτάνεις συνάγειν τὴν βουλὴν, καὶ τὸν δῆμον, ἢ τὴν βουλὴν, ὁσημέραι, πλὴν ἐὰν μὴ ἀφέσιμος ᾖ, τὸν δὲ δῆμον, τετράκις τῆς Πρυτανείας ἑκάστης, τροσχράφουσι δὲ φησὶ καὶ Κυρίαν Ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ δεῖ τὰς Ἀρχὰς ἀποχειροτονεῖν, ἀ

δόκοδσι μὴ καλῶς ἄρχειν, καὶ περὶ φυλακῆς τῆς χώρας, καὶ τὰς εἰσαγγελίας ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τοὺς βουλομένους ποιεῖσθαί φησι, καὶ τὰ ἑξῆς.

Κυρσίλον, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ⓐ μὲν ταῦτα συμβουλεύσαντα Θεμιστοκλέα στρατηγὸν ἑλέσθαι· ⓑ δ' ὑπακούειν ἀποφηναμένων Κυρσίλον καταλιθώσαντες.

Κωδία, τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν. Αἰσχύλος Γεωργοῖς,

Ἀγαθὼν γε κωδίων.—

Κωλιάς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος. ἔστι δὲ Θαλασσία ἄκρα Ἀττικὴ ὄνομα. ἡ Κωλιάς, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κώλου ὠνομασμένη· ἔστι δὲ καὶ αὐτόθι Ἀφροδίτης ἱερόν. μέμνηται Αἰσχύλος κατ' Ἀρχίου τοῦ Λυσιστράτης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Λαΐσκα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα, εἰ γνήσιος, Λαΐσκας τὰς ἑταίρας μνημονεύει, καὶ Στράτις ὁ κωμικὸς οὕτω.

Λαΐσκαν τὴν Ἰσοκράτους παλλακὴν,
Ἰδὼν με συκάζουσαν ἐξαίρων ἔπη
Τόν τε αὐλητρύπην αὐτόν.—

Digitized by Google

Λαμπάδιον, ἰωὼ νυῶ ἡμεῖς λαμπάδα καλοῦμεν, οὕτως ὠνόμαζον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέα, καὶ Πλάτων ἐν τρίτῳ τῆς πολιτείας.

Λαμπαὶ, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐφήμου. τρεῖς ἄγουσιν Ἀθηναῖοι ἑορτὰς Λαμπάδος, Παναθηναίοις, καὶ Ἡφαιστείοις, καὶ Προμηθείοις, ὡς Πολέμων φησὶν ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τοῖς Προπυλαίοις Γυναικῶν, Ἰσχρ δ' ἐν τρίτῃ τῶν Ἀτθίδων, εἰπὼν ὡς ἐν τῇ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ Ἀθηναίων ⓐ καλλίστας στολὰς ἐνδεδυκότες, λαβόντες ἡμμένας λαμπάδας ἀπὸ τῆς Ἑστίας, ὑμνοῦσι ⓦ Ἡφαιστον θύοντες, ὑπόμνημα τοῦ καταυπόσαντος τὴν χειμῶνα τοῦ πυρὸς διδάξαι τοὺς ἄλλους.

Λαμπρεῖς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Καλλιππου. Λαμπρεὺς δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος, ὡς Διόδωρός φησι, δύο δέ εἰσι Λαμπραὶ, αἱ μὲν Φράλιαι, αἱ δ' ὑπὸ Φρεάρρου. Αἰσχραίνης Ἀμφιάρεω. Λαμπρεὺς ἐγώ γε τῶν κάτω.

Λάρκος, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Καλλιππιδίου. λάρκος ὅτι φορμὸς εἰς ὃν σῦκα ἐνέβαλλον· κέχρηνται τῷ ὀνόματι ἄλλοι τε, καὶ Αἰσχρωνίδης Ἀχαρνεῦσι.

Λα-

Λαρυγγίζειν, τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν, καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν θερμότερον τῇ λάρυγγι χρῆσθαι οὕτως ἐλέγετο. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Λεμβάδια, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυσικλέους, πόλις ἐστὶ τῆς Βοιωτίας.

Λέμβος, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ζηνόθεμιν. εἶδος νεὼς ὁ λέμβος· πολλάκις δ' εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

Λέσχαι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Λέσχας ἔλεγον δημοσίους ἵνας τόπους, ἐν οἷς σχολὴν ἄγοντες ἐκαθέζοντο πολλοί. Ὅμηρος,

Οὐ θέλες βῆσθαι χαλκηΐον ἐς δόμον ἠϊθέων,
Ἠέπερ ἐς Λέσχην Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ Θεῶν, ἀποναιρεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς Λέσχας φησίν· ἐξέδραις δ' ὁμοίας γίνεσθαι αὐτὰς, καὶ παρ' ἐνίοις, τὸν θεὸν Λεσχηνόειον ἐπικαλεῖσθαι.

Λθυκαὶ, Δημοσθένης ἐν συνάπτῳ Φιλιππικῶν, νῆσός ἐστι πρὸς τῇ Ἠπείρῳ κειμένη. διείληπται δὲ πρὸς τὴν Ἀτλικὴν ἀκριβέστερον Στράβων ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς γεωγραφουμένων, ἐν μέσῳ δὲ ἐστὶ τὸ Μεσσήνιον δρᾶμα ἡ Λθυκαΐδα.

Λεύκη, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ἐστεφανωμένους τῷ Μαράθῳ καὶ τῇ Λεύκῃ. Καὶ τὰ Βακχικὰ τελούμενοι τῇ Λεύκῃ στέφονται, αὐτοχθόνιον μὲν εἶδος τὸ φυτόν· χθόνιον δὲ καὶ τὸ Περσεφόνης Διόνυσον, διὸ ἡ Λεύκιλλα, πεφυκέναι φασὶ παρὰ τῷ Ἀχέροντι, ὅθεν καὶ Ἀχερουσίδα καλεῖσθαι παρ' Ὁμήρῳ,

Ἦλυθε δ' ὡς ὅτε πνοιὴ θρῃσσαῖον ἔπεσεν, ἢ Ἀχερουσίς.
Ἠὲ πίτυς βλωθρή,--

Λευκὴ Ἀκτή, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. πλειόνων οὐσῶν Λευκῶν, ὡς Δημήτριος ὁ Μάγνης δηλοῖ, ἔοικε τὴν ἐν Προποντίδι μημονεύειν ὁ Ῥήτωρ νῦν.

Λευκονοεύς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου. Λευκόνοιον δῆμος τῆς Λεοντίδος, ὡς Διόδωρός φησι.

Λεύκτρα, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ἔστι δὲ χωρίον Βοιωτίον πρὸς Θεσπιαῖς.

Λέχαιον, ἐν τῇ Μιξιδήμου ἀπολογίᾳ φησὶ Λυσίας, ὅτι τὸ Λέχαιόν ἐστιν ἐλαίου, Μνασίππου Ἀργείου, ἔστι δὲ τὸ Λέχαιον, δῆμος Κορινθίων, καθά φησι Στράβων ἐν ὀγδόῃ γεωγραφουμένων.

Digitized by Google

Λεωκόρϊον, Δημοσθένης ἐν τῷ κγ΄ Κόνωνος, τὸ δ' Λεωκόρϊον εἶναί φησι Φιλόδημος συναπτῶ Ατθίδος, ἐν μέσῳ τῶν Κεραμεικῶν.

Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κγ΄ Τιμάρχου, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ τελεσθέντες τῶν παίδων, οἷς ἔξεστιν ἤδη τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν, παρ' ὃ καὶ τοὔνομα γεγονέναι, διὰ τὸ τῶν λήξεων ἄρχειν, λήξεις δὲ εἰσὶν οἵ τε κλῆροι, καὶ αἱ οὐσίαι, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῇ πρώτῃ κατ' Ηγελόχου συνηγορίᾳ ὑπὲρ Ὀπικλήρου.

Λῆξις, τὸ ἔγκλημα, καθ' ὃν λόγον φαμὲν λαχεῖν δίκην. Ισαῖος ἐν τῇ πρὸς Βοιωτὸν ἐφέσει.

Λιτὴ, Υπερείδης κατὰ Δημάδου, Λιτὴ πόλις ἐστὶ τῆς Μακεδονίας· μνημονεύει δὲ αὐτῆς πολλάκις Μαρσύας ὁ νεώτερος ἐν ἕκτῃ Μακεδονικῶν.

Λίθος, Δημοσθένης ἐν τῷ κγ΄ Κόνωνος. Τῶν τε πρόντων καθ' ἕνα ἡμῖν οὑτωσὶ, πρὸς Ω Λίθον ἀγοντες, καὶ ἐξορκοῦντες. ἐοίκασι δ' Αθηναῖοι πρὸς ἔνια λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιεῖσθαι, ὡς Αριστοτέλης ἐν τῇ Αθηναίων πολιτείᾳ, καὶ Φιλόχορος ἐν τῷ τρίτῳ συνομαίνουσιν.

Digitized by Google

Λικνοφόρος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, τὸ λίκνον πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν ἐπιτήδειόν ἐστιν· ὁ τοῦτο οὖν φέρων, λικνοφόρος λέγοιτ' ἄν, λίκνον τὸ πλοῖον.

Λιπαρά, Δείναρχος Τυραννικῷ. μία τῶν καλουμένων Αἰόλου νήσων πρὸς τῇ Σικελίαν ἡ Λιπαρά, ὡς Εὔδοξος καὶ ἡ Φιλόδου.

Λογισμός, ἡ λογιστικὴ τέχνη. Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

Λογισταὶ καὶ λογιστήρια, Ἀρχαί τις παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλουμένη· εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα, οἳ τὰς διοικήσεις τῶν διῳκημένων ἐνλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα, ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται. Ἄρχοντες, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, διείλκυται πρὸς Τύπων, Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἔνθα δείκνυται, ὅτι διαφέρουσι τῶν διοικητῶν, μέμνηνται τῆς Ἀρχῆς καὶ κωμικοί, Εὔπολις Πόλεσιν,

Ἄνδρες λογισταὶ τῶν ἐπιδιοικητῶν χρεῶν.

Λογιστήρια δέ ἐστι, τὰ τῶν Λογιστῶν ἀρχεῖα, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων φησίν.

Λογοποιὸς, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἰσοδυνάμως λεγόμενος. Ἰσοκράτης Βουσίριδι, καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ δευτέρῳ.

Λόγου τυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεθῆναι. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Λοιδίας, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὅτι τῆς Μακεδονίας ὄντι ποταμοῦ, ἄλλοι τε ἱστοροῦσι, καὶ Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ Εὐρώπης.

Λουτροφόρος καὶ λουτροφορεῖν, ἔθος ἦν τοῖς γαμοῦσι λουτρὰ μεταπέμπεσθαι ἑαυτοῖς καὶ τῇ τοῦ γάμου ἡμέραν· ἔπεμπον δὲ ἐπὶ ταῦτα τὰ ἐσπερίδας παῖδα ἄρρενα, καὶ οὗτοι λουτροφόροι. ἔθος ἦν καὶ τοῖς ἀγάμοις ἀποθανοῦσι λουτροφορεῖν, καὶ ἐπὶ τὸ μνῆμα ἐφίσασθαι. τοῦτο δ' ἦν παῖς ὑδρίαν ἔχων. λέγει περὶ τούτων Δείναρχος ἔν τε τῷ κατὰ Θεοδότου, καὶ ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ. ὅτι δὲ τὰ λουτρὰ ἐκόμιζον ἀπὸ τῆς νῦν μὲν Ἐννεακρούνου καλουμένης κρήνης, πρότερον δὲ Καλλιρρόης, Πολυσέφανος ἐν τῷ περὶ Κρηνῶν φησι· μέμνηται δὲ τοῦ ἔθους καὶ κωμικοί.

Λυσιδὺς, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τῆς Δημάρου γραφῆς. δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηίδος Λυσία, ἀφ'

ῆς ὁ δημότης Λεσβίς, ὡς Διόδωρός φησι.

Λύκειον, Δημοσθένης ἐν τῷ κζ Τιμοκράτους. ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις Γυμνασίων ὅτι τὸ Λύκειον. ὁ Θεόπομπος μὲν ἐν τῇ κα, Γλαυκέτου ποιῆσαι, Φιλόχορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ, Πρικλέους φησὶν ὑπὸ τοῦτου αὐτὸ γενέσθαι.

Λυκουργεῖς, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Τιμοθέου. Δίδυμός φησι τὰς ὑπὸ Λυκίου κατεσκευασμένας φιάλας, τὸ Μύρωνος ἀγαλμα, οὕτως εἰρῆσθαι· ἀγνοεῖν δ' ἔοικεν ὁ γραμματικὸς, ὅτι τὸ τοιοῦτον χαρακτηρισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων, ἐκ δήμων δῆμοι γινόμενον, μᾶλλον δ' ἀπὸ πόλεων καὶ ἐθνῶν, ὡς κλίνη Μιλησιουργὴς, Κελτὰς φησὶν ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτεία. μή ποτ' οὖν γραπτέον καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ ἑβδόμῃ, ἀντὶ τοῦ περόνας δύο Λυκουργέας, ἵνα ὥσπερ παρὰ τῷ Δημοσθένει οὕτω ὀνομάζηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα.

Λυκοῦργος, εἷς τῶν δέκα Ῥητόρων, οὗ πάππος Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης.

Λύσανδρος, ὄνομα κύριον. Λακεδαιμονίων Ναύαρχος.

Λυσίμαχος, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀπολειῶν, ὧν ὁ Ἀριστείδου υἱὸς τοῦ Δικαίου ὑπ-

κληθέντος. ἔστι δ' ὅτε Λυσίμαχος, οὗ μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως, ὡς ἀπειθοῦς μίμοποιός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Μαιμακτηριών, ὁ πέμπτος μὲν παρ' Ἀθηναίοις. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. ὠνόμασται ἢ ἀπὸ Διὸς Μαιμάκτου· Μαιμάκτης δ' ἐστὶν ὁ ἐνθουσιώδης καὶ παρακτικὸς, ὡς φησι Λυσιμαχίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθηναίων μηνῶν. ἄρχει ἢ λαμβάνοντος τὸν χειμῶνος ἐν τούτῳ τῷ μηνὶ, ὁ ἀὴρ ταράττεται καὶ μεταβολὴν ἴσχει.

Μακροκέφαλοι, Ἀνδροφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ μέμνηται Ἡσίοδος ἐν τείτῳ Γυναικῶν καταλόγῳ μέμνηται· Παλαίφατος δ' ἐν ἑβδόμῃ Τρωϊκῶν ἐν τῇ Λιβύῃ φησὶν ὑπερβάλλειν Κόλχων οἰκεῖν τοὺς Μακροκεφάλους.

Μαλακίζομαι, Δημοσθένης ἐν ἐννάτῳ Φιλιππικῶν φησι, Μένομεν καὶ μαλακιζόμεθα. ἐνίοις χάφεται μαλακίομαι, ὅπερ δηλοῖ τὸ ἔρον φείδεσθαι. Αἰσχύλος Ἑλλάδι,

--κεκμηκὼς μαλακίων ποδί. Valcken. Lect. Amon. p. 39

Μάλθη, ὁ μεμαλαγμένος κηρός. Δημοσθένης ἐν

τῷ κῆ Στεφάνῳ. Ἱππώναξ,

Ἔπειτα μάλθη τὸ ζήτιον παραχρίσας.

Μαντινέων διῳκισμός, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Εἰρήνης περὶ τῶν Λακεδαιμονίων λέγων φησι. Μαντινέας διῴκισαν· καὶ Ἔφορος ἐν τῇ εἰκοστῇ φησὶν, ὅτι εἰς πέντε κώμας τὸν Μαντινέων διῴκισαν πόλιν Λακεδαιμόνιοι.

Μαργίτης, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ἐπωνυμίαν δὲ Ἀλεξάνδρῳ Μαργίτῃ ἔθεντο· καὶ Μαρσύας ἐν πέμπτῳ τῶν περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορεῖ λέγων, Μαργίτην υἱὸν Δημοσθένους καλεῖσθαι τὸν Ἀλέξανδρον· ἐκάλουν δὲ αὐτὸν ἀνοήτους οὕτω, διὰ τὸ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην, ὅπερ ποίημα, Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικεν.

Μαρώνεια, Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ Παναίνετον γραφῇ. Τόπος ὅστις τῆς Ἀττικῆς· ἔστι μὲν τοῖς καὶ πόλις ἐν Θρᾴκῃ Μαρώνεια, ἣν φασιν εἶναι τὴν ὑφ' Ὁμήρου Ἴσμαρον καλουμένην· μνημονεύουσι δὲ αὐτῆς Δημοσθένης τε ἐν τῷ περὶ Πολυκλέα, καὶ Ἔφορος ἐν τῇ τετάρτῃ.

Μασσαλία, Ἰσοκράτης μὲν φησιν ἐν Ἀρχιδάμῳ, ὡς Φωκαεῖς φυγόντες τὸν τοῦ μεγάλου βασιλέως δεσπο-

δεκαπτείαν, εἰς Μασσαλίαν ἀπῴκισαν. ὅπ ἐ πρὸ τούτων τῶν χρόνων ἤδη ὑπὸ Φωκαέων ᾠκιτο ἡ Μασσαλία, καὶ Αριστοτέλης ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ δηλοῖ.

Μάσειρα, ἐν ὀγδόῃ Φιλιππικῶν Δημοσθένης. τῶν μὲν ἐν Θρᾴκῃ κακῶν, Τί χρὴ δ' ἄλλο τις εἰπεῖ, Δροπίλων, καὶ Καβύλεως, καὶ Μάσειρα; μή ποτε γραπτέον Βάσειραν, ἢ Πίσειραν, ἢ Επίμασον, ἐπεὶ ταύτας τὰς πόλεις βιαίοκομεν παρ' Αναξιμένει ἐν ἑβδόμῳ τῶν περὶ Φίλιππον· τὴν δὲ Μάσειραν οὐδαμοῦ μνήμης τυγχάνουσαν.

Μαστῆρες, Υπερείδης ἐν τῷ περὶ Πάγκαλον. ἔοικεν Αρχίππης εἶ) ἀποδεδειγμένη ὑπὸ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, ὡς ὁ Ζητητὴς ὁ ἐν Πελληνῇ Μάστροι, ὡς Αριστοτέλης ἐν τῇ Πελληνέων πολιτείᾳ.

Ματρυλεῖον, Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Προξένου Ηρακλείων, ὁ Δίδυμος τόπον τινά φησιν εἶ), ἐν ᾧ γραῦς διατείβουσαι δέχονται τοὺς βουλομένους καταμεθυσθῆναι. Μένανδρος. Επιτρέπουσιν. --Οὐκ οἰμώξεται, Καταφθαρεῖσθαι ἐν ματρυλείῳ τὸν βίον.

Μαχάτας, ὄνομα κύριον.

Μαυσωλὸς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, ὄνομα κύριον, ἄρχων Καρῶν· φησὶ δὲ αὐτὸν Θεόπομπος μηδενὸς ἀπέχεσθαι πράγματος, χρημάτων ἕνεκα.

Μέδιμνος, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους. μέζον ὅτι ξηρῶν, οἷς πυρῶν ἢ κριθῶν· ἔχει δὲ χοίνικας ὀκτὼ ⟨ς⟩ τεσσαράκοντα, καθά φησι Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τοῖς Αἰγυπτιοῖς ⟨ς⟩ Ἀττικῆς διαλέκτου.

Μεθώνη, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. λέγει δὲ τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος, ἐξεκόπη ⟨ω⟩ δεξιὸν ὀφθαλμόν. Δημήτριος δ' ὁ Μάγνης ἐν τοῖς Σωσωνύμοις πόλεσι, τεσσαράς εἶναί φησι Μεθώνας.

Μεῖον ⟨ς⟩ Μιλησιὸς, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Στρατοκλέα παρέσπασε. Μεῖον θυμαί ὅτιν ὁ τοῖς Φεσπορσι παρεῖχον ⟨α⟩ τοὺ παῖδας εἰσάγοντες εἰς τούτους. Ἐρατοσθένης δ' ἐν τοῖς περὶ κωμῳδίας φησὶν οὕτως. Νόμου ὄντος μὴ Μεῖον εἰσάγειν ὠφελουμένου τινὸς, ὑποκρίνονται μὴ παιδείας πεῖται ⟨υ⟩ εἰσάγοντα Μεῖον ἔφασαν εἰσάγειν, ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα, Μεῖον

προσηγορεύθη. Μειαγωγὸς δὲ ὁ εἰσάγων. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Θεῶν, οἱ Φερέπορές φησιν, ἵνα μείζονας νέμωνται μερίδας, ἐφώνουν ἑστῶτες, ἰσαίαν δή, Μεῖον γάρ ὄϛι. περὶ ὧν τὸν Μειαγωγόν, Εὔπολις ἐν Δήμοις.

Τοιγαροῦν στρατηγὸς ὢν ἐκείνου τοῦ χρόνου
Οὐδεὶς δυνάτ', ὥσπερ Μειαγωγὸς ἐστιῶν
Τῆς τῆδε νίκης πλείονα ἐλκύσαι σταθμόν.

Μειαγωγῆσαι δέ ϕησι, τὸ ἀποδοῦναι τοῖς Φερέπορσι τὸ Μεῖον, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιζήμου.

Μηνίπποιο, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος, Μηνίππου τοῦ Θησέως ἡρῴου ὄϛι, ὥς ϕησιν Ἀσκληπιάδης Τραγῳδουμένοις. Κλεῖσθμος δ' ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος, ἐν Μηΐτῃ αὐτὸ εἰ λέγει.

Μελανωπὸς, Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. ὄνομα κύριον· κινδυνεύει Διοϕάντου τοῦ Ῥήτορος.

Μελίνη, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἀσπερεῖόν ϕησι σπέρμα, ἢ ἀρσενικῶς λέγουσι, θηλυκῶς δὲ Σοϕοκλῆς Τελεπολέμῳ. Κνήμη μηλίνης. καὶ Ἡρόδοτος, Σπείροντες Μηλίνῳ, Ξενοϕῶν ἀναβάσεως πρώτῳ. Καὶ σίτου κῆ Μηλίνης. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ, Πολλὰ δὲ Σήσαμον καὶ Μέλινον,

καὶ ἐν ἕκτῃ, Καὶ ὅσα ἐλα παύτα καὶ Μηίνη. σύνοι μὲν οὖν εἶδος Κέγχρου νομίζοισι τὸν μηίνιον, ὅπερ τινας καλεῖν Ελυμον. Θεόφραστος δ' ἐν ἑβδόμῳ περὶ Φυτῶν, ὡς διαφέροντα ταῦτα ἀναγράφει, Κέγχρον, ἢ Μηίνιον, ἢ Ελυμον.

Μηίτη, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. δῆμός ἐστι τῆς Κεκροπίδος, κεκλῆσθαι δέ φησι καὶ δῆμον Φιλόχορος ἐν τρίτῃ, ἀπὸ Μηίτης θυγατρὸς τοῦ μὲν Ησιόδου, Μύρμηκος, τοῦ δὲ Μουσαίου, Διὸς τοῦ Απόλλωνος.

Μένδη, Δημοσθένης κατὰ Λακρίτου, μία πόλις ἐστὶ τῆς ἐν Γαλλιώτῃ Μένδης, ὑπὸ Ερετριέων ᾠκισμένη.

Μενέλαος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, ἀδελφὸς Φιλίππου ὁμοπάτριος.

Μεσεγγύημα, τὸ ὁμολογηθὲν ἀργύριον παρ' ἀνδρὶ μέσῳ γινομένῳ ἐγγυητῇ τῆς ἀποδόσεως, ἢ μεσεγγυᾶσθαι, τὸ ποιῆσαι τοῦτο λέγεται, ὡς ὑποσημαίνει Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Μεταλλινιών, Υπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενίππου, δεύτερος μὲν παρ' Αθηναίοις οὕτω καλεῖται,

ἐν ᾧ Τούτῳ, Ἀπόλλωνι Μεταγιτνίῳ θύοισιν, ὡς Λυσιμαχίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι μηνῶν.

Μεταλλεῖς, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη, εἰ γνήσιος, ὃ μέταλλα ζημιοῦμαι, μεταλλεῖς ὀνομάζονται, ἔστι δὲ καὶ δρᾶμα Φρεάτων Μεταλλεῖς, ὅπερ Νικόμαχόν φησι πεποιηκέναι Εὐφροσθένης ἐν ἑβδόμῳ περὶ τῶν ἀρχαίας κωμῳδίας.

Μεταπύργιον, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων δίκης, τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ὑπερτείχους πύργων, μεταπύργιον ἐλέγετο, οὕτω καὶ Θεοκρίτος πολλάκις, ὥσπερ ἐν τῇ τελετῇ.

Μετοίκιον; Τιμοκλῆς ἐν τῷ κατ' Ἀριστοφάνους, μέτοικος μέν ἐστι, ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ, κἂν μὴ πρὸς ὀλίγον ὡς ξένος ὑπομένῃ, ἀλλὰ τὸν οἰκεῖον αὐτόθι κατακτησάμενος, ἐτέλουν δὲ ὑπὲρ αὐτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος, δραχμὰς δώδεκα, ὅπερ ὠνόμασαν μετοίκιον, ὡς δηλοῖ Εὐβουλος ἐν τῇ Πλαπίδῃ, Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους ταὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὁ μὲν πατὴρ δώδεκα δραχμὰς ἐτέλει μετοίκιον, ὁ δὲ υἱὸς ἓξ, καὶ ὅτι τὸν μὲν πλουσίους, ἡ μήτηρ οὐκ ἐτέλει μὴ

τελωνῶντος δ' ἐκείνου, αὐτὴ τελεῖ· ὅπ ϑ ἢ ϑ ϑ ϑ

τρα τῶν πωλουμένων, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν τῇ Αθηναίων πολιτείᾳ δηλοῖ.

Μέταυλος, Λυσίας ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογίᾳ, μέταυλός ἐστιν ἡ ῥυμοειδὴς λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Αἰσχύλος Λημνίαις, καὶ Μένανδρος Θαΐδι.

Μηκώνα, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους, πόλις ἐστὶν ἐν Θράκῃ σταδίους εἴκοσιν ἀπέχουσα τῆς Ὀλυνθου ἡ Μηκώνα.

Μηλόβιος, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. ἐστι δὲ εἷς τῶν Τεσσάκοντα τῶν παρ' Αθηναίοις Τυραννησάντων.

Μητρῷον, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Τοὺς νόμους ἔθεντο ἀναγράψαντες ἐν τῷ Μητρῴῳ, δηλοῖ καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου.

Μήκων, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰδείας, Καὶ Μήκωνα ἣν γράψαντα ἕως τῶν Τεσσάκοντα, Νεκρὸς ἐζημίωσαν.

Μόλπις, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Διογείτονος φησὶ, Μόλπις ὁ τῶν ἐν Πειραιεῖ, ὃν ἦρε μετὰ τῶν Τεσσάκοντα Δέκα Ἄρχοντες ἦρξεν ἐν Πειραιεῖ, ὧν εἷς ἦν ὁ Μόλπις, ὡς Ανδροτίων ἐν τῇ τρίτῃ Ατθίδος.

Μόθων, φλύαρος, φορτικὸς, ἄπιμος, αἰχρός, λέγουσι γὰρ τοὺς Ἀθηναίους χλευασμοὺς τοὺς Μόθωνας, δουλικῇ καὶ ἀγενεΐῳ τύχῃ περιπεσόντας, ὅθεν καὶ Ἀττικοὶ Μόθωνες, ἢ ἀπὸ Μόθωνός τινος αἰχρὰ τοιούτου, καὶ ἀεὶ ἐν τοῖς πότοις ὀρχουμένου, Μόθωνας δὲ καλοῦσι Λάκωνες τοὺς παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις παῖδας, ἢ αὐτὰ τὰ αὐτόπτους· ἄλλοι δὲ λέγουσι δουλοπρεπεῖς συμμολόγους.

Μοιροκλῆς, ὄνομα κύριον, Σαλαμίνιος, τῶν παρ' Ἀθηναίοις οὐκ ἀφανῶς πολιτευσαμένων.

Μοιροδικῆσαι, δίκῃ τὰ μέρους μεταλαβεῖν, Ἀντιφῶν ἐν τῇ τοῦ καλλίου ἐνδείξει ἀπολογίᾳ.

Μυννυχία, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ὅπως μὴ παραλάσιος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ Ἀτθίδος, ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Μυννυχίου τινὸς βασιλέως τῶν Παντακλέους.

Μοννυχιών, Υπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. ὁ δέκατος μὲν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλεῖται· ἐν δὲ τούτῳ τῷ μηνὶ, Ἀρτέμιδι θύεται Μυννυχίᾳ.

Μου-

Μουσαῖος, Λισίας φησὶ τὴν Μιξιδήμου γραφὴν, εἰ γνήσιος. ⁂ δύο παῖδας αὐτῷ ἀκολούθους εἶναι, ὧν τὸν μὲν Μουσαῖον καλεῖ, τὸν δὲ Ησίοδον· ἐπὶ μὲν ὁ κριὸς μὲν ἐπεπήδευσε τὸν οἰκέτας οὕτω καλεῖν δῆλον. φησὶ δὲ Μουσαίου Αελιόξενος ἐν τοῖς Πραξιδαμαντίοις φησὶν, ὅτι τὸν μὲν ἐκ Θράκης εἰρήκασι τὸν ἄνδρα εἶναι, τὸν δὲ Αὐτόχθονα ἐξ Ελευσῖνος, εἰρήκασι δὲ περὶ αὐτοῦ ἄλλοι τε, καὶ Γλαῦκος.

Μόρφον, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. συντάγματά τινα Λακωνικὰ οὕτω καλεῖται. διείληχε δὲ περὶ τούτων Αελιοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ, φησὶ δὲ ὡς εἰσὶ μοῖραι ὠνομασμέναι, καὶ διῃρῆσθαι εἰς τὰς μόρφας Λακεδαιμόνιοι πάντες. Ξενοφῶν δὲ ἐν τῇ Λακώνων πολιτείᾳ φησὶν, Εκάστῃ δὲ τῶν πολιτικῶν μόρφων ἔχει Πολέμαρχον ἕνα, Λοχαγοὺς τέτταρας, Πεντηκοντήρους ὀκτὼ, Ενωμοτάρχας ὁκκαίδεκα.

Μυλωθρὸς, ὁ μύλωνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος αὐτῷ. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους πολλάκις. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμι-

κοῖς πολὺ ζωῶμα.

Μυείοι ἐν μεγάλῃ πόλει. Δημοσθένης ἐν τῷ καὶ Αἰσχίνου, στωέδριόν ἐστι κοινὸν Ἀρκάδων ἁπάντων, οὗ πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ἰσοελικοὶ, διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ κοινῇ Ἀρκάδων πολιτείᾳ, ἀρχόμενος τοῦ βιβλίου.

Μύρτιον, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Φρουρεῖν ἐῶ ἐν Θράκῃ, ὡς Μαρσύας ὁ περσβύτης ἐν ὀγδόῃ Μακεδονικῶν, καὶ Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ.

Μύρλις, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, καταλέγων τοὺς φρουρουμένους ἑκάστην πόλιν φησὶν, Ἀργείους Μύρτις, Τελέσαρχος, Μνασίας· Θεόπομπος δ' ἐν τῇ πεντηκοστῇ φρώτῃ, Γασέως, καὶ Ἀμυρταῖον ὀνομάζει, τοὺς Ἀργείων τοὺς Μακεδονίζοντας, ἰδεῖν οὖν, εἰ γραφικὰ ἐστι ἀμαρτήματα.

Μυσῶν λείαν, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Φροιμία τίς ἐστιν οὕτω λεγομένη, ἐῶ φησι Δημῶ ἐν τεσσαρακοστῇ περὶ Φροιμιῶν, τὴν ἀρχὴν λαβεῖν ἀπὸ τῶν καταβραμόντων ἀσυγκτόνων τε καὶ λησῶν τὴν Μυσίαν, καὶ τὴν

τῦ Τηλέφου τῦ βασιλέως ἀποδημίαν· κέχρωσται δὲ τῇ ἁρμονίᾳ ἄλλοί τε καὶ Σοφοκλῆς ἐν Μηδείᾳ, καὶ Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

ΝΑΐς, ἑταίρα τις. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου, εἰ γνήσιος, καὶ Αἰσχυφάνης Γηρυτάδῃ. μή ποτε δὲ καὶ ἐν τῷ Γλαύκῳ ὅπου φησὶν ὁ κωμικὸς,

Ἐρᾷ δὲ Λαΐς οὐ διά σε Φιλωνίδου,
χαπτέον ἐστὶν διὰ τῦ ν΄, Ναΐς, καὶ οὐ Λαΐς, ὡς καὶ Ἀθηναῖος ἐπεσημαίνετο.

Ναΰνιον, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Παξιγκλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν, Αἰγα λέγεσθαί φησι ταύτην ἑταίραν, διὰ τὸ θαλλὸν τὸν κάπηλον καταφαγεῖν, ὅτι γὰρ θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες, καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν,

Ἑωθινὸς γὰρ πρίν τινα αὐλητῶν ὁρᾶν,
Θαλλὸν χιμαίρᾳ πρόσφορον νεοσσάδα,
Εἰδον σρατὸν στείχοντα παρ' ἁλίαν ἄκραν.

ἔστι δὲ αὐτῆς μνήμη καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Αν-

Digitized by Google

λιφαίης δὲ ὁ νεώτερος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑπταρρόων, πλὴν Νάννιον φησὶ Γροσκλιώνιον ἐπονομάζεσθαι, διὰ τὸ ἐξωθεν δοκεῖν δύμορφωτέραν εἶναι.

Ναύκληρος, Υπερείδης ἐν τῷ περὶ τῶν Ταρίχους, οὐ μόνον ὡς λίαν συνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν μεμαθωμένων ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια εἰληφέναι, ἢ οἰκίας, ἢ συνοικίας, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ περὶ Αεισχρείτονα, καὶ Σαπυρίων Γέλωτι, καὶ Δίφιλος Εμπόρῳ.

vid. Casaub. ad Athenæum p. 400.

Ναυκραρικὰ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. μή ποτε βέλτιον. Φέρεται ἐπὶ τῶν Αθηναίων ναυκραρικὰ, ἵν' ᾖ ἀπὸ ναυκραρικοῦ πλοίου, ἢ Ναυκραρίᾳ ἐμπλεόντων· ἡ γὰρ Ναυκρατὶς τὸ παλαιὸν ἐμπόριον ἦν τῆς Αἰγύπτου. ἐὰν δὲ ᾖ ναυκραρικὰ, εἴη ἂν τὰ τῶν Αρχόντων, Ναυκράροις γὰρ τὸ παλαιὸν, τοῦτ' Αρχοντας ἔλεγον, ὡς καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ Ηρόδοτος δηλοῖ. Αεισοτέλης δ' ἐν Αθηναίων πολιτείᾳ φησί. Κατέστησαν δὲ Δημάρχους πλὴν αὐτλεῖ ἔχοντας ἐπιμέλεισθαι, τοῖς πρότερον Ναυκράροις, Δημίους αὐτὰ τῶν Ναυκράρων ἐποίησαν.

Digitized by Google

Ναυτδίκαι, Λισίας ἐν τῷ πρὸς Αλκιβιάδην, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Αρχὴ δὲ ἐστὶ τῶν Αθλοθέτων ⓓ Ναυτδίκαι· Κεφάτερος γράφων ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν ψηφισμάτων φησὶν, Εαν δέ τις μὴ ἐξ ἀμφοῖν γενοῖν γεγονὼς φεραπίζῃ, διώκειν δεῖ τῷ βουλομένῳ Αθηναίων, οἷς δίκαι εἰσὶ, λαγχάνειν δὲ τῇ Ενῃ καὶ Νέᾳ πρὸς τοὺς Ναυτδίκας. Αριστοφάνης Δαιταλεῦσιν, Εθέλω βάψας πρὸς ναυτδίκας ξένιον ἐξαίφνης.

Νεαλὴς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αισχίνου, εἰ γνήσιος, ὁ νεωστὶ ἁλωκὼς οὕτως ἐλέγετο κατὰ μεταφορὰν τῶν ἀπὸ τῶν ἰχθύων.

Νεβρίζων, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ⓓ μὲν ὡς τοῦ τελωνοῦντος νεβρίδα ἐνημμένου, ἢ καὶ τοὺς τελωνοῦντας διαζωννύντος νεβρίσιν ἐπὶ τοῦ νεβροὺς σπαράττειν, κατά τινα ἀρχαῖον λόγον. ἔστι δὲ ὁ νεβρισμὸς καὶ παρὰ Αισχύλῳ ἐν τῷ περὶ τῶν Τελετῶν.

Νεήλατα, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος καὶ ἔλλειψιν, ἀντὶ τοῦ νεήλατα ἄλφιτα, τὰ νεωστὶ ἀληθεσμένα, ἃ δὴ μέλιτι ἀναδεύοντες, ἀσταφίδας τε καὶ χλωροῖς ἐρεβίνθοις ἐπεμβα-

λόντες, τοῖς τὰ ἱερὰ πλεῖσιν ἐνέμον, ἐκάλεσαν δὲ αὐτὰ, ὁ μὲν Ἀμβροσίαν, ὁ δὲ Μακαρίαν.

Νεμέα Χαράδρα, Αἰσχίνης περὶ τῆς παραπρεσβείας. οὕτω τόπος τις ἐκαλεῖτο ἐν Πελοποννήσῳ, πλησίον τῆς Νεμέας Χαράδρας, Ἔφορος ἐν εἰκοστῇ τετάρτῃ· Νεμέας αὐλητρίδος μνημονεύει Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Γαργηλέους, εἰ γνήσιος. ὁ δὲ Πολέμων ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἀκροπόλεως, παραπλήσια ψήφισμα, καθ' ὃ ἀπείρητο Ἀθηναίοις, ὄνομα Πενταετρίδος πλεῖσθαι δούλῃ, ἢ ἀπελευθέρᾳ, ἢ πόρνῃ, ἢ αὐλητρίδι. ἄξιον οὖν ἀπορῆσαι, πῶς οὕτως ὠνομάζετο αἱ αὐλητρίδες.

Νεμέσια, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Σπουδίου. μήποτε ἑορτή τις ἦν Νεμέσεως, καθ' ἣν τοῖς καταιχθονίοις ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα.

Νεών, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, περὶ τῆς πρὸς Φίλιππον τούτου φιλίας, Θεόπομπος ἐν δευτέρᾳ Φιλιππικῶν ἱστορεῖ.

Νεώρια ⟨νεώσοικοι. μήποτε Νεώρια λέγεται ὁ τόπος ἅπας εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις, ⟨ πάλιν ἐξ αὐτῶν καθέλκονται⟩, ὡς ὑποσημαίνουσι

Λυκοῦργός τε ἐν ἀπολογισμῷ ὧν πεπολίτευται, & Ανδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Νεώη, Δημοσθένης καὶ Αισχίνου. πόλις ὅση ἐν τῇ Φωκίδι, ἣν Ηρόδοτος μὲν ἐν οἰδόῃ, Νεῶνα ὀνομάζει, Ανδροτίων δὲ ἐν σίτῃ Αἰθίδος Νεῶνας.

Νίκαια, Αισχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ἔστι δὲ πόλις τῆς Λοκρίδος ἐπιθαλαττίδιος.

Νικαίνωρ, Υπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. τρεῖς γεγόνασι Νικάνορες, ὁ μὲν υἱὸς Βαλάκρου, ἕτερος δὲ Παρμενίωνος υἱὸς, ἄλλος δὲ Σταγιρίτης ὁ γλύος, οὗ μνημονεύει Δημοτέλης ὁ ῥήτωρ.

Νίκη Αθηνᾶ, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ιερείας, ὅτι Νίκης Αθηνᾶς ξόανον ἄπτερον ἔχον ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ ροιὰν, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ κράνος, ἐπράξατο· ὅτι δὲ ἐπράξατο τοῖς Αθηναίοις, δεδήλωκεν Ηλιόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Ακροπόλεως.

Νοθεῖα, τὰ ταῖς νόθοις ἐπὶ τῷ πατρῴῳ διδόμενα οὕτω καλεῖται· ἐὰν δὲ μείζει χιλίων

Δραχμῶν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάνην ξενίας, εἰ γνήσιος, Ἰσαῖος πρὸς Λυσίδιον περὶ Ἐπικλήρου, Αἰσχίνης Ὀρνισι.

Τί δ' ἰδὼν ὁ πατὴρ ἐμοὶ δίδω τὰ χρήματα, Τὰ νοθεῖα ἀποθνήσκων; ὁ νόμος αὐτὸν καὶ ἐᾷ. πίνων δ' καὶ ἐξεῖναι τοῖς νόθοις μετέχειν, δεδήλωκεν Ὑπερείδης τε ἐν τῷ κατ' Αἰσχυλίνου δευτέρῳ. Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατ' Αἰσχράτους φησὶν, ὡς καὶ τὸ Κωλοσαργες ἐτέλουν.

Νομοφύλακες, Ἀρχή τις πρὸ Ἀθηναίοις οὕτω ἐκαλεῖτο διαφέρουσα τῶν Θεσμοθετῶν, Δείναρχος κατ' Ἰμερσίου, καὶ ἐν τῷ κατὰ Γυθέου, Φιλόχορος ἐν τῷ ἑβδόμῳ ἄλλα τέ τινα διεξῆλθε περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἔστι τὰς ἀρχὰς ἐπανάγκαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι λέγων.

Νόπον, Λυσίας κατὰ Μανίτου, ὅτι ὀνόματι χωρίον προκείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως, Θεόπομπος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ φησίν.

Νύμφαιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος φησι, Ἔστι Νύμφαιόν τε ἐν τῷ πόντῳ. Κράτης δὲ ἐν ἐννάτῃ τῶν ψηφισμάτων φησὶν, ὅτι Ἀθηναίοις τὸ Νύμφαιον ἐτέλει Τάλαντον.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ξενίζειν, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσῃ, πολλάκις· ἔνιοι μὲν οἷς ξένη διαλέκτῳ χρῶνται· τὰ δ' ἄλλα εἰπεῖν μᾶλλον τὸ σὺ τῇ ξένῃ διατείβειν.

Ξενικὸν ἐν Κοίνθῳ, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· καὶ Αἰσχίνης Γλαύκωνα, συνεσπούδαζε δ' αὐτὸ πρόσωπον Κόνων, παρέλαβε δ' αὐτὸν Ἰφικράτης ὕστερον, καὶ Χαβρίας, ὃν χρησάμενοι, τὴν Λακεδαιμονίων μοῖραν κατέκοψαν στρατηγοῦντος αὐτοῖς Ἰφικράτους καὶ Καλλίου, καθά φησιν Ἀνδροτίων π, ἢ Φιλόχορος ἐν δεκάτῃ.

Ξενευομένους, ἀντὶ τοῦ μισθοφορουμένους. Ξένοι δὲ οἱ μισθοφόροι, Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ· καὶ ἴσως τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν, Ἀντιφάνης Εὐθυδίκῳ.

Ἐγὼ ξενευόμενος ἐστρατευόμην.

Ξηραλοιφεῖν, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. Ξηραλοιφεῖν ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι, ὡς Δίδυμος· σὺν εἰκοστῇ ὀγδόῃ πραγικῆς λέξεως,

Digitized by Google

καὶ Νίκανδρος ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ Ἀθικῆς διαλέκτου, φρυνίδεις, ὅπ. μή ποτε ὁ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτρίβειαν οὕτως ἐλέγετο, Σοφοκλῆς Γηλεῖ.

Καὶ ξηραλοιφῶν εἵμασιν διὰ πυχῶν.

Ξυπεταίονες, Υπερίδης κατ' Ἀρχεστράτου. δῆμος τῆς Κεκροπίδος Ξυπέτη, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ξυπεταίων, ὡς Διόδωρος.

Ξυσίς, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Νικόδημον καὶ Κριτόβουλον, γυναικεῖον τι σύνδυμά ἐστι ἡ Ξυσὶς πεποικιλμένον, ὡς δῆλον ποιοῦσιν ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Ἀντιφάνης ἐν Εὐπλοίᾳ.

--ὥσπερ Ξυσίδα,
Ἔνδυμα τῷ ποικίλον ἠμφιεσμένῃ·

ἔστι μὲν καὶ τραγικόν τι ἔνδυμα ὕπτιον καλούμενον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὥραις. ἔστι δὲ καὶ ἱππικὸν ἔνδυμα, ὡς Αἰσχύλος ἐν Φιάλαις.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ο Βολοσατεῖ, ἀντὶ τοῦ δανίζει. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου, εἰ γνήσιος· ἐν δὲ τῷ πρὸς Λακράτειον διασαφῶν φησίν. Οὐδ' αὖ εἰ πα-

Digitized by Google

λὺ ἐλάττονα τόκον λογίσαιτό τις, ἢ ὅσον οὗτοι ὀβολοστατοῦντες τοῦτ' ἄλλοις προσάπτουσιν. ὀβολοστάτας δ' ἔλεγον τοὺς δανειστάς, ὡς Φρύνιχος ἐν τῷ κγ΄ Πολυθύκλῳ, καὶ πολλάκις ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

Ὁδός, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχυράτους φησίν. Ἡ ἐν ὁδῷ καθελών, ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ καὶ ἐνέδρᾳ, τοιοῦτον δέ ἐστι καὶ τὸ Ὁμηρικόν φασιν. Ἡ ὁδὸν ἐλθέμεναι. εἰ δὲ ψιλωθείη τις προτέρα, σημαίνει τὸν βαθμόν, ὡς παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Οἰνεῖος, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Σφαιρικλέους. ἀντὶ τοῦ ἀλλότριος, ὡς καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν προτέρῳ νόμων.

Οἰνηεν, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους, δῆμος τῆς Παντιονίδος φυλῆς Οἰνή, ὡς Διόδωρος· Οἰνῆεν δὲ ἐν τόπῳ ἄπρηκτον. Φιλόχορος δ' ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἀτθίδων, Κεφάλου μὲν θυγατέρα, Χαρόπου δὲ γυναῖκα ἱστορεῖ.

Οἰκέως, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, ἐξηγούμενος ὥσπερ τὸ ὄνομα φησὶ, τὸ δὲ οἰ-

κέως, περιέποντος.

Οικημα, αὐτὸ τὸ δεσμωτήριον. Δείναρχος ἐν Τυραννικῷ, καὶ ἐν τῷ κατὰ Ποσιδίππου, διὰ δὲ τὸ πορνείῳ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.

Οικίσκω, αὐτὸ τὸ μικρῷ τινὶ οἴκῳ. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ἐκέλευσε δὲ οἱ Αθηναῖοι τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον, οἰκίσκον. Αἰσχύφανης Γελαρχοῖς, Μεταγένης Αὐραις. ἐν τούτων δ' ἔοικε πλανώμενος ὁ Δίδυμος, καὶ τὸ Δημοσθενικὸν ἐξηγεῖσθαι.

Οινὶς, Υπερίδης ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην. μία τῶν δέκα Φυλῶν τῶν Αθηναίων ἦν.

Οινέη καὶ Οιναῖος, Υπερίδης ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην. Καὶ ἔφασαν ἐν Οινέῃ ἀκοῦσαι, ὅτι μάχη εἴη γεγενημένη. Οινέη ὁ μὲν δῆμος τῆς Ιπποθοωνίδος φυλῆς Ελευθέραις, ὁ δὲ τῆς Αιαντίδος φυλῆς Μαραθῶνι, ἀφ' ἑκατέρου ὧν τῶν δήμων, ὁ δημότης Οιναῖος καλεῖται, μνημονεύει δ' ἀὐτῶν ὁ ῥήτωρ τῆς φυλῆς Ελευθέραις, οὗ καὶ Θεοκωρίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ.

Οιῶν, Ισαῖος ἐν τῷ περὶ τῆς ποιήσεως. δῆμοί

εἰσιν ἐν τῇ Ἀττικῇ δῆμοι οὐδετέρως λεγόμενοι· καλοῦνται δὲ Οἷον, κεκλῆσθαί φησιν οὕτω Φιλόχορος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ, διὰ τὸ μηδαμοῦ διοίκητον τόπον ἔχειν, ἀλλὰ μεμονῶσθαι, τὸ γὰρ μόνον, οἷς ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι. ἔστι δὲ τὸ μὲν Κεραμεικὸν Οἷον, τῆς Λεοντίδος φυλῆς, τὸ δὲ Δεκελεικὸν τῆς Ἱπποθοωντίδος, ὡς Διόδωρος, οἱ δὲ δημόται ἑκατέρωθεν ἐλέγοντο ἐξ Οἴου, ἄλλοι δ' ἦσαν οἱ λεγόμενοι Οἰῆθεν, ὡς πεπείρηται.

Οἱος εἶ, ἢ οἷός τε εἶ, τὸ μὲν χωρὶς τοῦ τε, σημαίνει τὸ βούλει ἢ δύνασαι, τὸ δὲ σὺν τῷ τε, τὸ δυνάσαι, ἀμφοτέροις ἐχρήσατο Δεινίας ἐν τῷ κατὰ Λεωθέου, εἰ γνήσιος.

Οἰσύμη, Ἀνδροφῶν ἐν τῷ κατὰ Λαμασουδίου. πόλις ἐστὶ Θρᾴκης, καθά φασιν ἄλλοί τε καὶ Ἔφορος ἐν τρίτῃ.

Ὁ καθ' ἡμᾶς νόμος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, Δίδυμος, ἤτοι φησὶ πλὴν Ἡλιαίας λέγει ὁ ῥήτωρ, διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι, ἢ διὰ τὸ χῆμα τῆς ἐν ταῖς Ἄξοσι γραφῆς βουστροφηδὸν γεγραμμένης, ἢ ὅτι τῶν ἀνωνύμων

ἐρχόμενον νόμον, καθ' ὃν ὀνομάζῃ ὁ Δημοσθένης· ὅτι γὰρ φησι βουσροφηδὸν ἦσαν οἱ Ἄξονες καὶ οἱ Κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ, ἢ ἐπεὶ φησι τοὺς Ἄξονας καὶ τοὺς Κύρβεις αὖθις ἐκ Ἀκροπόλεως εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ πλὴν ἀγορᾶς μετέστησεν Ἐφιάλτης, ὡς φησιν Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ.

Ὀλιγωρήσετε, ἀντὶ τοῦ ἀμελήσετε. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ὀλιγωρεῖν γὰρ λέγεται, ὃ ὀλίγου ὥραν ἔχειν· ἔστι δὲ τὸ μὲν ὀλίγου, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγον, ὡς ἐν τῷ,

Η ὀλίγον θ' παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεΐ.

ὥρα δ' ὀλίγη ἡ Φρονίς.

Ὀλοφοίνους, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας· Θεόφραστος δ' ἐν τετάρτῃ περὶ Φυτῶν εἰπὼν, τὰ Σχοίνου τρία εἴδη εἶναί φασιν, ὧν ὁ τρίτος τῷ μεγέθει καὶ βαυσρικίᾳ διαφέρων, Ὀλόφοινος καλεῖται.

Ὁμηρεύοντας, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ἀπὸ τῶν διαπεμφθέντων Λακεδαιμονίων Ὁμήρους Ἀλεξάνδρῳ, ἦσαν δὲ ν', Κλήταρχος δὲ

φησιν ἐν τῇ πέμπτῃ, εἰς τοὺς δοθέντας ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων Ὁμήρους. ὅμηροι δέ εἰσιν, οἱ ἐπὶ συμβίβασι διδόμενοι, ὁμηρεύσαι γὰρ τὸ συμβαλεῖν. Ὅμηρος.

Ὡμήρησε δέ μοι πρὸ ἑταίρων ἄγγελος ἐλθών.

Θεόπομπος δὲ ὁμηρεῖν φησι παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγεσθαι τὸ ἀκολουθεῖν· τοὺς οὖν ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους, ἐντεῦθεν Ὁμήρους φησὶ λέγεσθαι.

Ὁμηρεῖδαι, Ἰσοκράτης Ἑλένῃ. Ὁμηρεῖδαι γένος ἐν Χίῳ, ὅπερ Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῃ, Ἑλλάνικος ἐν τῇ Ἀγλαϊπάδι, ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ φησιν ὀνομάσθαι, Σέλευκος δὲ ἐν δευτέρῳ περὶ βίων, ἁμαρτάνειν φησὶ Κράτητα, νομίζοντα ἐν ταῖς ἱεροποιίαις Ὁμηρεῖδας ἀπογόνους εἶναι τοῦ ποιητοῦ, ὠνομάσθησαν γὰρ ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου, ἐπεὶ αἱ γυναῖκές ποτε τῶν Χίων ἐν Διονυσίοις παραφρονήσασαι, εἰς μάχην ἦλθον τοῖς ἀνδράσι, καὶ δόντες ἀλλήλοις ὅμηρα, νυμφίους καὶ νύμφας ἐπαύσαντο, ὧν τοὺς ἀπογόνους Ὁμηρεῖδας λέγουσιν.

Ὁμοερκὲς, Δείναρχος ἐν τῇ πρὸς τὸν Καλ-

λίπσου παραγραφῆ. αὐτὴ τῦ ὑφ' ἓν ἔρκος, τουτέστι ὑπὸ τὸν αὐτὸν φερέβολον.

Ομόσε ἰέναι, Υπερείδης ἐν τῷ καθ' Αθηνογένους φησὶ, Αλλὰ ὁμόσε βούλομαι τῷ λόγῳ τούτῳ ἐλθεῖν, αὐτὴ τῦ παραβαλέσθαι· λέγεται δὲ καὶ μεταφορᾶς ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι, διὰ τ' ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι, καὶ μὴ τρέφεσθαι μηδὲ φεύγειν.

Ομοσ, Δημοσθένης ἐν τῷ καθ' Αειτογείτονος φησὶν, Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Αθηναῖοι, αὐτὴ τῦ ἑπτά. ἔστι δὲ πολὺ παρ' Αττικοῖς, καὶ Μένανδρός που. Ηδη γὰρ ὅστις τῦ πίπτειν ὁμοσ.

Ονήπωρ, Ισοκράτης ἐν τῷ περὶ τ' ἀντιδόσεως. περὶς τοῦτον αὖ εἰσιν οἱ γεγραμμένοι Δημοσθένους περὶ τ' ἐξούλης λόγοι. ὅπι δὲ τ' χορηγησάντων ἰῶ εἶς, Ηλιόδωρος περὶ τ' ἐν Αθήνησι τειπόδων.

Ονομάζων, διὰ τ' φεφάζων, ἑρμηνεία χρώμενος. Δημοσθένης δὲ τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Οξυθύμια, Υπερείδης ἐν τῷ κατ' Δημοσθένους φησί. Περὶ δὲ πολλῶ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις,

θυμίοις ἡ σήλη σαθεῖη, ἢ ἐν τοῖς λιμετέροις ἱεροῖς. ἔνιοι μὲν ὧν ὅτι καὶ Αἰσχύλος ὀξυθύμια λέγεσθαί φασι, τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπάλλονταί τινες, ἀπὸ τῆς ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι. ταῦτα δὲ σκοπόντες ὀξυείζοισι καὶ καίοισι. Δίδυμος δὲ Ἀντικλείδου λέξιν παραγράψας ἐπὶ τῶν ἐξηγητικῶν φησιν, ὀξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεται ἢ ἀπολύματα, ταῦτα δὲ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τελόδους, ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν, ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι εἰς τὴν Δημάδου, τὰ ἐν τοῖς τελόδοις φησὶν Ἑκαταῖός που, Τὰ καθάρσια ἔφερόν τινες ἃ ὀξυθύμια καλεῖται, Εὔπολις Δήμοις.

. . . χρῶ δ' ἐν ταῖς τελόδοις,
Κἀν τοῖσιν ὀξυθυμίοις πρὸς τὸ ζέφυρον
Τῆς πόλεως καίεσθαι ἀπιστεῖ τα.

ἔστι τοιοῦτον καὶ παρὰ Πυθέᾳ ἐν τῷ κατ' Ἀδείμαντος.

Ὁπισθόδομος, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Συνταξεως. Ἀνέῳξαν δή που πρόσθεν τινες τὸν ὀπισθόδομον, ὁ οἶκος ὁ ὄπισθεν τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς οὕτω καλεῖται, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα.

Ὀργαί, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Συντάξεως.

Οργὰς καλεῖται τὰ λοχμώδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ ἐπὶ ἐπεργαζόμενα, ὅταν μὴ ἡ Μεγαρικὴ Οργὰς προσωνομάσθη, τοιαύτη τις οὖσα, περὶ ἧς ἐπολέμησεν Αθηναῖοι Μεγαρεῦσιν.

Οργεῶνας, Ισαίου λόγος ἐστὶ περὶ Οργεώνας. Οργεῶνες δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ τιμῇ Θεῶν τινὲς Ηρώων συνιόντες, ὀργιάζειν γάρ ἐστι τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα ὁρᾶν, ἤτοι παρὰ τὸ ὀρέγειν τὼ χεῖρε, ἢ παρὰ τὰ ὄργια, ἢ διὰ τὸ σὺν ταῖς ὀργάσι καὶ ταῖς ἄλσεσι, τοὶ ἱερὸν δρᾶν. οἱ μὲν τοι ποιηταὶ ἑταῖρον τιθέασιν ἁπλῶς, ἐπὶ τῶν ἱερέων, ὡς Ανήμαχός τέ που καὶ Αισχύλος ἐν Μύσαις. μή ποτε δὲ ὕστερον νενόμισαι τὸ ἐπὶ τιμῇ πινὰς τῶν ἀποθανόντων συνιέναι, ἓ Οργεῶνας ὁμοίως ὠνομάσθη, ὡς ἔστι συνιδεῖν ἐκ τῶν Θεοφράστου Διαθηκῶν.

Οργέων, αὐτὴ τῆς ὀργεώνων. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Θεοπόμπου κλήρου.

Ορεινὰ ζάμια, τὰ τῶν ὀρέων, τουτέστι τὰ τῶν Ημιόνων. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὅπου τὼ ὀρέας ἐκάλουν τὰς ἡμιόνους,

καὶ Ὅμηρος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Βατράχοις δηλοῖ.

Ὀεἰγνηθιῶσαι, αἰτῆσαι τὸ ἐπιθυμῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας πρώτῳ.

Ὀρκανίη. Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος δευτέρῳ. μή ποτε ὁ φόβος τουτέστι τὸ φόβημα ἡ αἱμασιὰ οὕτω καλεῖται, παρὰ τὸ ἐρύκειν, ἢ παρὰ τὸ ἕρκος. Ὅμηρος.

Αἱμασιὰς λέξαντες ἁλωῆς ἐμμεναι ἕρκος.

Ὀρνιθευτής, ὁ ὀρνιθοθήρας. Δείναρχος κατὰ Προξένου. Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχία. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ δρᾶμα Ὀρνιθευτὴς Νικοστράτου.

Ὄρος, οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις, καὶ χωρίοις γράμματα δηλοῦντα ὅτι ὑπόκειται δανείσῃ. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν, καὶ Μένανδρος Παρακαταθήκῃ.

Ὄρον, σκεῦός τι γεωργικὸν, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὑποσημαίνει. μή ποτε μὴν τοι τὸ ὄρον πρᾶτέ τε Αἰσχύλῳ ἐν Κεφαλωνῶνι, καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν δευτέρᾳ Ἐπικλήρῳ. σημαίνει

ξύλον τι, ᾧ τὴν πεπατημένην σαφυλλὴν πίεζουσιν.

Ὀρρωδεῖν, αὐτὴ τὴν φοβεῖσθαι. Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀδείας, πολὺ δὲ ὅτι τοιοῦτον παρ' αὐτοῖς. ὀρρωδία ἡ τὸ δέος, Δημοσθένης τε ἐν Δημηγορικοῖς Προοιμίοις.

Ὄρυγμα, ἰδίως ὕπτως ἐκαλεῖτο, ἐφ' οὗ ὁ κανοῦργοι ἐκολάζοντο Ἀθηναίοις. Λυκοῦργος καὶ Αἰσχίνης.

Ὅσιον, Υπερείδης ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην φησὶ, Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ, καὶ τὰ ὅσια, ὅ τε Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. ὅτι δὲ τὰ ὅσια τὰ δημόσια ἦν δηλοῖ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους σαφῶς διδάσκει περὶ τούτων. Καὶ τὰ μὲν ἱερὰ, τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ, καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἄλλων θεῶν σεσυληκότας, καὶ μετ' ὀλίγα, Τὰ δὲ ὅσια ἃ ἐγὼ τοῖς ἐμοῖς πατράσι κεκλοφότες. Δίδυμος δὲ, διχῶς φησὶν ἔλεγον τὸ ὅσιον· τό τε ἱερὸν, καὶ τὸ ἰδιωτικόν.

Ὀχοφόροι, Υπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημαίου, εἰ γνήσιος. περὶ τῆς Ὀχοφόρου, ἄλλοι τε εἰρήκασι, καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ δωδεκάτῃ, ὁ δὲ

Ισχρος ἐν τῷ ιγ΄ περὶ Θήσεως λέγων, γράφει οὕτως. Ενεκα τ κοινῆς σωτηρίας νομίσαι τοὺς καλουμένους Οκροφόρους καταλέγειν δύο, τῶν χιλίων καὶ Πλούτῳ προσχόντων. Εἰ δὲ ὄχημα κλῆμα ἐστι βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον· ταύτην δὲ Ορεχάδα ἔνιοι καλοῦσιν.

Οτι διαμαρτάνει Δημοσθένης ἐν τῷ κατ΄ Νεαίρας, λέγων Πλαταιὰς γεγράφθαι ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ, οὐδεὶς γὰρ τοῦτο εἴρηκεν, ὥσπερ οὐδὲ Κρατερὸς ἐν τῇ τῶν Ψηφισμάτων συναγωγῇ.

Οτι ἑξακισχίλια ἰδίᾳ τάλαντα τὸ τίμημα τῆς Αττικῆς, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμορειῶν φησιν οὕτως. Ημῖν δὲ τὸ τῆς χώρας τίμημα ὑπῆρχεν ἀφορμὴ, ἑξακισχίλια τάλαντα ἀκούσεται. ὅτι οὖν γράφικον ἀμάρτημά ἐστιν, ἢ ἴσως ὁ ῥήτωρ συναρπάζει, ἵνα δοκῇ πλείω τοῦ ἀφορμὴν ἔχειν ἡ πόλις εἰς τὸν πρὸς βασιλέα πόλεμον. ὅτι γὰρ ἑξακισχίλια τάλαντα ἰδίᾳ τὸ τίμημα τ Αττικῆς, καὶ λυθέντος ἐν τοῖς ἑξῆς τ λόγου φησίν. λογισμὸν αὐτῶν διδοὺς ποικίλως, καὶ φιλόχορος ἐν δεκάτῳ Ατθίδος.

Οὐ νόμος ὅστις ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἔτη γεγονόσιν γυμνὸν χορηγεῖν παισίν, Αἰσχίνης τε ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου φησὶ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Οὐ ξένους πρὸς ἑαυτὸν αἰχμαλώτους σκάπτοντας ἐν τῷ Φιλίππου ἀμπελουργίῳ, καὶ δεδεμένους παρὰ πόδα ἐξητάσατο παρὰ Φιλίππου Σάτυρος, Αἰσχίνης μὲν ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας φησί. Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου φησὶν, ὅτι Ἀπολλοφάνους συγγενέσθαι ἐξητήσατο, καὶ ἔοικε μᾶλλον ἀληθεύειν, καὶ Ἀριστοτέλης σύ τινι τῶν περὶ Φιλίππου ὑπηρετῶν λέγει, ὡς Σατύρῳ τῷ ὑποκριτῇ, τὰς Ἀπολλοφάνους συγγενέσθαι ἀφῆκεν.

Ὅτι οἱ ἀλόντες ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ, ἐξουσίαν εἶναι εἰς διοίκησιν τῶν ἰδίων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους ὑποσημαίνει, ὁ δὲ Θεόφραστος ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ τῶν νόμων δηλοῖ.

Οὐ οἱ ποιηταὶ παῖδες ἐπανιέναι εἰς τὸ παίζωον οἶκον καὶ ἥσαν κύριοι, εἰ μὴ παῖδας γνησίους καταλίποιεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ποιησαμένου, Ἀνδοκίδου ἐπιζητικῷ Καλλιστράτου, καὶ Σόλωνος ἐν εἰκοστῇ τρίτῃ τῶν νόμων.

Digitized by Google

Ὁπ τὰ ὑπικυρπόιμμά πσι χρήματα ὑπὸ τ βωμῶ ἐπῆτο, εἴρηκεν Ισαῖ@ ἐν τῷ πρὸς Ευκλείδ(ν) ⓦ Σωκρατικὸν, εἰ γνήσι@ ὁ λόγος.

Οἱ πρὸς τὴν φυλὴν τ κεκτημένου, αἱ πρὸς τ δούλους λαγχάνουσαι δίκαι, Ισαῖος ἐν ἀπολογίᾳ ἀποστασίου πρὸς Απολλόδωρον δηλοῖ.

Ὁπ παιδικὴ γυναικὶ καὶ ἑξῆς συμβάλλειν πέρα Μεδίμνου κριθῶν, Ισαῖος ἐν τῷ πρὸ τ Αλεξάνδρου κλήρου φησίν.

Οἱ χιλίας ἐζημιοῦντο αἱ κτ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες, Υπερίδης ἐν τῷ κατ Αρισταγόρου δευτέρῳ εἴρηκεν. Κερκύλος δ ὁ κωμικὸς φησι τ Φιλιππίδου ⓦ νόμον εἶ ⓦ πρὸ τούτων κείμενον.

Ουκ ὀπὶ τ αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, παροιμία ἐστὶν ἐλλειπῶς λεγομένη. πρὸς ὃν παροιμιάζ(ν) οὐ ἔξωθεν, τὸ ἀγχοῦ.

Ουσίας δίκη, οἱ δικαζόμενοι περὶ χρεῶν, ἢ οἰκιῶν πρὸς τοὺς ἔχοντας οὐσίας, ἐδικάζοντο πρὸ δευτέραν δίκην· ἡ δὲ πρότερα λέγ τὴν

μὴ οἰκιῶν ἐνοικίου, τῶν δὲ χωρίων καρποῦ· τρίτη ἀπὸ τούτων ἀξίωσις, ἢ ἀξίαν τοῖς ἐλευθέροις κρατεῖν τῶν κτημάτων, καὶ εἰ μὲν δίκην μὲν τοῦ καρποῦ, ἢ τῶν ἐνοικίων, ἢ εἰ μὲν δευτέραν ἡμιολίαν μὲν τῆς οὐσίας· εἰ δὲ ἢ ἀξιοῦσι ἀλλεῖν, ἀκέπι ἀξιοῦν ἀπικρατεῖν, ἀλλ' ἀξίσασθαι ἔδη ἤδη τῶν κτημάτων τοῖς καταδικασαμένοις. ταῦτα δὲ ὅτι μὲν καὶ ὧδ' ἄλλοις ῥήτορσιν· ἀκριβέστατα δὲ εἰρηται Ἰσαίῳ ἐν τε τῷ πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίου, καὶ ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον ἀξιούσης. διείληται δὲ περὶ τῆς δίκης, καὶ Θεόφραστος ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ περὶ νόμων.

Ὀφρυώειον, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον. πόλις ὅτι τῆς Τρωάδος, ὡς δηλοῖ Ἀνδροτίων ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος.

Ὀχεῖον, αὐτὴ μὲν τὸ ὄχημα, Δείναρχος ἐν ἀπολογίᾳ πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τῶν ἵππων· αὐτὴ δὲ τὸ εἰς ὀχείαν ἀποδεδειγμένον, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ φησίν. Ὠνοῦμαί μοι τὸν ἵππον ὀχεῖον. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως, Γείτονας τὰ ὀχεῖα φησί. μή ποτε δὲ ἀπὸ τόπου τινὸς ἐν ᾧ ὀχείας μίσθωσις τῶν κτηνῶν, ἢ ὀχήματα μισθώσεως.

ΑΡΧΗ

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ' ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Παγασαί, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. ἐπίνειόν εἰσι Φερέων αἱ Παγασαί, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν δηλοῖ.

Παγασιεῖς ὁ Παγασίδαι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ὅτ' ἐγράψατο εἰς Ἄρειον Πάγον Δημομβλὴς τὴν Παγασίαν αἰκείαν ὄντα. Δίδυμος γραπτέον εἶναι φησὶ Παγασίαν, χωρὶς τοῦ η'. εἰσὶ δὲ δίφυλοι δῆμοι Παγασίων τρεῖς Παντιονίδος Φυλῆς, ὡς Διόδωρος καλεῖσθαί φησι Παγασίαν καθύπερθεν, καὶ Παγασίαν ὑπένερθεν, ὁμοίως δὲ ἑκατέρου τῶν δήμων τὸν δημότην καλεῖσθαί φησι Παγασίαν· διαφέρουσι δὲ οὗτοι τῶν Παγασίδων, ὡς Ἴστρος ἐν Ἀτθίδι ὑποσημαίνει. μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων οἱ ῥήτορες, ὥσπερ καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου περὶ τῆς Οἰκετοῦ, δήμου δέ ἐστι καὶ οὗτος τῆς Λεοντίδος, ὡς αὐτὸς Διόδωρος δηλοῖ.

Παλιναίρετος, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ πολυεύκτου

σὺ φυλλοφορηθέντος σὺ δείξει. μή ποτε Γαλικαίρεζον λέγει ὁ ῥήτωρ ὁ Γολύθικος ἐπειδήπερ συκοφαντῶν τινας, ἔπειτα λαμβάνων δῶρα, τούτοις αὐτοῖς ἐβοήθει, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ δείκνυσι, ἢ ὅτι συκοφάντης ἀλοὺς ἐζημιοῦτο, καὶ διὰ τοῦτο ἐκωλύετο λέγειν, πρὶν ἀποτίσαι τὴν ζημίαν ἣν ὤφειλεν· ἔπειτα ἀποτίσας τὴν ζημίαν, πάλιν ἔλεγεν, ὡς δηλοῦται καὶ τοῦτο σὺν τῷ λόγῳ, ὅτι γὰρ τοὺς τοιούτους ἐκάλουν Παλιναιρέζους, καὶ τοὺς ἀποχροτονηθέντας τὴν ἀρχὴν, καὶ πάλιν χροτονηθέντας, Εὐπολίς τε σὺν Βάτταις δηλοῖ, & Αρχίππος ἐν τοῖς Ιχθύσι λέγων,

Αἰρουμένους τε πραγμάτων ἀπιστάτας
Ἀποδοκιμάζειν πάλιν.

Ἢν οὖν ποιῶμεν ταῦτα, κίνδυνος λαθεῖν
Ἀπαξάπαντας χρωμένους Παλιναιρέζοις.

ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων, Πίνδαρος Διθυραμβοις.

Παλίνοστον, Ἴσως ἐν τῷ περὶ Ὀρφέως, Μήτε Παλίνοστον γίγνεσθαι τὸ χωλεῖον, αἰτιᾶται σύγκριτον, Ἀρχίλοχος Τελμέσσιος.

Digitized by Google

Πρὸς τεῖχον ἐκινήθησαν ἐν Γαλινσκίῳ.
αὐτὴ τοῦ ἐν σκοτεινῷ. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ.
--χθονὸς σοὺ Γαλινσκίῳ,
αὐτὴ τοῦ ζοφερᾷ.

Παλίμβολον. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας, ὁ πολλάκις ἐμπολὴ μεταβεβλημένος, παλίμπρατος, παλίμβολος λέγεται, ὡς δηλόν ἐστιν ἐκ τε τοῦ Δεινάρχου κατὰ Πολυεύκτου, καὶ ἐκ τοῦ Μενανδρου Σικυωνίου.

Παλλιωβὶς, Υπερίδης ἐν τῇ ὑπὲρ Χαιρεφίλου ἀπολογίᾳ. Γαλλιὼν δῆμος τῆς Ανιοχίδος. τὸ δὲ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Δείναρχος ἐν τῷ κατ᾽ Στεφάνου Παλλιώνηθεν φησιν, ὁ οἰκῶν δημότης Παλλιωβὶς. ὅπου δ᾽ ἐστὶ καὶ ἐν Θρᾴκῃ Γαλλιὼν, γράφεται.

Γαλαμναῖος, Υπερείδης ἐν τῷ κατ᾽ Δημάδου, αὐτοχθόνας τινὰς ἀνειλόντας τὴν παλαίμνην, Γαλαμναίους ἐκάλουν, ὡς καὶ Αντικλείδης ἐν ἐξηγητικῷ ὑπομιμνήσκει.

Γαμβωτάδης, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Νικοστράτου. Παμβωτάδαι τῆς Ερεχθηίδος φυλῆς.

Παναθήναια, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. διττὰ Παναθήναια ἦγετο Ἀθήνῃσι· τὰ μὲν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, τὰ δὲ διὰ πενταετηρίδος, ἅπερ καὶ μεγάλα ἐκάλουν. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ φησί. Μικρὸν δὲ περὶ τῶν μεγάλων Παναθηναίων. ἤγαγε δὲ πρῶτον ἑορτὴν ὁ Ἐρεχθόνιος ὁ Ἡφαίστου, καθά φησιν Ἑλλάνικός τε καὶ Ἀνδροτίων, ἑκάτερος ἐν περὶ τῆς Ἀτθίδος. περὶ τούτου δὲ Ἀθήναια ἐκαλεῖτο, ὡς δεδήλωκεν Ἴσος ἐν τρίτῃ τῶν Ἀττικῶν.

Πάναχις, Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος, πόλις ἐστὶ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Αὐλίδι μνημονεύει, Θουκυδίδης μὲν οὖν οὐδετέρως καλεῖ τὸ χωρίον, ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ, θηλυκῶς δὲ Μένανδρος ἐν Ψηφωδίαις.

Παιδαγωγία, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Μένωνος. ἔστι μὲν τοιοῦτον πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, παιδαγωγία δέ ἐστι τὸ παίτειν ἔχειν ἄφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαπάνῃ, ἢ ἀπὸ τοῦ Διδύμου δαπάνοις χρήσεως.

Παιδία, ἑορτὴ τῆς Ἀθήνης, ἐν Δίονύσου ἀγομένη.

Digitized by Google

Γαύδημος Αφροδίτη, Υψελίδης ἐν τῷ κατ' Γαζηλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ Θεῶν, Παύδημόν φησιν Ἀθηναίοις κληθῆναι, τὴν ἀφιδρυθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἀργείων ἀγορᾶν, διὰ τὸ σύνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἃς ἐκάλουν ἀγοράς. Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Κολοφωνιακῶν, Σόλωνά φησι σώματα ἀγορεύσαντα ὑπρεπῆ, ὑπὸ στέγης στῆσαι, διὰ τοὺς νέους, καὶ οἱ τὴν ὑφειμένων χρημάτων ἱδρύσασθαι Ἀφροδίτης Παυδήμου ἱερόν. ἔστι δὲ παύδημον, παύσκοινον.

Παυδοσία, Φιλιππικοῖς Δημοσθένης, ὑπὲρ τῆς ἁλώσεως τὴν ἐν Καισωνείᾳ πόλεων, ὧν ὅτι καὶ Παυδοσία. Θεόπομπος δὲ τρίτῃ ἱστόρησεν.

Παυδιωνὶς, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. μία τῶν δέκα Φυλῶν τῶν Ἀθηναίων ὅτι, κληθεῖσα ἀπὸ Παυδίονος τοῦ Ἐρεχθείου, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ λέγουσι, καὶ Υψελίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίσιου.

Παύδροσος, ὄνομα γυναικός.

Παυσανίας, οὐ μόνον ὁ ἀπὸ τῆς κώμης ἐγγρα-

εἰμου πίστεως παρὰ ῥήτορσιν, ἀλλ' ἰδίως Ισοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ανταδόσεως φησιν Λέξις ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τῆς γραφῆς, ἣν μέλλει τις προγράφειν καλοῦμεν· καὶ ἔστι τὸ λεγόμενον, ἀφ' οὗ παρέγραψα· τοῦτο δ' ἂν εἴη, ἀφ' οὗ προεθέμην. ὁ δ' Υπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους, οὐδὲ μέλλει παραγραφῆς φησὶν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ μέλλει τινὸς ὠφελημένου χρόνου, ἢ παραγεγραμμένου, ὅ ἐστι περιγεγραμμένου.

Παραπελία. ὅση ἀπουδὴ ἡ παραπελία περὶ ταυτονὶ τὸν ἀγῶνα γέγονε. καὶ Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ πρὸς τῇ αὐτῇ διανοίᾳ ἐχρήσατο καὶ τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Τιὼ μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε (ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι) καὶ τὴν παράταξιν ὅση γεγένηται, καὶ τὰς καθ' ἡμέραν δεήσεις αἷς κέχρηνται τίνες. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἀποφάσει, Καὶ τὰς ἰδίας παραπελίας γεγενημένας, καὶ τὰς δεήσεις.

Παράκλησις, ἀντὶ τοῦ θορυβή. Ισοκράτης Παραινέσεσι. Διόπερ λιπεῖν αὐτοὺς παράκλησιν βίρωντες, ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες. πίστεις μὲν οὖν

ασανίως καὶ ἀπὸ τ δείπνου. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τ Ἱερείας περιπόν. Εἰ μὴν ὑποπερίδιου γυνὸς ἐὼν ὁ ἀγὼν, ἐδεόμην ἂν ὑμῶν μετ᾽ εὐνοίας ἀκοῦσαί μου, μετ᾽ ὀλίγον φησίν. Νυνὶ δὲ αὐτοῦ ὑμᾶς οἶμαι τοῦτο ποιήσειν, καὶ χωρὶς παρακλήσεως τ ἐμῆς.

Πάραλος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. μία τῶν περὶ Ἀθηναίων περὶ τὰς δημοσίας χρείας διαπεμπομένων Τριηρῶν, ἀπό τινος Ἥρωος τοιοῦτον λαβοῦσα Πάραλος· ἣ δὲ ὑπόθεσις αὐτῆς ἐκαλεῖτο Πάραλος, ἣ διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν τέτταρας τε Ὀβολοὺς ἐλάμβανεν, καὶ τὸ πλεῖον μέρος ἐνιαυτὸν οἴκοι ἔμενον· ἄλλα τέ τινα ὑπῆρχον αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως, ὡς φησιν Ἀριστείδης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀρχεστράτου. μέμνηται δὲ τ Παράλου Ἥρωος καὶ Φιλοχορος ἐν τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ.

Παραβύσιον, οὕτως ἐκαλεῖτό τι τῶν περὶ Ἀθηναίοις δικαστηρίων, ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ Ἕνδεκα. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶς Νικοκλέα περὶ Ὅρων. μνημονεύουσι δ᾽ αὐτῶ ἄλλοι τε τ κωμικῶν, καὶ Τιμοκλῆς ἐν Ὀρεσαυλοκλείδῃ. ἐκαλεῖτο δέ τις

ἐν τοῖς γυμφικοῖς ἀφαιρέσεις, καὶ κλίνη Γαστρέβυσος, ἧς μέμνηται Υπποδίδης ἐν τῷ καὶ Γαλατικὸν λέγεσθαι δὲ ἔοικε ταῦτα καὶ μεταφορὰν, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτων, τουτέστι παραπλεφορμάτων.

Παραπεπλωκώς, ἀντὶ τοῦ ὑπεπλωκώς. Δημοσθένης ἐν τῷ καὶ Στεφάνου.

Παραπαραβολὴ καὶ παρακαταβάλλειν, ἀμφισβητοῦντες χρημάτων ἀλλήλοις δεδημευμένων τοῖς πολίταις, καὶ ἀπαιτοῦντες, ἀλλὰ παρακαταβάλλειν κελεύουσιν αὐτοὺς στρεῦσθαι εἰ πρὸς δίκαιον ὑπηντιῶσιν. ἀπὸ μὲν οὖν τοῦ τοῖς τὸ δημόσιον ἀμφισβητοῦσιν δῆλόν ἐστιν ἐπὶ τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἀμφισβητουμένου καταβάλλειν. τοῖς μὲν οὖν τῶν δημοσίων, πολλαχοῦ εἴρηται τῇ λύσει, ὥσπερ καὶ τε τοῦ τοῖς Αλκιβιάδου τοῖς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ τοῖς Ασυπίδωρον τοῖς οἰκίας τοῖς δὲ τῶν κληρικῶν, ἄλλοι τε πάλιν εἰρήκασι ῥήτορες, καὶ Υπερίδης ἐν τῷ τοῖς τῆς Ιππείας κλήρου δευτέρῳ. Δημοσθένης μέν τοι ἐν τῷ τοῖς Παιτωλίνου γραφῇ, τοῖς ἰδίας

ἰδίας ἑνὸς δίκης φησί. Καὶ μὴ παῦται προσκαλεῖται μὲν τὴν δίκην πάλιν, ὑπὲρ ἥττονος ἀνείλετο τὰς πολλὰς παρακαταβολάς.

Παραβάλλοιτο, αὐτὴ τ' παραπέμψαιτο. Αἰσχίνης κ' Κτησιφῶντος.

Παρέδρους, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. πολὺ δὲ πλείω τοιοῦμαι παρά τε τοῖς ῥήτορσι, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησί. Λαμβάνουσι δὲ παρέδρους, ὅ τε Ἄρχων καὶ ὁ Πολέμαρχος, δύο ἑκατέρους οὓς ἂν βούλωνται, καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παρεδρεύειν, καὶ βδύνας διδόασιν, ἐὰν παρεδρεύωσιν.

Παρεῖαι ὄφεις, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Παρεῖαι ὀνομάζονταί τινες ὄφεις πρὸς τὸ παρειὰς μείζους ἔχειν, ὡς καὶ Κρατῖνος ἐν Τῷ Τροφωνίῳ ὑποσημαίνει. ὁ δὲ Ὑπερείδης ἐν τῷ κ' Δημάδου γράφει ταυτί. Εἶναι δὲ τοὺς ῥήτορας ὁμοίους τοῖς ὄφεσι· τούς τε γὰρ ὄφεις μισοῦσι μὲν ἅπαντας· τῶν δ' ὄφεων αὖ τῶν μὲν ἔχεις, τοὺς αὐθαδεστάτους ἀδικεῖν· τοὺς δὲ παρείας αὖ τοὺς ἔχεις καταθύειν.

Παρρησίας, ἀντὶ τῆς βλασφημίας καὶ λοιδωρίας.
Ἰσοκράτης Βουσίριδι, καὶ περὶ τῶν ζώντων.

Παρακρούεται, ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ. πολὺ δέ ἐστι παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς, καὶ παρὰ Δημοσθένει καὶ τοῖς Φιλιππικοῖς. μετῆλθε δὲ τοῦνομα ἀπὸ τῶν ἱσταμένων ἢ μεζόντων κρύφα τὰ μέζα, καὶ διασείειν ἕνεκα τῆς πλεονεκτεῖν. καὶ ὡς Σοφοκλῆς που.

Ὡς μήτε κρούσῃς, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς.

Παρασκευία, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ἔοικε παρασκευία καλεῖσθαι, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν εἰκοστῷ νόμων ὑποσημαίνει, ὁ περὶ πολὺ σκευὴν ἀποδεδειγμένον τόπος ταῖς εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευαῖς. ὁ δὲ Δίδυμος τὰς ἐκατέρωθεν τῆς Ὀρχήστρας εἰσόδους, οὕτω φησὶ καλεῖσθαι.

Παράσημος Ῥήτωρ, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. σὺν μεταφορᾷ εἰρηται ἀπὸ τῶν νομισμάτων, ἃ καλοῦσι παράσημα, ἤτοι ὅτι ὑποχαράττεται ὑπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν σημείῳ τινὶ, ὃ περὶ φαυλότητα δηλοῖ, ὅπερ παραπετύπωται καὶ παρακεχάρακται· ὅτι γὰρ ἀπὸ νομισμάτων λέγεται τὸ παράσημον,

δεδήλωκεν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατ' Αἰσχράτους.

Παράσασις, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Πύῤῥου κλήρου. τοῦτο μαρτυρεῖται παρὰ πολλοῖς ὅτιν Ἀττικοῖς. ἔστι δὲ δραχμὴ καταβαλλομένη ὑπὲρ τῶν δικαζομένων τὰς ἰδίας δίκας. Μένανδρος Μισουμένῃ.

Ἔλκει δὲ γραμματίδιον ἐκεῖσε δίτυρον,
ἢ παράσασις μία δραχμή. Αἰσχύλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, φησὶ Θεσμοθετῶν φησιν οὕτως. Εἰσὶ δὲ γραφαὶ περὶ αὐτοὺς ὧν παράσασις πάτριαι ξενίας καὶ δωροξενίας, ἂν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ τὴν ξενίαν, ἢ ψευδεγγραφῆς, ἢ ψευδοκλητείας, ἢ βουλεύσεως, καὶ ἀγραφίου, καὶ μοιχείας. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς ἐν τοῖς περὶ Νομοθεσίας, τοὺς Διαιτητὰς φησι λαμβάνειν τὰς δραχμὰς, μίαν μὲν ἀπὸ τῆς λήξεως, ἣν παράσασιν ἐκάλουν, ἑτέραν δὲ καλὰ ὑπωμοσίαν ἐκάλουν.

Παραφρυκτωρεῖν, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Δημοσθένους ἐνδείξει, τὸ τοῖς φρυκτοῖς πρὰ τὸ πρᾶγμα κεχρῆσθαι, τουτέστιν, ὑπὲρ συμφέροντα μὲν τῶν

πολεμίων, ὑπὲ βλάβῃ δὲ τῶν φιλίων, οὕτως ἔλεγον, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ λόγῳ αὐτῷ ἐξηγήσατο.

Παρεπύησε δ παρεπυηθέντας, Ισαῖος δὲ τῇ πρὸς Διοφάνιν ὑπὲρ προικὸς ἀπολογίᾳ φησὶ, Το μὲν πρῶτον τόδε, πρὸς ἑτέρων μεταλαβεῖν παρεπύησεν, αὐτὴ τε παρέδωκεν ἐντειλαμένω ἑκατέρῳ, τῷ μὲν λαβεῖν, τῷ δὲ δοῦναι, καὶ πάλιν φησὶ, Τα μὲν ἐμοὶ διαλύσαντας, δύο τάλαντα καὶ τριάκοντα Μνᾶς, τὰ δὲ τοῦ γεωργοῦ παρεπυηθέντος, αὐτὴ τοῦ παραλαβόντος.

Παρηθεῖν, αὐτὴ τοῦ νικῆσαι. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Παρουσία, αὐτὴ τῆς περιουσία. ἰδίᾳ πλούτου οὐσία. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως, καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς νεώς, καὶ Κρατῖνος Θηρίοις.

Ἔχοντες αὐτάρκη βίον, παρουσίαν
Τε χρημάτων.

Παῤῥάσιος, Ισοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. ὅτι μὲν ζωγράφος Παῤῥάσιος, πάντη δῆλον. Ἰδεῖν δ' ἂν εἰ ὀλίγη περὶ Ζωγράφων, διε-

ξέρξεια τὰ περὶ τὸν ἄνδρα· φησὶ δὲ αὐτὸν εἶναι μὲν Σ μαθητὴν Εὐιώρους, Ἐφέσιον δὲ τὸ γένος.

Παστῖνος, Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ, ὄνομα κύριον.

Πασίων, ὄνομα κύριον τραπεζίτου.

Παπαγκίων, ὄνομα κύριον. κλέπτης καὶ τοιχωρύχος.

Πεδιακὰ, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἀπογραφῆς, εἰ γνήσιος ὁ λόγος ὅδε. μοῖρα τῆς Ἀττικῆς ὅδε, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐκαλεῖτο πεδιακή· εἶχε δὲ καὶ περιβάτων νομὰς, καὶ τὰ ἐντεῦθεν ὡς ἔοικεν, ἐκαλεῖτο πεδιακά. ἔστι δὲ καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσι τοιοῦτον.

Πεδιεὺς, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ Ἀρχιδάμου, τοῦ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεύσαντος ἔστιν ὅστις Ἁρμοσὴς ἀνὴρ, εἷς τῶν γενομένων καλῶν, ὡς φησι Θεόπομπος ἐν δευτέρᾳ Ἑλληνικῶν.

Πεζαίτερος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Ἀναξιμένης δὲ περὶ τρόπου Φιλιππικῶν, περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων φησίν. Ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππέων συνεθίσας, ἑταίρους προσηγόρευσε· τοὺς δὲ πλείστους, καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς λόχους, καὶ δεκάδας, καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν, πεζαιτέρους ὠνόμασεν· ὅπως ἑκάτεροι μετὰ

χοντες τ βασιλικῆς ἐπιμελείας, ωσθυμότατοι διατελῶσιν ὄντες.

Πέλανος, Λυκοῦργος ἐν τῷ ωερὶ τῆς Ιερείας. πολλάκις ὅτι τοιοῦτο παρὰ πολλοῖς τ ἀρχαίων. Απολλώνιος δ' ὁ Αχαρνεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν Εορτῶν, οὕτω γράφει. Ομοίως δὲ καὶ ὁ ωεθσαγορεύομεν πέλανον. λέγεται δὲ πέμματά τινα τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος ἀπου ἐκ τῆς ἄλω. Σωσυείων δ' ἐν Γέλωτι φησι·

— Γέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοὶ,
Α καλεῖτε σεμνῶς ἀλφιτ' ὑμεῖς οἱ βροτοί.

Δίδυμος δὲ κωμικῶς φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα· ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι, ἢ ὅτι καὶ λευκά ἐστιν. Ομηρος. — ὅτε πρῶτα χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. ἢ διὰ τὸ φανὸν εἶναι, ὃ ἐστι λευκόν. Ευριπίδης μέν τοι ἐν Τῷ Ορέστῃ, ἰδίως φησίν.

Εκ δ' ὄμορξον ἀθλίου σώματος ἀφρὸν πέλανον.

ὅπερ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀφρὸν δηλοῖ.

Γεντακοσιομέδιμνοι, Λυσίας ἐν τῷ ωερὶ τῆς Ονομακλέους συναξῆς. ὅτι τέσσαρες τέλη ἐποίη-

σεν Αθηναίων ἁπάντων Σόλων, ὧν ἦσαν οἱ Πεντακοσιομέδιμνοι, διδήλωκεν Αἰσχίνης ἐν Αθηναίων πολιτείᾳ.

Πεπάρηθος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος φησι. Καὶ πλοῦ Γερεστοῦ πόρθησιν. νῆσός ἐστιν αὕτη καὶ ἀπέναντι Εὐβοίας.

Γείσων, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους. εἷς τῶν Τριάκοντα παρ' Αθηναίοις τυραννησάντων.

Πενέσται, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχράτους. Πενέσται παρὰ Θετταλοῖς καλοῦνται, οἵπερ Λακεδαιμονίοις Εἵλωτες. Ξενοφῶν γοῦν ἐν τρίτῳ Ἑλληνικῶν φησιν ὥσπερ λυσὶ, καὶ τοὺς Πενέστας ὥπλισεν ὑπὲρ τοὺς δεσπότας. διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν ὑπερβολέον Σοφυλος ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Θετταλῶν. οὐ μόνον δὲ αὐτοὺς Πενέστας καλεῖσθαί φησιν, ἀλλὰ καὶ Θετταλικέτας.

Πεντηκόνταρχος, ὁ τῆς Πεντηκοντόρου ἄρχων. ὡς δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὑπερπειραρχήματος. ὅτι δὲ Πεντηκόντορος ἐκαλεῖτο μία ναῦς, μία ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη, σαφὲς δηλον.

Πεντηκοστὴ καὶ πεντηκοντεύεσθαι καὶ πεντηκοστολόγοι. πεντηκοστὴ μὲν τέλος τι, καὶ πεντηκοστολόγοι, οἱ τοῦτο τὸ τέλος συλλέγοντες, πεντηκοστεύεσθαι δέ, ἀντὶ τοῦ τριακοστεύεσθαι τὴν πεντηκοστήν. ταῦτα δ' ἔστιν εὑρεῖν ἔν τε τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν Δημοσθένους, καὶ Ὑπερίδου ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν.

Πέπλος, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν εἰ Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. περὶ τοῦ πέπλου τοῦ ἀναθεμένου τῇ Ἀθηνᾷ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις, οὐ μόνον παρὰ τοῖς ῥήτορσίν ὅτι μνήμη, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Περγασῆθεν, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Θεοπόμου. Περγασὴ δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος· ᾧ μέν τοι δημότῃ, διχῶς λέγεσθαί φησι, Περγασέα τε, καὶ Περγασῆθεν.

Περίανδρος, ὄνομα κύριον.

Περὶ τὴν ἐν Δελφοῖς σκιάν. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Δίδυμός φησι τὴν περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι τοῦ τοῦ ῥήτορος λέγοντος περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς· λέγεσθαι δὲ αὐτὴν, ἐπὶ τῶν περὶ τοῦ μηδενὸς ἀξίων μαχομένων.

Περι-

Περιθοίδαι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Πολυκλέα. δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηίδος.

Περίλλος, Δημοσθένης ὁ πατὴρ Κτησιφῶντος. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον.

Περίοδος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς φησιν. Ἐπεὶ ὅπου γε ὥσπερ περίοδος ἡ καταβολὴ πυρετοῦ. περιοδικὰ νοσήματα καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ, τὰ πλαμένως αὐξόμενα, καὶ αὖθις ἀπογινόμενα· οἷ τεταίους, καὶ τεταρταίους. οἱ γὰρ ἐπὶ τούτων οἱ κάμνοντες δοκοῦσιν ἐν ταῖς τῶν αὐξέσεων ἡμέραις μηδὲν νοσεῖν, ἀλλὰ ὑγιεῖς εἶναι.

Περιοίκους, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Μενεκράτους. Καὶ τὸ περιοίκιον, καὶ πλὴν οἰκίαν. μή ποτε ὃ ἡμεῖς λέγομεν ἐποίκιον.

Περίπολος. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, περὶ τῶν ἐφήβων λέγων, φησὶν οὕτως· Τὸν δεύτερον ἐνιαυτὸν, σκηνὰς ἐν τῷ θεάτρῳ λαμβάνουσι, καὶ παραδεξάμενοι τὸν δῆμον περὶ τὰς τάξεις, καὶ λαβόντες ἀσπίδα καὶ δόρυ παρὰ τοῦ δήμου περιπολοῦσι πλὴν χώρας, καὶ διατρίβουσιν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις. παρατηρητέον οὖν ὅτι ὁ μὲν Ἀριστοτέλης, ἑνὰ φησὶν σύν-

αὐτῷ ἐν τοῖς πολιτικοῖς γίγνεσθαι τὸν ἐφήβους, ὁ δὲ Αἰσχίνης δύο· καὶ τάχα διὰ τοῦτο ἐπεσημήνατο τὸ τοιοῦτον ὁ ῥήτωρ. καὶ πρὸ πάντων τῶν ἐφήβων ἐξ ἀνάγκης πολιτευόντων, αὐτὸς δύο ἔτη γέγονε τοῖς πολιτικοῖς· διὸ καὶ μαρτυρῶν ἐδήλωσεν αὐτῷ.

Περίσασθαι, Ἰσοκράτης περὶ τῆς ἀντιδόσεως, θαυμαστοποιίας τινὰς οὐδὲν ὠφελούσας, ἀλλὰ τῶν ἀνοήτων πολιτικοῖς γινομένας, ἀντὶ τοῦ περὶ αὐτὸ κύκλῳ ἴσασιν οἱ ῥήτορες, τὸ ὄνομα καὶ ἐν Ἀρχιδάμῳ ὅτι, καὶ τῶν Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξι.

Περίσασιν, Δείναρχος Τυρρηνικῷ· Μετὰ ταῦτα τοῦ Δάμωνος ἤδη περὶ ἀναγωγὴν ὄντα μὲ, περίσασιν ποιήσασιν, ἵ καὶ μαρτυρεῖν ἀξιοῦντος, καὶ τὰ ἑξῆς. μή ποτε τοιοῦτόν ὅτι τὸ λεγόμενον ἐν κύκλῳ, πολίτης μὲν αὐτὸς, καὶ οἱ συμπαρόντες αὐτῷ, καὶ μαρτυρεῖν λιὰ λίαν καλῶς· ἵνα τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχῃ τὸ περίσσατον μετεποίησαν. ἐν ἐνίοις δὲ περάσασιν, ἀντὶ τοῦ περίσασιν γράφεται.

Πεπεισοιχίζειν, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς φησι. Μέλλοντας ἡμᾶς καὶ καθημένους πεπεισοιχίζειν,

σὺ μεταφορᾶς τῶν κυνηγετῶν, καὶ ἐπὶ τὰς σύρομας τῶν θηρίων, ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι πίχους ἢ ἔγχη πήχεις, καθαπτάννυσι τοὺς ἀμπλοῦν δίκτυα, ἵν' ἐὰν αὐτοῦ σὺ φύγῃ τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ, ὡς ὑποσημαίνει Ξενοφῶν σὺ τῷ κυνηγετικῷ. ἐν ἑνίοις μὲν τοι γράφεται, περισοιχίζει, σὺ ἄλλοις δὲ ὁ περιχοινίζει.

Περίσοιχοι, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραποδῶν. Φυτευθέντα ἐλαιῶν περισοίχων κατέκλασεν. Δίδυμος δὲ ἡ γῆ ἐλαιῶν, περισοίχους καλεῖ, ἃς Φιλόχορος σοιχάδας προσηγόρευσε. μή ποτε περισοίχοις κέκληκεν ὁ ῥήτωρ, τῶν κύκλῳ περὶ τὸ χωρίον σὺ σοίχῳ πεφυκότων.

Γεφασμένης, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος, ἀντὶ τοῦ γεγυμνασμένης. Λυσίας δὲ σὺ τῷ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος, φησὶ τὸ μὲν πεφασμένως, ἀντὶ φανερῶς.

Περιφοβωδῶς, Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Γαλυκράτην καὶ Ἐμπέδου ἀπιστολῇ, εἰ γνήσιος, φησίν. Ἡ τὸ ὀφθαλμὸν τὸ ἕτερον γλαυκότερον εἶναι, ἢ περιφοβωδῶς· ἐπὶ τοῦ ἀποκλιμένου, ὥσπερ

Εὐφορίων κέχρηται τῷ ὀνόματι. εἰσὶ γάρ τινες ὀφθαλμοὶ κεχαλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα καὶ οἱονεὶ μύοντες. ἐὰν δὲ γεάφηται πεφορεινῶσθαι, εἴη ἂν πεπαχύνθαι, ἀπὸ τῆς φορίνης· ὅπερ καὶ ἐπ' ἀνθρώπου πάσοισι τοῖς φορίνοις, δῆλον ποιεῖ Ἀντιφῶν ἐν δευτέρῳ ἀληθείας.

Γηγαί, Ἀνδροτίων ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρεσίας, εἰ γήσιος. Γηγαὶ τόπος ἐν Μεγάροις, ὡς ἐν πατρίῳ τῆς Ἀθηνᾶς φησὶν Ἑλλάνικος.

Γήλοξ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος Γήλικες, ὡς φησὶ Διόδωρος ὁ περιηγητής.

Πινάκια, τὰ καθιέμενα εἰς κλῆρον ὑπὸ τῶν κληρονόμων. ἔοικε δ' εἶναι πάντα χαλκᾶ, ὡς ὑποσημαίνει Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος· ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς ὅταν λέγῃ, Μικρὸν (ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι) μικρὸν πινάκιον. πάντα τὰ ἐνταῦθα τυχὸν, πινάκιον λέγει, εἰς ὃ ἐγγράφεται τὰ ἐγκλήματα, κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων, ὡς καὶ παρὰ Δεινάρχῳ ἐν συνηγορίᾳ Αἰσχίνου δείκνυται.

Πίθος, δῆμος τῆς Κεκροπίδος ἡ Πιτθίς.

Digitized by Google

Γλισπελάσαντες, αὐτὴ τῦ ὑπερβαλόντες ἐν τῇ τιμῇ τ̃ πωλουμένων. Λυσίας δὲ τῷ πρὸς Ανδοκίδην, εἰ γνήσιος. κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Γρυλλίν.

Γλυκοφιλής, Δημοσθένης κατ' Αειτογείτονος. πλειστοὺς ἐκάλουν τοὺς ἀποδιδόντας τ̃ ἔρανον τοῖς ἥτοι λαχοῦσιν, ἢ ἐωνημένοις. εἶεν δ' οὗτοι, οὓς ἡμῖν καλοῦμεν Ερανάρχας, τὸ δ' γλυκοφιλὴς ὄνομα, καὶ ἐν τῷ κ̃ Μειδίου, καὶ ἐν τῷ κατὰ τῶν Παζηκλέους παίδων Δειναρχ.

Γλυκύθιον, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ γλύκυθος πλάτεια. Λυσίας ἐν τῷ κ̃ Λεοκράτους.

Γλωττήρια, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ τ̃ Ιερείας, ἑορτὴ τῶν Αθηναίοις.

Γλωτεὺς, Δημοσθένης ἐν τῇ κατὰ Ευβουλίδου ἐφέσ. Γλωτεῖα, δῆμος τῆς Αιγηίδος, ὅθεν ὁ δημότης Γλωτεύς.

Γοδοσχάβη, Γοδεύδης δὲ τε τῷ κατ' Αθηνογένους, καὶ ἐν τῷ κατ' Αυτοκλέους. γοδοσχάβας ἔλεγον μηχανήματα ἅτινα ὑπὸ τ̃ κυνηγετῶν καταστρωννύμενα, εἰς ἃ τὰ θηρία ἐμπαίνοντα ἁλίσκεται. διείληπται δὲ Ξενοφῶν περὶ τῆς

Digitized by Google

καταστολῆς αὐτῶν, ἐν τῷ περὶ κωμικῶν καὶ τῆς λέξεως.

Παστοφόρια, Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. τὸ ξύλον τὸ ἐν δεσμωτηρίῳ οὕτως ἐκαλεῖτο, ἢ ὅτι περιβεβλημένοι τὰ ἕτερα κάππα, ποδῶν τις κάκωσις οὖσα, ἢ κατὰ συγκοπὴν ὡς φησι Δίδυμος οἱ ποδοκάκκη. Λυσίας δὲ ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος, ἐξηγεῖται τοιῶδε, φησὶ γὰρ ἡ ποδοκάκκη αὐτό ἐστιν, ὃ νῦν καλεῖται ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι.

Πολιτεία, ἰδίως εἰώθασι τῷ ὀνόματι χρῆσθαι οἱ ῥήτορες ἐπὶ τῆς δημοκρατίας. ὥσπερ Ισοκράτης τε ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.

Πολέμαρχος, Ισαῖος ἐν ἀπολογίᾳ ἀποστασίου πρὸς Απολλόδωρον. Αρχή τις ἦν παρ' Αθηναίοις οὕτω καλουμένη· ἐστὶ δὲ εἷς τῶν Εννέα Αρχόντων. Αριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Αθηναίων πολιτείᾳ, διεξελθὼν ὅσα διοικεῖ ὁ Πολέμαρχος, περὶ ταῦτά φησιν. Οὗτός τε εἰσάγει δικαστὰς τῆς ἀποστασίου καὶ ἀπροστασίου, ἐπιμελητὰς καὶ ἐπιμελητὰς, τοῖς μετοίκοις, καὶ τἆλλα ὅσα τοῖς πολίταις ὁ Αρχων, ταῦτα

τοῖς μετοίκοις ὁ Πολέμαρχος. εἰκότως οὖν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ πρὸς τὴν πολιτείαν λόγῳ ἐπιτιμᾷ φησὶ πρὸς τὸν Πολέμαρχον Ἀπολλόδωρον· ὁ γὰρ Σάμιος ἦν μέτοικος ἐν Ἀθήναις. ὅτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα ὁ Πολέμαρχος τοῦ Λυσίου ἀδελφὸς, αὐτός τε ὁ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους, καὶ Πλάτων ἔν τε τῷ πρώτῳ τῆς πολιτείας, καὶ ἐν Φαίδρῳ φησίν.

Πολίοχος καὶ Πολυαλκὴς, ὀνόματα κύρια.

Πομπείας καὶ πομπεύειν, ἀντὶ τοῦ λοιδορείας καὶ λοιδορεῖν. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν λοιδωρουμένων ἀλλήλοις. Μένανδρος Γεωργίᾳ.

Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσι πομπεῖαί τινες
Σφόδρα λοίδοροι.

πομπεῖα ἢ λέξις, τὰ εἰς τὰς πομπὰς καταισκευαζόμενα σκηνή, ὡς καὶ ὁ αὐτὸς ῥήτωρ κατ' Ἀνδροτίωνος ὑποσημαίνει. πομπείοις δέ φησι Φιλόχορος πρόσωπον ἐχρῶντο, ἃ Ἀθηναῖοι ἐκ τῆς οὐσίας τῶν Τεττάκοντα καταισκευασθεισῶν. ὁ δὲ φησι καὶ Ἀνδροτίων, ἀλλὰ καταισκεύασεν.

Γόριος, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσῃ. Γόρτυς δῆμος τῆς Ακαμαντίδος· ὁ δὲ δημότης Γόριος. καὶ πόρος, πέρας, ἢ ποταμὸς, ἢ ὁδὸς, ἢ φυσήματα ὑδάτων, ἢ μηχανὴ, ἢ τεχνάσματα, ἢ διάβασις. Αἰσχύλος.

-πῆς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γένηται;

αὐτὴ τὴν διάβασιν, καὶ πόροι ἀλιρρόθιοι παρὰ Σοφοκλεῖ, ἤγουν ποταμοὶ εἰς τὴν θάλατταν ῥέοντες. πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται, καὶ δύπορος, ὁ ἔχων ἀεὶ ἐπιῤῥέοντα πλοῦτον, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὑδαίνου πόρου.

Πορθμὸς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πόλις ἐστὶ τῆς Εὐβοίας.

Πολύγνωτος, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ιερείας, περὶ Πολυγνώτου τοῦ ζωγράφου, Θασίου μὲν τὸ γένος, υἱοῦ δὲ καὶ μαθητοῦ Αγλαοφῶντος, τυχόντος δὲ τῆς Αθηναίων πολιτείας, ἥτοι ἐπὶ τῶν Ποικίλων ἢ καὶ ἀνέγραψε περῖκα, ἢ ὡς ἕτεροι τὰς ἐν τῷ Θησείῳ καὶ τῷ Ανακείῳ γραφὰς, ἱστόρησαν ἄλλοι τε, καὶ Αρτέμων ἐν τῷ περὶ Ζωγράφων, καὶ Ιόβας ἐν τοῖς περὶ Γραφικῆς.

Πολύ-

Πολύστρατος, Λυσίας ἐν τῷ κγ΄ Θεομνουσούλου, εἰ γνήσιος, Πολύστρατος αἰτίαν ἔχων τοῦ Ἑρμαῖ θεωνύμου, ἀνηρέθη ὑπὸ Ἀθηναίων. ἕτερος δ' αὖ εἰη Πολύστρατος, ὑπὲρ οὗ λόγος ἐστὶ Λυσίᾳ ὑπερασφόμενος, ὑπὲρ Πολυστράτου δήμου καταλύσεως ἀπολογία. ἄλλος δ' αὖ εἰη Πολύστρατος, οὗ ὁ Δημοσθένης μνημονεύει ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, λέγων αὐτὸν ποτὲ ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν τρέφειν. μή ποτε μὴν τοι ἐνταῦθα δεῖ γράφειν Πολύζηλον, ἀντὶ Πολυστράτου, ἀλλὰ μηδενὶ γὰρ φησιν ὁ Δίδυμος βιβλίῳ (α) Πολύστρατον ἡγησάμενον τὸν ἐν Κορίνθῳ ξενικοῦ· (β) Πολύζηλον μὲν οὖν ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Ἑλληνικῶν Ξενοφῶντος εὗρον· ἀλλ' οὔτε τὸ ξενικὸν τοῦτο ἔφησεν ὁ Ξενοφῶν τρέφεσθαι ὑπὸ Ἀθηναίων, οὔτε αὐτὸς Ἀθηναῖος ἦν ὁ Πολύζηλος.

Ποσιδεών, Ὑπερίδης ἐν τῷ κγ΄ Μανιτίᾳ. ὁ ἕκτος μὲν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλεῖται.

Ποταμός, Λυσίας ἐν τῷ κγ΄ Νικίδου ἀρχίας. Ποταμὸς δῆμος τῆς Λεοντίδος, οὗ ὁ δημότης Ποτάμιος. ἐκωμῳδοῦντο δὲ ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους, ὡς ἄλλοι

τε δηλοῦσι, καὶ Μενάνδρῳ ἐν ταῖς Διδύμαις.

Προβαλλομένους, αὐτὶ τοῦ ὑποπτευομένους, οἷς πρὸ τῆς προάξεως εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλλομένους, ὡς Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, καὶ ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. πλὴν προαίρεσιν τὴν πολιτείας προβεβλημένην ἄπιστον εἶπεν, αὐτὶ τοῦ ἐλαφρῶς ἐχουσαν καὶ φυλαττομένην. ἐν δὲ τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, φησὶ Προβληθεὶς φυλάττεσθαι· οὕτω καὶ τειῶν ἢ τεττάρων χαροπισάντων αὐτῷ, ἐν δὲ τῷ κατὰ Μειδίου, τὸν προβαλλόμενον φησὶν, ἀδικεῖν τοῦτον περὶ τὴν ἑορτὴν, αὐτὶ τοῦ προβολὴν ἐχρησάμενον τῇ συνηθείᾳ, καὶ νομιζομένῃ, κατὰ τοὺς περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικοῦντας, ὠνόμασεν τοῦτον ἐν τῷ δήμῳ, ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς φησὶ, Προβάλλεσθαι δὴ βλέπειν σύμβουλον, οὔτε οἶδεν, οὔτε ἐθέλει, ἀντὶ τοῦ προβλέπειν τὰς χεῖρας ὡς εἰς μάχην.

Προβολὰς, αὐτὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ πόλεων, ἢ τειχῶν, ἢ πύργων ἄλλων δυνάμεων ἀπὸ σωτηρίας, καὶ κράτει γιγνομένων. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν, εἰ γὰρ

σι. Παρὰ δ' Αισχίνῃ ἐν τῷ περὶ τ παραπρεσβείας, ἡ προβολὴ τοιοῦτόν τι λέγουσιν, ἀπὸ τ ποιεῖσθαί τινα ἀδικεῖν.

Προβούλευμα, τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθέν, πρὶν εἰς τὸν δῆμον εἰσενεχθῆναι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αισχίνου.

Προβόλιον, εἶδος δόρατος, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸς τὴν τ συῶν θήραν. Ὑπόκειται ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν Τυρρηνικῶν Τροπαίων, καὶ μεταφορᾶς ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι. ὅπερ ὁ δόρυ σημαίνει, πολλάκις ἐστὶ μαθεῖν καὶ ἐν Ξενοφῶντος κυνηγετικοῦ.

Πρόβολοι, αἱ εἰς θάλασσαν ἐγκείμεναι πέτραι, καὶ οἷς ἀκταὶ λιμένες. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Πρόεδροι, οἱ πληρούμενοι τῶν Πρυτανέων καθ' ἑκάστην Πρυτανείαν, εἷς ἐξ ἑκάστης Φυλῆς, πλὴν τῆς πρυτανευούσης, οἵ τινες τὰ περὶ τὴν ἐκκλησίαν διῴκουν, ἐκαλοῦντο δὲ Πρόεδροι, ἐπειδὴπερ προήδρευον τῶν ἄλλων ἁπάντων. πολλάκις δ' ὅδε τοιοῦτόν παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὡς καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ κατ' Ανδροτίωνος, καὶ Αισχίνῃ ἐν τῷ περὶ

Κτησιφῶντος. ὅτι δὲ ὁ καλούμενος Ἐπισάτης κληροῖ αὐτοῦ, εἴρηκεν Αἰσχύλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Προηροσία, Υπερείδης Δηλιακῷ. ὄνομα θυσίας.

Προθεσμίας νόμος, Δημοσθένης ὑπὲρ Φορμίωνος, τὴν τῶν πέντε ἐτῶν ἂν λέγοι προθεσμίαν ὁ ῥήτωρ, ὡς ἐν τῷ λόγῳ ὑπομιμνήσκει, καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μνησίθεον, εἰ γνήσιός ἐστιν ὁ λόγος.

Πρόκλησις. εἰώθεσαν ὁπότε δικάζοιντό τινες, ἑξαιτεῖν ἐνίοτε θεράποντας, ἢ θεραπόντων εἰς βάσανον, ἢ εἰς μαρτυρίαν τῶν πράγματος· ἃ τοῦτο ἐκαλεῖτο πρόκλησις· τὸ δὲ γραμματεῖον τὸ περὶ τούτου γραφόμενον, ὀνομάζετο πρόκλησις. παρὰ πολλοῖς δὲ ὅτι ῥήτορσι. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, καὶ περὶ ὧν πρόκλησις γίνεται, δηλοῖ.

Προκάνια, Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Δίδυμος δὲ προκάνια φησίν ἐστι, κυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι. Αἰσχύλος δὲ ὁ γραμματικὸς καὶ Κρατῖνος τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, οὕτω φασὶν ὀνομάζεσθαι. ἔοικε δὲ καὶ πυρῶν εἶναι καὶ κριθῶν γίνεσθαι, ὡς Ἀντικλείδης ἐν τοῖς ἐξηγητι-

κοῖς ὑποσημαίνει, Δήμων δὲ ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν φησι. Καὶ περιστιάδα δύο καίρεις κατειλημένας μυρσίνῃ.

Προμετρητὴς, ὁ τοὺς παρασκομβύους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἑκάστου διαμετρῶν, καὶ ὁ τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων, Προμετρητὴς ἐκαλεῖτο. Υπερείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ταρίχους, καὶ Δείναρχος κατ' Αγασικλέους, Σκύθου τοίνυν τοῦ Προμετρητοῦ υἱὸς, ἐν δημόταις γέγονε, καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκεν, καὶ ὑμεῖς σιλλαμβανόμενοι παρ' αὐτῷ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε.

Πρόνοια, Αισχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ὠνομάζετό τις παρὰ Δελφοῖς Αθηνᾶ Πρόνοια, διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι, ἢ ὅτι προύνόησεν ὅπως τέκοι ἡ Λητώ. ταύτην ὁ Ηρόδοτος ἐν τῇ ὀγδόῃ Γρονοίην ὀνομάζει. ἱστορήκασι δὲ περὶ αὐτῆς ἄλλοι τε, καὶ Στάφυλος ἐν τῷ περὶ τῶν Αιολέων.

Πρόπεμπα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὴν Μειξιδήμου γραφὴν, εἰ γνήσιος, ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Αγνίου κλήρου. Δίδυμος μή ποτέ φησιν

Digitized by Google

ἄλλα τινά ἐστιν ὑπόμνημα τὰ περὶ τῆς καταβολῆς· εἰσὶ γὰρ οἱ τὰ πέμπτα τῶν ἡμιμάτων προκαταβάλλεσθαί φασιν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀπολλοδώρου ὑπομνήματι. εἰ μὴ ἄρα πρόπεμπτα ὡς Δημοσθένης πρὸς ἡμέρας πέντε· τοῖς γὰρ μεγάλαις δίκαις καὶ λήγει μία ἡμέρα πρὸς τὴν κρίσιν.

Προπεπωκότες, αἱ μὴ τῷ προδεδωκότες. ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγει προπεπωκέναι, πρὸ τῶν συμποσίων· πολλὰ μὲν ἀργυρώματα τῶν προφερημένων, πολλὰ δὲ χρυσώματα τῷ Προυσίᾳ. καὶ Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος,

Τάδε μὲν βύσσεις φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
Δορικλυμάντους Δαναῶν μόχθους.
Οἷς εἰσωκλισίας.-

Προπύλαια, ταῦτα Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, δυσάλωτα μὲν δηλικῶς λέγεσθαι, ἅτε ὀχυρωμένων τῶν προπυλαίων ὑπὸ τῆς Φυκικῆς· βέλτιον δ' ἂν ἀναφορικῶς ἀκούειν, ὅτι γὰρ τῶν πάνυ γνωρίμων οὕτω λέγειν εἰώθασιν. ἐν γοῦν τῷ καθ' Αἰσχίνου αὐτὸς ὁ Δημοσθένης φησὶν, Ἥρετο Σάτυρον τυτονὶ τὸν κωμικὸν ὑποκριτήν. πρὸς

δὲ τῶν πρὸ πυλαίων τ Ακροπόλεως, ὡς ἐπὶ Ευθυμένους ἄρχοντος οἰκοδομεῖν ἤρξαντο Αθηναῖοι, Μνησικλέους ἀρχιτεκτονοῦντος, ἄλλοι τε ἱστορήκασι, καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ. Ηλιόδωρος δ' ἐν πρώτῳ περὶ τ Αθηνῶν Ακροπόλεως, μθ' ἕτερα καὶ ταῦτά φησιν, Εν ἔτεσι μὲν πέντε παντελῶς ἐξεποιήθη, τάλαντα δὲ ἀνηλώθη δισχίλια δώδεκα, πέντε δὲ πύλας ἐποίησαν, δι' ὧν εἰς τὴν Ακρόπολιν εἰσίασιν.

Προσεποιήσαντο, ἀντὶ τοῦ ἀντεποιήσαντο. Ισαῖος ἐν τῷ περὶ Νικοδήμου. οὐδεὶς πώποτε προσεποιήσατο, οὐδ' ἠμφισβήτησεν τῆς κληρονομίας ἐκείνων.

Πρόκλησις, ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις, καὶ προσκαλέσασθαι, τὸ προαγγέλλειν εἰς δίκην. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀγνίαν κλήρου, καὶ Υπερείδης ἐν τῷ πρὸς Δάμιππον. Valckenar. Lect. Amon. p. 127

Προσπάλλοι, Λυσίας ἐν τῷ περὶ Μακαρτάτου κλήρου. Πρόσπαλτα δῆμος τῆς Ακαμαντίδος.

Προσάται, οἱ τῶν μετοίκων Αθήνησι προεστηκότες, Προστάται ἐκαλοῦντο, ἀναγκαῖον γὰρ ἦν ἑκάστῳ τῶν μετοίκων, πολίτην τινὰ Αθηναίων

νέμειν προσαπτέον. Υπερείδης ἐν τῷ κατ' Αριστογείτονος. μέμνηται καὶ Μένανδρος ἐν ἀρχῇ τῆς Γεωργίας.

Προσασία, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ονήτορος. Ταῦτα οὐχ ὁμολογουμένη προσασία, ἀπὸ τοῦ βοήθια, προϊσαμένου τινὸς καὶ ἐπικουρουμένου τῷ ἀδικουμένῳ. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας, Ὡς δεῖ τὰ τῶν Ἀθηναίων Ακροπόλεως προπύλαια μετανεῦσαι εἰς τὴν προσασίαν τῆς Καλλιάς. Δίδυμος τὴν προσασίαν φησὶ κεῖσθαι, ἀντὶ τῆς προσάσεως, τουτέστι τοῦ ὑπὲρ ἑνίων προσάσθαι καλουμένης.

Πρὸς τῇ Πυλίδι Ερμῆς. Δημοσθένης ἐν τῷ καθ' Ευέργου. Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀθηναίων, φησὶ περὶ τῆς πρὸς τῇ Πυλίδι Ερμοῦ, ὡς ἀρξάμενοι τειχίζειν τὴν Πειραᾶ, οἱ Εννέα Αρχοντες τῶτον δυσθένεις ἐπέσχαψαν ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν· οἱ δ' ἀνέθηκαν, βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.

Προσιμήματα, ἔστι μὲν ἃ ἐν τοῖς νόμοις ὡρισμένα κατὰ τῶν ἀδικούντων, ὥσπερ ἡ Επωβελία παρὰ Ισαίῳ ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα ἃ προσιμάται τὸ δικαστήριον, ὡς

ἐὰς δείκνυσι Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Προσβήματον, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Ὅσα τε οὖν αὐτὸς τὸ τοιοῦτον προσβήματον. αὐτὴ τὴν ἀγορὰν, καὶ τὸ μίασμα. καὶ προσβήματι δὲ παρὰ τοῦτο λέγεται, σὺν γοῦν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, καὶ παραλλήλου πάντα τὰ ὀνόματα ὁ ῥήτωρ. καὶ πάλιν δὲ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Δεινάρχῳ καὶ Ἰᾷ κατὰ Φορμισίου ἀσεβείας.

Προτέλεια, Λυκοῦργος ἐν Ἰαῖ περὶ τῆς Ἱερείας. τὰ πρὸ τοῦ τελεσθῆναί τινα τῶν εἰς τὸ θεῖον ἀναφερομένων γινόμενα, ἢ διδόμενα, καλεῖται Προτέλεια.

Προφερεῖς, οἱ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτροι δὲ φαινόμενοι. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.

Προσφορὰ, ἀντὶ τοῦ πρόσοδος. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λυσίου φόρου· καὶ παρ' ἄλλοις δὲ πολλοῖς.

Προχειροτονία, ἔοικεν. Ἀθηναίοις τοιοῦτόν τι γίνεσθαι, ὁπόταν τι βουλῆς προβουλεύσασης εἰσφέρηται εἰς τὸν δῆμον ἡ γνώμη, πρότερον γίνεσθαι χειροτονίαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πότερον δοκεῖ

πρὶ τ̃ πεθβελθθέντων σέφανος τ̃ δ̃μον, ἢ ἀρκεῖ τὸ πεθβούλθμα. ταῦτα δ' ὑπομνμάτεται ἐν τῷ Λισίου πεὸς τὸν Μειδίμε γραφήν.

Προχειρητέα, Λυκοῦργος ἐν τῇ Κροκωνιδῶν δικαστήρια. ἑορτὴ τ̃ Ἀθηναίοις γραφομένη ὅτε δοκεῖ ἀτέναι ἡ κόρη.

Πρυτανεῖα, Ἰσοκράτης ἐν τῇ πεὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς τὰ πρυτανεῖα· ἐν οἷς δὲ ἀρχαιότατον ὅπου κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων, καὶ ὁ διώκων.

Πρυτανείας, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πεὸς Νικοκλέα. ἔστι δὲ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐν πρυτανείᾳ, ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἓξ, ἢ τεσσαράκοντα πέντε· καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει. διείληπται δὲ πεὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Πρυτανεύοντα, χωρίως μὲν αὐτὸ τὸ πρυτανεῖα ὄντα· ἀντὶ δὲ τ̃ διοικοῦντα, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· ἐν δὲ δευτέρᾳ Φιλιππικῶν, πρυτανεύομεν φησὶν, ἀντὶ τ̃ διοικοῦμεν, καὶ διατρεφόμεθα.

Πρυτάνεις, τὸ δέκατον μέρος τ̃ βουλ̃ τ̃ Γεν- Periz. ad Ael. V.H. 9,39 p. 634 ed. Gron.

Digitized by Google

Τακοσίων, πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς Φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τ βουλῆς τεταγμένα, Πρυτάνεις ἐκαλοῦντο· ἐπρυτάνευον δὲ ἐπὶ διαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα Φυλαὶ κλήρῳ λαχοῦσαι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Διαπεσοῦντες δὲ ὁ Πρυτάνεις ἤδη τῷ Φιλίππῳ διὰ τινα πρὶ τὰ Κελτικὰ καταστασιάσαντι, ὁ Ἡρακλείδῃ ὑπάτῳ ἔδοσαν εἶναι).

Πυθόδωρος, Δημοσθένης. ὄνομα κύριον.

Πυανοψία, Λυκοῦργος ἐν τῷ κγ Μενεσαίχμου, Καὶ ἡμεῖς Πυανοψίαν ταύτην τινὰ ἑορτὴν καλοῦμεν, οἱ δ' ἄλλοι Ἕλληνες Παναψίαν, ὅτι πάντας εἶδον καρποὺς τῇ ὁ. Ἀπολλωνίῳ, κὴ χεδὸν ὁ περὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἑορτὴν γεγραφότες, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ, τὰ Πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φησι· δεῖν δέ φασι λέγειν Πυανέψια, καὶ ὁ μῆνα Πυανεψιῶνα, Πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ εἰ Εἰρεσιώνη ἄγεται.

Πύγελα, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίδ, εἰ γνήσιος. πόλις ὅτι ἐν τῇ Ἰωνίᾳ τὰ Πύγελα, ἣν Θεόπομπός φησιν ἐν ἑπτὰ λαβεῖν τοὔνομα, ἀπὸ

Τῶν μεῖ Ἀγαμέμνονός πνες διὰ νόσον πλεὼ περὶ τὰς Πυγὰς, σὺν αὐτῷ καπέμεινεν.

Πτώματα ἐλαιῶν, Λυσίας ἐν τῷ κατ᾽ Νικίφρου. λέγοι ἂν ἤτοι ⓜ καρπὸν ⓜ ἀποπεπωκότα τῶν φυτῶν, ἢ αὐτὰ τὰ δένδρα καθά πνα τύχην πεπωκότα.

Πυελίδα, τὸ ὑφ᾽ ἑμῶν λεγόμενον σφεναλιδοφυλάκιον. Λυσίας ἐν τῷ κατ᾽ Εὐφήμου, καὶ Αἰσχοφάνης Ἡφοσιν.

Πύθια, Υπερείδης φησὶ Ἀπελλαῖ ⓜ, ἄπορον πῶς ἀπὸ Τύπου ἐξημάπτομαι παρὰ τῷ Διδύμῳ, κἀγὼ οὐ δι᾽ ὧν ἔδει ὁ γραμματικὸς, ὠνόμασε τὰ Πύθια ἑορτὴν, ἀλλὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα.

Πνυκὶ, Υπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρεφίλου φησὶ τῷ Τῷ Φησί. Καὶ ἡ Πνυκὸς ἔστιν διεσκεδασμένη. ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησία οὕτως ἐκαλεῖτο, πολλὴ δ᾽ ἡ μνήμη αὐτῆς παρ᾽ Ἀττικοῖς. Κλείδημος δ᾽ ἐν τετάρτῳ Περιηγήσεως, συμβῆναί φησιν εἰς τὴν Πνύκα ὀνομασθῆναι, διὰ τὸ πυκνοικῆσαι πανταχόθεν.

Πύλαι Ἡ Πυλαία καὶ Πυλαγόραι. Πύλας μὲν καλοῦσιν αἱ Θερμοπύλαι. Δημοσθένης Φι-

Digitized by Google

λιποντας· ἐκλήθησαν δὲ οὕτω διὰ τὸ στενὴν τὴν εἴσοδον ἀπὸ Θεσσαλίας εἰς τὴν Φωκίδα παρουσιάζειν. Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο, ἵνα εἰς τὰς Πύλας συνόδους τῶν Ἀμφικτυόνων. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὅπου δὲ τὴς ἐγίνετο σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς Πύλας, Υποδίδης τε ἐν Δελφοῖς, καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ εἰρήκασιν· ἐπέμποντο δὲ ἀπὸ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας πυλαγόραι· μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων πολλοὶ ὥσπερ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, καὶ Αἰσχίνης ἐν τοῖς δευτέραις Θεσμοφορικαῖς λόγοις.

Πυλαγόραι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῶν Ταώων, ὄνομα χωρίου.

Πύρρα, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γήσιος. Πύρρα μία πόλις ἐστὶ τῶν ἐν Λέσβῳ, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ τοὺς περιόδους γράψαντες.

Γωλῆται καὶ πωλητήριον, οἱ μὲν πωλῆται, Ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησι δέκα οὖσα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἰς ἐν τῆς Φυλῆς ἑκάστης· διοικοῦσι δὲ τὰ πωλούμενα ὑπὲρ τῆς πόλεως πάντα·

πέλη, ἢ μοπάλλα, ἢ μιδώσης, ἢ τὰ δημευόμενα. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου δευτέρῳ. διαλλαγὴν δὲ περὶ αὐτῶν Αἰσχύλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Γωλητήριον δὲ καλεῖται ὁ τόπος, ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταί. Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου πολλάκις.

Πῶλες, ἀντὶ τοῦ πωλοῦσι. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον· ἔστι δ' ἀμφότερα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος Ἀνδρείοις.

Γωλῶσι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. Ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσι ἢ ἀποπεφασμένως. Δίδυμος φησὶν ἀντὶ τοῦ παρεῖναι φανερῶς, πωλεῖν δὲ τὸ παρέχειν ἑαυτὸν τοῖς βουλομένοις, ὅταν καὶ τὸ πωλοῦν ὁπόθεν ἔστι πρᾶσιν. ἐγὼ δέ φημι, ὅτι κυρίως ἔταξε νῦν ὁ ῥήτωρ τὸ πωλεῖν, φησὶ γὰρ ὁ νόμος οὐκ ἐᾶν ἐπὶ ταύτης μισθοῦν λαβεῖν, ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου καθίζωνται, ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσι ἢ ἀποπεφασμένως.

Πώμαλα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· οὐχ ἵνα ἀξέλθητε πώμαλα. ἔστι δὲ τὸ μὴ πῶ, δῶρον, πεπέμενον αὐτὸ τοῦ πό-

Digitized by Google

σιν· τὸ δὲ μάλα ἤτοι σφόδρα, ἢ ἐν παρηθείᾳ λεγόμενον ἐν τῷ πάμαλα, οἷς οὐ μαίνῃ, οὐ παύ. πολὺ δέ ἐστιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καταμαθεῖν.

Αἰσχύλος ἐν Καικάλῳ.

Λοιδορία τις ἐγένετ' ὑμῖν πάμαλος,
Οὐδὲν εἶπον αὐδενί.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ρᾶσσαι, ἀπὸ τοῦ ῥάους ἔχων τὸ τ' νόημα. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ρωμαῖα, Γωβρίδης Δηλιακῷ. ἔστι δ' ἥπερ πλησίον Δήλου.

Ρητορικὴ γραφή, Ἰσοκράτης ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην. ἔοικε ῥητορικὴ γραφὴ καλεῖσθαι, ἡ κατ' ῥήτορος γράψαντός τι, ἢ εἰπόντος, ἢ πράξαντος παράνομον. ὃ ἅπαξ λεγόμενον παρὰ τοῖς ἀττικοῖς ἐστι κατὰ Πρυτάνεως· καὶ ὑπερβατικὴ ἐστι καὶ ἐπιτάττου, ἴσασι δὲ καὶ τοῦτο ῥητορικαὶ γραφαί τινες καλοῦνται, ὅπου κατὰ διαφόρους νόμους αἱ τῶν ῥητόρων γραφαὶ εἰσάγονται, ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ πρυτάνεως, εἰ γνήσιος, ὑπομιμνῇ.

Ῥίνων, Ἰσοκράτης ἐν τῷ πρὸς Καλλίμαχον πα-

ἐσχαφῆ, κύειν.

Ροδοδαφνών, γυνὴ μὴν Υσσαπου, Ξέρξου δὲ καὶ Δαρείου μήτηρ.

Ροδωνιὰ, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀρεθουσίας ἀνδραποδῶν. ῥοδωνιά ἐστιν ἡ τῶν ῥόδων φυτεία, ὥσπερ ἰωνιὰ ἡ τῶν ἰῶν; ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιήγησεως δηλοῖ.

Ρόδιον, Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ τῆς Πολυθυκίου στρατηγίας. ῥόδιον καλεῖται παρὰ μὲν ῥόδον μὲν ἐπὶ τῶν κοπτῶν ἀκροάμυον, ὅταν σφοδρῶς ἐλαυνώσιν. τοιοῦτον παρὰ πολλοῖς τὸ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἰπποδοτι, καὶ Θουκυδίδῃ ἐν πεμπτῇ.

Ρόπαρον, Ἀσκίας κατ' Ἀνδροκύδου ἀσεβείας. Ἐδησε μὲν ἵππον ἐπὶ τῆς ῥόπαρου τῆς ἱερᾶς. νυνὶ μὲν τῆς δούρατος κρίκον λέγουσι καὶ ἄλλοι, Αἰσχύλος Ἀμφιαράῳ, Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ἕκτῳ.

Ρυζὰ, σιτηρεσαλμυρὸν εἶδος ὃ ἐστι ποτηρίου. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου, σκηπτομένως φησὶ ἡμῶν λεγόμενα. ὁμοίως Κρατῖνος ἐν Ὥραις.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ

Σαβοὶ, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ⓐ μὴν, Σαβοὺς λέγεσθαι τοὺς τελουμένους τῷ Σαβαζίῳ, τουτέστι τῷ Διονύσῳ, καθάπερ τοὺς τῷ Βάκχῳ, Βάκχους. ⓦ ἢ αὖ ⓦ εἰς Σαβάζιον καὶ Διόνυσον φασιν ἄλλοι τε, καὶ Ἀμφίθεος δ' ὑπέρῳ τῶν Ἡρακλείας. οὕτω δὲ φασι καὶ τοὺς Ἑλληνας ἔνιες, τοὺς Βάκχους Σαβοὺς καλεῖν· Μνασέας ⓐ ὁ Παταρεὺς υἱὸν εἶναί φησι τὸν Διονύσου Σαβάζιον.

Σείεινα, Λυκοῦργος ⓐ τῆς Διοικήσεως. Σείεινα, Σείειον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀσσάθητον, οἷ θέλεσθαι, καθά φασιν ⓐ γλωσσογράφοι, καὶ Σειρὸν ⓐ ὁ λέπτος καὶ διαφανὴς χιτών, ὕθετος ⓐ τότε ὅτε ἔστιν ὁ Σείειος. ἔστι ⓐ καὶ Σεῖεις πόλις Ἰταλική· καὶ τάχα τὰ ἔνθεν ὑφάσματα, ἢ ἴνα ἄλλα Σείεινα εἶπεν ὁ Ῥήτωρ· ἐν ἐνίοις μέντοι χωλὸς τὸν τ γράφεται Σέεινα.

Σεμναὶ Θεαὶ, οὕτω καλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὰς Εὐμενίδας.

Σέρρειον τεῖχος καὶ Σίρριον, ὀνόματα χωρίων.

Σεσημασμένῳ, ἀντὶ τοῦ ἐσφραγισμένῳ. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Αντίου ὀρφανικῷ.

Σθύης, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεομνουβούλου. ἔστι δέ τις τῶν ἐν Θράκῃ βασιλέων.

Σικὸς, ἐπιγράφεται λόγος Λυσίου ἐν τῇ κατὰ δυσεβείας περὶ τῆς σικοῦ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾧ δῆλόν ἐστιν ὡς περὶ ἐλαίας σικοπείσης ὁ λόγος ἐστί. γράφει δὲ καὶ ταυτὶ ὁ Ρήτωρ, Ος δύο ὅτι ἐγεώργησεν, οὔτε τὴν ἰδίαν ἐλαίαν, οὔτε μορέαν, οὔτε σικὸν ἔφαλεν. μή ποτε οὖν τὰς μὲν ἰδιωτικὰς, ἐλαίας καλοῦσι, τὰς δὲ δημοσίας, μορέας, σικὸν δὲ ὡς ἔοικε καὶ μορέαν ὀνομάζουσι πολλαχοῦ.

Σπερχεῖον, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ανδροπίωνος, χωρίον δὲ τῆς Πειραιέως οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Αριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς.

Σημεῖα, οὕτω λέγουσι τὰς σφενδόνας. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον.

Σθένελος, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διογείτονα· καὶ ἐν ταῖς Διδασκαλίαις φέρεται ὁ Σθένελος γραφῶ-

Digitized by Google

δίας ποιητής. ἐκωμῳδήθη ὑ αὐτὸν ὁ τοῦ Πλάτωνος Λάκωνας γράψας, ὡς πάλιστα ἐπισφετερίζόμενον.

Σίγλον, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. πόλις ἐστὶ τῆς Τρῳάδος, ἐκ ἀπωθεν τοῦ Ἰλίου.

Σιμὸς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. εἷς τῶν Ἀλιβαίων οὗτός ἐστι τῶν δεκαοκτὼ συμπροδόξη τῷ Μακεδόνι.

Σίμων, ὄνομα κύριον.

Σίμυλος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος φησιν, Ἀλλὰ μαθὼσας ἑαυτὸν τοῖς βαρυσόνοις ὑποκριταῖς Σιμύλῳ, ἢ Σωκράτει.

Σινώπη, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ἡρόδικος ἐν γ κωμῳδουμένων φησὶν ὅτι Σινώπη ἡ ἑταίρα Ἀβυδος ἐγένετο, διὰ τὸ γραῦς εἶναι, καὶ φθονεῖσθαι Σινωπῆσαι, τοῦτο πεποίηται πρὸς τὴν ἑταίραν Σινώπην, ἐκωμῳδήθη γὰρ ὅτι τῷ καταμιμῆσαι, καθάπερ Ἀλεξις ἔφη, καὶ Σινωπήτης.

Σιπύα, Λυσίας ἐν τῷ περὶ ἡμικλείου τῶν Μακαρτάτου χρημάτων. σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ Σιπύα, ἐστὶ δὲ πολλαχοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Εὔπολις Χρυσοῖς, Ἀλεξοφῶν Τελμισεῦσιν.

Digitized by Google

Σιτηρέσιον, τὸ διδόμενόν τισιν εἰς ξηφιά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τελωνημάτος.

Σῖτος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αφόβου πρώτῳ. σῖτος καλεῖται ἡ διδομένη πρόσοδος εἰς ξηφιὰ ταῖς γυναιξίν, ἢ τοῖς ὀρφανοῖς, ὡς ἐξ ἄλλων μαθεῖν ὅστι, καὶ ἐν τῷ ἐκ τῆς Σόλωνος πρώτου καὶ τῆς Αξονος, καὶ ἐκ τῆς Αριστοτέλους Αθηναίων πολιτείας. Τιμαχίδας δὲ καὶ ἄλλοι παρὰ τοῖς Αττικοῖς σῖτον λέγεσθαι τὸν τόκον· ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἐν μιᾷ ἑνὸς οὐδέποτε παρ' αὐτοῖς ὁ τόκος σῖτος καλεῖται.

Σιτοφύλακες, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλιφένους εἰσαγγελίᾳ. Αρχή τις ἦν Αθηναίοις, ἥτις ἐπεμελεῖτο ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πραθήσεται, καὶ τὰ ἄλφιτα καὶ οἱ ἄρτοι ἦσαν δὲ οἱ Αριθμὸν πεντεκαίδεκα μὲν ἐν ἄστει, πέντε δ' ἐν Πειραιεῖ, ὡς Αριστοτέλης ἐν Αθηναίων πολιτείᾳ.

Σκαμβωνίδαι, Λυκοῦργος ἐν διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν. ἐξ οὗ δῆμος τὸ Λεοντίδος.

Σκαφηφόροι, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Αγασικλέους φησίν· οἱ μὲν Σκαφηφόροι ἔφηβοι εἰς τὴν Ακρόπολιν ἀναβήσονται, οὐχ ὑμῶν

ἐλθόντες χαρὶν τ πολιτείας, ἀλλὰ τῷ ἀργυρίῳ, οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι. Δημήτριος γοῦν ἐν τείτῳ νομοθεσίας φησὶν, ὅπ τεθσέταξεν ὁ νόμος τοῖς μετοίκοις ἐν ταῖς πομπαῖς, αὐτὸν μὲν σκάφας φέρειν ταὶ ὑδριαφόρας αὐτῶν ὑδρεῖα, καὶ σκιάδια. διείλκυται δὲ τοῦτων καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν νόμων. V. Perizon. ad Ael. V. H. VI. 1.

Σκαφίον, Ἀντιφῶν ἐν τῷ τεθς τὴν Δημοσθένους χαριτὶ ἀπολογία. ὅπ ἦν τὸ σκαφίον εἶδος Κουρᾶς, καὶ Αἰσχίνης ἐν Γήρᾳ.

Σκυτοποιοῦντα τὸ τεθχμα, Υπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου, διὰ τὸ σκυτοτομούμενον καὶ κατασκυτάζοντα καὶ πλατύνοντα.

Σκηνήτης, Ἰσοκράτης τραπεζητικῷ. Πυθόδωρον γάρ φησι Σκηνήτην καλούμενον. ἔοικεν ἐπώνυμον εἶναι. μήποτε δὲ ὡς εἰς ἀγοραῖον καλούμενον, ἐπειδὴ ἐν Σκηναῖς ἐπιτεθείκειτο πολλὰ τῶν ὠνίων.

Σκηνὴν δὲ οὐκ ἔχουσιν, οὐδὲ γὰρ ταύτην λαβόντες ἀναφέρουσι. Δημοσθένης ἐν τῷ τεθς Σπουδίαν. ἔοικε δὲ σκιάς τις εἶναι, ὅπερ οἱ μὲν κόσμον τινὰ γυναικεῖον εἶναί φασιν, οἱ δὲ σκιάδιον.

Σκῆψις, Δημοσθένης κατ' Αἰσχινάτους. πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Τροίᾳ, ἧς μνημονεύουσιν ἄλλοι τε, καὶ Ἔφορος ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ.

Σκίαθος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. νῆσός ἐστι πλησίον Εὐβοίας.

Σκιάποδες, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. ἔθνος ἐστὶ Λιβυκόν. Κτησίας ἐν περίπλῳ Ἀσίας φησίν. Ὑπὸ δὲ τούτων Σκιάποδες ὄνομα, τοὺς τε πόδας ὥσπερ αἱ χελῶναι ἔχουσι καὶ τὰ πλατέα, καὶ ὅταν θέρμη ᾖ, ὕπτιοι ἀναπεσόντες, ἄραντες τὰ σκέλη, σκιάζονται τοῖς ποσίν.

Σκίρον, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰρείας. Σκίρα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών. Φασὶ δὲ αἱ χράψαντες περί τε ἑορτῆς καὶ μηνῶν Ἀθήνησιν, ὧν ἐστι καὶ Λισιμαχίδης, ὡς Σκίρων σκιάδιόν ἐστι, μεθ' οὗ φερόμενοι ἐξ Ἀκροπόλεως, εἰς ἅγιον τόπον καλούμενον Σκίρον πορεύονται, ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς Ἰρεία, καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεύς, καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου· κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεοβουτάδαι, σύμβολον δὲ τοῦτο γίνεται τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ σκέπας ποιεῖν, ὡς τούτου

τῦ χρόνου ἀρίσου ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν. καὶ Ἀθηναίοις δὲ Σκιράδα πρῶτον Ἀθηναῖοι, ἰὼ Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος, ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντεως κεκλῆσθαι, Πραξίων δὲ ἐν δευτέρᾳ Μεγαρικῶν, ἀπὸ Σκίρωνος.

Σκιρόφια, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου. Σκιρόφια ἔλεγον τὰ κυβεύτηρια, ἐπειδὴ διέτελουν Σκίρωνι τῷ κυβεύοντες, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ πεντηκοστῇ ὑστοσημαίνῳ.

Σκωθικαὶ, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχείου καὶ Πυθαγόρου, εἰ γνήσιος. εἶδός τι ὑποδήματός εἰσιν αἱ Σκωθικαὶ, ὡς Ἀλκαῖος ἐν πεντηκοστῇ ὀγδόῃ. --Καὶ Σκωθικαὶ ὑποδησάμενοι.

Σμικυθίων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχράτους, ὄνομα κύριον.

Σόλοι, Ἰσοκράτης Εὐαγόρᾳ, Σόλοι ἡ μὲν Κυπρικὴ πόλις, ἡ δὲ τῆς Κιλικίας, ὡς ἄλλοι τε ἱστοροῦσι, καὶ Ἔφορος ἐν τῇ πέμπτῃ.

Σπαρτωλὸς, Ἀντιφῶν ἐν τῷ ὑπογραφομένῳ ὑπὲρ Ἐργοπικοῦ Τιμοκράτους, Πόλις ἐστὶ τῆς Βοιωτικῆς ἡ Σπαρτωλός.

Σπερμολόγος, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Digitized by Google

λέγεται τι μικρὸν ὀρνιθάριον κολοιῶδες, σπερμολόγος ὠνομασμένον ὡς ἔοικεν, ἀπὸ τῶν τὰ σπέρματα ἀναλέγειν, οὗ μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι. λέγεται οὖν ἀπὸ τούτου, ὁ βίαιος καὶ βιοκαταφρόνητος ἄνθρωπος· ἢ ἴσως ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων διαζῶν ὁ σπερμολόγος.

Στασιώτης, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. Γρὶ τοίνυν ὧν Ἀπόλλοξις κατηγόρηκεν ὁ στασιώτης ἰδίᾳ ἐγὼ, καὶ ὁ πάππος ὁ ἐμός. ἔοικεν νῦν ὁ Ῥήτωρ ἰδίως ἐπὶ τῆς δρυφόρου κεχρῆσθαι τῷ ὀνόματι· ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς φησὶν ὅτι ἐκ μὲν τοῦ μὴ Τυραννοκτόνους ἠδυνήθησαν οἱ πρόγονοι καλέσαι, τοῦ δὲ δρυφόρους ἠδυνάτησαν.

Σταφυλοδόκειον, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους. ἔστι δὲ τὸ καλούμενον πατητήριον, ὡς Ἀνδροτίων ἢ Φίλιππος ἐν τῷ Γεωργικῷ.

Στεφανηφόρος, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Στεφανηφόρου ἱερὸν ὡς ἔοικεν ἰδίᾳ ἐν ταῖς Ἀθήναις· εἴη δ' ἂν ὁ Στεφανηφόρος ἤτοι τῶν Ἡρακλέους υἱέων εἷς τῶν γνησίων ἐκ τῆς Θυέστου θυγατρός, οὗ μνημονεύει Ἑλλάνικος

Digitized by Google

λαϊκος ἐν δεκάτῳ Φορφυρίδος, ἢ μή ποτε τῦ Ατλικοῦ Στεφανηφόρου τὸ ἱερὸν λεῖ, οὗ πάλιν ὁ αὐτὸς Ελλαδικος ἐν δευτέρᾳ Ατθίδος μέμνηται.

Στεφανῶν δὲ νενικηκότας, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, ἀντὶ τῦ λεμῶν. καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως φησιν. Αλλα μεὶ καὶ Καλλιαθένει ἑκατὸν μναῖς ἐστεφανώσατε, & παρ' ἄλλοις ἀπὸ ταύτης τ ἐννοίας τὸ στεφανοῦν, ὡς παρά τε Θεοπόμπῳ ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑβδόμῃ, & Μενανδρῳ ἐν Αυτοπενθουμένῳ.

Στειριεὺς, Υπερείδης κατ' Αρχεστρατίδου, δῆμος Φυλῆς τ Παιανιείδος Στειρία.

Στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τ παραπρεσβείας, ἵνα λεῖ ἐν τοῖς ἐπωνύμοις στρατεία, διδήλωκεν Αριστοτέλης ἐν Αθηναίων πολιτείᾳ λέγων, Εισὶ γὰρ ἐπώνυμοι δέκα μεὶ & τῶν φυλῶν, δύο καὶ & τεσσαρεάκοντα & τῶν Ηλικιῶν, & ἃ ἔφηβοι ἐγγραφόμενοι, πρότερον μεὶ εἰς λελευκωμένα γραμματεῖα ἀνεγράφοντο, κὴ ἐπεγράφοντο αὐτοῖς ὅτε Αρχων ἐφ' οὗ ἐπεγρά-

φησαν, καὶ ὁ Ἐπώνυμος ὁ τῷ πρώτῳ ἔτει ἐπιδημικός. νυῦν δὲ εἰς τὴν βουλὴν ἀναγράφονται, καὶ μετ' ὀλίγα. χρῶνται δὲ τοῖς Ἐπωνύμοις καὶ πρὸς τὰς στρατείας, καὶ ὅταν ἡλικίαν ἐκπέμπωσι, προσγράφοισι ἀπὸ τίνος Ἄρχοντος Ἐπωνύμου, μέχρι τίνου δὲ στρατεύεσθαι. διείληπται περὶ τούτων καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πεμπτῃ τῆς Ἀτθίδος.

Στρατηγοὶ, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ᾧ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν χειροτονούμενοι Στρατηγοὶ δέκα ἦσαν, ὡς μαθεῖν ἔστιν ἔκ τε τῆς Ἀριστοτέλους καὶ τῶν Ἀθηναίων πολιτείας Ἀριστοτέλους.

Στράβαξ, ὄνομα κύριον.

Στρέψα, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας, πόλις ἔστι τῆς Θρᾴκης, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Περσικῶν ἱστορεῖ. ᾧ δὲ πολῖται τῆς Στρέψης καλοῦνται Στρεψαῖοι.

Στρεπτοὺς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πλακοῦντος εἶδός ἐστιν οἱ Στρεπτοὶ, ὡς καὶ παρ' ἑτέροις.

Συμβιβάδης, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Δεξιοῦ

Δποσασίου, ὄνομα κύριον.

Σξύθης, Λυσίας ἐν τῷ κ͵ῆ Θεσσυβούλου. Σατράπης τίς βασιλικὸς ἰών.

Σξμφίδες νῆσοι, Δείναρχος Τυραννικῶν. νῆσοι ἰνές εἰσι μεταξὺ Ζακυνθου καὶ Ηλιδος κείμεναι.

Στρύμη, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς τελευταρχήματος. Ηρακλείδης ὁ Φιλοσέφανος ἐν τῷ περὶ Νήσων φησίν: Αποικίαι δέ εἰσι Θασίων ἐν τῇ Θράκης, Γάληψος, καὶ Στρύμη ἡ νῆσος. ἔστι δ' ἐμπόριον Θασίων. μεμνηται τῆς Θασίων πρὸς Μακεδονήτας περὶ τῆς Στρύμης ἀμφισβητήσεως Φιλόχορος ἐν πέμπτῃ, Αρχέλαον ἐπαγόμενος μάρτυρα.

Στύραξ, Λυσίας ἐν τῷ κ͵ῆ Λυσιθέου. Στύραξ καλεῖται τὸ κάτω τῆς δόρατος τραχήλιον, ὃ καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν εἰώθασιν, ὡς Θεοκλείδης που φησὶ, Στυρακίῳ ἀκοντίῳ, ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς Ⓜ μοχλόν.

Στρωτῆρ, Λυκοῦργος κατ' Αἰσχυλέου, τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων ὑπέμενα, στρωτῆρας ἔλεγον, ὡς φησι Δίδυμος. ἔστι τοῦνομα καὶ ἐν Βαβυλωνίοις Αεισοφώνοις.

Digitized by Google

Σύλας, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς στεφάνης τῆς τριηραρχίας, καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν. Ἐξόμνυος ὁπόταν μὴ συλαιῶσιν Ἀθηναίοις, ἐν ᾗ τοῖς ἐξῆς, ὥσπερ ἐξηγούμενος αὐτόν φησιν. Σεσυλήμεθα ἢ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν, ὑπὸ Φασηλιτῶν ὥσπερ δεδομένων Σύλων Φασηλίταις κατ' Ἀθηναίων, ἐπειδὴ γὰρ μὴ θέλωσιν ἀποδοῦναι ἃ ἔλαβον, ἢ δοῦ τις ἔχει ἄλλο ὄνομα θέσθαι τῷ τοιούτῳ, ἢ ὅτι ἀναιροῦνται τὰ ἀλλότρια, ἀντὶ τοῦ τὰς Συλήσεις Σύλας ἔλεγον.

Συλλογή, ὄνομα Ἀρχῆς. Ἰσαῖος ἐν τῷ μετοικισμοῦ σαφέστατα δηλοῖ.

Σύμβολα, τὰς συνθήκας αἷς δοῦ ἀλλήλαις αἱ πόλεις θέμεναι τάττουσι τοῖς πολίταις, ὥστε δικάζεσθαι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια· πολλάκις ἐν τῷ ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν Δημοσθένης, καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου.

Συμμορία, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου τρίτῳ. Οὐχ ἅπαν τὸ πλῆθος ὥσπερ παρ' ἡμῖν διῄρητο εἰς τὰς Συμμορίας Ἀθήνησιν, ἀλλὰ μόνοι οἱ πλούσιοι ἐσεφέρειν τῇ πόλει δυνάμενοι. ὁ γοῦν Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ

τῶν Συμμοριῶν φησι, περὶ τῶν χιλίων καὶ διακοσίων ἀνδρῶν λέγων τῶν πλουσιωτάτων. ἐκ τούτων τίνων οἶμαι δεῖν ποιῆσαι Συμμορίας ὡς περ εἴκοσι ναῦς εἰσι σώματα ἐξήκοντα ἑκάστην ἔλκουσαν. Υπερείδης δ' ἐν τῷ περὶ Πολυδύκτου φησιν. Εἰσὶ γὰρ ἐν τῇ Συμμορίᾳ ἑκάστῃ πεντεκαίδεκα ἄνδρες, οὐ δεῖ ὃ θαυμάζειν πῶς ὁ μὲν Δημοσθένης φησὶν ἑξήκοντα ἄνδρας ἔχειν τὴν Συμμορίαν, ὁ δὲ Υπερείδης πεντεκαίδεκα· ἐν γὰρ τῷ κατὰ Γασικλέους λέγει τὴν αἰτίαν, γράφων ταυτί. Εως μὲν οἱ πλουσιώτατοι προκρουόμενοι τὴν πόλιν σὺν πέντε καὶ ἑξ τριηραρχοῦντες μέτρια ἀνήλισκον, ἡσυχίαν ἦγον οὗτοι. ἐπειδὴ δὲ ταῦτα κατεῖδε Δημοσθένης, νόμους ἔθηκε τοὺς τριακοσίους τριηραρχεῖν, καὶ βαρεῖαι γεγόνασιν αἱ τριηραρχίαι, νυνὶ ὁ Φορμίων αὐτὸν ἐκκλέπτει. ὅτι δὲ καὶ οἱ δημοποίητοι ἐνεγράφοντο εἰς τὰς Συμμορίας, δεδήλωκεν ὁ Υπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πολυδύκτου πολλαχοῦ. Συμμορεῖται δὲ εἰσιν οἱ τὰ αὐτὰ αὐτοὶ μετέχοντες Συμμορίας, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ Υπερείδης δείκνυσι. διηρέθησαν δὲ Αθηναῖοι κατὰ Συμμο-

εἰας ὅτι Ναυσινίκου Αρχοντος, ὡς φησι Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ατθίδος.

Συγγραφεῖς, Ισοκράτης Αρεοπαγιτικῷ. Εἰθισμένον ἦν παρ' Αθηναίοις, ὁπότε δέοι πλῆθός τι αἱρεῖσθαι, ὥσπερ εἰς ῥητὴν ἡμέραν εἰσέφερε γνώμας εἰς τὸν δῆμον· τοῦτο δὲ καὶ πρὸ τῆς καταλύσεως τῶν νεῶν ἐγίνετο, καθὰ Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ φησίν. ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ οἱ περὶ τὸν Πείσανδρον ἐλθόντες, δύο τῶν λοιπῶν εἵλοντο, καὶ πρόπον μὲν τὸν δῆμον συλλέξαντες εἶπον γνώμην, Δέκα ἄνδρας ἑλέσθαι Συγγραφέας αὐτοκράτορας· τούτους δὲ συγγράψαντας γνώμην ἐξενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον, εἰς ἡμέραν ῥητὴν, καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται. ἦσαν δὲ οἱ μὲν πάντες Συγγραφεῖς τριάκοντα οἱ τότε αἱρεθέντες, καθά φησιν Ανδροτίων τε καὶ Φιλόχορος, ἕκάτερος ἐν τῇ Ατθίδι· ὁ δὲ Θουκυδίδης τῶν Δέκα ἐμνημόνευσε μόνων τῶν Προβούλων.

Σωφρονιστικοί, Ισαῖος ἐν τῷ κατ' Ελπαγόρου καὶ Δημοφῶντος φησὶν, Οἱ μὲν τὰ ἐν Πειραιῶς ἐγὼ ἀκούω Σωφρονιστικοὶ ἦσαν, πρὸς οὓς τὰ δημεύσιμα ἀπεφέρετο· καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ

κῆ Δεξίππου, εἰ γνήσιος, καὶ παν ἐφ' ὧν ἀνδρεῖός ὅτι οὗτος πρὸς τοῖς Θεσμοθέταις, γραφὰς γραφόμενος, πρὸς τοῖς Σωσθένους ἀπογραφὰς ἀπογράφων. μή ποτ' οὖν Ἀρχίας ἰὼν καθισαμένη μετὰ τῶν ἐν Πειραιῶς καθόδον ἡ Σωσθένους.

Σωτῆροι, Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τ Δημοσθένους γραφῇ ἀπολογίᾳ, ἐν τῷ πρὸ τ Λινδίων φόρῳ. ἔοικασι πρὰ Ἀθηναίοις τινὲς χειροτονεῖσθαι Σωτῆροι ἐπὶ τῷ σωτηρίᾳ.

Σύγκλητος ἐκκλησία. τῶν ἐκκλησιῶν αἱ μὲν ἐξ ἔθους, ἐν μιᾷ μόνῃ ἐγίνοντο· εἰ δέ τι ἐξαίφνης καταπεύσειεν, ὥστε χρῆναι ἐκκλησίαν, αὐτὴ ἐκαλεῖτο Σύγκλητος ἐκκλησία. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Συντάξις, ἀντὶ τοῦ συντεταγμένη οἴκησις. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Καὶ μίαν συντάξιν εἶχε τὴν αὐτὴν τοῦ τε λαμβάνειν, καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα. ἔλεγε δὲ ἑκάστοις φόροις συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶν ἔφερον ἡ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα, Καλλισθένους οὕτω καλέσαντος, ὡς φησι Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν. Υποθέσεις Δηλιακαὶ, συμ-

ταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες, ἡμεῖς δέ ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν.

Σωτηλεῖς, οἱ συνδαπανῶντες, καὶ συμφοφέροντες· τὸ δὲ τοιοῦτον σωτέλια καλεῖται, ὡς ἔστιν εὑρεῖν ἐν τῷ Αντιφῶντος περὶ τῶν Σαμοθρακῶν φόρου, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Σφιττὸς, Ισαῖος ἐν τῷ περὶ δημότας περὶ χωρίου. Σφιττὸς δῆμος τῆς Ακαμαντίδος.

Σφοδρίας, Ισαῖος ἐν τῷ κατὰ Μεγαρέων, εἰ γνήσιος· στρατηγὸς Λακεδαιμονίων ὁ Σφοδρίας· φησὶ δὲ αὐτὸν ὁ Καλλισθένης ἐν τῷ δευτέρῳ Ελληνικῶν, δυσθυμότερόν τε εἶναι λίαν, καὶ κοῦφον πρὸς τὰς ἐλπίδας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

ΤΑυρέας, ὄνομα κύριον.

Ταμίαι, Ισαῖος ἔν τινι τῶν κληρικῶν. Αρχαὶ τινες παρ' Αθηναίοις εἰσὶν οἱ Ταμίαι, δέκα τὸν ἀριθμόν· παραλαμβάνουσι δὲ οὗτοι τό τε ἄγαλμα τῆς Αθηνᾶς, καὶ τὰς νίκας, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλῆς,

λῆς, ὡς φησιν Αἰσχύλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. εἰσὶ δέ τινες καὶ τῶν τεττάρων Ταμίαι, ὡς ὁ αὐτὸς φιλόσοφός φησιν. ὅπου καὶ τοῖς Τεταρταρχίαις παρέπονται Ταμίαι, δεδήλωκεν Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ.

Ταμιῶαι, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ, ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Ἐρετριέων αἱ Ταμιῶαι, ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὡς οἵ τε τὰ Εὐβοϊκὰ γράψαντες μαρτυροῦσι, καὶ Σίμων ἐν τῷ εἰς Λυσίμαχον Ἐρετριέα φησίν.

Τὰ τῶν φώτων κρείττω, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀθηνογένους δικαίῳ. παροιμία ἐστὶ λεγομένη κατὰ τῶν πλείω φερομένων ὧν ἠδίκησαν.

Τεταρτημόριον, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλιαθένους εἰσαγγελίᾳ. τεταρτημόριόν ἐστι τὸ τέταρτον μέρος τοῦ Ὀβολοῦ, τουτέστι Χαλκοῖ δύο.

Τετρακόσιοι, Ἀνυφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. οἱ τετρακόσιοι περὶ ἐπὶ κατέστησαν τοὺς Τριάκοντα Τυράννους παρ' Ἀθηναίοις, οἵτινες πέμπτας μοίρας ἦρξαν τῆς πόλεως,

ὡς φησιν Αἰσχινης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Τετραρχία, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. τεθεσσάρων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος Τετραὰς ἐκαλεῖτο, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Θετταλικοῖς· ὄνομα δέ φησιν εἶναι ταῖς τετράσι Θετταλιῶται, Φθιῶται, Πελασγιῶται, Ἐστιαιῶται· καὶ Αἰσχίνης ὁ ἐν τῇ κοινῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ, ὑπὸ Ἀλευάδου Γύρτου διηρῆσθαί φησιν εἰς τέτταρας μοίρας τὴν Θετταλίαν. εἰπὼν οὖν οὕτως λέγων ὁ Δημοσθένης τὴν Τετραρχίαν, ὅτι δὲ Φίλιππος καθ' ἑκάστην τούτων τῶν μοιρῶν ἄρχοντας κατέστησε, δεδηλώκασιν ἄλλοι τε, καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ.

Τεξυπημμύοι, Αἰσχίνης καὶ τὸν Τιμάρχου. Αἰσχίνης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ γράφει ταυτί. Ψῆφοι δέ εἰσι χαλκῆ αὐλίσκον ἔχουσαι ἐν τῷ μέσῳ, αἱ μὲν ἡμίσεαι τετυπημμέναι, αἱ δὲ ἡμίσειαι πλήρεις· οἱ δὲ λαχόντες ὑπὸ τὰς ψήφους, ἐπειδὰν εἰρημμύοι ὦσιν οἱ λόγοι, παραδιδόασιν ἑκάστῳ τῶν δικαστῶν δύο ψήφους τεξυπημμύλιον, καὶ πλήρη φανερὰς ὁρῶ τοῖς ἀντιδίκοις, ἵνα μήτε πλήρεις, μήτε

παύτη τεζυπημμένας λαμβάνωσιν.

Τετύφωμαι, ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα, ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταῤῥαγέντα. Αλκαῖος.

Πάμπαν ὤ τυφώς, ἐκ δὲ ἐλέγεται φρένας.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Τλιῶς, μία τῶν Κυκλάδων νήσων.

Τηλεφάνης, αὐλητής. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. ὄνομα κύριον.

Τῆτες, ἀντὶ τοῦ τούτῳ τῷ ἔτει. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Γυθόδημον ἀπολογίᾳ, εἰ γήσιος. Αἰσχύλος Γήρᾳ, καὶ ἄλλοι.

Τιλφώσσιον, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. ὄρος ὀλίγον μικρὸν ἀπέχον τῆς Λίμνης τῆς Κωπαΐδος, ὡς Θεόπομπος ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.

Τίμημα, ἀπὸ μὲν τοῦ ἐνέχυρον καὶ οἷς ἀποτίμημα. Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίου. Οὗτοι δὲ φάσκοντες πλείονα μισθώσασθαι, καὶ τίμημα καταστήσασθαι· τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς ἀποτίμημα καλεῖ. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ

οἷ Κεφάλαιον, ὡς ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμορεωῶν Δημοσθένης. λέγεται ὃ καὶ τὸ ἐκ τῆς οὐσίας εἰσφερόμενον παρ' ἑκάστου τίμημα, ὥσπερ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ κατ' Αφόβου, καὶ δὲ τῷ κατὰ Μειδίου περὶ τῆς συμμορείας εἴρηται.

Τιτακίδαι, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Νικοκλέα. δῆμός ἐστι τῆς Αἰαντίδος φυλῆς ἀφ' οὗ Τιτακίδαι, ὡς Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων δηλοῖ. μή ποτε ὃ ἀπὸ Τιτάνου ὠνομάσθησαν, οὗ μνημονεύει Ηρόδοτος.

Τοπεῖον, Ἰσαῖος καὶ Διοκλέους, τοπεῖα λέγουσι τὰ χοινία. Στράτις Μακεδόσι. τὸ πέπλον ὃ τῶν ἑλκόντων δεσμεύοντες τοπείοις ἄνδρες δώδεκα εἰθμηποι εἰς ἄκρον, ὥσπερ ἱστίου τὸ εἰς τὸ.... Αρχιππος Ονῳ.

Τετραχηλίαις ταῦτα καὶ τοπείοις ἱστᾶσιν,
Οὐκ ἄνεμοι πόντου--

Τοεφύλλιον, Ισοκράτης Παναθηναϊκῷ, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, ὡς ὁ Εφορος ἐν τετάρτῳ ἱστορεῖ.

Τοὺς ἑπτὰ τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται, Λυκόφρων ἐν τῷ περὶ Δημοσθένους, καὶ Δίδυμος. Φρυνίχα ἐστὶν ἀπὸ τῶν ἁρμοζομένων καὶ σεμνοποιουμένων ἑαυτὸν περὶ τὰ ἐνδύτα.

Digitized by Google

Τοὺς χωλεὶς οἰκοῦντας, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Καὶ μὴ ταῦτα ἐμβαίνειν τοῦ μετοίκους ἔδοξε, καὶ τοὺς χωλεὶς οἰκοῦντας τ δεκάτην. ἐμοὶ δὲ καὶ χωλεὶς τ τοξοσικείας, φανερὸν δὲ εἶη τὸ δηλούμενον, ὅτι οἱ ἀπελεύθεροι καὶ αὐτοὺς ᾤκουν, χωλεὶς τ ἀπελευθεροσυνῶν ἐν ᾧ τῷ τέως δουλεύοντες ἐπ' οἰκίαις.

Τεγεατικὸς πάθημος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἔοικε λέγειν τοῦτο ὁ ῥήτωρ, ὡς καὶ παρὰ τὴν ὑπόκρισιν ἀτυχοῦντος τοῦ Αἰσχίνου, καὶ μισθωτοῦ μᾶλλον τραγῳδοῦ, ἢ τραγῳδεῖν δυναμένου.

Τεραπεζοφόρος, Λυσοδρόμος ἐν τῷ περὶ τ Ἰδρείας. ὅτι Ἰφωσσώης ὄνομά ἐστιν ὁ Τεραπεζοφόρος· ὅτι αὐτὴ τε καὶ ἡ Κοσμὼ σωσδιέποισι πάντα τὰ τ Ἀθηνᾶς ἱδρεῖα, αὐτός τε ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ δεδήλωκε, καὶ Ἴστρος ἐν ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν συναγωγῶν.

Τελακας, ἡ τελακοσὴ τοῦ μηνός. τοῖς τετελευτηκόσιν ἦγετο τελακάτη ἡμέρα διὰ παντός, καὶ ἐλέγετο τελακας, ὡς Ἡρόδωρος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱππάρχου κλήρου δηλοῖ, ἐνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τελακάδα, καὶ τελακάδας

πλὴ ἡμέραν καλῶν.

Τελβωνοδόμοι, Ανπφῶν ἐν τῷ περὶ τῶν Λινδίων φόρου. ἤτοι ἀντὶ τῶν τελβᾶς ἐμποιουῦντες, ἢ ἀντὶ τῶν τεχαίζοντες, ἢ ἀντὶ τῶν τέλβωνες εἰς θεαμάτων.

Τείχωνον δικαστήριον. Λυκοῦργος κατ' Αἰσχίνου. ὀνομάζεται δικαστηρίου, ἴσως ἢ τῷ χήματι τειχώνου ὄντος. μνημονεύουσιν αὐτοῦ ἄλλοι τε, & Μένανδρος ἐν τῇ.....

Τελαρχήματα, τὰ εἰς πλὴ τελαρχίαν ἀναλώματα. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν τελαρχήματος. ἔστι τελαρχήματα δὲ, τὰ ἀναλισκόμενα μὴ ἐν τῷ τῆς τελαρχίας χρόνῳ.

Τελεσφόρον, Δημοσθένης ἐν τῷ Μεγαλοπολίτ. φρούριόν ἐστι τῆς Αργείας οὕτω καλούμενον

Τελεσφάλος ὁ Ερμῆς, ὡς παρ' διδάσκων τὰς ὁδούς, & ἔχων ἐπωνυμίαν, ποῦ μὲν αὐτὴν φέρει ἡ ὁδὸς, ποῦ δὲ ἐκείνη. ἴσως δὲ περὶ ἑκάστην ὁδὸν κεφαλὴν εἶχεν. ἔστι δὲ ὁ ἀναθεὶς τὸν Τελεσφάλον Ερμῆν (ὡς Φιλόχορός φησιν ἐν τρίτῃ) Προκλείδης Ιππαρχίδης Σφηττός. Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Ευκλείδην. Μικρὸν δ' ἄνω τῆς Τελεσφάλου παρὰ τὴν Εσίαν ὁδὸν, τὸ πλησίον ἐστὶ τοῦ Τελεσφάλου Ερμοῦ.

Digitized by Google

Τειπήρεα, Ισαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους. Νίκανδρος ἐν ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς Αἰτικῆς διαλέκτου φησὶν, ὅτι τειπῆρ ἐστὶ πιθάκνη ἐκπέταλος, οἷα τὰ ἀπιλώια· ὡσὶ τύπου δ' αὐτὰ ἔποιτο νῦν ὑπὸ τῶν ῥητόρων, πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα σημαίνει τοῦνομα.

Τειτμόειον, Δείναρχος κατὰ Καλλιθέους, ὅτι Τειτμόειόν ἐστιν ἐξ Χαλκοῦ, Φιλήμων ἐν ἀρχῇ τοῦ βίου διδάσκει.

Τείτον ἡμίδραχμον, Δείναρχος κατὰ Λυκούργου. τὰς δύο ἡμίσου δραχμὰς οὕτως ὀνομάζειν εἰώθασιν οἱ παλαιοί.

Τειτομιὼις, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰρείας. τὴν τείτην τοῦ μιὼς Τειτομιὼίδα ἐκάλουν. δοκεῖ δὲ γυναῖκα τότε ἡ Ἀθηνᾶ. Ἴσχυς δ' ἡ Τειτομυίαν αὐτὴν φησι διὰ τοῦτο λέγεσθαι, τὴν αὐτὴν τῇ Σελήνῃ νομιζομένην.

Τειτὺς, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Τειτύς ἐστι τὸ τέταρτον μέρος τῆς Φυλῆς· αὗται γὰρ διῄρηνται εἰς τέτταρα μέρη Τειτύων, καὶ Εθνη, καὶ Φατρίας, ὡς φησιν Αἰσχύλος ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Τυρμεῖδαι, Υπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου.

δῆμος τῆς Οἰνηΐδος ἀφ' Τυρμείδαι, ὡς φησι Διόδωρος.

Τυρταῖος, Δυκοῦργος ἐν τῷ κγ' Λεωκράτους. ὁ τῶν ἐλεγείων ποιητὴς ἀοίλητής.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ

Υακινθίδαις, Λυκοῦργος ἐν τῇ κγ' Λυκόφρονος εἰσαγωγῆς. εἰσὶ δὲ θυγατέρες Υακίνθου τοῦ Λακεδαιμονίου.

Υβάδαι, Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὸν Ονομακλέους συναγωγῆς. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Λεοντίδος.

Υγεία Αθηνᾶ, Λυκοῦργος ἐν τῷ πρὸς τὸν Ιερείας. ἔστι δὲ ἐπώνυμον Αθηνᾶς, καὶ γὰρ Υγεία καλεῖται, καὶ Νίκη, καὶ Ιπποία, καὶ Εργάνη.

Υπάρχουσιν, ἀντὶ τοῦ προάρχουσι. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Υπερβολῆς, Αντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα, ἢν δὲ δημαγωγὸς, ὃν Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ ἐξωστράκισθαι φησίν.

Υπερήμεροι, οἱ δίκην ὀφείλοντες ὁποιανοῦν, καὶ τὰ ἐπίμια τοῖς ἑλοῦσι μὴ ἀποδιδόντες ἐν ταῖς τακταῖς προθεσμίαις, ὑπερήμεροι σα-

ἐκαλοῦντο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερημερία, ὡς ὑποσημαίνει ἐν τῷ καὶ Αἰσχυλέους Ἰσθμίοις, εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστίν.

Ὑπὸ γλεῦ οἰκοῦντες, λέγει αὐτοὺς τοὺς ὑπὸ Σκύλακος ἐν τῷ Περίπλῳ λεγομένους Τρωγλοδύτας, καὶ τοὺς ὑπὸ Ἡσιόδου ἐν τρίτῳ καταλόγου Καζυδέους ὀνομαζομένους. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας.

Ὑποκώδης γὰρ εἰσιν οἱ τόποι. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. ὑποκώδης ἐστὶν ὁ δύσβατος, ὡς καὶ τῆς τρίτης Κτησίου φανερόν ἐστιν. Εὐφορίων.

Οἷον τ' εἰαμενὴς ὑποκώδιες. -

ἐν ἑνίοις μέντοι τῶν ἀντιγράφων παρὰ τῷ ῥήτορι γέγραπται ὑπόκοιλοι.

Ὑπὸ λόγον, Λυσίας περὶ ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιός ἐστιν. ἔχει ὑπὸ λόγον ὅπως, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν λόγῳ. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Γυθέου. οὐδεὶς ὑπόλογος βουλὴ γέγονεν, ἀντὶ τοῦ οὐδεμία ἀναίτησις.

Ὑπονομεύοντες, ἀντὶ τοῦ ὑπονόμους ὀρύττοντες. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλίππου.

Ὑποσήσας, ἀντὶ τοῦ ὑποβαλλόμενος. Ὑπερίδης ἐν τῷ καθ' Ἀντίου.

Digitized by Google

Υποφόνια, τὰ ἐπὶ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος, ὑπὸ τοῦ πρὸ αὐτῶν ἔχοντος ὅτι ἀνήρηκεν, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι μηδὲ χωρεῖσθαι πρὸ τοῦ φόνου δίκην. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους, καὶ ἐν τῷ κατὰ Φορμησίου· Θεόφραστος νόμων ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ.

Ὑπωμοσία, ἡ ὑπερτίθεσθαι δίκην τῇ προφάσει χρώμενον ἀποδημίας, ἢ νόσου, ἢ ἄλλου τοῦ παραπλησίου μετ' ὅρκου, οὕτως ἐλέγετο, καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο ὑπόμνυσθαι, ὡς καί τι ἄλλων δῆλον, καὶ καὶ τοῦ Δημοσθένους κατὰ Ὀλυμπιοδώρου λόγου.

Ὑσία, Ὑσιεῖς ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Ὑσίαι τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ' ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Φαλάκρια, Ὑσιεῖς ἐν τῷ κατὰ Λεωσθένους δευτέρῳ. ὅπερ τοῦ δασυτέρου μὲν ζῴου ἐστὶ τὸ Φαλάκριον, δῆλον δὲ ποιεῖ καὶ Ξενοφῶν ἐν τῷ αὐτῷ τῶν ἀπομνημονευμάτων.

Digitized by Google

Φάληρον, Λισίας ἐν τῷ κτ Λισιθέου. Φάληρον δῆμος τ Ἀντιοχίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Φαληρεύς.

Φανίας, ὄνομα κύριον, τῶν ἐσχατηγικότων τις.

Φαινοτάτη, Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθηναίων ἐπαγγελῶν, ταύτην φησὶν ὀνομάζεσθαι Φθιροπύλην, ἀπ' ὄπτ τῆς θύρας ἑστῶσα ἐφθειρίζετο.

Φαρμακὸς, ὄνομα κύριον. Λισίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας, εἰ γνήσιος. Δύο ἄνδρας Ἀθηναίων ἐξῆγον καθάρσια ἐσομένους τ πόλεως εἰς τοὺς Θαργηλίους, ἕνα μὲν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν, ἕνα δ' ὑπὲρ τῶν γυναικῶν· ὅτι δὲ ὄνομα κύριόν ἐστιν ὁ Φαρμακὸς, ἱερεὺς δ' Φιάλας τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, καὶ ἄλλοις ὑπὸ τῶν περὶ Ἀχιλλέα κατελύθη, καὶ τὰ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα τύπων ἀπολιμπάνεται ἐστίν. Ἱερων ἐν περὶ τῶν Ἀπόλλωνος ἐπιφανείων εἴρηκεν. Δημοσθένους δὲ ἐν τῷ καθ' Αἰσχίνου λέγοντος, ὃς οὐ αὐτὸν ἐξαιρήσεται ὁ Φαρμακός· Δίδυμος δὲ περὶ τοῦτο ἐπεσκέψατο· ἀξιοῖ τοιοῦτον, ἀλλ' ἡμεῖς

οὐχ εὕρομεν οὕτω που τὴν χρῆσιν. Φαρμακῶνται δὲ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ἔφη. Φαρμακὸν δ' ἐστὶν, ὁ ὑπὸ φαρμάκων βεβλαμμένος, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων ὑπομιμνήσκει.

Φασκώλιον, ἱμάτιον, φορεῖον. Φάσκωλον δὲ πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Δίωνα, Η δημόσιον χρῆμα τὸ σωιαχθὲν εἰς ἀπόθεσιν, καὶ περὶ γε μεσὸν καθὰ τὸ πλέον, καὶ ἐμβελτέστερον ποιῶν τὸ φασκώλιον, καὶ Αἰσχυφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.

Φαῦλος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχυράτους. Ονόμαρχός τις ἦν Φωκέων τύραννος· τούτῳ δὲ ζῶντι σωῆρχεν ὁ ἀδελφὸς Φαῦλος.

Φελλέα, Ισαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρφεως κλήρου. τὰ πεζώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία, Φελλέας ἐκάλουν. Κρατῖνος ὥραις. Αἰσχυφάνης Νεφέλαις.

Οταν μὴν ἦν τὰς αἶγας σὺ τοῦ Φελλέως,
Ωσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος.

ἦν δ' ὁ Φελλεὺς τόπος τῆς Αττικῆς οὕτω καλού-

μβμος τραχὺς, αἱ δ' αἶγες πρὸς τὰ τραχύτερα
& ὀρθότερα διάγουσιν, ἀπὸ τούτου δ' Φελλέας
λέγουσιν οἱ Δωριεῖς τοὺς κατηρεφεῖς λίθους.

Φυγαιεῦσι, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὴν ἰδίων ἐργασιῶν. Φυγαιὴς δῆμος τῆς Αἰαντίδος, ὡς φησι Διόδωρος.

Φιλωμαζία, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. ἐξαπάτας. φιλοῦσι γὰρ τὸ ἐξαπατᾶν.

Φιγούσιον, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν βατράχων φόνου. Φηγοῦς δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος.

Φθόλου, Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τοῦ Λυκούργου παίδων ἀποστολῇ, καὶ Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ. τοῦτου φθόνου φησὶν λεγομένου, φθόλου ἔλεγον.

Φιλάμμων, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Φιλάμμωνα τὸν Ἀθηναίων πύκτην.

Φιλίσκος, ὄνομα κύριον.

Φιλοσοφεῖν, ἀπὸ τοῦ πονεῖσθαι φάσκειν. Ἰσοκράτης περὶ τῆς εἰρήνης, καὶ Μένανδρος Θρασυλέοντι. Φιλοσοφεῖ δὲ τοῦτο, ὅπως καθαρεύξηται τὸν γάμον.

Φίμοι, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. καὶ Φίμους, τὰ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα. Φιμὸς δέ ἐστιν ὁ καλούμβμος κημὸς, εἰς ὃν ἐνεβάλλοντο κατά φησιν αἱ

γλωσσογράφοι. Δίφιλος Σιμωνίδι,

ἕλκεις Φιμὸν, ὡς αὖ ἐμβάλῃ.

Φλυεῖα, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῆς Κίρωνος κλήρου. Φλυεῖς δῆμος τῆς Κεκροπίδος, οὗ τοῦτου δὲ τοῦ δήμου ἦν Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητής.

Φορβαντεῖων, Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ πρὸς Γαλλικλέους. ὅτι τὸ Ἀθήνησιν Φορβαντεῖον ὠνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κυρηνῶν, καὶ ὑπ' Ἐρεχθέως ἀναιρεθέντος, ἀσεβήσαντα Ἄνδρων ἐν ὁδῷ τῶν Συριττείων. ἦν δὲ Ποσειδῶνος υἱὸς ὁ Φόρβας, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος.

Φοινίκης, Ἀντιφῶν ἀληθείας δευτέρᾳ. ὅτι δὴ καὶ αὐθαιρεσίαν δέρματος ἐλέγετο εἶ Φοινίκη, καὶ Αἰσχύλος ἐν Γόησι δῆλον ποιεῖ.

Φράτορες, Δημοσθένης περὶ τῆς ὀνόματος. Φρατρία ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος τῆς Φυλῆς, Φράτορες δὲ οἱ τῆς αὐτῆς Φρατρίας μετέχοντες, καὶ Φρατρίζειν τὸ τῆς αὐτῆς Φρατρίας μετέχειν· Φρατριάρχος δ' ἐστὶν, ὁ τῆς Φρατρίας ἄρχων.

Φρεάρριος, Δημοσθένης ὁ τὸν Κηφισοφῶντος. ἐστὶ

δὲ δήμου τῆς Λεοντίδος.

Φροδδος, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡρόδου φόνου. αὐτὴ τοῦ σπουδῶν. ᾠδὴ πολλοῖς δὲ τοιοῦτόν ἐστιν.

Φρυκτωρῶν, φρυκτωρεῖν ἐστι κυρίως τὸ διὰ πυρσῶν αἰσθητῶν σημαίνειν ὁποιῶν. Δείναρχος ἐν τῇ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ κατὰ Διονύσιου.

Φρυνώνδας, Αἰσχίνης καὶ Κτησιφῶντος. ἐπὶ δὲ Ἀθηναίοις ἐβδόμου ἔτει πονηρίᾳ, οὐδὲν ἧττον Εὐρυβάτου.

Φρυνῶν, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. ἔστι τῶν δέκα πρέσβεων, εἷς ἐκεῖ, τ μὲν Αἰσχίνης καὶ Δημοσθένους.

Φύλαρχος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Φύλαρχός ἐστιν, ὁ καὶ Φυλεὺς ἐκάλουν τ Ἱππικοῦ λέγων, ὑποπτευμένου δὲ Υ ΦΥλλον, ὡς Λεωτσθένης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησί.

Φυλή, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης. Φυλὴ δήμος ἐστὶ τῆς Οἰνηΐδος. Μένανδρος δὲ Δυσκόλῳ, τ Ἀττικῆς νομίζει εἶναι τόπον τινὰ Φυλλὴν λέγων,

Τὸ Νυμφαῖ@ δ' ὅθεν προσέρχομαι Φυλεὺς Ἰων. -!.

Φιλόχορος δ' ἐν ἑβδόμῳ Ἀτθίδος, φρούριόν@ αὐτό φησιν εἶ}.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ' ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Χαράκωμα, Δημοσθένης. Τὸ χαράκωμα ὃ προβεβάλλοντό τινες στρατοπέδῳ ὑπὲ σωτηρίᾳ. Μένανδρ@ Ἀσπίδι.

Πολλοὶ γὰ ἐπιλελοιπότες@ χάρακα,
Τὰς κώμας ἐπόρθουν. -

Χαλκεῖα, Υπερείδης ἐν τῷ κατ' Δημέου ξενίας. τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη Γυαικεφιῶνος ἑνὶ καὶ νέᾳ, χαριστήριος κοινὴ, μάλιστα δὲ χαλκεῦσιν, ὡς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεύς· Φανόδημος δὲ καὶ Ἀθηνᾷ φησιν ἄγεσθαι τὴν ἑορτήν, ἀλλὰ Ἡφαίστῳ. γέγραπται δὲ καὶ Μενάνδρῳ δρᾶμα Χαλκεῖα.

Χαιρεκλῆς, εἷς τῶν Τριάκοντα. Λυσίας.

Χερνίβων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίων@, Καὶ χερνίβων καινῶν ἀφόμβυον. εἰκὸς δὲ καὶ ἀπὸ ὀρθῆς

ὀρθῆς δ' χέρνιψ, γυνὴ πληθυντικὴ χερνίβων, τῆς δὲ χέρνιβος μέμνηνται οἱ κωμικοὶ, ὡς παραλαμβανομένης εἰς τὰς θυσίας. ὁ δὲ ζωῦ Αἰσχύλος ἐν Ὀρνισὶ φησι,

Παῖ παῖ τὸ κανοῦν αἴρεσθε, καὶ τὰ χέρνιβα.

Χίλιοι διακόσιοι. Ἰσαῖος δὲ τῷ πρὸς Ἰφίμαχον φησιν. Οὐδεὶς Λυσίδης ὅτι τῶν διακοσίων καὶ χιλίων. ὁ πλουσιώτατος Ἀθηναίων χίλιοι καὶ διακόσιοι ἦσαν, οὓς καὶ ἐλευθέρους, μνημονεύουσι δ' αὐτῶν καὶ ἄλλοι ῥήτορες, καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ· Λυσίας δ' ἐν τῷ πρὸς Κλινίαν, καὶ Ἰσαῖος δὲ τῇ ὑπὲρ Νικίου σωτηρείᾳ, τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσαντο, χιλίους εἰπόντες.

Χιλιωθέντα, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ἀντὶ τοῦ χίλια ζωθέντα. ὁ δὲ αὐτὸς ῥήτωρ καὶ ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότου φησὶ κεχιλιῶσθαι.

Χίλων, ὄνομα κύριον. Αἰσχίνης.

Χλῆδος, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα περὶ χρυσοῦ βλάβης. Ἔπειτα δὲ ὁ χλῆ-

δον σιβαλῶν εἰς τὴν ὁδὸν ἐξ ὧν ὑψηλοτέραν καὶ στενωτέραν τὴν αὐτὴν ὁδὸν πεποιῆσθαι συμβεβηκεν. παῦ πλῆθος χλοῆδος λέγεται καὶ ὅτιν οἷς σωρός τις, μᾶλιστα δὲ ἐκ τῶν ἀποκαθαρμάτων τε καὶ ἀποψημάτων, καὶ ἐκ τῆς ποταμοῦ φορήσεως, καὶ πολὺ μᾶλλον τῆς χαμαῤῥόων, ὃ καὶ χέρσαδος καλεῖται. νῦν δὲ ἔοικεν ὁ ῥήτωρ λέγειν, ὅτι χωῦ καὶ φερμανσόδη καὶ σὶ τῦ χωείου σωρὸν ὁ Καλλικλῆς εἰς τὴν ὁδὸν ἐμβέβληκεν, ὡς καὶ αὐτὸς σὶ τοῖς ἑξῆς ὑποσημαίνει. κέχρηνται δὲ τῷ ὀνόματι πολλοί. Αἰσχύλος Ἀργείοις.

Καὶ πολλαχοῦ κυλινδεῖ, κ᾽ χλῆδον βαλών.

Χόες, Δημοσθένης ἐν τῷ σφὲ τῦ ὀνόματος. ἑορτή τις παρ᾽ Ἀθηναίοις ἀγομένη Ἀνθεστηριῶνος δωδεκάτῃ. φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, Ἀνθεστήρια μὲν καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσου ἀγομένην, καθ᾽ ἕκαστον δὲ, Πιθοιγίαν, Χόας, Χύτρους.

Χολαργεύς, Ἰωνικῶς ἐν τῷ σφὲ τῦ Κηφισοῦ κλήρου, δῆμος τῆς Ἀττικῆς Χολαργία, τῆς

Ακαμαντίδος φυλῆς.

Χολεῖδαι, Λυσίας. Δῆμος τῆς Λεοντίδος.

Χρῆσαι, δύο σημαίνει τοιοῦτον τὰναντία. καὶ γὰρ τὸν δανείσαι ὡς παρὰ Ἰσαίῳ ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα, καὶ παρ' Αἰσχυφάνει ἐν Νεφέλαις, φησὶ γὰρ,

Ὑπὸ γὰρ τόκων χρηστῶν τε δυσκολωτάτων
Ἀγόμαι, φέρομαι, τὰ χρήματα ἐπιχειρέ-
ζομαι. ὅτι δὲ τὸν δανειζομένου κέχρηται τῷ ὀνόματι ἄλλοι τε, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ, καὶ ἐν τῇ πρὸς Ζηνόθεμιν παραγραφῇ φησιν, Οἱ δὲ δανείσαι τὸ ἄρχης λιπαπμένοι, ὀφθέντες ἑαυτοῦ αὐτὰ τῶν χρημάτων αὐθέφτον πονηρὸν χρήστην, ἄλλο δ' οὐδέν.

Χρισὶς, ἡ φιάλη. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ανδροτίωνος. Αἰσχυφάνης ἐν εἰρωνῇ.

Χρυσοχοεῖον, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέα. πάλιν παρ' Αἰσχίνῃ, Ἀποφοιτήσας παρὰ τούτῳ δῆλον ὅτι χρυσοχοεῖν ἐμαύθανεν, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτὸ παρέβλεν, ἢ πάλιν. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων ἐν πέμπτῳ

πολιτίας λέγων. Τί δαὶ ἦδ' ὃς, ὁ Θρασύμαχος χρυσοχοεῖ, εἰς τοιόνδε νεὼ σὺν θεᾷδε ἀφῖχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους. δέξασθαι δὲ φασι τὴν παροιμίαν σὺν τοῦδεν. ἔπεσέ πως φήμη ποτὲ εἰς τὸ πλῆθος τῶν Ἀθηναίων, ὡς σὺν Υμηττῷ χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ φανείη, καὶ φυλάττοιτο ὑπὸ τῶν μαχίμων Μυρμήκων· οἱ δὲ αἰσθόμενοι τὰ ὅπλα ἐξέθεντο ἐπ' αὐτοῦ, ἀπεσκευασμένοι δὲ ὑποψέψαντες, καὶ μάτην κεκακοπαθηκότες, ἐσκώπτον ἀλλήλους λέγοντες. σὺ δὲ ὤου χρυσοχοήσειν, ὅπερ δηλοῖ· σὺ δὲ ὤου ψῆγμα πολὺ συλλέξας καὶ χρυσοχοήσας πλουτήσειν. ἐχλευάζοντο δὲ ὑπὸ τῶν κωμικῶν· Εὐβουλος γοῦν σὺν Γλαύκῳ φησίν.

Ἡμεῖς ποτ' ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπείσαμεν,
Λαβόντας εἰς Υμηττὸν ἐξελθεῖν ὅπλα,
Καὶ σὺν ἐπὶ Μύρμηκας ἰλιμεσῶν τεκῶν,
Ὡς χρυσοτεύκτου ψήγματος πεφυκότος.

Χύζει, Λισίας σὺν τῷ καὶ Αἰσχίνου φεὶ τῆς δημεύσεως τ' Αἰσοφάνους χρημάτων. ἐπὶ τούτῳ σοῦ Χύζεις ὁ Δημάδαπος ἐάλω πρό-

διδυς. πόλις ἔστιν ἐν Κύπρῳ οὕτω καλουμένη, καθά φησι Ξενοφῶν ἐν τοῖς Νήσοις, ἔστι δὲ καὶ Ἀττικὴ ἡ ἑορτὴ Χύτροι, ἧς μνημονεύει Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. ἤγετο δὲ ἡ ἑορτὴ Ἀνθεστηριῶνος τετάρτῃ ἐπὶ δέκα, ὡς φησι Φιλόχορος ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ψευδεγγραφή, ὄνομα δίκης ὄφλειν, ἣν εἰσίασιν οἱ γεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, ὡς καταψευσαμένου αὐτῶν τὸ ἐγγράφεσθαι ἐν τῇ σανίδι παρὰ τὴν γραφὴν κειμένην, ὡς ἀδίκως ἐγγεγραφέντες ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ. Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Μένωνα, μνημονεύουσι τοῦ ὀνόματος.

Ψευδοκλησία, ὄνομα δίκης ὄφλειν, ἣν εἰσίασιν οἱ ἐγγεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, ἐπειδὰν αἰτιῶντάι τινας ψευδῶς κατεσκευάσθαι κλητῆρας καθ' ἑαυτῶν περὶ τινὸ δίκης ἀφ' ἧς ὤφλον. ἔστι δὲ παρά τε ἄλλοις ῥήτορσι, καὶ

Ισαίῳ ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίου. Ψιθυριστὴς Ἑρμῆς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. ἰῶ τις Ἀθηνῶσιν Ἑρμῆς οὕτω καλούμενος, ἐπιμᾶτο δὲ Ἀθηνῶσι καὶ Ψίθυρος Ἀφροδίτη, καὶ Ἔρως Ψίθυρος.

ΤΕΛΟΣ.

Digitized by Google

PHIL. IACOBI MAVSSACI
DISSERTATIO CRITICA.

Digitized by Google

Digitized by Google

De Harpocratione,

EIVSQVE SCRIPTIS DISSERTATIO

critica, in qua de autoribus cognominibus multa non vulgaria deteguntur, infiniti simul autorum difficiles loci explicantur & enodantur, huius operis epigraphe illustratur, disputatúrque diligentius de Lexicis, Glossis, Glossographis, & Lexicographis.

ANTEQVAM venio ad operis interpretationem, quæ superiori ad Lectorem epistola de Harpocratione eiusque scriptis me disputaturum pollicitus sum exsequar. Constitui igitur proponere in medium dissertationem criticam, quæ diuidetur in duas partes, in prima tria potissimum tractabo quæ mihi maxime difficilia videntur, & quorum præcipue causa instituta videtur hæc dissertatio: tractabo inquam de veteribus quibusdam autoribus, qui eodem quo Harpocration nomine insigniti fuere, eorúmque discrimine: de Harpocrationibus à Tertulliano, ab Athenæo, & à Capitolino laudatis, de tempore quo hic noster autor floruerit, & an Veri Imperatoris præceptor fuerit. In secunda duo tantum attingam, de Grammaticæ partibus leuiter, de exe-

Digitized by Google

getica eius parte ad quam putamus conscribendorum Lexicorum formas & methodos pertinuisse, accurata diligentia: de Lexicis in genere, autoribus & primis eorum inuentoribus, tandem de oratorum Lexicis, & peculiari hoc decem oratorum Lexico: de Critica vltima grammatices parte aliud agendo & per transennam. Quæ omnia si quid recte iudico, dummodo subtiliter & cum ingenij acumine ac solertia tractentur, non parum conferent ad probe tenendum huius operis institutum, aliáque permulta non ita tritæ & peruulgatæ lectionis, quæque passim omnibus non occurrunt, ediscenda.

QVOD attinet ad primam partem, inuenio Suidam quatuor insignes viros commemorare qui Harpocrationes dicti fuere, horum primus est Harpocration Argiuus, Platonicus Philosophus, Cæsaris conuictor, sic enim verto συμβιωτὴς Καίσαρος, non tantum coætaneus, sed & familiaris, qui Commentariorum in Platonem libros viginti quatuor, & dictionum Platonicarum duos conscripsit, numeratur hic inter Philosophos è quorum monumentis Ioannem Stobæum Eclogas suas ἀποφθεγμάτων σοφιστικῶν collegisse & consarcinasse relatum est in bibliotheca Photij. Secundus Harpocration Gaius nuncupatus Sophista, qui de figuris Antiphontis, de Hyperidis Lysiáque orationibus libros edidit, aliáque multa composuit. Tertius Harpocration Ælius dictus Sophista, qui de his quæ videntur à rhetoribus

Digitized by Google

ignorata fuisse tractauit, (sic enim Suidæ illa verba intelligo, περὶ τῆς δοκουσῶν τοῖς ῥήτορσιν ὑποθέσεως,) Hyperidis orationum hypotheses confecit, de eo quod ementita sit Herodoti historia, de agminum ordinibus qui apud Xenophontem περὶ τάξεως, de arte Rhetorica, & de idæis volumina contexuit. Quartus denique Harpocration Valerius Rhetor Alexandreus, qui decem Græciæ oratorum Lexicon posteritati reliquit, collectis in vnum præcipuis eorum loquendi generibus. Nullos alios quod meminerim, laudauit Suidas Harpocrationes, Harpocram quidem nobis quemdam commendauit virum Ægyptium, Ammonij æqualem, qui Zenonis Imperatoris tempore vixit, ὃν ἀκηύσας, vt ille loquitur, ὁ Νικομήδης τὰ ἀμφὶ τὸν Ἀμμώνιον ὑπίσταθαι συλλαβεῖν ἐπαύλιον, ὃ δὲ τὰ μέλοντα ἀπ' ἀρχῆς εἰκάσας, ἢ καὶ προπυθόμενος βίβλους ἀφανεῖς ἐγγράψει. Harpocras vocabatur ille, cuius alio loco eundem Suidam mentionem feciſſe pro certo obtineo, vt in voce Ὠρεσπόλλων, cum ait, Ζητεῖ δὲ ὁ Νικομήδης τὸν Ἁρποκρᾶν, ὦ καὶ μὴ βιείσκων ἀΐδιον. Harpocram præterea alium nobis commemorat Suetonius in Claudio, cui certiſſimum eſt licet liberto ius fuiſſe tributum lectica per vrbem vehendi, ſpectaculáque publice edendi, de hoc nihil certi adhuc prodidere Suetonij ἐξηγηταί, vnico excepto Beroaldo qui Calliſtum etiam Claudij Libertum, de quo Cornelius Tacitus, aliíque ſcriptores, eundem cum hoc Harpocra eſſe debere non temere &

Digitized by Google

futiliter coniecit, verum vt longe diuersi inter se sunt Harpocræ illi duo Suidæ & Suetonij, sic etiã nihil simile habent cum Harpocrationibus de quibus iam à nobis actum est, præter primas nominis syllabas, ob quam tantum causam illorum nos etiam præter spem meminimus. Hi sunt igitur Harpocrationes omnes ὁμώνυμοι de quibus Suidas, quos merito mirari possis licet Græcos nomine, & è Græcia oriundos, cognomina habuisse Romana: vnus enim illorum Ælius, Gaius alius, Tertius denique dictus est Valerius, quæ omnia ἐπώνυμα Romana sunt, verum quid prohibet Ἕλληνας nomine & gente, Romanos cognomine factos esse? Præsertim cum alter Argiuus scilicet ille Harpocration Platonicus Philosophus Cæsaris Romanorum imperatoris quasi contubernalis exstiterit, alter vero Valerius noster Harpocration rhetor Alexandreus Veri imperatoris (vt verisimile videtur & conamur apertius demonstrare procedente dissertatione) præceptor fuerit. Alius est Harpocration Naucratites, vel vt quidam codices habent Alphocration Ægyptius Episcopus, qui Nicæno Concilio primo sub Constantino magno habito interfuit, vt patet ex syllabo Episcoporum qui in illo Concilio subscripti sunt, quem locum nobis indicauit eruditissimus Vassanus. Alij sunt Harpocrationes de quibus Tertullianus, Athenæus, & Capitolinus, & ne quid dissimulem mihi satis ardua & difficilis res videtur, docere quinam proprie & nominatim sint Harpocrationes de quibus autores illi,

nam ne quid temere constituamus, quid amabo te certi proferri potest quo probetur Tertullianum & Capitolinum de hoc vel illo Harpocratione loqui voluisse? Quibusnam argumentis & autoritatibus euincere possumus Tertulliani Harpocrationem eundem esse cum Harpocratione Capitolini, vel inter se differre, aliumque esse cognomine, genere & disciplina Capitolini Harpocrationem, alium Tertulliani? nullis profecto (si quid in istis video) nisi probabilibus, & veri speciem tantum præ se ferentibus; nec tamen animum despondebimus, rerúmque anxietate & incertitudine absterriti ista deseremus, imò confisi maioribus ire per altum auxiliis, conabimur rem omnem explanare, vnáque quæ de his sentiamus proferre, cardo difficultatis versatur in verbis Tertulliani, & Capitolini, nam quæ leguntur apud Athenæum sic expedimus facilè, Ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς πεμμαζελόγος Χρύσιππος, ait ille libro 14. Dipnosophist. Ἀρποκρατίων ὁ Μενδήσιος ἐν τῷ περὶ πλακουντῶν, τὸν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι καλούμενον πανκαρπίαν καλῶ, ἔπειτα οἵ ἐστι ταῦτα συντιθέμενα· ἀμύγδαλα ἐψόμενα καὶ μύττα τινὰ ἔψησιν σφαιροειδῆ συντιθέντα περιτίτταν βύβλῳ λεπτῇ ἕνεκα τοῦ συμμένειν. Et paulo pòst λεχθέντων καὶ τούτων, ὁ σοφὸς Οὐλπιανὸς ἔφη, πόθεν ὑμῖν ὦ πολυμαθέστατοι γραμματικοί, καὶ ἐκ ποίας βιβλιοθήκης ἀνεφλύησεν οἱ συμπόται οὗτοι συγγραφεῖς Χρύσιππος καὶ Ἀρποκρατίων ἀλεξανδρεῖς καλῶν ὀνόματα Φιλοσόφων τῇ ὁμωνυμίᾳ; post prolixum locum è Chrysippi Tyanei libro de panis conficiendi ratione, Ἀρτοκοπικῷ, sic inscribebatur

Digitized by Google

ille liber, vel ἀρτοπωϊκῷ, vt testatur idem Athenæus lib. 3. sed Ἀττικώτερον est ἀρτοκοπικὸν, (ἀρτοκόπους enim pistores & artoptas dixerunt illi, vt Xenophon & veteres comici ἀρτοκοπῶν pro ἀρτοποιῶν) alium adducit ex Harpocrationis Mendeíij libro de Placentis, ex quo nihil aliud recitatur, nisi pancarpiæ Alexandrinæ confectio. Quidquid autem ex pluribus diuersi generis rebus componebatur, Græci πολυκαρπίδιον vocabant, eiusmodi Alexandrinorum πολυκάρπια, quam conficiebant teste Harpocratione libro de Placentis, ex itriis contritis & cum melle coctis quæ ad instar globulorum fingebant & formabant postquam coxissent, tenuique deinde papyro colligabant & adstringebant, vt cohærerent nec dissoluerentur, de his Consule Athen. & Casauboni in eum animaduersiones, nã in his nos nõ moramur, quia pergimus ad alia, & ista tangimus tantum, vt reliqua diligentius & facilius illustrentur. De Harpocratione Mẽdesio agere instituimus, quia nostrum est cognomines authores inter se cõferre. itaque non sine ratione Vlpianus ille κιβδήλου apud Athenæum loco indicato, postquam dipnosophista τῶ Δημοδόκου μετέχων καὶ Δείπνου, Chrysippum & Harpocrationem laudasset, fragmentáque ex libris illorum produxisset, erumpit in hæc verba. Vnde vobis ô Grammatici eruditissimi libros illos comparastis? sic enim vertendum per interrogationem, si vulgatam lectionem retineamus: πόθεν ὑμῖν ὦ πολυμαθέστατοι γραμματικοὶ, quod si verba illa traducamus ad autores ipsos citatos,

Digitized by Google

non ad reliquos dipnosophistas ab Vlpiano interrogatos, legendum erit πόθεν ὑμῖν οἱ πολυμαθέσταται γραμματικοὶ non male: Vnde vobis eruditissimos illos grammaticos comparastis? & quanam ex bibliotheca prodiere autores illi venerandi Chrysippus & Harpocration δαιδαλλοπες inquit, καλῶν ὀνόματα φιλοσόφων τῇ ὁμωνυμίᾳ: quia Chrysippus alter erat Philosophus, & Harpocration de quo loquuti sumus. Non igitur Philosophi erant Chrysippus & Harpocration hoc loco citati, imo potius πολυμαθέσταροι γραμματικοὶ qui ante Athenæum floruerant, & libros de Pane & Placentis conficiendis conscripserant, adinstar Ægimij, Hegesippi, Metrobij, atque etiam Phœti, quorum omnium πλακουντοποιϊκὰ συγγράμματα recensuerat Callimachus ἐν τῷ τῶν πανταδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι. Quibus ita constitutis veniamus ad Tertulliani verba quæ videntur aliqua indigere luce, nec satis adhuc intellecta fuere. Ille libro de *Corona militis*, more suo neruosè sic loquitur. *Liberum eundem apud Aegyptios Osyrim Harpocration industria hederatum argumentatur, quod hederæ natura sit cerebrum ab heluco defensare*, de hedera res est in propatulo: cur Baccho sacra sit, & quomodo frigiditate sua turbatum vino caput sedet, patet lippis ipsis & tonsoribus: nihil magis tritum in scholis ipsorum γραμματοδιδασκάλων, quare non diutius in istis hærebimus, sed te ad Athenæi dipnosophistarum.

librum decimumquintum mittemus, vbi plene de coronis hederaceis illarúmque ab heluca defensatione agitur. Quærunt vulgo hic docti de quonam Harpocratione intelligenda sint illa Tertulliani verba, nihílque adhuc super re crepera & toties ventilata certi constitutum est. Bonus ille vir qui sua Rhenani scholiis immiscuit, & Tertullianum potius obscurauit quàm interpretatus est, putauit loqui hoc loco Tertullianum de Harpocratione Mendesio quem eundem facit cum autore nostro, sed næ absurda & futilis magistelli sententia, & quod magis stupescas & mireris in homine qui Rhenanum præuium & λαμπαδοδρομον habebat, quàm puerilis & languida illa interpretatio? conatur adstruere opinionem suam, & confusis duobus illis autoribus Mendesio & Valerio Harpocrationibus, vt præcipuo donet elogio eum de quo verba Tertulliani putat accipienda, ab Aldo excusa fuisse Venetiis eius opera, Lexicon scilicet decem rhetorum anno 1515. (quod falsissimum esse ex his quæ disputauimus superiori ad lectorem epistola satis argui potest:) laudaríque illum à Pierio lib. 21. cap. de Victoria perpetua, prædicat & disertis verbis profitetur. Quasi vero doctorum interfit laudatum illo loci à Pierio fuisse Harpocrationem, eiusque laus & autoritas ex Pierij memoria aliquid incrementi sit acceptura. Pudet profecto me ab eo quí se interpreté profitetur hæc effutita fuisse. annum hæc redolent proscholi & subdoctoris cuiusdam manum? hoc enim idem est, ac si quis autoritate

toritate recentiorum quorundam scriptorũ vteretur, vt hodie video pleróſque ex his qui libros in vulgus edunt ingẽtis illos quidem illecebræ (vt loqueretur Gellius) ſed in quibus nihil niſi farragines & συρφετώδη continentur vt plurimum, Alexandri ab Alexandro Neapolitani, Natalis Comitis aliorúmque eiuſdem farinæ hominum ſcripta in medium producere, vt quæ vetuſtiorũ & priſcæ antiquitatis autorum teſtimoniis confirmari opus eſſet, horum recentiorum furtis & ineptiis futiliſſimis probent ac illuſtrent. Quo quid ineptius & doctrinæ ſolidæ magis repugnans excogitari poſſit neſcio: nam amabo te πῖνος οἴνεκα verſamur in antiquorum monumentis eorúmque euoluimus volumina, niſi vt ſolida omnis & vera paretur doctrina, & corruſpemur ex illis quidquid aut voluptati ſit legere, aut cultui legiſſe, aut vſui meminiſſe. venit in mentem me in quadam epiſtolarum Phœnicis noſtri ſeculi literatorum Ioſephi Scaligeri ad Sethum Caluiſium legiſſe, dolere illum quod tam probo & erudito viro, cui hodie vni è tam numeroſa plebe tantum ſuboluit vera conficiendæ perfectiſſimæ Chronologiæ ratio, exciderit vti in ſcriptis ſuis autoritate & fide viliſſimi apud eruditos τῶν μώθων confarcinatoris: vnáque obteſtari probitatem, & in mathematicis diſciplinis non vulgarem notitiam Germani hominis, vt in ſecunda operis ſui Chronologici editione, curaret vapulandum autorem illum, & ſi fieri poſſet quacumque capitis diminutione mulctaret: hac enim ſola labe ele-

Digitized by Google

gans & in perpetuum duraturum opus conspurcari molestè ferebat, nec videre poterat tã pretiosum temporis thesaurum adulterina illa moneta contaminari. Ita plerósque litteratorum & lectæ eruditionis viros solitos conqueri probe scio de stupiditate quorundam scripturientium; quos sane dicere queas stipites & rupices, vere enim lutei sunt, quia non erubescunt debita laude & gloria veteres autores spoliare vt nescio quos confarraneos milites spoliis illorum onerent repleántque. Recentiorum fidem & labores laudare non omnino damno, γεωίμων dico non spuriorum, & ἀμυάτων Criticorum; vbi quid vel ex ingenio & coniectura, in antiquorum monumentis restituerint, vel quædam incognita & inaudita è sinu vetustatis eruerint, dummodò cautè semper autorum eiusmodi doctrinæ & sapientiæ parentum nomina non reticeantur, nam quid insulsius & inanius est velle aliena laude gloriari & vicini veste ornari? sed cum opus erit vel de quodam antiquo ritu, & solemnitate tractare, vel ἰσοπεινῶς aliquid à capite ad calcem referre, & deducere: nullius fidem appellandam vel inuocandam iudico præter antiquorum; eorum maxime quorum diligentia huius vel illius ritus & doctrinæ memoriam & vestigia seruauerit, non oblito tamen Critici illius nomine qui hæc vel illustrauerit, vel pumice suo expoliuerit. Itaut pro antiquitate & tempore laudandos omnino censeam autores, & si apud vetustum & priscum autorem vetustioris & antiquioris laudetur au-

Digitized by Google

toritas, non laudantis sed laudati nomen referendum sit ex memoria & diligentia laudantis: vt si verbi gratia apud Herodotum laudetur quidam scriptor priscæ antiquitatis & fabulosæ, non Herodoti fides sit appellanda, sed laudati autoris apud Herodotum. Quemadmodum si apud Thucydidem Herodoti quædam referuntur (vt non est dubium multa referri quod monuit sæpius enarrator vetus, maxime ipso initio ad verbum λογογράφους) non Thucydides sed Herodotus ipse ex Thucydide esset in testem adducendus: sic censeo de quibuslibet aliis scriptoribus quocumque scribendi genere floruerint, illos secundum seriem temporis laudandos esse. Magna certe & non inutilis mouetur quæstio inter eruditos, quomodo in antiquorum scriptis versandum sit, quomodo scribendum, sed hanc non est huius loci nec temporis agitare: requirit enim illa peculiarem dissertationem quam sæpius in scriptis suis nobis polliceri legi litteratorum qui ad hoc æui floruerunt in hoc genere litterarum principem virum Isaacum Casaubonum; cũ penes se habere de Critica & Critico legitime infirmando librum profitetur. vtinam τοῦτου χειμηλίου nos iamdiu fecisset participes, non ita grassaretur nec diffusa esset magistellulorum quorundam supinitas, imo nec pari audacia veterum monumenta tractarent indocti, nec sibi de ingenio & scientia quam nunquam legitime degustarunt præsumerent, non nascerentur quotidie tot abortiui chartarum conscribellatores, qui quolibet in genere

Digitized by Google

scientiarum, in iure, in humanioribus litteris, in Critica, quæ nunquam forte legerunt, trihorio, primo statim oculorum coniectu, ventilant non solũ ea se assequutos: sed impudenter profitentur se primos eorum autores licet ab aliis docti fuerint. Non ita nescio quod oratorum genus Gallo late diffusum in orbe, veterum autorum diuina & religiosa verba corrumperet, inquinaret, & desertorum veræ fidei more truncaret quæ apud illos lecta sunt: vt cum tempus dicendi venit, omnia negotiis suis accommodet, assuatque: & dum ambitiosè ac φιλαργύρως clientibus patrocinari studet, famam sibi adstruat aucupetúrque ex falso adscriptis veterum testimoniis, simúlque ἀχρήστων δικαστῶν fidei ac σοφίᾳ imponat: & quorundam male feriatorum asininis auribus arrideat, dum inaudita, noua, præsentia tamen, ideóque spuria & subentanea narrare cogit veteres illos. Eiusmodi euocatorum in militia forenti militum subtilem inscitiam ac effrœnem loquendi πρῆσιν nos peculiari tractatu castigamus, & si liceat vti Arcadũ dialecto σοφίλομεν, veréque euincimus ex hac peruersa in Antiquorũ scriptis versandi libidine, natos tot informes deformesque autorum locos, tot apud illos corrupta non intellecta, tot denique ineptias, nugas & affanias meras manasse ac defluxisse. Verum quo me sermonis impetus nolentem & minus cogitantem rapuit? redeo ad nostra. dicebamus magistellum Tertulliani maculatorem eius verba de Harpocratione: nostro putasse intelligenda, neque Athenæi Har-

Digitized by Google

pocrationem esse dissimilem ab Harpocratione Tertulliani, cóq. cuius præ manibus opera terimus quotidie: quod cur non aliqua autoritate stabiliuerit, aut quodam probabili argumento confirmarit, diuinare non possum. Certè quod ad nos attinet in has partes non vergimus, sed planè contrarias, hoc enim si vel speciem tantum veritatis præ se ferret, cur locum non nobis indicasset bonus ille vir apud Harpocrationem, ex quo probabile sit Tertullianũ hæc aut similia deprompsisse; atqui nec verbum nec syllabam quidem in hoc Lexico legere est, quę Tertullianum à falsi crimine liberare possit, non ipsamet vocula κιττοφόρος quam aliquando putaueram illi magistello imposuisse, quo loco commentatur Harpocration his verbis, κιττοφόρος. οἵοι δηλ. δύο αν. γεράφοισι κιστοφόρος· τὰς δὲ λεγομένας κίστας ἱερὰς εἶ) ἔλεγον τῦ Διονύσου, ἐ ταῖν θεαῖν. Sed aliud mihi plane innuere videtur hęc glossematica verba, cũ si lectionẽ hanc retineamus, de hedera hic nó possit loqui Harpocration. Quamuis vt verum fatear parum mihi constet de vero huius intricatissimi, & (vt ego existimo) obscurissimi loci sensu, quod tamen non omnes odorabuntur, non illi saltem qui in lectitãdo, scribendo, commentando, (vt Gellij verba vsurpem) nunquam voluptates, nunquam labores ceperunt, nullas hoc genus vigilias vigilarunt, neque vllis inter eiusdem musæ æmulos certationibus, dissertationibúsque, percontando, scribendo, elimati, sed potius intemperiarum negotiorúmque pleni sunt. Ad quid enim ὁ κιττοφόρος, vel κισσοφόρος,

Digitized by Google

vt velis, deriuandum censet Harpocration à κίσσα, id est κίσσας φέρων, quasi vero facilior & proximior originatio non desumi possit à κίστος, κίστου φέρων. Præterea quis vnquam audiuit κίσσας Baccho deabúsque sacras esse, non video sensum autoris nec possum percipere, cur κιττοφόρος significet κίσσας φέροντα. Locus est in oratione Demosthenis de Corona, ἔξαρχος (ait ille) καὶ τραγηλιῶν καὶ κιττοφόρος, καὶ λικνοφόρος, scholion ad illa ἐστεμμένος κίττῳ καὶ τῇ φύλαξι πεπώμενος: more Bacchi caput hedera religatus, κισσοστέφανος enim Βάκχος in epigrammatis. Atque hanc interpretationem videtur probare Henricus Stephanus dum ὁ μὲν κιττοφόρος apud Demosthenem; ὁ δὲ κισσοφόρος apud Dionys. de Situ orbis, reperiri asseuerat in hac significatione. Certe si liceat mihi quid sentiam de his proferre quia opportune incidi in hunc locum, eundem enarrabo integre & illustrabo. Et primum quo loco apud Demosthenem vulgo legitur λικνοφόρος corrigendum esse λικμοφόρος aperte demonstro ex Harpocratione, his verbis λικμοφόρος, inquit, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Κτησιφῶντος, ὃ λίκνον τοῖς παισὶν πλεκτὸν καὶ θυσίαν δηλοῖ. ὅθεν, ὁ τὸν ὄνον φέρων λικμοφόρος λέγοιτ' ἄν, λίκνον δὲ πλοῦν. Vides quàm vera sit sententia nostra. Nulla mysteria aut orgia sine vanno peragebátur, ideóq. mysticam vannum ait Virgilius 1. Georg.

-- & mystica vannus Iacchi.

Plutarchus in Alexandro μύστικα λίκνα, de hac vanno multa legere est apud scriptores; sciendum tamen λικνοφόρους aliquando viros, aliquando mulie-

Digitized by Google

res dici. Hoc loco λικνοφόρος vocatur Æschines quasi vannifer, apud Athenæum lib. 5. ἱερὰς καὶ ἱέρειαι, καὶ ὀρφεοτελεσταί, καὶ βάκχοι πάνυ σοφοὶ, καὶ αἱ τὰ λίκνα φέρουσαι. Vt in sacris Bacchi vanni, ita & in sacris Mineruæ. Vetus Poëta apud Clementē & Plutarch.

Βάτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χρώμενος λεώς.
Οἱ τὸν διὸς γοργῶπιν ἐργάτιν θεόν.
Σὺ τοῖσι λίκνοις τοῖς ἐρεπτοῖσι.

Λικνοφόρος igitur recte in verbis Demosthenis vannifer. Secundum quin verbum κιττοφόρος recte mutari possit in κισσοφόρος nō est dubiū: hoc enim ex quorundā criticorū opinione Harpocratiō superiorib. verbis docet. Sed quid illa sibi volent τὰς γὰρ λεγομένας κίστας ἱερὰς οἱ ἄλλοι τοῦ Διονύσου καὶ ταῦτ' ἀεί? hæret hic omnis aqua, omnis scrupulus quem facile remouebimus si verum sit quod eruditorum præstantissimus Isaacus Casaubonus nos docuit lib. 7. animaduers. ad Athenæū cap. 21. *Citta*, inquit, *aut Cissa* κίττα ἢ κίσσα *piscis est quem probe nouere veteres. Hesychius* κίσσα ὀπτηδομία ὄρνεον καὶ ἰχθὺς ποιός καὶ ὃ γυναικεῖον παίδος, alio loco, κίρρα ἰχθὺς ποιός, coniicio legendum κίσσα, vel κίττα, *Citta enim piscis qui quod commune nomen haberet cum hedera Baccho dicatus & sacer fuit*: κίττος *hedera apud Græcos, Grammatici veteres* αἰάκειται Διονύσου κίσσος, κισσὸς γὰρ ὁ οἶνος οὗ δοτὴρ ὁ Διόνυσος. Vnde legendum apud Athenæum lib. 7. loco ventilato οἰκειοῦσιν Ἀπόλλωνι μὲν Κίθαρον, Ἑρμῆ δὲ Βόακα, Διονύσῳ δὲ κίτταν vel κίττον, non κίσσον, si tamen κίττος dici queat pro κίττα: quomodo verisimile est loquutum esse Athe-

næum: hæc inquam si vera sint, nihil prohibebit quin illo loco Demosthenis contra vulgarem interpretationem, ὁ κιττοφόρος dicamus significare non picas ferentem, sed pisces illos qui ex Athenæo, Baccho sacri sunt, Cittas scilicet vel Cissas. Atque huic sententiæ non aduersari videtur eruditissima Harpocrationis ad Demosthenis verbum κιττοφόρος nota: quamuis si Suidæ credimus, textus Harpocrationis nostri interpolandus sit, vt & verba aliter intelligenda. videtur ille post verbũ χράφοισι interpunxisse, & deinde à capite nouo plane sensu legisse, κισσοφόρος. ταὶ γὰ λεγομέναις κίσσας ἱεραὶς ἐλέγοι τὸ Διονύσου ἢ ταῖν θεαῖν. Vides aliò detorta Harpocrationis verba, vides etiam nouã omnino sententiam, & diuersam longe ab illa quam retulimus verborum Demosthenicorum enarrationem; quam tamen nisi lubens amplectaris nunquã percipies cur ex hoc loco Tertullianus colligere potuisset autorem nostrum argumentari Bacchum hedera coronatum, quod hederæ natura sit ab heluco defensare cerebrum. Sed nec quamuis hunc locum ita restituas apud Harpocrationem, & κιττοφόρος hedera redimitum significet, bonus ille vir adhuc ex illis verbis probare poterit Bacchum ideo corona hederacea caput fuisse cinctum, quod maximum hederæ sit beneficium: cum vtrouis modo legas, nulla alia sit autoris nostri hoc loci mens, nihilque aliud velit quàm docere κιττοφόρος illud Demosthenicum scribi etiã posse per duplex σσ κισσοφόρος, quod idem est ac κίττος & κίσσος, κίττα & κίσσα; quibus

Digitized by Google

quibus ita constitutis satis apparet Tertulliano nunquam hoc in mentem venisse, nec Harpocrationis nostri testimonio vsum esse. Videamus nunc an fieri possit vt idem ille Harpocration qui apud Athenæum de Placentis librum reliquit, Lexicon istud decem rhetorum confecerit, quæ est etiam præclari illius interpretis animaduersio & sententia. Qui laudatur ab Athenæo Harpocratiõ ante ipsum floruit, ergo nullo affinitatis aut necessitudinis vinculo cum nostro coniungitur, hunc enim nos post Athenæum viguisse tam certò scimus esse verum, quam vera est ipsa veritas, infinitis in locis notarũ, hoc à nobis iam probatum est solidissimis argumentis quæ tædet repetere. Vnum tãtum quod instar omnium esse poterit iam exempli causa afferemus, vtitur Harpocration authoritate Athenæi, ergo Athenæo posterior, quomodo enim inferiorem se vocasset in testem? cum nec æqualé ferme & coætaneum posset nisi cautè & difficulter. Atqui integras periodos, integra cola orationis Athenæi, ab Harpocratione descripta sunt: quomodo vis igitur ipso Athenæo superstite plagia hæc siue συνεμπλώσις ab Harpocratione factas esse? adi ad verbum Ναίς, & leges ipsamet Athenęi verba è libro decimotertio dipnosophist. deprompta. Verum quid diutius de hoc probando laboramus? omnia scortorũ Athenienſium nomina, omnia populorum genera, quorum fit mentio apud illum, ab Athenæi fontibus repetita sunt. Hoc non credent tantum illi quibus nulla intercedit familiaritas cum his auto-

Digitized by Google

ribus, vide verba λυχνουργεῖς, κύμβιον, δυτικὴ ἐσθής, ἀφύαι, καίνιον, σίνωπα φασοφράτη, νεμέας, vt tibi liceat esse tam docte monito quam πολυπραγμονι. Nec est quod quis obiiciat pro interprete illo adduci posse tanquam æqualem ab Harpocratione Athenæum, & ab Athenæo Harpocrationem vicissim : ideóque non mirum esse si dicatur eundem Harpocrationē & librum de placentis, & Lexicum decem rhetorum composuisse : nam hoc plane est suo se telo interficere, cur enim primo Mendesium vocasset Athenæus Harpocrationem illum quem placuit doctis Alexandria oriundum esse? (Mendesium siquidē τοπικῶς hic ego accipio nó vt potest accipi ἀδαγωγικῶς ἀπὸ τῦ μένδης in patrio μενδήτης, & mutato deinde τ in σ μενδήσιος, id est tragosus, hircosus, μένδης enim apud Ægyptios hircum significat.) Cur inquam Mendesium fecisset illum quem sciũt omnes & Alexandreum esse, & Valerij cognomine insignitum? Præterea cur quibusdam in locis ipsius Lexicon decem rhetorum, vt librum de Placentis non laudasset, si vnus & idem Harpocration esset horum librorum parens? herbam libens porrigam si quid ad illa responsi daturus sis, & in me tela retorqueas lacessitus hoc modo, vis adhuc maius argumentorum acumen & magis vibrans, errauit Harpocratiõ in describendis ipsis Athenæi verbis, ergo non ab illo Athenæus, sed ille ab Athenæo sua mutuatus est. Vide quæ notamus ad scorti nomen proprium καίνιον, λείψει μέν γὰρ ἡ ἡμέρα κατὰ τὸ λεγόμενον, si vlterius progrediar, & argumenta hæc

Digitized by Google

confirmare ac ſtabilire validiſſimis aliis rationibus coner. Quare hæc ſufficiant ad refutationem notæ obſcuri interpretis quæ ne quidem nota eſſe debuiſſet, nec titiuillitio emi. Quæramus num quis alius in Tertulliani verbis ſudauerit. Iacobus Pamelius nouiſſimus operis Tertullianici enarrator, aliam & nouam plane ſequutus eſt viam, Harpocrationem enim de quo Tertullianus, eundem eſſe putat cum illo cuius manuſcriptus codex, περὶ φυσικῶν δυνάμεων ſeruatur in Vaticano. Cuius fidei ſi fidimus non inepte autori illi qui de naturalibus facultatibus ſcripſit, verba Tertulliani accommodari poſſunt, cum ad phyſicam rationem ſpectet docere hederam Baccho eſſe ſacrá, quod defenſet ab heluco cerebrum. Sed vereor ne ſubleſtæ fidei ſint illa, & potius vt auritus teſtis in his loquatur Pamelius, quàm vt occulatus. Nam euoluiſſe nos meminimus Auguſtæ Vindelicorum, ſatis diligenter ſyllabum librorum qui exſtant in Vaticana bibliotheca à Dauide Heſchœlio commodatum cũ aliis Bibliothecarum Auguſtanæ, Bauaricæ, Viennenſis, Cæſareæ, Venetæ Diui Marci, & Florentinæ ſancti Laurentij indicibus, nec de alio Harpocratione quam de noſtro quicquam legiſſe, imò nec per indicẽ monitos cum poſtea verſaremur in Vaticano Romæ, vt conferremus excuſos codices Harpocrationis cum manuſcripto qui illic exſtabat, de illo quicquam ediſcere potuiſſe, ne quidẽ ab ipſis Græculis patre & filio qui curam habent deſcribendorum manu exaratorum codicum; & indicem illius

Digitized by Google

Bibliothecæ memoriter tenent. Non ob id autem temere condemnandum Pamelium iudico, & ab eius sententia recedendum, quia forsan non ita inconsultò & suo marte codicem illum manuscriptum Harpocrationis περὶ φυσικῶν δυνάμεων in Vaticano latere asseuerauit, sed monitus ab aliquo cuius hic memoriam & fidem implorare debemus, vt à Simlero, qui primus Cyrani & Harpocrationis librum περὶ φυσικῶν δυνάμεων, Romæ in Vaticano reperiri monuit in epitome Bibliotheces Gesnerianæ. Imò sic statuo donec certius firmiúsque sciant omnes alicubi exstare Harpocrationis περὶ φυσικῶν δυνάμεων codicem, & exploratum sit an in illo referantur quæ apud Tertullianum leguntur, rem totam in anxio manere debere, & diffindendum esse (vt loquerentur Iurisconsulti) iudicij dié. Nam aliquid veri vel certi de huius loci interpretatione πρόχειρον, velle pronuntiare hominis certe sit qui non meminerit se esse hominem, ἀμουσία δ' πλέον μέρος ἐν βροτοῖσιν scitè aiebat olim sapiens, quod cum alias sæpius veritati consentaneum esse experimur, tum vel maxime, quoties controuersos, & parum notos ex antiquorum monumentis locos suscipimus enodandos & interpretandos. Monuerunt me autem doctissimi Puteani, dum hæc sub prælo haberem, legisse se in indice, quem pater ὁ μαγειίτης absolutissimum habebat omnium Bibliothecarum quæ in Italia exstant, Harpocrationis περὶ φυσικῶν δυνάμεων librum per alphabetum compositum latere in Bibliotheca Cardinalis à

ſancto Angelo, quæ nuuc peruenit ad Cardinalem Farneſium fratrem. Quæ res quantum mihi perſuaſerit illum autorẽ à noſtro non valde diſtare, non opus eſt vt explicem: ordo enim alphabeticus quẽ ſeruatum eſſe videmus in illo, quid aliud nobis indicat, quàm Lexicographum eum fuiſſe, à noſtro non valde diſſimilem ſcribendi genere ſaltem, ſi in tractatione differat? Vtinam theſaurum illum nobis comparare poſſemus, & publico offerre vnà cum noſtro: de Tertulliani loco controuerſo enucleando, non tam ſolliciti eſſemus, vt coniicio, nec in Cymmeriis tenebris verſaremur, imò appareret ſtatim vtrum vnus & idem auctor Λέξεις φυσικῶν δυνάμεων, & Λέξεις τῶν δέκα Ῥητόρων compoſuerit; quod adhuc ſollicitè quærimus. Sed ad alia tranſeamus, & de Capitolini verbis explicandis cogitemus. Ait ille in Vero imperatore. *Audiuit Scaurũ Grammaticum, Latinum Scauri filium, qui Grammaticus Adriani fuit: Græcos Telephum, Hephæſtionẽ, Harpocrationem. Rhetores Apollonium, Celerẽ, Caninium, Herodẽ, Atticum, Latinum, Cornelium Frontonem: Philoſophos Apollonium & Sextum.* Difficultatem tantum mouent illa verba *Hephæſtionem*, *Harpocrationem*. Nam de Scauro ſic Gellius lib. 2. cap. 15. *Terentius Scaurus Diui Hadriani temporibus Grammaticus vel nobiliſsimus*: de Scauri Veri præceptoris patre verba faciens. Reliqui præceptores, vt Herodes, Atticus, Apollonius, Celer, Caninius, Cornelius Fröto, rhetores: & Apollonius ac Sextus Philoſophi, Marcũ Antoninum etiam erudiuerunt. Idem Capitolinus

Digitized by Google

in Marco Anton. *Oratoribus vſus eſt Græcis, Annio, Marco Caninio, Celere, & Herode Attico, Latino Frontone Cornelio*: & paulo poſt. *Vſus eſt & Apollonio Calcideno* (ſic legendum ex notatione Caſauboni) *Stoico Philoſopho*, rurſus. *Audiuit & Sextum Chæronenſem Plutarchi nepotem*. De Sexto Chæronenſi idem ſcrupulus remanet apud doctos qui de Hephæſtione & Harpocratione. Quãuis iam enunciauerit Criticorum princeps Iſaacus Caſaubonus nunquam ſine laude nominandus, non cũdem hunc eſſe qui Sextus Empiricus, cuius opera etiamnum exſtant δογματικὰ, & in illos qui profitentur diſciplinas, à Gentiano Herueto latinitate donata, cum Sexti Empirici libris hypotypoſeon Pyrrhoniarum tribus ab Henrico Stephano in lucem emiſſis. Adi ad notas principis viri, & ſimul expende ad trutinam verba Lucij Apulei lib. prim. Metamorphoſ. *Theſſaliam, & illic originis maternæ noſtræ fundamenta à Plutarcho illo inclyto, & mox Sexto Philoſopho nepote eius prodita, gloriam nobis faciunt, eam Theſſaliam ex negotio petebam*. De Harpocratione & Hephæſtione audi quid ſentiat idem ille heros. *Hephæſtion*, inquit, *hic videtur ille eſſe Alexandrinus Grammaticus, cuius exſtat hodiéque de re metrica elegans libellus, authorem certe illum antiquiſsimum eſſe nullus dubito. Harpocrationem quendam Suidas commemorat Sophiſtam Alexandrinũ qui Aelius fuit dictus: eſt hic fortaſſe Veri præceptor, aut alter ille Valerius Harpocration, qui eruditum illum de dictionibus decem oratorum Athenienſium librum compoſuit*. Lilium

Digitized by Google

vero Gregor. Gyrald. dialogo 5. de Poëtarum hist. ante illum eundē Capitolini locū sic enarrasse memini. *Optimos*, inquit, *hic magistros habuit*, de Vero Imperatore agens, *Scaurum Grammaticū Latini Scauri filium, cuius quædam in Grammatica feruntur, & Valerium Harpocrationē, Græcum rhetorē cuius Græcum Lexicon legitur in decem Græcorum rhetores, ex quo nonnulla in his exponendis imaginibus decerpsi: Harpocrationem Capitolinus celebrat & Suidas: eius tamen nominis, & alios legimus.* Ex quibus vides quàm parum constet inter doctos, quisnam sit ille Harpocration ex omnibus quos recensuimus, qui Veri Imperatoris præceptor fuerit. Næ luteus ego plane sim & imprudens si post tales Heroas quorum quotidie magis ac magis doctrinam, & profundam eruditionem mirari soleo, aliquid certi in hac re constituere audeam. Itaque probabilia tantum me dicturum profiteor, & quæ nihil nisi πιθανότητα præ se ferre possunt. Si quem igitur ex illis Harpocrationibus, de quibus egimus in hac dissertatione, Veri præceptorem facere debeamus, eúmque tanto honore dignari, assero ego nulli potius competere hanc laudem vel adoream quàm nostro, quem tam pro certo habemus fuisse Grammaticum quam alterum illum Ælium Sophistam. Atqui Capitolinus de Grammaticis præceptorib. loqui videtur, cum ait. *Audiuit Scaurum Grammaticum Latinum, Græcos Telephum Hephæstionem, Harpocrationem.* Grammaticos ἀπὸ κοινοῦ repetendum. Si de Grammatico Harpocratione loquatur Romanus ille συγγραφεύς, nemo

negabit ad noſtrum traducendá eſſe quæ dixit: niſi qui ignorabit hoc ſcribédi genus, Lexicorũ ſcilicet hoc pacto conficiendorum methodũ, ad Grámaticæ partem exegeticã pertinere, ſolóſq. Grammaticos antiquitus hoc fuiſſe profeſſos. Nos iſta excutiemus accuratè, & cum ingenij contentione, in ſecunda ad quam ſtatim accedimus parte, ſi prius ſcrupulum quemdam qui inter ſcribendum nobis ſubortus eſt exemerimus, abſurdum enim & abſonum omnino videtur Harpocrationem noſtrum ſub Lucio Vero floruiſſe, eiúſque in Græcis fuiſſe διδάσκαλον probabilibus quibuſdam rationibus perſuadere velle: cum Athenæus Marci Antonini tépore, circa annum à Chriſto centeſimum ſexageſimum ſecundum vixerit, poſt quem tamen Harpocrationem viguiſſe, vt qui multa ex eius dipnoſophiſtarum libris ſuffuratus ſit, veriſſimis argumentis à nobis demonſtratum fuerit. Sed nihil prohibet quin Harpocratió hic noſter Lucij Veri præceptor exſtiterit, & poſt ipſum Athenæum vitá produxerit. Quamuis enim coætaneos illos faceremus, quis mirabitur alterum altero diutius egiſſe cum viuis? Et certe Athenæo fato functo Harpocrationem ex eius ſcriptis hauſiſſe multa eorúmque authoritate vſum eſſe, non ita nouum videri debet ac inauditũ: cum ſolerent aliquando veteres ſuperſtitum adhuc autorum teſtimoniis vti in ſcriptis & diſſertationibus ſuis, vt pluribus oſtendere & probare conaremur, ni tempus vellemus compendi facere, & iam ad ſecundam partem nos accingere. Alias erit diligentius

Digitized by Google

gentius hoc tractandi locus opportunior. Memineris tantum, & ab Harpocratione Athenæum multa eorum quæ ad Athenienſium ritus pertinét, addiſcere potuiſſe, & ab Athenæo Harpocrationé viciſſim alia eiuſdem generis. Atque hæc in modũ diludij & diſſertationis dicta ſint, nihil enim nos hic certi & veri conſtituimus, qui meminerimus apprimè à vate dictum. *Vanam mortalitatem, & ad circumſcribendam ſeipſam ingenioſam.*

ACCEDO ad huius diſſertationis partem ſecũdam, in qua de Lexicis eorum autoribus & inuentoribus, de Lexicis oratorum, collectoribus illorũ: déque hoc decem oratorum peculiari Lexico nos pauca dicturos polliciti ſumus. Et vt rem paulo altius repetamus, ſciendum eſt ad Grammaticos olim id genus componendorum librorum pertinuiſſe, quod vt euidenter probemus, & vna rem ab ipſa origine repetamus, ſumma rerum tantum veſtigia ſequentes, aſſerimus apud antiquos, γραμματικὴν in varias partes fuiſſe diuiſam pro libidine illorum, qui eius officia & ſubiectum circa quod verſari debebat, deſcribebant. Varro apud Diomedem lib. 2. Grammaticæ quatuor conſtitũiſſe partes videtur his verbis. *Grammaticæ officia conſtant in partibus quatuor, lectione, enarratione, emẽdatione, & iudicio. Lectio eſt artificialis interpretatio, vel varia cuiuſque ſcripti enunciatio ſeruiens dignitati perſonarum, exprimẽnſque animi habitum cuiuſque, enarratio eſt obſcurorum ſenſuum quæſtionúmue explanatio, vel exquiſitio, per quam vniuſcuiuſque rei qualitatem poëticis gloſſulis*

Digitized by Google

lis exſoluimus: emendatio eſt qua ſingula pro vt res poſtulat dirigimus, exiſtimantes vniuerſorum ſcriptorum ſententiam diuerſam, vel correctio errorum qui per ſcripturam dictionémue fiunt. Iudicium eſt quo omnem orationem recte, vel minus quam recte pronuntiatam ſpecialiter iudicamus, vel exiſtimatio qua poëma cæteráque ſcripta perpendimus. Enarrationem & iudicium exiſtimamus nos ad τελειοτέραν γραμματικὴν pertinere,, contra quàm alij putauere, emendationem vero & lectionem ad ἀτελεστέρην, valde enim mihi probatur Philonis Iud. Grammaticæ in duas partes diuiſio, in ἀτελεστέρην & τελειοτέραν: ad ἀτελεστέραν ex illo in tractatu de congreſſu quærendæ eruditionis gratia, γράφειν καὶ ἀναγινώσκειν ſpectat, ad τελειοτέραν ἀνάπτυξις τῶν παρὰ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσιν. Quidam ἀτελεστέρην παιδεύσεως nominant (vt idem Philo loquitur:) hæc rudem tantum & leuem quandam litterarum cognitionem, quæ rectæ lectionis & ſcriptionis normam non egreditur, præbet. Altera τελειοτέρα γραμματικὴ ἱστορίας τὰς παρὰ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσιν ἀναδιδάξασα, νέοις καὶ πολυμαθίας ἐργάσηται, καὶ καταφρονητικῶς ἔχειν ἀναδιδάξει τῶν ὅσαι αἱ καιναὶ δόξαι τυφλοπλασοῦσι, μᾶλλον δὲ καπνοσκιάς, αἷς τοὺς ἀδυνάτους, πρὸς ἀλήθειαν ὁρᾶσαι τὴν ἀμυδρὰν λόγῳ ἔχει χρήσασθαι. De illa enim intelligenda hæc Philonis, ex eodem tractatu deſumpta verba exiſtimo. Audi illum in tractatu, περὶ ὀνείρων: λαβὼν γὰρ ἀπὸ μὲν τῆς παιδικῆς γραμματικῆς δύο τὰ πρῶτα τό τε γράφειν καὶ τὸ ἀναγινώσκειν; ἀπὸ δὲ τῆς τελειοτέρας, τὴν τε παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐμπειρίαν, καὶ τὴν ἀρχαίας ἱστορίας ἀνάληψιν; Grammati-

Digitized by Google

cem ἀπλεξτέραν, παιδικὴν meritò vocat, quod verſetur tantum circa duo puerilia lectionem & ſcripturam: alteram perfectiorem perpetuo τελειοτέρην, quod tota ſit in poëtarum ænigmatis explicandis, & euoluendis antiquorum monumentis, de qua ſunt accipienda verba illa in tractatu de Cherubim. γραμματικὴ μὲν ποιητικὴν ἐρευνῶσα καὶ παλαιῶν συγγράξεων ἱστορίας μεταδιώκουσα. Aliquando hæc omnia ſimpliciter Grammaticæ tribuuntur: vt in tractatu de Cõgreſſu quærend. erudit. grat. in quo Philo Grammaticam philoſophiæ pediſequam facit, ἐγὼ γοῦν, inquit, πρώτην τροφὸν κέκτησαι φιλοσοφίας τὴν δι' ὅλου αὐτῆς ἀπρεπῆ θάλπουσαν, ὡς μήπω σοφὸν νέος ὤν, μιᾷ τῶν γραμματίδων αὐτῆς γραμματικῇ; καὶ ὅσα ἐλήρησας ἐν αὐτῇ δ γράφειν, καὶ ἀναγινώσκειν πρὸ ἱστορίαν πρὸ τῶν ποιητῶν, ἀπέθηκε τῇ διανοίᾳ. De vtraque grammatica hic loquitur, & παιδικῇ & τελειοτέρᾳ, quas generali nomine grammatices comprehendit: quod vtraque à litteris deſumpſerit denominationem, & παιδικὴ, ſeu γραμματιστικὴ quidem ab elementis: τελειοτέρα vero ab ſcriptis circa quæ verſatur: ſcripta enim illa litteræ quoque appellantur, quod animaduertendum eſt: quomodo publicæ vocantur litteræ, & cum aliquem doctum volumus prædicare multarum litterarum dicimus eſſe peritum: id eſt non elementorum quæ ad grammatiſticam; ſed ſcriptorum quæ ad perfectiorem grammaticam pertinét. Et Callimachus ipſe poëma aliquando γράμμα vocat, id eſt litteram ſeu ſcriptum: aliquando etiam orationem ſolutam, & (vt ait Cicero) liberam, nul-

Digitized by Google

líſque numeris ad ſtrictam : quam vocát proſam, vt in epigrammate in Cleombrotum,

—ἀλλὰ Πλάτωνος

Ἐν᾽ ὃ περὶ ψυχῆς γράμμ᾽ ἀναλεξάμενος.

Ibi enim γράμμα litteram ſeu ſcriptum, non elementum ſignificat, & quidem ſcriptum oratione ſoluta. Ammonius in libello de ſimilibus & differentibus vocabulis, γράμμα στοιχείου διαφέρει. στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος: οὗ δὲ γράμμα σημεῖον ἢ τύπος, οἷόν. ὡς τὸ παρ᾽ ἡμῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ. γράφουσι δὲ Ο. τύπος. τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον, οἷον Α. Β. καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα. καὶ τὰ γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλίμαχός που φησί:

Γράμματα δ᾽ οὐκ εἴλησθε ἀπόκρυφα.

Τουτέστι τὰ γράμματα. καὶ πάλιν.

—Πλάτωνος

Ἐν᾽ ὃ περὶ ψυχῆς γράμμ᾽ ἀναλεξάμενος.

Καὶ ἐν τῇ σκευθρίᾳ, πολλὰ φαμὲν εἰδέναι γράμματα τινάς, οὐ γὰρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸν τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων. Grammaticam igitur recte diuidemus in minus perfectam & perfectiorem: minus perfectam grammaticam communiter & late vocamus, quarumlibet litterarum, id eſt elementorum, ſiue Græcorum, ſiue Barbarorum cognitionem; perfectiorem vero grammaticam propriè dicimus eam quæ eſt perfecta & abſoluta, quæque ſtudio & diligentia Cratetis Mallotæ, Ariſtophanis, & Ariſtarchi elaborata fuit. Vtraque tamen, & quæ communiter, & quæ propriè grammatica dicitur ἐτυμολο-

Digitized by Google

γικῶς hoc nomine fuit insignita. Rudis illa γραμματικὴ quam primam possumus appellare quod ab infantia, & ab ipsis incunabulis huic tradatur omnes, ab elementis quibus voces articulatas signamus dicta fuit: perfectior altera γραμματικὴ, quæ grammatica ἰδίως dici potest, à minus perfecta vt existimauere quidam grammatica. Quomodo prima medendi ars ἰατρικὴ antiquitus fuit appellata à venenosis succis, qui ἰοὶ dicuntur, nunc quoque idē nomen retinet, quamuis circa alia longe diuersa versetur, vt circa affectiones, & morborum quorumlibet propulsationes, longéque sit artificiosior. vel quomodo Geometria à terræ dimensione suam appellationem traxit, & γεωμέτρια dicta fuit, eodē etiam nunc appellatur nomine, licet versetur in contemplatione rerum magis naturalium. Ita grāmatica quæ prius ἀπὸ τοῦ γράμματος ἢ πρώτου στοιχείου, circa quæ versabatur dicta fuit, nunc quoque recte grammatica vocatur, etiamsi non tantum circa rectam scribendi & legendi rationem immoretur, sed circa poëtarum & historicorum difficiliorum explicationem. Hanc puto ego cum Sexto Empirico veram esse nominis etymologiam. De diuisione diligentius, & attentius inquiramus, & cōsideremus an perfectè à nobis in duas tantum partes secata fuerit, minus perfectam siue puerilem & litteratoriam; & perfectiorem siue grammaticam proprie dictā, quia si semel ex his principijs nos expediuerimus, facilius deinde ad reliqua veniemus, & quam polliciti sumus de Lexicorum authoribus

Digitized by Google

& eorum origine tractationem absoluemus. Igitur dum de diuisione grámatices pauca dicere instituimus, sciendũ late tantũ & generaliter hanc à nobis fuisse superius diuisam in duas partes, quæ quidem omnia eius munia possunt attingere & coarctare. sed quia quo plura sub vnius diuisionis membris complectimur, eò breuiores & obscuriores simus, malumus in hoc inhærere vestigiis Sexti Empirici scriptoris longe doctissimi & acutissimi, quàm diuisam rem iterum diuidere, & subdiuisionibus vti, (vt accidere necesse est his qui leuiter & generaliter tãtum aliquid diuidunt in suas partes) & recentiorũ quorundam iudicia sequi. De autore Polymath. hic loquor, quem scio grammaticam in tres partes diuisisse, adinstar Sexti Empirici, mutato tamen membri vnius ad libitum nomine. Audi Sextum Empiricum lib. pri. contra Mathematicos. cap. 8. ἀ πρώτη λέγει (inquit) ἀσυγκρίτως εἶναι ὡς πρὸς τὴν γραμματικὴν ὃ μὲν ἔστιν ἱστορικὸν, ὃ δὲ τεχνικὸν, ὃ δὲ ἰδιαίτερον, ἐξ οὗ καὶ κατὰ τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς μεθοδεύεται. ὧν τεχνικὸν μὲν ἔστιν, ὃ περὶ τὴν στοιχείων, καὶ τὴν τοῦ λόγου μερῶν ὀρθογραφίας, καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν ἀκολουθῶν θεωρητικόν. Grammatica ergo, vel historica vel artificiosa, vel magis propria. Artificiosa quæ τεχνικὴ, vel μεθοδικὴ, historica quæ ἱστορικὴ, vel ἐξηγητικὴ, licet ἐξηγητικὴ latius pateat secundũ quorundã opinionẽ: magis propria quæ iudiciaria, siue κριτικὴ. Quæ tripartita diuisio, omnes quas cõstituit Dionysius Thrax grammaticæ partes comprehendit. Ille apud Sextũ Empiricum, cap. 16. lib. primi circa sex maxime pu-

Digitized by Google

tat versari grammaticam, ἀναγνωσιν primum ὁ περι βῆ καὶ ποιητικὴν ἐξήγησιν καὶ τὰς ὑπαρχούσας ποιητικὰς ἰδέας, λέξεων καὶ ἱστοριῶν ἀπόδοσιν, ἐτυμολογίας εὕρεσιν, ἀναλογίας ἐκλογισμὸν, κρίσιν ποιημάτων. Verum vt optime Sextus Empiricus non partes ille sed particulæ: nam exercitata lectio, expositio, & iudicium poëtarum ad κριτικὴν pertinent, etymologia autem & analogia ad πτωικὴν: dictionum & historiarum explanatio ad ἱστορικὴν, quæ præcedentibus tanquam ex aduerso opponitur, quæq. ab Asclepiade in opere suo de grammatica trifariã subdiuidebatur in veram, falsam, & veri aliquid referentem. Vera quæ versatur in rebus quæ geruntur, falsa quæ circa fabulas & figmenta moratur, veri aliquid referens quæ in Comœdiis & mimis. Vera & falsa adhuc subdiuiduntur, & veræ quidem sunt tres partes, alia quæ versatur in describendis Deorum personis, & Heroum virorúmque illustrium: alia quæ in locis & temporibus, alia denique quæ in actionibus. Falsæ vero vnica est tantum species nempe genealogia, quam propriè rhetores attingere docuit Isocrates in Busiridis laudatione; quo loco Palamedem rhetorem qui Busiridis laudationem, & Socratis accusationem pro Anyto & Melito composuerat, monet, non recte illum quamuis περὶ τὰς γενεαλογίας ἐσπουδακότα tanquam rhetorem, Busiridem Heroibus comparasse quorum eius tempore nondum erant nati parentes. Atque hæc est Asclepiadis partis historicæ quæ ad grammaticam refertur, subdiuisio. Persequamur nos de ea adhuc plura dicere,

Digitized by Google

quia hæc illa est, de qua maxime in hac dissertatione tractabimus, & ad quam Lexicorum conscribẽdorum modus pertinet, vt & obscurarum intricatarúmque rerum quæ apud quoslibet autores leguntur, enodatio & enarratio. Scio autorem Polymathiæ partem hanc ἐξηγητικὴν potius quam ἱστορικὴν vocasse, quod non historias tantum, imò & verba interpretetur. Sed næ stupidi nos simus, si nõ videamus apud Sextum Empiricum nominatim huic parti historicæ explicationem historiarũ & dictionum simul tribui, & quod magis est, Asclepiadem adinstar Dionysij omne quod pertinet ad linguas illi assignasse, vtpote quæ exponat κρίνουσι verbi gratia, verum vel bonum significare, prouerbia & definitiones expendat. De historica igitur, siue exegetica grammaticæ parte dicturi, monemus primum, eius subiectum esse obscuritatem verborum & rerum. De rerum obscuritate hic nihil dicemus, nisi quatenus in Lexicis demonstrabimus non solum difficiliora verba, sed & res intricatiores obscurioréue exponi debere. Agemus ex professo de obscuritate verborum, circa quam glossæ, glossaria, Lexica, aliáque eiusdem nominis & subiecti volumina versantur. Verba vel ἰδίως, & propriè: vel ἐπικῶς, & figurate à grammatico considerantur. Propriè cũ illorum vsum ostendit, & nudam originem profert; quò spectat ἐτυμολογία, quam Aristoteles σύμβολον, Cicero notationem, Quintilianus lib. 1. cap. 3. originationem vocant καταχρηστικῶς, propriè enim illa καταχρησις est. Hæc verborum vim & naturam pleniſsime

Digitized by Google

nissime docet, & ex eorum vi plerúmque res patefacit, vt non malè Isid. Origin. lib. pri. cap. 28. dixerit etymologiam vocabulorum originem esse, cum vis verbi vel nominis per interpretationem colligitur: inde veriloquium, quod in etymologiis ratione nominis, & litterarum similitudine veritas inquiratur: vt Aristoteles docuit in deducenda ἠθικῆς ἀρετῆς etymologia, magnor. moral. lib. 1. cap. 6. vbi τοῦδὲ γράμμα τοῦ ἀληθοῦς σκοπεῖν, est etymologicè nominis, & verbi veritatè venari. Phauorinus variæ historiæ lib. 8. apud Diogenem Laërtium refert Platonem primũ grammaticæ vim inspexisse, θεωρῆσαι πρῶτον τῆς γραμματικῆς δύναμιν, vel (vt ipse Diogenes Laërtius per glossam interpretari videtur) διελεγχθῆναι περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. Sane hoc idem testatur Dionysius Halicarnasseus Criticorum sine controuersia princeps, libro περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, his verbis Ἐγὼ κεφάλαια δὲ νέμω ὡς πρώτῳ ὄντι τοῦτον ἐτυμολογίας εἰσάγοντι λόγον Πλάτωνι τῷ Σωκρατικῷ, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλοθι, μάλιστα δ' ἐν τῷ Κρατύλῳ. Adi ad Cratylum eius, & statim noscès non temere à Dionysio dictum, Platonem deducendarum etymologiarum, rectæque nominum compositionis primum autorem fuisse. Illic de nominum natura, & ratione accuratissimè disputatur, & ex eorum originatione rei ipsius proprietas ac natura indagatur. Huius autem grammaticæ partis summopere studiosos fuisse Stoicos testatur aperte Diogenes Laërtius, & Plutarchus contra illos, quos deinde sequuti sunt Iurisconsulti, vtpote qui ab Stoicis ferme

Digitized by Google

omnes imbuti fuerint. Nulli Philosophi nominum origines δυσιδαιμονεστέρως, & ἀπονοητέρως inquisiuerunt quàm Stoici, qui dialectici apud Ciceronem & alios vocantur, vt discipuli Socratis dialectici, sic primum à Dionysio Carthaginiensi vocati, apud Diogenem Laërt. & ipse Socrates dialecticus, apud Theonem Sophistam in progymnasmatis. Ita in l. *qui quadringenta* D. ad legem falcid. *apud dialecticos* nihil aliud est quàm apud Stoicos; apud quos vulgo circumferebatur definitioné nominis debere præcedere definitionem rei. Quod imitati sunt Iurisconsulti sæpissime. Vlpianus l. 2. D. de iustitia & iure, in qua ait eum qui iuri operam daturus est, scire prius debere vnde nomen iuris descēdat. Theophilus in principio tit. de testamentis ordinandis in institutionibus, ὡς ὑπ' ἄλλων αἰτιολογοῦσιν εἰπεῖν ὅτι τῆς δικαιοσύνης ὄφελος ἦτοι ἐτυμολογίαν. Adeo autem religiosè obseruabant hunc morem Stoici, siue Dialectici, vt nunquam alicuius rei definitionem traderent, quin prius nominis definitio præcessisset. Altera erat οὐσιώδης, altera ὀνοματώδης, ὀνοματώδης semper οὐσιώδους præcedebat, quia per illam veritas inquirebatur, vt supra monuimus ex Aristotele; quod tāti fecere iuris autores, vt sæpe ex eo argumēta duxerint l. pri. §. cū seruis de his qui deiecerunt vel effud. D: *si seruus*, ait, *nihil nocuit ergo non recte dicitur serui noxa*, à definitione & etymologia nominis. & in l. si legatarius D. de legat. 3. *si legatarij culpa à quo fideicommissum relictum est, non periit lis, ergo iniquum est litis periculum ad eum pertinere*, quia cui nihil periit, non potest esse

Digitized by Google

eius periculo quidquam: à pereundo enim potissimum periculum dicitur. Eadem ratione in l. 12. in principio de furtis. *Si quis non habet quod perdat*, ergo eius periculo nihil est, & in l. *in lege* de cõtrahenda emptione, D. *si lapis nõ ceditur eo loci, nulla igitur illic sunt lapidicinæ*, lapidicina enim à lapidibus cedendis, quos omnes locos acceptos refero Iacobo Cuiacio, qui solus in iure consul sine collega vere dici potest. Adi ad cap. 40. lib. 26. obseruationum. Præter magnos autem illos viros quamplurimos etiam alios venerandæ antiquitatis operam nauasse huic disciplinæ etymologicæ, cum testentur nobis scriptorum omnium monumenta: tum vel maxime quæ passim leguntur apud principes poëtarum Homerum & Hesiodum. Tragicos ipsos, Comicos, lyricos, aliósque id genus poetas, de deducendis nominum etymologiis valde sollicitos fuisse nemo negabit, nisi qui omnis humanitatis expers erit, fidem facit vel vnus ille Euripidis tragici locus luculentissimus, in quo nos docet vnde putet nomen Amphionis deriuatum, cum illum ait, ἀμφ' ὁδὸν γενηθεὶς, ex eo quod circa viam natus sit Amphiona dictum fuisse. Pro Comicis venit vt testium expleat numerum, κώμικος κατ' ἐξοχήν, Aristophanes, qui quam Euripides Amphionis nominis proprij originationem dedit, gustare videtur, οὐχοῦν ἄμφοδος (inquit) ὥφλεν κληθῆναι, id est, annũ Amphion ἀμφοδὸς dici debuit quasi natus in via? Chœroboscus refert in orthographia sua, Ixiona & Doliona (nisi nomen apud etymologum corruptũ

sit, & pro Δολίαν, Θείων legere debeamus) putasse ex libris quos de etymologiis scripserant, Amphionē non ἀπὸ τῆς ἀμφὶ καὶ ἰὼν, sed ἀπὸ τῆς ἀμφὶ ποδοδύσεως, καὶ ᾠδαγωγίας producto ὶ licentia poetica, dictum fuisse. Audi Varronem de Euripide lib. 6. de lingua latina. *Imitari dum voluit Euripidem, & ponere etymon est lapsus, nam Euripides quod græca posuit etyma sunt aperta, ille ait, ideo nomen additum Andromachæ quod* ἀνδρὶ μάχηται. Nimium quantum tragicum istum in tradendis nominum propriorum etymologiis pronum fuisse fidem faciunt innumera, quæ in eius tragœdiis leguntur; qualia de Polynice quod sit νεικέων ἐπώνυμος, de Pentheo μὴ πένθος ἐσσίσῃ δώμοις, de Thyeste ἐπώνυμα δεῖπνα θυέστου, De Apolline, citante Macrobio in Phaethonte, cap. 17. lib. prim. Saturnal.

Ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι' ὡς μ' ἀπώλεσας,
Οἷόν σ' Ἀπόλλων ἐμφανῶς καλῇ βροτός.

Æschylus etiam in dandis nominum etymologiis profusus, nam Prometheum dictum vult quod eum oporteat προμηθῶς ex malis euolui, & in Persis, dum de Artapherne loquitur, nimis putide & rancide sic dictum putat, quod φρένας ἔχοι ἀρτίας. lepidius & Persico nomini conuenientius ἀρταπολέσας Comicorum, dum ludit in nominibus Persicis, Ἀρταβάζου καὶ Ἀρταξέρξου in Acharnens. Ψαμμαρταβάμου quendam regis oculum fingit, ἀπὸ τοῦ Ἀρταβάμου ὃ μέγα, quod Persicum & Ægyptium nomen est, consentiente vetere enarratore. Ψαμμαρτάβας quasi falsa mensura. Nec ab etymologiarum dedu-

Digitized by Google

ctione abhorruere omnino poetæ latini, testib. Ennio, Plauto, & Ausonio, apud quos passim inuenire est similes ὀνομάτων ἀγωγάς. Narrat Diogenes Laertius in Chrysippo, scripsisse eum vndecim libros ἐτυμολογικῶν ad Dioclem. Pamprepij ἐτυμολογικὴ ἀποδόσις, Demetrij Ixionis ἐτυμολογουμένων libri, Orionis περὶ ἐτυμολογίας volumina, item Apollodori, nota ex Athenæo, Suida, & etymologici autore: apud quem sæpius Demetrius, Ixion, & Oriō laudantur. Sed nec Theologi ipsi hanc partem intactam reliquerunt, cum certum sit à Basilio, Gregorio, aliisque patribus præcipuæ notæ, crebras spissasque inspergi cum opus est etymologias: imò vt illud moneam ad hoc putem pertinere Philonis librum, περὶ τῶν μετονομαζομένων, à Dauide Heschœlio primò vulgatum Augustæ Vindelicorum, à Morello deinde latinitate donatum, & nunc denuo Aureliæ Allobrogum, cum omnibus Philonis operibus nouis excusum typis: & Dionysij Areopagitæ, περὶ θείων ὀνομάτων capita ad Timotheum præsbyterum. Didymum quoque in tradendis etymologiis valde solertem fuisse tertio συμποσιακῶν dedici ab etymologo, v. σκόλια: vbi illum huius verbi σκόλια diuersas etymologias produxisse refert. Verum illi omnes aliud agendo nominum & verborum etymologias tractarunt. Ex professo vero huic parti incubuere vltimæ antiquitatis autores Suidas, & etymologus, & Suidas quidem, cuius etymologicū Michaelis Apostolij manu in Creta, ἀπὸ τοῦ φερομένου πολὺ διεφθαρμένου, (vt ipse testatum reliquit) descri-

Digitized by Google

ptum, in luculentissima Electoris Palatini bibliotheca seruatur. Opus vt ego iudico perneceſſariũ, ſed niſi me fallit coniectura, quamuis nunquam in illud inciderim in gloſſarij modum potius quam etymologici confectum. In hanc ſententiam me duxere varia quæ à Joãne Meurſio in Gloſſario ſuo Græco-Barbaro ex eo proferuntur fragmenta, quid enim illa præter verba τῇ γλώσσας explicata? Etymologici vero quod magnum vocant, autor, cuius nomen adhuc ignoratur, Chriſtianus haud dubie fuit (vt ego quidem coniicio) vel ex eo ſolo quod αἰώνυμος ad nos peruenerit. Solebant enim antiquitus monachi chriſtiani libros vt plurimũ αἰωνύμους edere, qualia in numeroſos autores ſcholia, ὑπομνήματα, & variorum Lexicorum, aliorúmque librorum, & poematum confarcinationes, quod ita certò mihi conſtat adeóque verum eſt, vt nihil putem verius. Sententiam meam quæ coniectura, & probabilitate tantum nititur, reipſa confirmat ſingularis in quem incidi apud illum. v. δυσιδαιμονία locus; qui ſic habet δυσιδαιμονία λέγεται, ἡ περὶ τοὺς πονηροὺς δαίμονας ὑπερμέλεια. ἰστέον ὅτι οὐδὲ μὴν τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ καλοῦ λαμβάνεται, οὐδὲ δὲ ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν ὑπὸ τῆς ἀσεβείας λέγεται ἡ δυσιδαιμονία, rurſus Diui Pauli meminit voce, μὴ, in qua ſic loquitur, ὡς ὁ Παῦλος φησὶν ὁ ἐσθίων ὁ μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω, ὁ δὲ μὴ κρινέτω. Antichriſtum quoque nominare videtur verbo αἰπάλεια, quo loci ait, ὥσπερ Ἀντίχριστον φάσκω, ὁ δυσπάλαιστον, vt Heſychius, qui voce πίτνω ſic loquitur, πίτνω, παλαίστης, καὶ ὁ τοῦ Ἀντιχρίστου ὄνομα, π. in σ. &

Digitized by Google

ι in α. versis, remanet Satan verum Antichristi nomen: baptismi etiam meminit cum ait βάπτισμα, ὃν ὦ βάλλεται ὕγρω πίπτειν ὃ πλάσμα. Accedant praterea ad corroborandam sententiam nostram verba, χεὶ, παλαιστὴ, σίκημα, σήλωμι, in quibus Psalmi 5.38. 59. 77. allegantur. Ita Hesychius vt multis argumentis docuit in animaduersionibus ad Athenæum Casaubonus, Christianam religionem professus est: ita etiam Suidas, vt notum est vel his qui nondum ære lauantur, & patet ex innumeris locis qui apud illum leguntur, maxime ex voce τύχη in qua disertis verbis sic loquitur. τύχη παρ' Ελλησιν ἀπροσδιόητος κόσμου διοίκησις, ἢ φορὰ ἐξ ἀδήλων εἰς ἄδηλον, καὶ αὐτόματον. οἱ δὲ χριστιανοὶ θεὸν ὁμολογοῦμεν διακεῖν τὰ πάντα. De autore autem etymologo postquam pauca monuimus, quid vetat & de opere quod magnum etymologicum inscribitur, quædam subiungere? cum ista non Læliis, sed Consentinis (vt Lucilij verbis vtar,) non hominibus in antiquorum monumentis πελεκυθυομένοις si loqui sic liceat, sed litterarũ amantibus, & addiscere cupientibus parentur à tyrone, candide in medium cum opus erit deprompturo quæcumque sibi lectione varia comparauit; & irrequito paraturus est (dummodo non deficiant vires) studio. Totum quod nobis supereſt opus etymologicum, nihil aliud est quàm sylloge aliorum etymologicorum & Lexicorum, quæ prius fuerant confecta & compacta ab antiquioribus autoribus, vt Diogeniani Lexicon, & Suidæ, quorum alterum, vt refert Hesychius, ex variis autorum Lexicis, Poeti-

Digitized by Google

cis, rhetoricis, hiſtoricis, collectum erat, & in vnũ coaceruatum. Alterum vero non tantum veterum autorum qui ante vixerant λέξεις κ' στοιχεῖον compoſitas in ſe continet, ſed & gloſſas, ſcholia, & ὑπομνήματα in quoſcumque ſcriptores, ſiue poëtæ illi ſint; ſiue oratores & hiſtorici: vt apparebit ex his quæ dicturi ſumus paulo poſt. Quod autem vt præmiſimus, etymologicum quod vocant magnum, nihil aliud ſit quam collectio præcedentium etymologicorum & Lexicorum, apertiſſime probatur ex his quæ leguntur in dictionibus iſtis πηλὸς, ὑπωπή, φασκώλιον, φύλλον, χρέος, ἀπὸ ἐδέας ἕδος, ἐδήδοτο, in quibus ὃ ἄλλο ἐτυμολογικὸν, vel φασὶ τινες, & δηδότιες Λέξικοι citantur. Quis igitur amplius dubitabit opinioni noſtræ ſubſcribere, & hodiernum etymologicũ συλλογὴν dicere, ſiue potius ἀνακεφαλαίωσιν, eorum quæ in præcedentib. etymologicis explicata fuerãt? additis de nouo quibuſdam non tantum Romanæ, ſed & Barbararum quarundam gentium vocabulis Græco-Barbaris. Hæc habebamus in præſens, quæ promeremus de Græcis authoribus qui vel per tranſennam, vel ex profeſſo parti Grãmatices quæ verſatur in etymologiis incubuere. Plura potuiſſimus, ſed hæc vel extra rem, vel nimis curiosè & ambitiosè relata fuiſſent. De Latinis pauca tantum addemus, ne quid in hac tractatione deſiderari queat. Teſtatum reliquit Cicero, Marcum Terentium Varronem omni doctrinæ genere ornatiſſimum, & qui omnium diuinarum humanarúmque rerum nomina, genera, officia, cauſas, aperuit tribus de lingua

Digitized by Google

gua latina prioribus libris, hanc ipsam etymologicam doctrinam professum fuisse: vt & Nonius, & ipsemet Varro in his quæ supersunt asseruere. Quis ignorat Isidorum viginti etymologiarum libros reliquisse? quis Iulium Cæsarem Scaligerum veteribus ipsis anteponendum, de causis linguæ latinæ libros tredecim? apud Gell. lib. 3. cap. 19. recensentur Gabij Bassi de origine verborũ libri, de quibus merito possit dubitari an etymologici fuerint, vbicumque enim verborum origines deducimus, non ibi semper etymologias inquirimus, aliud siquidé origo verbi, aliud etymologia: origo tanquam deriuatio quædam est, atqui differunt inter se deriuatio, & etymologia: quod hæc & dictionis originé siue principium atque finem consideret, illa vero principium tantum. Ipsum etymologum autorem habeo qui sic etymologiam à deriuatione distinguit v. δίκαιος, παρὰ τὸ δίκη δίκαιος, τοῦτο παρὰ τὸ δίκω, τὸ δικάζω, ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ δύο ἔχει, ἡ γὰρ δίκη τὰ δύο μέρη διέκρινεν. ἄλλο δ' ἐστὶ παράγωγον, καὶ ἄλλο ἐτυμολογία, ἡ μὲν παραγωγὴ καὶ τοῦ ἀρχικοῦ μόνου θεωρεῖται τῆς λέξεως· ἡ δὲ ἐτυμολογία καὶ τοῦ ἀρχικοῦ καὶ τοῦ τέλους, ἡ παρὰ τὸ δίκω δίκαιος, καὶ δίκαιος, ὦ τούτου γίνεται δικαιοσύνη. Vnde si vera hæc sint, & hanc grammatici regulam admittamus, Iurisconsultorum iuris à iustitia originé non etymologiam, sed potius deriuationem esse recte colligere licebit, & male δίκαιον à δικαιοσύνη, imò δικαιοσύνη à δίκαιον oriri debebit: cùm δικαιοσύνη descendat à δίκαιον, δίκαιον à δίκη παρὰ τὸ δίκω τὸ δικάζω: cuius etymologia παρὰ τὸ δύο ἔχει deducitur. Sed

Digitized by Google

nimiam redolent hæc omnia grammaticorum ventoſam garrulitatem, quam Iuriſperiti rerum potius quam verborum ponderibus, originibus, & litigiis inhærentes, odio pluſquam Vatiniano proſequũtur. Tranſeamus ad alia. Superius diximus verba vel propriè, vel figuratè conſiderari: de verbis ἰδίως, ſiue propriè conſideratis egimus, nunc ad ξηπικῶς ἐξεπαζόμενα veniamus. Huc pertinent gloſſæ, gloſſaria, λέξεις, Lexica, παροιμίαι, & reliqua eiuſdem generis. De paræmiis nihil hic nos proferemus, cum abunde iam de his diſputauerit Andræas Schotus vir doctiſſimus in proœmio ad Græcorũ prouerbia quæ pridem emiſit in lucem. De Lexicis maxime propoſitum nobis eſt loqui, quia τούτων χάριν ſuſceptam fuiſſe diſſertationem hanc negare non poſſumus. Et ne ſi diutius in aliis immoremur, ſeruorum more τὰ κύκλῳ λέγειν, καὶ παροιμιάζεσθαι videamur, non autem τὰ εἰς πρᾶγμα explicare: præmiſſis quibuſdam quæ præterire non eſſet fas, cum ad rem faciant, veniemus ſtatim ad tractationem de Lexicis, eorúmque inuentoribus & compoſitione. Nõ immeritò dubitatum fuit inter ſolertes, & præcipuos in republica literaria viros, an longum conſtituendum eſſet diſcrimen inter gloſſas & Lexica, aliis quidem hæc inter ſe diſtinguentibus, aliis vero confundentibus & permiſcentibus. Eruditiſſimus Caſaubonus cap. 6. lib. 3. animaduerſ. in Athenæũ, inter gloſſas quocumque modo cõpactæ eſſent, & Lexica parum aut nihil diſcriminis conſtituere videtur. Autor Polymathiæ cap. 9. ex aduerſo Lexica

Digitized by Google

quiduis aliud potius quàm gloſſas apud antiquos dicta fuiſſe probare contendit. Nos erciſcundi & mediam quandam viam tenentes non idem quidem propriè eſſe Lexica & gloſſas demonſtrabimus; ſed καταχρηστικῶς Lexica gloſſas poſſe dici, vel è conuerſo gloſſas Lexica, & ſub generali Lexicorum nomine omnia poſſe comprehendi tam certo docebimus, vt de his non magis dubitare poſterum quis poſſit quàm de illis quæ apud Sagram. Gloſſæ multifariam accipi poſſunt, & primò quidé maximè proprie pro dialectorum externarum, & barbarorum vocabulorum explicationibus. Gloſſam enim Euſthat. Iliad. α, ἐπεξεργαστικῶς διάλεκτον interpretatur, vt Clemens Alexandrinus ſtromat. 1. ἀποδεικνύους τὰς βαρβάρων φωνάς, quas non dialectos imò gloſſas dici oportere contendit: quod dialecti dictiones ſint proprium & peculiare loci cuiuſdam characterem deſignantes, vel vocabula proprium & commune gentis alicuius idioma ſignificantia: vt quinque Græcorum præcipuæ, Attica, Ionica, Dorica, Æolica, Communis. Quod in barbarorum linguis reperiri nequit, quas vere dicere poſſis φωνὰς καὶ χυχὰς ἀλλόκοτους. Dialecti enim quibus ab initio vſi ſunt homines barbaræ fuere, & à natura nomina habuere: vnde preces per illas conceptæ δυσπόριστοι, vt iam faſſi ſunt ſapientes omnes, quod nec πολύφωνοι καθάπερ οἱ ἀπὸ αἰθιόπων ἑρμηνεῖς, nec percipi poſſint. Plato in Cratylo dū vocū πῦρ & ὕδωρ originationem quærit, tandem eò deuenit vt barbaras faciat, & à Phrygum qui propriè barbari ſunt

Digitized by Google

similibus vocabulis descendere credat, vt κωΐας. Ex quibus patet quàm verum sit primas hominum dialectos barbaras fuisse, nominàque habuisse incognitæ potentiæ & virtutis. Glossæ igitur barbara & externa vocabula sunt, quæ nemo interpretaretur: γλώσσῃ λαλεῖ, 1. Corinth. 14. non tantum simpliciter lingua loquens (vt vulgo vertunt) sed barbarè loquens & per glossas, quas nemo percipiat, propter ignorationem δυνάμεως τῆς φωνῆς, vnde apposite diuinus Apostolus exclamat, διὸ ὁ λαλῶν γλώσσῃ προσευχέσθω ἵνα διερμηνεύῃ, qui barbarè loquitur, non lingua, oret vt intelligi possit: nisi enim barbarè & per glossas loqueretur, ad quid orare deberet ex Apostoli præcepto vt eius verba percipi & intelligi possent? qui lingua loquitur dùmodo non barbarè loquatur intelligi potest, ergo frustra oraret vt intelligeretur, si, vt vulgares interpretationes habent, verba illa λαλεῖ γλώσσῃ interpretemur lingua loquens nude & simpliciter. Varro scriptor πολυμαθέστατος lib. 6. de lingua latina, videtur designare glossas per nomina barbarica, cum librum Aristotelis citat qui scribebatur, *nomina barbarica*, id est glossæ Aristotelis, sed tamé quin illo loco legi possit νόμιμα βαρβαρικὰ contra Iosephi Scaligeri sententiam non contendo, certissimum enim est Aristotelem νομίμα βαρβαρικὰ composuisse autore Apollonio ἐν ἱστορίαις θαυμασίαις, non vt autor Polymathiæ, Theopompo ἐν τοῖς θαυμασίοις, non enim Theopompus, sed Apollonius in historiis mirabilibus testatum reliquit,

Digitized by Google

Aristotelem νόμιμα βαρβαρικὰ composuisse. Idem Apollonius autor est Theopompũ θαυμάσια etiam composuisse: quæ res decepit doctum virum. Cap. decimo laudantur Theopompi θαυμάσια, cap. vndecimo Aristotelis νόμιμα βαρβαρικὰ. Liceat vero fragmentum quod eruitur ex νομίμοις illis βαρβαρικοῖς, summi Philosophi in medium afferre, quia & lectu iucũdum est, & collatum cum alio quod damus ex mirabilibus eius narrationibus, nó parum vtilitatis afferre potest scire cupientibus quid propriè νόμιμα βαρβαρικά. Ait Apollonius, Ἀριστοτέλης δὲ ἐν νομίμοις βαρβαρικοῖς, φ Καρίας σκόρπιοι γίνονται οἱ τοὺς μὴ ξένους παπάξαντες, οὐ λίαν ἀδικοῦσι, τοὺς δὲ ἐπιχωρίους πρὸς αὐτὰ ἀποκτείνουσι. Certè longè diuersum de serpentibus quibusdam, qui in Mesopotamia visuntur, legisse nos meminimus apud eundem Aristotelem περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, illic enim refertur in Mesopotamia Syriæ, & in Istrunte, ex autoritate quorundam, nasci serpentes quosdam qui indigenas non mordeant, exteris vero valde noceant, ἐν ᾗ τῆ Μεσοποταμία τῆς Συρίας, inquit, φασί τὴν ἐν Ἰστρωνῖτι ὀφίδια τινα γίνεσθαι, ἃ τοὺς ἐπιχωρίους οὐ δάκνει, τοὺς ξένους ἢ καὶ ἀδικεῖ σφόδρα. Sed emansores sumus, redeamus in viam. Dicebamus Aristotelem νόμιμα βαρβαρικὰ composuisse, vt Τυρρηνικὰ νόμιμα quæ laudantur ab Athen. glossis quidem valde similia, non ita tamen vt confundi glossæ cum νομίμοις βαρβαρικοῖς debeãt. Imò ea est opinio nostra vt glossas à νομίμοις βαρβαρικοῖς dissitas & diuersas fuisse iudicemus, sed vt plurimum inter νόμιμα illa, siue barbarica essẽt, siue Tyrrenica

Digitized by Google

siue gentis alterius, quædam glossæ continebantur, νόμιμα glossas complecti poterant, non glossæ τὰ νόμιμα, stricte sumpto glossæ nomine: in νομίμοις enim cuiuscumque gentis essent, siue ἐν τοῖς περὶ νόμων, ἐθῶν, vel ἠθῶν, instituta, leges, & ritus diuersorũ populorum tradebantur. Quæ omnia non poterãt perfici, quin permulta vocabula vulgo incognita, & ad eosdem ritus moresque spectantia glossematice explicarentur. Vnde satis apparet nos non temere & inconsultò coniicere, confuse in νομίμοις, vt plurimum glossas fuisse comprehensas, id est explicationes verborum difficiliorum, quæ ad τὰ νόμιμα pertinebant tanquam οὐσιώδη. Scimus ab autore Polymath. multos non tantum περὶ νόμων, περὶ ἐθῶν, ἢ ἠθῶν autores & scriptores cap. 9. operis sui recensitos, & relatos fuisse, sed etiam νομίμων, & βαρβαρικῶν, & τῆς Ἀσίας, eruditéque ab eo fuisse demonstratum cuiúsnam arguméti & hypotheseos libri illi essent, quare nihil hic nos repetemus, nec addemus in præsentiarum, veriti ne pro dissertatione quam pollicemur librum integrum componere videamur. Monebimus tantum inter νομίμων βαρβαεικῶν scriptores, præter Theodectem Phasiletem rhetorem secundum Suidam, & innumeros alios, etiam ad scribendum esse Hellanicum illum historiographum tantopere laudatum monumentis qua veterum, qua recentiorum. Quod nos docuit eruditissimus etymologici magni autor voce Ζάμολξις, sed illic hodie legitur Ἑλλάνικος ἐν τοῖς βαρβαεικοῖς νόμοις, pro νομίμοις, quamuis non male possit legi νόμοις, vt Sui-

Digitized by Google

das etiam habet, à quo sua mutuatum esse etymologum nemo negare audebit qui vtriusque verba contulerit. Lamprias Plutarchi filius in syllabo suo, patris non rantum αἰτίας Ρωμαϊκὰς recenser, sed & βαρβαεικὰς, quod opus quantū ego coniicio non valde à τοῖς βαρβαεικοῖς distare debebat: in eo enim præter varios mores, & viuendi ritus, multa etiam quæ ad glossas pertinebant legebantur. Glossæ igitur, vt docebamus, non tantum barbarorum; sed etiam quorumcumque externorū vocabulorum ἐξηγήσεις erant, cuius argumēti Dorotheū quendam libros composuisse, nobis testatum reliquit Photius Patriarcha in bibliotheca sua, cum à se lecta commendat Dorothei τὰ περὶ τῶν ξένως εἰρημένων λέξεων, vno verbo περὶ γλωσσῶν. Eæ aliquando permixtim omnia externa, & barbara vocabula quæ legebantur nō tantum apud poëtas, oratores, historicos, sed & philosophos, medicos, aliarúmq. scientiarum διδασκάλους indiscriminatim, & confuse continebant: quale videtur fuisse opus illud Dorothei. Aliquando poëtarum tantum, aut oratorum, vel philosophorum diuisim & separatim, qualia erant Ptolemæi τὰ περὶ τῶν ποιητῶν ξένως εἰρημένα à Suida laudata. Reliqui qui περὶ γλωσσῶν libros cōposuerant, vt Clitarchus, Nicander Colophonius, Hermonax, Seleucus, Philetas, Philemon, Timachidas, Amerias Macedo, Philoxenus, Callimachus, Pamphilius, Democritus, Simmias Rhodius, à Suida, Etymologo, Hesychio, & Athenæo laudati, non tantum τὰ ξένως εἰρημένα collegerant in glossis

Digitized by Google

ſuis, vt video pleriſque perſuaſum, maxime Polymath. autori, ſed & obſcuriores, difficiliores, magis abſtruſas, ac minus vſitatas voces cuiuſcumque generis, vt fidem facere poſſunt multa, quæ ab Athenæo, etymologo, Heſychio, & aliis illorum autorum laudantur fragmenta, quorum quædam poſtea à nobis referentur. Vnde gloſſæ nō tantum externorum vocabulorum, & peregrinarum vocū interpretationes erant, verum etiam Græcarum & quarumlibet aliarum, dummodo difficiles & minus in vſu eſſent. Galenus in interpretatione gloſſarum Hippocratis, quod opus ſubiectū eſt Erotiani Lexico, ὅσα τῶν ἀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἐν συνηθείᾳ ἦν· νυνὶ δὲ οὐκέτι ἔστι, τὰ μὲν ἰδιώτας γλώσσας καλοῦσι. Voces, inquit, priſcis temporibus vſitatas quæ nūc in vſu eſſe deſiere gloſſas vocant. Quintilianus lib. pri. cap. pri. *interpretationes linguæ ſecretioris, quas Græci gloſſas vocant*, & cap. 8. *gloſſemata*, ideſt, voces minus vſitatas. Ariſtoteles lib. de arte poëtica, dum de nominum differentia & diuiſione agit, nominum alia κύρια eſſe ait, alia γλῶτται· κύρια μὲν οἷς χρῶνται ἕκαστοι, γλῶτται δὲ οἷς ἕτεροι. Vnde idem nomen, & proprium & gloſſa eſſe poteſt: ſed non eidem populo, verbi gratia σίγυνοι quod eſt iaculi genus ὁλοσίδηρον (vt loquitur Heſychius apud quem σίγλυνοι pro σίγυνοι, vel σίγυνα legitur) Cypriis proprium nomen & peculiare eſt (quicquid enarratores Apollonij Rhodij dicant, cùm ad quartum Argonaut. cōmentantur. ἔστι δὲ καὶ σίγυνος εἶδος δόρατος πρόκυμνον παρ' ἔθνει) Græcis verò γλῶτται, ideſt ξυρικόν: ſic enim hæc

Digitized by Google

hæc interpretari debes ex autoritate ipsius Aristotelis, qui eodem de arte poëtica libro, ait ξενικὸν δὲ λέγω γλῶτταν, καὶ μεταφορὰν, καὶ ἐπέκτασιν, καὶ πᾶν τὸ παρὰ τὸ κύριον. Ex quibus apparet glossas barbarorũ primò, deinde peregrinorum omnium, sensim vero obscuriorum & non vsitatorum vocabulorum interpretationes fuisse. Quarum autores glossographi dicebantur, vel γλωσσῶν ἐξηγηταί, vltimo enim tandem factum est, vt cum vocabula alicuius autoris difficilia & minus vsitata interpretarentur, glossarum huius, vel illius authoris ἐξηγήσεις componere dicerentur. Vt ex antiquissimis innumeros comperimus, ἐξηγητικὰ composuisse. Clidemus, & Anticlides, ab Athenæo, & Harpocratione, ἐν ἐξηγητικοῖς laudantur sæpissime, sed Anticlidis nomen corruptissimũ est in Harpocratione, vt à nobis demonstratum est in lectionibus nostris. Ἐξηγητικὰ illa à recentioribus λέξεις dicta fuere, de quibus agemus postea, Hebræi vetustiores מדרש vocarunt eiusmodi scriptorum genera, quasi στοιχήσεις, ob dictionum τὴν στοιχεῖον ordinem. Præter Clidemum autem & Anticlidem, laudantur in monumentis antiquorum ἐξηγητικὰ aliorum, sed addito autoris nomine quem explanarũt. Porro illud monitos iuuenes velim, in ἐξηγητικοῖς antiquorum illorum Clidemi & Anticlidis, non tantum voces antiquas & obsoletas explicatas fuisse, sed etiam mores priscos, instituta, & ritus, πάτρια, & νόμιμα, vt patet ex Athenæo & Harpocratione multis locis. Illud quoque sciendũ est Clidemũ præsertim ἐξηγητικὸν, oratione numeris

Digitized by Google

adstricta scriptum fuisse, quomodo & Philetas, & Nicander opera sua instituerat. Laudatur apud etymologum, Apollonius ἐν ἐξηγήσει τῶν Ἡροδότου γλωσσῶν, v. σοφιστὴς & χωφός. Exstat etiamnum breuis quædam collectio τῶν ἡροδοτείων λέξεων, quæ à magno illo Apollonij opere truncata & diuulsa videtur, vt ex arbore surculus. Laudatur præterea apud eundē etymologum v. ἄμπωσις, Herodianus ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους, id est τῶν γλωσσῶν. Quod opus non valde dissitum fuisse suspicor ab Erotiani τῶν περὶ Ἱπποκράτει λέξεων synagoge, quam hodie beneficio Henrici Stephani habemus cum ἐξηγήσει τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν à Galeno confecta. Quod autem glossographi vocarentur iidem illi τῶν γλωσσῶν autores, docet eruditissime duobus aut tribus locis Harpocration noster: primò v. κώπαισις, vbi glossographorum quosdam censuisse refert κώπαιν, indusij genus esse masculini, alios vero fœminini. secundò v. σφρίγας & φιμοὶ, in quibus glossographi laudantur: vt apud etymologum v. ἀγήρωχος, & ἱερὸν τέλος. Citat etiam Eusthatius Iliad. α. γλωσσηματικῶν autores, vt Atteij Philologi glossematorum libros Festus v. Ocrem, Varro tertio de lingua latina, Charisius & Diomedes grammatici lib. 2. sæpius veterum glossas citant: quæ qua forma, quo pacto, & ordine compositæ ac digestæ fuerint, tum apud Græcos, tum apud Latinos, ex paucis quæ in medium afferemus exemplis apparebit. Ego non dubito Lucij Cincij libros de verbis priscis, Santræ de verborum antiquitate, Cloatij Veri, &

Digitized by Google

Hypſicratis verborum à Græcis tractorum συλλογάς, à Gellio & Varrone laudatas, in modum & formâ gloſſarum fuiſſe conceptas; quamuis aliter exiſtimaſſe mihi compertum ſit autorem Polymath. qui hos omnes autores inter λεξικογράφους recenſuiſſe videtur ſine iudicio, & diſcrimine: vt in græcis multos inter γλωσσογράφους qui nihil minus quam gloſſas compoſuerãt. Hæc ſi nos ordine diſtinxerimus, vnáque probauerimus tandem Lexica gloſſas fuiſſe complexa, fidem noſtram liberaturos, & ſtudioſis omnibus rem valde gratam & vtilem facturos eſſe audemus nobis polliceri. Gloſſarum variæ differentiæ & diſcrimina, vnius enim ſeparatim gentis barbaræ, aut plurimarum ſimul voces interpretabantur: vnáque obſoleta, & minus vſitata apud autores quoſcumque verba explicabant, vt ex Gloſſariis illis quæ nobis ſuperſunt facile colligere licet, in quibus & vocabula rariora, & voces inuſitatæ explicantur: maxime in gloſſis illis quæ ſub Iſidori nomine circumferuntur; In Papia vocabuliſta cuius opera doctorum manibus quotidie teruntur, & in gloſſario Arabico-latino, quod exſtat in editione gloſſariorum Bonauenturæ Vulcanij. Cuius generis ego vidi Anſileubi cuiuſdam Gothorum Epiſcopi gloſſarium erutum ex veteri codice bibliothecæ Moyſacienſis, in quo multa Gothorũ aliorúmq. populorum barbara vocabula explicantur. Ita etiã in multis Europæ bibliothecis, tum priuatis, tum publicis, infinitos gloſſariorum autores exſtare, & cum blattis ac tineis pugnare ſcio quæ, vt reliqua, plurima con-

Digitized by Google

tinent reconditæ & abstrusæ eruditionis. Si gentis vnius túc propriè glossæ: vnde Hermonactis γλῶσσαι Κρητικαὶ apud Athenæum, & Aristophanis γλῶσσαι Λακωνικαὶ, Diodori γλῶσσαι Ἰταλικαὶ, Artemidori, Aristophanis αἱ ὑπογραφόμεναι ὀλιγαρτηπικαὶ γλῶσσαι. At si plurimarum gentium tunc nó propriè glossæ, sed Lexica, in quibus cófusè, deinde ordine alphabetico non tantum γλῶσσας vnius gentis, imò innumerarum, & verba quælibet obsoleta ac difficilia complexi fuere. Rem totam aperimus exemplis. Hesychij, Suidæ, & Etymologi opera, quid aliud præferunt quam Lexicorũ species, imò quid aliud re ipsa sunt quam Lexica? & tamen quis ignorat in Hesychij præsertim & etymologi operib. innumeras glossas contineri: vt in Suidæ sylloge & Pollucis ὀνομαστικῷ. Hesychius ὁ πολὺς in hoc scribendi genere, præter multa parum vsitata, aut prorsus inusitata verba ex poëtis, & aliis scriptoribus eruta & deprompta, γλωσσηματικὰ multa habet non tantum Laconica, Argiua, Arcadica, Bœotica, Cretensia, Salaminia, Macedonica, Thessalica, Tarentina, Syracusana, Sicula, Pamphyliaca, & eius generis alia innumera, sed etiam Ægyptiaca, Persica, Lydia, Scythica, Celtica, Hebræa, Chaldaïca, Phrygia, Barbara, aliarúmque gentium vocabula, quæ nihil commercij habent cum lingua Græca: imò ei Barbaræ sunt. Ex innumeris hæc pauca habe. Ἀαδὰ εἶδα Λάκωνες ὅτω καὶ Αἰσχύλος τὰ γλώσσας, puta Λακωνικῶς, supra enim vidimus ex Athenæo, Aristophanem grammaticum glossas Laconicas compo-

Digitized by Google

fuisse: Lacones egestatem Aada vocabant. Ἀάναμα πολλαχὴ χάεις, gratia multiplex: vox barbara & peregrina. Ααις, εἰς αὔριον Βοιωτοῖς, Bœoti cras ἄας dicũt. Αβαγα ῥόδα Μακέδονες, Rosæ apud Macedones ἄβαγα dicuntur Αβαθ, διδάσκαλος Κύπριοι, Cyprij magistrum vocant Αβαθ. Αβάκης, ἄβαξ ἄφωνος, σιώπησις, ἢ ὄνομα ἀρχιτεκτονικὸν ὃ Σκύθαι λέγουσιν αἴσρα καλεῖν, hæc Oedippo opus habẽt. Αβι, παρὰ Σκύθαις εἰρῆ) ἄβιε ἔβαλλον Σκύθαι, prius fortasse explicandũ per posterius, ἄβι ἄβιε apud Scythas ἔβαλλον significat. Αβίλτακα, μνήματα Πέρσαι, Persæ memorem ἀβίλτακα nominant. Αβλαβωίον, σφεῖς πλεκομένη πᾶσι Αἰγυπτίοις, ἐκ βίβλων πρὸς κάθαρσιν ὕσα, Ægyptij funiculum ex Papyro contextam ad purgandum Αβλαβωίον vocant. Αβυτον τὸν δουλείαν Ἀργεῖοι, seruitus ab Argiuis ἄβυτος, alibi βιορρόν vocat βιορρός, inquit, δουλεία. Αβφάνας, Κελτοὶ τοὺς Κερκοπιθήκους, Celtæ Cercopithecos ἀβφάνας nominant. Αβωβαὶ ὁ Ἄδωνις παρὰ Περσαίοις melius fortè Περγαίοις, vel Περσῶν à Pergæis, vel Persis Adonis abobas dictus, Αγαλλήπορα παῖδα Τυρρηνοὶ, Thyrreni puerum, Αγαλλήπορα vocant. Βαιθὼ, οἶκος θεοῦ, lege Βαιθὴλ domus Dei: Suidas optimè, Βαιθὴλ θεῖος ναός. Apud Hebræos scilicet בית־אל domus Dei, בית enim apud illos domus, אל vero Deus: eadem forma illi dicũt בית־שמש domus solis, vt apud Arabes Βαισαμψα domus solis, Bæsampsa ciuitas in Arabia iuxta mare rubrum quæ Arabice domũ solis significat, Stephanus, Βαισαμψα πόλις ἐν τῷ Αραβικῷ κόλπῳ, πρὸς τὴν Ερυθραν θάλασσαν, ὅ ἐστιν οἶκος Ηλίου. Idem Stephanus Σάμψα κώμη τῆς Αραβίας, σάμψα δὲ παρὰ τοῖς Αραψι,

Digitized by Google

ὁ Ἥλιος, vnde apud Epiphanium Σαμψαῖοι ἑρμηνευόμενοι Ἡλιακοί. Hebræi igitur σάμες, Arabes σάμψα solẽ dicunt, & domum solis βαίθσαμες Hebræi, Arabes vero βαίσαμψα, vides paritatem. Βαισήνης πρὸ Ἰνδῶν, στρατόπεδον, βαίσιλως ὁ στρατὸς, Indi castra βαισήνιν vocant, exercitum vero βαίσιλιον. Βαιωθης, ἀφροδίτη παρὰ Συρακουσίοις, apud Syracusios Venus Βαιωθης dicta. Βέκος, ἄρτος ἢ ἄβηνος Φρύγες: ἄβηνος illud nó intelligo, quare corrigo ego αἰόνητος: ex ι & ο facile conflari potest β, vt sæpissime in manu exaratis codicibus duæ illæ litteræ inter se colligatæ sunt hoc modo ιο. Phryges igitur autore Hesychio panẽ βεκὶν dicunt, vel adhuc βέκος stultum potest significare, idem Hesych. paulo post βεκὸς αἰόνητος. Quod autem Phryges panem sic vocitent, patet ex Herodoti Euterpe, vbi integra de Psammethico Ægyptiorum rege, quinã primi hominũ fuissent probare volente, historia refertur. Hunc consule vt & enarratores Apollonij Rhodij ad illud 4. Argonaut. οὐπὶ δέ που Δαναοὶ ἱερὸν ῥόον ἔκλυσαν, Comici scholiastem ad vocem βεκκισέλινος, & Suidam ead. voce. Aduerte vero quosdam βέκ, quosdam βεκὸς, vel βέκκος scribere. Βένδις, ἡ Ἄρτεμις Θρᾳξὶ: παρὸ ὃ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδιδία. Diana, inquit, à Thracibus Bendis dicitur, at ab Athenienſibus Bendidia festum. Βίσαξ, ὁ βασιλεὺς παρὰ Πέρσαις, rex, Bistax apud Persas. Βαγλαῖος, βασιλεὺς Φρυγὶστὶ, Phryges regem βαγλαῖον dicunt: barbara vox illa est Phrygũ. Sextus Empiricus cap. 17. lib. 1. ὅτι γὰρ ἐκ τέχνης τινὸς μεμαθήκασιν ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες ἰὼ βαγλαῖε λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ,

λέγεσι Φρυγιστὶ, ἀλλὰ παρ' ἄλλων ἀκούσαντες. Quæ verba à nobis eruta sunt ex codd. manuscriptis bibliothecæ regiæ. Aduerte autem Hesychium, & Sextum Empiricum, ἰὼ βαγαῖ Phrygiam esse dialectum existimare, nam inuenio Euphorionem Thuriis hoc vocabulum tribuisse: autore scholiaste Æschyli in Persis. Ait ille ad hęc: Æschyli τὸ βαγαῖ, ἀρχαῖος βαγαῖ, βαγαῖ ὁ βασιλεὺς λέγεται: Εὐφορίων δὲ φησι Θυρεᾶται τὸ βαγαῖος τῷ Δημοκλείτῳ, ὅτι καὶ βαγαῖος ὄρος, ὅ ἐστι βασιλικὸν, Plutarchus de fluminibus ad ea alludit cum in Sagari ita loquitur. παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Βαγαῖος καλούμενον, ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον βασιλικὸν, τοῦ τετραπλασίονα ἔχων ἀπὸ Βαγαίας τῆς Γαυγαμήλους, καὶ Μανδανάκης παιδός. ὄρος δὲ τοῦτο χιονούμενα διασάμενος ἀποτηκόμενον τοῖς ἐγχωρίοις, καὶ βαγαῖον ἑορτὴν κατηγγύησε μέχρι νῦν καλούμενον. χιονᾶται δ' ὁ αὐτὸ λίθος καλούμενος Ἀσπὶρ, ὅτε εἴωθεν νυκτὸς βαθείας, πυρὸς δίκην λάμπειν τὴν Φηνοπώρην τοῦ ἀρχικοῦ καμβαίοντος, τετραγωνούται δὲ τῇ Δημοκλείτῳ τῶν ἐγχωρίων, βαγαῖ, ὅσῳ μεθερμηνεύομενον ἐστὶ βασιλεύς, καθὼς ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Κύπριος ἐν β Φρονιακῶν. Rursus Hesych. Βαγᾶγες ἑορτὴ παρ' Ἀσσυρίοις, ὡς Λέων ὁ Ἀλαβανδεὺς ἐν τρίτῳ: Assyriorũ festus dies quidã βαγᾶγες vocabatur, teste Leone Alabandæo in tertio operis sui. Βαβυκὰς πλεῖαι, ὡς Φιλητᾶς, Ἀμειάς, βαυκάλας. Laudantur hic duo glossographi Philetas, & Amerias, sed in reliquis dauus sum. Βαΐνας, βασιλεὺς παρ' Ἰταλιώταις, οἱ δὲ, μέγιστος ἄρχων, Italiotæ regẽ Βαΐνα vocant, alij vero supremum magistratum. Βάϊα, ἄρια Ῥωμαῖοι βάτραχον, Rana Romani, βάτραχος. Βαῖχος, Ἑλλὰς: Ῥωμαῖοι ὃ δ' ἂν τοιοῦτος, βαῖκον φασί. Ergo vox

Græcus Romana descendit à voce ῥᾶμος Græca. Ῥαμαί, ὁ ὕψιστος θεός, rursus ῥαμὰ, ὑψηλή, hæc lucé accipiũt à verbis Philonis apud Stephanũ v. Λαοδικία, Λαοδικεία, inquit, πόλις ἡ Συρίας ἡ πρότερον λευκὴ ἀκτὴ λεγομένη, ἣ καὶ τότε ῥάμιθα, κεφαλονωθὴς γλῶττα ποιμενικὴ ἔλεγε ῥάμαθας, τουτέστιν ἀφ' ὕψους ὁ θεὸς, ῥάμαν γὰρ τὸ ὕψος ἄθας ἢ ὁ θεὸς. ὅτω Φίλων. Innumera alia ex Hesychio depromere possem, vt probaré integros illum veterum γλωσσογράφων libros in Lexicon suum transfudisse; sed & lectori fastidium parerem, & nunquã dicendi & scribendi finem facerem, tot enim mihi sese offerunt commoda, & opportuna ad stabiliendam sententiam meam, vt ex his non dissertationem, sad integrum volumen conficere potis essem. Venio ad Etymologum in cuius opere, vt paucis multa complectar vocabula innumera, viginti-quinque aut triginta diuersarum nationum & populorum, qua afferuntur, qua glossematice explicãtur. Illic legas voces Alexandrinorum, Apolloniatarum, Ambraciotarum, Arcadum, Arabum, Bithynorum, Bœotorum, Chiorum, Cnidiorum, Corinthiorum, Cretensium, Cypriorum, Cyrianorum, siue Cyrenæorum, Ephesiorum, Eretrienſium, Gortyniorum, Hermionensium, Laconum, Lyciorum, Lydorum, Macedonum, Megarensium, Mesapiorum, Mesēniorum, Nicaëntium, Oropiorum, Pamphyliorum, Pergæorum, Phrygum, Ponticorum, Rheginorum, Rhodiorum, Samiorum, Siculorum, Syracusanorum, Thessalorum, Thracũ, Troëzeniorum; Italorum & Romanorum, Indorũ, Per-

Digitized by Google

Persarum, Phœnicum, siue Pœnorum, Syrorum, & Turcarum; è multis si pauca desideres audire, hæc afferetur exempli gratia. Γάδη apud Phœnices quod ex paruis & minutis ædificatum est significat, vnde autore Claudio Iulio ἐν τοῖς Φοινίκης ἱστορίαις, Archalous Phœnicis filius Γάδειρα ciuitatem nominauit Phœnicum dialecto: alia huius nominis deriuatio est, nimirum γάδειρα in plurali dici, ἀπὸ τῆς γῆς τῆς δλεᾶς, quasi γῆς δλεᾶς: Γάδειρα enim γῆς ἔξοχή ἐστιν, sed arridet prior. Δοῦνον Indi regem vocant autore Iuba, vnde Dionysius pater Δοῦνος dictus, quod Nyssæ rex fuerit, sic vocatur ab Anacreonte πολλὰ δ' ἐεἰβεγμαι Δοῦνον, ῡ verso in ῑ fit Διόνυσος: quomodo pronuntiant Samij, & contractione Δοῦνος, quomodo Indi: hæc vera nominis Διόνυσος etymologia. consule voces Δοῦνος & Διόνυσος. Syri bouem Θήβη vocant, vnde Thebæ dictæ sunt quas Cadmus condidit cum sororem quærenti, oraculum respondit, κατοικῆσαι ὅπου ἡ βοῦς ἑαυτὴν κατάθηται, vel si nolis à Syro vocabulo dictas Thebas, saltem fatearis necesse est sic vocatas à Thebe Metopes filia, Asopi vxore: à qua ciuitas & ciues, Thebæ Thebani, dicti fuere, vt se legisse fatetur etymologus in scholio ad Pindari Θηβαικὸν ὕμνον, Agesiæ Syracusano dictũ. Alias scio Thebarum vrbis originationes & deriuationes à doctis quæsitas, vt à Scaligero in Varronem de re rustica, & Casaubono in Athenæũ quos consules, sed hæc autoritate non caret. Κόρη Persæ solem vocant, vnde κύρος Persarum antiquus rex Solis nomen habet, ita censet Orus apud Etymolo-

Digitized by Google

gum v. κόεγς, vide verba ἀγλάεγες, χοινοι, ἐγκεκγρδυλημμένος, ἀλέκτωεις, & alia. Τγδδιτοι à Tureis τοπιτηρηται vocantur, vide vocem Τγδδιτοι apud illum. Αξιω Phryges barbam vocant, vide verbum ἀξιω. Ακος medela ταδε· τλιω ἀκτιω, ἀκη enim proprie ferri acies, & ex illa medela ἄκος dicitur, vnde & medicũ Phryges ἀκος ιω vocant. Orion autor apud Etymologũ v. ἄκος. Palamedes etiam historicus ille qui Comicorum voces in vnum coëgerat, & Lexicon Comicum cõposuerat, testatur apud eumdẽ αρμυ Phrygum dialecto bellum significare vnde forte ἀρμάτων μέλος dictum fuerit, vide vocem ἁρμάτων μέλος. Susium vnguentum κρίνον Græci vocant: Lilia enim quæ herbarij vulgo vocant *des martagons*, σοσσα vocantur à Phœnicibus: Phryges vero lilium σοσσον dicunt, vnde Susa ciuitas fortè, ἀπὸ τῶν ἀεπιφυόντων κρίνων, nam σοσσα λείρια dicuntur, vel ex eò quòd sit equis idonea, σουσίας enim Syri equos appellant. Plura referre possem tum ab etymologo, & Hesychio, tum etiam à Suida, & Polluce petita: à Suida maxime quem certissimum est integrum Iulij Sophistæ opus, cuius epigraphe sic concipiebatur ὅπερ μὲν τῶν Παμφίλου γλωσσῶν ὅτι βιβλίων ἐστὶν ἐκτὸς οὐκ describsisse: Sed me alia vocant. Susceperamus demonstrandum veterum glossas, earúmque autores non ita à Lexicis, & Lexicographis distinctas, & diuersas fuisse: quin aliquando in Lexicis multa quæ ad glossas pertinebant legerentur & inuenirentur: hoc à nobis satis diligenter peractum est, videamus iam quid discriminis esset inter Lexica, & glossas

Digitized by Google

Lexicographos, & glossographos. Lexica quæ vulgo vocant dictionaria, vel peculiari aut priuatæ dialecto, & linguæ, vel scientiæ, arti & autori addicta erant, vel omnium gentium quorumlibet autorũ: omnium ferme scientiarum, & artium verba, siue ὀνόματα complectebantur. Si de priuata tantum aliqua dialecto, vel cuiusdam scientiæ verbis, aut autoris vocabulis agerent, & quæ ex illis difficilia & obsoleta erant explicarent, non amplius Lexica sed glossæ erant: quod valde notandum est, vt sciãt omnes discrimen quod constituere debent inter glossas & Lexica. Quod si omnes voces, & faciles, & difficiles, & vsitatas, & inusitatas, & remotas, & vulgares exponerent, tunc proprie Lexica erant: imo etsi tantum alicuius autoris propria & peculiaria verba vel cuiusdam gentis, & populi loquendi genera, dummodo non vsitata minus, & obsoleta illa essent, colligerent, adhuc tamen Lexica componebant. Qualia ab ipso initio constructa fuisse verisimile est. Non enim statim atque Critici huic scribendi generi se applicuerunt, Lexica confecere, in quibus plurium dialectorum, plurium scientiarum, & autorum voces explicarentur: sed vel vnicæ dialecto se addixere, vel vnico autori, & scientiæ. Verbi gratia dictiones Atticas, alij tantum interpretati sunt, alij Doricas, alij Æolicas, alij Ionicas, alij cõmunes, alij diuersas dialectos, & linguas, vt Romanas & sic de reliquis. Ita legimus Philemonis Ἀττικαὶ λέξεις, Longini Ἀττικῶν λέξεων συναγωγή, Ælij Dionysij, Irenæi καὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων, apud Suidam: Ni-

candri Thyatireni, & aliorum περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων apud Athenęum & Harpocrationem. Aristophanis Grammatici περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων apud Erotianum v. ἄμβων. Laudat etymologus Irenæi Lexicon Atticum verbis κόμψος & ὑποπρέσιον. Εἰρωνᾶος ὁ Ἀττικιστὴς ἐν τῷ κ̄ στοιχείῳ laudatur, & Ister, ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀττικῶν v. ἐπενεχθὲν δόρυ: sed vereor ne opus illud potius collectio esset rerum Atticarum, quàm dictionum. Vide Harpocrationē hoc verbo, ex hoc enim fonte bibit etymologus. Viri docti Istri dictionum Atticarum collectionem citari illo loco apud etymologum existimauere: ego è contra. Vide quæ ad Harpocrationem notamus v. ἐπενεχθὲν δόρυ. Photius Patriarcha in bibliotheca sua, Ælij Dionisij Halicarnassæi decem dictionum Atticarum libros commendat, vt & Pausaniæ Atticum Lexicō, quod idem fuisse existimo cum συναγωγῇ Ἀττικῶν ὀνομάτων, ab scholiaste Thucyd. lib. 6. v. περιεπίπτομεν & τεῖχος laudata. Galenus testis est composuisse de dictionibus Atticis XLVIII libros. Suidas Pollionis Alexandrei Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν κατὰ στοιχεῖον. Pacati περὶ συνηθείας Ἀττικῆς κατὰ στοιχεῖον, Luperci Berytij Ἀττικὰς λέξεις nobis commemorat. Citantur Atticismi sæpius apud Harpocrationem, sed illic legitur male aliquando Ἀττικιανοὶ pro Ἀττικισμοὶ, Attici vel Athenienses apud Pollucē, & Etymologum. Mœridis Atticista laudatur à Photio, quem librum dicunt exstare in Vaticana summi Pontificis bibliothecā. Exstant etiam hodie Phrynichus & Thomas Magister de dictionibus Atticis, quorum alter,

Digitized by Google

Phrynichus nimirum à Nunnesio Hispano, & Hœschelio Germano illustratus fuit: Alter vero adhuc vindicem suum quærit. Philoxenus ἐν τῷ περὶ ἰάδος Ἀριστάρχου citatur apud Etymologum v. κορυφή, & κρύσταγμα. Laudat Athenæus libro 9. & aliis, Appionē quendam περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἀριστάρχου, Demetrium περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἀριστάρχου, & Moschi ἐξηγήσεις τῆς Ῥοδιακῆς λέξεως. Etymologus Irenæum ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἀριστάρχου, v. Πυδαείζω. Philoxenum ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων Ἀριστάρχου, v. Κορώνη. Aut vnius autoris verba suscipiebant explicanda & colligenda in vnum, vt legimus Appionem primum, & Apollonium Archibij filium, Homeri dictiones collegisse, Longinum libros περὶ τῆς παρ' Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινούσης λέξεως teste Suida: Cratinum epitomem τῆς Βασιλείδου περὶ Ὁμηρικῆς λέξεως teste Etymologo v. Ἀρίζηλος, apud quem etiam Lexicon Ἰλιάδος, & Lexicon τῆς α Ἰλιάδος vv. Λάος, & Τάλαντον citantur. Erotianus in præfatione Lexici sui Aristarchum, Apollonium Citteium, Aristoclem, Bacchium, Philinū, Callimachum, Xenocritum Coum, Hippocratis vocabula interpretatos esse refert. Photius de Timæi Lexico, περὶ τῆς παρὰ Πλάτωνι λέξεως, sic loquitur, ἀνεγνώσθη Τιμαίου τοῦ Γαλιαιοῦ περὶ τῆς παρὰ Πλάτωνι λέξεως χῦ στοιχεῖον, βραχὺ πονημάτιον οὐ εἰς λόγος. Audi eundem de Boëtho, ἀνεγνώσθη δ' ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ, καὶ Βοηθοῦ λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴ χῦ στοιχεῖον, πολλῷ Τιμαίου συναγωγῆς χρησιμώτερον, τοσοῦτον δὲ Μελάντα τινὸς ὃ συντάγματίον. Idem Boëthus teste Photio alterum opusculum conscripserat Athena-

goræ nuncupatum: cui titulus erat περὶ τῆς τοῦ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων. Suidas Euagoræ libros τῆς τοῦ Θουκυδίδη ζητουμένων καὶ λέξιν recenſet. Harpocrationis Argiui Philoſophi λέξεις Πλάτωνος εἰς βιβλίοις δυσὶν: Harpocrationis Gaij Sophiſtæ περὶ τῆς Ἀντιφῶντος ῥημάτων, περὶ τῆς Θουκυδίδου καὶ Λυσίου λόγων. Aut ſeparatim Poetarum Tragicorum & Comicorum tantum voces enarrabant, vt Theo & Didymus, & Palamedes hiſtoricus τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγών, apud etymologum v. ἁρμάτιον μέλος. Fertur Galeni liber ſingularis de vocib. quæ ſunt comicis propriæ: Κωμικὴ λέξις σύμμικτος, apud ſcholiaſtem Apollonij Rhodii, pag. 210. edit. Henrici Stephani. Aut omnium poetarum ſimul, vt Pollio & Diogenianus de quibus Photius. Aut hiſtoricorum vt apud Athenæum lib. 15. Parthenius περὶ τῶν ἱστορικῶν λέξεων. Aut alicuius dicendi, & ſcribendi generis vocabula omnia in vnum componebant: quale videmus apud Photium laudari Lexicum τῆς πολιτικῆς λόγου, συμπῆς ἰδίας, καὶ καθαρᾶς ἰδίας. Certe Galenus in ſyllabo τῶν ἰδίων βιβλίων, teſtatur ſe ſcripſiſſe libros quinque περὶ τῆς Αἰσχραίνη πολιτικῆς ὀνομάτων, libros tres περὶ Εὐπόλιδι πολιτικῶν ὀνομάτων, libros duos περὶ Κρατίνῳ πολιτικῶν ὀνομάτων. Tranquillus quidam librum περὶ βλασφημιῶν, compoſuerat laudante etymologo. v. ἀρχιλύπαρος. Suidas illius libri aliter concipit epigraphem, περὶ δυσφήμων λέξεων ἤτοι βλασφημιῶν. Cuius argumenti etiam Lexicon compoſuiſſe Phrynichum Arrabium refert Photius, cum opus illud magnum σοφιστικῆς

Digitized by Google

τριακοντάβιβλος, triginta septem libris constans, ita diuisum fuisse, & ordinatum asserit: vt vocum aliæ oratoribus tribuerentur, aliæ historicis, aliæ familiari aptarentur sermoni, nonnulla etiam vocabula conuitiis subseruirent, & amatoriis suauitatibus. Eulogius scholasticus ἐν δυσκλίτοις ῥήμασι apud Etymologum v. χέω laudatur. Aut rhetorum simul omnium voces componebant in vnum: quomodo Zozimum Gazæum refert Suidas λέξεις ῥητορικὰς κατὰ στοιχεῖον collegisse. hinc Lexica illa rhetorica toties apud Eusthatium & Etymologum laudata: Cauendum enim est ne cũ apud illos autores Lexica rhetorica citantur, vt apud Eusthatium semper Λέξεις ῥητορικαὶ, vel apud Etymologum, Λέξεις ῥητορικαὶ τοῦ τῶν δέκα, de Harpocrationis Lexico mentionem fieri existimemus, de aliis Lexicis loquuntur autores illi, quæ non tantum vt Harpocrationis dictionarium ex decem rhetorum maxime orationibus collecta erant, sed omnium quotquot exstiterant, voces & loquendi modos complectebantur. Hoc certissimum est vt testantur infiniti loci in quibus Lexica illa rhetorica citantur, vbi de nullo vocabulo agitur quod apud Harpocrationem inueniatur; si quædam excipias, quæ in Etymologo leguntur ad Harpocrationem pertinentia, & ex eius Lexico eruta, quod monemus nos multis in locis notarum nostrarum. Laudat præterea Etymologus Philonis cuiusdam Ῥητορικὰς Λέξεις v. δίμας. Aut decem rhetorum coryphæorum voces ordine alphabetico colligebant tantum. Decem

Digitized by Google

rhetores primi illi sunt quorum vitas Plutarchus composuit, vnde sua expiscatus est Photius, de quibus diserte Quintilianus lib. decimi, cap. pri. *Sequitur oratorum ingens manus, cum decem simul Athenis aetas vna tulerit: quorum longe princeps Demosthenes ac pene lex orandi fuit.* Alij fuere secundi decem rhetores, è quorum numero recensere possumus Nicostratum illum Macedonem rhetorem, qui tempore Marci Antonini vixit, Aristidis, & Dionis Chrysostomi Coætaneum, vt & Papiniani Iurisconsulti, quem consuluisse super donatione sibi à quodam μαθητῶν suorum, cui nomen Aquilius Regulus, facta, patet ex l. 27. Aquilius Regulus De donationibus. D. Nec tibi persuadere debes de decem primis rhetoribus loqui voluisse Suidam, cum ab Antipatro hac eadem voce, petitos fuisse τοὺς δέκα ῥήτορας asseuerat. Illic enim tres tantum è legitimis decem rhetorib. primis numerantur, Lycurgus, Demosthenes, & Hyperides: reliqui potius demagogi quàm oratores. Præterea Ister, & Duris, apud Plutarchum in vita Demosthenis, referunt non ab Antipatro, sed ab Alexandro petitos fuisse demagogos illos, quos numero fuisse octo tantum dicunt. Ex sententia quorundam auctorum, decem quidem fuisse certissimum est: sed nemo quod sciam præter Suidam, Antipatro tribuit, quod Alexandro concedendum erat. Aut igitur peculiariter decem illorum rhetorum verba interpretabātur & res, quale opus Phrynichum, τῶν ἀπὸ τῶν δέκα ῥητόρων λέξεων reliquisse testatur Suidas, qualia etiam legisse se asserit Photius,

Iuliani,

Digitized by Google

Iuliani, Philostrati Tyrij, & Diodori Valerij Λέξεις τῶν πρὸ τοῖς δέκα ῥήτορσι. De quibus illum consule diligenter. Suidas verbo Πωλίων Valerium Diodorum Teleclei discipulum & Pollionis philosophi filium, ἐξήγησιν τῶν ζητουμένων παρὰ τοῖς δέκα ῥήτορσι composuisse testatum reliquit. Damus nos etiamnum hodie Harpocrationis Λέξεις τῶν δέκα Ῥητόρων: sic concipitur epigraphe huius libri in omnibus manu exaratis codicibus, Suidas habet λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων, nam quod subiungit de αἱρέσεων συναγωγῇ, aliò pertinet, vt latius demonstrabimus in præfatione notarum nostrarum. Descripsere autē ferme integrum istud Lexicon Suidas & etymologus, truncatis vt plurimum & resecatis rhetoricorum operum ἐπιγραφαῖς, & autorum nominibus, è quorum monumentis vocabula quæ explicantur eruta sunt. Quod vero de Iuliani decem rhetorum Lexico prædicat in bibliotheca sua Photius, nos de Harpocrationis nostri Lexico vulgò vsurpare solemus, Ἑρμωνύμων scilicet illud, τῶν παρ' Ἀθηναίοις ῥητόρων καὶ ὀνόματα, ἃ εἴπερ καθ' ἱστορίαν ἐξηγούσατο αὐτοῖς αἱ ῥήτορες παρελήφασιν, ἢ κατά τι πάτριον ἔθος ἐπεχρήσαντο. Aut denique ex omnibus his peculiaribus Lexicis de quibus iam egimus, magnum aliquod opus componebant: in quo complectebantur diuersarum gentiū, diuersorum autorum, tum Rhetorum, tum Philosophorum, tum Historicorum, tum Poëtarū voces, & omnium scientiarū ac artiū verba. Vt Helladij Lexicon, quod nobis tam magnæ molis expressit Photius, vt illud Lexicorum πολυτελέστατον vocet, maxi-

Digitized by Google

mum dictionariorum. Integrum opus quinque iuſtis voluminibus contineri non poterat, ideóque aſſerit Photius ſe illud in partes ſeptem diuiſum nactum eſſe. Suidas Helladium illum Alexandreum grammaticum tempore Theodoſij iunioris viguiſſe, & λέξεως πανοπίας χρῆσιν καὶ στοιχεῖον compoſuiſſe narrat. Vnus ille eſt è quorum ſcriptis Suidæ Lexicon collectum fuit. Pamphilius etiam compoſuerat λειμῶνα λέξεων ποικίλων ἐκλογὴν βιβλίων ἐννεήκοντα πέντε; opus illud nonaginta quinque libros complectebatur, verum ab elemento ε̃ vſque ad ω̃ Páphili tantum collectio erat, ante illum enim Zopyrio quidam ab α̃ vſque ad ε̃ opus digeſſerat. Laudatur adhuc apud Suidam Eudemus rhetor περὶ λέξεων καὶ στοιχείων, laudatur & Cæcilij Siculi ἐκλογὴ λέξεων καὶ στοιχείων: Longinus Caſſius ἐν λέξεσι καὶ στοιχείοις. Legimus apud Suidam Eugenium Αὐγουστοπόλεως τῆς ἐν Φρυγίᾳ παμμιγῆ λέξιν καὶ στοιχεῖον reliquiſſe, de hoc Stephanus, ſiue potius eius epitomator & mutilator Hermolaus Bizantius v. ἀναπόρεια. Εὐγλώσσος (inquit) ὁ περὶ ἡμῶν ἐν τῇ Βασιλίδι χολὰς διηκριβωμένας, ἐν συλλογῇ λέξεων. Suidas laudat Palamedis ὀνοματολόγον, Diogenes Laërtius Zenonis & Poſſidonij περὶ λέξεων libros, Erotianus verbo λάσιον, Artemidorum περὶ λέξεων. Apollonius ῥητὴν compoſuerat tanquam dictionarium, quod notatur à Zenobio teſte etymologo v. ἀήθεσιν. Confecerat & Georgius Choeroboſcus ῥηματικὴν, quod laudatur ab etymologo v. θρέψας. Citatur & apud illum Clitarchus Ægineta Δεξικηράφος, v. χλόηλοφος. Demetrius pugil ἐν τῷ

περὶ ἀγελέκτου, v. μώλωψ. Aristocles ἐν τῷ περὶ ἀγελέκτου v. κῶμα. Diogenis Lexicon vv. ἀλαζόναστρον, δαιτυμόνες, δράξων: Herodianus ἐν ὀνομαστικῷ, v. ἐπαφρόδιτος. Hesychius grammaticus Alexandreus in epistola ad Eulogium socium suum, refert Diogenianum quendam diligentissimum & versatissimum hominem, post Appionem, Aristarchum, Heliodorum, Apollonium, Didymum, Theonem, aliósque præclaros viros, omnes quæ inueniebantur in operibus illorum voces collegisse, simúlque ordine alphabetico direxisse, non tantum Homeri, Tragicorum, Comicorum, & Rhetorum dictiones, sed etiam eas quæ apud Medicos, Historiographos, leguntur: nullámque ex veteribus dictionibus, & iis quæ tépore quo viuebat inuentæ fuerant, & de nouo cópositæ prætermisisse: in principio etiam vniuscuiusque, præposuisse illum trium aut quatuor elementorum ordiné, quo facilius quæ quærere vellent verba lectores & expeditius inuenirent: & tandem quæcumque nanciscí prouerbia potuerat vna retulisse, inscriptione hac voluminibus suis adhibita πανεργοπόνητον, ac si non diuitibus solis, sed & pauperibus illa inseruire, & instar præceptorum esse deberent. Post illum ipsemet Hesychius in hoc scribendi genere Græcorum doctissimus, gloriatur se comparatis Aristarchi, Appionis, Heliodori voluminibus, vt & Diogeniani quæ primum & maximum πλεονέκτημα dici poterant, hæc omnia propria manu descripsisse μὴ πάσης ὀρθότητος, ἢ ἀκριβεστάτης γραφῆς, iuxta Herodiani grammatici normas,

Digitized by Google

nullámque quæ in illis legeretur dictionem reliquisse, imò multas quæ non exstabant, nec legebãtur illic addidisse: & Lexicon suum hoc pacto composuisse, datis de nouo parœmiarum hypothesibus (prouerbia enim Diogẽnianus φιλῶς καὶ αἰθὶ ὑποθέσεως in operib. suis retulerat teste Hesych. quod tamen falsum esse apparet ex eius prouerbiis recẽs editis ab Andræa Schotto doctissimo viro, in quibus præter hypotheses, multa alia quæ ad prouerbiorum explicationẽ plurimũ conferunt, contineri nemo negare ausit.) Et additis dictionib. quamplurimis autoritate carentibus, idest nomina autorum qui vsi illis erant nõ habentibus, nec inscriptiones librorum è quib. exhaustæ fuerant. Reliquerat etiã idẽ Diogen. multas πολυσήμους, inexplicatas & intactas, nõ adhibitis autorũ testimoniis ad demonstrãdas diuersas illarum significationes, quæ omnia ex sequutũ esse se testatur in procœmio Lexici sui Hesychius. Quare frustra sunt illi qui adhuc quærunt hypotheses prouerbiorum, quas pollicetur, exstant enim in eius Lexico permixtim & coniunctim vbicumque prouerbium affertur. Equidem in eo opere memini tantum in quædam prouerbia incidisse me, quæ nullam habent hypothesem. hæc indicata sunt à nobis in notis v. ἐπαχθοκέλης, sicque habent ἐπακτεῖς. παροιμία δοῦναι μὴ εἰς ἐπακτέων λαβεῖν δὲ μὴ. καὶ οἱ κωμῳδοὶ ἐπακτεῖς. Η χάρυξ τῶν ἀμπέλων. Quin alia multa etiam sine hypothesibus allata sint non dubito, quæ quisque pro diligentia & studio notare potuit. Consule prouerbium ἐξ ὄνυχος, quod etiam

hypotheſe indiget. Poſt Heſychium Suidas magnã illam veterum Lexicorum ſyllogem confecit, quæ nunc exſtat. Suidas inquam cuius proprium nomẽ doctos quoſdam viros iampridem male mutaſſe in latinum nomen Sudas, vel Sudines, autoritate Plinij motos, eruditiſſime monuit πολυμαθέστατος Caſaubonus in notis ad Laërtium Diogenem ex Euſtathio. Nos præterea vt illius herois opinionem confirmemus, & Suidæ nomen verum ac legitimũ conſeruemus, nec cogamus illum mutare patriam, aſſeueramus certo certius eſſe Suidam eum debere vocari. Ita apud ſcholiaſtas Apollonij Rhodij Σϋίδας quidam laudatur ἐν τῷ πρώτῳ Θεσσαλικῷ, & alio loco Σϋίδας ἐν Θεσσαλικοῖς, rurſus Σϋίδας ἢ Αἰσχύλος οἱ περὶ Εὐβοίαν παραγματικοί, vnde apud Heſychium reſtituendum eſt ex coniectura noſtra, in v. Πυρραία. Σϋίδας pro Σϋίλας. Πυρραία, inquit, λόφος ἐν Δωτίῳ, οἱ δὲ Πυρραίαν εἶναι μοῖραν τῆς Θεσσαλίας λέγουσιν ἀπὸ Πύρρας τῆς Δευκαλίωνος, ὡς Σϋίλας, lege Σϋίδας. Suidas enim rerum Theſſalicarum ſcriptor, vt vidimus ex enarratoribus Apollonij. Hermolaus Byzantius, Stephani epitomator v. ἄμωρος, Suidam etiam nobis quendam commemorat qui Genealogias compoſuerat. Ego non dubito quin loqui voluerit de Suida rerum Theſſalicarum ſcriptore, cũ de Amyro Theſſaliæ ciuitate verba faciat, quæ ſecundum Heſiodum Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, vt Πυρραία ſita erat. Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος αἰπὺ Ἀμύροιο (ait Heſiodus.) Σϋίδας δ' ἐν γλυκαλοχίαις (ait Stephanus) ὅθι ποτὲ ἐκαλεῖτο Ἐορδοὶ ὕστερον δὲ Δέλεγες οἱ αὐτοὶ καὶ Κέτταιοι, καὶ Ἱππο-

Digitized by Google

κεφάλαιον, τοῦ τῶν πάλαι Ἀμφικλέους καλοῦ. Memínit & Suidæ cuiuſdam Strabo. Quis igitur dubitabit amplius Lexicographum illum vere & germane Suidam appellare non Sudam aut Sudinem, vt putauere præcipui quidam in re litteraria viri, nemo bonus opinor aut veritatis amans. Videamus de eius Lexico an quædam digna relatu in medium proferre poſſimus. Monebamus ſupra opus illud nihil aliud eſſe quam ſyllogem dictionariorum, quorum autores in ipſa epigraphe, & in ipſo limine recenſentur, à Suida monacho quodam confectam, in qua vt lectitando & vigilando comperimus & didicimus, magna pars ſcholiorum, quæ in Tragicos & Comicos circumferuntur continetur. Pauca leguntur apud ſcholiaſtem Ariſtophanis quæ relata non ſint in hoc Suidæ dictionario: imò ſic ego iudico, vel ſcholiaſtem illum à Suida, vel Suidam ab ſcholiaſte integras illas enarrationes deſcripſiſſe. Itaut non parua hinc oriri poſſit quæſtio an Suidas ab ſcholiaſte, vel ſcholiaſtes à Suida ſua mutuatus ſit, quam citò & expedite ego diſſoluerim, ſi quæ referuntur ab ſcholiaſte in illa Pluti ἡ γλῶττα τοῦ κύρυκος ſpuria non ſint aut illegitima, & non in textum gloſſographi irrepſerint. Citatur illic Euſthatius ὀδυ. γ̄. Atqui Euſthatius poſt Suidá vixit, vt iam ab omnibus chronologis monitum eſt, ergo non Suidas ab ſcholiaſte, ſed ſcholiaſtes ab illo ſua deprompſit, cum ſi, vt diximus, illa non irrepſerint è margine in textum enarratoris, poſt ipſum Euſthatium vixerit, quod profecto mirum videri de-

Digitized by Google

bet, ex glossographis enim qui nobis in Poëtas supersunt, post Apollonij Rhodij Glossatores Lucillum Tarræum & Sophoclem, & Theonem (quos ex scholiaste Aristophanis ad Nubes v. βεκκοσέλινος, Apollonij Argonautica commentatos esse scimus) nulli exstant tam antiquæ nec tam bonæ notæ. Verum, vt nos quidem odoramur, illo loci apud scholiastem Comici quædam αἰνίγματα leguntur ab inepto quodam Græculo adnotata, quæ nec in ipsa veteri Aldi editione inueniuntur. Cõsule Suidam in his verbis Comici, γλῶτται & χάρυκες. In notis nostris sæpius animaduertimus & demonstramus quomodo integræ notæ, & integra scholia, ne mutata quidem syllaba, & apud Suidam, & apud scholiastem Comici legantur, quare ad eas te remittimus. Scio quid de Suida, eiusque scriptis, censuerint ante nos viri docti Politianus, & Lilius Gyraldus dialogo de Poëtis 3. Sed illa non nos remorantur, nam asseuerare nullum vnquam fuisse Suidam cum Politiano, vel vt alij censent, si fuerit Papiæ Catholico, aut Isidoro Hispalensi illum conferre, vel adinstar Gyraldi Suidas omnes confundere & Historicum & Lexicographum, hoc est plane nugari & somniare, sed non in bicipiti Parnasso. Post Suidam denuò opus aliud concinnauit eiusdem generis Varinus Phauorinus Camers vir doctissimus & versatissimus in Græcis, non ita tamẽ diligens, quia quos offendit in Suida, Hesychio, & aliis Lexicis errores, hos omnes retinuit, simúlque in vnum coegit. Itaut nullum alium vsum & leuamen Lexicon illud va-

Digitized by Google

ſtum ſtudioſis adoleſcentibus præſtare poſſit, præter nouas quaſdam vocabulorum explicationes, quas è Lexicis quæ nondum ſunt luce donata, ſeruantúrque in bibliothecis, retuliſſe illum veriſimile eſt. Atque hæc de Lexicis in præſens mihi dicenda videbantur ingratiam ſtudioſorum, quorum laboribus & ſtudiis ſi opis aliquid & auxilij latum ſit his quæ à nobis breuiter hac diſſertatione tractata ſunt, non omnino nos luſiſſe operam exiſtimabimus. Porrò quia tres Grammaticæ partes fecimus, τεχνικὸν ſiue μεθοδικὸν, ἐξηγητικὸν ſiue ἱστορικὸν, & κριτικὸν, iamque actum eſt à nobis de duabus prioribus methodica leuiter, & exegetica ſatis exacte, vt omnibus numeris cóſtet hæc noſtra tractatio, quædam de Critica ſubiungemus, ideſt de iudicio: ita enim inter ſe connexæ ſunt tres illæ partes, vt quáuis rudi & craſſa Minerua has ita diſiunxerimus, nulla tamen illarum ſola poſſit conſiderari: vt in homine corpus & anima. Corpus enim ſine anima, & anima ſine corpore rectè poteſt concipi ſyncerè ac purè. In Grammatica vero methodus & hiſtoria, ſine iudicio intelligi nec ſeparatim conſiderari poſſunt, vt nec iudicium ſine methodo & hiſtoria: ſic enim ſunt inter ſe hæc cóglutinata, vt quéadmodũ medicinæ tres eſſe partes nemo negauerit, victus rationem, Chirurgiam, & medicamentorum exhibitionem, quæ tamen ita inter ſe cohærere debent, vt nec victus ratio conſiderari poſſit, ſine medicamentorum exhibitione & Chirurgia, nec Chirurgia & medicamentorum exhibitio, ſine victus ratione.

Digitized by Google

tione. Ita etiam in Grammatica methodus, hiſtoria vel exegeſis,& iudicium,quæ tres partes conſtituũt, nullo modo conſiderari poſſunt purè & ſyncerè, (ſiue vt loquerentur philoſophi) in abſtracto,imò ſemper in concreto intelligi debent.De Critica igitur hæc aliud agentes, in fine huius tractationis addemus, tum vt noſtram liberemus fidem, tum etiã vt ſi quod in illam praui & imperiti quidam odium contraxerunt,illud deponere incipiant, parergónque iſtud vice protreptici ſit omnibus qui ſana mẽte potiuntur, ad ſcientiam hanc amplectendam, ſine qua nemo bonus vnquã ſperare auſit,ſe quidquam in humanioribus litteris, & quibuſlibet ſciẽtiis certi ac conſtituti aſſecuturum. Κριτικὴ quæ propria ac præcipua Grammaticæ pars eſt ἰδιαίτερον μέρος τῆς γραμματικῆς,(vt loquitur Sextus Philoſophus) Poëtas & quoſcumque alios ſcriptores conſiderat, maximéque circa tria verſatur, circa obſcurè dictorum explicationem, bonorum & ſanorum iudiciũ, & verorum germanorúmque ab adulterinis diſtinctionem. Quæ vltima pars ei ortum & originem dediſſe videtur, antequam enim corruptæ fuiſſent librorum inſcriptiones; & ſpurij monſtroſíque fœtus pro legitimis & germanis ſupponi cœpiſſent, vix in vſu Criticam fuiſſe ſatis compertũ eſt. Atqui certiſſimum puto ante tempora regum Alexandriæ, & Pergami, nullum opus falsò inſcriptum fuiſſe, imò ipſorum tempore eiuſmodi viguiſſe corrumpendorum ὑποβολιμαίων librorum libidinem, ob φιλοτιμίαν quæ inter illos erat emendorum li-

Digitized by Google

brorum, qui enim libros ad instruendas regum illorum bibliothecas vndiquaque ferebant, cum viderent antiquorum autorum præcipuè volumina maiori pretio vænire, & contra aurum cara esse, sæpissime epigraphas voluminũ corrumpebant: itaut si nouus & recens esset ille autor quem comparauerant sibi, mutata epigraphe statim pro vetere & antiquo venderent. Autor Galenus Commentario primo in librum Hippocratis de natura humana. Περὶ γὰρ τοῦ ἐν Αλεξανδρείᾳ τε καὶ Περγάμῳ γενέσθαι βασιλεῖς, ὑπὲρ κτῆσιν παλαιῶν βιβλίων φιλοτιμηθέντας, οὐδέπω ψευδῶς ἐπιγέγραπτο σύγγραμμα, λαμβάνειν δ' ἀξιωθέντων μισθὸν τῶν κομιζόντων αὐτοῖς συγγράμματα παλαιοῦ τινὸς ἀνδρός, οὕτως ἤδη πολλὰ ψευδῶς ἐπιγεγράφοντες ἐκόμιζον. Ad quæ adlusit Dio Chrysostomus oratione de Pulchritudine, πάνυ γάρ που (ait) τῶν βιβλιοπωλῶν ἀσχολίας, ἀφ' οὗ δὲ τοῦτό με ἐρωτᾷς. ὅτι εἰδότες τὰ ἀρχαῖα τῶν βιβλίων ἀσπαζόμενα, ὡς ἄριστον γεγραμμένα, καὶ οὐ χρείττοσι βιβλίοις, οἱ δὲ φαυλότατα τῶν νεῶν καθίστης εἰς ἅπαν, ὅπως τότε χρῶμα ὅμοια γένηται τοῖς παλαιοῖς, καὶ ἀσφαλέστερον ἀποδίδωται εἰς παλαιά. Astus hic lõge diuersus ab alio, in hoc enim nulla Critica nullo iudicio opus erat, sed tantum oculis & experientia, cum nullæ corrumperentur hic voluminum ἐπιγραφαί, nulli fœtus spurij pro legitimis supponerentur, sed recentiorum & nouorum autorum opera quæ in nullo pretio erant, in frumentum coniicerentur, vt eumdem quem veterum volumina solebant habere colorem contraherent. Indoctis & tyronibus malitia hæc librariorum imponere poterat, ardo-

ctis & in monumentis antiquorum bene verſatis nequaquam; cum ex inſcriptionibus & charactere tanquam ex vnguibus Leonem, ſtatim dignoſcerent, veros & legitimos priſcorum illorum fœtus ab adulterinis ſegregarent ac ſecernerent. Βιβλιοπώλων igitur auaritia, & ſpes maioris lucri primam Criticæ originem dedere, quam ſtatim amplexi ſunt magni viri Ariſtophanes, Eratoſthenes, Apollodorus Cumæus, primus enim Critici nomen ambiuit Apollodorus hic, vt opinantur quidam, at vt alij exiſtimant Eratoſthenes. Clemens Alexandrinus ſtromat. primo. Ἀπολλόδωρος ὁ Κυμαῖος φησὶν τὸν κριτικὸν εἰσηγήσατο τρόπον, καὶ γραμματικὸς προσηγορεύθη, ἔνιοι δὲ Ἐρατοσθένη τὸν Κυρηναῖον φασὶν, ἐπειδὴ ἐξέδωκεν ἕτερος βιβλία δύο γραμματικὰ ὑπογράψας, ὠνομάσθη δὲ γραμματικὸς ὡς νῦν ὀνομάζομεν, πρῶτος Περγαμηνὸς Διονυσοφάνους Μιτυληναῖος. Antequam enim Grammatici vocarentur, Criticos dictos fuiſſe omnes illos autores docuit me Dio Chryſoſtomus orat. de Homero 53. οἱ δὲ (ait) ἀπὸ τούτου τοῦ Δημοδόκου ἐξηρτύμενοι, οὐ μόνον Ἀριστάρχου, καὶ Κράτητος, καὶ ἑτέρων πλείους τοὺς ὕστερον γραμματικοὺς καλουμένους πρότερον ὄντας κριτικούς. Refert idem autor paulò poſt Criticam & Grammaticam ab Ariſtotele originem duxiſſe: καὶ δὴ καὶ ἀπὸ Ἀριστοτέλους, ἀφ' οὗ φασὶ τοῦ κριτικοῦ τε καὶ γραμματικοῦ ἄρχειν λαβεῖν τὸ πολλοῖς Δημόδοκος τοῦ τυχόντος, διέξοδα θαυμάζων ἀπὸ ὡς ὁ πολὺ καὶ τιμῶν. Senſim igitur proceſſu temporis diuerſorum autorum ὁμωνυμία, & ſimilia librorum argumenta Criticæ dedere incrementum: quæ enim verſabatur primum circa pro-

Digitized by Google

bationem tantum legitimorum & illegitimorum fœtuum veterum & recentiorum, paulatim vagari cœpit circa variorum autorum ὁμωνύμων distinctionem, vnde Demetrij Magnesij περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν καὶ συγγραφέων liber toties laudatus apud Athenæum, Diogenem Laërtium, Harpocrationē, Dionysium Halicarnass. & alios. Composuerat & hic autor libros περὶ συνωνύμων, vt testatur Plutarchus in vita Demosthenis, male enim illo loci vir quidā doctissimus legendum censet Δημήτριος Μάγνης ἐν τοῖς περὶ ὁμωνύμων, pro συνωνύμων, autor Stephanus apud quem v. ἀλαζών, citatur idem Demetrius ἐν συνωνύμοις. Ita Simarestus quidam libros περὶ συνωνύμων composuerat. Hinc etiā Dionysij Sinopensis περὶ ὁμωνύμων, tractatus apud Vlpianū Demosthenis ξηγητικόν. Denique tanto in pretio habita fuit hæc nobilissima pars Grammaticæ, vt omnium scientiarum solidissimum fundamentum, quorumlibet scriptorum βάσανος dicta sit, non enim tantum imitorata est vt ab initio, in secernendis & distinguēdis antiquorum & recentiorum operibus legitimis ac spuriis, stylorum & characterum dissimilitudine dignoscenda, sed & modum ac normam tradidit, qua, quæ apud autores corrupta & non sana reperiuntur, diuinitus restituere, quæque obscura vidētur nec percipi possunt enarrare ac illustrare, docuit. Vnde tot tantíque orti sunt in illa æmuli, tot præclarissimi heroes qui hanc nascentibus & renascentibus sęculis excoluerunt, nulla ætas, nullum sęculū elapsum est, in quo licet barbaro & inculto,

Digitized by Google

non floruerint quidam ex Criticorum filiis: vt enim quæ ante hanc noſtram ætatem mille à retro ſęculis acta ſunt non perſequamur, vt infinitos eoſque illuſtres Criticos, qui (ſi tempora excipias circa quæ Gothi, Viſigothi, aliæque barbaræ nationes in Italiam irrupere, omniáque prædationibus ac feris moribus vaſtauere) ordine recẽſeri poſſunt ab ipſo quo floruit Ariſtoteles tempore, non referamus, quot quantique centum ab hinc annis exſtitere præſtantiſſimi viri, qui & Criticam quæ pene barbarie incultarum illarum gentium perierat, reſtituerũt & in ea excelluere? Quot etiamnum hodie exſtant qui ſedulo illi incumbunt, & impoſterum litteris ac ſcientiis in priſtinum nitorem ac ſplendorem reſtitutis incumbent maiori & alacriori animo. Nimirum hoc habet in ſe Critica, vt quo plus in illa quis profecerit, maiores animis amoris ſui accendat igniculos, & ſtimulos addat vehementiores, ad exantlandos labores, & perferendas vigilias & moleſtias quas ſubire illũ neceſſe eſt qui ſub eius militia mereri vult. Tandem vt quæ de eius laudibus mihi dicenda propoſui, in pauca contraham: hæc vnica eſt quæ culta efficit ingenia, quæ ad Polymathiam nos manu prehenſos recta ducit, viámque nobis parat ac greſſus dirigit ad omnes ſcientias perfectè & ſolidè acquirendas. Nam amabo te quomodo ſperas te in magnum Philoſophum euaſurum, niſi Critica prius imbutus fueris, & Criticorum veſtigiis inhæſeris, ſempérque inhærendi animum habeas. Quis te vnica excepta Critica docebit, tot Ari-

Digitized by Google

ſtotelis, quem vnicum amplecti debes in ſtudio ſapientiæ, libris, natalium controuerſiam fuiſſe motam? Quis monebit περὶ ἑρμηνείας librum ex quorundam opinione ad illū nō pertinere. Andronicus autore Ammonio in hac hæreſi fuit. Quis apud antiquos dubitatum fuiſſe an primū Meteorων Ariſtotelis eſſet, quod patet ex Olympiodoro? Quis περὶ ἀκόμων χρωμάτων librum quoſdam Theophraſto tribuiſſe, qui tamen Ariſtoteli aſſignatur, vt Simplicius in tertio de Cœlo? Quis Ethica ad Nicomachū non Ariſtotelis, ſed Nicomachi eius filij eſſe: vt Cicero quinto de finibus? Quis libros de Rhetorica, ambiguos eſſe, quod teſtari videtur Quintilianus cum ait, *Non diſſentit Theodectes, ſiue ipſius id opus ſit, quod de Rhetorica nomine eius inſcribitur, ſiue vt creditum eſt Ariſtotelis?* Quis ex tribus de anima libris qui hodie vulgo exſtant, & in ſcholis præleguntur, vnicum tantum ab antiquis cognitum fuiſſe, quod nos docet Diogenes Laërtius in Ariſtotele? Quis præterea Platonis dialogum qui inſcribitur Axiochus ſpurium, & Æſchini Socratico tribuendum eſſe, niſi diuinæ Critices auxilio, hoc in ſcriptis ſuis retuliſſet Harpocration v. Ἀξίοχος, & poſtea ex illo repetiiſſent Suidas, & qui ſubſequuti ſunt omnes? In iure quomodo putas vnquā te in ſenſa νομοθετῶν, & Iuriſconſultorum penetraturum, niſi prius illorum ſcias characteres & ſtylum diſcernere? Si te Triboniani Græciſmi decipiant, eiúſque ſtylum ab antiquorum iuriſprudentum loquendi generibus diſtinguere non noris num quæſo magnus eris Iu-

Digitized by Google

risconsultus? Si te frequentes Scæuolæ, & aliorum Archaïsmi remorentur, num pulchras & subtiles legum effinges hypotheses? An putas magnum illum Cuiacium Iurisconsultorum consultissimum, tot in iure desperatos locos vnquam explicaturum fuisse, tot corrupta restituturum, & toties Triboniani stylum à sermone veterum Iurisconsultorum distincturum, nisi Criticam prius coluisset & Criticorum filios? Lex *cum de indebito.* D. De *probationib. & præsumpt.* satis ostendit illum in hac scientia nihil vnquam molitum esse, quin Criticæ prius egregiam nauasset operam. Quî enim arguere potuisset integram illam legem licet Paulo Iurisconsulto tribuatur, ad Tribonianum tamen pertinere, & ob styli inelegantiam, & ob Græcismos, qui Triboniano familiares erant. Quomodo etiam infinitis in locis iuris, magni Triboniani sceleſtam manum odorari, vt in ll. illis adeò inter se contrariis. *Cum probatio. De probationibus*, & *quæro.* §. vltimo. D. *de Aedilitio edicto*, & in l. *cum quidam.* §. vltimo. D. *de vsuris*, aliisque innumeris locis, qui passim occurrũt in eius obseruationibus, nisi multum diúque exercitatus in parte illa Critices fuisset, quæ docet nos autores inter se distinguere & eorum loquẽdi formas? In medendi arte post Hippocratem, quis Galeno comparandus est & tamen quis eo Criticã religiosius coluit? Hoc testantur satis luculentissimi illi in Hippocratem Commentarij, & peculiares quos composuerat, è quibus pauci nobis supersunt de Critica libri. Hic ille est qui passim inter libros

qui tribuuntur Hippocrati, alios ſpurios, alios legitimos recenſeri aperte demonſtrat. Vide Commẽtarium primi de alimentis, vbi Hippocratis librum de *ratione victus* ad varios autores referri, & non ſoli Hippocrati tribui docuit eruditiſſime. Ita etiam Erotianus in proœmio Lexici ſui, libros πορρητικῶν primum & ſecundum, Hippocratis non eſſe aſſeuerat, idque arte Critica. In humanioribus litteris, ſiue poëtas quoſcumque generis, ſiue oratores, ſiue hiſtoricos reſpicias, quis præter Criticos eorum opera ab obliuione vindicauit? An quæſo niſi monitus Criticorum vaticiniis, Muſæo, Orpheo, Lino, Phocylidi, & aliis innumeris tum Pelaſgis, tum Romanis, poemata ſpuria multa & illegitima aſſignata fuiſſe, hodiéque aſſignari inſulſe, vt veteri Phocylidi quæ ſuperſunt, Muſæo *de Herone & Leandro* poëma, ſcire quis vnquam potuiſſet? Quæ de Comicorum dramatis & fabulis tragicorum, inter ſe diſputant & ſibi obiiciunt Critici apud Athenæum, quæ apud Dionyſium Halicarnaſſeum, Plutarchum Harpocrationem, Suidam, Photium, de veterum rhetorum orationibus & aliis operibus, num aperte ſignificant quantum vtilitatis & auxilij attulerint ſtudioſis omnibus, & bene feriatis hominibus, qui expulſa barbarie ſcientiarum ἐγκυκλοπαιδίαν acquirere pergunt? Nunquam Demoſtheni tot ψευδεπιγράφους orationes aſſignatas fuiſſe, vt quæ de reliquis oratoribus à Criticis animaduerſa ſunt præteream: nunquam etiam plures fuiſſe Antiphontes, plures Iſæos, plures Dinarchos nobis compertum fuiſſet:

fuisset: nisi Critici scriptis hoc nobis confirmassent Hermogenes, Dionys. Halicarnasseus, Harpocration. De historicis quæ quisque composuerit, quo sermonis charactere, quo dicendi genere, quis nobis monumentis testatum reliquisset, nisi Critici in hoc impendissent operam suam? Habes innumera exempla apud Athenæum ex quibus videre licet quam multa nobis periissent, ni religiosi Critices obseruatores præsto tulissent opem, & suppetias venissent. Non referam obscuros, interpolatos, corruptos, difficiles, diuulsos, & controuersos locos, quibus autorum libri scatebant, antequã à Criticis restituti & sanati fuissent, nec loquar de ingentibus lacunis, paginarum integrarum luxationibus, insignibus erroribus qui diuino virorum illorũ pumice ex puncti fuere. Fidem faciunt præter antiquorũ innumera exempla quæ supersunt apud Athenæũ, Diogenem Laertium, & Harpocrationem, Glossographos Suidam, Hesychium, & alios, tot Criticorum volumina quæ centum ab hinc annis luce donata sunt. Certè in meris tenebris versabamur nisi magni illi Heroes huic oneri incubuissent, nullus enim ex antiquis autoribus exstat, qui non plusquam sexcentis in locis sanatus, aut restitutus fuerit opera & studio magnorum virorum, qui animaduersiones, aut notas, aut commentarios, aut varias lectiones, aut coniectanea, aut emendationes & hypomnemata ediderè, vel aliquod opus ad Criticam spectans composuere. Et vt apertè demonstrem quam illud verum sit, omissis tot diuinis præclaro-

Digitized by Google

rum virorum in omnes ferme autores coniecturis, quædam ex lectionibus meis depromam, quæ vt cum reliquis componenda & comparanda esse nó contendo, ita etiam non sic illepida & spernenda iudico, quin mereantur ad doctorum aures peruenire, & quin Criticæ valeant aliquo modo commendare studium. Leguntur hæc apud Aristænetum libri 1. epist. 10. Εἶπεν ἡ παῖς ἀκήκοεν Ἄρτεμις, καὶ παρθένος ὅσαι θεός, Ἀκόντιε συνεκάλεσέ σοι τὸν γάμον. τέως οὖν δεῦρο. Interpres eruditissimus vertit, *ergo puella elocuta est, Diana audijt, Deáque virgo coniurauit Aconti in tuas nuptias. huc vsque verba suffecere.* Nec græca vitam habent, nec latina cohærent, adhibé censuram Criticam, & statim loco interfecto vitam dabis, lege igitur, καὶ παρθένος ὅσαι θεός, συνεκάλεσέ σ' εἰς ὃν γάμον τέως νεῶν τὸν δίλαιον, sine interpunctione, id est, *Deáque virgo commisit te in nuptias, quæ huc vsque tristes & miseræ fuere*, ob parentum nostrorum δυσποιάν. Aut vera nos fugit ratio, aut eo in loco veram sensus δύσχιν assecuti sumus. Philostratus lib. 1. vitæ Apollonij Tyanei, cap. 4. ὅθι δὲ ἡ περὶ Τύανα ὕδωρ ὄρκιον Διὸς (ὡς φασι) καλοῦσι ὃ δὴ Ἀσβαμαῖον. Torquét illa interpretes, nec intelliguntur. tentauit quidam reponere ἄσβεστον vt illorum mêtem sequeretur, qui vertunt inextinguibilem, sed nihil mutandum, imò retenta veteri lectione vertendum: circa Tyana, aqua quædam est Ioui vt perhibent sacra, quam vocant Asbamæam. Suidas Ἀσβαμαῖον ὕδωρ, οὕτω καλούμενον, locum illum Philostrati sine dubio tunc in mente habebat. Ammianus Marcel-

linus lib. 13. Ioui non aquæ hanc tribuit denominationem. *Apud Asbamæi quoque Iouis* (ait ille) *templum in Cappadocia, vbi ampliſsimus ille Philoſophus Apollonius traditur natus, apud oppidum Tyana ſtagno effluens fons cernitur, qui magnitudine aquarum inflatus ſeſeque reſorbens nunquam extra margines intumeſcit.* Vide Philoſtratum loco citato, qui plane diuerſa narrat, verum quod monere neceſſe eſt, aut falſo tribuuntur Ariſtoteli illa quæ poſt librum θαυμασίων ἀκουσμάτων leguntur græca fragmenta, aut ſi ad illum hæc pertinere admittas: verbo ad verbum inde deprompſit Philoſtratus quæ retulit de Aſbamæa aqua. Vide Ariſtotelem, vide Philoſtratum, & apparebit facile furtum. verba autem quæ leguntur apud Ariſtotelem ſunt paulo corrupta, ſed reſtituuntur commodè, ſi in lacuna legas κελεύσει, & οὐ pro οὖν. Apud Calliſtratum in Æſculapij ſtatua, corruptè huc vſque legerunt omnes quæ ſequuntur, Ἄγαλμα ἢ οὐ πρόσομαι, εἰς ὃ τοῖ δυνάμεις Ἀσκληπιὸς αἴνισι ὅτι περιοπτικὸν ἐπισάγων νοῦν, ὅτι τῷ ἑαυτῷ χειρωνίῳ, τῷ σι νικῶντος τῷ δυνάμιν πρέπειν. verte te in omnes partes, & niſi Criticam colas, nunquam hæc ſanabis, nunquam intelliges, non ſi Æſculapius ipſemet de quo hic loquimur, περιοπτικὸν ἐπισάγει νοῦν. interpres hic quædam comminiſcitur, ſed tamen verum ſenſum non aſſequitur, verterem ego & corrigerem, vbi legitur τῷ σι νικῶντος τῷ δυνάμιν πρέπειν ſine ſenſu, non τοῖ νόσους νικῶντος, vt vir doctus tentat, ſed argutius & ingenioſius τῷ ἐσιχνοῦντος τῷ δυνάμιν πρέπειν. Integræ ſunt litteræ in his duobus vocabulis σι νι-

Digitized by Google

χωῶτας, inuertendum est tantum vocabulum, vt apparet, & legendum ἐσκυλωῶτας, vis videre quàm elegans quàm Critica sit coniectura, & ad veræ Grammaticæ trutinam expensa. Audi verborum sensum à nobis restitutum. Statuam vero non credemus in quam vires Æsculapius infundit, prouidentem inducens mentem ad se communicandũ, vt penetrantis potentiam decet. De Æsculapio enim hic loquitur Callistratus in statuam prouidentiæ mentem inducente, & in illam ingrediente per penetrationẽ, nihil verius est. Quæ sequuntur apud eundem Callistratum etiam non fuere intellecta licet sana sint, ἀλλ' εἰς μὲν ἀνθρώπινα σώματα καταγεσθαι θεῖον δώσομεν, σῖδα δὲ μιαίνεσθαι παθήμασιν οὐ πεισόμεθα· εἰ μὴ δὲ ἔγγονον κακίας πραπίφυκεν. Tu sic verte breuiter. At numen in humana corpora deduci quidem concedemus ibíque affectionibus maculari: non illud tamen credemus, nisi quod rectum est, malo adgnatum dicamus, ideſt nisi malum cum recto reperiri posse, vt cum homine numẽ fateamur. Seneca libro secũdo de *Beneficiis. Nisi in os senatoris iniecisset Imperator pigros suos.* Locus est vẽtilatus, & in quo multi sudarunt, nullius tamen à me magis probatur sententia quam magni Scaligeri, qui referente Meursio putauit hic reponendũ epigros, ex autoritate D. Augustini, & glossarum Isidori, in quibus epigri claui lignei sunt, quibus lignum ligno adhæret. Sed vnde vocabulum illud epigri puto adhuc quæri, nos vt coniecturam illam doctissimi viri stabiliamus, & etymologiam ac ori-

Digitized by Google

ginem huius vocabuli incogniti afferamus: luculentum Hesychij locum damus, quo vsi sumus. Putamus igitur vocem epigri corruptam & detortam esse à voce græca ἔπιχυρσι, ablata enim diphtongo remanet ἔπιχροι, & verso χ in γ, vt spissius fit etiam apud Latinos g in c, & è conuerso, integrum formatur ἔπιγρσι, vnde Isidorus in glossis. *Epigri, claui lignei sunt quibus lignum ligno adhæret.* Papias etiam vocabulista, *Epigri claui lignei sunt quibus lignum ligno adhæret.* Hesychius ἐπίχυρσι, βοηθοὶ, σύμμαχοι, ἐπίσκοποι: καὶ ἧλοι ξύλινοι. Nisi nos hic nostra Critica fefellerit, non valde remotã à vero putamus esse hanc originationẽ. Quam nisi gustauerit κακόχυμος quis, videat saltem num arrideat sibi apud Isidorum pro epigri legere epicuri, vel epiuri: ἐπίχυρσι enim teste eodem Hesych. ἧλοι ξύλινοι sunt. vnde nihil mutandum in glossario, in quo bis legitur ἐπίχυρσις, *compages*, *sudis*, rursus γόμφος ἐπίχυρσις, *sudis compages.* Et Palladius lib. 11. cap. 8. *oleastri Epiurum.* Thucydidis enarrator ad illa lib. 1. Φωκαεῖς τε καὶ Μασσαλίαν οἰκίζοντες Καρχηδονίους ἐναυμαχοῦντες. Φωκεῖς, inquit, οἱ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ Φωκίδος πόλεως, Φωκαεῖς οἱ τῆς Ἰωνίας ἀπὸ Φωκαίας πόλεως. recte illa quidem procedunt, sed quæ sequuntur subleſtæ fidei sunt. Ἰωνες ὄντες οἱ Φωκαεῖς καὶ πολεμούμενοι ὑπὸ Περσῶν, ἀφέντες τὴν Ἰωνίαν, ἔπλευσαν ἐπὶ τὴν Ἀφρικὴν τὴν πάλαι Καρχηδόνα καλουμένην, αἰεὶ δὲ τὰς οἰκιζομένας αἱ πλησίον ἐνοικιοῦνται, ἡ δὲ Μασσαλία πόλις ἐστὶ τῆς Ἀφρικῆς. Nam certissimum est Phocæos illos Ionas Harpali Cyri regis præfecti inclementiam vitantes, Italiam na-

Digitized by Google

nauigio petiisse, partémque in Lucania veliam, partem vero in Viennensi Massiliam condidisse. Autores sunt Ammianus Marcellinus, Gellius, & alij innumeri de quibus egimus v. Μασσαλία in notis quas vide. Quî ergo fieri potest, vt Phocæi illi in Africam nauigarint, & ibi Massiliam condiderint, quæ videtur esse enarratoris opinio. Certè πρόραμα illud esse maximum nemo bonus negare potest, hoc aperte clamant ipsamet verba, quæ si Critice vt debent, γνησίως expendantur, omnino sunt expúgenda. Massiliam autem in Africa reperiri non ignoro, qui sciam apud Isidorum lib. 9. etymol. cap. 2. hæc legi. *Massilia ciuitas Africæ est non longe ab Atlanta & hortis Hesperidum, à qua ciuitate Massylij exhorti sunt, quos nos corrupte Massulos vocamus, de quibus Virgilius, Hinc mihi Massiliæ gentis monstrata sacerdos.* Sed hæc erroribus & mendis scatent, nam primo Massylia non Massilia scribendũ est. Seruius Massylla habet, & apud Virgilium illo loci Massyllæ gentis legit pro Massiliæ. *Massylla* (inquit) *mediterranea est Berenicis ciuitas Lybiæ, vnde haud longe sunt horti Hesperidum.* Secundò populi ex illa ciuitate oriundi Massyli non Massilij dici debent, Virgilius sexto Æneid. *penitúsque repostas, Massylum gentes.* pro Massylorum, Seruius ad illa, *Massyli sunt Mauri, vnde speciem pro genere posuit. Nam Aeneas ad Africam venit cuius partem constat esse Massyliam. Mediterranea enim est pars Mauritaniæ, vnde à parte totum accipere debemus.* Rursus diuinus poëta 4. Æneid. *Massylíque ruunt equites.* Seruius *Massylio-*

Digitized by Google

rum gens est haud longe à Mauritania. Melius si legas Massylorum vt Massyla gens non Massylia. Quamuis apud Placidum Lactantium veterem Statij enarratorem, Massylia legatur, ait enim ille ad hæc Thebaid. octaui, *vt leo Massyli cum lux stetit obuia ferri. Massylia gens Africæ mediterranea leonibus plena.* Ex quibus vides quàm vera sint quæ apud scholiastem illum de Massilia Phocæorum colonia referuntur. Vt enim Phocæos ciuitatem illam Africæ condidisse concedamus, tamen non Μασσαλία, sed Μασσύλα, vel Μασσυλία vocanda erat. Similem plane in geographia errorem commisisse Apollonium Rhodium, & eius enarratores, ope Critices quæ quorumlibet ἁμαρτημάτων euerriculum est, didici. ille lib. 4. Argonaut.

Ἐκ δὲ τόθεν Ροδάνοιο βαθεῖ ῥόοι εἰσιπέρησθε,
Ὅς τ' εἰς Ἠιόθμοιο μετανίσσεται. Et paulò post.
Εἴθεν ἀπορύμνοιο τῇ μὲν τ' ἐπερύσσεται ἀκτὰς
Ὠκεανοῦ, τῇ δ' αὖτε μετ' Ἰονίῃ ἅλα βάλλῃ
Τῇ δ' ὅτε Σαρδόνιον πέλαγος, ἠὲ ἀπείρονα κόλπον,
Ἑπτὰ διὰ στομάτων εἰσὶ ῥόοι. & reliqua.

Enarratores ad illa parum Critice & oculate. Ροδανὸς ποταμὸς τῆς Κελτικῆς τῷ Ἠιόθμῳ συμμιγνύμενος, καὶ χεόμενος, τῇ μὲν εἰς Ὠκεανὸν φέρεται, τῇ δ' εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπον, τῇ δ' εἰς τὸ Σαρδόνιον πέλαγος. Itane vero Rhodanus fluuius Celtarum Galliæ populorum, miscetur cum Eridano aut Pado: & parte ex vnà in Oceanum, ex alia in sinum Ionium, & ex alia tandem in Sardoum mare fluit? Quis vnquã geographus sanæ mentis hæc dixit? nugæ nugæ & affaniæ

Digitized by Google

meræ, hæc credent qui Criticam negligent, hæc sibi persuadebunt arquati soli quibus omnia quæ ad legitimæ Critices normam, & ad rectæ rationis obrussam expenduntur, lutea videntur. Nos vero qui serio illam amplectimur, & amplectemur imposterum feruentiori & religiosiori studio, hæc inter veterum auctorum χωρογράφικα ἁμαρτήματα reponemus. Nec vero nouum est veterum pleróque delusos fuisse in rebus geographicis, cum certissimum sit à quibusdam fuisse existimatum, quemdam apud Barbaros Eridanum fluuium exstitisse, qui in mare rubrum flueret. Vnde Victorinus quidam ad illa Virgil.

Eridanus quo non alius per pinguia culta
In mare purpureum violentior influit amnis.

Persuaserat sibi purpureum hoc loco poni pro Rubro. Itaut de mari Rubro quod est iuxta Indiá hæc putaret intelligenda. Sed merito reprehensus à Seruio est, quod purpureum Græcum epitheton sit, & ab Homero dicatur εἰς ἅλα πορφυρέοντα, idest ex altitudine nigrum: vel purpureum quod purpureo Eridani fluctu coloretur, quod innuere videtur Euripides in Hippolyto, ἔνθα πορφυροῦν ἁλὸς κλύδωνες εἰς οἶδμα πάσσει. Certè ex Herodoto in Thalia, apparetante Victorinum multos eredidisse quemdam fluuium à Barbaris Eridanum vocatum fuisse. Περὶ δὲ τοῦ (ait ille) ἐπὶ τῇ Εὐρώπῃ τοῦ πρὸς Ἑσπέρην ἐχομένου, ἔχω μὲν οὐκ ἀτρεκέως λέγειν. ὅτι δὲ ἔγωγε οὐδὲ κατὰ μοῦνα ἀκούω Ἠριδανὸν καλέεσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα εἰς θάλασσαν τὴν πρὸς Βορέην ἄνεμον, ἀπὸ τοῦ ὄλεκται

ἄλεκτοι φοῖτον λόγος ἐστί. τοῦτο μὲν γὰρ ὁ Ἡσίοδος οὐδὲ κατηγορεῖ, τὸ ὄνομα ὃ ἐστὶ Ἑλληνικὸν καὶ ὅτι βαρβαρικὸν ἔστω ποιητὴς δέ τινος ποιητοῦ. Quibus (vt vides) non subscripsit hic grauissimus autor. Eiusmodi veterum scriptorum in rebus geographicis somnia & deliramenta, ante nos notarunt & deprehenderunt viri eruditi apud Strab. D. Basil. & Orpheum, de Riphæorum, Alpium, & Pyrenæorum montium confusionibus. Homerus, Apollonius Rhodius similibus παραφθέγμασι & ineptiis scatent. Apud hunc non tantum Eridanus pro Rhodano, sed & aliquando integra Gallia pro Italia accipitur, apud illum Rhodanus in inferis collocatur. Quæ omnia quàm ridicula & rancida sint quid amplius animaduertere iuuat? Cogitemus de aliis, & tentemus dum vocat, vtrum opinionem quæ iamdiu obtinuit, ab omnium mentibus auellere & eradicare possimus. Doctis hactenus persuasere duo magni nominis in re literaria viri, ex variis vinis quoddam fuisse quod vocatum sit Ἐκφαντίδης. Nos hodie euincere volumus, singulis ad sacoma ponderatis, nullum vinum ita denominatum fuisse: & insubide ab illis heroibus hominem Poëtam transformatum in vinum, licet vinum non abhorreant poëtæ, & Baccho Deo bibaci ac οἰνοπότῃ sua nomina dederint, vnde metamorphosis hæc non omnino illepida & remota videri possit. Audi igitur lector & togam compone. Duo illi præstantissimi viri in castigationibus & scholiis suis ad Virgil. appendicé, & Comici vespas, crediderunt Græcos infimæ ve-

Digitized by Google

tuſtatis vinum Ἐκφαντίδειον vocaſſe, quod à latinis *vappa* dicitur, ideſt ſubtile, ſubleſtum & euanidum: à priſcis Græcis ὀξίτηλον καὶ ἀκλεεμάθου καὶ κακίας: nulla alia (vt puto) nixi aut ſuffulti autoritate quàm veteris enarratoris qui ad hæc veſparum. ὅτις παῖς νεωὶ κακίᾳ κεκλήσομαι, ita infit, τὸν ἐπεκλυόμενον οἱ νεώτεροί φασί τινες κακίαν λέγεσθαι, ὡς ὑπ' ἐνίων περὶ Κρατῖνον δύεται, ἢ ὃ ἀπόλιτον ἢ καὶ παλαιὸν, διὸ Ἐκφαντίδειον κακίαν καλεῖσθαι. Sed toto cœlo aberraſſe illos apparebit, ex his quæ mox dicturiſumus, nam de Ecphantide Comico vetuſtiſſimo loqui voluiſſe ſcholiaſtem apertiſſime docebimus. Ecphantis vel Ecphántides Poëta Comicus fuit ignobilis, & parum ob vetuſtatem & inſcitiam notus: è cuius Σαπφοῖς hoc fragmentum habemus apud Athen. lib. 3. dipnoſ.

Πόδας τὸ εἰ δεῖ παριάμβων καταφαγεῖν ἐφθοὺς ἰχθύς.

Scholiaſtes Comici ad illa veſparum παῖ κωμῳδέ, Φερεκράτη hunc vocat, ſed vt animaduerterunt docti viri, illic legendum eſt Τηλεκλείδης καὶ Ἐκφαντίδης, vt optime habet Pollux. lib. 2. cap. 4. tmemate 27. Ecphantides igitur hic Comicus poëta adeo fuit inuiſus Muſis, vt propter ingenij exiguitatem, & ineptorum poëmatum compoſitionem, Capniæ cognomen ſibi comparauerit. Καπνίας vinũ eſt ſubtile & euanidum; ita qui καπνίας ἀπαύμους dicitur, euanido & ſubleſto ingenio præditus arguitur, qualem fuiſſe prædicant Ecphantidem Comicum, qui nihil boni aut ponderoſi compoſuit. Heſychius Καπνίας. Ἐκφαντίδης ὁ τῆς Κωμῳδίας ποιητής (ſic legẽdum, non vt inepte excuſi omnes habent. καπνίας

Ecphantidis.) καπνίας ἐκαλεῖτο ἀφ' ὃ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν, καὶ οἶνος ὁ καπνίας λέγεται ὁ καπνυσμένος, καὶ καπνὸς ἄμπελος ἡ μέλαινα. Duo denotat ὁ καπνίας, primùm Ecphantidis Comici cognomen est, eo quod enim nihil nisi ineptum & tenue componeret, vocatus fuit καπνίας, metaphora sumpta à vino subleſto, fumido & euanido, quod à Græcis καπνίας, à Latinis *vappa* vocatur: Quæ est secunda huius vocis καπνίας significatio, vt apparet ex his verbis Hesychij καὶ καπνὸς ἄμπελος ἡ μέλαινα, schol. Aristoph. κάπνη dicta: καὶ κάπνη, inquit, εἶδος ἀμπέλου ξηρόπαυστον, καὶ ὀριμύπαυστον οἶνον ποιοῦσα. Suidæ ὀξίνης, vel glossematice καπὶς, ideſt Galla atramentaria, Gallā enim pro aspero & atro vino Lucillius etiam accepit,

Quæ Gallam bibere ac rugas conducere ventri
Farre aceroſo.---

Huiusmodi vina quæ ab eodem Lucillio Crucia vocantur, in Longobardia hodie, & Hetruria nascuntur, schol. Comici, τινὲς δὲ καπνίαν οἶνον τὸν Βενεβέντον τῆς Ἰταλίας λέγεσθαί φασι. Sed & præter has significationes καπνίας aliam recipere potest, vt videtur indicare idem schol. pro condito enim, & veteri vino accipitur aliquando: Quale Horatius describere visus est cum dixit, *Amphoræ fumum bibere institutæ consule Tullo*, ideſt, οἶνον ἀπύρηνον, & παλαιόν, ait scholiastes. ὡς δὲ τοῖς περὶ Κρατῖνον διώρισεν ἡ ὁ ἀπύρηνον ἢ καὶ παλαιόν. ἀφ' ὧν Ἐκφαντίδην καπνίαν καλοῦσιν. Quæ vltima verba magnis viris imposuere, non enim de vino amplius hic agitur, sed de cognomine Ecphántidis Comici. In commentariis (inquit) ad Cratinū

definitur, καπνίας etiam vinum conditum, & vetus significare, ideóque Ecphantidem Comicum καπνίαν vocari, quod vetus esset parum notus, & vt Hesych. eruditissime, ὑδὲν λαμπρὸν composuisset. Hæc si non sit illorum verborum mens, fatebor me in istis nihil vidisse, nec quæ apud Suidam legi percepisse. Ait ille καπνίας, ποιητὴς ὁ μηδὲν λαμπρὸν γράφων. Ne putes vllum vnquam Poëtam proprio nomine vocatum fuisse καπνίαν, imò cognomen esse puta Ecphantidis mali Poëtæ, quod postea potuit trahi ad omnes malos Poëtas, qui quod nihil recti componerent Capniæ dicti sunt. Itaut καπνίας apud Suidam ille sit Poeta qui nullum bonũ poema perficere potest. Καπνίας ergo Ecphantides Comicus à vino subtesto, quod caue ne existimes Ecphantidẽ dici posse. Nullum enim vinum Ἐκφαντίδιον vocatũ fuisse certo certius cõstat ex his quæ retulimus. Quæ autem de Ecphantide & Chœrilo Poetis amplius obseruabimus, in caput secundum lib. secundi lectionum nostrarum reiecta fuere: hæc exempli gratia attulimus & excerpsimus. Alia multa poteramus ex eisdem lectionibus, quò Criticæ dignitas altius efferretur, sed cum iam ex professo, in hoc laborare non recusarint viri nostræ tempestatis doctissimi. Sufficiet in præsens ostendere eius sectatores, Criticos dico, olim tanto in pretio habitos, vt & regum bibliothecis præfecti fuerint; & in Poetarum recitationibus, in quibus de Coronis, aliisque præmiis contendebant, adhibiti. Refert Tertullianus in *Apologetico* Demetrio Phalereo Grammaticorum

probatiſſimo bibliothecæ prę fecturam mandatam eſſe ab eruditiſſimo Ptolemæorum, cum Piſiſtratum bibliothecarum ſtudio æmularetur. Teſtatur Suidas, Dionyſium Grammaticum Romæ docentem bibliothecis præfectum. Ita etiam referunt Auguſtum Imperatorem Criticos delegiſſe bibliothecæ Palatinæ, qui librorum quaſi quemdam Senatum legerent, ne futiles quidam & nugaces libri in ea reponerentur aut reconderentur: horum meminiſſe ſæpius Horatium ſcio. Eumdem Auguſtum bibliothecas etiam inſtruendas Pompeio Marcc dediſſe, Suetonius in eius vita aſſeuerat. Vitruuius proœmio lib. 7. Ptolemæum ait Alexandriæ ludis in honorem Muſarum & Apollinis inſtitutis, ſeptē iudices literatos eligendos curaſſe, qui poemata quæ à Poetis recitarentur probarent, inter quos Ariſtophanes magnus ille Criticus relatus fuit. Referunt quoque enarratores Horatij ad illud Satyræ decimæ, lib. 1. Sermon.

Quæ nec in æde ſonent certantia iudice Tarpa.

Tarpam illum fuiſſe iudicem Criticum, qui ſolemnibus Poetarum recitationib. præerat, & probabat quæ ad ſcenam erant deferenda. Faciunt ad hæc verba veteris inſcriptionis, *Coronatus eſt inter Poëtas Latinos omnibus ſententiis iudicū*: Et Suetonij in Claudio, cap. 11. *Comœdiam Græcam Neapolitano certamine docuit, ac de ſententia Iudicum coronauit.* Iudices illi Critici erant, quales Athenienſium πίνακες Κριτικοί, de quibus Zenobius, Suid. Heſych. qui bis eſt à mendo liberandus, illo loco primum quo legitur corrupte

Digitized by Google

& truncate, τὸ πάντε χρίτον, τὸ ἀλλοτρία ἐξουσία ἐστίν, πάντε ὃ χριταὶ τῆς Κωμικοῖς ἔχειον, restituendum τὸ πάντε χριτῶν γουάσι κεῖται, hæc sunt verba παροιμίας οὐσιώδη: de quibus vide diligenter Zenobium: altero loco vbi legitur πεπτικεῖται pro πάντε χριταὶ, vt ante nos obseruarunt viri eruditissimi. Ad hanc autem formam institutos fuisse Tolosæ ludos illos quos florales vocant (*les ieux floraux*) qui quotannis mẽse Maio celebrantur, & in quibus Poetæ probati sententia iudicum literatorum & Criticorum coronantur, vel flore donantur: forte huc vsque ignorarunt nostri Critices osores, ideóque de ea parum adhuc fuere solliciti. Hoc saltem domestico exemplo moniti sapere deberent, & diuinam hanc sciẽtiam colere, sine qua nunquam rerum veritatem odorabuntur, quam soli ambiunt docti, soli negligunt imperiti, soli sapientes quærunt, & soli fugiũt insipientes. Sed tempus est vt accedamus ad autorem nostrum, ne studiosis lectoribus quibus iam saliuam mouimus, ἀποθερεπᾶσαι (vt dicitur) videri possint notæ nostræ.

FINIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

PHILIP. IACOBI MAVSSACI NOTÆ.

Digitized by Google

Digitized by Google

PHILIP. IACOBI MAVSSACI NOTÆ AD HARPOCRATIONIS Dictionarium in decem Rhetores.

ANTELOGIVM.

DE decem Rhetoribus, & Harpocrationis in eos dictionario superiori dissertatione à nobis actum est. Superest nunc vt videamus de eius αἰθηρῶν συναγωγῆ, refert enim Suidas in vita quam in limine operis præposuimus, præter λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων composuisse illum αἰθηρῶν συναγωγὴν, floridorum collectionem. hæc vitæ pars est, quam in hoc antelogio illustrare decreuimus antequam ad notas veniamus. Ἄνθη enim florida sunt siue electa (vt loqueretur Seneca) ἀνθολογίαι, florilegia: solebant enim studiosi homines inter legendum, ex veteribus auctoribus quæcumque ad institutum facere videbantur excerpere, vnde ἐκλογαὶ, χρησομάθιαι & σημειώσεις. Athe-

Digitized by Google

nęi mutilator περιεκολαὶς appellat opus ſuum, quaſi excerpta ex integro opere dipnoſoph. Athen. ita χρησομαθίας inſcripſit epitomem ſuam, ille qui in compẽdium Strabonem reduxit: quomodo etiam Proclus, & Helladius Bezantinous apud Photium χρησομαθίας ſcripſerunt, quæ nihil aliud ſunt quàm laudabilia & notatu digna quæ ab eis excerpebantur ex veteribus auctoribus & in συναγωγὴν reducebantur: vt poſtea vſui, ſi quando accideret, eſſe poſſent. Vtebantur autem in excerpendo his notis ll. quæ laudabile vel laudabilis locus (vt optimè Probus) denotabát: vel χ. quod χρηστὸν deſignabat, hinc annotare dixerunt, Plinius lib. 3. epiſtolarum de auunculo ſuo, *annotabat excerpebátque.* Principes in re literaria viri Ioſephus Scaliger, Petrus Victorius, & Iſaacus Caſaubonus multa de hoc ſtudij genere obſeruarunt, hic in notis ſuis ad Diogenem Laërt. dum de nota τῦ χ diſputat acutiſſime: illi dum in coniectaneis & notis ad Varronem, de notis ll. doctiſſimè & accuratiſſimè diſſerunt. Alter illorum Ioſephus Scaliger nimirũ, multa adhuc in animaduerſ. ad Euſeb. Chron. repetiit, quod opus ære perennius ſtudioſi omnes conſulere debent ſi ſitim ſuam ſuper hac re extinguere deſiderent. Nos quæ ab illis heroïbus diuinitus pertractata ſunt hic repetere in animum nõ induximus: de opere Harpocrationis quod inſcripſerat λέξεων συναγωγὴν, quædam præmittere mẽs fuit, vt Suidæ verba lucem aliquam acciperent.

Digitized by Google

Dicebamus igitur αἰθρὰ florida esse, χρήσιμα, siue flores, cuius generis Lucij Apulei quæ hodie circum feruntur florida, non ex integris eius exercitamentis aut orationibus Carthagini habitis per studiosos quosdam collecta, & hoc titulo donata, vt existimauit politissimus ille vir qui vltimus Apuleij opera emendauit, & primus partem hanc reliquias siue λείψανα esse credidit integrarum dissertationum quas composuerat, series enim & ordo hic rerum, nulli alteri quàm Apuleio ipsi tribuendus est. Perpetuus quidem hic stylus non visitur, nec opus distinctum in libros vnquam fuit: quomodo huc vsque ante editionem præstantissimi illius viri sibi vulgò omnes persuaserant: sed tamen materiæ, dispositionis, & tituli nullus alius auctor quàm legitimus parens. pendet hoc ex cognitione moris cuius vestigia primi videmur odorati. Antiquitus oratores florida quædam, & exculta loquendi genera, & emblemata verborum vermiculata (vt ita loquar) parata habebant, quibus vti possent cum tempus dicendi veniebat: imò & aliquando integras periodos, orationis cola & partes, vt exordia, epilogos, & omnigena dictionum schemata. Vnde προοίμια δημηγορικὰ Demosthenis hodie videmus, à Pollvce lib. 6. cap. 33. συμβουλευτικὰ dicta; quibus sine dubio vtebatur, cùm per temporis angustias non licebat noua componere, & ex tempore dicere debebat. Antiphontis etiam προοίμια laudat Suidas

Digitized by Google

verbo ἄμμα, quæ veluti florida quædam & excerpta erant ad excolendas & ornandas orationes quas habiturus erat. Ita etiam dicendi magistri & quilibet declamatores quolibet tempore ἐκλογάς siue electa habuere ad orationis ornatum. Apuleius florida sua sine dubio tanquam procœmia selegerat & in συναγωγίῳ coaceruauerat, vt eis veluti gemmis aut lapillis vteretur cum esset opus. Male & ineptè illi qui sub speciem quandam librorum florida reduci debere existimarunt. Peius etiam illi qui ab efflorescenti & læto dicendi genere eadem fuisse dicta florida sibi persuasere. Ego nullus dubito quin quomodo Demosthenes, Antiphon, & alij rhetores procœmia, epilogos, & varias eiusmodi orationis partes paratas habebant ad orandum extemplo, quando ferebat occasio, quin inquam hoc eodem modo Apuleius florida hæc sua siue excerpta sibi parasset tanquam procœmia, aut epilogos orationum quas Carthagini habiturus erat: hæc nostra mens. Ceterum vt hoc antelogium concludamus, veterum ἐκλογάς, excerpta, electa, αὐτοσχεδιάσματα, sirempsres. Alij quidem eclogas componebant, alij electa, alij αὐτοσχεδιάσματα & χρησιμαθίας: sed omnes hi tituli pro libidine scribentium imponebantur. Eclogarij simpliciter vocabantur illi qui locos laudabiles ab excerptoribus annotatos excipiebant, & in cõmentarios referebant: Seneca peculiari vocabulo *analectas* dixit. Cicero lib. 16. epist. ad Attic. eclogarios, ideſt notatu dignorum, & ele-

Digitized by Google

ctorum excerptores. Electa λογογραφίας vocabant aliquando, vnde in gloſſis ἐκ τῶν λογογράφων exponitur *ex electis*. Refert D. Hieronymus Melitonem Aſianum Sardenſem Epiſcopum ἐκλογῶν libros ſex compoſuiſſe, Plinius auunculum ſuum electorum cõmentarios: Suidas Harpocrationem ἀνθηρῶν συναγωγὴν. eclogæ, electa, & anthera eadem ſunt. deflorata & deflorare dixerunt poſterioris ſeculi homines, vt apud Caſſiodorum ſpiſſius, & libri illi in quibus Ciceronis aliorumque laudabiliora & χρεῖαι continentur *defloratorum* inſcribuntur, ἀνθηρῶν vno verbo, ἀνθεραὶ enim florida. Nihil igitur aliud Suidas voluit cum retulit Harpocrationem ἀνθηρῶν συναγωγὴν compoſuiſſe quàm ab eo floridorum collectionem & coadunationem quandam factam eſſe, quæ ex oratoribus puta, aut huiuſmodi ſcriptoribus excerpta aut electa erant. Et hæc dicenda mihi videbantur ad illorum verborum illuſtrationem. veniamus ad Notas.

Λεξ. τῶν δεκ- ῥητ. Codex Fed. Morelli quo vſi ſumus, nullam præ ſe ferebat inſcriptionem, conſtanter tamen vulgarem hanc retinuimus: licet apud Suid. legatur λέξεις τῶν ῥητόρων. Non eſt autem exiſtimandum hoc opus inſcriptum fuiſſe dictionarium decem rhetorum, quod eorum tantum voces difficiles & loquendi genera peculiaria complectatur, hoc enim falſiſſimum eſſe apparet ex innumeris locis, in quibus non ſolum alij rhetores decem illorum coætanei laudantur, vt Py-

Digitized by Google

heas, & Aristogiton, verbis ἡρμοδιος, ἀγλαοφῶν, & ἐξυβρίμα: sed & (quod magè notandum) varij Poëtæ, Philosophi, Philologi, Grammatici, & historici. Vno verbo lexicon decem rhetorum ideo dictum fuisse hoc opus dicendum est, quòd præcipuè eorum voces & res notatu dignas explicandas hic susceperit Harpocration: & à maiori parte (vt loquerentur philosophi) denominatio sumatur.

Pag. 1. lin. 1. ὄνομα post vocem Ἄβαρις poteramus restituere, sed repugnabant omnes manu exarati: certe per me licet legere vel ἁπλῶς κύριον, vel simul ὄνομα κύριον. sæpius vtitur hic auctor hoc loquendi genere, quod est Grammaticis omnibus Græcis familiare. Latini dicũt nomen proprium. Aliquãdo inuenire est ὄνομα simpliciter, & sine κύριον, vt infra verb. Φασίας, sed illic restituimus nos κύριον. Porrò de hoc samardaco Abari natant antiquorum scripta, consule quæ de eo narrant Malchus in libel. de vita Pythag. Antigonus in lib. de mirabilibus, & Himerius Sophista in orat. εἰς τὸν Κόμητα Οὐρσίκιον, quę adhuc animaduersa nõ fuere. Arridẽt verò valdè mihi diuinæ diuini Ioseph Scaligeri ad Iul. Firm. Mater. & veterẽ Comici enarratorem coniecturæ. In hoc vbi in equit. legitur βάριν τὸ βάριδας, corrigendum Ἄβαριν τὸ Ἀβάριδας, quod & nos amdiu deprehenderamus dum hæc excerperemus ad auctoris nostri illustrationem. In illo quo oco bis auarus Scytha legitur in lib. de error. Profes. Relig. reponendum Abaris Scytha. Tu amplius

plius vide quæ diuinus ille vir ad Euseb. suum, & in notis ad Firmic. Mater. de hoc sortilego dixit, & memineris apud Plutarchum ipso initio tractatus πῶς δεῖ νέον ποιημάτων ἀκούειν, referri Heraclidem librum olim composuisse quem inscripserat Abarim eo quod fortè multa μυθολογουμένων quæ de Abari circumferebantur in eo collecta essent.

Pag. 1. l. vlt. & pag. 2. l. 1. in hac voce pro ὅτι restituimus αὐτὴ, & accusatiuum κεκτημένον pro patrio κεκτημένης. Ita nominatim Codex Fed. Morelli. vide diligenter Hesychium qui eundem Antiphontis ex aliqua orationum de veritate locum attigit, sed truncatè hodie legitur apud eum ἐν ἀληθείᾳ puto restituendum ὁ ἀληθείας τρόπος vel δεύτερος: duas enim Antiphon de veritate orationes composuerat, vt videbimus.

Pag. 2. lin. 3. Ἀβρακόμας vnus herodoto Ἀβροκόμης lib. 7. Darij filius. Alter Abrocomas vnus è præcipuis Artaxerxis Persarum Regis Satrapis qui in expeditionem contra Cyrum iuit teste Xenophonte, apud quem aliquoties legere est Ἀχροκόμας: quam lectionem confirmat Isocrates in Panegyr. cum ait, οὐκ ἐκφύγοις λόγον ὅτι τὸν πόλεμον τοῦτον κατέπεμψε σὺν δοκιμωδάτοις Περσῶν Ἀχροκόμᾳ τῷ Συρίας καὶ Φοινίκης σατράπῃ. mirari vero satis nō possum quomodo hæc verba Harpocrationi non venerint in mentem.

Pag. 2. lin. 5. præter Demosthenem orat. contra Midiam, Agatharchi pictoris meminere etiam Plutarchus in Alcibiade, & Andocides rhetor in

Digitized by Google

oratione contra Alcibiadem.

Pag. 2. lin. 1. 12. malè excusi omnes & manu exarati hoc loco pro Διφάρχω habebant Δημάρχω: & ἄλιμον σίνοις pro Αλιμουσίοις. Vide quæ ad hanc vocem infra animaduertimus.

Pag. 2. l. 17. 18. epigraphe orationis Isæanæ ita à nobis restituta est optimè, vt apparet ex v. ἐξαιρέσεως δίκη & ἀφαίρεσις.

Pag. 3. lin. 2. Constanter editiones præcedentes πολλοὶ χρῆσις retinuerunt malè, melius in hac vltima πολλὴ χρῆσις. Sed hæc leuia persequi non iubet mens: sufficit ea expunxisse, & textum purgasse.

Pag. 3. l. 9. 10. Isæanæ adhuc orationis epigraphem restituimus hoc loco: ὑπὲρ Μενελέους κλήρου non κλήρῳ, sæpius ita peccatum est in hoc opere, sed omnibus locis malè affectis lata est medicina.

Pag. 3. l. 16. 17. Ἀγλαυρος maluimus quàm Ἀγραυλος, quia ordo Alphabeticus hoc poscit quin tamen rectè dici queat Ἀγραυλος non dubitamus, imò fr Stephani mutilatori fidem habemus, Ἀγρέαυλος melius dicetur, sed hæc minima sunt. Cogitandum amplius de his verbis ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς, quæ certè vnius nucis non sunt. Suidas ea quidem retinuit, quid mirum? Cum peiora aliquando describat, Mineruam autem antiquitus fuisse quæ Ἀγραυλος vocaretur vix credam, licet de eo amplius dubitare non videantur eruditi, inter quos nō postprincipia tenet lil. Greg. Gyraldus. Agraulus mineruæ ministra fuit vnde illa Vlpiani in

enarrat.ad orat. de falsa legat. intelligenda: ἱέρεια δὲ γέγονεν ἡ Ἄγραυλος τῆς Ἀθηνᾶς, ὥς φησι Φιλόχορος. Sed hodie hæc corruptè leguntur apud illum, à nemine huc vsque percepta, non ab ipso interprete, qui hic mirum quantum cæcutiuit. Plura adderemus de Agraulo non vulgaria, sed notarum terminos excederemus. Lectiones nostræ hæc omnia diligentius exsequentur.

Pag.3.lin.18.nihil mutauimus hic, licet concisius legatur Ἀντιφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ. Nam quid illa? an in secunda de veritate quæ sæpius laudatur ab auctore nostro; nequaquam: sed ἐν τῷ ὑστέρῳ ἐκκλησιαζούσης ἀναβάσεως. ita illic Antipho, πεμφθῆναι ὑπὸ τῶν ἀποκτεινάντων, ἀγνοίᾳ δὲ τοῦ πλοῦ, πολλὰ γὰρ ἀγαθὰ παρέξει. ad hæc notauit Harpocration ἀγνοίᾳ pro ἀγνοίᾳ poni, quod verissimum est. Ceterum de tetralogiis Antiphontis & aliorum rhetorum, vt & Platonis, abundè lectiones nostræ.

Pag.3.l.20. Suidas Ἀγνίας habet, sed retentum est Ἀγνίας.

Pag.4.l.2.& 5. malè cum accentu aspero ἀγνῶς & ἀγνωμόνως antea legebantur: ἄγνος vitex siue amerina, à qua planta populus ἀγνῶς, tribulis ἀγνώσιος: vt χωνῶς Arcadiæ regio, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ χωνοῦ. Ita in l. 34.D.de legat. 2. σειρήτησις ἀγνοφόρους ex restitutione magni Cuiacij, latifundium magna ex parte viticibus & amerinis refertum, id est vno verbo sterile. Vt autem populi à plãtis, ita & vrbes à fluminibus nomen accepere: vnde à Pindaro οἰκήματα πο-

παμφ', ab Horatio domus fluuiorum appellantur.

Pag. 4. l. 12. Crassus error quem tamen omnes excusi & exarati retinuerunt, mutauimus nos τῷ πρώχου, in τῷ Δημοκράτους: nullam enim contra Timarchum orationem habuit Demosthenes: imò pro Timarcho potius orauit. Præterea de Agoranomis egit in oratione contra Timocratem, quam hic sine dubio laudare volebat auctor noster. vide quæ ad verbum ἀγύρριος.

Pag. 5. l. 1. non Πυθίας sed Πυθέας (vt excudendum curauimus) legendum: sæpius laudatur hic orator in hoc vocabulario. Suidas videndus voce Πυθέας: nos de eo agemus infra verbo μυλωθρός.

Pag. 5. lin. 8. melius meo quidem iudicio habet Codex Federici Morelli ἀγρύλη ἀγρυλεύς & ἀγρυλῆθεν, quamuis lectionem antiquam non interpolauerimus, vt pote quæ etiam à Suida retenta sit. Certè pro manu exarato codice faciunt Hesychius, & Hermolaus Byzantius Stephani epitomator, sed apud Hesych. hodie confuse legitur ἀγρυξία, σιωπὴ, ἀγρύλη δῆμος τῆς Ερεχθηίδος φυλῆς, καὶ τῆς Αἰγηΐδος. vox Αγρύλη notanda est maiuscula litera, itaut initium noui planè & diuersi sensus faciat, pro Αγρύλη verò, quidam Αγραύλη scripsere, quod ab Agraulo Cecropis filia de qua supra, nomen acceperit, vt notat epitomator Stephani, bona pars dempto ἀ, Αγρύλη: quæ opinio sine dubio prevalere debet.

Pag. 5. & 6. multa hic sunt quæ sicco pede tran-

Digitized by Google

sire nefas esse existimauimus· ἔστι οὖν, inquit Harpocration lin. 19. pag. 5. τὸ ὁλόκληρον ἀγγέας &c. quæ verba repetiit Suidas, sed in fraudem eruditissimi viri, qui eorum mentem in lucubrationibus suis ad vespas Comici, nunquam videre potuit. Vno verbo hæc ita debent explicari, ἀγγᾶς contractum est à simplici & primitiuo ἀγγέας, simplicia nomina Grammaticis ὁλόκληρα sunt si cum contractis comparentur, quæ ὁλόκληρα non sunt. Igitur ἀγγέας ὁλόκληρον est, ἀγγᾶς contractum, τῶ ἀγγέας. Hæc Suidæ mens qui ista ex nostro descripsit, & integriora retulit quàm hodie legantur in omnibus excusis. ait enim ἔστι οὖν ὃ ὁλόκληρον ἀγγεδὲς, ἢ ἡ αἰπαπκὴ ἀγγέας, ὁ στοιχαλοιφῆ δὲ ἀγγᾶς. rectum ἀγγεδὲς ὁλόκληρον est, reliqui casus tum simplices tum contracti ὁλόκληρα non sunt, quomodo Δ, Ο, στοιχεῖα non sunt ὁλόκληρα, vt A & B. Verum ex istis tricis Grammaticis, ascendamus ad maiora, & tentemus dum vacat opportunè, quibusdam locis malè affectis hactenus, vitã dare. Dicuchidæ Megaricarũ rerum scriptoris nomẽ hoc loco iam vindicatum fuit ab Isaaco Casaubono in not. ad Diog. Laërt. sed deprehendimus nos in multis autorum locis corruptissimum adhuc extare huius scriptoris nomen: præsertim apud enarratores Apol. Rhodij, Aristoph. & Pindari. Ex quo autem literis operam nauare cœpi, nihil me diutius exercitum habuit quã verba quæ in scholiaste Comici fœdissimè deturpata inueni, locus est notatu dignissimus

Digitized by Google

tum ob errorem in quo huc vsque cubauit, tum ob felicem coniecturam, qua sine dubio ad veram sensus εὐστοχίαν collimatum est. περὶ τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος (ait ille ad hæc vespar. γράπτοι Ἀγυιᾶ) ἰδίως Εὐτυχίας ὅτου γράφει, ἐν ᾧ τῶν ἱστοριῶν τοῦτο ἀναγινώσκει, καὶ ὅτι καὶ νεῶ ἔστιν ὡς Ἀγυιᾶς τῶν Δωριέων οἰκησάντων ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα. nos breuiter & sine venditatione asserimus restituendum esse. ἰδίως Διδυχίδας ὅτου γράφει, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τοῦτο ἀναγινώσκει, Sensus, de Agyæo Apolline peculiariter Dieuchidas sic scribit, in tertio autem illud exstat aut legitur. Idest, vt omnes ad vnum, hæc percipiant: Dieuchidas rerum Megaricarum libro tertio hæc refert de Agyæo Apolline, quid amabo te refert? ὡς Ἀγυιᾶς τῶν Δωριέων οἰκησάντων ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα, & quæ sequuntur. hoc est quod voluit Harpocration cum dixit φασὶ δ' αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὡς δῆλον ποιεῖ Διδυχίδας, ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. Quæ aut omnino expungi debent, aut censura nostra & restitutio probanda. Ita apud schol. Apollonij Rhod. pag. 24. edit. Hen. Steph. Διρηχίδας ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς inepte legitur & insulse: reponendum Διδυχίδας vt apud Pindari interpretem, pro Διδυμχίδας, Διδυχίδας. Sed de his saturantius (vt cum fulgentio loquar) aut (vt cum Tertulliano) satiatissime in lectionibus nostris, persequamur reliqua & moneamus fabulæ Sophocleę nomen antea corruptum, correctum fuisse, nam pro λαχαίων restitutum est Λαοκόωντι. Versus etiam ex ea tragędia laudati optimè distincti sunt:

Digitized by Google

vide cap. 4. lib. 7. animad. In Athen. & discès in hac eadem palæstra sudasse magnum Casaubonum. Comici enarrator in vltimo versu legit σμύρνης σαλαγμὸς βαρβάρου contra quàm editio nostra habet.

Pag. 6. l. 12. similem errorem supra voce ἀληθαιόμην deprehendimus. appage illud Δημοσθ. ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους: legendum πρωκεάτους. in oratione enim aduersus Timocratem de Agyrrio actum est. vide quæ ad vocem Ἀγυρικὰ infra de hoc eodem Agyrrio annotabimus.

Pag. 6. lin. 21. 22. coniectura mea fretus neglexi manu exarati codicis lectionem, in quo manifestè legebatur Ἑκαταίῳ τῷ Μιλησίῳ ἐν β ἥρῳ ἐλεγεῖοι, omnes excusi habent ἐν βήρῳ vno verbo, quid igitur dicendum? nos ex ἥρῳ ἐλεγεῖοι composuimus vocem elegantissimam ἡρωαλογικῶν, & restituimus hoc loco ἐν τῷ β ἡρωαλογικῶν, idest Hecatæus Milesius in secundo de Genealogiis, vsus erat vocabulo ἀδελφίζῃ pro ἀδελφῇ καλῇ. Abare Latini, teste Ausonio *fratris Abare vice*. Hecatæum autem Milesium libros Genealogiarum composuisse nemo doctus ignorat, citatur primus illius operis Genealogici liber apud epitomatorem Stephani, v. ἀμφασαί, αἰθάλη, μελία, quartus v. μύλασσοι πεμύλη βύρσπη & aliis innumeris. Tertius apud Athenæum lib. 4. vt nullum dubium relinqui possit quin certa sit coniectura. l. 21. pro Σπαγίδι, Σπαθίδι substituimus. Strattis & Apollophanes eandem fabulam docuerant ἰφιγόνεια scilicet, hoc te docebit præ-

Digitized by Google

ſtãtiſſimus Caſaubonus in animad. ſuis ad Athen.

Pag. 6. l. 23. & vlt. deerant hæc in omnibus excuſis quæ à nobis ſuppleta fuere, tum ex Cod. Fed. Morelli, tum ex Vaticano. porro hauſtum eſt hoc ἀδημονήσης ex orat. Demoſth. de falſa legat. ἀδημονούσης, inquit orator, δὲ τῆς αὐθεφπου ϗ ὅτε ἐθελούσης. Harpocration ἀδημονήσης id eſt ἀποροῦσης. Vlpianus plenius ἔδει εἰπεῖν βοώσης, ϗὶ ὀπικαλυμμένης τὰς βοηθούσας, ϗκ ἀδημονήσης, ἀλλὰ τῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων δηλ. τῆς λέξεως ἐνέφηνεν, ὅτως οἶδεν οἰκείοις χρῆσθαι ὀνόμασιν σημαίνουσι τὴν ὑποκειμένων πραγμάτων τῆς φύσης.

Pag. 7. l. 12. confuſio quæ hoc in loco reperiebatur ſublata eſt, cum enim tum in excuſis, tum in manuſcriptis legeretur Ἀνάφωνῆ εἶπεν. ἀδικῶν vno ſpiritu, voculam ἀδικῶν reſtituimus à capite, & omnia in ordinem redegimus: qui ſæpius in hoc opere deſiderabatur. Ceterum quænam eſſet illa ἀδικῶν actio apud Athenienſes ſolus (vt opinor) Harpocration explicauit, alij enim obmuteſcunt, aut potius balbutiunt. Suidas more ſuo Simiam agit.

Pag. 8. l. 1. Antimachi Heliopolitæ verſus ex opere κοσμοποιΐας ita diſtinximus.

Pag. 8. lin. 12. de ἀδυνάτοις videnda integra oratio Lyſiæ quæ adhuc ſupereſt. hos autem merito conferas cum veteranis & cauſariis militibus quos nos Galli vocamus *oblats*, quaſi oblatos.

Pag. 8. l. 22. & 23. & pag. 9. lin. 1. non eſt verum Thucydidem in proœmio hiſtoriæ ſuæ ita loquutum eſſe, ὅτως μὴ οὖν μοι δόξῃ ἀεὶ τινὶ λόγῳ, nec inuenies

Digitized by Google

inuenies vnquam ἀεὶ pro ἕως vſurpari, quin iungatur ſtatim cum δεῦρο: & tamen ſimplex ἀεὶ dixit Harpocration pro ἕως multoties ſumi, crebrumq; eius vſum eſſe, atqui in ipſomet exemplo ſuppoſitio quod ex Thucydide profert, contrarium apparet: δεῦρ' ἀεὶ enim illic legitur nõ ἁπλῶς ἀεὶ. Nunquam vt verum fatear, verum huius notæ ſenſum venari potui, quare hic ſe exerceant acutiores & videãt vtrum hęc ænigmata ſoluere poſsint. Scholias. Æſchyli, ad illud Dirarum (ἐγὼ δεῦρ' ἀεὶ πλὼ τύχῳ ϑ' μάμφομαι) aliquid ſubſidij afferre poſſe videtur ἕως inquit δεῦρο. τὸ ἀεὶ ὅτι τῷ ἕως παρῆκαν οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις. δεῦρο μοὶ μοι τὸν δ' ἀεὶ τίνοι λόγον. Quiſnam ille Atticus qui ita loquitur? an Thucydides? ita cenſet Harpocration. videndus Thomas magiſter diligenter, qui ex eo etiam aliquid ad horum illuſtrationem proferre videtur.

Pag. 9. lin. 2. ſeruato ordine alphabetico vocem ἀφεστὼ repoſuimus ante vocem ἀφλοιδία, licet repugnarent & reclamarent manuſcripti omnes, quis enim non videt vocem ἄφορις è ſuo loco etiam malè diuulſam? nos poſt αἰδέσασθαι cenſuimus collocandam, & in hac voce ἀφεστὼ nomen Antiphontis reſtituendum, nam ſine eo abſurdus planè ſenſus ex verbis truncatis excuſorum eliciebatur. Ἡ λέξις τῶνδε τῶν Διογνιάνῳ ἐν ἀληθείας δευτέρῳ excuſum erat: addidimus nos Ἀντιφῶντος, orationum enim de veritate autor Antiphon. Coniecturæ noſtræ ſuppetias venit Suidas, apud quem malè ſeparatim legi-

Digitized by Google

tur, ἀεὶ, ἐστὶ, alibi quidem rectè ἀφεστὼ vno verbo legitur, sed malè vt hic, deest vox Ἀπόφασις. Quis autem sit Diogenianus iste de quo Harpocration hoc loco, abundè te docebunt Suidas in eius vita, & Hesychius in epistola quàm ad Eulogium socium suum scribit. Certè ex verbis autoris nostri colligi posse videtur, de voce hac ἀφεστὼ egisse illum in opere quod inscriptum erat, λέξις πολιτικὴ κατὰ στοιχεῖον, vbi sine dubio ex Antiphonte in oratione secunda de veritate, retulerat ἀφεστὼ τὴν ἀδικότητα significare. Quod additur de βίεστὼ adeo verum est, vt ab ipsis Herodoti Glossis tanquam legitimum dignoscatur, βίεση (inquiunt) ἡ βίαιος, βίαιος, ἡ κακλίση τῆς ἐπῆς ἀφαγωγή: Διονύσιος αὐθις τῷ σ. γράφει. quid si pro βίεση legas βίεστὼ? hæc est sententia nostra.

Pag. 9. l. 6. ex duobus verbis malè diuulsis vnum rectè conflauimus ἀφλογία, quæ est contraria ἀλογίας, de qua videndus Thomas magister. Genethlius autor est Demosthenem hanc vocem ἀφλογία formasse, nec enim apud alios autores inuenitur, nisi ἀσθμίως, licet Harpocration hic Isæum producat in testem. vide amplius quæ Vlpianus in enarrat. ad orat. de falsa legat.

Pag. 9. lin. 9. illaudato loco laudatur hic Lysias, poteramus nos si voluissemus supplere ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου ἀπολογίᾳ. Sed quis nescit multoties in hoc opere laudari priscos autores incertis & non indicatis locis? hoc apertè docere potest syllabus quem

Digitized by Google

in operis coronide addidimus. Lysiæ verba in apologia de ficu sic habent, κυκλόθεν δὲ ἐδὸς περίχει, ἀμφοτέρωθεν δὲ λίθινες περιοικοῦσιν, ἄερκτον δὲ καὶ πολυτελὲς κατοπτόν ἐστιν. Quidam scripsere ἄερκτον ἀπὸ τῆς ἕρκης. Autor lexicographus ἀνέκδοτος cuius hæc sunt verba, ἄερκτον δ' ἄφρακτον, οἷμαι δ' ἄερκτον γεγράφεται, ἕρκος γὰρ τὸ περίφραγμα. ἄερκτον igitur vel ἄερκτον non septum & incustoditum significat, rei agrariæ Græcorum vox nisi fallor peculiaris.

Pag. 9. l. 16. post vocem ἀζωία curauimus reponendam vocem ἀζήτητον quam posterior editio non agnoscebat.

Pag. 10. l. 1. non Αθμονιδὴς & Αθμονία vt vulgò excusum & exaratum est, sed Αθμονιδὴς & Αθμονία scripsimus. vox Αθμων amplius est in manuscriptis quã tamen addere noluimus. Quod vero spectat ad Αθμονιδὴς & Αθμονία certissimũ est ita scribi debere. Comicus in pace, πενιχρὸς Αθμονιδὴς, enarrator antiquus. Αθμονιδὴς ἀπὸ δήμου ἀττικῆς. Hesych. Αθμονία, sic enim legendum non Αθμονιδὴς, φυλὴ τῆς Αττίδος Ἀθηναῖς, vnde ἀθμονάζει ad illum populum Atticæ ἀφικνεῖσθαι. Stephani epitomator Αθμόνιον non Αθμονίαν agnoscit, & Αθμονον in neutro. Certè multoties exaratum inuenitur Αθμονιδὴς & Αθμονία, vt apud Demosth. contra Neær. ἵππαρχος Αθμονιδὴς μάρτυς, sed melius mea quidem sententia, semper legeretur Αθμονιδὴς, Αθμονία & Αθμονοῖ aduerbialiter, vt apud Iseum in orat. de Philect. hæreditate. ἀποδίδω ἀγρὸν μὲν Αθμονοῖ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα μναῖ. Et apud Stra-

bonem lib. 14. Τὰ ὑπὲρ Ἄρβηλα κατοικίαι ἀξιόλογον κτίσμα, (ὡς φασι) Ἀρβήλα τῦ ἀθμονέως, non enim vt eruditissimus interpres, quod eius pace dictũ velim, Arbeli Athmonei filio vertendum censeo, sed Arbeli Athmonensis id est ἐξ ἀθμονίας oriundi: quo sensu etiam accipitur apud Stephani mutilatorem voce Ἀρβηλα.

Pag. 10. l. 12. noluimus vulgarem lectionem hic retinere, quamuis omnes manu exarati Codices cõsentirent, non enim Nymphodorus αἰγίδας à Libyis vocatas esse αἰγέας docuerat, sed Herodotus potius in Melpomene: quo loco ait αἰγέας γὰρ (sic legendum) non αἰγίδας, ἐξεδέξαντο ψιλὰς, ἐπὶ τιμῇ ἐσθῆτα θυσάμενοι, αἱ λίβυσται κεχρισμέναι ἐρυθρῷ, ἐκ δὲ τῦ αἰγέων τούτων αἰγίδας οἱ Ἕλληνες μετωνόμασαν. Græci αἰγίδας suas vocauere à Libyorum Ægeis teste Herodoto, ergo Herodotus ille est qui monuit Ægidas Græcorum à Libyis dictas fuisse αἰγέας. Audi eius Glossas αἰγὶς, ὡὶ Λίβυες φοινικίδα λεγόν. At cur autoritate Nymphodori vsus est Harpocration? nempe vt probaret Lacones Thoracem αἰγίδα vocare solitos, habeo Hesych. autorem qui est soluendo. Νυμφόδωρος δὲ (inquit) καὶ τὸν θώρακα αἰγίδα λέγεσθαι φησὶν ὑπὸ λακώνων. Ita igitur concipiendum curauimus hunc locum. καὶ Νυμφόδωρος, Ἡρόδοτος δ' ἐν τετάρτῃ τούτῳ φησὶν ὑπὸ λιβύων αἰγέας καλεῖσθαι. Quæ omnia vera sunt.

Pag. 10. l. 16. πειθοῦσαι hic mutauimus in μεταπειθοῦσαι ope Codicis Fed. Morelli. Suid. habet μετα-

Digitized by Google

πολιτῶν? At coniectura noſtra Lyſianæ orationis epigraphem ſic reſtituimus, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Δημοσθένους ὑπερορίας, malè erat antea Διογλύτος. lectiones noſtræ de hac oratione plura te docebunt.

Pag.10.l.21.vocem ἄμορις quæ ſupra contra ordinem alphabeticum, poſt ἀεὶ collocata erat, in hunc locum reiecimus non mala vt opinor ratione.

Pag.11.l.6.&7. putauimus aliquando coniungendas has duas voces Αινείας & Αἶνος, ſed ad mutãdam ſententiam proni fuimus, qui didicerimus alios eſſe Αινίτας, alios Αινείας, vel Αινίας, nam ita poteſt ſcribi. Ænij Αινίας πόλεως ſunt ciues, autor innominatus apud Suidam σωνέβαινε δὲ τοὺς Αινείας πάλαι μὲν στασιάζειν, νεωστὶ δὲ κατοικεῖν, τοὺς μὲν πρὸς ἀμφοῖν, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδόνας. Αἰνῆοι Æniæ Tyrreniæ ciuitatis habitatores: Ænitæ Mitylenes & Cymes ciues dicuntur. Suidas Ephori verba quæ hic leguntur paulò immutauit: legit enim πλεῖστοι δὲ Ἕλληνες τὰ πρῶτα Αλωπεκησιόνιοι κατῴκισαν.

Pag.11.l.13.&14. duo hoc in loco præſtita ſunt, iunctis enim inter ſe duabus vocibus antea malè luxatis & diuulſis, Αιξωνὶς & Αιξωνῆς ſcripſimus, nõ Αιζωνῆς & Αιζωνὶς, quia ordo literarum hoc poſcebat. Rectè autẽ dicitur & Αιζωνῆς & Αιξωνῆς vt apud Ammonium voce ποπεῦν. Φιλήμονα τὸν Αιξωνέα, malè hodie legitur Αγξωνέα. Philemon Αιξωνὶς ideſt τῆς Αιξωνίδος tribus ciuis.

Pag.12.l.5.ante ἀχυράκης vocem ἄχη repoſuimus, ſed malè accentu graui in vltima notata fuit, ſi fidẽ

habemus Hermolao Byzantio, qui omnia nomina vrbium aut locorum dissyllaba in χη desinentia βαρυνεσθαι docet hac voce. ita etiam apud Strabon lib. 6. optimè ἄχη exaratum est non ἀχή. in verba vero Demosthenis orat. aduersus Callippum, quam hic laudat Harpocration nondum incidi.

Pag. 12. l. 12. ex manuscripto Federici Morelli hic post ξίφος suppletum est, Δημοσθένης ὁ τῷ χῷ πιμελεῖτος, quæ verba desiderabantur in præcedentibus editionibus: in ea oratione de Acinace Mardonij agitur.

Pag. 13. l. 4. ex ἄκτια & ἀκτία vnum tantum confecimus ἄκτα. Porro actia vetus certamen erant, de quo Callimachus ὁ τῷ περὶ ἀγώνων. Huius agonistici libri neminem inueni ex antiquis qui meminerit. vnus Suidas refert non Callimachum, sed Philochorum decem & septem libros περὶ τῶν ἀθήνησιν ἀγώνων composuisse. at vero Actiacorum ludorum alij trieterici, alij pentaëterici: de trietericis intelligenda sunt illa Virgil.

Actiáque iliacis celebramus littora ludis.

Pag. 13. l. 7. in oratione Demost. περὶ παραπρεσβ. Hactenus lectum fuit, ἴσμεν οτι καὶ τὰς διαβατροθήκας γεάφοντα, καὶ τύμπανα: quæ dicta sunt in Æschinis fratrem Philocarem qui pictor erat excellentissimus, nos non διαβατροθήκας illic legendum esse censuimus, sed διαβατοθήκας, vt legisse videtur Harpocration, sic amant loqui Atticorum filij. Testis Thom.

Digitized by Google

Magiſter. ἀλάβαστον (inquit) ἀπὸ τοῦ ρ Ἀττικοὶ, μὴ τοῦ ρ ἁπλῶς Ἕλληνες. Ergo Demoſthenes qui Atticiſſimè loquitur non ἀλαβαστροθήκας cum ρ, ſed ἀλαβαστοθήκας ρ dempto dixit. Ælius Dionyſius etiam apud Euſthat. aſſeuerat à Menandro ἀλάβαστον ſine ρ dictum, atqui Menander Atticis leporibus gaudet impenſe. Ἀλάβαστοι Lecythi aut vaſa ſunt ſic dicta quod capi non poſſint propter læuorem, ὡς οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ τὴν λειότητα, *des vazes qui n'ont point de priſe*, anſas non habentia, λαβὰς, aut ὦτα (vt loquitur Comici enarrator.) Vlpianus Demoſthenis verba relata enarrans refert vnguentarios pingere ea ſolitos fuiſſe vt facilius emptores deciperentur, aut allicerentur ad emendum. Latini Alabaſtra dixerunt Martial. epigr. 9. lib. XI. *quod Coſmi redolent Alabaſtra*, id eſt ampullæ vnguentariæ aut pixides.

Pag. 13. l. 12. ὄνομα δήμου vulgò hic legebatur, melius viſum eſt δημότου vt habent quidam exarati, non enim populus ſed δημόται ita vocantur, ita apud Dionyſ. Halicar. epiſt. ad Ammæum, ex Philoch. Atthid. lib. 5. Theophraſtus Ἀλαιεὶς dicitur ſic legi debet, nõ Ἀλλαιεὶς vt hodie excuſum eſt. Apud Demoſth. orat. contra Conon. Ἀρχεβιάδης δημοτικὸς Ἀλαιεύς.

Pag 13. l. 16. Ἀλέας autore Harpocratione nomen Theſſalicæ ciuitatis eſt, nam Θεσσαλικὴν non Θεσσαλικὴς legendum hoc in loco, cuius ciues Ἀλεῆς vocantur, Suidas habet (vt exiſtimo) male Ἀλεῆς. En

tibi Demosthenis ex orat. de falsa legat. verba. τοὺς Ἀλφοὺς πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, ergo Ἀλφοὶ ciues illius ciuitatis quæ in Thessalia Ἀλέας vocabatur. Ita censent Harpocration & Suidas post eum: sed vereor ne aliud esse debeat ciuitatis nomen, certissimũ enim est Halum cum Athenienſibus fœderatam fuisse contra Philippum: Pharsalum vero cum Philippo contra Athenienses. Demosthenes illo loco loquitur de ciuibus illarum ciuitatum, igitur Ἀλφοὶ ciues erunt τῆς Ἀλοῦς, de qua vide Vlpian. Demost. verba interpretãtem. Ἀλέας fortè accusatiuus pluralis est simplex, cuius contractus Ἀλφοὶ ab Ἀλεὶς ὁλοκλήρῳ.

Pag. 13. l. 18. 23. & pag. 14. l. 1. De variis Alexandris multa hic protulit Harpocration. Nos eius verba ita emendauimus vt excusa sunt. Tertia Demosthenis Philippica hic laudatur, sed quidam manuscripti habẽt ἐν ϛ' Φιλιππικῷ. ideſt in sexta. Certè magna difficultas est statuere, an Philippica quæ hodie secunda vulgò creditur, tertia, an sexta, vel septima secũdum Dionys. Halicar. vocari debeat. notarum breuitas nõ sinit nos latius euagari, quare intra septa nos continemus, in lectionibus nostris abundè hæc quæstio agitata & vexata est. Ceterum quod hic ait Harpocration Alexandrum illum φιλέλλωνα Amyntæ filium, patrem vero Perdiccæ à Mardonio fuisse missum ad Athenienses, vt terram & aquam postularet, valdè notandum est; nam ita apud Æschinem rex quidam Persarum

rum in orat. contra Ctesiphont. aquam & terram à græcis postulauit, ὁ γὰρ ὕδωρ καὶ γῆν Ἕλλησι αἰτῶν (ait ille) vide integrum locum, & aduerte morem illum terræ & aquæ petitionis. υἱὸς μὲν Ἀμύντου παῖς ὁ Περδίκκου ante hic legebatur, nos restituimus πατήρ: ita etiam paulò post verba Demosthenis ex orat. de fals. legat. sic correximus, κρίνει τὸν ἀποκτείναντα Ἀλέξανδρον ὠὸν τὸν ἀδελφὸν τοῦ Φιλίππου οὗτος Ἀπολλοφάνης, male habebant excusi & exarati omnes puncto ante duo postrema verba adhibito, ὅτως Ἀπολλοφάνης. non vt autor quidam laudatur hoc loco Apollophanes, imò Pydnæus hic Apollophanes est, vnus ex his qui Alexandrum Macedonem Philippo grādiorem natu interfecerūt: eius filiolæ à Satyro quodam Comico beneficio Philippi regis in libertatem ex Olyntho assertæ fuere.

Pag. 14. l. 21. immanis & portentosa lacuna partim ope manuscripti cod. partim auxilio magni etymolog. hoc loco suppleta est. ἔστι γὰρ οἷς ἀλὸς πεδίον, reliqua desiderabantur, ἤτοι ὁμαλὸν πεδίον, ἢ πεπεμμένον ἢ ἀλληλεσμένον, rursus ὡς Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι. Cætera deerant, ἀλλ' ἁλός. & ne quid dissimulem, manifeste in manuscriptis aliquid aliud desiderari apparet, sed si bene aduertas, sensus perfectus est & absolutus. En tibi mentem puram putam autoris. ἀμπέδον duplicem habere potest spiritum, vel lenem, vel asperum: si asperum, tunc ita dictum est quasi ἁλὸς πεδίον, si lenem, quasi πεδίον πεπεμμένον ἢ ἀλληλεσμένον, quomodo Aristophanes Δαιταλεῦσι in eo uiuis, hæc scripsit ἐν ἀμπέδῳ cum spiritu leni scilicet.

Digitized by Google

ὁ ἀμπάδιος igitur verba Aristophanis sunt. aliam huius vocis etymologiam quæ ab Harpocratione affertur non tangimus.

Pag. 15. l. 5. 6. Quis non videt Ἀλιμούσιοι scribendum fuisse, & sequentem vocem Ἁλιμοῦς coniungendam? Supra in voce Ἀγασικλῆς Halimusiorum nomen, de quibus hic agit Harpocration, à nobis restitutum est. quàm vera autem & firma sit coniectura nostra hic vnicus locus quem præ manibus habemus, luculenter indicare potest, vt & integra Demosthenis τοῖς Εὐβουλίδου ἔφεσις, in qua de Halimusiis multa. Etymologus rectè populum hunc dictum vult ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε ἁλῶν, quomodo Ἀγροῦς, ἀπὸ τῆς ἀγρᾶς de quo supra, & Ῥαμνοῦς, ἀπὸ ῥάμνων de quo paulò post.

Pag. 15. l. 15. Alcibiadem & eius proauum maternum bis ostracismo mulctatos fuisse docet Lysias ὑπὲρ κατ' Ἀλκιβιάδου λειποταξίου. male hic legebatur καὶ ὅτι τοῖς παρ' ἡμῖν παπποῦν, restituimus nos μητρὸς freti autoritate manuscriptorum, & Lysiæ verbis quæ sic habent in illa orat. χρῆν δὲ τούτῳ παντὸς ἄμεινον γεγενῆσθαι, καὶ ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι Ἀλκιβιάδου μὲν ὁ τοῦ πάππου ἦν, καὶ τὸν τοῖς μητρὸς Μεγακλέα οἱ ἡμέτεροι δὶς ἀμφοτέροις ἐξωστράκισαν. Ergo Megacles ille est Alcibiadis auus maternus, qui bis per signa testarum è ciuitate eiectus est. Multi autem Alcibiades fuere, Harpocration tres commemorat, vetus enarrator Aristophanis in Ranis quatuor fuisse asserit. Quicquid sit ego circum non interduim: diligentius & solidius examinanda esse quæ se-

Digitized by Google

quuntur existimo ἔστι ὁ Φηγέυσιος Αλκιδάδου ξένος.

Pag. 15. l. 22. & pag. 16. l. 3. 4. 5. Alcimachi duo, alter Anagyrasius exercitus dux, & belli quod gestum fuit contra Philippum præfectus, de hoc Demosthenes sæpius in ea quam composuit contra Euergum & Mnesibulum, sed illic semel male legitur Αλκιμος pro Αλκίμαχος, vt apud scholiast. orat. de Corona, quo loco de Alcimacho Philippi Nauarcho in Peparethi expugnatione agit. Hic Macedo fuit vt docuerat Hyperides in oratione contra Demadem. Hyperidem autem & Lycurgum orationes contra Demadem composuisse certissimum est, ex Athen. Harpocrati. Suid. & vetere Comici enarratore, vt à nobis latius probatum est in dissertatione quam paratam habemus de veterum rhetorum orationibus. Hyperides igitur in orat. contra Demad. de Alcimacho Macedone verba fecerat, quantum colligere licet ex verbis quæ ab Harpocrat. ex illa orat. adducuntur. Quia vero paulo corrupte hæc hactenus legerunt omnes, ita nos redintegrauimus Αλκίμαχον ἢ Αντίπατρον Αθηναίους ἢ τοὺς ξένους ἐποιησάμεθα: quid essent Athenis τοὺς ξένους te docebunt eruditissime Suidas & Erotianus in Lexicis suis. At vero huius Alcimachi δημηγορίαν descripsisse Anaximenem in secundo de historia Alexandri, & contra illam orasse Demosthenem indicare videntur postrema autoris nostri verba, quod valde singulare est.

Pag. 16. l. 11. vide supra differentiam quam posuimus inter ἀναλογίαν & ἀλογίαν, nihil magis con-

Digitized by Google

trariũ quam obmuteſcere & ſemper loqui. ἀδηλία laborat quis cum rationibus abundat. ἀλογία vero cum ἄλογος eſt, & μηδένα λόγον ἔχει, vt ait Harpocration.

Pag. 16. l. 14. verba ἄλογοι ἐρωτῆσαι, ἐρωτῆσις, ἐρωτίζοντες, ἔμμιλλοι δίκαι, καταφορὰ, & πλήρωσις ad idem referuntur: ad morem ſcilicet ſtipites conferendi, & eleemoſynam erogandi his qui ex ſociis egeſtate premebãtur. De hoc multi multa, vnus Caſaubonus ad Theoph. characteres inſtar omniũ eſſe poteſt.

Pag. 16. l. 20. Archelaum res Euboicas ſcripſiſſe nuſquam legi, chorographum quidem illum qui terræ ab Alexandro peragratæ deſcriptionem compoſuerat περὶ τῆς ἰδιοφυῆς, & alios Archelaos noui, de quibus Diogen. Laërt. Suid. & Athen. ſed nullus eorum res Euboicas quod ſciam ſcripſerat. Ἀρχέμαχος igitur ex reſtitutione noſtra hic legendum eſt. ὁ περὶ τὴν Εὐβοϊκήν. Archemachus ille eſt rerum Euboicarum ſcriptor, de quo Clemens Alexandr. ſtromat. 1. & Athen. lib. 6. dipnoſ. eius liber tertius de rebus Euboicis ab illis autoribus laudatur vt patet: Plinius lib. 7. Archimachum vocat, ſed quis adeò blennus eſt, vt non videat Archemachum illic legendum eſſe.

Pag. 17. l. 26. inſcriptio huius orationis quam compoſuerat Lycurgus, ita ſemper habet apud hũc noſtrum autorem. Suidas δὲ περὶ ἱερωσύνας potius legiſſe videtur, refert enim Lycurgum περὶ ἱερωσυνίου, & περὶ ἱερωσύνης orationem habuiſſe, l. 6. inſignem lacunam quæ nec ope ipſorum manuſcriptorum

Digitized by Google

restitui poterat, ita repleuimus ex coniectura, Εὐριπίδης ἐν τῷ ὁμωνύμῳ, Alopem enim fabulam docuisse Euripidem sic probamus. Tryphon ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς ἐκλέκτου, ex Alope Euripidis duos hos versus affert apud Ammonium voce ἔγχει,

Ὁρῶ Μοίσιδρον τὸν δι' ὑμεναίδα τόλην
Στείχοντα θεωρὸν ἐκ βέχων πεπαυμένον.

Inde apud Hesych. voce ἀποβόπλους restituendum Εὐριπίδης Ἀλόπῃ, truncate hodie legitur & peruerse Αλητ'. Idem mendum ferme exstat apud autorem etymologici verbo ἠδιάθω, illic enim pro Αλύπῃ restituendum est Αλόπῃ.

Οὐ μὰ σὸν γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ἠδέως.

Fragmentum est ex eadem fabula allatum. Stobæus serm. CXCIII hos etiam versus ex Alope Euripidis affert, qui valde notandi sunt.

Τί δῆτα μοχθεῖν δεῖ γυναικεῖον γάμον
Φερουσῶς· αἱ γὰρ δὶς τριπλᾶ πλέον
Σφάλλονται οἴκους τὴν πρόμηθη μιᾶν.

Carcinus poeta tragicus Alopem etiam fabulam docuerat, teste Aristotele Ethic. lib. 7. cap. 8. ἢ ὁ Καρκίνου ἐν τῇ Αλόπῃ Κερκύων. Eodem modo autem quo Pollux cum de Crapatallis loquitur, Pherecratem Comicum laudat ἐν ὁμωνύμῳ δράματι, id est in fabula cognomine, in Crapatallis. Ita etiam Harpocration hoc loco dum de Alope agit, Euripidé laudat in cognomine fabula, ἐν ὁμωνύμῳ, idest in Alope. Multa alia exépla adducere possem, ex autorib. priscæ antiquitatis, quib. probarē solitos

Digitized by Google

eos fuisse, dum de quadam re quæ fabulæ cuidã aut dramati componendo ansam aut hypothesim præbuisset, agerent, autorem qui drama docuisset ὁ ἐμωνύμος laudare, ne easdem voces repetere cogerentur, sed hæc in præsens sufficient ad confirmationẽ restitutionis nostræ.

Pag. 17. l. 11. de festo quod vocabatur Athenis Ἀλῶα latius à nobis actum est ὁ συναγωγῇ quam confecimus de festis antiquorum vna cum συναγωγῇ altera legum Atticarum: monebimus tantum hic per transennam mire deceptum fuisse Demosthenis interpretem in explicatione verborum quæ extant in orat. contra Neæram, nam ad illa notabat hæc Harpocration. Ita orator loquitur. καὶ ὅτι Σινώπῃ τῇ ἑταίρᾳ Ἀλῶσιν, (vno verbo, non vt interpres disiuncte ἁλῶ οἷς) ὅτι τῆς ἑσχάρας τῆς ἐν τῇ Αὐλῇ Ἐλευσῖνι καθαιρούσῃ ἱερεῖον ἔθυσεν. Interpres vertit, *qui & de alijs rebus est accusatus, & Sinope meretrici victimam adducenti ad aram Eleusiniam mactasse ferebatur*, οἷς autem contractum putat ab οἴας, ideſt oues, καθαπερ, quæ quàm absurda sint, & ratione careant nemo non videt. Eadem tamen hæc verba fraudi fuerunt doctissimo Dalecampio qui dum decimotertiõ dipnos. Athen. plura ex Demosthenis orat. contra Neæram interpretatur, hæc ita vertit: *Quod per haloa Eleusine in cœnaculi foro Sinopæ amicæ illuc deductæ rem diuinam feciſſet.* Melius mea quidem sententia & cõsultius Ἀλῶσι illud interpretaberis si dicas Haloorũ tempore, ideſt dum festum quod Athenienses vocabant Ἀλῶα peragebatur. Viderint docti & decreuerint.

Digitized by Google

Pag. 17. l. 21. Isocratis oratio Philippica illa est quæ inscribitur hodie ὁ πρὸς Φίλιππον, aliquando simpliciter & nudè ab autore nostro Φίλιππος vocatur vt verbis αἱρεθεὶς, & ἀπριθμῶν. Ita Aristoteles cap. 3. rhetor. Ισοκράτης ἐν τῷ Φιλίππῳ καὶ ἐν τῇ αἰλιδότως dixit. In ea igitur oratione loquutus erat Isocrates teste Harpocratione de Amadoco: atqui in tota oratione ne vola quidem aut vestigium de illo, nisi dicamus Medocum eumdem esse Amadoco, in quam sententiam pedibus iuisse magnum virum probe scio, εἰκότως, inquit Isocrates Μηδόκῳ (melius legeretur Ἀμαδόκῳ vt Harpocratio,) τῷ παλαιῷ καὶ τοὺς ἐν Χερρονήσῳ γεωργοῦντας. Vide plura de Amadoco in orat. Demosth. contra Aristocratem.

Pag. 18. l. 3. incidit in hunc locum præstantissimus nostræ tempestatis vir eóque vsus est ad illustrationem operis quod moliebatur, sed nullo detecto errore hæc inemẽdata reliquit. Nos Isęanæ orationis epigraphem quæ corruptissima erat, omnino restituimus: antea erat, Ισαῖος διείλεκται ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα περὶ τῆς Ἀμαζόνος ἀφιερέσεως. Nunc est περὶ τῶν Ἀμαζόνων ἀφιερώσεως Ἀθήνησιν, idest de Amazonũ consecratione Athenis. Glossæ veteres ἀφιερῶ consecro, dedico, deuoueo, ἀφιέρωσις & καθιέρωσις de donis quæ dedicantur: ἀφιέρωσις vero & καθιέρωσις de victimis quæ mactantur. Ita distinguere amant Atticorum filij, potest hic & ἀφιερώσεως & ἀφιερώσεως legi, sed rectius ἀφιερώσεως, de consecratione enim Amazonum agebat Isæus in illa oratione. Verum quænam illa consecratio? Audi Æschylum qui in

Digitized by Google

Eumenid. hoc te accuratissime & elegantissime docebit.

Πάγον δ' Ἄρειον τὸν δὲ Ἀμαζόνιον ἕδραν,
Σκηνὰς θ' ὅτ' ἦλθον Θησέως κτίν φθόνον
Στρατηλατοῦσαι, κἀπὶ πόλιν νεοπόλιν
Τὸν δὲ ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν πάτραι,
Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἐξ' ἐπώνυμος
Πέτρα, πάγος τ' Ἄρειος.

Amazonium igitur illud, siue locus quem Athenis pro arce belli muniuerant contra Theseum Amazones, & in quo Marti hostias immolarunt, Martis Petra vocatus fuit Ἄρειος πάγος. Ne quæras aliã Areopagi, & Areopagitarum originationem. De Amazonio vero, quod quidam Ἀμαζόνειον vocant, vide amplius Plutarchũ in Theseo, & Stephani mutilatorem hac voce.

Pag. 18. l. 9. ἀμβλωθρίδιον non tantum fœtum abortiuum, vel quomodo loqueretur D. Hieronymus abortia significat, sed & pharmacum quod abortiuum facit, vt cum Plinio loquamur, ἀμβλωθρίδιον φάρμακον dixit Lysias, ἄμβλωμα Antiphon teste Polluce, cap. 1. l. 2. Harpocration docuit nos ἀμβλωθρίδιον fœtum ipsum abortiuum significare. Lysias ille est vt patet ex Polluce, qui vsus erat hac voce in ea sine dubio in qua περὶ ἀμβλώπως. Hypothesis illius orationis hæc erat, an fœtus qui in vtero gestatur homo sit: teste Theone Sophist. cap. 2. progymnas. huius orationis meminit aliquando Harpocration, vt voce ἀμφιδρόμια, & aliis. ἀμβλωθείδιον igitur non tantum fœtus abortiuus est, aut abditi-

uus,

Digitized by Google

uus, (vt more veterum loquamur, qui abditiuum pro abortiuo dicebant, Gloſſar. abditiuus ἀπαναθὺς, contrarium τῷ indere abdere eſt) ſed & abortionis medicamentum: quo ſenſu etiam ſumitur in can. 41. concil. Ancyrani, & in can. 91. Synodi 6. in Trullo, & apud Athenagoram in apolog. pro Chriſtianis.

Pag. 18. l. 12. qui Iſæo, Thucydidi & Xenophóti ἄμιπποι ſunt, iidem à Philochoro παρόδρομοι, à Quinto Curtio dimachæ vocantur. Heſychius eruditiſſime διμάχαι οἱ λεγόμενοι ἄμιπποι, οἵ τινες ὅτε μὲν πεζῇ, ὅτε δ' ἐφ' ἵππων μάχονται. Pugnabant igitur ex equo & pedibus ἄμιπποι. Pedibus eos pugnaſſe docent Thucyd. & Xenophon, vt nos monuit Harpocration, ex equo vero Iſæus ἐν πρώτῳ, ita inſcribebatur illa oratio. Interpretes Xenophòtis & Thucyd. quia non videbant ſatis acutè, quinam apud veteres eſſent ἄμιπποι, ſæpius lapſi ſunt, & pro ἄμιπποι male ἀνίπποι legerunt. vir etiam quidam præſtãtiſſimus & nominis magni, ἀμίππους deſultores aut combinatores dici non poſſe conſtanter aſſeuerauit, eo quod in vno quidem ſimiles, in altero vero diſſimiles ſint, ſimiles quatenus ἄμιπποι comites equi erant, vt loqueretur Val. Flaccus, ideſt iuncti: diſſimiles quod in altero auriga inſideret, ex altero vero miles armatus pugnaret: ſed quod pace tanti viri dictum ſit, ſi equi celites ſimul iuncti, in quorum altero ὀχεῖται ὁ ἡνιόχων, alterum vero πρόσχηται, ſi inquam equi illi ἄμιπποι dici poſſint, cur non recte interpretaberis ἀμίππους deſultorios aut deſulto-

Digitized by Google

res? Homerus cum desultorem describit Iliad. 6.

Θρήϊκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλοι ἀμιβεβαώς.

Non tantum per combinatos, sed & per conquaternatos equos desilijsse veteres canit. Atqui equi illi combinati aut conquaternati ἄμπαι dici possunt, vt nos docet Harpocration, ergo desultorios equos non male ἀμίππους dices. Res quidem eadem non est ἄμπαι & desultores, sed quin ἀμίππους recte voces desultores, nemo bonus & veritatis amãs negabit. Festus pares vocat quasi ἀμίππους, quod ex vno in alterum desilirent, vnde desultoria leuitas: Mart. Capella *desultoria pernix leuitate*. Apte etiam & iucunde Apul. lib. 1. de asino aureo, Desultoriam scientiam dixit, metaphora sumpta ab illis equis, sicut enim desultores illi sunt qui ex equo vno in alterum desiliunt, ita desultoria scientia illa est, quæ nos docet modum linguam vnam in alteram transferendi, vel quæ ex alia lingua in aliam iam translata est. Sic intelligenda verba illa Apuleij quæ ab interprete non fuere percepta.

Pag. 19. l. 1. Himeræum, Phalereum, Demosthenem, & alios detulerat Dinarchus, itaque hoc loco non ἡμεραῖα, aut ἰμεῖα, vt habet Dionys. Halicarn. sed Ἱμεραῖα curauimus excudendũ. In hac oratione contra Himeræum de Ammoni sacra triremi Dinarchus loquutus erat, vtinobis testatum reliquit Harpocration. Quinque fuere sacræ triremes, ab initio binæ tantum, processu temporis tres additæ sunt: priorum altera Salaminia vel Delia, altera Paralus vocabatur. Posteriorum alia Antigonis, alia

Digitized by Google

Ptolemaïs, alia Ammonis. Hæc sic dicta fuit quod per eam victimas ioui Ammoni mitterent. Vlp. in comment. ad Midianam Demosthenis, ὕστερον δὲ καὶ ἄλλας τρεῖς ἐφύοντο, Αντιγονὶς, Πτολεμαΐς, Αμμωνὶς male hodie legitur Αμμωνιαί. Quem errorem retinuere interpres versatissimus in Græcis, & peritissimus vir qui ex hoc loco, illa Sil. Ital. lib. 3. *squallentes campi* illustrauit.

Pag. 19. l. 3. vetustum vt opinor errorem, & quē ipse Suidas, & post eum Varinus retinuerunt, ab hoc loco expunximus. Prius excusum erat Αμωείης Πωσαΐς νόθος υἱός ἐστιν, vt & in Suida, & altero recentiore Lexicographo qui nondum vidit lucem. Nos restituimus Αμόργης, Γισσούθης νόθος υἱός ἐστιν. Ipse ordo alphabeticus hoc poscere videbatur, sed & præterea codex Fed. Morelli aurem vulsit, in quo scriptū inuenimus euidentissime Πισσούθης. Filij quidem Amorges nomen corruptum in eo legebatur, verum cognito patre facile filium fuit inuestigare licet nothum & illegitimum. Itaque Amorges hic Darij Artaxerxis filij à quo desciuerat, hostis Iasum incolebat, ibique captus à Peloponnesijs expugnata Iaso, & Tissapherni inferioris prouinciæ Prætori traditus fuit: vt Dario offerretur. Thucyd. lib. 8. πείθει αὐτοὺς ὅπῃ Ιασσι, ἐν ᾗ Αμόργης πολέμιος ὢν κατῆιχε πλοῦσιος. Et paulò post: καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἔργοις, οἱ Συρακούσιοι ἐπιπέμψαντες, καὶ τότε Αμόργην ζῶντα λαβόντες, Πισσούθης νόθου υἱὸν ἀφεστῶτα ἀπὸ βασιλέως, παρέδοσαν οἱ Πελοποννήσιοι Τισσαφέρνει ἀπαγαγεῖν, εἰ βούλεται βασιλεῖ, ὥσπερ αὐτῷ προστάξει· vide adhuc lib. 5. Herodoti.

Digitized by Google

Pag. 19. l. 26. de Amphidromiis agemus verbo ἑβδομβοιμάω. interim aduertendum est diem illam quæ ἀμφιδρομία vulgo vocabatur, aliquando δρομαίφιον ἦμαρ dictam fuisse. Hesychius testis omni exceptione maior. δρομαίφιον ἦμαρ, inquit, ἀμφιδρομία: ἔστι δὲ ἡμερῶν ἑπτὰ ἀπὸ τῆς γενέσεως, ἐν ᾗ ὁ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι. Eadem forma apud Tragicos dicitur δούλιον ἦμαρ, & apud Val. Flac. *nox dulia*. Sic enim legendum contra Politiani sententiam qui *nox duria* voluit.

Pag. 19. l. 22. & pag. 20. l. 8. non repetemus hic quæ de Amphictyonum concessu, de Pylis, Thermopylis, & Pylagoris, autor noster, & alij maiorũ gentium retulerunt. Quid enim notas scribendo aliud possumus agere, quàm veluti in transcursu, quæ corrupta sunt restituere, & noua breuiter indicare? Igitur de Anaximene tria verba tantum. Duo fuere Anaximenes Lampsaceni teste Diogen. Laërt. vnus orator, alter historicus, oratoris quì Alexandri gesta descripsit ex sorore nepos. Huic doctissimus nostræ tempestatis vir opus quod vocabatur περὶ τῶν Ἑλληνικῶν attribuit. Opus illud in duodecim libros diuisum erat, ipso Diod. lib. 15. biblioth. teste. Ἀναξιμένης ὁ Λαμψακηνὸς, τὴν περὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἀνέγραψεν, ἀρξάμενος ἀπὸ Θεογονίας, καὶ ἀπὸ τῶν περὶ τοὺς θεοὺς τῶν Ἀνθρώπων: κατέτρεψε δὲ εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην, καὶ τὴν Ἐπαμινώνδου τελευτὴν: περιέλαβε δὲ πάσας σχεδὸν τὰς τῶν Ἑλλήνων καὶ Βαρβάρων πράξεις ἐν βιβλίοις δώδεκα. Athen. lib. 6. dipnos. Ἀναξιμένης δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἐν ταῖς περὶ τὰς

Digitized by Google

ὑπογραφομένοις ἰσοείοις. Ita nos hoc in loco reſtituimus Ἀναξιμένης ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν, cum malè antea eſſet πρώτῳ, non enim hic primus rerum Græcarũ liber, ſed integrum opus quod vocabatur πρώτη τῶν Ἑλληνικῶν laudatur. At vero vtrum cum doctiſſimo viro opus iſtud Anaximeni hiſtorico, tribuere debeamus videndum eſt. Veteres quidem autores illi, quorum autoritatibus vſi ſumus, Anaximeni Lampſaceno opus iſtud vindicant, ſed nec hiſtorico, nec oratori. Nos contendimus contra magnum virum oratori tribuendum. Orator hiſtoriam Alexandri ac Philippi compoſuit, hoc certiſſimum: atqui vnus & idem autor hiſtoriam Philippi patris, & Alexandri filij, & πρώτῳ Ἑλληνικῶν compoſuit, ergo orator autor eſt primæ Græcorũ hiſtoriæ. Quod autem vnus & idem autor tres illas hiſtorias compoſuerit luce meridiana clarius eſt, Pauſanias in Heliacis hoc te docere poteſt his verbis. οἶδα καὶ Ἀναξιμένους εἰκόνα ἀνδρῶν, ὃς τὰ ἐν Ἕλλησιν ἀρχαῖα, καὶ ὅσα Φίλιππος ὁ Ἀμύντου, καὶ ὕστερον Ἀλέξανδρος εἰργάσατο συνέγραψεν ὁμοίως ἅπαντα. Eum qui contra ibit inficias, deſtitui mero ſenſu naturali neceſſe eſt.

Pag. 20. l. 12. fruſtra ex manuſcript. cod. corruptiſſimum huius Maruſæ nomen reſtituere tentaui, omnes in eodem errore verſantur, & portentum hoc vocabuli nobis fingunt. Maruſam nullum veterum monumenta commemorant, inter tot tantóſque rerum Macedonicarum ſcriptores, qui ab Athen. Clem. Alexandr. Diogen. Laert. Stephano. Suida, & aliis laudantur, vt nullum ſuperſit dubium

Digitized by Google

quin recte Marsyam ex Marusa fecerimus sola coniectura. Marsyas ille est qui res Macedonum scriptis mandauerat. Duo autem fuere autores cognomines, vnus πρεσβύτης alter νεώτερος: vterque (quod non est ignorandum) rerum Macedonicarum historias cõfecerat. Ipse autor noster testis verbis λυτὴ, & μύρτιλον. Vter hoc loco laudetur an πρεσβύτης, an νεώτερος nemini mortalium patet.

Pag. 20. l. 16. De verbis ἀμφισβητεῖν & παραγκαλέλειν, vt & de αἰτιγραφὴ, & aliis ad hæreditatum controuersias pertinentibus, erudite Budæus in comment. ling. Græcæ, nos quædam addemus verbis θάκλησις & θῆσα.

Pag. 21. l. 5. verba hæc Aristotelis ex Opuntiorũ republica Ἀνδραίμων δὲ ὢν οἰκιστὴς notatu dignissima sunt. Andræmonis monumentum vna cum Gorge Oenei filia vxore sua sepulti, Amphissæ exstare refert Pausanias, quod opus vnum erat ex memorandis, quæ in ciuitate illa reperiebantur. κειόμενα δὲ, inquit, ἡ πόλις κατασκευῇ τε τῇ ἄλλῃ, καὶ τὰ μάλιστα ἥκοντα εἰς μνήμην, ἔστι καὶ μνῆμα Ἀμφίσσης. ἔστι δὲ Ἀνδραίμονος, σποδὸν δὲ αὐτοῦ ταφῶναι λέγουσι καὶ Γόργην τὴν Οἰνέως συνοικήσασαν τῷ Ἀνδραίμονι.

Pag. 21. l. 9. impositum verba hæc glossematica magno viro, qui existimauit Demosthenem ita loquutum esse. Atqui Harpocrationis glossa hæc est verbi ἀμφοτεροπλοῶ. Cum quis inquit mutuatus est pecuniam nauticam, ad hoc vt hinc in alium locum nauiget, & illinc huc, ἀμφοτεροπλοῶν illud vocatur, vltrò citróque. ἑτεροπλοῶ non idem signi-

Digitized by Google

ficat, quod enim in vnum dumtaxat commeatum traiiectitium est, hoc ἐπεμπλοῶ vocant, quod vero in commeatum & remeatum ἀμφοτεμπλοῶ. Verba Demosthenis quæ hic laudare voluit Harpocratiō, quære in orat. contra Dionysidorum.

Pag. 21. l. 12. ἀμωσγέπως vno spiritu scripsimus, & ἐνὶ γὰ τῷ ξύπω. Vox est ad rhetores pertinens, vt notat Etymologus, qui hac voce Lexicon quoddā rhetoricum laudat. Quod autem Latini dicunt *quodammodo*, Galli, *en quelque façon*, id Attici ἀμωσγέπως, licèt refragentur Thomas magister, & Etymologus, à quibus magis probari video ἀμηγέπη. Atticistæ ἀμηγέπη dicunt, vt & Attici, sed tamen nō est negandum quin ab eis etiam ἀμωσγέπως vsurpatum sit, quis enim Platone, decem rhetoribus, Aristophane, & aliis eiusdem farinæ Ἀτθικωτέρως loquitur?

Pag. 21. l. 18. rectissime manu exarati habebant αἰάγλη, & Suidas ipse, quæ sequuntur verba glossematica hoc desiderare videbantur: ὃ μιμνύειν τὸν πεπραγότα, καὶ ἐπ' ἐκφανῆ ἰσάγειν. vulgaria Lexica πεπραχότα legisse videntur, contra fidem omnium exaratorum & excusorum, ipsiúsque Suidæ: explicant enim hoc modo, indicare sceleris autorem, & in eum tendere: atqui πεπραγότα constanter retentum est, ergo non sceleris autorem indicare est αἰάγλη, sed eum qui vendidit. πεπραχὼς qui fecit, πεπρακὼς qui vendidit. vides quàm turpiter hic lapsi sint viri eruditi. αἰάγλη, & αἰαγωγὴ verba sunt quæ ad Ædilitium Edictum pertinēt, αἰάγλη venditorē indicare

est, & ad illum ire redhibitionis causa scilicet, ἀναγωγὴ redhibitio est Platoni 11. de legibus, Iurisconsultis nostris ἀναστροφὴ: vnde diuinitus clarissimus Cuiacius coniiecit in paratit. Digest. male apud Suidá, legi ἀναγωγὴ pro ἀναγωγὴ, bellissime siquidem confirmat opinionem illam Hesychius his verbis. ἀναγωγὴ, ἡ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀπόδοσις ἐχόντων αἰτίαν τινα. in fine noluimus mutare inscriptionem orat. Lysianæ, licet manifeste exaratum esset in cod. Fed. Morelli. Λυσίας ὑπὲρ τῆς πρὸς Βοίωνα, εἰ γήσιος, forte Δίωνα restituendum est, vt infra verbo φασκώλιον, nã ὁ ἀνάγκη inuenire non est in orat. aduersus Bœotũ, quæ hodie exstat, & inter Demosthenicas numeratur, Criticorũ alij Demostheni, alij Lysiæ hanc orationem assignarunt. Vnde recte Harpocration εἰ γήσιος dixit, idest, vt loqueretur D. Hieronymus, si inscriptio non mentitur autorem. Nunquam hæc adduntur, quin longæ præcesserint Criticorum velitationes & digladiationes in arguendo vero & legitimo cuiusdam orationis parente. Porro de hac oratione aduersus Bœotum consule Dionys. Halicarn. in tract. de vi dicendi Demosthenica.

Pag. 21. l. 21. ἀναγεῖς maluimus vt responderet τῆς ἀναγείς.

Pag. 22. l. 2. Herodotus non tantum in primo, sed omnibus in locis vsus est verbo ἀναμυσοκόμενος pro ἀναπιδόμενος. Verba ex primo affert Thomas magister. εὕρηται, inquit, παρ' Ηροδότῳ ἀναμυσάσκω ὁ ἀναπιδῶ, ὡς ἐν τῇ πολυμνίᾳ, sequuntur deinde verba Herodoti, οἱ μὲν ἀνέμυσσον μεχπῖναι πύελον.

Pag.

Pag. 22. l. 3. αἰαγχῆον melius nunc primum excusum est, vt ordo alphabeticus primo seruetur, & chirographis fides adhibeatur, in quibus diserte αἰαγχῆον scriptum inuenitur: αἰάχηον tamen dixit Isæus in orat. aduersus Hermonem περὶ ἐγγύης, quæ hic laudatur. Eius verba ab Harpocratione allata non sunt. Suidas præter morem ea seruauit hoc modo. Ερμοκράτης ὁ εἰς ὃ αἰάχηον ἐνέβαλε, φάσκων ἀπελεύθερον εἶ, καὶ οὐ πεπρίαθαι ἀφῆκε περὶ λ' δραχμίας ἐπεξάρας. Sed forte in his etiam rescribendum αἰαγχῆον, quod probabilius sit Isæum adinstar Xenophontis rerum Græcarum lib. 5. αἰαγχῆον dixisse, nō αἰάχηον. Bœotorum proprium est αἰάχηον qui sic carcerem quendam vocant, vt Cyprij Κέραμον. Attici ergo αἰαγχῆον, Bœoti αἰάχηον: At Callisthenes αἰώγαιον scribendum & dicendum esse putauit, quod ab Harpocratione probatur, αἰώγαιον sine diphtongo maluisset Coprogenius magister ὁ τῆς λέξεως ἐπιεικὴς, καὶ τῆς τούτων αἰτιολογίας ἀκριβὴς ὀρθογράφος. Nos cum Atticorum filiis αἰαγχῆον retinemus, & illud obiter monemus, qualia fuerunt Romanorum ergastula in quæ serui libertíque detrudebantur, eiusmodi fuisse Athenienſium ἀιαγχῆα. Suidas αἰάχηον, ὃ δεσμωτήριον εἰς ὃ κατετίθεντο τοὺς πονηροὺς δούλους, καὶ τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀφισαμένους. Carceres igitur priuati erant ἀιάχηα & ergastula, in quæ serui nequam libertíque fugitiui & ingrati coniiciebantur à dominis & patronis, ante Hadrianum Imperatorem, à quo sublata fuere teste Ælio Spartiano. *Ergastula seruorum & libertorum tulit*, id est carceres pri-

Digitized by Google

uatos ſuſtulit, qui à Romanis ergaſtula, ab Athenienſibus διώκτηρια vocabantur. Sic intelligendus locus ille Spartiani in quo ſatis ſupérque ſudarunt viri noſtræ tempeſtatis doctiſſimi. adi ad titul. Cod. *de priuatis carceribus inhibendis.*

Pag. 22. l. 10. & 11. quæ differentia ſit inter διαδικους κρίσις, & μὴ οὔσαν, de qua ne quidem verbum Harpocration in hoc opere, latius oſtendimus in lectionibus noſtris. Plura hic addere hoc vero eſſet commentari, non annotare, gloriam velle tantum aucupari, & faciles autoris noſtri locos attingere, non ſalebroſis aliquam lucem dare, in quo tamen præcipua pars inſtituti noſtri conſiſtere deber.

Pag. 22. l. 14. corruptus apud Heſychium locus anſam mihi præbebit aliquid de verbo διαθέσθαι dicendi: ait enim διαθέσθαι, ὁμολογῆσαι, ὅτι τὴν πατρὸς ἐλέγετο, οἱ γὰρ παίζοντες καὶ τὰς ψήφους διόρθουσιν, ego lego διορθοῦσιν, luſorum ſiquidem eſt iactos ſemel calculos & ludos reuocare & corrigere: quod διαθέσθαι dicunt Attici, vnde poſtea metaphorice pro μεταγινώσκειν, & anteactæ ac præteritæ vitæ pœnitere, accipitur. Quo ſenſu apud oratores, maxime apud Antiphontem in ea de Concordia ὑπὲρ τῆς πρὸς ὁμονοίας. Inepte Suidas habet προνοίας, de Concordia non de Prouidentia orationem habuit Antiphon, teſte ipſo Philoſtrato quem Conſules in Antiphonte.

Pag. 22. l. 22. 23. & pag. 23. l. 1. 2. διαιρεῖσθαι cõtrarium eſt τῷ χαρίζεσθαι. Vtraque tamen verba feſcennina ſunt, nam χαρίζεσθαι porrigere eſt, vt Mar-

Digitized by Google

tialis & amorũ Triumuiri loquerentur, ita Imperat. Conſ. & Conſt. in l. 31. C. ad l. Iul. de adulteriis, *cum vir nubit in fœminam* (dicunt) *viris porrecturam.* Porrigere hic dare eſt, χαρίζεσθαι, nec aliter interpretari, aut aliò detorquere verba legis debes, quæ nulla emendatione aut correctione indigent. Phraſis pura puta Græca eſt, nubere in fœminam viris porrecturam, eſt tanquam fœmina, vel in modum fœminæ quæ porrigere debet, ideſt, dare, χαρίζεσθαι. Sulpit. Seuerus hiſtor. ſacræ lib. 2. de Nerone. *Poſt etiam Pythagoræ cuidam in modum ſolemnium coniugiorum nuberet, inditúmque imperatori flammeum, dos & genialis torus, & faces nuptiales: cuncta denique, quæ vel in fœminis non ſine verecundia conſpiciuntur ſpectata.* Qui locus valde illuſtrat legem illam iamdiu vexatam à multis. Sed ne ſermonis impetus nos à propoſito auertat, χαρίζεσθαι (vt ſupra monebamus) & ἀφαιρεῖσθαι ad rem veneream pertinent, ſibíque inuicem ex diametro, vt loquuntur vulgo, opponi ſolent, hoc negare, illud concedere aut porrigere ſignificat. Heſychius χαρίσασθαι, τῷ δοῦναι καὶ παραδοῦναι. λέγονται δὲ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι τοῖς σφετέροις ἑαυτῶν ἀνδράσιν, nos Galli proprie dicimus, *faire courtoiſie*, & elegantiſſime ac mellitiſſime Philoſtratus epiſt. ad Athenaidem, τῷ μὲν μὴ ἐρῶντι χαρίζεσθαι λυσιτελὲς δόξαι, τῷ δὲ ἐρῶντι δοκεῖ πλέον τι. σὺ δὲ καὶ ἐρῶντι οὐ μὴ ἐρῶντι, τοῦτο δὲ σόφος μὲν οὐδείς, λαὸς δὲ (οἶμαι) ἐπαινῶν. χαρίζεσθαι hic eſt porrigere, & ſe morigeram præbere, vnde ἄχαρις puella Sapphoni illa eſt quæ nondum tulit iugum, ἀδάμαστος, quæ non porrexit ad huc, vel quæ non

Digitized by Google

vult porrigere. ἀναίνεσθαι latius patet, non enim ad res venereas tantum, sed & ad nuptias pertinet. Itaque in rebus venereis negare, in nuptiis recusare ἀναίνεσθαι est, Demosth. in except. pro Phormione. εἰ δὲ τοῦτ' ἀδίκως ἢ ψεύδομαι Φορμίωνα κηδεστὴν. Et paulò post: ταυτὶ τὴν μητέρα τὴν σὴν, εἰ ἔγημεν ἀναίνῃ. Vsus erat & hoc vocabulo Menander Σικυωνίῳ, vt testatur Harpocration, ita inscribebatur drama illud Menandri, Suid. verbo ἄγλαρὸν. Alciphron in epist. Glyceræ ad Menand. εἴτε Θαΐδας, εἴτε Μυρτάλην, εἴτε Θεσσαλόνικα, εἴτε Ἑταιρέστρατα, εἴτε Ῥακιζομένην, εἴτε Σικυώνιον. Sic legendum nam male hodie excusum est Σικυῶν.

Pag. 23. l. 6. ἀνακαλυπτήρια, ἐπαύλια, & παύρετρα non eadem sed similia sunt. Alexandrini παύρετρα vocant quæ reliqui Græci ἀνακαλυπτήρια, at ἐπαύλια quid distent ab ἀνακαλυπτηρίοις, & παυρέξεις ostendimus in lectionibus nostris, in quibus multa de hypobolo, & donatione à Germanis *morgengab*, siue *morgangeba* dicta, & de iure morganatico, de quo in tit. feud. & legib. Lógobard. Ripuar. Salica, & aliis. Non est autem ignorandum à Lysia compositam esse orationem quæ inscribebatur περὶ τῶν ἀνακαλυπτηρίων, hac enim de causa forte de his verba fecit Harpocration: licet nullum hic laudet oratorem. Quærebatur in ea oratione vtrum ἀνακαλυπτήρια data mulieri per vim nubenti ad eam pertinere debeant. Testis Theo Soph. progymn. cap. 2. ὡς ὅτε (inquit) περὶ τῶν ἀνακαλυπτηρίων διεξαφόμενος Λυσίας, & paulò post: ὁ μὲν γὰρ ἕτερα ζητεῖται εἰ τὰ δοθέντα

ἀναπαλυπτήρια γυναικὶ γαμουμένῃ βιαίως ἔχει αὐτῷ δεῖ.

Pag. 23. l. 12. vulgares errores, & qui iam altas in mentibus hominum radices egerunt, auellere & resecare hoc vero difficile fuerit, & valde arduum. Nos homunciones tamen multoties hoc tentamus in lectionibus nostris: è quibus eorũ quæ de Dioscuris, illorum templo & festo Athenis olim obseruauimus seriò, ne cum omnibus in errore versaremur, quædam excerpere ad huius loci illustrationẽ non iniucundum nobis visum est aut inuenustum: Quando de his opportuna differendi sese obtulit occasio & lepida maximè. Dioscurorum variæ differentiæ & denominationes. Auctor Cicero lib. 3. *de natura Deorum* quo loco ait. Διόσκουροι *etiam apud Graios multis modis nominantur, primi tres qui appellantur Anactes, Athenis ex rege Ioue antiquissimo, & Proserpina nati Tritopatreus Eubuleus Dionysius. Secundi Ioue Tertio nati ex Leda Castor & Pollux. Tertij dicuntur à nonnullis Aleo & Melampus Emelius Atreij filij qui Pelope natus fuit.* Petrus Victorius vir eruditissimus hic Anaces non Anactes legendum esse existimauit, quod reprobum non est aut reiiculum, (vt Varro loqueretur) sed tamen vetus lectio retineri & sustineri potest, cum multoties apud Pausaniã Dioscuri illi primi Anactes vocentur, vt Corinthiacis & Phocicis, cum ita loquitur. ἄγουσι δὲ καὶ τελετὴν οἱ Ἀμφισσεῖς Ἀνάκτων καλουμένων παίδων, οἵ τινες δὲ θεῶν εἰσιν, οἱ Ἄνακτες παῖδες, ὃ καὶ ἔστιν εἰρημένον, ἀλλὰ οἱ μὲν δὴ Διοσκούρους, οἱ δὲ Κάρητας, οἱ δὲ πλέον τι ὑπισχνούμενοι νομίζοντες Καβείρους λέγουσι. In hac disquisitione non

vlterius progrediemur, nec inquiremus ambitiosius, quinam proprie ἀναχτες παῖδες, sed immorabimur in verbis Ciceronis, qui constituere videtur Dioscurorum primos tres Tritopatreum Eubuleũ, & Dionysium Anactes vocatos fuisse, de his enim hic potissimum agere dumtaxat decreuimus. Horum Dioscurorum proprie templum Ανακειον dictũ fuisse asseueramus, & cum apud autores mentio de Ανακείῳ inuenitur, male huc vsque interpretes & enarratores omnes de tẽplo Castoris & Pollucis eorũ verba interpretati sunt, nam Ανακειον semper Anacũ, vel Anactum templum tantũ est. Anaces Dioscuri non Castor & Pollux, sed Tritopatreus, & alij de quibus Cicero: vt Ανακεια festum Athenis non Castoris & Pollucis, vt ad vnum omnes huc vsque existimauere, sed Anactum Dioscurorum: sic intelligenda verba illa Hesychij, Ανακείοις Διοσκόρων ἑορτὴ ἡ Ανάκεια. Sic explicanda etiam illa Pollucis, lib. 1. tmemat. 32. Διοσκόρων Ἀθήνησιν Ανάκεια. Male futilis interpres hæc de festo Castoris & Pollucis putat accipienda. Porrò in hoc confuso Harpocrationis nostri loco, quem expedite, vt opinor, extricauimus, sic accipienda sunt hæc verba, Ανακειον, ὃ ἀνάκτορον, ἱερὸν τῶν Διοσκόρων, vt non de Castoris & Pollucis tẽplo putemus illum loqui, quomodo fæx interpretum, sed de templo Anacum aut Anactum. Ante emendationem nostram peruerse & inuerse legebatur ἀνάκτορον, ὃ ἀνακειον, & glossa locum textus occupabat. Atqui inepte ita legebatur, nam ἀνάκτορον non propriè templum Dioscurorum, imò quorum-

Digitized by Google

libet Deorum fanum significat, generalis siquidem vox hæc est, quæ tam templo Cereris & Proserpinæ, Castoris & Pollucis, quàm Anacum accommodari potest. Vt apud Athen. lib. 5. dipnos. ὁ σιμὸν ἀνάκτορον τῶν θεῶν κεκλεισμένον, nam hæc de templo Cereris & Proserpinæ intelligenda sunt, non vt vulgus eruditorum Castoris & Pollucis. Non ergo ἀνάκτορον peculiariter pro templo Dioscurorum accipitur, quomodo verba Harpocrationis indicare videbantur, sed pro quorumlibet Deorum templo. Ἀναχεῖον è contra anacum solummodo Dioscurorum templum est. Præterea in oratione Demosthenis quam laudauit hic autor noster, nulla de anactoro mentio. Duas habuit Demosthenes contra Stephanum ψευδομαρτυριῶν orationes, prima est ex illis quæ hic laudatur, in ea enim de Anaceio vestigium quoddã exstat. Audi verba ad quæ putamus Harpocrationẽ hæc commentatum, πολλοὶ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολλοὶ ἤδη ἀνῶφλον ἐκ τῆς Ἀναχείας τὴν ἀδικίαν. Quidam ἀναγείας legerunt cum sensum non viderent, qui certè abstrusissimus & remotissimus est. Scholion ex Suidæ sylloge collectum, quod in margine edit. Parisiensis legitur, hoc testatur satis aperte. Si Vuolfio credimus, seruos olim ad Castoris & Pollucis væniſſe dicendum est, quod non est verisimile, cum Ἀναχεῖον non Castoris & Pollucis templum significet, sed Anacum Dioscurorum. Si vero ἀναγείας legamus cũ aliis, repugnabit statim Harpocration, qui manifeste ad illa verba hæc commentatus est, Ἀναχεῖον δὲ ἀνάκτορόν ἐστι τῶν Διοσκούρων, ideſt, vno verbo Dioscu-

rorum qui anaces vocabantur, ita infra verbo Πολύγνωτος cum de ἀναξείῳ loquitur, non de templo Castoris & Pollucis, sed horum Dioscurorum intelligenda sunt eius verba. Atque hæc breuiter dum notas scribimus, commentari de Dioscuris & eorum templo visum est operæ pretium.

Pag. 23. l. 13. Duplex ἀνάκρισις, altera Iudiciorum ciuilium: de qua hic Harpocration, & Isæus in orat. de Philectemonis hæreditate. Altera iudiciorum criminalium. videnda est lex Diuus. D. *de custodia & exhibitione reorum.* Budæus multa ad illam legē quæ sunt recondissimæ eruditionis.

Pag. 23. l. 17. & 20. Aristoteles in Cypriorum republica, quam hic laudat Harpocration, docuerat Cyprios, filios regisque fratres Ἄναξας vocare solitos, mulieres vero sororesque Ἀνάσσας. Vtrum autē verba hæc Aristotelis genuina sint, an potius Harpocrationis glossematica adhuc quæro, nam quamuis Suidas Aristotelem ita loquutum esse testari videatur, tamen hic subsistere me iubet sermonis ambiguitas qua vsus est autor meus. Cæterum Ἄναξ τις vocem esse Cypriis peculiarem, & eos qui proximū tenebant à rege locum, vt filios, & fratres regis, ita vocatos esse, quomodo Cæsares sub Augustis, certum & indubitatum est ex Athenæo, qui lib. 6. de Cypriis agens in hæc erumpit. διὰ φέρεται ἐκείνης ἡμέρας τοὺς τοὺς καλουμένους Ἄναξας. Similes διαδόχους nouæ Græciæ, quæ filios fratres & generos imperatoris διαδόχους vocauit, vt Cyprij Ἄναξας, fidem facit Curopalates, οἱ τοῦ βασιλέως υἱοὶ διαδόχους τοῦ ἔσεσθαι, τῶν ἀδελ-

Digitized by Google

τῶν ἀδελφῶν, καὶ τῶν γαμβρῶν τὸ βασιλέως διαδοχῶν καὶ αὐτῶν ὄντων. At διαδοχὴ κατ' ἐξοχὴν filiorum Imperatoris natu maximus, proximus Imperij hæres, vt apud nos Delphinus, *le Prince Dauphin*, eius frater dominus, *monsieur*, quasi διαδοχή.

Pag. 24. l. 18. ἀναφορὰ est ius referendæ quæstionis in alium quempiam, quàm quocum iudicium prius agitatum est, vno verbo relatio criminis, recursus saluus (vt cum pragmaticis loquamur) *le recours sauf*. Sed de his videndus Budæus qui hæc omnia diligentissime & acutissime exsequutus est.

Pag. 25. l. 3. Andocidis Mercurium ab Ægeide tribu fuisse consecratum, Æschines in orat. contra Timarchum, & ipse Andocides ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, (sic restituimus inepte enim exarati & excusi omnes αὐστηρίων habebant) testatum reliquerunt. Duris tamen nimium de se præsumens, insubide & immediate hoc pernegauit, asseruitque inconsultò ipsius Andocidis ἀνάθημα esse Mercurium illum, quod quàm falsum & αὐθαδέστατα prolatum sit, patet lippis ipsis & tonsoribus. Vocatum enim ita Mercurium illum docti omnes sciunt quod prope habitaret Andocides, vide Plutarchum in Andocide. Hesychius, Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς, ἐπειδὴ πλησίον τῆς οἰκίας τῆς Ἀνδοκίδου ἵδρυτο Ἑρμῆς, ἀνάθημα φυλῆς, Ægeidos scilicet.

Pag. 25. l. 20. de Androlepsia multa congessit Budæus in annotationibus ad Pandectas posterioribus, quæ ad huius loci quem illic attigit illustrationem facere possunt.

Pag. 26. l. 3. Andron hic, vnus è quadringentis,

ille est teste Antiphonte ἐν τῷ κατὰ τοῦ Δημοθένους ἀντιγραφῇ, qui scripserat decretum, quo condemnatus fuit Antiphon. Hoc autem decretum integrum descripserat Cæcilius hoc modo. Ἔδοξε τῇ βουλῇ μιᾷ τῇ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, Δημοτὶς Αἰωνεὺς ἐγραμμάτευε, Φιλόστρατος Πελληνεὺς ἐπεστάτει, Ἀνδρων εἶπε τὸν αὐτὸν, οὐκ ἀποφαίνειν δὲ τοὺς στρατηγοὺς προσβυτέρους εἰς Λακεδαίμονα, διὰ καιροῦ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων. Reliqua Plutarchus descripsit in Antiphonte, quem diligenter consules ne vo diutius lateat pretiosissimus hic antiquitatis thesaurus. Cæterum Craterus ille, qui ἐν ἐπιτομῇ τῶν ψηφισμάτων, in nono de Decretis, hic laudatur, auctor non ignobilis est. Plutarchus, Athenæus, Stephani mutilator, & Pollux, sæpius eius meminere, sed aliquando apud illos male Κάρητος excusum est, vt apud Pollucem lib. 8. cap. 10. Καρήτῳ τῷ ῥήτορι τῷ τὰ ψηφίσματα συναγαγόντι. Legendum Κρατήρῳ, & vertendum Cratero fidem habere qui Decreta in vnum collegit non vt interpres ineptissime, sicut alia omnia, Carero fidem habere suffragia poscenti. Male etiã apud Suidam, v. πρυφεῖοι, Κρατῖνος ἐν συκοφάντῃ τῶν ψηφισμάτων laudatur: nõ ψηφισμάτα, sed ψηφίσματα Craterus ille coegerat & composuerat, vnde infra verbo ἀρετῶσαν coniiciebam ego aliquando legendum Κρατήρ ἐν τοῖς ψηφίσμασι, non vt hodie omnes excusi & exarati habent Κρατῖνος, quamuis non male possit retineri Κρατῖνος, Cratinum enim Comicũ drama cõposuisse quod vocabatur ψηφίσματα quid vetat? nos hoc perrimabimur curiosius verbo ἀρε-

κτιδους, & de Cratero plura dicemus verbo κυμ. φαῖον.

Pag. 26. l. 22. & pag. 21. l. 12. longè diuersa hæc sunt Μυεῖσθαι, & Ἐποπτεύειν, Mystæ & Epoptæ vel Ephori, Mystica & Epoptica sacra. Qui Epoptæ fieri volebant, Mystæ prius esse debebant, nec vllus vnquam epopta factus est, quin prius mysta esset, præter Herculem, Hippocratem, & Demetrium Poliorceten, qui simul & semel mystæ & epoptæ facti fuere, vt ex Philochoro retulit hic Harpocration & Athenæus. De discrimine autem quod constituendum est inter epoptica & mystica sacra, satis superque actum est à clarissimis Galliæ nostræ luminibus Iosepho Scaligero, & Isaaco Casaubono, ab hoc in animaduers. ad Athen. ab illo in opere de emendat. tempor. lib. 5. cap. de euersis ab Alexandro Thebis Bœotiis. Μυεῖσθαι instituere est Tertulliano, in loco illo crepero & illustri, cui suppetias venit Hercules ille Musarum Iosephus Scaliger, qui solus hoc tempore visus est mereri, eodem priuilegio frui quo potiti sunt Hercules olim, & Demetrius Phalereus, si vanæ illæ religiones Mystarũ & Epoptarum reuiuiscerent, solus inquam dignus haberi debuit, qui mystes simul & Epopta fieret, ob præclaras ingenij dotes, & profundissimam rerum cognitionem. Vide quæ ad verbum ἐποπτικῶν latius commentati sumus.

Pag. 21. l. 12. veteres editiones constanter διχαίτιον retinuerunt, nos excudendum curauimus διχείλιον, quæ germana lectio est, ita Demosthenis

Digitized by Google

codices habent in orat. 2. Olynth. è qua depromptum est hoc verbum ab Harpocratione, eiusdem loci meminit Plinius epistola Critica & Apologetica ad Lupercum. Porro Demosthenes ἀπεχαλίτωσε dixit pro ἀπέκλεισε, aut ἀνέπεσε, metaphora sumpta ab equis, qui cum vectori se præbent immorigeros, ἀναχαλίζειν dicuntur. Inde ludicrum illud apud Anaxandridem ὁ Ἀχαϊκός.

Κύμβ' ἐκάρωσεν ὑμᾶς; ἀναχαλίκωσε μὲν οὖν, plus est καρηβῶ quam ἀναχαλίζω, vinum quod dat in somnum grauem, & de statu mentis deturbat, καρηβῶ dicitur, at ἀναχαλίζειν dicuntur equi non cum fessorem in caput deiiciunt, quales κατωμιαῖ ἵπποι apud Hesych. sed cum erigendo præbent se immorigeros: allegorice igitur responsum est ei, qui apud Poëtam dixerat Cymbia vobis caput grauarunt, ἀναχαλίκωσε μὲν οὖν, ideſt, non omnino nos à mentis statu deturbarunt, sed more equorum lasciuientium se præbuerunt immorigera. Vocabulum hoc ἀναχαλίζειν Demosthenicum inter vocabula grandiloquentiæ & sublimis sermonis relatum est à Criticis Plinio, Dionysio Longino, & aliis. Hesych. ἀναχαλίζει sic legendum, ἀναπίδᾳ, ἀναχαλινοῖ, ἀναχρέπτει, ἀναπηδίζει. κυρίως ἡ τῶν ἵππων. Σοφοκλῆς Ἐλέῃ.

Pag. 27. l. 15. ἀπήκει dixit Antiphon pro simplici ἥκει. Suidas habet καθήκει: vel pro ἀνεβλάβη, sic correximus, καὶ παρελήλυθεν. Amipsias Comicus ἀπήκειν etiam vsurpauerat pro ἀναβαίνειν. consule Suidam.

Digitized by Google

Pag. 27. l. 18. hæc omnia desumpta sunt, vt & quamplurima alia, ex Athenæo, lib. 13. dipnos. quod te fusè docebunt lectiones nostræ.

Pag. 27. l. 21. Epigraphem orationis Isæanæ distinximus ab eius verbis, & ita scripsimus. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. τὸ τὰ βδελυρὸν τὸ περὶ Ἀνθεμοκρίτου ἀνθρώπου. Verba Isæi hæc sunt, ex oratione aduersus Calydonem, quæ hoc modo ab Harpocratione explicantur. Θυτῆσι πρὸς τὰς Θρᾳκίας πύλας, nam ita restituimus, cum antea legeretur Θρᾳκίαις, quid pylæ Thracenses docuimus voce πύλαι infra, vbi hanc locum illustramus. Anthemocritus autem hic Athenienſium præco à Megarensibus dilaceratus est, quod eis interdixisset μὴ ἐπορύζεσθαι τὴν ἱερὰν, τὴν θεὰν ὀργάδα. Quid sit ὀργὰς erudite explicat Harpocration hac eadem voce, terra inculta qualis Megarica de cuius possessione pugnauit Minerua contra Megarenses, ὀργὰς vocatur.

Pag. 29. l. 5. ἀντιγραφὰς ab Apulcio in apologia contrascribens vocatur, vt ἀντιγράφειν contrascribere. *Præsente*, inquit, *& contrascribente Aemiliano*, idest, ἀντιγραφέως Αἰμιλιανοῦ. ἀντίγραφα dicebantur etiam contrascribentium scripta, quasi contra scripta, nos Galli huiusmodi homines *Contrerolleurs* vocamus. Apud Athenienses duo erant ἀντιγραφεῖς, vnus administrationis, vt ait Philochorus, alter vero Senatus, vt Aristot. monuerat in Athen. Repub. De quo nominatim Vlp. in enarrat. ad orat. contra Androt. ἀντιγραφὰς, inquit, δέ ἐστι ὅταμα ἀξιώματος ἀντιγραφόντος ὥσπερ τῆ βουλῆς πρὸς τὸν δῆμον, ἐν οἷς ἂν δόκῃ.

Digitized by Google

Pag. 29. l. 13. ἀντιγραφὴ in priuatis iudiciis hæreditatis vindicatio est, de qua videndus Suidas, at in publicis vtriusque partis præstitum iusiurandum, quod ἀντωμοσίαν Plato vocat, in apolog. Socratis, & testimonia. Hoc voluit Harpocration cum dixit κοινῶς δὲ καὶ πᾶς δίκης, πᾶς δημοσίας (sic enim restituimus nos) τὰ τῶν δικαζομένων γράμματα, ἃ ἐδίδοσαν καὶ τὸ πρόγραμμα, καὶ τὰ τοῦ διώκοντος, καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος, ἀντιγραφὴ, καὶ τὰ μαρτύρια.

Pag. 30. l. 1. 8. 9. αἰτήσεις, quæ & αἰτήσεν vocatur, figura orationis est, qua sibi inuicem contraria vel secundum partes, vel confertim & simul opponuntur. Quæ autem differentia sit inter αἰτιοφοραι, ἀντήσεν, & ἀντιπίπτειν, acutissime te docebit Vlpianus in comment. ad Olynth. primam. At verò ne mireris cur hic textum Demosthenis vno verbo auxerimus, sciendum manuscriptos omnes Codices bonæ notæ habuisse ἕως Φιλέου γραείμου, quæ vox desiderari videtur apud Demosth. orat. contra Midiam, quo loco ἀντήσεν esse notat autor noster, quæ ἀθρόως πάντων πρὸς πάντας fit, nihil aliud enim sibi volunt verba hæc, ἀπὸ τοῦ, ὁ μὲν γὰρ ἕως Φιλέου γραείμου, ἕως βαδίζειν χρηματοῦτι, quàm ab his verbis, ὁ μὲν γὰρ ἕως, vsque ad alia βαδίζειν χρηματοῦτι. Antithesim reperiri, quæ confertim omnium partim fit ad omnes partes, ideóque omnia distinximus virgulis & punctis vt facilius rudiores illa capere possent. Ita paulò post verbo ἄξονες (vt de vna fidelia duos parietes dealbem) ἕως τοῦ ἄξον εἴρηται scriptum est, quæ sic intelligenda existimo, vsque ad

Digitized by Google

illa verba ὁ τοῦ ἄξονος εἴρηται, nisi forte legendum sit, ὡς pro ἕως, tunc enim aliud plane contrarium innuere videntur hæc eadē verba, vt illic docebimus.

Pag. 30. l. 13. Quæ hic de Anticyra referuntur, ex Athenæi fontibus repetita sunt, apud quem melius exaratum inuenimus Ἀντιφάνης ὁ τοῦ περὶ τὴν ἐπιμ. quàm esset hoc loco Αἰσχύλος, & περὶ χυτρόδου vno verbo quàm separate περὶ χυτρόδου. Adi ad lib. 13. dipnosoph. è quo quæcumque de scortis Atheniēsibus retulit Harpocration desumpta sunt, & excerpta, vt χρησιμωδίας & laudabilia. Procedente opere hoc à nobis spissius demonstrabitur.

Pag. 30. l. 20. Ἀντίπατος Ἰωάννου πατὴρ restituimus. Nam inepte excusi omnes habebant Ἰάλλου, deest hæc vox in manu exaratis, quos vidi. Sciendum vero ne te decipiat Suidæ autoritas, non hunc Antipatrum Alexandri Macedonis successorem, sed Alexandrum ipsum decem Demagogos ab Atheniensibus petiisse: vt Idomeneus & Duris existimauere, vel vt alij scriptores probatissimæ fidei, octo tantum: ὀκτώ φησι, inquit Suidas, ἵππαι τοὺς δέκα Ῥήτορας, οὓς ἐξέδοσαν Ἀθηναῖοι Δημοσθένην, Ὑπερείδην, Λυκοῦργον, Πολύευκτον, Ἐξαίνετον, Θεοκρίνους, Χάρητα, Χαιρώνειον, Διότιμον, Παιανιέα, Καλλισθένην. Caue ne putes decem hos esse rethores, è quorum orationibus confectum & collectum est dictionarium istud, demagogos debuit potius dicere vt recte apud Plutarch. in vita Demosthenis, vbi octo tantum numerātur, ex opinione quorumdam historicorum, ὀκτώ, inquit, ὡς οἱ πλεῖστοι, καὶ δοκιμώτατοι τῶν συγγρα-

φέων, τοὺς δὲ Δημοσθένην, Πολύευκτον, Εὐκράτην, Λυκοῦργον, Μυρωνίδην, Καλλισθένην, Χαρίδημον, videre differentiam. Demosthenes & Lycurgus, & Hyperides tantum numerantur inter decem rhetores primos, qui huic dictionario denominationem dedere. Reliqui rhetores quidem, sed non è decem præstantissimis, & ideo demagogos potius vocauit Plutarchus quam rhetores. hæc attigimus in dissertatione Critica.

Pag. 30. l. 21. Antiphon tribu Rhamnusius, Ραμνούσιος enim scribendum non Ἀμνούσιος, vt vulgo, Sophili filius fuit, & ex eo paræmia. Ραμνούσιοι κακοὶ ex emendatione Iosephi Scaligeri, in lib. animadu. contra Robert. tit. lib. 4. cap. 25. & Isaaci Casauboni in animaduers. ad Athenæum. Ράμνος & Ράμνοι κακοὶ antea legebatur in paræmia apud Suidam, forsan non male, quod pace tantorum virorum dictum sit, postquam enim Rhamnusij Antiphontem imitari cœperunt, Ράμνοι κακοὶ vocati sunt, antea κακοὶ dici debebant, eo quod nihil nisi sterile in patria haberent, & planta ἀκανθώδης Ράμνος dicta, ἐν Ραμνουσίῃ nasceretur, quæ ab ea nomen accepit. De sapientibus & præstantibus viris vulgo vsurpatur paræmia.

Pag. 31. l. 2. Αἴτνωνες pluraliter dicitur, & singulariter Αἴτνων. Homerus,

Ἀγχίαλόν τ' Αἴτνωνα, ἰδὲ πτελεὸν λεχαιήν.

Vrbs Thessaliæ est Antron, de qua Demosthenes in orat. quæ vulgo inscribitur quarta aduersus Philippum: Αἰτνῶνας ἐκρίαται, καὶ μετ' οὐ πολὺ χειμῶν ἐν Ὠρεῷ

Digitized by Google

Ωρέῳ τοσάγματα εἰλήφει. Inepte scholion ad illa Ἀντιόχης πόλις τῆς Εὐβοίας, legendum Θεσσαλίας. Vide Stephani mutilatorem, Strabonem & alios. Huius ciuitatis ciuis Ἀντιώνιος dicitur, vnde paroemia Ἀντιώνιος ὄνος, quæ apud Hesych. restituenda est, Ἀντιών, inquit, πόλις Θεσσαλίας, οὗθεν Ἀντιώνιος ὄνος, male hodie diuise legitur Ἀντιώνιος, ὄγκος; Quidam Ἀντιώνιος, alij Ἀνδρώνιος dixere. Suidas Ἀνδρώνιος ὄνος. ὅτι τὸ παμμεγέθη καὶ πονηρὰ σώματα ἐχόντων, ἢ ἀφ' οὗ ἐκεῖσε παμμεγέθης, καὶ πονηρὸς ὄνος γίνεται. Hanc paroemiam attigit Stephanus voce ἄγκων. Vide quæ de hac magnus Casaubonus ad Strabonem.

Pag. 31. l. 15. 16. Inscriptio hæc orationis Antiphontææ mutila & trunca relicta est, quia vbi siluere manuscripti codices, ibi nos hariolari noluimus, certè nullus probus est auctor quod sciam, qui de ea loquutus sit, & quod mirere magis, Harpocration ipse hoc vnico tantum loco eius meminit. Verum non Antiphon solus vsus est verbo ἀξιοῖ, pro νομίζει, vt hic notat Harpocration, Platon & Lysias ἀξιοῦν etiam dixerunt, pro νομίζων, & ὑπολαμβάνων Suidas auctor.

Pag. 31. l. 17. Erudite illi qui Axiochum inter Platonis dialogos nothos recensuerunt, eius enim verus & genuinus auctor est Æschines Socraticus, vt testantur hoc loco Harpocration, Diogenes Laërtius, Athenæus, & post illos Suidas.

Pag. 31. l. 19. vide quæ notabimus ad vocem Κύρβεις, interim aduerte ἄξονας fuisse tabulas ligneas, in quibus leges priuatorum inscribebantur, vt So-

Digitized by Google

lonis, & Draconis, vnde Solonis axones apud autores classicos citantur, & ἄξονες simpliciter, vt apud Stephani mutilatorem v. ἀγυιεύς. Cæterum vt plurimum ἄξονες πεπαγωτοι erant, ipso Polemone ἐν τοῖς περὶ Εὐφορίωνος, vt refert Harpocration, teste, vnde discrimen hoc vnum est quod grammatici constituerunt inter ἄξονες & Κύρβεις, quod ἄξονες πεπαγωτοι essent, Κύρβεις πεῖγωτοι, quod tamen leuissimum videri debet, vel ex eo quod certum sit ἄξονας aliquãdo πεπηγότους fuisse. Harpocrat. ποιοῦσι δ' ἐνίοτε φλαπαιόδη πεῖγωτον, ὅταν μὴ ὃ τεινὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας. Discrimé aliud quod Ammonius Grammaticus affert, mihi probabilius videtur, vult enim ἐν ἄξοσι priuatorum leges fuisse descriptas, Κύρβεις vero continuisse δημοσίας ἱερωσύνας, & alia eiusmodi. Aliud addere possemus nos ex verbis Polemonis & Aristotelis, hic enim Κύρβεις erectos fuisse ἐν τῇ στοᾷ, τῇ βασιλείᾳ, ille vero ἄξονας ἐν πρυτανείῳ γεγραμμένους, in hoc autoris nostri Lexico testatur apertissime. Plura dicemus voce Κύρβεις.

Pag. 32. l. 8. ἀπαγωγὴ species actionis erat olim Athenis, quæ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν vocata fuit. Improbos autem & gallo animo homines nequam ἀπάγεσθαι solitos πρὸς τὰς Ἐνδεκα certissimum est, vnde apud Demosth. in orat. contra Cononem. ἄπαγε idem est quod ἀπαγωγῇ χρῶ, id est vtere illa actione, quæ deductio, ἀπαγωγὴ vocabatur. Nos Galli diceremus, *prise de corps*. Vlpianus in enarrat. ad orat. cõtra Androtionem ἄπαγε, inquit, ἀντὶ τοῦ ἀπαγωγῇ χρῶ· ἀπαγωγὴ δέ ἐστιν ἡ τοῦ κακούργου πρὸς τὰς Ἐνδεκα

πρὸς δίκην. At in enarrat. ad orat. contra Timocratem, nominatim ἀπαγωγὴν in fures competiisse testatur, cum dicit, ἡ εἰσδίκησις μὲν δίκη ἐστὶν κατὰ τῶν ἀτίμων, ἡ δ' ἀπαγωγὴ ἐπὶ τοὺς κλέπτας. Pollux de hac actione longe alia refert lib. 8. cap. 6. & quia eius verba relatu dignissima sunt, in gratiam studiosorum adolescentum ea afferemus, & simul interpretabimur. Ait ille ἡ δὲ ἀπαγωγὴ, ὅταν τις ὃν ἔστιν εἰσδίκασθαι μὴ παρῇ, τοῦτον παρόντα ἐπ' αὐτοφώρῳ λαβὼν ἀπάγῃ, ὃ δ' κινδυνεύει οὐ χιλίας, μᾶλλον δὲ τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ εἰσδίκησασθαι, ἢ τοὺς καταδίκους, ὅποι μὴ ἔξεστιν, ἢ τοὺς ἀνδροφόνους. Discrimen εἰσδίκου & ἀπαγωγῆς illud est, quod in εἰσδίκῳ qui præsens non est reueletur, demonstretur: in ἀπαγωγῇ præsens, & qui in crimine flagranti deprehensus est, deducatur πρὸς τοὺς Ἐνδεκα. Porro vltima hæc Pollucis verba ita sunt explicanda. *Aerarij debitores maxime reuelabant, aut eos qui eò se conferebant quò non licebat ire, aut homicidas.* Omnes ἄτιμους è contra Vlpianus hac actione potuisse conueniri supra nos docuit, solos vero fures ἀπαγωγῇ.

Pag. 32. l. 22. De festo quod Athenis antiquitus Ἀπατούρια dicebant, eiusque origine plura legere, est apud veteres, cósque graues & emunctæ naris auctores. Conon narrat. 39. apud Phot. Polyænus lib. 1. stratag. Frontinus lib. 2. cap. 5. vetus comici enarrator, Suidas, & Etymologus, quos omnes diligenter consules, ne quid hic cogamur repetere. Notandum vero omnes ferme in stratagemate Melanthij aduersus Xanthum conuenire: in loco de

Digitized by Google

cuius possessione pugnabant Athenienses aduersus Bœotos dissentire. Conon περὶ Οἰνόης habet, Harpocration ὑπὲρ τῆς Μελαινίας χώρας ante restitutionem nostram. Suidas melius & emendatius περὶ Κελαιναὶ ὁ ἰῶ χωρίον εἰ μεθορίοις, ex quo loco restituendus est insignis alter apud Polyænum loco indicato, Ἀθηναίων, inquit, στρατηγὸς ἰῶ Μελάνθιος, Βοιωτῶν Ξάνθος: ἐπολέμουν Κελαιναὶ περὶ. Κελαιναὶ χωρίον μεθόριον Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, ὁ θεὸς ἔλεγεν τῷ Ξάνθῳ.

Ξάνθου ἀπατήσας Μελάνθιος ἔσχε Κελαινάς.

Ita emendauit diuini vir ingenij Isaacus Casaubonus, nos manifestum in auctore nostro errorem sustinere non potuimus nec pati, quare audacter restituimus, ὑπὲρ τῆς τῆ Κελαιναὶ χώρας, pro Μελαινίας.

Pag. 33. l. 17. Plinius in epistola Critica & apologetica ad Lupercum, hæc ex Demosthene refert, inter orationis ὑλώπατα. Ἀπεχοινισμένος ἅπασι τοῖς εἰ τὴν πόλιν δικαίοις γνώσεσι περὶ δικαστηρίων. Harpocration ἀπεχοινισμένος illud interpretatur per ἀποκλεισμένος, sed male legebatur ante ἀποκλημένος. Reliqua ex parte in orat. aduersus Aristogitonem prima leguntur.

Pag. 33. l. 22. ἀπλοημένος scripsimus, vt optime excusi omnes Demosthenis Codices habent, μὴ ὃ ταῦτα ἠέμεν, ὅπου ὁ σῖτος εἴη ὁ ἀπλοημένος. Frumentum conuectum ex area post trituram ἀπλοημένος σῖτος vocatur, nos Galli dicimus *le bled qui n'est plus en gerbe*. Hoc indicant glossematica Harpocrationis verba, ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος μὴ ὃ ἀχυρωθῶσι, ὅ ἐστι πατηθῶσι.

Digitized by Google

Pag. 34. l. 6. vera sedes verbi ἀπίλλω hæc est, quod vt opinor vulgaria Lexica inepte interpretantur per ἀποκλαίω, idest deflere, imò vt optime habet Harpocration ἀποκλείω significat, quod est occludere. Pertinet ad antiquas Atticæ leges hoc verbũ, vt videre licet ex Lysia in oratione contra Theomnestum, si tamen illa legitima sit. ὅστις δὲ ἀπίλλητο τῇ θύρᾳ.

Pag. 34. l. 13. Ἁπλᾶς Galli vocant *des escarpins, ou des souliers à simple semelle.* Itaut optime Callistratus ille qui hoc loco laudatur ab Harpocratione, ζωμοὺς ἁπλοῦς τῶν ὑποδημάτων dixerit esse ζωμοὺς ἁπλᾶς. Ἁπλᾶ species calceamenti Laconici sic dicti ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦς, καὶ ἐπιπλεγμένους γλωσσῶν. Lacones enim in calceamentis, & omnibus ornamentis ἁπλοῖς καὶ οὐ ποικίλοις χρῶνται. Demosthenes in orat. aduersus Cononem, hac voce vsus est· οἱ μὲν ἐμοὶ πατέρες μοὶ ἐσκυθρωπάκασι, καὶ Λακωνίζειν φασὶ, καὶ τρίβωνας ἔχουσι καὶ ἁπλᾶς ὑποδέδενται. Strattis comicus in fabula cuius epigraphe Λημνομέδεια, ὑποδήματα σκαιὰ φορίαθαι τὴν ἁπλῶν, sic omnibus suis numeris hunc versum absoluimus, quidam autem manu exarati pro φορίαθαι, ἐμβάλλεσθαι habebant.

Pag. 34. l. 18. Equestre hoc certamen quo soli Athenienses & Bœoti vtebantur, eleganter describit etymologici, quod magnum vocant, auctor. Tu illum vide, & aduerte ad ea quæ dicemus voce ἀποδύκτας.

Pag. 36. l. 4. 5. De Magistratibus qui apud Athenienses Ἀποδύκται, erudite Suidas, & post illum Ety-

Digitized by Google

mologus. At nemo vt puto notauit præter Harpocrationem in locum Colacretorũ à Cliſthene ſubrogatos fuiſſe Ἀποδέκτας, ex Androtione in ſecundo hiſtor. Atticæ. Quod tamen ſpernendum non erat, de Colacretis conſule adhuc enarratorem Comici ad Veſpas. Androtion de eiſdem, Τοῖς δ' ἱεροῖς Πυθοῦς χωρεῖν τοὺς Κωλακρέτας διδόναι ἐκ τῶν ναυκληρικῶν ἐφόδιον ἀργύρια, ἢ εἰς ἄλλο ὅτι ἂν δέῃ ἀναλῶσαι. Videntur autem dicti ἀπὸ τῶν χωλῶν, ea enim quæ in ſacris victimis reliqua erant. (vt pelles & χωλαὶ) Colacretæ accipiebant, tanquam ἱερεῖς ex lege.

Pag. 37. l. 13. Nolui mutare veterem lectionem licet aperte reclamarent manu exarati, maxime is quo vſi ſumus beneficio Feder. Morelli. εἰς τῶν ν συνλεγαφέων in omnibus exaratum inueni, quaſi quinquaginta olim συνλεγαφεῖς Athenis fuerint. Quidam vir eruditionis ſummæ cum non videret vim particulæ νεῶ, τότε hic reponere tentauit, vt aliquam huic loco medicinam ferret, licet integro & ſano, ſed quod eius pace dictum velim, νεῶ retinendum eſt vt infra voce συνλεγαφεῖς, quam lectionem ipſe Suidas, & Etymologus etiam agnoſcũt. Νεῶ vt docuerat Heraclides ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας, tria tempora ſignificare poteſt, præſens, præteritũ, & futurum. Vnde hæc naſcitur differentia inter νεωὶ & νεῶ, quod νεῶ tribus temporibus accommodari poſſit, νεωὶ vero præſenti tantum. Non male igitur ſcriptum eſt εἰς τῶν νεῶ συνλεγαφέων, vnus enim συνλεγαφέων qui tunc temporis erant, Apolexis, recte & cómodùm verti poteſt: quod huc vſque ignoratum

Digitized by Google

fuit. Cæterum de hoc Apolexi vt coniicio loquutus erat Antiphon in oratione περὶ μεταστάσεως, quod testari videtur Harpocration voce στασιώτης.

Pag. 37. l. 15. Verba Demosthenis ad quæ hoc loco commentatur Harpocration, exstant in orat. de Corona, & ita habent, τὸν μὲν νύκτα νεοελίζων καὶ κατηείζων, καὶ καθαίρων τοὺς πελαμῶνας, καὶ ἀπομάττων τὸν πηλὸν καὶ τοῖς πιτύοις, καὶ αἴασας ἀπὸ τῆς καθάρσεως, καὶ κελεύων λέγειν ἔφυγον κακὸν θᾶσσον ἄμεινον. Vtrum autem melius illi qui simpliciter ἀπομάττων illud per ἀπολεῖν καὶ λυμαίνεσθαι explicarunt, quam alij qui maiori diligentia, idem ἀπομάττων existimarunt significare περιπλάττων τὸν πηλὸν, καὶ τὰ πίτυρα τοῖς πελαμῶσι, in lectionibus nostris accuratius inquirimus, & de more abstergendi luto furfuribúsque rerum figuras imitandi, multa non pœnitendæ lectionis damus. Monitos tantum hic volumus æquos lectores postrema huius annotationis verba, quæ antea corrupte legebantur & confusè, hoc modo à nobis fuisse restituta & distincta, τοῦτο μὲν ὃ ἔθος (antea erat ἔθος quod absurdum, aut absonum non est, si horum verborum sensum attentius considerare velis, sed manuscripti omnes constanter ἔθος habuerunt. quod elegantius videtur) ἐκλιπεῖν, πηλῷ δὲ ὕστερον καταπλάττεσθαι νομίμου χάριν, Σοφοκλῆς δ' Αἴαντα λωποῖσι.

Στρατὸς καθαρτὴς καὶ ἀπαμαγμάτων ἴδρις.

καὶ πάλιν,

Δεινόπαγος ἀπαμακτὴς τε μεγάλων συμφορῶν.

Pag. 38. l. 8. de Apolline Patroo multa collegit eruditissimus Lil. Gregor. Gyraldus historiæ Deo-

Digitized by Google

rum syntagm. 7. Comici enarrator ad illud Auium (ὄθεν ὁ Παιήων) ideo Apollinem Patroum coluisse Athenienses nos docet, quod Ion eorum Polemarchus ex Apolline & Creusa Xuthi filia originem traheret. Idem plane designare videtur Plato in Eutyphr. Quod autem Athenienses ab Ione Iones dicti fuerint, præter innumeros venerandæ antiquitatus auctores, id etiã te docebit Eusebius in chron. numero XII. quo loco ait Ιων Πολέμαρχος γηγενὴς Ιωνας τοὺς Αθηναίους ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν. D. Hieronymus vertit. *Ion vir fortis Athenienses Iones vocauit*, sed hæc à magno Scaligero iamdiu exagitata sunt in animaduersionibus. Nos de Ione quædam adhuc addemus voce βοηδρομία, & Ἀττικοῖς γράμμασι.

Pag. 38. l. 15. Mira vocis ἀπόμοθοι apud rhetores significatio, aliquando enim ἀπόμοθοι illi sunt, qui sine mercede dimittuntur, cum tamen mercenarij sint, & tunc ἀέκοντι θυμῷ gratuiti, idest ἄμοθοι dici possunt, vt apud Lysiam in oratione aduersus Calliclem: aliquando vero qui voluntario mercedem non recipiunt, vt apud Demosth. in Philip. & in orat. aduersus Aristocrat. vide scholion ad illa verba primæ Philip. ἀπομίσθων ξένων.

Pag. 38. l. 22. Sine vlla dubitatione scribendum hoc loco fuit ἀπὸ μισθωμάτων, ita diuisis & discretis vocibus, antea ἀπομισθωμάτων vno verbo legebatur, quem errorem Lexicographi nostri hodierni non notarunt, imò ἀπομισθώματα dixerunt esse cum Hesychio publica bona, siue reditus annuos alicui Deo consecratos, idémque voluisse Harpocrationem

Digitized by Google

nem existimauere: sed bona illorum venia dixerim Didymi antiquissimi Grammatici glossam, quæ ab Harpocratione affertur, non posse pati vt coniunctim, & vno verbo legatur hoc loco ἐπιμισθωμάτων, διὰ τί, inquit, οὐκ ἀπὸ μισθωμάτων παρεγράφων. Cui amabo te respondebit illud οὐκ nisi illi ἀπὸ? ne dubites igitur nam vera vides. Repone meo periculo ἀπὸ μισθωμάτων, confirmat hanc coniecturam Isocrates, ex cuius Areopagitico deprompta sunt hæc verba ἀπὸ μισθωμάτων ἔθυον, vnde cum ad hæc notas scriberet Harpocration, ex Didymo Grammatico retulit μισθώματα hoc loco templorum reditus esse. Antiquitus enim vnicuique Deo terræ aruipendia, γῆς πλέθρα, Glossæ Latinogr. aruipendium χοῖνος γεωμετρικὸς, vulgo aripennis *arpan*, Glossæ eædem Latinogræcæ, arpendia πλέθρα. Arpendia inquam vnicuique Deo dedicabant vel diuidebãt, ex quorum locationibus proueniebant impensæ, quæ postea in sacrificiis fiebant, non enim κατὰ διαίρεσιν victimas mactabant, sed μισθούμενοι, & hoc ex antiquissimo ritu, in cuius obseruatione potius religionem consistere existimabant, quam in magnitudine sumptuum. Vide Isocratem Areopagitico. Præterea multa tibi suppeditare possunt veteres inscriptiones ad huiusce loci illustrationem, nihil hic nos de Christianorum consecrationibus & deuotionibus quæ ab antiquissimo illo paganorum ritu originem sumpsisse videntur, monemus, ne notarum fines excedamus.

Pag. 39. l. 5. Melius, vt puto, quàm ante scriptum

Digitized by Google

est hoc loco ἢ ὡς διαφερομένων εἰς πλείους μεθόδους, consentientibus omnibus manu exaratis, & ipso Suida.

Pag. 39. l. 11. vide quæ infra dicemus verbo παλλὼσι, cum eo enim coniungenda est hæc vox ἀποπεφασμένως, in idem siquidem recidunt, & vtraque desumpta ex orat. contra Neæram.

Pag. 39. l. 15. Si exstaret Apollodori liber sextus de Diis, aperte videremus quinam illi præcipue fuerint Dei antiquorum quos ἀποπομπαίους vocabant, Latini auerruncatores, vnde auerruncationes ἀποπομπαί, vel ἀποξύπαι. Ἀποπομπαὶ tamen dies quidam erant in quibus sacrificia peragebantur in honorē πομπαίων Θεῶν. Hesychius auctor, sed in Apollodori locum alij succedere possunt, qui multa de Diis illis qui ante ianuas erigebātur, vt mala omnia auerterent scripserunt. Δαιμόνων τῶν ὅπὸ τῶν ἀγρῶν, alij erant ἀγέξικακοι, ἀποπομπαῖοι, ἀποξύπαιοι, λύσιοι, φύξιοι. Idest expulsores, & auerrūcatores, alij ἀγυιᾶιοι, παροδόπαιοι, παλαμναῖοι, idest exitiales, & malitiosi.

Pag. 39. l. 19. post ἀποῤῥέξαντες, tanquam glossematicum habebant ἀπομειδιάσαντες omnes manu exarati, quod etiam ipse Suidas agnoscit. Nos tamen nihil inuertimus.

Pag. 39. l. 22. Quid proprie ἀπόῤῥητα sint aperte docebunt Demosthenes & Lysias locis ab Harpocratione indicatis, tu tamen vide diligenter Suidam his verbis, τὰ δ' ἔστι τὰ. Vbi difficilimus in Philippicis Demosthenis locus qui huc pertinet explicatur, & multa de hoc verbo ἀπόῤῥητον afferuntur.

Digitized by Google

Pag. 40. l. 4. Ex Mneſæo fecimus Mneſitheum: & ita orationis Iſæanæ epigraphem conſulto concepimus, Ἰσαῖος ὁ τῷ ἑτέρῳ Μνησιθέῳ ζυγαζόμενος, quãuis apud Suidam Μνασιθέῳ conſtanter legatur.

Pag. 40. l. 6. Dinarchus ille eſt qui ἀποσάξασθαι dixerat pro φεύξασθαι ὃ τῇ μὲν τῇ ἀποπληρώσθαι. Suidas auctor. Miratus autem ſum aliquando cur Harpocration oratorem hunc in hanc rem non laudaſſet, ſed mirari deſiui, poſtquam animaduerti multis in locis eum mancum eſſe & mutilum, nihilque nos hodie præter relliquias quaſdam integri corporis multis in locis habere, quod crebrius apparet ex Suidæ ſylloge. Hic vnicus locus ſatis indicat laceros eſſe, & epitomatos in hac parte Harpocrationis codices, nam ſi certiſſimum ſit Suidam quæcumque ferme è decem oratorum ſcriptis retulit ex eo hauſiſſe: Quis negare audebit vbicumque Suidas plura habebit, illum ibi ſceleſtas notariorum manus expertum eſſe?

Pag. 40. l. 10. & 20. Abunde de actionibus ἀπαγωγαίου & ἀποφαίου, ſiue ἀποφασίου (vt loquitur Heſychius) hoc loco egit auctor noſter, & infra verbo ἀπαγωγαίου. Tu tamen adhuc conſule quæ voce ἀλλομαρτυρία referuntur. Et ſi vno verbo ſcire deſideras, quodnam diſcrimen ſit maxime inter actionem ἀποφαίου & ἀπαγωγαίου, pete ab Ammonio eruditiſſimo Grammatico, & Thoma Magiſtro in ſynagoge vocum Atticarum. Diſce autem à nobis Dinarchũ pro Æſchylo Xenophontis ſeruo, orationem olim compoſuiſſe cuius epigraphe hoc modo concipie-

Digitized by Google

batur, περὶ Ξενοφάντα ἀποστασίου. Libertus sine dubio erat Xenophontis Æschylus ille, qui aduersus patronum ἀποστασίου δίκην intentauit, vt libertatem consequeretur, & non male tractaretur, vel quod probabilius est actioni contra se à Patrono intentatæ hac oratione respondit: Proprie enim Patronis aduersus libertos deficientes ἀποστασίου δίκη competebat, an vero exceptio etiam qua se liberti tuebantur aduersus illam actionem, ἀποστασίου diceretur, nō mihi compertum est, hoc tantum scio ἀποστασίου δίκην fuisse dictam aliquando illam actionem qua serui in dominos de libertate consequenda agebāt, se seruos alios competitores nihil morari dicentes. Vide diligenter Suid. certe hoc etiā posse colligi videtur ex verbis Diogenis Laërtij, cuius interpretes ὑδιὺγιὲς in istis. Si magnū illum Casaubonū excipias quem præsens miratur ætas, & postera cum stupore miratura est. Vnus Dionysius Halicarnasseus in his instar omnium, quem in Dinarcho consules ne tibi vllus superstit scrupulus de Dinarchi hac oratione pro Æschylo aduersus Xenophontem ἀποστασίου. Cæterum si hac actione vincerentur liberti à patronis, in αἰκείαν coniiciebantur, vt serui, vide quæ notamus supra ad verbum αἰκείαν: itaut serui omnino vt antea fierent, at si vincerent, libertatem perfecte acquirebant; hoc voluit Harpocration cum dixit, καὶ τοὺς μὴ ἀλόντας libertorum scilicet, δεῖ δούλους εἶναι, τοὺς δ' νικήσαντας τελέως ἤδη ἐλευθέρους. Aliud longe obtinuit iure Romanorum ciuili, Libertos enim ingratos & male de patronis meritos in seruitutem

Digitized by Google

reuocari potuisse, nullus est in Pandectis locus quo id liquido probari possit. Non l. 6. D. de in integ. restit. non l. si mulier. D. Quod metus causa, non l. sciendum. D. de verb. significat. Hoc Athenienſibus quidem ab initio concessum fuit, vt patet ex hoc elegantissimo Harpocrationis loco, & ex Valerio l. 2. cap. 6. Romanis nequaquam, nisi post lõgum tempus, & postquam hoc Constitutiones Imperatorum introduxerunt, vt apparet ex l. 2. C. de Libertis, & eor. lib. & ex l. penult. C. de operis libertorum, & ex §. 1. Instit. de capite deminutis, cum quibus hæc D. Ambrosij in lib. de Iac. & vita Beata, coniungenda sunt. *Ita libertatem* (ait ille) *accepisti vt meminisse manumissoris tui debeas, vt patrono noueris legitimum obsequium esse deferendum, ne ab ingrato reuocetur libertas.* Vnicus tantum in Pandectis disertus & expressus casus est, quo probari potest libertum qui probatus fuerit patrono delatores summisisse qui de statu eius facerent ei quæstionem, seruum patroni fieri. Et hoc ex constitutione Claudij l. 5. D. de Iure patronatus. Non satis circumspecte & nimis generaliter retulit Suetonius ab hoc Claudio libertos ingratos, & de quibus quererentur patroni, in seruitutem fuisse reuocatos. Nam hoc fiebat tantũ si delatores summitterent qui de statu patronorum quæstionem facerent, vt nos manifeste docet illa lex 5. Hoc igitur temperamentum adhibere debebat. Certe auctor est Cornelius Tacitus libertos qui vindicta manumissi fuissent, non potuisse à patronis in seruitutem retrahi, *cum esset*, inquit, *nihil aliud*

Digitized by Google

læso patrono concessum, quàm vt vicesimum vltra lapidem in oram Campaniæ libertum relegaret. Quomodo serui à dominis, liberi à patribus in villas relegabantur, vt patet ex l. ex facto proponebatur, §. rerum autem Italicarum. D. de hæredib. instituendis, & ex D. Ambrosio in Apologia Dauidis, & Cicerone pro Roscio Amerino. Porro libertos secundum delicta erga patronos admissa, longe diuersis modis mulctatos fuisse testantur leges 1. & 7. §. vltimo. D. de iure patronatus, l. 1. §. cum patronus. D. de officio præfecti vrbi. Ob ingrati animi labem, interdum illæ pœnæ exigebantur, vt vel pars bonorum eis auferretur, & patrono daretur, vel fustibus cæderentur, & ita absoluerentur. §. Mandatis l. Diuus. D. de iure patronatus. Ob illatam contumeliam, aut conuicium dictum, in exilium temporale dabatur. Ob manus illationem & calumniæ alicuius instructionem, aut delatoris subornationem, metalli pœna plectebantur, §. cum patronus l. 1. D. de officio præfecti vrbi, & l. 1. D. de iure patronatus. Ex quibus omnibus locis apparet in seruitutem eos à patronis non fuisse reuocatos ante Claudij constitutionem, & post eam, adhuc non potuisse retrahi, nisi specialiter delatores summisissent qui de patroni statu quæstionem facerent. Ipsa lex Ælia Sentia accusationem tantum eorum, non autem manus iniectionem permittebat, vt colligitur ex l. sciendum de verborum significat. D. Commodi constitutio quæ exstat in l. Alimenta. D. de agnoscend. liberis, non in seruitutem (vt ex ea male vulgo argumentantur)

Digitized by Google

sed in ministerium male meritos libertos reuocat, eósque emptori addicit quasi libertos nō tanquam seruos. Itaut verissima sint quæ præmisimus, iure veteri Romanorum non potuisse libertos à patronis in seruitutem reuocari, nec vllo Pandectarum loco contrarium ostendi posse. Alio iure semper vsi sunt Athenienses, actio enim ἀποστασίου patronis aduersus libertos competebat, ἐάν τι ἀφιστῶνταί τι ἀπ' αὐτοῦ, vt ait Harpocration, ἢ ἔπεγε διαγράφωνται παρεστάτην, καὶ ἂν κεκλήσεται οἱ νόμοι μὴ ποιῶσιν. Quod si in iudicio vincerentur in seruitutem retrahebantur, si vero vincerent perpetua libertate fruebantur: πλέως ἤδη fiebant ἐλεύθεροι vt Harpocration, vel πλέως λοιπόν, vt significantius Suidas loquitur. Atque hoc ita se habere multi veterum oratorum docuerant. Lysias præsertim in oratione aduersus Aristodemum: & Hyperides in oratione contra Demetriam Apostasij siue defectionis l. 20. Aristotelis ex Atheniensium Republica de Polemarcho verba correximus & restituimus, vt pure & integre leguntur infra voce Πολέμαρχος. Non potuit tamen Typographorum supinitas facere, quin in textu pro ἀποστασίου iterum inepte excuderetur παραστασίου, & ita vetus error retineretur, quod te voluimus monitum. Putauimus autem aliquando ita concipienda hæc Aristotelis verba ὅτος ὁ εἰσάγει δίκας περὶ ἀποστασίου, καὶ ἀποστασίου, ἢ κλήρου, καὶ ἐπικλήρου, proprie enim εἰσάγειν de actionibus dicebant, vnde εἰσαγώγιμος δίκη, vel μὴ εἰσαγώγιμος, sed idem de iudicibus posse dici ex hoc loco didicimus.

Digitized by Google

Pag. 41. l. 4. Ἀποστολῆς, Ἀπόστολος, Ἀπόστολοι, & Ἐπίσκοποι, diuersa omnino apud Athenienses. Hoc te docebit etymologici auctor. Pertinent autem hæc ad rem naualem.

Pag. 41. l. 15. & 42. l. 1. 2. 3. 4. Varia & multiplex verborum ἀποτιμῶ, ἀποτιμᾶσθαι, & ἀποτίμημα significatio, vt patet ex hoc inlustri auctoris nostri loco. Nos vnam tantum hic attingere decreuimus, de reliquis forte si ferat occasio dicturi infra voce τίμημα quæ vna coniungenda est. Ait igitur solitos fuisse veteres, οἱ πάλαι ita loquitur, qui tunc temporis viuebant Athenis, nam maxime de Athenienſium iure hoc opere agitur, cum mulieri nubenti dotem dabant parentes, à viro quoddam quasi pignus petere, propter dotem, veluti domum aut prædia. Ille autem qui pignus illud tradebat vir scilicet ἀποτιμῶ actiue dicebatur, at qui accipiebat veluti vxor, aut parentes eius, passiue ἀποτιμᾶσθαι. Hæc sunt quæ illustrare decreuimus, tum quia ad ius nostrum pertinent, cuius origo hac in parte hactenus videtur ignorata fuisse, tum quia multa continent obseruatu digniſſima. Προῖξ mulierum statim ipso initio vocata etiam fuit φερνὴ, vnde Æschines decem rhetorum vnus optime προῖκα φερνὰς vocare solet, & cum mulier marito dotem affert φερνὰς, vel προῖκα εἰσενέγκασθαι, vel δοῦναι dicitur, quod de viro etiam aliquando vsurpatur, quem recte dicas cum Achille Tatio προῖκα ἐπιδοῦναι mulieri, in hiulco & lacero illo loco libri octaui qui à nobis sanatus & redintegratus est ope & beneficio manu exarati codicis bonæ

Digitized by Google

bonæ notæ. Quia autem verba quæ ad rem faciunt non integra sunt in ipso manuscripto codice, ea vt sanata sunt & correcta à nobis, hic apponentur. ἀλλ' ἴσθι μὲ σαυτῆς ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας νόμιζε, καὶ σοι προῖκα ἀποδίδωμι, ὃ μοὶ προῖξιν ἐμαυτὸν, ἔπειτα ἢ ὅσου οὐκ αὖ δοίη πατὴρ ὑοῖδν. Ita legisse videtur eruditus interpres, truncate in manuscripto est ἔπειτα ἢ ὅσου ὑ δοκῇ. Integrum hunc locum qui deest in omnibus excusis è manuscripto erutum & fideliter correctũ reiiecimus nos in caput 20. lib. 2. lectionum nostrarũ in quo multa de hoc loquendi genere Græcorum προῖκα ἀποδίδοναι afferuntur. Itaque vt redeamus in viam à qua paulisper aberrauimus, mulier quæ dotem viro ferebat, φερνὰ vel προῖκα εἰσενέγκασθαι, vel δωτίνη dicebatur (vt monebamus,) at quæ tradere cogebatur vir pignora in dotis illius certitudinem, ἀποτιμήματα vocabantur. Pollux lib. 3. cap. 3. tmemat. 4. αἱ δὲ πρὸς τὸν προῖκα ὑποθῆκαι ἀποτιμήματα ἐκαλοῦντο, quæ à viro scilicet tradi solebant, quod obseruandum est ex Harpocratione, qui elegantissime hunc morem Athenienſium descripsit. Ex his lucem accipiunt quæ apud Hesychiũ leguntur ἀποτιμήματα, αἱ πρὸς τὰς φερνὰς ὑποθῆκαι, quæ scilicet peti à viro ex more solebant, ad dotis securitatem, & vt plurimum erant vel domus, vel prædium. Ideóque aptissime vsi sunt Pollux, & Hesychius verbo ὑποθῆκαι, non ita proprie ἐνέχυρα dixit Harpocration (quamuis promiscue & indiscriminatim duabus his vocibus vtantur Iurisconsulti, tum Latini, tum Græci, & ab eis dicatur inter pi-

Digitized by Google

gnus & hypothecam tantum nominis ſonum differre §. inter l. res hypothecæ. D. de pignoribus & hypothecis.) Nam ſi communem loquendi vſum ſpectes, hoc ferri quidem poteſt, at ſi ſermonis proprietatem, melius erat dicere ὑποθήκιον hoc loco, quàm ἐνέχυρον, quia pignus proprie de re mobili, hypotheca vero de immobili l. 238. D. de verbor. ſignificat. & l. 9. de pigneratitia actione. D. Verum fortaſſe quærat quis an ius illud tradendorum à viris in dotium certitudinem pignorum, de quo hic Harpocration, ex more, an ex veteri quadam Attica lege oriebatur. Certe Harpocrationis verba ex conſuetudine ortum eſſe ius illud indicare videntur, quod veriſimile eſt, ſed ex conſuetudine inueterata quæ vim legis habebat, Mores ſunt leges non ſcriptæ, quæ magnæ auctoritatis habentur, quod in tantum probatæ ſint, vt non fuerit neceſſe ſcripto eas comprehendere, vt loquitur Paulus l. 36. D. de legibus ſenat. & long. conſuetud. vnde apud auctores aliquando duo hac coniuncta reperies, ἔθος καὶ νόμος ἄγραφος, vt apud Eumathium in amoribus Τοσμινίης καὶ Τοσμίνης, & quia eius verba adhuc non viderunt lucem, nec à vulgaribus interpretibus percepta ſunt, ea apponemus & per tranſennam explicabimus, τῶτο (inquit ipſo initio lib. primi) γὰρ ἔθος τῇ πόλει καὶ νόμος ἄγραφος, hic enim ciuitati mos erat, & lex non ſcripta: quæ conuertuntur. Parum ergo refert ſi dicamus ius illud Athenienſium tradendorũ pro dote pignorum à marito, ex more vel lege originem cepiſſe, cum mos & lex non ſcripta nihil

Digitized by Google

differant, & lex non ſcripta vim legis ſcriptæ obtineat. Ex hoc itaque antiquiſſimo iure deſcendit ius Romanorũ vetus cuius veſtigia quædam exſtant in pandectis, vt in l. vir vxori 17. §. ſi mulier. D. ad Senatuſconſultum Velleianum l. quod autem §. ſi vxor. D. de donationibus inter virum & vxorem. l. ſi conſtante, §. quotiens. D. ſoluto matrimonio. Ex quibus omnibus legibus rectiſſime colligitur maritum olim pignora tradere ſolitum pro dote, vxori, & quod magè notandum, diſertis verbis §. ſi vxor l. quod autem. D. de donat. inter virum & vxorem, de prædiis loquitur, quæ à marito in pignus tradita fuerant, vt plurimum enim (quemadmodum apud Athenienſes obſeruatum fuiſſe notat Harpocration, eum apud eos τῷ ἀνδρὸς ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τῆς προικὸς ἄξιον οἰκίαν ἢ χωρίον tradi ſolitum dicit) apud Romanos quoque domus, aut poſſeſſiones & prædia dabantur in pignora. Leuiſſima autem & aliquo modo ferẽda fuiſſent hæc humanæ diffidentiæ argumenta, niſi ius illud maius incrementum cœpiſſet, & fides Romanorum ipſa fide Græca quæ locum prouerbio dedit, peior apparuiſſet, nam poſtquam mariti pignora pro dote tradere coacti fuere, fortius adhuc & ſtrictius obligationis vinculum adinuentum eſt, fideiuſſores enim & mandatores poſt ſolutum matrimonium peti cœperũt, argumento l. 7. D. de exceptionibus, l. eum dotis. D. de iure dotium. l. 1. & 2. C. ne fideiuſſores, aut mandat. dot. dentur. Poſt ſolutum matrimonium dico, quia manente matrimonio fide-

Digitized by Google

iussor, aut mandator dari nó debebat. Ante nuptias quidem & post nuptias dari non poterat, quod ius constitutiones Imperatorum tulerunt, & sane optima ratione, videbatur enim mulier quæ se suámque vitam marito committebat, (vt loquitur l. hac lege. C. de pactis conuentis, & l. 2. Cod. ne fideiuss. aut mandat. dot. dent.) eius fidei diffidere, quod absurdum omnino & absonum erat, sic enim perfidiæ causa in eorum connubio generabatur. Ex constitutionibus igitur maritus non amplius coactus est fideiussorem, aut mandatorem vxori dare, cuius mandatu dotem ei det, quo postea possit aduersus illum fideiussorem vel mandatorem regressum habere soluto matrimonio, dotis suæ recipe-randæ gratia. Et si vltro à marito datus sit, non obligatur, quia hæc obligatio à constitutionibus improbata est l. 1. C. Theodos. de fideiuss. dot. Grauius ac molestius est fideiussorem dare, quàm pignus, quia in dando fideiussore contumelia aliqua inesse videtur, quæ non est in pignore l. 17. in fine de testam. tutela. D. pignus enim rei debitæ, at fideiussor debitoris locum obtinet, quod nomen graue ac molestum est, nec ferendum vllo modo inter maritum & vxorem. Atque hæc est veteris Romanorum iuris quod in tradendis pro dote pignoribus obseruabatur, origo & progressus, quem nemo non videt petendum & deriuandum ab antiquissimo Athenienſium iure, de quo paucis iisque elegantibus verbis hoc loco egit Harpocration. Hodie nec pignus, nec fideiussor datur, quia mulier in bonis

Digitized by Google

mariti tacitam hypothecam habere censetur. Reliqua quæ ad ius Gallorum pertinent pragmaticis discutienda relinquo, vt veniam ad explicationem eorũ quæ adhuc in nota auctoris nostri supersunt, ὁ δ' αὐτὸς λόγος, inquit, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὀφλημάτων. Id est voces hæ ἀποτίμασθαι, ἀποτιμᾶσθαι, & ἀποτίμημα non tantum de pignoribus & hypothecis, quæ à marito mulieri traduntur pro dote dici possunt, sed generaliter vel in hypothecam accipere, vel pignori dare significant, pro quolibet scilicet debiti genere, non solum pro dote aut locationibus, sed & pro aliis omnibus negotiis in quibus contrahuntur obligationes. Hesychius Grammaticorum peritissimus hoc bellissime confirmat, ἀποτιμήσασθαι, ait, ὃ λαβεῖν εἰς ὑποθήκην. Vide Demosthenem orat. contra Onetorem secunda. Lysias hoc etiam docuerat in oratione aduersus Diogenem de locatione domus, si tamen illa legitimâ erat. testis Harpocration.

Pag. 42. l. 12. Ἀπόταφος ille est est apud Dinarchum in denunciatione aduersus Agasiclem, qui priuatus est maiorum suorum sepulchro. At ἀπόταφοι sequi erant οἱ στυγεῖς θυγάτης πρὸ ἐλευθέρου, vt ait Hesychius, καὶ μὴ σταυροφόρητος αὐτῆς, in quibus plane cæcus sum, nec memini me simile quicquam in monumentis veterum legisse. Forte pro πρὸ ἐλευθέρου, legendum τῇ ἐλευθέρᾳ, aut τῇ ἐλευθερίᾳ. Sed nihil constituo.

Pag. 42. & 43. l. 22. & 3. Quod nostro die inuentarium & repertorium vocatus, veteres Græci ἀπογραφὴν, vel ἀπόφασιν dixere. Hac in permutationi-

Digitized by Google

bus quas ἀντιδόσεις appellabant, maxime vtebantur, vt sæpius testatur Demosthenes in orat. aduersus Phænippum. Illa vero in quibuslibet descriptionibus & professionibus censuum, quæ fiebant, vt sciretur quantum quisque ciuium haberet in facultatibus. Demosthenes semel tantum ἀποφάσει quæ propriè in permutationibus contingebat, ἀπογραφὴν vocauit, ex notatione Harpocrationis. Sed & ἀπογραφὴ quiddam aliud significat, est enim species actionis de qua, ne diutius in istis tempus, teramus, videndus Demosthenes in orat. aduersus Androtionem, & in orat. aduersus Nicostratum de Arethusij seruis, si tamen hæc legitima sit.

Pag. 43. l. 5. 6. 7. Glossa huius verbi ἀποφορεῖν, infinitiuum potius, quem de nouo dedimus ex Suidæ penu, requirere videbatur, quàm accusatiuum ἀποφορὰν quē præcedentes editiones retinuerunt. Isæi tamen ex oratione aduersus Orgeones verba, (sic inscribi debet illa oratio, πρὸς Ὀργεῶνας, vt patet ex verbo Ὀργεῶνες infra, aliquoties incuria librariorum in hoc opere peccatum est, & pro Ὀργεῶνας, Ὀργεῶνα, vel Ὀργεῶνα scriptum, ac si non aduersus sodales Orgeones, sed contra priuatum quemdam Orgeonem habita fuisset illa oratio ab Isæo, quæ menda benignus lector condonabit, & aduertet in verbis ἡδίπους & εἰσπόδιζειν, constanter legendum πρὸς Ὀργεῶνας.) Isæi inquam ex illa oratione verba, ἀποφορὰν in accusatiuo potius postulare videtur, ita enim habent, εἴπερ χρεὼν ἦν ζητεῖν τὰς ἀποφορὰς τῶν παίδων ἀλλότριον ἦν. Scholion. *Hisce distantiis & inter-*

Digitized by Google

ſtitiis pedum. vertit vir conſummatiſſimus in Græcis, quia pro παίδων veteres omnes editiones ποδῶν habent. Nos recens παίδων reſtituimus. Quomodo enim potius pedum interſtitiis, definitum fuiſſe aſſeruiſſet orator fundum illum alienum eſſe, quàm annuis vel menſtruis penſitationibus, & ἀποφορᾶις quæ à ſeruis, quos παῖδας vocat, dominis fiebant, per varia temporum interualla. Certe nunquam mihi perſuadere potui ἀποφορὰν diſtantiam ſignificare ſimpliciter, penſitationem quidem quæ diuerſis anni tempeſtatibus, & quaſi per interualla præſtatur, innuere poteſt. Quomodo accipitur apud Grammaticorum probatiſſimos Pollucem, Ammonium, & Herodoti gloſſas, quod etiam ſibi velle videntur verba hæc auctoris noſtri ὃ ἀπηγχειν, καὶ ἄφεσιν ποιῆσαι μεταξύ. male ἄφεσμα legebatur. De pedum quidem diſtantiis & interſtitiis, in limitibus agrorum loqui ſæpius Gromaticos auctores non eſt dubium, talia enim ſunt apud eos ὅσα κώνις. Imò & ipſa Solonis lex, quæ in tit. finium regundorum in Pandectis ex parte allata eſt, tota de diſtantiis & interuallis pedum eſt, quæ inter vicinos relinqui debent, ſi alter eorum, vel murum ſtruere, vel ædificare velit, aut ſepulchrum & ſcrobem fodere aut puteum, vel ſi oleam aut ficum, aut alias arbores plantare deſideret. Integriora eius legis verba quàm quæ vulgo leguntur, dedit eruditiſſimus vir Ioannes Leonclauius in eclog. Baſilic. & in notatorum quæ cum veteribus Paratitlis in Cod. edita ſunt lib. 2. numero 34. Quædam adhuc lacera ſu-

Digitized by Google

perſunt, quæ meminimus à nobis ſuppleta fuiſſe beneficio Baſilicorum, quorum nobis copiam non denegauit clariſſimus Senator Ioan. Faber, magni illius Petri Fabri filius. Sed hæc alias & opportunius & diligentiùs abſoluentur, agamus quod agimus. De pedum diſtantiis, non intempeſtiue forte hic, dum de finibus agrorũ agebat, loquutus eſt Iſæus, at ἀποφορὰν ſimpliciter interuallum aut diſtantiam ſignificare, & accuſatiuum hunc gloſſematice per ἀπενεγκεῖν, καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξὺ explicari, hoc quidem remotiſſimum & alieniſſimum eſſe nemo non videt, quod tamen probare veriti non ſunt viri non vltimam familiam in literis ducentes. Nos in his nihil certi decernimus, imò omnia adhuc curatius examinanda acutioribus & accuratioribus tradimus, non enim hæc difficultate carent.

Pag. 43. l. 10. Dinarchus in oratione contra Archeſtratidem, κατ' Ἀρχεστρατίδου, ſic concipienda epigraphe huius orationis, non vt excuſi omnes inepte & corrupte Αεισχεφάτους, manuſcripti Ἀρχεστράτου habebant, ex quo nos confecimus Ἀρχεστρατίδου, contra quem orationem hanc habuerat Dinarchus, vt patet ex multis auctoris noſtri locis. Dinarchus inquam in illa oratione, ἀποψηφίζονται dixerat, pro καταδικάζουσιν αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην. Aliud eſt ἀποψηφίσασθαι τοῦ τῶν δικαστῶν, aliud ἐν τοῖς τοῦ δήμου ἐργαστηρίοις. Hoc condemnare ſignificat, ſiue καταψηφίσασθαι, vnde iudicia illa ἀποψηφίσεις dicuntur, de quibus erudite Harpocration voce ἀποψηφίσεις. Illud abſoluere, ſiue ἀφεῖναι. In oratione Dinarchi

narchi quæ hic laudatur, ἀποψηφίσασθαι condemnare significat τῆς ὐπὸ τοῖς δήμοις κρίσεως tribuum iudiciis, ἐκφυλλοφορῆσαι proprie illud dicebatur, quia οἱ κατὰ δήμους δικάζοντες foliis suffragia ferebant, quibus inscribebant εἴ τις ὡς παρέλεγκτος ἐκφύγοι. Plura ad ἐκφυλλοφορῆσαι & Ἀποψήφισις. Demosthenes orat. de Corona, Antiphontem ἀποψηφισθέντα commemorat, ad quæ Vlpianus acutissime. ὅτε γὰρ ὁ Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος ἐδόκει εἶναι, παρέστησαν μυρίους ἢ τῶν καλουμένων Ἀξενῶν, ὅ ἐστιν ἐξεπάστους, ὑπὸ τοῖς δήμοις ὡς ἔθος, εἰ ἄρα φύσει Ἀθηναῖος οὐκ ὢν ὑπέγραψεν ἑαυτὸν ἐκ κατασκευῆς πίστεως εἰς τοὺς αὐτούς, ἀπεψηφίσθη δὲ καὶ ἀπεδοκιμάσθη ὡς οὐκ ὢν αὐτὸς καὶ ἐκκέκλειται.

Pag. 44. l. 4. 7. Non sine ratione in verbis Dinarchi ex oratione contra Pytheam coniiciebat corruptum esse Harpocration ὃ ἀπαρτῶν, & peccatum illud esse scripturæ, sed non temere etiam nos, in eius restitutione corruptum & portentosum esse ὃ ἀληπίπων dicemus, quidam codices manuscripti ἀλυπίσων habent, & ita vara vibiam sequitur, vt est in veteri verbo. Melius & rationi conuenientius antiqui illi codices, in quibus auctor noster scriptum fuisse asserit παριόπων, pro ἀπαρτῶν, nam παρίοπις vox vsitata est, & speciē locustæ significat, ἀπαρτῶν autem vel ἀληπίπων, vel ἀλυπίσων nullus antiquorum vnquam dixit, imò nec ipse Suidas hanc Harpocrationis restitutionem retulit, vnde coniicere licet eius etiā tempore corruptos in hac parte fuisse Harpocrationis Codices.

Pag. 44. l. 10. & 11. Non Ἀεσφιώτης populus est

Digitized by Google

tribus Ægeidos, vt innuunt hæc Harpocrationis verba, sed Αεχφιὼ vt optime epitomator Stephani. Αεχφιώιος tribulis, aut ciuis est illius populi, sed crebræ sunt illæ apud auctores μεταβολαί. Supra voce Αλαιδὶ ante editionem nostram, ὄνομα δήμου legebatur pro δημότου, cum Αλαιδὶ potius tribulis, quam populi nomen sit, & tamen ferenda erat hæc lectio, quia his conuersionibus gaudent Ethnicographi non rarò.

Pag. 44. l. 13. 16. & 23. Æschinis oratio περὶ τῆς παραπρεσβείας, illa est qua falsæ & male obitæ legationis accusatus à Demosthene, defendit se & à calumniis purgat. Aduersaria Demosthenis oratio περὶ παραπρεσβείας inscribitur, hæc περὶ τῆς παραπρεσβείας, quod in ea rationem reddat Æschines defunctæ & peractæ legationis: vulgo etiam περὶ παραπρεσβείας inscribitur sed minus propriè. Verba autem ad quæ hæc notauit Harpocration, ita habent in illa oratione, ἐκ παίδων ὁ ἀπαλλατρίωμος, καὶ δίκας παλαίστρας δίκας καὶ τῶν ὁπλιτικῶν ἀγωνισμάτων, Αργᾶς ἐκλήθη, &c. Αργᾶς cum circumflexo in vltima legit auctor noster, contra cuius fidem, & omnium antiquorum vt Plutarchi, Hesychij, Suidæ, & aliorum, recentiores quidam veterem hanc & germanam lectionem torquere conati sunt ἀπροσκαλύπτως. Eruditissimus Lãbinus ad od. Flac. 19. l. 2. in verbis Æschinis non Αργᾶς, sed Αγρᾶς legendum probare conatur. Est etiam alter consummatissimus in litteris, & acutissimus vir quem honoris causa non nomino, qui negare ausus est Demosthenem Αργαῖ vocatum

Digitized by Google

fuisse, & non Αργαὶ, sed Αργὸι dici eum debere contendit ex auctoritate Didymi critici antiquissimi & excellentissimi, ὁ γραῶ Δημοσθένης, inquit, ἔς' ἀὼ ἰῶ νέος ἐλέγετο βάταλος, ὕστερον ὃ γηράσας καὶ ἀκίνητος ὢν πρὸς τὰς στρατείας, ἐλέγετο Ἀργὸς, quasi lentus & segnis ad rem veneream. Verum bona huius doctissimi viri venia dixerim, ex verbis illis Didymi, non posse colligi Demosthenem non Αργαὶ, sed Αργὸι dici debere, nam ideone non dicetur Αργὰς, quod Ἀργὸς vocatus fuerit, vt testatur Didymus? non certè, cum enim adhuc in ætate iuuenili esset, vel vt loquitur Æschines ἐκ παίδων ἀπαλλαττόμενος, Αργὰς dictus fuit, at cum ad senilem peruenit ætatẽ, Ἀργὸς. Itaut apud Æschinem optime Αργὰς legatur, quod eum vix ephœbum ita vocatum esse dicat. Solum discrimen ætatum docto illi viro persuadere poterat, si hæc attente legisset, vtramque denominationem Demostheni competere potuisse. Nos de hac voce Αργὰς non addemus plura, quia quæcumque de scommatis huiusmodi & dicteriis Æschinis & Demosthenis ab Harpocratione relata sunt, & alia plurima quæ passim in eorum orationibus leguntur, in cap. 15. lib. 2. lectionum nostrarum coniecimus, in quo de variis conuiciis βλασφημίαις & salsis dictis, in quibus luserũt inter se hi duo oratores, satiatissime à nobis actum est. Alia persequimur, & monemus in linea 16. Achæum quidem ὁ Ἀδραστῳ laudari, sed literato nemini certò adhuc constare, quis ille Achæorum, an iunior Syracusius, qui decem Tragœdias tantum scripserat, an alter Eretriensis,

Digitized by Google

Pythodori vel Pythodoridos filius, qui Olympiad. 74. natus est, & dramata docuit quadraginta quatuor, vel ex quorumdam sententia, triginta, aut vt alij existimauere vigintiquatuor tantum. Semel eũ viciſſe ferunt, & Sophocle paulo iuniorem cum Euripide Olympiad. 83. in pretio habitum esse. Equidem ex huius Tragœdiis multas auctoritates promit Athenæus, vt non leue sit hinc arguere, de eo loqui Harpocrationem hoc loco. Præterea eadẽ linea pro Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος legendum est Τιμαχίδας ὁ ὁ Ῥόδιος, veterem tamen lectionem noluimus interpolare, quod manuscriptorum auctoritate confirmaretur, & Suida, sed æquum & consentaneum est vt innouetur, nam non Timarchus, sed Timachidas Rhodius Glossographus hic laudatur. Scio quidem apud Athenæum lib. 11. Timarchum quemdam citari, qui libros περὶ τῆς Ἐφαποδίτου Ἐρμοῦ composuerat, sed Rhodius ille non erat, nec vt opinor Glossographus, qualis Timachidas, quem hic laudari conuincunt hæc verba οὐ χεῖ γλωσσῶδη. Glossas cõposuerat Timachidas, vt patet ex Athen. lib. 2. dipnos. Hesych. Suida, & ex his quæ de eo retulimus in dissertatione critica, an idem ille sit qui libris vndecim, vel etiam pluribus cœnas descripserat, non vlterius inquiro. Viri docti Grammaticum à Poëta separant, sed nihil impedit, quin Grãmaticus Poëta fuerit, maxime cum apud Athen. Timachidæ etiam Rhodij laudentur carmina, quæ de cœnis composuerat, & Glossæ. vtrum de eodem auctore loquatur Athen. amplius est quærendum

Digitized by Google

Veniamus ad alia. l. 23. Quamuis veterem lectionẽ retinuerimus, & ὁ μὴ τοῖς Ἀτθικιστοῖς excusum sit, tamen melius est legere Ἀτθικισμοῖς, vt infra voce Θύσιον, in qua plura vide de differentia quæ constituẽda est inter Ἀτθικοὺς & Ἀτθικισμοὺς, cum Attici scilicet vel Athenienses apud veteres laudantur, vel Atticismi.

Pag. 45. l. 3. Hæc vera sedes est vocis Ἀργαῖος, & Theopompi è rerum Philippicarum primo, verba ita restituenda ex manu exaratis, τὸν Ἀχέλεων καλοῦσι, non vt præcedentes editiones Ἀχέλεων, ἢ Ἀργαῖον, καὶ Παυσανίαν. Porro de hoc Argæo præter Demosthenem in orat. contra Aristocratem, Libanius verba fecit ὁ παρεσθωτικὸς πρὸς Ἰουλιανόν, quem nunc primum edidit doctissimus Federicus Morellus, διεξῆλθεν αὖ, inquit, ἢ περὶ Φιλίππου, τοῦ Ἀμύντου, ἢ περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου, ὧν ὁ μὲν Ἀθηναίων τὸν Ἀργαῖον κατηγόρων κεφαλικὰς ὥσπερ ἐχθροῦς ἀπέπεμψεν.

Pag. 45. l. 9. Cum primum in hunc locum incidi, imperitia & oscitantia Typographorum male excusum fuisse Ἀργουσα pro Ἀργουρα statim mihi persuasi, sed postquam de luculenta eius enarratione cogitare cœpi, inueni veterem hunc esse errorem, & quem membranæ ipsæ retinuerunt, imò & auctoris nostri Simia Suidas. Argura (Ἀργουρα enim cũ Demosthene, Stephano, & aliis legendum est.) Eubœæ ciuitas est in Chalcidice, teste Aristotele Chalcidensi in volumine quod de Eubœa confecerat, ὡς Ἀριστοτέλης ὁ Χαλκιδὰς ἐν τῷ περὶ Εὐβοίας (ait Harpocration.) Quis Aristoteles ille qui manus &

Digitized by Google

oculos Diogenis Laërtij, Stephani, Athenæi, & huiusmodi Heroum effugit? adeóne infelix, & parum cognitus, vt non meruerit quendam locum sibi vindicare in diuinis eorum scriptis? Nullum inueni antiquorum, qui de hoc Aristotele Chalcidensi scriptis quædam mandauerit, Soli, ni me fallit memoria, Apollonij Rhodij enarratores Theo, Sophocles, Tarræus, eius tanquam in transcursu meminerunt, quo loco ita commentantur ad Argonautica, Σαίδας καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίαν περιεργαμματωμένοι, (de Aristotele enim Chalcidensi intelligenda illa verba.) Sed quid faciemus Vlpiano vetere Demosthenis interprete, qui ad hæc Midianæ ἐπ' Ἀγοράζῃ ὀχούμενος, non Ἀργύρας cum Harpocratione, & fæce interpretum, vt ille loquitur, legendum esse putauit, sed Ἀργυρᾶς? Itaut secundum eum ex verbis Demosthenis hic sensus sit eliciendus, Midiam vsum esse cathedra argentea, ad mollitiem & eius lasciuiam arguendam & aperiendam, non cathedra ex Argura Eubœæ ciuitate sibi comparata, quomodo vulgus existimabat. Verba illius digna relata sunt. Εἶθ', inquit, ἵνα μὴ ἀπιστήσῃ, τί οὖν εἰ καθεδεῖς, ἐχρήσατο ταύτῃ τῇ καθέδρᾳ, πεποίηκεν Ἀργυρᾶς, ὃ μὲν ἠργυρῶσθαι τὴν καθέδραν, δεῖγμα τῆς ὑποκειμένης, καὶ ἀπιστοῦντος, καὶ ἀπευφαίνοντος τοῦτο τὸ εἶδος, ὃ δὲ καὶ ἐξ Εὐβοίας, ὅτι μὴ εἰώθασιν αἱ Ἀθηναίων γυναῖκες ἐργάζεσθαι, ἀλλὰς ἐξ Εὐβοίας ὠνήσατο. ἢ ὃ δημώδης, scriptura scilicet aut lectio vulgaris, ἐξ Ἀργύρας ἔχει, ἀπὸ τόπου τῆς Εὐβοίας, ἀλλὰ τὰ ἑξῆς δηλοῖ, ὅτι μαλακίαν αὐτῷ καὶ τρυφὴν ὀνειδίζει, Χαλκίδας λέγων, καὶ ἱμάτια τρυφερά, καὶ σκυθρὸν ὑποκρίνεσθαι

πρὸς ἀνεμιδίου βίον. Quæ profecto veriſſima & acutiſſima ſunt, & vulgarem aliam lectionem reiiciendam demonſtrant apertiſſime.

Pag. 45. l. 13. 14. 19. Dinarchus in oratione contra Proxenum λαβῆς, ita vulgares omnes editiones & noſtra, ſed melius, quantum reor, exarati manu habent βλαβῆς. quam lectionem etiam amplexus eſt Dionyſ. Halicarnaſſ. Dinarchus inquam in illa oratione vſus erat his vocabulis ἔργειν ἦκεν, vel vt quædá membranæ habent vno verbo ἔργεηκεν. Teſtis Harpocration, cuius verba hoc loco non ita facilia ſunt, vt vnicuique ſtatim patere poſſint, nam amabo te quid omnia illa quæ poſt has voces ἔργειν ἦκεν ſubiunguntur ſibi volunt? præcipuum eius intentum in eo verſatur, vt explicet enodétque gloſſematice quæcumque ex orationibus decem rhetorum haurit, vel difficile, vel incognitum & imperuium: vbinam quæſo horum verborum ἔργειν ἦκεν gloſſa eſt, vbi enarratio? Quid denique ex his colligi poteſt, quo Dinarchi illa verba clariora & faciliora reddantur? Scio quid magni viri, & quos nihil in literis fugit, ad hæc reſponſi daturi ſint, abſit etiam vt diuinas illas mentes in his terreſtribus immorari credamus, eorum qui nectare & ambroſia ſaturantur, guſtus & appetitus vix poteſt mortalibus his cibis irritari aut prouocari. Non res nobis cum illis Heroibus, cum candido & æquo lectore agimus, & ab eo familiariter quærimus vtrum poſtquam hæc legerit, videat quid concludere velit auctor noſter. Non dubito, dummodo doctus po-

Digitized by Google

tius esse quàm videri malit contra huius seculi mores, quin syncere fassurus sit se in verbis quidem aliquid videre, at in mente aut intento plane nihil. Non operam igitur aut oleum perdidisse videbimur, si horum sacrorum adyta & penetralia reserare tentemus, in eorum gratiam qui nondum in ea fuere admissi. Duæ erant antiquitus apud Athenienses γραμματιδίων species, & quibusdam tantum vtebantur ad scribendum, aliis vero, ad argentum recondendum & reponendum, quæ etiam Κιβώτια vocabantur, id est arculæ, seu cistæ, fisci, vnde fiscus nomen accepit. Neoterici eos fiscos, aut illa γραμματίδια ἀργυροθήκας dixere, Dinarchus diuisis vocibus, ἀργυρίδας θήκας, ergo hic ἀργυρὶς θήκη reconditorium argenti est, sine γραμματεῖον ἀργύριον, quod Βοιωτικὸν καὶ κοῖλον vocabant. Simpliciter aliquando dicebatur ἀργύριον. Hesych. ἀργύριον, γραμματεῖον ὃ καὶ Βοιωτικὸν, καὶ κοῖλον λέγεται. Rursus, ἀργυροθήκη, ὃ ἀργύριον γραμματεῖον. Pollux lib. 4. cap. 2. Βοιώτιον vocat, γραμματεῖον δ', inquit, ὃ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ὃ ὦ ἀργύριον ἀπέκειτο, ὃ καὶ γραμματεῖον Βοιώτιον ἐκάλουν, οἱ δὲ νεώτεροι αὐτὸ καὶ ἀργυροθήκην ὠνόμαζον. Sed hic nos antequam in Hesychij verba incidissemus, pro Βοιώτιον reponere Κιβώτιον tentabamus moti auctoritate Harpocrationis, qui γραμματίδια illa in quibus argentum reponebatur, vocata etiam fuisse Κιβώτια refert. Miror quomodo plura esse huiusmodi γραμματίδια dixerit, cum alij omnes auctores ad vnum, apud Atticos vnicum tantum fuisse docere videantur.

Pag.

Digitized by Google

Pag. 46. l. 5. Lysias in oratione πρὸς Λεπτίνην, hæc est vetus lectio quam retinuimus, πρὸς Ελπίνην habent manuscripti, vtrum melius non iam inquirimus, imò vero de Ardetto pauca monemus. Ardettus, (qui ab heroe antiquissimo, ὃς Ἀθηναίοις πρῶτος ἐξώρκισεν, sic legendum non vt male hactenus excusum est in veteribus editionibus & nostra ἐξάρεισεν. primus enim hic Ardettus populum seditionibus, & inimicitiis ac dissidiis plenum ad concordiæ iusiurandum adegit,) locus Athenis erat ὑπὸ τὸ ςάδιον πρὸς τῷ δήμῳ, τῷ ὑπὲρ θεῶν Ἀργείων, vt ait Harpocration, at vt Pollux Ειλισσοῦ πλησίον, vnde forte apud Hesychium est restituendum & legendum, πρὸς δὲ τῷ Ειλισσῷ, nam hodie Ιλισσὸν excusum est, ἐγγὺς τοῦ Παναθηναϊκοῦ ςαδίου, ἐν ᾧ τοὺς ὅρκους ἐποιοῦντο, male etiam in excusis legitur οἴκους. Eo in loco iurabant Athenienses vna omnes iuramentũ Heliasticum, cuius iurisiurandi formula integre cõcepta est in orat. Demosth. aduersus Timocrat. Vlpianus multa ad illa verba τῶν ὀμωμοκότων Ηλιαστικὸν ὅρκον. Pollux lib. 8. cap. 10. forum quoddam fuisse quod vocabatur Ardettus manifeste testatus est, in quo Apollinem Patroum, Cererem, & Iouem regẽ iurabant. Iudicum vero iusiurandum hoc erat, iudicaturos se de illis rebus, de quibus leges essent, secundum easdem: de quibus autem nullæ forent, se iustissimas laturos sententias. Cum vero simul etiã iurabant partes, idest illi qui iudicia experiebantur, omne illud ἀμφιορκία dicebatur. Sic intelligenda sunt hæc Pollucis ὀμοσάντων δ' καὶ διαξομόσων ὃ πολὺ

Digitized by Google

ἐκαλεῖτο ἀμφιορκία, quæ ab inepto interprete non fuere percepta.

Pag. 46. l. 15. Non Αρθμιος, sed Αείθμιος constanter retinuerunt manu exarati, vt & infra voce ἄπτ-μος, vbi forte de eodem hoc Arthmio mentio, verum præter auctoritatem omnium excusorum, qui huic vulgari lectioni fauent, accedunt præterea Demosthenis codices, in quibus Αρθμιος semper scriptum inuenitur. Vide Philippic. orationes.

Pag. 46. l. 17. Aribarzanes quidam dicunt, alij Ariobarzanes. Suidas vtrumque habet. Cæterum voces omnes quæ leguntur ab Ἐργαῖς vsque ad Αεισίων, à nobis in ordinem natiuum & alphabeticum redactæ sunt, cum antea confusè & ἀτάκτως legerentur, hoc facile deprehendent illi qui veteribus editionibus potientur.

Pag. 46. l. 22. Vt Aristylla apud Græcos, ita & Aristyllus proprium viri nomen. Aristylla Aristogitonis soror. Hesych. de Aristyllo, Αείστυλλος, ὄνομα, supple κύριον, viri proprium nomen: supra monuimus hæc indiscriminatim & promiscue apud Grãmaticos poni, ὄνομα solum, vel κύριον solum, vt Latinorum proprium nomen designent. Porro Hesychij verba de Aristyllo poëta obscœno & αἰσχρουργᾷ intelligenda sunt. Vide Aristoph. in Pluto, Cócionantibus, & eius enarratorem.

Pag. 46. l. vlt. pag. 47. l. 1. & 3. Suidas hoc loco insigni confusione liberandus est, & vna explicandus. Aristæus, Aristeus & Aristion diuersa procul dubio nomĩna, nec ea illa mouere debent, Αεισ-δὲ

δὲ Αειστέως, ἢ Αειστίων ὡσαύτως, nam horum verborum hic genuinus & germanus ſenſus eſt, voces illæ Ariſteus, Ariſtæus & Ariſtion nomina propria ſunt, virorum, ideóque Harpocration de Ariſteo, ait ὄνομα καὶ τοῦτο κύριον, quia iam de Arthmio loquutus erat. Ariſtion hic ſiue Ariſteon (habet enim Suidas Αειστίων.) Samius aut Platæenſis, Demoſthenis ſocius ex Myracillio, ab eo miſſus eſt ad Hephæſtionem. Ηφαιστίωνα enim legendum non Υφαιστίωνα, (vt male veteres editiones & noſtra,) fœderis paciſcendi gratia, Marſya teſte. At inquiet πολυπραγμων quis, cur in locum Hylli qui hoc loco laudari videbatur, ſucceſſit Diyllus? cui dum facio ſatis, vna de Diyllo quædam moneo, male ante hanc noſtram editionem hic legebatur ὡς δ' ὕλλος, nullus enim Hyllus auctor Græcus, Hyllus quidem apud Macrobium quidam Romanus ſcriptor, at ex Græcis neminem inueni qui Hyllus vocaretur, ſcriptorem dico, Heroes ſiquidem Hyllos Herculis, & Melites Ægæi fluuij filiæ, vel Herculis & Deianiræ filios agnoſco. Nec me latet apud Stephani mutilatorem voce Αἰθιόπιον hæc legi, Χωρίον Λυδίας πρὸς Υλλῳ πλησίον τοῦ Ευρίππου, ſed non auctor hic Hyllus eſt, imò potius fluuius aut pars quædam Lydiæ ſic vocata. Scriptoris Græci verum nomen eſt Diyllus quod me docuit eruditiſſimus Caſaubonus in notis ad Diogen. Laert. ex Diod. Sicul. Plutarcho, & aliis. Audi Diod. lib. 16. Δίυλλος ὁ Αθηναῖος ἤρξατο τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς ἱερουλκίας, καὶ γέγραφε βίβλους εἴκοσι ἓξ ἑπτὰ, συμπεριλαβὼν πάσας τὰς ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις γενο-

Digitized by Google

μῶας παροξύνει, περὶ τὴν τῶν Ελλάδα, καὶ Σικελίαν. Huius Diylli sympoſiaca apud Athenæum laudari videntur, ſed Δίδυμος illic legendum iamdiu monuit idem Caſaubonus in notis ad Diogen. Laert. in Lycone, (Sympoſiacorum enim legitimus parens Didymus. Diog. Laërt. Etymol. & innumeris aliis id referentibus,) quod nouiſſime repetere non dedignatus eſt in notis ſuis ad Heſych. Illuſtr. Ioânes Meurſius vir non ſummæ ſolum eruditionis, ſed & ſummi & indefeſſi laboris.

Pag. 47. l. 6. 10. Vide quæ obſeruamus infra verbo διατιθέναι. De Cratino autem, & eius dramate, quod ψηφίσματα vocabatur, en tibi quæ ſupra verbo ἀώροις polliciti ſumus. Diximus aliquando nos hoc loci putaſſe reſtituendum, καὶ Κρατέρῳ ἐν τοῖς ψηφίσμασιν, quod Craterus ille Macedo Decretorum volumina collegiſſet, vt Lyſias ψηφίσματα ſcripſerat, quæ apud Pollucem lib. 7. cap. 2. laudatur, τῆς δὲ εἰσωνίας εἴρηκεν ἐν τῷ περὶ ἀσωνδηποιοῦ, ἐν ᾧ τοῖς Αττικοῖς ψηφίσμασι, ἃ τοῖς ξένοις δῆτά τι μέγα ἐγκάφετο, ἔστιν δίρρῃ εἶναι αὐτῷ καὶ οἰκέτῃ ὤνιον. (Hodie in Gallia nos huiuſmodi homines è triuio vocamus *Collecteurs d'Arreſts*, ad quorum nugas, & ſomnia excudenda, & typis mandanda, diuina hæc excudendi ars potius inuenta videtur, quàm ad ſerias & non ita futiles doctorum virorum lucubrationes poſteris imperitiam ſequioris huius ſeculi hominum miraturis, & typographorum auaritiam contempturis relinquendas.) Sed non male Κρατίνῳ etiã poſſe legi coniecimus deinde, quod Cratinus Comicus

Digitized by Google

drama forte compoſuerit quod vocabatur ψηφίσματα. Nullum adhuc antiquorum inueni, qui eius meminerit, ſed quid prohibet Ψηφίσματα illum cõpoſuiſſe, qui Νόμους & Νέμεσιν docuerit? Νόμοι eius apud Pollucem lib. 6. cap. 10. & lib. 7. cap. 22. apud Athen. lib. 11. & Ariſtoph. interpretem ad Equit. laudantur. Cratinorum vnus veteris comœdiæ auctor, qui teſte Suida dramata tantum viginti & vnum docuerat, è quibus νόμοι & νέμεσις apud Athen. & alios auctores laudantur: fortè inter ea recenſendum & iſtud quod ψηφίσματα nuncupabatur. Alter iunior qui Omphalé, & alia dramata quæ apud Polluc. & Athen. laudantur cõpoſuerat. Sed ex re tam incerta quid quæſo certi proferri poſſit? Vſus & continua lectio rerum optima magiſtra hæc nos tantum docere poſſunt.

Pag. 47. l. 15. & 17. De Arcturo, Arctophylace, qui & Bootes dictus eſt, vide quæ animaduertit Scaliger ὁ πολύς ad Manilium. Erotianus optime de eo & conuenienter. Ἀρκτοφύλαξ, οὗ τινες Ἀρκτοφύλακα παραγράφουσιν, ἔδει γὰρ οἱ φύλακες καλεῖσθαι. ἔστι δὲ ὁ λαμπρὸς ἀστὴρ ἐν τῇ ζώνῃ τοῦ Βοώτου κείμενος. Harpocration ὑπὸ τὴν ζώνην, quod paulo diuerſum eſt, aliud ſiquidem eſt in Zona cuiuſdam aſtri eſſe, aliud ſub Zona eiuſdem. Sed hæc ad Aſtrologos pertinent, in quorum meſſem nos falcem noſtram non iniicimus.

Pag. 47. l. 22, Inepte & inſulſe præcedentes editiones quæ ab his verbis leguntur ἄρκτος λέγεται vſq. ad finem, ab hac voce Ἀρκτοῦρος diuulſa & ſeparata

Digitized by Google

habebant, nos primi omnia coniunximus & colligauimus hoc loco, & aliis innumeris eiusdem generis, vt apparebit.

Pag. 48. l. 2. Alij Harmostæ qui à Lacedęmoniis in subactas & subiugatas vrbes mittebantur, de quibus Eratosthenes in libro quem confecerat de bonis & malis, & Demosth. orat. pro Ctesiph. Alij illi qui ab eisdem Lacedæmoniis turbato & confuso Reipublicæ statu elęgi ac constitui solebant, ad abigendos & expellendos tumultus omnes publicos & priuatas ciuium seditiones. Hi Harmostæ à Thessalis ἄρχοι vocabantur, tantáque pollebant auctoritate & potentia, vt Regum & Tyrannorum instar regnarent. Refert Dionys. Halicarnass. ita à Lacedæmoniis vocatos fuisse, quod eos veriti essent reges, aut tyrannos vocare, speciosum nomen Ἁρμοστὴς, & populo magis gratum quam Regis aut Tyranni. Lusit eruditissime & acutissime in nomine Ἁρμοστῶν, Aristides orat. εἰς Ῥώμην, ἐμπίπλατο ὑπ' ἀλαζονείας, inquit, τῶν Ἁρμοστῶν ἐκπεπόντων, ἃ τὰ ἀνάρμοστα καὶ οὐχ ὑπὸ τοῦνομα ἐγκαταδύντων τε καὶ ἐχόντων τὰς πόλεις, quibus optime Harmostarum munia & officia depinguntur, eorum scilicet, quos in subiugatas ciuitates mittebãt. Nam alij qui creabantur exorto populari tumultu & seditione, longe diuersi erant, vt apud Romanos Triumuiri Reipublicæ constituendæ, de quibus Sueton. in Oct. Aug. à Decemuiris qui in ciuitates redactas in ditionem mittebãtur vt eis præessent. Harmostæ apud Lacedæmonios qui deuictis & subiectis ciuitatibus præficie-

Digitized by Google

bantur, Decemuiris Romanorum recte comparari possunt: Vt Ἐπισκόποις siue Φύλαξι Athenienſium, de quibus elegantissime Theophrastus in primo πολιτικῶν ὡσὲ ἐκ τοῦ καιροῦ. πολλῷ γὲ κάλλιον κατὰ γε τὸν τῦ ὀνόματος ἦσιν, ὡς οἱ Λάκωνες Ἁρμοσταὶ φάσκοντες εἰς τὰς πόλεις πέμπειν· οὐκ Ἐπισκόπους οὐδὲ Φύλακας ὡς Ἀθηναῖοι. Triumuiris vero & Dictatoribus Reipublicæ constituendæ, alij Harmostæ in ciuili tumultu summa præditi auctoritate. Vsurpari autem postea cœpit hoc nomen ab auctoribus non tantum cum de Lacedæmoniis egerunt, à quibus originem habuit, sed & cum de aliis populis, quibus moris fuit etiã in subiugatas & debellatas vrbes præfectos, & præsides mittere & delegare. Quomodo Franci in Italiã. vnde Agath. lib. 1. & 4. Φράγγων Ἁρμοσταὶ dixit. principes nostri hodie nõ Ἁρμοστὰς vtuntur, sed Viceregibus, quos *Viceroys* vocant, qui non tantũ vt veteres illi Harmostæ & magistratus, ad regendas vrbes subditas & redactas in potestatem Regum nostrorum mittuntur, sed & integras prouincias & regna. vide infra δεκαδαρχία & τετραρχία.

Pag. 48. l. 6. Poteramus hic veterem lectionem seruare, sed non male meo quidem iudicio Codex Vaticanus habuit, οἱ ἀφ' τῆς ὑφῆς τῦ πέπλυ ἤρχοντο, (inepti Typographi ἦρχοντο excudere cum circumflexo in antepenultima, benignus lector crassos hos & pueriles errores condonare, & abstergere debet inter legendum, nemo enim tam oculatus, quem leuia quædam & Typographica errata non effugiant.) Etymologici auctor & Lexicon vetus

Digitized by Google

Henrici Stephani lectionem Cod. Vaticani confirmant, hos consule & Suidam v. Χρίωφορφι, & Χρηφοεία. Henricus Stephanus multa ad hanc vocem In thesauro congessit: adi etiam ad illum.

Pag. 48. l. 12. & 18. Artemisiæ duæ Caria oriundæ & Reginæ, prima vixit κατὰ Περσικὰ, vt ait Harpocration, & ex eo Suidas, & filia fuit Damidis de qua loquitur Herodotus. Altera de qua Demosthenes in oratione de Rhodiorum libertate, filia fuit Hecatomni. Hinc intelligenda quæ leguntur verbo Ἑκάτομνος infra, de eo nos illic plura dicemus vt & verbo Ὑπίσαθμος. Aduerte autem hanc Artemisiam Mausoli & sororem & coniugem fuisse: vnde coniicere licet in Caria coniunctionem hanc non fuisse illicitam, quam tamen Romanæ leges tantopere sunt exosæ.

Pag. 48. l. vlt. Ἀρτεμίσιον cum promontorium Euboeæ significat, Ἀρταμίτιον, vel Ἀρτεμίτιον vocari potest. Philistus Ἀρτεμίτιον dixit. Aristophanes Lysistrata Ἀρταμίτιον.

Οὐκ οἶ μὰ τὸν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ
Πεύκροον ἡίκελοι.

Pag. 49. l. 4. Præcedentes editiones Ἀρίβας habebant, quam lectionem Suidas ipse retinuit, sed melius nos scripsimus Ἀρύμβας, vt optime apud Demosthenem Olynth. prima.

Pag. 49. l. 4. Pro ἀναξιοῦν restituimus nos ἀξιοῦν, vt recte omnes manu exarati habuere & Suidas, ἀναξιοῦν contrarium est τῷ ἀξιοῦν, hoc dignari, illud dedignari significat. De quibuslibet autem electio-

electionibus ἀρχαιρεσιάζειν dici potest, tam principum, quàm magistratuum. Hoc loco ἀρχαιρεσιάζειν est in comitiis seipsum dignari eligere magistratū, quo sensu hoc verbo vsus erat Dinarchus in orat. contra Polyeuctum, nam κατὰ Πολυεύκτου supplendum hic est. Plutarchus de fluminibus in Tanaï, dum de principis cuiusdam electione agit, vtitur hac voce ἀρχαιρεσίαι. ὅταν, inquit, δ' ἀποθάνῃ βασιλεύς, ἀρχαιρεσίας ποιοῦσι τῶν ποταμῶν πλησίον, idest comitia calant, vt veteres loquerentur.

Pag. 50. l. 1. & 2. Vltimam hanc vocis ἀρχαίως significationē attingo, quæ sane notatu dignissima est. Ait Harpocration Demosthenem in Philippicis ἀρχαίως dixisse pro ἁπλῶς, & ita loquutum esse, οὕτω δ' ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς, sic legendum non πολιτικῶν, quem errorem retinuit Typographus ex veteribus editionibus. ἀρχαίως, idest simpliciter ἁπλῶς, antiqua fide. Græci ἀρχαίους eos dixere quos Latini antiquos, idest rudes & simplices homines. Cicero lib. 9. epist. ad Attic. epist. cū dedissem ad te literas, *Vide quam sim antiquorum hominum*, idest ἀρχαίων, vno verbo ἁπλῶν. Simplices enim eosdem etiam vocant Latini, vnde apud eundem Ciceronem, *Simplex homo*, purus, candidus & syncerus est, & simplices anni, idest rudes, quales in pueritia, vt apud Martial. lib. 10. *simplicibus dilectus ab annis*, hoc est à pueritia. Contrarium duplex significat, nam apud Horatium pro fallaci & vafro ponitur, *Et cursus duplicis per mare Vlissæi*, id est astuti & fallacis. Aduerte autem quomodo Græ-

* Phalere 9 p. 92 /

Digitized by Google

corum ἀρχαῖα, & Latinorum ſimplicia opponantur, & tamen eadem ferme ſignificent. Simplicia de pueris proprie, ἀρχαῖα de ſenibus, pueri & ſenes iidem quoad ſimplicitatem. Sed ἀρχαῖοι non ideo ſenes, imò ſimplices adinſtar antiquorum illorum, quorum fides tantopere laudatur, vt locum prouerbio dederit. Antiqua fides, ideſt proba & candida, qualis veterum Germanorum, teſte Cornelio Tacito.

Pag. 50. l. 3. 4. 5. Cautè, vt opinor, & cum magno iudicio retulit hoc loci auctor noſter ex Sophocle in Elegiis, apophtegma hoc eſſe Solonis, vel potius ex Ariſtotele & Theophraſto in libris de parœmiis, Biantis. nam apophtegmatis ſpeciem præ ſe ferunt hæc verba, potius quàm parœmiæ. Quæ autem differentia ſit inter apophtegma & parœmiam iam non inquirimus, imò ſimpliciter monemus à quibuſdam veterum parœmiace, ab aliis apophtegmatice hæc accepta fuiſſe. Acutiſſime & appoſitiſſime Plutarchus ὁ πολιτικὸς ἀπόφθεγμα, Epaminondam, cum eum Thebani inuidia ducti, & contumeliæ faciendæ gratia Telearcham creaſſent, dixiſſe refert, οὐ μόνον ἀρχὴ ὕδωρ δείκνυσιν, ἀλλὰ καὶ ἀρχὴ ἀνήρ. Vetus dictum erat, magiſtratum hominem demonſtrare, quod ita inuerſum fuit à præclariſſimo & inuictiſſimo illo Heroe, & hominem Magiſtratum. Telearcharum enim dignitas ab initio infima & abiecta erat, cum ſtercorum ſolum ex angiportis eiiciendorum, & aquarum deriuandarum curam haberent, at poſtquam Epaminondas

Digitized by Google

hoc munere functus est, & Telearcha fuit, ad maximam euecta est maiestatem. Vnde non solum magistratus hominem, sed & homo magistratum demonstrat, Galli *la charge ne monstre pas seulement quel est l'homme, mais l'homme quelle est la charge.* Ita vetus ille vetus dictum inuertebat, consulendi sunt parœmiographi, ne multa hic cogamur repetere. Sed ne abeamus hinc, quin prius quæ supersunt & explicatione indigent illustrauerimus, ecce Demosthenes in proœmiis publicis, Sophocles in Elegiis, Theophrastus & Aristoteles in libris de prouerbiis laudantur. Quod ad proœmia Demosthenis attinet, supra in antelegio notarum multa scitu digna retulimus: De Sophoclis Elegiis hæc habe, Sophocles hic Aristonis filius est τῦ πρεσβυτέρου Σοφοκλέους υἱωνός, de quo Suidas erudite, ἔγραψε δ' καὶ ἐλεγείας in numero plurali, quia alter erat Sophocles Sophili filius Colonensis, Tragicus Athenienſis, qui vnicã tantum Elegiam composuerat, Suidas ἔγραψε ἐλεγείδιόν τι καὶ παιᾶνα, καὶ λόγον κῆ λογάδην, vnde cum apud auctores, vt apud Erotianum verbo χάειπες, Σοφοκλῆς ὁ Ελεγείᾳ laudatur, de Sophocle Sophili filio qui Elegiam tantum vnam composuerat, hæc intelligenda sunt. Porro Aristotelem & Theophrastum Philosophorum principes prouerbiorũ volumina contexuisse certissimũ est, vel vno Diogene Laërtio luculentissimo teste, & parœmiographis ferme omnibus. Quod licet auctoritate indigeret, satis aperte tamẽ pateret, vel ex flagitiosi illius Cephisodoti Isocratis discipuli libris, quos contra

Digitized by Google

Aristotelem scripserat, in quibus ei obtrectabat, quasi operæpretium non feciſſet cum prouerbia collegerat. Athen. lib. 2. de hoc Cephisodoto. Ὅτι μῶ τὰ φιλοσόφω ὑ ποιήσαντι λόγου ἄξιον ὃ παροιμίας ἀριθμοῦσι. Notum Aristotelis de Isocrate dictũ, quod vulgo referunt inter parœmias, αἰαξὸν σιωπᾷν, Ισοκράτη δ' ἐᾶν λέγειν. Præbuit hoc forte occasionem Cephisodoto eius discipulo oblatrandi & obtrectandi.

Pag. 50. l. 8. Verba hæc ἄλλη παροιμία, manifeste innuunt prouerbium quoddam superius allatum fuisse: atqui de hoc dicto ἀρχὴ ἀνδρα δείκνυσιν actum est, ergo ex sententia auctoris nostri & parœmia sunt hæc, & apophtegma. Quæ tamen non sunt eadem, quicquid enim apophtegma est prouerbium non est. Consule parœmiographos Græcos. Quidam libri hic λαῶν, alij λαίων habent. Suidas λαῶν retinuit in hac parœmia, quam diligentius explicauimus cum aliis omnibus quas retulit in hoc opere Harpocration, in cap. 19. lib. 4. lectionum nostrarum.

Pag. 50. l. 12. 13. Lysias ὁ τὰς κατ' Αὐτολύκου, καὶ Πυθέου ξενίας. Ita concepimus huius orationis epigraphem, (peruerse ante legebatur Αὐτολύκου καὶ Πυθέου.) Eodem modo Dinarchus orationem composuerat quæ inscribebatur κατὰ Πυθέου ξενίας vt appareret ex innumeris huius auctoris locis, & Stephani mutilatore, v. Αἴγινα, sed illic hodie inepte legitur κατὰ Πυθέου, restituendum est Πυθέου, vt alias diligentius docebimus. vnde etiam hoc loco tentabamus

Digitized by Google

nos reponere, Λυσίας ὁ τὸν κατ' Αὐτοκλέους, Δείναρχος δὲ Πυθέου, ξενίας, nam vere Dinarchus contra Pytheam orationem habuerat, quæ ξενίας inscribebatur. vtrum Lysias etiam contra eumdem Pytheam, an contra alium orauerit plane ignoro, nisi hic vnicus locus aliquid super ea re constituendi ansam præbere possit. Cæterum Peloponnesiacum bellũ, cuius præcipuam causatricem Aspasiam fuisse docuerant Duris Samius & Theophrastus quarto politicorum, vt testatus est Harpocration voce Ἀσπασία, in duas diuiditur apud auctores partes, prima quæ constat decem annis Ἀρχιδάμιος πόλεμος vocatur, (male in textu impuri Typographi Ἀρχιδάμιος excudere) ἀπὸ τῆς ἐμβολῆς Ὃν Ἀρχίδαμος εἰς τὴν Ἀττικὴν, ex auctoritate Thucyd. Ephori & Anaximenis. vltima pars dicta est Δεκελεικὸς πόλεμος. vide quæ ad hanc vocem infra dicemus.

Pag. 50. l. 10. 20. Σημεῖα non tantum indicia & argumenta sunt, (quomodo apud Antipontem ὁ τῇ τύχῃ, quo loci ea sic separauerat & distinxerat à τεκμηρίοις. Τὰ παρορώμενα σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δ' ὁμολογούμενα τεκμηρίοις,) sed & signacula & sigilli, vnde locus vbi moneta cuditur, quem proprie ἀργυροκοπεῖον vocant, σημαντήριον dictus fuit à quibusdam, vt nos supra docuit auctor noster. Itali eumdem locũ aptissime vocant *la Zeca*. Sed de his plura forte addemus infra voce σημεῖα. In fine, epigraphe orationis quam contra Antium confecerat Hyperides, restituta est hoc modo, κατ' Ἀντίου, male coniunctim & vno verbo ante excusum erat κατωτίου. Sæpius

Digitized by Google

hæc eadem oratio apud hunc auctorem laudatur.

Pag. 50. l. 23. & pag. 51. l. 10. 11. Illustris est hic locus, vel ex eo solo, quod magnum Casaubonum literarum facile principem diu habuerit exercitum. Ille in addendis ad cap. 9. lib. 13. animaduers. in Athen. pag. 648. æstuat multum & laborat in explicandis his verbis auctoris nostri: Ἀσπασία, Λυσίας ἐν τῷ τοῦ Αἰσχίνου Σωκρατικὸν Ἀφαλεγόμενος ὑπογραφομένῳ Ἀσπασίᾳ, & quia nunquam potuit odorari nec venari interpunctionem quæ hic desiderabatur, non assecutus est, nec collimauit ad veram sensus διοχίδα, imò τὰ κύκλῳ ἔλεξε, & circa orbem tantum moratus est. Duplici igitur vsus est coniectura vir ille præstantissimus, vt hunc locum interpretaretur, primo pro Ἀφαλεγόμενος restituere tentauit Ἀφαλόγῳ, & hæc ita vertenda censuit, *Lysias in dialogo inscripto Aspasia quem fecit contra Aeschinem Socraticum.* Secundo quia dialogi, qui Aspasia inscribebatur legitimus parens Æschines Socraticus erat, ex Diogen. Laërtio, & aliis: Aliquid in his deesse pronunciauit, & forte hunc sensum elici posse ex verbis Harpocrationis coniecit. *Lysias in oratione contra Aeschinem Socraticum, differens de dialogo Aeschinis inscripto Aspasia.* Ita nos eruditissimi viri verba ambigua, & mentem vacillantem collegimus. Tu vero audi quid nos dicturi simus, & post talem Heroa pronunciaturi in his tenebris. Sola interpunctio omnes dissipat tenebras quæ hanc lucem inuaserant, nos post vocem Σωκρατικὸν, punctum restituimus, & hæc omnia ita enodanda & explicanda

Digitized by Google

censuimus. *Aspasia. Lysias in oratione contra Aeschinem Socraticum, Aeschines Socraticus in dialogo inscripto Aspasia.* Supple meminerunt huius Aspasiæ, nam ob id conuocat in testes hos duos auctores Harpocration, nimirum vt ostendat, eos de hac Aspasia loquutos esse in operibus quæ laudat. Ceterum vocem Ἀλεγόμβιος accipiendam esse de Æschine Socratico quis non videt? Infrequens certe & inusitatus est hic scribendi stylus, sed elegans tamen & præcisus & Laconicus: Ἀλεγόμβιος ὁ τὴν γραφομβύφ Ἀσπασία, idest auctor dialogorum, Æschines Socraticus scilicet, qui dialogos composuerat, in eo qui inscribebatur Aspasia. Hæc mēs, hic sensus, hæc vera interpretatio intricati illius & difficilis loci, in quo tantopere sudauerat excelsa illa & diuina mens Casauboni. Quò etiam nos manu ducunt quæ sequuntur μεμνηβόεσι δ' αὐτῆς πολλάκις καὶ οἱ ἄλλοι Σωκρατικοί. Ex quibus optime colligitur Socraticum quemdam in præcedentibus fuisse laudatum. Quis autem Socraticus ille nisi Æschines dialogorum auctor, de quo Diogen. Laertius multa retulit in Æschine? Philostratus in epistola quam ad Iuliam Augustam scribit de eodem ita loquitur. λέγεται γὰρ Ἀσπασία ἡ Μιλησία πρὸς τῷ Περικλέους γλώττῃ καὶ τὸν Γοργίαν ἥξαι. & paulò post: καὶ Αἰσχίνης δὲ ὁ ἀπὸ τῆς Σωκράτους, ὑφ' οὗ σοφὸν ἐπαιδεύθης ὡς οὐκ ἀφανῶς τοὺς Ἀλκιβιάδας καὶ Καλλίας. Præter dialogos autem qui à Suida citantur, & Diogen. Laertio & Photio, qui septem numero sunt, & inter quos Aspasia non vltimum locum obtinet: Orationem eum de Thar-

Digitized by Google

gelia compoſuiſſe teſtatur idem Philoſtratus quem eodem loco vide, vt & infra voce Ἐπίσκοπος quæ de Politicis Theophraſti diligenter pertractabimus.

Pag. 51. l. 19. Adiectiua hæc ἀξιαθμητότατον, & quod ſequitur paulò poſt ἀξιωθητότατον, voces ſunt grandiloquentiæ, & pertinent ad ſublime dicendi genus, vide Longinum περὶ ὕψους.

Pag. 51. l. 22. & pag. 53. l. 3. Agri olim & poſſeſſiones omnes, vt & domicilia ſi ære alieno obſtricta eſſent, ὅρεσι ſignari ſolebant à creditoribus. Qui ὅρεσι vt plurimum λίθος erant, aut στήλη quædam indicans locum, in quo ſita erat ſignatum & creditori ſubiectum eſſe, teſte Polluce lib. 3. cap. 9. aut vt nos docet Harpocration hac voce, & infra in ὅρεσι, literæ ſimpliciter erant illi ὅρεσι, vel ſcripturæ quæ indicabant loca quibus adhærebant obligata eſſe, & à creditoribus ſignata. vnde ἐστῆχθαι ὃ χωρίον dicebant, cum locus ſignatus erat, vel ἀνεστηλῶσθαι χωρίον. Nos Galli hodie dicimus *brandonner*, nam ὅρεσι illi proprie vocantur *des brandons*, & ἀνεστηλῶσθαι χωρίον, *vn lieu brandonné*, cum decretum interpoſitum eſt ob creditorum pecunias. At cum liberum erat ἀνεστηκὸς χωρίον dicebatur, ita nos hoc loci excudendum curauimus, male erat in præcedentibus editionibus ἀνεστὼς. Ita apud Suidam ex hoc loco integra hæc vox reſtituenda eſt, hodie truncate & lacere legitur ἀνε. quæ lacuna non effugit oculos Ioánnis Meurſij, quo viro ſtudioſiorē nullum aut in iuuanda Republica literaria laborioſiorem Batauia habet,

Digitized by Google

habet adi ad cap. 21. lib. 3. Miſcellan. exercit. Et vide quæ dicemus ad vocem ὄρφι. Porro quæ hîc laudatur oratio Lyſiæ contra Æſchinem Socraticũ, ſupra etiá voce Ἀσωσία laudata eſt. Eius epigraphe plenior eſt apud Athenæum lib. 13. quo loco ita infit Ἀλλ' ὄγε Λυσίας ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ λόγῳ πρὸς τοὺς Αἰσχίνου τοῦ Σωκρατικοῦ, χρέους. Vltima hæc vox deeſt omnibus in locis, in quibus apud hunc noſtrum auctorem de ea mentio, quæ tamen prætermittenda non erat.

Pag. 52. l. 9. Athenienſium Ἀγορανόμοι, Thebanorum Telearchæ, Romanorum Ἀγορανόμοι, ſiue patres Ciuitatum, aut curatores Reipublicæ, non valde differunt inter ſe, ſicut nec Athenienſium Ἀγορανόμοι, & Ædiles Romanorum. At Ἀγορανόμοι ab Ἀγορανόμοις diſpares omnino ſunt & diſſimiles, non quoad numerum, ſaltem apud Atheniẽſes, apud eos enim teſte Ariſtotele quinque Agoranomi pro Piræo, & pro vrbe quinque eligi ac conſtitui ſolebãt, quem numerum etiam explebant Ἀγορανόμοι, quinque enim Piræo, quinque verovrbi præficiebantur. ſed quoad munia & officia. Ad Agoranomos proprie cura rerum venalium pertinebat, Harpocration voce Ἀγορανόμοι, ſupra οἱ τὴν πόλιν ἀγοραὶ ὠνια διοικοῦντες ἄρχοντες. Theophraſtus in lib. de legibus, infra verbis τὴν πόλιν ἀγοραὶ ἀψυδεῖν. δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖ τοὺς Ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, καὶ τοῦ ἀψυδεῖν μὴ μόνον τοὺς πωλοῦντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους. Lex enim erat inter Atticas quæ vetabat in foro mentiri, & περὶ ὠνίων maxime lata erat, vnde Ἀγορα-

Digitized by Google

νόμοι rigidissimi & religiosissimi eius obseruatores. Ἀγρονόμοι curam habebant περί τε τῶν αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν, καὶ τῶν κωμῳδῶν, καὶ τῶν τοιούτων. Sed & præterea Ἀγρονόμος ille est, ὁ ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ, vt ait Vlp. ad orat. Demosthenis contra Timocrat. καθαρὰν τὴν πόλιν ἀγρονόμος, ὁ πρὸ ἡμῶν πατήρ, quæ vltima verba valde notanda sunt, multis enim in locis iuris Ἀγρονόμοι patres simpliciter, vel patres ciuitatum vocantur: Vt à Iuliano Antecessore, nouel. 21. §. 2. 79. §. 3. 124. §. 16. Leone Imperatore l. 3. Cod. lib. 10. de his qui sponte mun. pub. suscep. Iustiniano in constit. Græca quæ desideratur in tit. Cod. de Iudæis & Manichæis, in l. hac valitura Cod. eod. in qua pro nec patriæ honorem arripere, patris honorem acute restituit magnus Cuiacius ex Basilicis: adi ad cap. 3. lib. 12. obseruat. vocantur etiam, vt illud obiter moneam, Astynomi aliquando curatores ciuitatis, sic enim Græci ad l. 46. Curatores D. de Dáno infecto, & l. vnic. Cod. de liberat. & solut. debit. ciuit. curatorem Reipublicæ patrem ciuitatis interpretantur, vno verbo Ἀγρονόμον. Ita in l. vltima D. de officio Adsessorum, & toto titulo de administratione rerum ad ciuit. pertinent. D. Curator Reipublicæ pater ciuitatis est, vel Ἀγρονόμος qui logista dicitur ab Imperatore Gordiano in l. 3. Cod. de modo mulctarum quæ à Iud. inflig. *Curator*, inquit, *Reipublicæ qui Græco vocabulo Legista nuncupatur.* quod maxime ponatur supra rationes operum publicorum. Quomodo Athenienſium Λογισταί, de quibus agemus infra hac voce. Hinc tit. Cod. de ratiociniis

operum publicorum, & de patribus ciuitatum, id est de Curatoribus rerumpubl. & Ἀστυνόμοις. Astynomi igitur qui aliquando Curatores Reipubl. aliquando patres ciuitatum dicebantur, non tantum εὐλιπτείδων, aut ψαλτειῶν curam habebant, sed & purgandam ciuitatem ab immunditiis omnibus, morticinis, & exuuiis cæsorum animalium, quæ omnia vox κοπρολόγων importat, curabant, imò curæ eis dabantur ædificia apud Romanos, & viæ reficiendæ, ne quid in eis proiiceretur, vel quis ædificaret, teste Papiniano in lib. singulari Ἀστυνομικῶν. Quãuis autem mulctæ dictionem & adsessores haberent l. vlt. D. de adsessoribus, & l. vnica. D. de via publ. & se quid in ea fact. esse dic. tamen minores magistratus erant, & si verum sit, in l. 3. Cod. de modo mulctarum quæ à Iud. inflig. Curatoré Reipublicæ Ἀστυνόμων esse, vt mihi persuasit magnus interpres, non video quomodo non possit ius mulctãdi habere, nam nominatim à Papiniano in dicta l. vnica constituitur Astynomos, domorum dominos, si quæ facere eos decet ad viarum publicarum conseruationem non peregerint, mulctare debere. ζημιώτωσαν, inquit, αὐτούς. videant iuris studiosi quid ad hæc responsuri sint, nam alio nos vocamur impræsentiarum, nec diligentius hæc examinare licet. Alia sunt quæ nobis etiam non leues scrupulos mouerunt. Dictum est à nobis Ἀστυνόμους curam viarum reficiendarum habuisse, ne quid in eis inædificaretur, aut immunditiæ proiicerentur quæ eas obstruerent. vtrum Athenis minores illi magistratus,

Digitized by Google

cidem sollicitudini obnoxij fuerint valde dubito, nam inuenio apud Heraclidem in fragmento de Politiis, ad magnos olim viros, & ad Senatum ipsum Areopagitarum Athenis pertinuisse curam viarum reficiendarum. Θεμιστοκλῆς (inquit ille) καὶ Αριστείδης, καὶ ἡ ἐξ Αρείου πάγου βουλὴ πολλὰ ἐδωώατο, καὶ τῶν ὁδῶν ἐπεμέλοντο, ὅπως μὴ τινες διοικοδομῶσιν αὐτὰς, ἢ ὀρυφάκτους ἀποφράττωσιν. Ex quibus iure suspicari licet non eadem omnino auctoritate, vel iurisdictione præditos fuisse Ἀγορανόμους apud Atticos, qua pollebant apud Romanos. Ita etiam apud hos vnus & idem diuersis his muniis Agoranomi & Astynomi fungi poterat. vt Vespasianum legimus in Suetonij monumentis, & apud Dionem lib. 58. Ædilis & curatoris viarum siue viocuri muneribus functum esse. Quod vtrum apud Atticos licitum & obseruatum sit, faciunt vt addubitem solemnia verba quæ in iureiurando Heliastarum apud Demosth. in orat. cótra Timocrat. leguntur, οὐδὲ δύο ἀρχὰς ἄρξαι ὧν αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ. Quæ forte referri tantum debent ad maiores magistratus.

Pag. 52. l. 16. 21. Recte monet hoc loco Harpocration Demosthenem in oratione de falsa legatione, vsum voce ἀσυνθετώτατον, cum de turba & multitudine loquitur, eamque poni vel pro ἀσυνετώτατον quod est stultum, & mente carens, ἀνοήτατον vt ipse loquitur, (male est in textu ἀνοσιώτατον,) vel pro ὃν μάλιστα ἂν δύναιτό τις συμβάλλειν τί ποτε φησίν, vt supra voce ἀσυνθετώτατον, quam ita Glossematice explicat, ὡς οὐ ῥᾳδίως ἂν δύναιτο τεκμήρασθαι, οὐδὲ συν-

μήσασθαι τί ποτε δέησεται ἢ τι ποιήσει. vel ἀσυνθετώτατον dixit Demosthenes (ait Harpocration) pro ἀπιστότατον quod est incredulum, & ἀβεβαιότατον quod inconstans, & πίστεις οὐ πιθόμενον quod fidem non adhibens, διὸ δ' ἀβέβαιον, ἢ ἀνομόλογον ἢ ἀσύμφωνον. Eos enim qui paciſci ſimul volunt, συμφώνους & βεβαίους decet eſſe, vnde is cum quo nemo poteſt paciſci ἀσυνθέτος dicitur, quod non ſtet συνθήκαις, quas cum aliquo fecit, vel ἀνομόλογος, quod ὁμολογίαι ſint συνθήκαι, ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι, ait Harpocration optima ſane ratione, nam confeſſiones vere ſunt conuentiones & pacta quæ ſunt βεβαιότατα, quod ex eis qui conueniri poſſit, vnde pro cautionibus in iure accipiuntur, vt in l. 20. D. de donationibus, & l. cum de indebito D. de probat. & præſumptionibus, quæ duæ leges ad Tribonianum pertinent, licet vna Paulo, altera Marcello Iuriſconſultis tribuatur. *Sed magis eſt vt non poßit ſuæ confeßioni obuiare*, ait lex ſi patronus, 2. D. de donat. more Græcorum qui ὁμολογίαν dicunt, ita in l. cum de indebito. *Tunc enim* (ait Paulus ex Triboniano) *ſtare eum oportet ſuæ confeßioni*, ideſt cautioni ὁμολογίᾳ. Confeſſio enim pro cautione habetur in iure, & eſt tanquam conuentio vel pactum aut iudicatum, iuxta regulam *confeſſum pro iudicato habetur*, quæ non de quolibet confeſſo, ſed de confeſſo in iure, aut in iudicio intelligenda eſt. Equidem omnis confeſſio pactum quoddam, ſiue conuentio eſt & cautio, non autem iudicatum, niſi in iure fiat, aut in iudicio: nec aliter interpretari debes legem illam 12. tabul. *Aeris*

Digitized by Google

confeßi, &c. quàm de confeſſo in iure, de quo loqui voluere l. poſt rem. D. de re iudicata, l. 1. §. proinde. D. ſi quid in fraud. patr. l. 4. §. penult. D. ad l. Iuliá maieſtatis, l. 4. Cod. de repud. vel abſtinenda hæredit. & Paulus lib. 2. ſentent. tit. 5. Ineptiſſime illi qui hanc regulam de quolibet confeſſo intelligũt, nam reſtringenda hæc ſunt ad confeſſum in iure, vel in iudicio, maxime in criminibus, non enim reus ſimul ac delictum confeſſus eſt, pro iudicato habetur, vt vulgo credunt, ſed ſi confeſſus in iudicio ſit, vt in l. 4. D. ad l. Iul. maieſtatis: aliter non habetur ſemper pro iudicato, vt colligitur ex l. 5. de cuſtod. & exhibit reorum. D. & ex l. 1. §. ſi quis vltro. D. de quæſtionibus. ὁμολογία igitur καθεκτικὴ eſſe debet, (vt loquitur Clemens Alexandrinus) ſi velimus eam pro re iudicata haberi, nec pro iudicato ille habebitur qui abſente aduerſario confeſſus erit, argumento l. 6. §. ſi quis abſente. D. de confeſſis, quia certa debet eſſe confeſſio vt poſſit haberi pro re iudicata, ſicut & iuſiurandũ, & res iudicata, quæ optime comparantur in l. poſt rem de re iudicata. D. Atque hæc dicenda mihi videbantur ad illuſtrationem horum verborum ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι, ad quid enim notas ſcribimus, niſi ad enarranda ea quæ explicatione indigent. Me autem in omnibus controuerſis & difficilibus locis, idem præſtiturum vix audeam polliceri: hoc tantum auſim paucos ex illis relicturum me, qui ad ius Romanorum ſpectabunt, ad id enim quaſi ἑκὼν ἀέκοντι θυμῷ, impelli & inuitari videor, in gratiam Magnatũ quibus opus

Digitized by Google

istud meum dixi, nefas quippe & indecorum cum huiusmodi Heroibus de Grammaticis & Criticis perpetuo agere.

Pag. 53. l. 6. Vide Ammonium voce ἀπηχῶς. Recte Philoponus, siue vt vulgo persuasum habent, Cyrillus, ἀπηχῶς interpretatur omnino, ἀτέχνως vero sine arte.

Pag. 53. l. 18. & pag. 54. l. 1. 4. Quid sibi voluerit lex orandi Demosthenes cum in Philippicis Arthmium, de quo supra à nobis actum est, ἄπιμον vocauit, eruditissime hic explicauit auctor noster, eius verba à nobis diligentius expendentur infra verbo ὑπεκκεκρυχέναι. Aduerte interim Demosthenis verba quæ hic ex Philippicis afferuntur, integriora illic legi, nam ab his τοῦτο δ' ἐστὶν, vsque ad illa τοῦτο δὲ λέγει, quædam desunt quæ facile restitui possunt ex eius libris. Ne quid vltra igitur, sed sufficiat digitum ad fontem intendisse. Porrò φοινικοῖ νόμοι qui hic laudantur, leges Draconis sunt, φοινικεῖ enim νόμους promulgauerat Dracon ille seuerus legislator, in quibus de cædibus agebatur. Ita φοινικεῖς λόγους Antiphon teste Hermogene composuerat, quorum adhuc quidam supersunt. Male omnino apud Ammonium Grammaticum voce ἐνθύμημα, huc vsq. lectum fuit, ὁ γοῦν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς φοινικοῖς φησί. Restituendum est ex coniectura nostra φοινικοῖς, & hæc ita interpretanda. Antiphon in orationibus in quibus de cædibus agebatur. Huiusmodi enim erant φοινικοὶ λόγοι Antiphontis, vt φοινικοὶ νόμοι Draconis, quorum relliquias integras in vnum collectas, vt è nau-

Digitized by Google

fragio tabulam superstitem dabit breui σύναγωγὴ nostra legum Atticarum. Nec ferendi illi sunt, qui in hoc Ammonij loco verba ex Antiphontis φοινικοῖς allata, quibusdam numeris constare crediderunt, & ea in hunc modum, & in hanc versus normam cōceperunt, πρεσβὺς ὃπως ὑμῖν εὐθύμιος ἥκουσιν, soluta hæc oratio est, & nullis pedibus adstricta. Ansam forte peccandi præbuit, quod Antiphontem Tragicum hic laudari sibi persuaderent, sed nec pedibus constat suis Iambus ille quem in medium obtruserunt, nec drama vllum vnquam composuit Antiphon quod inscriptum sit Φοινικὶ. Dicendum potius fuisset φοίνικος & φοίνιξι. quæ omnia probabilia tantum sunt. At vera hæc, φοινικὰς illum λόγους composuisse.

Pag. 54. l. 8. Ex innumeris locis, quos in hoc opere manus impuræ librariorum corruperunt, nullus est cum quo peius actum esse putem; quam cum eo quem iam præ manibus habemus, adeo enim crudeliter hic lancinata fuerant verba Harpocrationis, vt neque cœlum neque terram tangerét. Nos tamen felici (nisi suffeni nobis simus & φίλαυτοι) coniectura omnia restituimus. Obmutuerunt omnes manu exarati, & Harpocrates pro Harpocratione fuere, itaut soli coniecturæ locus relictus sit, attende sis, num fauentibus Musis, & dextro Apolline lacera hæc & manca sanata sint. Vult Harpocration nos docere quid significet vox hæc ἄπλα, & apud Rhetores, & apud Comicos, primúmque ait Antiphontem ea vsum esse pro ὅσα, vel ἅττινα in oratione

oratione quæ ita inscribebatur περὶ Λίνδιων φόρου, (male erat excusum φόνε in aliis editionibus) de Lindiorum tributo & vectigali, quod Athenien-sibus pendebant, agebat illa oratio, vnde περὶ Λιν-δίων φόρου legendum, vt περὶ τῶ Σαμοθρακῶν φόρου, supra voce ἀπόταξις. Samothracas enim Lindios, & alios populos vna Athenien-sibus tributa & vecti-galia soluisse certissimum est. Et si quis eorum pri-uatim & peculiariter solueret, & descisceret ab aliis qui erant συντεταγμένοι ad soluendum φόρον φόρου, tunc censebatur ἀπόταξις fieri, vt erudite nos monuit Harpocration voce ἀπόταξις. Sed redeamus ad pensum. Dicebamus Harpocrationem velle demonstrare quid ὃ ἄτη significet, quod peragit varias eius significationes afferendo. De prima iam egimus, veniamus ad secundam. Ait ergo Demo-sthenem in Philippicis ἄτη dixisse pro πινά, aut ποῖά τινα. Deinde pergit docere non has tantum si-gnificationes idem ἄτη recipere posse, imò aliquā-do apud Demosthenem abundare & superfluum esse: aliquando vero pro ὅσα poni, vt in oratione de falsa legatione, teste Suida, ex quo desumpta sunt quæ ab his verbis ἐν ᾗ πρῶ vsque ad illa πρὸ λέξω le-guntur. Tandem apud Comicos concludit accipi diuersimode hoc ἄτη. Apud Phereeratem enim in fabula, cuius epigraphe Χείρων vsurpatur, ἐπ' ἀριθ-μοῦ, vt apparet ex his verbis, partim à magno Ety-mologo, partim à Suida petitis. ταῖς δίκαις παλαίστοις ἀλ-λαντοειδῆς ἄτη πυτίχυτα. Apud Aristophanem vero ὅτι χρόνε, nam χυτίπου lacerum & portentosum

Digitized by Google

quod supereſt in excuſis & manu exaratis, aperte indicat hic legendum ὅπι χρόνῳ. Quam lectionem confirmant etiam Comici verba quæ ſequuntur.

Πύθου χελιδὼν πτοίκ'. ἄπια φαίνεται.

Nihil certius in re tam incerta proferri poſſe exiſtimo. Addét alij forte qui melioribus Codicibus potientur longe meliora. Nos hæc voluimus interim dicta ad obſcuriſſimi & deſperatiſſimi huius loci explicationem.

Pag. 54. l. 18. 21. Melius dicitur Ἄττις quam Ἄττυς, vel Ἄττης, vt habent vulgo Demoſthenis libri, quãuis vtrumque auctoritate non careat. vetus inſcriptio,

Qui colitis Cybelem & qui Phryga plangitis Attin
Dum vacat, & placida Dindyma nocte ſilent.

Altera,

Μητέρι τῇ πολίων Ῥείῃ τειχέων τε φυέθλῳ
Ἄττι θ' ὑψίστῳ, καὶ σωίζοντι ὄ πᾶν.

In prima optime Phryga eſt, quia vt obſeruauit Harpocration à Phrygibus maxime colitur Attis, ὡς πολέμιος τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. vulgaris eſt apud auctores eius hiſtoria, ſed non vulgare illud, vnde ſint dicti Galli eius Sacerdotes & Miniſtri. Diuus Hieronymus in cap. 4. Oſeæ, *Hi ſunt quos hodie Romæ matri non Deorum, ſed Dæmoniorum ſeruientes Gallos vocant, eo quod de hac gente Romani truncatos libidine in honorem Atys, quem Eunuchum Dea meretrix fecerat, ſacerdotes illius manciparent: propterea autem Gallorum gẽtis homines effœminantur, vt qui vrbem Romam ceperant hac feriantur ignominia.* Quæ mihi valde ſuſpecta

Digitized by Google

sunt, Gallos enim à Gallo flumine Phrygiæ, vel à Gallo qui flumini nomen dederat, & adinstar Attis sibi pudenda truncauerat, dictos esse Ouid. & Stephani mutilator voce Γάλλος monuerunt. καὶ ὅτι, inquit, οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἄττιν ἀποκόψαι τὰ αἰδοῖα, καὶ τὸν λοιπὸν Γάλλον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν Τυρίδιν ποταμὸν, καὶ οἰκῆσαι, ἀφ' οὗ ποταμοῦ Γάλλοι καλέσαι, ἀπὸ ἐκείνου γὰρ τοὺς τμηθέντας τὰ αἰδοῖα, Γάλλους καλεῖσθαι. Vnde postea Grammatici Gallos esse dixere ἀποκόπους, & βινήχους. Hesych. Γάλλος, ὁ ἀποκοπὸς ἤτοι ὁ βινήχος. l. 21. non διδύλωκεν ὁ Ἄιθης, vt ante scriptum erat, sed διδύλωκε Νεάνθης restituimus, quia Neanthes verum scriptoris nomen, quod non ignorauit præstantissimus literatorum Casaubonus, qui diuinitus ad illa Athenæi lib. 9. τὰ παρεπόμενα ἱστορῶ καὶ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν δευτέρῳ περὶ τελετῶν, monuit hoc loci legendum Νεάνθης pro ὁ Ἄιθης, in addendis ad cap. 4. lib. 9. animaduers. pag. 409. Neanthes hic ille est qui in explicandis veterum superstitionum ritibus immoratus est, & à Clemente Alexandrino, & aliis laudatur, quod indicant hæc verba auctoris nostri μυστικὸς ὁ λόγος. Vtrum autem idem Neanthes opus περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν *de viris illustribus*, quod ab Stephani mutilatore laudatur voce Κεφσὸς composuerit, adhuc quæro. Vide quæ de Anthe scribit idem auctor voce Ἀλικαρνασσὸς, & attentius hæc omnia expende.

Pag. 54. l. vlt. & pag. 55. l. 6. Ita locum hunc qui misere lacer & corruptus erat in prioribus editionibus ex manuscripto Cod. Fed. Morelli restituimus.

Digitized by Google

Deerant hæ duæ voces ἀπὸ & ἐστηλιτεῦσθαι, sine quibus manca omnino erat oratio. Itaque optime excusum est στωμύλης ἀπὸ οὐ τοῖς Ἀττικοῖς γράμμασιν, ἐστηλιτεῦσθαι, ἀλλὰ τοῖς τῶν Ἰώνων. Ante nos iampridem eumdem hunc locum correxerat ex alio Codice, Hercules Musarum Iosephus Scaliger, in digressione de literarum Ionicarum origine ad locũ Euseb. numeri M. D.C. XVII. Sed quæ ibidem ad eius enarrationis afferuntur ab eodem præstantissimo viro, à nobis diligenter expensa sunt, in cap. 5. lib. 3. lectionum nostrarum, in quo an Atticæ literæ ab Ionicis differant euidentissime demonstratum est. Sufficiat in præsens monere Ἀττικὰ γράμματα adeo antiqua esse, vt cum apud auctores aliquid Atticis literis scriptum legitur, hoc interpretari debeamus antiquis & vetustis literis, vt in illo loco Demosthenis quem hic indicat Harpocration. Eodem etiam modo, cum simpliciter vetustis literis ὑπογραφὴ quandam scriptam fuisse monent auctores, nó alias quam Atticas priscas illas literas existimare debemus, vt infra voce Ἑρμῆ, cum monet Harpocratió in vno Mercuriorum qui è Pœcile & Regia porticu erant, inscriptum fuisse hoc parœmiacum priscis literis.

Ἀπ' Ἀϊερησίης Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί.

Priscas illas literas Atticas esse credendum est. Hæc enim ferme conuertuntur Ἀττικὰ γράμματα, & παλαιὰ γράμματα. Hesychius erudite vt solet. Ἀττικὰ γράμματα. Τὰ ἀρχαῖα στοιχεῖα. Cur στοιχεῖα diuinare nunquam potui, nam Græcorum literæ è Phœnicia

Digitized by Google

oriundæ sunt, ideóque in Græcia hospites, vt mellitissime loquitur Philostratus in epist. ξένα γὰ τὰ γράμματα ἐκ Φοινίκης δὲ ἦλθεν. Rursus lib. 2. de vitis Sophist. in Adria. ἤρξατο δὲ ὧδε πάλιν ἐκ Φοινίκης γράμματα. Pausanias 2. Ἡλιαχῶν scribit etiam se vidisse Κέρας Ἀμαλθείας priscis Atticis literis scriptum, vnde apparet antiquissimas esse Atticorum literas. Scaliger ὁ πρῶν, eas vult non esse dissimiles ab Ionicis contra auctoritatem Harpocrationis, quas ex Herodoto Phœnicibus esse similes probat, alphabeto Ionicarum literarum, & Phœnicum in mediũ prolato. verum hæc omnia sunt altioris & secretioris indaginis. Non possum autem quin quæ apud Suidam legi voce Σαμίων δῆμος, huc producam. Faciunt enim ad rem, & interpunctionibus indigent, ἢ ὅτι, inquit, ὅτι πρῶτοι Σαμίοις εὗρεν πρῶτοις τὰ καὶ γράμματα ὁ τοῦ Καλλιστράτου, ὡς Ἀνδρων ὁ περιηγητὴς. Τοὺς δ' Ἀθηναίους ἔφασι χρῆσθαι τῇ Ἰώνων γράμμασιν Ἀρχίνου δ' Ἀθηναίου ὅτι ἄρχοντος Εὐκλείδου. Τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε λέγει Καλλιστράτου Αἰσχραίνης, ἔφασι πρῶτοι τοῦ Εὐκλείδου, καὶ ὅτι Εὐκλέους. πρῶτοι δὲ τοῦ πάσσαλος ἱστορεῖ Θεόπομπος. Hæc nos ita interpunctionibus distinximus, antea confusa omnia erãt, & vereor adhuc ne quædam verba desiderentur.

Pag. 56. l. 3. Aristogiton hic cuius oratio contra Timarchum laudatur, Cydimachi aut Lysimachi filius est, Rhetor Athenienſis, libertina matre natus, canis ob αἰσχρότητα cognominatus, qui ab Athenienſibus occisus est, háſque orationes composuit, apologiam aduersus Demosthenem exercitus du-

Digitized by Google

cem, aduersus Lycurgum, contra Timotheum, cõ-
Timarchum, contra Hyperidem, contra Thrasyl-
lum, ὀρφανικὸν λόγον, siue de orpha no. Suidas auctor.
Laudatur adhuc hic Aristogiton voce Θερσαίδρος
infra. De Triumuiris enim pæderastiæ Cedonide,
Therſandro, & Autoclide, qui σφοδροὶ παιδερασταὶ
διεσύρητο, (sic legendum, non παιδεράσται διεσίρητο,
vt male excusum est etiam in hac nostra editione)
egerat ille in oratione contra Timarchum, quam
aliquando in hoc opere laudat Harpocration. σφο-
δροὶ παιδερασταί, pædicones sunt ἄγριοι, immanes,
abrutis à l'amour des enfans. Ita enim Galli eos vocant
qui cum nimio studio ad aliquid feruntur: vt ἄγριος
κυβευτὴς apud Menandrum, *vn homme abruti apres le
ieu de dets.* Consule voces Θέρσιππος & Κυδαντίδης.

Pag. 56. l. 17. 18. Quæ ab aliis diligenter pertra-
ctata sunt, non est nostrum repetere. Multa viri do-
cti περὶ αὐλητικῶν iamdiu obseruarunt, vixque vl-
lus est ex insigniter literatis, qui hunc locum auc-
toris nostri non attigerit. Omnes in explicando ety-
mo vocis immorati sunt, & in consarcinandis au-
ctorum locis tempus triuerunt. Nullus adhuc ten-
tauit quod sciam verba auctoris nostri corruptissi-
ma restituere, & insigni huic ac difficili loco lucem
dare. Et tamen quis adeo inuisus Musis qui non vi-
deat, hæc in luto huc vsque hæsisse? ὅτι ἢ εἶχον ἐν ταῖς
λητικοῖς ἀργύριον ἐνίοτε δὲ φίλοι δι ἀποδάτου. Mem-
branæ δ' φίλοι δι ἀποδάτου habuere, quæ nobis au-
rem vulserunt, & ad purganda alia inuitarunt. Ita-
que reposuimus ἐνίοτε Δίφιλος τῷ Ἀποδάτῃ, vt recte

coaleſcerẽt quæ ſequuntur Μέναιδρος Τεφωνίῳ. Nã, vt opinor, hoc voluit Harpocration. Antiquos argentum in lecythis habuiſſe, alicubi docuit Diphilus in fabula quæ vocabatur Ἀποβάτης: & loro, cum lecythos illas ſoluebant, pro flagello vſos eſſe, Menander in altero dramate quod inſcriptum erat Τεφώνιος. An verum autem ſit Diphilum Ἀποβάτῃ compoſuiſſe, nullum eſt in antiquorum ſcriptis monumentum, quo id liquidò doceri queat. Sed ſi coniecturæ ſtandum ſit, audi quid in mediis tenebris ſimus pronunciaturi. Diphilus Comicus drama docuit, cuius hæc fuit epigraphe Ξωωεὶς. Auctor noſter infra voce φιμοὶ teſtis, vt & Athen. & alij. Quid igitur prohibet eum Ἀποβάτῃ compoſuiſſe, ſi Ξωωείδα docuerit, adinſtar Alexis Comici, qui teſte Athenæo Ἀποβάτῃ ſcripſerat. Ἀποβάτης & Ξωωεὶς ad deſultoriam artem pertinent: vide ſupra vocem Ἀποβάτης. Atque hæc ita ſine libris, ſine auctoritatibus, reſtituenda cenſuimus. Si aberrauimus, nihil mirum, nam & homines ſumus, & à nobis nihil humani alienum putamus. Quod ſi cõtigerit quædam nos hic in ſubſidium rei literariæ attuliſſe, & monſtrum hoc quod auctorem noſtrũ inuaſerat, domuiſſe, quis non exclamaturus eſt ἰὴ παιὰν ὦ δ' ὦ ὑμέναιε, quô, lætitia & gaudio maiori ad ea quæ ſuperſunt, ſuperanda & profliganda progredi poſſimus? Ceterum quæ de his vocibus ἀλαλάκωθοι, & ἰὴ ὑμέναιε, ab Harpocratione hic & infra afferuntur, à nobis diligentius examinata ſunt in cap. 22. lib. 4. lectionum noſtrarum, vbi de variis

harum vocum significationibus mulcta non pœnitendæ lectionis adducuntur. Si vero insignis cuiusdam αὐλητικοῦ, & nebulonis exemplum desideres, adi ad Spartianum in Adriano, quo loco de veterano illo verba facit, qui donatus fuit seruis & sumptibus ab Imperatore, quod se marmoribus distringendum daret, quia seruum non haberet. vere enim αὐλητικὸς ille.

Pag. 56. l. 21. Inter Lycurgi orationes legitimas quæ à Suida recensentur, non vltimum locum obtinet, ὁ κατ' Αὐτολύκου qui hic laudatur. Quisquis ille sit qui hypothesem orationis contra Leocratē quæ nobis supereſt confecit, huius orationis etiam meminit: cum dixit ἔοικε δὴ ἡ τοῦ λόγου ὑπόθεσις, τῇ κατ' Αὐτολύκου. An vero Eupolidis Comici drama quod inscribebatur Αὐτόλυκος contra hunc Autolycum conceptum fuerit plane ignoro, nam Euripidem etiam Αὐτολύκῳ Σατυρικὸν docuisse legi apud Pollucem lib. 10. cap. 23. & 46. Laudatur hic etiam oratio contra Leocratem, (nam κατ' Λεοκρατίους legendum incaute impurus Typographus Δεωκρατίους excudit,) & in ea de hoc Autolyco mentionem fieri dicitur. Quod verum est, ἀλλὰ μήν, inquit illic Lycurgus, Αὐτολύκου μὲν ὑμεῖς κατεψηφίσασθε, μείραπος μὲν αὐτὸν ὄν τοῖς κινδύνοις, ἔχοντος δ' αἰτίαν τοῖς ἐμοῖς, καὶ τὴν γυναῖκα ἐξενεχθεῖσαν, καὶ ἐτιμωρήσασθε, quæ bellissime auctoris nostri verbis conueniunt. Sed vt detectum à nobis errorem apud Suidam, dum sese offert occasio per transennam, emendemus. Sciendum apud eum in voce πεπορπημένος hæc legi. κεῖται δὲ

τῷδὲ Λυκούργῳ ὁ τοῦ καὶ Τιμοκράτους. Ego repono Λεωκράτους, & verba quædam quæ in hac oratione leguntur minus correcte, sic purgo ex his quæ à Suida hic relata fuere, τοὺς δ' αὐθρώπους τοὺς τοῖς σώμασιν ἀπειρηκότας, καὶ ταῖς ἡλικίαις πρεσβυτέρους, καὶ ἐπὶ τοῦ τοὺς νόμων τῶν στρατεύεσθαι ἀφειμένους ἰδίᾳ ἰδίᾳ καθ' ὅλην τὴν πόλιν, τότ' ὀπὶ γήρως ὁδῷ πρεσβυτέρους διπλᾶ ἱμάτια ἐμπεπορπημένους. Vox hæc ἐμπεπορπημένους vna est ex derelictis ab Harpocratione, quas in vnum collegimus, & breui post hoc opus edituri sumus.

Pag. 57. l. 4. Duæ afferuntur hic ab Harpocratione vocis ἀὐτομαχεῖν explicationes, vel saltem duo exempla quibus eius significatio explicatur, sed sane eius verba explicatione indigent, breuitate enim laborant & obscuritate. ἀὐτομαχεῖν, inquit, est per seipsum, non per alium litigare, nam ἄλλα μὴ δι' ἑτέρου restituimus, cum male antea esset δ' ἑτέρου, vt supra voce Αἰσίων, ὁ δ' ὕλλος pro Δίυλλος corraso & subtracto iota.) Quemadmodum si quis ad auctorem id est venditorem eat, & actionem quæ aduersus eum competit, vel quæ de nouo oritur, proferat. Quæ vt facillime intelligantur, repetenda sunt quæ supra voce ἀπάγειν docuimus, videnda etiam quæ ad vocem βεβαιώσεως dicentur. Tria hæc ἀπάγειν, ἀὐτομαχεῖν, βεβαιώσεως δίκη pertinent ad tractatum de euictionibus, ideóque diligentius examinandum est quid iuris obtineret apud Atticos in emptionibus & venditionibus, euectionibus, redhibitionibus, & aliis ad eumdem tractatum pertinentibus. ἀπάγειν est venditorem conuenire, ἀὐτομαχεῖν, ei post ὃ ἀπά-

Digitized by Google

χὴν, actionem quæ oritur de nouo communicare, βεβαιώσεως δίκη illa est, quæ competit emptoribus aduersus venditores, si mota de re vendita controuersia, nolint cauere de euictione, quod latius infra explicabimus. Igitur post ἀναγωγὴν, sequebatur ἀνθμαχία, postquam enim emptor venditorem cóuenerat, & eum de controuersia rei venditæ mota monuerat, vel contra eum agebat βεβαιώσεως δίκη, confirmationis vel cautionis actione, si loqui sic liceat, si nollet cauere de euictione: vel si caueret, & esset soluendo, contra mouentem controuersiam super re vendita exceptione vtebatur, quod ἀνθμαχεῖν, vel ἀνθδικεῖν dicebatur, nam non per alium, vt per venditorem, sed per seipsum litigabat emptor. Suidæ in hanc rem verba sunt oppidò quàm pulchra. καὶ ἀνθμαχῆσαι, inquit, ὅταν αὐτιποιῶνταί τις οἰκίας ἢ χωρίου, καὶ εἴη ὁ παραχὼς μὴ ἀξιόχρεως, ὥστε δικεῖν ἀποτίσαι τὴν ζημίαν, ἢ συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς ὃν αὐτιποιοῦνται, βούλοιτο ὁ ὀφλημα τέχων τὴν οἰκίαν ἢ τὸ χωρίον, ἴδιον αὐτῷ γενέσθαι ἀγῶνα πρὸς ὃν ἀμφισβητοῦσι. τοῦτο ἀντομαχῆσαι καλεῖται. Quidam ἀνθδικεῖν idem esse existimauere, sed quod eorum pace dictum velim, ἀνθδικεῖν soli dicúntur principes aut Respub. quæ sibi ipsis ius dicunt, nec iudicem extrarium quærunt qui lites suas componat, vt apud Thucyd. lib. 5. cuius schol. recte explicat qui proprie ἀνθδίκοι essent. Quod Galli dicunt *estre iuge & partie en son affaire* de principib. & magnatib. qui sibiipsis ius præscribút, hoc proprie est ἀνθδικεῖν. Harpocratió supra ἀνθδικεῖν, ἑαυτῷ τὸ δίκαια δοκεῖν, ex Dinarcho in oratione cótra Cleo-

Digitized by Google

medontem, aliud est αὐθδικεῖν quod per seipsum litigare significat, vt αὐθμαχεῖν, cum de euictionibus agitur. Altera vocis αὐθμαχεῖν significatio hæc est, per seipsum quidem litigare, & non per alium, sed non in simili re & exemplo, imò in longe dissimili. Veluti si quis testé proferret in iudicio qui testaretur μὴ εἰσαγώγιμον εἶ τ δίκῃ, *l'instance ne pouuoir estre introduite*, dicerent nostri pragmatici, ipse adhuc nó contestabatur, idest litigabat, sed aduersus testanté tota lis mouebatur: Lysia teste in oratione cõtra Euthyclem, χωρὶς ἐξώλης. Quidã exarati manu Εὐκλέους habebant. Pollux lib. 7. cap. 33. Αὐτοκλέους, nisi hæc alia sit oratio, & alius sit Euthycles, alius Autocles. Certe quæ lectio præualere debeat plane ignoro inpræsentiarum. Forte ad vocem ἐξώλης aliquid constituemus certi & indubitati. Adi imprimis ad voces βεβαιώσεως, & ψευδομαρτυρία.

Pag. 57. l. 12. 18. 19. Si verum sit quod ex Hellanico refert Harpocration, Arcades, Æginetas, & Thebanos αὐθέντας fuisse, ergo falsum quod ait Demosthenes in orat. de falsa legat. μόνοι γὰρ τῶν πολιτῶν αὐθένται ὑμεῖς, de Athenienſibus verba faciens. Patet autem cur ipsi αὐθένται dicti sint, at non patet quis ille ὁ τὸν Δαιδάλια ποιήσας, non saltem mihi.

Pag. 57. l. vlt. Quod Iurisconsulti Romani dicunt, assertio in libertatem, hoc Græci αὐτολεξεὶ vertunt ἀφαίρεσις εἰς ἐλευθερίαν, vnde supra inscriptio illa Isæanæ orationis, ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαίρεσις, ex nostra restitutione. Idem ferme ἐξαίρεσις, vendicatio.

Digitized by Google

Pag. 58. l. 2. Non est verum Aphareum reipsa non fuisse, Isocratis filium sed ex opinione. Hippiæ quidem naturalem eum filium fuisse & legitimum testantur aperte quæ apud Plutarchum leguntur in Isocrate. Sed nullus antiquorum vnquam dixit, opinione eum tantum Isocratis filium fuisse. Qui ab alio adoptatur, eius filius vere non naturaliter censetur, quod adeo verum est vt nullum discrimé ponant Iurisconsulti inter filium adoptiuum & naturalem quoad potestatem, quam habent iure Romanorum patres in liberos. Apharcus ab Isocrate adoptatus fuit, antea enim erat Hippiæ filius legitimus & naturalis, trium quos ex Plathane vxore habuerat natu minimus, vt non tanquam extraneus, sed tanquam priuignus in filium adoptatus fuerit. Ante adoptionem priuignus erat, Isocrates vero ei vitricus, at post adoptionem vere pater. Ergo non tantum νομίζετο ὑὸς Ἰσοκράτους, vt incaute Harpocration (nisi hic νομίζετο à lege datum significet, idest legitimum & adoptiuum Isocratis filium eum esse voluerit, qua sola ratione posset defendi Harpocrationis sententia.) Sed vere erat εἰσποιητὸς, vel θέτης, vt loquerentur Græcorum filij. De Aphareo & eius operibus, vide multa apud Plutarchum in Isocrate, nam in molem crescerent hæ notæ nostræ, si simili diligentia omnia persequi vellemus. Impositerum abstrusiora tantum tangentur.

Pag. 58. l. 4. 5. Priuata cuiuslibet patrisfamilias substantia bifariam tantum apud Atticos diuidebatur. in ἀφανῆ καὶ φανερὰν οὐσίαν, in apparentem & non apparentem substantiam. ἀφανὴς οὐσία, illa erat

Digitized by Google

quæ argento ſeruis vaſis conſtabat, φαιερὰ vero quæ terrenis poſſeſſionibus. De qua præter Lyſiam in orat. aduerſus Hippotherſem, eleganter Iſæus in orat. de Philectemonis hæreditate, τῆς γὰρ φανερᾶς οὐσίας σώματα κύριοι ἐσταθεν. In non apparente ergo ſubſtantia continebantur hęc tria χρήματα σώματα (quidam manuſcripti δώματα habebant pro σώματα, ſed σώματα potius legendum eſſe iam docebimus) σκεύεσι. σώματα vertimus nos ſerui, poteramus corpora, adinſtar Iuriſconſultorum, qui multoties in pandectis ſeruos corpora vocant in pluratiuo, vel in ſingulari ſeruum, corpus, vt nominatim in §. & ideo ait, l. ſi ſeruus de euiction. & dupl. ſtipul. D. *cum igitur neque corpus, neque pecunia emptori abſit, corpus* ideſt *ſeruus*. Græci eleganteſſime σώματα dixere, Latini corpora & ſeruos. Auctor noſter voce πωλήτρις infra, ex Nicandro ſexto Colophoniacorum eadem voce vtitur. Et ait Solonem σώματα διαφερπῆ, emenda curaſſe & tecto intercluſiſſe, id eſt ſeruas meretrices pulcherrimas, non tantum enim ſeruos, ſed & ſeruas Græci σώματα dixere, licet Pollux refragari videatur, qui non vult ſimpliciter σώματα, ſine adiuncto dici poſſe pro ſeruis, ſed δοῦλα σώματα: quod certe abſurdum eſt, aliquando enim pure & ſimpliciter pari & maiori elegantia dicitur σώματα, qua δοῦλα vel οἰκετικὰ σώματα, vt apud Æſchinem οἰκετικὰ σώματα ἑξακοσιοπρόβατα. Exemplis χρήσιμοι antiquorum ſcripta quæ iampridē collecta fuere ab Hieronymo Magio lib. 1. Miſcellan. cap. 12. & Iſaaco Caſaubono cap. 10. lib. 5. animaduerſ. in Athen. Sed aduerte priuatarum ſubſtā-

Digitized by Google

tiarum diuisionem ab Harpocratione allatam, recte comparari vulgari diuisioni rerum quam constituunt Iurisconsulti nostri. Volunt enim rerum alias mobiles, alias immobiles esse. Mobiles sunt non apparentes, immobiles apparentes.

Pag. 58. l. 15. ἀπαλλάτῃ hic legendum esse orationis contextus desiderat, quod & Suidas confirmat.

Pag. 59. l. 6. Frustra hoc loco appositæ erant stellulæ in præcedentibus editionibus: nihil deest vt apparet ex manuscriptis, in quibus pro eo quod est Λάχων scriptum inuenitur Λάχῃ inepte. Porrò hæc Isæi verba ex oratione aduersus Calydonem truncate relata fuere ab Harpocratione.

Pag. 59. l. 7. Falso vulgaria iuris ciuilis Lexica, & magnus interpres ad Nouel. 128. ex Libanio referunt Atticos quicquid pecuniæ mensarij seponunt Enthecam vocasse. Hoc summo illi Sophistæ οὐδ' ὄναρ nunquam in mentem venit, imò ex diametro contrarium docet in verbis quæ huic insigni falsitati & mendacio originem dedere. En quid dicat in hipoth. orat. Demosth. pro Phormione (vnicus enim hic locus est in quo de entheca loquutus est,) ὁ μὲν οὖν Ἀπολλόδωρος μετ' ἐκεῖνα πάλιν εἴληχε δίκην Φορμίωνι ἀφορμῆς. ἀφορμὴν δ' οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ὅταν ἡμεῖς ἐνθήκην. Quæ ista, amabo te, supinitas est, ex his verbis, quæ vulgo non proferuntur, arguere velle, Libanium dixisse apud Atticos enthecam significare pecuniam, quam recondunt & separant mensarij? ἐνθήκη vox est communis & vulgaris omnium Græ-

Digitized by Google

corum, quæ præter hanc significationem, multas alias recipere potest. ἀφορμὴ ad solos Atticos pertinet. Vnde erudite Harpocratiō ἀφορμὴ, ὅτου τὴς ἀργυρίου δῶ εἰθήκιον, (sic correximus, quidam manu exarati εἰς θήκιον retinuerant, sed recte est εἰθήκιον.) ἀφορμὴ καλεῖται ἰδίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Hesych. ἀφορμὴ, ἡ νῦν εἰθήκη λεγομένη. Vox ergo hæc Atticis peculiaris, non εἰθήκη, sic enim loquuti sunt vulgò alij Græci, non ita antiqui, vt acutissime Phrynich. in ecloga. Dicti. Atticar. Ὃ γὰρ εἰθήκη ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἄτοπον, ἀφορμίδιον δὲ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Idest vno verbo Attici, nam Attici pro priscis Græcis accipiuntur, vt & eorum literæ pro priscis & vetustis, vnde supra Ἀττικοῖς γράμμασι, dixit esse παλαιοῖς auctor noster, & nos ex Hesych. ἀτόπως omnino, & extra rem eruditus Phrynichi interpres ἀφορμίδιον & εἰθήκιον illo loco occasionem interpretatus est, ἀφορμὴ aliquando occasionem innuit, εἰθήκη nunquam. Miror ergo quomodo somniauerit εἰθήκιον occasionem esse. Vox hæc rebus omnibus quæ reponuntur & reconduntur accommodari potest, vnde ἀπόθετον χρῆμα argentum reconditum trapezitarum εἰθήκη vocatur. Vnde in iure prædiorum enthecæ sunt dotes eorum. l. 2. §. dotes de instruct. & instrum. legat. D. l. 34. §. Lucius, de legat. 2. quæ & reposita dicuntur à Paulo. l. si mihi mœnia in fine. D. de legat. 3. enthecæ ab Vlpiano l. 65. §. 3. de legat. 3. εἰθήκη, cap. 8. nouel. 128. enthecal. 7. Cod. Theod. de Pistoribus, in quibus omnibus locis εἰθήκη nihil aliud significat quàm instrumenta & ferramēta agrorum,

Digitized by Google

vel possessionum causa reposita, quæ enthecæ vocantur, quod reponantur & recondantur adinstar argenti quod Attica elegantia ἀφορμιὰν dixere. Aliquando ἀφορμὴ significat προβολὴν εἰς ὃ ζῇν, quod nos Galli dicimus *moyen de viure*. Schol. Euripid. ὧν ἡμεῖς προβολὴν καλοῦμεν εἰς ὃ ζῇν, Ἀττικοὶ ἀφορμιὰν καλοῦσι. Vnde vides quá fuerint huius vocis amatores Attici. Sæpius occurrit apud Atticos oratores Demosthenem, Isæum, alios. Lysias in orat. aduersus Æschinem Socraticum, apud Athen. lib. 13. ita infit ἀφορμῆς ὑμῖν δέομαι, οἵαν δέ σοι σύνεσιν ὑβολεῖς τῆς μιᾶς πόκης. Ad quorum enarrationem, vide diligenter animaduers. Casauboni.

Pag. 59. l. 10. 11. Actiuum ἀφοσιῶ, apud Æschinē in oratione contra Ctesiphontem, ponitur pro ἀποκαθαίρω, vel ἀφαγνίζω, (sic legendum in contextu, Chalcographus vetustum errorem retinuit,) idest purgo, lustro, expio, & apud Hesych. ἀφοσιοῦν significat καθαίρειν, non καθαιρεῖν, vt vulgo excusum est. Passiuum ἀφοσιώσασθαι diuersam omnino recipit significationem apud Isæum in apologia aduersus Hermonem de fideiussione, (nam sic concipitur epigraphe huius orat. apud Dionys. Halicarnass. ὑπὲρ τοῦ Ἑρμωνα ὑπὲρ τῆς ἐγγύης ἀπολογία.) Illic ἀφοσιώσασθαι est μὴ σύντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἕνεκεν, aliquid non perfecte agere, sed puritatis gratia vt vetus interpres l. 2. Qui petant. tut. D. loqueretur, qui hæc Modest. ὁσίας χάριν, *puritatis gratia* vertit. Quæ vetus lectio male mutata fuit in peiorem *pietatis gratia*, & hæc tandem in ineptissimam & insulsissimam

Digitized by Google

ſiſſimam *prauitatis gratia.* Prima ſuſtineri poteſt ὁσίας ἕνεκεν *puritatis gratia.* Quãuis eruditiſſimus Antonius Auguſtinus hic vertat defunctorie, vt in l. 13. §. 6. D. de excuſat. tut. ἀφοσιώσεως χάριν, hoc eſt defungendi gratia, parce & more delibantis. Suid. τὸ ἀπαρξασθαι ἢ ἐγκαίνισασθαι, in qua ſignificatione vſus eſt voce ἀφοσιωμένοις, Iſocrat. in Panath. quod notandum. οὐχ' ὁμοίως ὃ διελέγοντο καὶ τούτων τοῖς ἀφοσιωμένοις, ἀλλ' ὑπερεπαινοῦντες. Neque vero de his defunctorie differebant, Galli dicerent *par maniere ou par forme d'acquit,* defunctorie Vlpianus in l. 2. ad Tertyl. D. *perfunctorie* in l. aut qui. D. quod vi aut clam. & *luſorie* l. ſi ſeruus petitur. De legat. 1. D. *traſlatitie* l. 1. ad Senatuſconſultum Turpil. *dicis cauſa,* l. 1. D. de Senatuſconſulto Syllaniano l. 4. D. Commodati, & *perfuſorie,* quæ omnia in idem recidunt.

Pag. 59. l. 16. Mallem ego hoc loco reponeretur κατ' Ἀριστάγορας, quamuis non ignarus ſim, quin Hyperides κατ' Ἀριστογένους etiam orationes compoſuerit: patet enim ex hoc opere, illũ & κατ' Ἀριστογένους, & δ' Ὑπερείδην κατ' Ἀριστογένους ἀπογραφὴν ſcripſiſſe, v. ἀφαίρεσις, ἀπογραφὴν, Διαμαρτυρία, & aliis, niſi omnibus illis in locis corrigendum ſit κατ' Ἀριστάγορας, quomodo hic nos reſtituere tentamus. Quam opinionem & coniecturam noſtram veritate niti credimus, quod fidem faciat Athenæus eumdem oratorem κατ' Ἀριστάγορας bis oraſſe. De meretricibus & ſcortis hic agitur, atqui binæ orationes illæ habitæ fuere contra Ariſtagoram meretricem, ergo

Digitized by Google

indubitatum est hic legendum κατ' Αεισταγόρας. Aristagora hæc vna erat ex tribus amicis, quas Hyperides Glaucippo filio eiecto suis sumptibus alebat, vt Myrrinem domi, Aristagoram in Pyræo, Philem in Eleusine. De hac Aristagora Philostratus epist. καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι Θαΐδος, καὶ Αεισταγόρας, καὶ Λαΐδος φαρμακα. Laudantur vero sæpius apud Athen. lib. 13. dipnos. Hyperidis orat. 1. & 2. contra hanc Aristagoram. Imò cum mentio fit de Aphyis, testimoniũ Hyperidis ex altera orat. κατ' Αεισταγόρας adducitur. Apponam ipsissima eius verba ab Harpocratione neglecta, quæ magnam lucem his afferent. καὶ πάλιν περὶ Αφύας, ὅτι αὐτοὺς ἕτερον ἐκαλέσατο. Aphyæ meretrices erant sorores duæ, de quibus ita loquutus est Apollodorus. Σταγόνιον καὶ Ανθὶς ἀδελφαὶ αὐταὶ Αφύαι ἐκαλοῦντο, ὅτι καὶ λευκαὶ, καὶ λεπταὶ ἦσαν, ἔχουσι δὲ ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον. Vnde Harpocration, ἔστι δὲ καὶ ὀνόματα ἀδελφῶν ἑταιρῶν γυναικῶν δύο. Stagonium & Anthis sorores meretrices Αφύαι dictæ fuere, quod cum exiles candidæq. essent, magnos haberent oculos. Ob quam etiã causam Antiphanes, ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν, Nicostratidem Aphyam vocatã fuisse asserit, quod nimirum candida & gracilis esset, adinstar Apuæ, nam Apua piscis genus teneri & candidi. Vide paræmiographos in Αφύα εἰς πῦρ.

Pag. 59. l. penult. Postrema hæc huius elementi vox inuitat nos ad sui explicationem accuratam & diligentem. ἀχαριστεῖν vulgo & communiter ingratũ esse significat, vt apud Antiphontem, vnde in Glossis ἀχάριστος *ingratus*, & ἀχαριστία, labes ingrati animi

(sic enim loquitur semper Cicero, qui nunquã voce hac *ingratitudo* vsus est, sed assiduo vel ἀχαεισίᾳ, vel ingratum animum dixit) quæ teste Polluce cap. 32. lib. 5. ab eodem Antiphonte ἀποστέρησις dicitur. Inde antiqua illa actio ἀχαριστίας, de qua videndus Pollux. Diuerso paulo sensu in iure ἀχαριστούμενοι dicuntur liberi qui nihil iudicio parentum accipiunt, idest præteriti & exhæredati, ἀμνημόνευτοι vno verbo, sic dicti quod eis nullam habeant χάριν parentes, vt loquitur Iustin. nouel. 18. Alius est longe diuersus & non minus elegans apud Atticos τῇ ἀχαεισφ vsus, apud eos enim ἀπειθεῖν significat, quod ex quorundam sententia πειθανότητες sint χάριτες, idest dicendi veneres & lepores, charites appellentur. Erotianus auctor ἔνιοι δὲ χάριτας εἶπον τὰς πειθανότητας, λέγοντες ὅτι ἀχαριστῶ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀπειθεῖν ἀχαριστεῖν λέγουσι, quod diligenter obseruandum censui.

Pag. 61. l. 1. 3. Vnum é nouem magistratibus, quos Ἐννέα Ἄρχοντες Athenis vocabant, βασιλικῷ Δρομῷ dictum fuisse nusquam legi, si vnum excipias Suidam, qui vetustissimum errorem, quem constanter Codices omnes Harpocrationis retinuerunt, verbo ad verbum, ne mutata quidem syllaba, more suo repetiit in sylloge sua. Apud eum legitur inepte, vt hic ante editionem nostram, ἔστι δὲ οὗτος εἷς τῶν ἐννέα Ἀρχόντων ὃς βασιλικὸς Δρομεὺς καλεῖται, quod falsissimum & insulsissimum est. Magistratus enim ille βασιλεὺς vocabatur, vt ad vocem δημοθέται & πολέμαρχος latius docebimus. Reponimus igitur, ἀφ' οὗ βασιλικὴ Δρομὶς καλεῖται, & ita

Digitized by Google

exeudendum curauimus in hac noſtra editione, licet manu exarati refragarentur, & contra clamarent. In qua reſtitutione nos conueniſſe cum Petro Petauio, nouiſſimo eruditiſſimóque Syneſij interprete & vindice multum gauiſi ſumus, cum in eius notis ad orat. de regno, auctorem noſtrum liberatum ab hoc mendo eadem ferme coniectura vidimus. Porro de hoc magiſtratu vide omnino Polluc. lib. 8. cap. 9. tmemate 3. & auctorem hunc noſtrum ad vocem ὀπτιμγητὴς μυστηείων. Singularia ſunt quæ de eo vetus Comici enarrator in fine. Acharnenſ. refert. δηλοῖ, inquit, ὡς ἄρα πλὴ ὀπτιμίλειου ὁ βασιλεὺς εἶχε τῆς ἀμίλλης τὸ χορὸς, καὶ ὃν ἆθλον ἐδίδου τῷ νικήσαντι ὃν ἀσκόν· ὁ ὃ βασιλεὺς ἀρχή τις ἐστιν, ὧν ὃ καὶ τῶν μυστηείων ὀπτιμγητὴς, τῶν πομπῶν, καὶ τῶν θυσιῶν ἦρχεν. Ergo ab eo βασιλικὴ ἀγωδρομὴ dicta eſt, non autem ipſemet vocatus fuit βασιλικὴ ἀγωδρομή.

Pag. 61. Athenis Iupiter alter erat βασιλεύς, ideſt rex, alter Eleutherius. Prope hunc erat Porticus quã καὶ τὴ Ελευθηείᾳ vocabant, à qua Hyperides orator voluit eũ dictum poſtea fuiſſe, quod eã ἐξελευθήεωι exſtruxiſſent. Sed à Didymo Criticorum principe reprehenſus fuit, quod Iupiter ille non Ελευθήριος dictus ſit ob eam cauſam, ſed ἀπὸ τῶ Μηδικῶ ἀπαλλαγῶαι τοὺ Αθηναίους. vnde σωτὴρ ſolebat inſcribi, vocari autem Ελευθήριος. Alia erat Porticus quam βασίλειον dicebant à Ioue rege. Vtraque autem βασίλειος dici poterat, & Ελευθήριος & Βασιλέως διὸς, quod eſt notandum. Heſych. βασίλειος στοά· δύο εἰσὶν Αθήνηαι βασίλειοι στοαί, ἥτε τοῦ λεγομένου βασιλέως διὸς, καὶ ἡ τοῦ

Ἐλευθείᾳ. Tertia adhuc erat Porticus, quam antiquitus Ἀνάκτιον fuisse dictam refert auctor noster, sed quæ postea mutauerit nomẽ, vt pote quæ ποικίλη Pœcile dicta fuerit. Suidas pro Ἀνάκτιος, Παυάκτιος habet, quidam exarati manu Πυανάκτιος. Mallẽ ego cum Diogene Laërtio & Suida Πεισιανάκτιος. Vide Diogen. Laert. in Zenone. Audi vero Suidam de eo. ἐπικλήθη δὲ καὶ αὐθις γοητικὸς, ἀφ' ὧν ἐν τῇ στοᾷ, τῇ ἐν Ἀθήναις διδάξας αὐτὸς, ἢ τις τῶν μαθητῶν μὴ Πεισιανάκτιος, ὑφηγησάμενος δὲ ζωγραφηθῆσα Ποικίλη ἐκλήθη. Verum est eam pictam fuisse à Polygnoto pictore excellentissimo: Nam ex quorumdam sententia ideo ciuis Romanus ex Thassio factus fuit, quod eam gratis pinxisset. Plinius Pœcilem hanc Porticum vocat, de qua integrum volumen composuisse Polemonem protritum est, vel ex eo quod illic referretur Lamiam Cleanoris Athenienſis filiam Pœcilem hanc Porticum curasse exstruendã. Hoc me docuit Athenæus lib. 13. dipnosoph.

Pag. 62. l. 1. Codex Fed. Morelli Βαῦβος manifeste habebat, nos ratione ordinis alphabetici hanc lectionem sequuti sumus ex parte, & Βαυβῶς excudendum curauimus. Certe Βαβῶς vel Βαυβῶς legendum esse docet etiam Suidas, apud quem hæc legũtur, Βαβῶς, ὄνομα κύριον, fœminæ scilicet. Ego præferrem veterem lectionem huic recenti, nam sæpius scriptum inuenitur Βαβὼ quam Βαυβώ. Auctor noster infra voce Δυσαύλης refert ex Asclepiade ἐν πεμπτῳ παραδυμάων Dysaulẽ αὐτάδελφα Babonẽ vxorẽ duxisse, & ex ea Protonoëm & Nisam filios sustu-

lisse, quæ omnia Suidas ex eo repetiit, sed quid eodem Suida faciemus qui videtur eamdem mulierē semel Βαβώ, vel Βαρώ, semel vero Βαθὼ vocare? Audi quid dicat Δημώ. ὄνομα, inquit, κύριον ἐξ ἑνὸς τοῦ Βαθὼ τοῦ Δημώ. Δημὼ ὁ παῖς λίπτει. Rursus voce Βαρώ. Βαρὼ καὶ Δημώ. ὀνόματα σοφῶν γυναικῶν. ἐξ ἑνὸς τοῦ Βαρὼ τοῦ Δημώ. Baro, Batho, Babo, & Baubo, an eadem sint non mihi constat, nam in his ἄλλο γλαῦξ, vt est in veteri verbo, ἄλλο κορώνη φθέγγεται.

Pag. 62. l. 2. 5. 6. Egimus in voce ἀβδμαχεῖν, de hac actione βεβαιώσεως. Sed plura adhuc de ea addemus in gratiam Iurisconsultorū. Si cui empto agro aut domu, antiquitus de re empta moueretur controuersia, opus erat vt emptor ἐπὶ ἀμφισβητοῦντα, id est controuertentem ad venditorem duceret, & ab eo confirmationem rei venditæ & controuersæ peteret, quam si præbere nollet, competebat emptori aduersus eum βεβαιώσεως δίκη, at si caueret, poterat ἀβδμαχεῖν, vt supra vidimus contra mouentem controuersiam: & si vinceretur, rem controuersam à se emptam amittebat, victor enim rei dominus fiebat, sed victo licebat mulctam aut condemnationem petere ab eo qui cauerat, id est venditore. Hic est antiquissimi iuris Athenienſium quod in euictionibus obseruabatur, progressus, quem ego magno cum labore elicui partim ex verbis Pollucis, lib. 8. cap. 6. partim ex hoc nostro auctore. Ex hoc iure sine dubio descendit illud quod obseruatum fuisse apud Romanos legimus in Pandectis. tit. de euict. & dupl. stipul. Solebant enim emptores si de rebus

Digitized by Google

quas emerent, eis mouerentur controuersiæ, auctores suos laudare, vt litibus subsisterent, & defensionem susciperent, quæ denunciationes præsentibus auctoribus, ideſt venditoribus, & in iure fiebant hoc modo. *Quando te in iure conspicio, postulo vt auctor fias.* Dicebanturque actiones in actores, ideſt in auctores præsentes. Quid hoc aliud quam meræ βεβαιώσεως δίκαι, quæ apud Atticos emptoribus competebant aduersus auctores suos? Annum igitur verum quod præmisimus, ius illud Romanorum auctorum in iure laudandorum ab hoc veteri Athenienſium originem duxisse? ita mihi videtur. Sed præterea aliud obtinuit apud Romanos, nam post actiones illas quæ emptoribus competebant in auctores præsentes in iudicio, ideſt post denunciationes, re euicta sequebantur aliæ actiones, quas vocabant *auctoritatis*, siue *euictionis, exempto*, & *ex stipulatu*: quæ in hunc modum conceptæ erant. *Quod euictionis vel quod auctoritatis nomine victus es.* Nec poterat venditor, cui denunciatum erat vt liti subsisteret, auctoritatem defugere. Actio ex stipulatu vna est ex ædilitiis stipulationibus, quæ competebat emptori aduersus venditorem ex stipulatione duplæ, l. 5. de verb. obligat. D. in cuius locum si forte omissa esset stipulatio, veniebat actio exempto in duplum pretij & accessionis, vel in simplum & in id quod interest, toto tit. de euict. & dupl. stipul. D. Ita Romani, qui omnes hos iuris apices veteri Athenienſium addiderunt, vt patet ex verbis Pollucis, in quibus nos apertissime docet emptores euictis rebus venditis,

Digitized by Google

ab auctoribus & venditoribus nihil aliud reportasse quàm πμλὶ τῶν συκοφαντησάντων, vt ipse loquitur, quæ referenda sunt ad venditores fallaces. Apud Romanos sublata etiam litis æstimatione, committebatur stipulatio duplæ in fauorem emptorũ, ex sententia Iuliani lib. 43. digestorum, vt recte colligitur ex §. & ideo ait, l. si seruus de euiction. & dupl. stipul. D. cuius facti species elegantissima est, tum quod ex ea aperte pateat emptores vel per se, vel per alios, vt auctores siue venditores litigare solitos, cum de rebus venditis controuersiæ mouebantur: tum quod in ea nominatim constituatur, litigantibus emptoribus per se, & in iudicio victis committi solitam duplæ stipulationem, licet litis æstimatio sublata fuisset: non litigantibus vero per seipsos, sed per auctores, non committi stipulationem si victi litis æstimationem sustulissent. Atque hæc obseruabamus de vtriusque iuris tum Attici, tum Romani origine & progressu. Alia sunt in textu auctoris nostri quæ explicatione opus habent, nunc ad ea veniamus. Quærat enim forte quis an apud Athenienses actiones illæ βεβαιώσεως, emptoribus aduersus venditores tantum competerent, postquam res traditæ erant, cui breuiter ex verbis elegantissimis, & notatu dignissimis auctoris nostri potest fieri satis, nam non solum re tradita, sed etiá si arrabonem tantum, aut arram dedisset emptor, ei competebat βεβαιώσεως δίκη aduersus venditorem, si controuersiam tertius moueret, vel si ipsemet à contractu recedere vellet, iam enim censebatur

emptio

Digitized by Google

emptio & venditio contracta, si aliquid arræ nomine datum esset. Aduerte autem ad hæc verba, *si ipsemet à contractu recedere vellet*, hæc enim de venditore dicimus, qui si litigare desideraret, & non adimplere contractū, tenebatur βεβαιώσεως δίκῃ apud Atticos. Paulò aliter apud Romanos. Duplum enim restituere compellitur, argumento §. ita tamen, Instit. de emptione & venditione. Superest vt vltima hæc verba Λυσίας ὁ δυοὶ λόγοις explicemus, nam quæ duæ illæ Lysiæ orationes? Ego moneo duas illas non alias esse quàm eas, quas contra Cinesiam composuerat. Auctor noster voce Κινησίας. Λυσίου δύο λόγοι εἰσὶ πρὸς Κινησίαν. Ergo cum Lysias laudatur simpliciter ὁ δυοὶ λόγοις, de his orationibus quæ aduersus Cinesiam compositæ erant, intelligenda sunt verba auctoris nostri.

Pag. 62. l. 14. 17. 18. Veterum oratorum alij φοινικοὶ λόγοι composuerant, vt Antiphon de quo supra verbo ἄτιμος: Alij κληρικοὶ vt Isæus, cuius infiniti κληρικοὶ λόγοι in hoc opere, & apud Pollucem laudátur, è quibus quidam etiamnum hodie exstant: Alij βιαίους vt Lysias, quod nos docet insignis hic locus. Athenæus lib. 13. dipnosoph. ὁ δ' αὖ πρὸς τὸν Φιλωνίδου βιαίων ὁ Λυσίας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Auctor noster infra voce καταίσιος. καὶ ὁ αὖ (ait) Λυσίας τὸν Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος. Illud βιαίων species & nomen actionis est quæ competebat aduersus eos, qui vi aliquid moliebantur. Ita in inscriptionibus orationum solebant præmittere & concipere actionum nomina quibus agebant, vt ἐξούλης, καταίσιος, βιαίων,

Digitized by Google

& sic de aliis. Porro ex βιαίοις Lysiæ λόγοις, hic vnus est ὁ κατ' Φιλωνίδου, de quo tamen dubitarunt Critici, controuersum enim fuit apud illos an ad Lysiam tanquam ad legitimum parentem pertineret, quod indicant hæc verba εἰ γνήσιος.

Pag. 62. l. vlt. Ait Harpocration Demosthenem in Philippicis hac voce vsum esse. Atqui in nulla Philippicarum quas hodie habemus, inuenitur, quid ergo dicendum est? Harpocrationem, ni fallimur, vsum esse quibusdam codicibus, in quibus exaratum inueniebatur βοηδρόμια, quo loci nunc legitur βοΐδια. Hoc me docuit Vlpianus ad illa. 3. Olynth. ἢ βοΐδια πέμψωσιν ἔτοι. γράφεται, inquit, καὶ βοηδρόμια, καὶ γάρ φασιν ὅτι ἔπεμψε τῷ λείῳ ὁ Χάρης, βοηδρόμια ἰῶ. Τὸ δὲ βοΐδια ὑποκοριστικὸν ἔστι ἀπὸ σταυρείου, Ἀπιχῶ ἔφη. Hæc si vera sint, si inquam βοΐδια deminutiuum sit τῶ βοηδρόμια, male interpretaberis βοΐδια bucculas, nam quid bucculæ cum festo βοηδρομίων habent simile? Audi Harpocrationem qui verba illa Demosthenis sic videtur interpretari. Βοηδρόμια, inquit, quo vsus est tertia Olynthiaca Demosthenes, festum est ab Athenien sibus sic vocatum, quod institutum fuisse refert Philochorus in secundo de festis, postquam Ion Xuthi filius suppetias venisset Atheniēsibus ab Eumolpo Neptuni filio bello oppressis, regnante tunc temporis Erectheo Atheniēsium principe. βοηδρομεῖν enim βοηθεῖν, idest iuuare & auxiliari significat, & ὅτι μαχὴ δραμεῖν, idest ad pugnam currere. Male apud Suidam & Etymologum legitur ἐβοήδρομον ὁ Ξοῦθος, pro Ιων ὁ Ξούθου, non enim

Digitized by Google

Xuthus ipſe, ſed filius eius Ion Athenienſibus auxilium tulit, quod à nobis eruditiſſime probatum eſt in cap. 6. lib. 5. Lectionum noſtrarum, in quo plura de hoc Vlpiani loco à nobis allata ſunt, explicata etiam Plutarchi in Theſeo, Etymologi & Suidæ verba, quæ fraudi fuere magnis viris.

Pag. 63. l. 10. 11. Verba hæc τῆ εἴδος ἀστέρος, abſunt à manuſcriptis, nec illa videtur vt legitima admiſiſſe Suidas, apud quem τῆ Καλλιοπίης excuſum eſt. Certe hæc aliquando nos vt ſpuria reiicienda autumauimus, quia elegantiam & doctrinam quæ in eis latet, non guſtabamus, ſed impræſentiarum prædiți meliori ſenſu, opinionem noſtram reiicimus, & verba illa ſub finem notæ ab Harpocratione cum maximo iudicio addita eſſe oſtendimus. Βόθυνος, inquit, locus eſt proprie ita nuncupatus in via ſacra, Iſæo teſte. Eſt & adhuc aſtri ſpecies, erudite ſane, nam aſtrorum quæ ſunt περὶ φύσιν, quatuor qualitates inueniuntur, (vt Philoſophi loqui ſolẽt,) Κομήτης, Δοκίας, Πωγωνίας Βοθυνος. Cometa aſtrum eſt, cuius partes infimæ tenuiſſimæ ſunt, ſupremæ vero in modum comarum condenſatæ: Docias aſtrum quod totum tenue eſt, & exile in modum haſtæ. Pogonias aſtrum eſt contrarium cometæ, partes enim eius ſuperiores exiles & tenues ſunt, inferiores vero opacæ & denſæ: Bothynus aſtrum quod profunditatem habere videtur ὡς ὁ φαινόμενος ἀστήρ. Cõſule Ariſtotelem in lib. de mundo, & meteoris.

Pag. 63. l. 12. βολεσίας fimeta dixit Plinius. Quomodo autem βολεσίαι pro fimeto, ita etiam ἱστίαι pro

Digitized by Google

textrino, & καλαμεὼν pro harundineto, ἱππεὼν pro equili, δώδρεὼν pro magna domu dicta fuere. Non enim audio Atticorum leporum collectorem & venatorem Phrynichum, qui ἱππεὼν ἱστεὼν αἰθρεὼν, & καλαμεὼν dicendum esse existimat, plus valet apud me Nicandri auctoritas, qui in tertio de Attica dialecto vt patet ex hoc loco, putauit Atticissime dici ὁ βολεὼν pro fimeto. Cur igitur non recte & Attice dicetur eadem forma ἱστεὼν, καλαμεὼν, ἱππεὼν & δώδρεὼν? non video rationem differentiæ, nisi religiosi nimis & rigidi syllabarum & apicum omnium obseruatores cum Phrynicho esse velimus, & cum eo quæ aliquando elegantissime dicuntur, reprobare ac reiicere sine iudicio.

Pag. 63. l. 21. Duas laudat Harpocration Dinarchi orationes hoc opere, quarum altera κατὰ Καλλισθένους εἴσδυξις, altera vero κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελία inscribitur. Non mihi compertum an aduersus eũdem Callisthenem vtraque habita sit, inuenio enim paulò diuersam alterius epigraphem in Dionys. Halicarnass. apud quem in Dinarcho, dum publicas eius orationes recenset, κατὰ Κλεισθένους εἰσαγγελία legitur. Alius Clisthenes, alius Callisthenes, vt diligentius demonstrabimus in accurata illa tractatione de veterum Rhetorum orationibus quam meditamur edere cum earum relliquiis quæ nobis supersunt. Dinarchus igitur ἐν εἰσδύξει κατὰ Καλλισθένους, de Hestia Bulæa in hunc modum loquutus erat, μαρτύρομαι τὴν ἑστίαν τὴν βουλαίαν. Vix vllus orator est qui eius non meminerit, Æschines in orat. de

Digitized by Google

falsa legat. ἐπαινέτης ὢν ἡμῶν Δημοσθένης πρὸς τοὺς βουλευτάς, καὶ τὸν ἐξόδων ἐπώμοσε βουλαίαν συγχαρῆναι τῇ πόλει. Præter oratores, Plutarchus in vita Isocratis de Theramene, ὑφ' Θηραμένους τῆς ῥήτορος, ὃ καὶ σύλλαμβανόμενον τῶν τριάκοντα, καὶ φυγόντος ὅτι τὸν βουλαίαν ἐξόδων. Artemid. Oneirocrit. lib. 2. cap. 42. ἐξία, inquit, αὐτή τε καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῆς πόλεως μὲν τὸν βουλαῖον, καὶ τὸν ἐσθῆτα σημαίνει τῶν πρεσβυτέρων. Vt autem ἐξία βουλαία, sic Ἀθηνᾶ βουλαία, & Ζεὺς βουλαῖος, de quibus videndus Antiphon orat. περὶ χορευτῆς.

Pag. 64. l. 1. Male cohærebant hæc voci præcedenti, & in manu exaratis & in excusis, nos distinximus & à capite reposuimus quæ de hac voce βουλεία referuntur, quod nullâ haberent cum superioribus paritatẽ. Comici autẽ è Thesmophoriazùsais verba ita habent, τίς βουλευτής ἐστιν ἀμείνων τοῦδε δῆτ' ἐπὶρᾳ τὸν βουλείαν. Ad hæc Suidas erudite. βουλείαν ὃ βουλεύειν, καὶ οἱ δικανικοὶ καλοῦσι συνήθως ὃ βουλεύσαι, βουλείαν ἔλεγον οἱ παλαιοί. Ergo idem βουλεία quod βουλεύειν, nisi quod communiter & vulgo pragmatici, & litigatores βουλεύειν dicunt, Attici vero & veteres βουλεία.

Pag. 65. l. 8. Ex Philochoro Philostephanum fecimus, verus enim τῶν Ἠπειρωτικῶν auctor Philostephanus, vide Stephanum in ἄβιοι, ἀθάνα, & Ἀχελώη. Ita omnes Codices bonæ notæ. Philochorus non composuit Ἠπειρωτικά, vt patet ex syllabo librorum quem nobis absolutissimum dedit Suidas. Porro vrbem Βύχνα in neutro pluratiuo sic dictam docuerat Philostephanus, quod illuc Themis boui

assidens veniſſet (nam ὑπὸ βοὸς diuiſis vocibus legendum, male ὑπόβοος præcedent. Edit. habebant.) τῷ ὃν Δυσκλείωνος καπακλυσμόν.

Pag. 65. l. 13. Hæc nos diu torſerunt, nam quid ad aſtrum Bootem, αἱ μέγισται ἀρχαὶ ὑπὸ τούτῳ ἐχειροτονοῦντο? Bis legebatur hic βοώτης ineptiſſime, quam lectionem tamen tuentur membranæ. Noſtro periculo nos mutauimus, & ex aſtro boum emptorem fecimus. Vera lectio βοώνης, quod ipſamet verba Demoſthenis ex oratione contra Midiam confirmant ſatis. Vlpianus ad illa βοώνια, ἢ ὃν ὠνούμενοι βοῦς εἰς τὰς ἑορτὰς, cui Suidas adſtipulatur. Refert enim βοώνια illum Athenis à ciuitate electum fuiſſe, vt boues ad ſacrificia emeret, & ſplendidum magnificúmque eſſe βοώνια fieri, cum ipſi exercitus duces στρατηγοὶ, fierent & crearentur βουταὶ, vnde auctor noſter optime, καὶ αἱ μέγισται ἀρχαὶ ὑπὸ τούτῳ ἐχειροτονοῦντο, ideſt maiores magiſtratus eligebantur βουταὶ, quæ verba aliò detorta fuere à Suida, non enim ad vocem βοώνια, ſed ad βούτης hæc retulit. De Bute loquens ſic ait, αἱ μέγισται ἀρχαὶ τῶν Δηλιαδῶν ἀπὸ τούτου ἐχειροτονοῦντο, debebat ergo Βουτάδαι, nam Butadæ illi erant qui à Bute deſcendebant. Vulgare eſt hunc Butem ἱερωσυνώνια habuiſſe Athenis, non vulgare ex eius nepotibus maiores magiſtratus electos fuiſſe, hoc ſiquidem ante nuſquam lectum. Verum eſt à genere Eteobutadarum Mineruæ ſacerdotes fuiſſe deſumptos, ipſe auctor noſter teſtis voce Ἐτεοβουτάδαι, & Nicephorus Gregor. in ſchol. ad Syneſ. orat. de inſomniis, quo loco ait Ἐτεοβουτάδαι γὰρ

νος τὴ ἀρχαῖον ὑπόσημον ὁ Ἀθηναῖος καὶ παρεφαίνεις, ἀφ' ἧς αὐτῆς Ἀθηναῖς ἐξελέγοντο ἱέρειαι. Sed quid illa omnia ad electionem μιᾶσται ἀρχῶν, de qua supra loquebamur?

Pag. 65. l. 17. & pag. 66. l. 6. βωμολοχεύεσθαι Latinis carinari est, χαριεντίζεσθαι, vnde in Glossario *Carinari*, χαριεντίζεσθαι. Isidorus *Carinantes, illudentes.* Ennius,

Contra carinantes verba atque obscura profatus.

Et rursus:

Neque me decet carinantibus edere chartis.

Citante Seruio in illud Virgil. Æneid. 8. *& lautis mugire carinis.* Carinari autem à Carina, vt apud Græcos καρυείζειν à κάρυα. Carinationes καρυισμοὶ dictæ sunt à loco fere vbi solebant fieri, & καρυισταὶ dicti sunt isti βωμολόχοι, à carinationibus & irrisionibus, quibus sedentes in ponte impetebant eos qui dum sacra Eleusinia celebrabantur transibant. Consule Ammonium voce σκῶμμα.

Pag. 66. l. 9. Vere debuit scribi Γαληψός, vt apud Herodotum in Polymnia, Strabonem, Stephanum, & Etymologum. De Galepso bis Thucydides loquutus est in historia sua, lib. 4. καὶ Γαληψὸς οὐ πολλῷ ὕστερον ἢ Οἰσύμη, εἰσὶ δ' αὗται Θασίων ἀποικίαι, male vulgo legitur Γάψηλος, peius etiam apud Stephanum ἡ σύμη, nam Οἰσύμη legendum, vt latius à nobis dicetur ad hanc vocem Οἰσύμη. Lib. 5. Γαληψὸν δ' ἐστὶ Θασίων ἀποικίδα χαμαιτὴ καὶ κεφήνη. Ita Scylax Caryádensis in periplo. Εἰσὶ δὲ Θρᾴκης πόλεις Ἑλληνίδες αἵδε, Ἀμφίπολις, Φάγρη, Γαληψός, Σισύμη, καὶ ἄλλα ἐμπόρια.

Digitized by Google

Hic etiam legendum Οἰσύμη non σισύμη, auctor noſter infra voce τρύμη. Ἀπικίαν ὴ εἰσὶ Θασίων ἐκ τῆ Θρῃκης σάλη ψος καὶ τρύμη ἡ νῆσος. Reſtituimus nos Γάλη ψος, vt videbis in his quæ à nobis illic afferétur. Porro illud ſciendum Galepſum dictam fuiſſe à Galepſo Thaſi & Telephes filio, Marſya iuniore teſte, (νεώτερος enim legendum non νεώτερως vt inſulſe Typographus excudit.) An vero Thaſus hic, idem ille ſit à quo Thaſus condita fuit, decem generationibus ante Herculem, ambitioſe iam non inquirimus. Hoc tantum pro certo habemus, quod noluimus ſuppreſſum, dum de his agimus, apud Stephanum voce Θάσος reſtituendum ἐπὶ ὴ γυεᾶς Ηρακλέους δέκα παλαίτερος, ex coniectura magni Scaligeri in animaduerſ. ad Euſeb. & ex noſtra apud Herodotum in Euterpe, καὶ ταῦτα δέκα γυεῆσι ἀνδρῶν τερῆτερα ἔστ, ἢ ὃν Αμφιτρύωνος Ηρακλέα ἐν τῇ Ελλάδι γυέσθαι. Peſſime hodie eſt καὶ ταῦτα πέντε γυεῆσι, quod hactenus non fuit animaduerſum. Impuri librarij ex ι fecerunt ε, & nobis craſſiſſimum hunc errorem in textum puriſſimum & purgatiſſimum Herodoti intruſerunt.

Pag. 67. l. 9. Inſcriptio huius orationis Næanæ vere ita habet, τῆς Οργεώνας, vt ſupra monuimus. Peccarunt aliquando in eo operæ, nam male excuſum eſt ὀργεώνα pro ὀργεώνας.

Pag. 67. l. 10. Antiquiſſima tribuum Athenienſium diuiſio quatuor partibus conſtitit. Quatuor enim ab initio tribus tantum fuere, decem deinde, poſtremo duodecim, vt patet. Et ſi velis hæc perfectiſſime

Digitized by Google

fectiſſime tenere: ſcito vſque ad Cecropem has tãtum fuiſſe φυλὰς, Cecropem, Autochthona, Actæã, Paraliam. A Cranao hæ additæ fuere, Cranais, Atthis, Meſogæa, Diacris. Ab Erichthonio auctus adhuc fuit numerus, nam hæ de nouo acceſſerunt, Dias, Palladia, Neptunia, Vulcania. Ab Ionis filiis ad Erechtheum, Geleontes, Oplitæ, Ægicores, & Cades. Ab Alcmæone diuerſa illa nomina Apollinis oraculo in decem redacta fuere, quæ ita habent, Erechthis, Cecropis, Ægis, Pandionis, Acamanthis, Antiochis, Leontis, Oenis, Hippotheontis, & Æantis: Quibus tandem addita fuere duo, Antigonis & Demetrias, alias Attalis & Ptolemaïs dicta. Vnde vltima diuiſio tribuum duodecim partes habuit. De prima nobis agendum eſt, quia ex ea pendet cognitio totius ferme anni Attici, quæ à nobis nunc breuiter exponetur. Quælibet igitur ex quatuor primis tribubus diuiſa fuit in tres partes, τριττύας, ἔθνη, φρατρίας. Hoc voluit auctor noſter cũ dixit, καὶ ἑκάλουν ἕκαστον μέρος τούτων τριττὺς καὶ φατρία, debuerat addidiſſe ἔθνος vt infra voce τριττὺς. Rurſus illarum duodecim partium vnaquæque partita fuit in triginta familias, quas γένη vocabant, vnde γενῆται, & αἱ ἱερωσύναι ἐκάστοις τοῖς σήκοισιν ἐκληροῦντο. (Vt hic ait Harpocration.) Tandem quodlibet γένος triginta viros habuit. Prima diuiſio quatuor anni tẽpora, ὥρας (vt amant loqui Græcorum filij) repræſentabat. Secunda duodecim menſes, Tertia integrum annum, ideſt 360. dies quibus annus ab initio conſtitit. Nam duodecies triginta, numerũ 360.

Digitized by Google

explent. Peruerſe & ſine iudicio apud Suidam excuſum eſt, καθαίρεσθαι ἡμέρας τξε. expungenda eſt vltima litera ε, quod quomodo non animaduerterint, præſtantiſſimi viri qui in hunc locum incidere, ſatis mirari non poſſum. Ex hoc fundamento pendet omnis notitia anni Attici, quem omnes huc vſque crediderant ab ipſo initio lunarem fuiſſe, cum Solino, Macrobio, & Gaza, antequam mens illa præſcia veri, diuinus inquam illuſtriſſimi illius Scaligeri genius contrarium probaſſet in magno opere, argumentis tantum à poſteriori allatis. Nullum enim quod adhuc ſciam, argumentum productum eſt, quo poſſit à priori probari neque Lunarem, neque Solarem ab initio fuiſſe annum Atticum. Quæcumque magnus ille Heros in lib. 1. de emendat. temp. cap. de anno minore æquabili Græcorum, & lib. 3. Canon. Iſagog. contra receptam opinionem attulit, per conſequentias tantum rem dirimunt, & à poſteriori dicta fuere. Vera & primigenia ratio adhuc allata non fuit, nos primi purgatis Suidæ verbis huius vindices facti ſumus. Ex antiquiſſimo enim Reipublicæ Athenienſis ſtatu originem anni Attici, & primæuam formam deduximus, quam tribus verbis non pœnitebit per διαιρεφαλαίωσιν repetere. Quatuor tribus ab initio fuere, vt quatuor tempeſtates, Duodecim quatuor tribuum partes, vt duodecim quatuor anni temporum menſes. 360 μοῖραι in partibus duodecim quatuor tribuum, vt 360 dies in duodecim menſibus quatuor anni temporum. Huiuſmodi erat primæuus Reipublicæ Athenienſis

Digitized by Google

ſtatus, hæc etiam erat prima & antiquior anni Attici forma. Lunarem enim aut Solarem eum ab initio fuiſſe nullus vnquam ſibi perſuadebit, niſi cerritus omnino ſit & φρενοβλαβής. Adi Suidam ad vocē ἥμπαι, & attente perpende num eius verba à nobis ad obruſſam rationis examinata fuerint.

Pag. 68. Nullus dubito quin pro γραῖαι hic legendum ſit & reponendū γεραραί, licet Suidas aliā lectionē tueatur. Ita Pollux lib. 8. cap. 29. & Heſychius, qui eruditiſſime notauit γεραραὶ communiter miniſtras ſignificare, proprie vero eas ſacerdotes quæ ſacra peragebant in honorem Bacchi τῷ ἐν Λίμναις. Quatuordecim autem erant ἀπὸ Βασιλέως ad hoc præfectæ, vt iidem auctores teſtantur.

Pag. 69. l. 10. Eximius eſt hic locus, & qui omnino ante noſtram editionem lacer erat. Non tacebimus antequam vlterius progrediamur, variantes Codicum lectiones. Codex Fed. Morelli habet ἐπὶ δὲ τῷ ἐν Σάμῳ, (ſic enim legendum non Σάμμῳ, quem antiquum erroꝝ retinuit Chalcographus) γεωφανὴς, οὗ ἔτι ἐξευρέτη διδάσκει Ἔφορος ἐν ϛ ἐπὶ χωείων. Vaticanus ἐν ε̄ χωείων. Nos retenta veteri lectione ſimpliciter excudendum curauimus Ἔφορος ἐπὶ χωείων, quia variabant codices. Cæterū vt luculentam huius loci enarrationem afferamus: Sciendum eſt Geophanij huius quod in inſula Samo inuentum eſt, primum inuentorem fuiſſe Mandrobulum illum qui prouerbio locum dedit ἐπὶ τοῦ Μανδροβούλου. Audi Suidam ad hanc parœmiam, ἐπὶ τῶν εἰς τὰ χείρονα τρεπομένων, ἀπὸ Μανδροβούλου τινὸς ὃς ἐν

Digitized by Google

Σάμῳ γεωφάνιον Αἰγύπτος, καὶ πρῶτον μὲν κριὸν χρυσοῦν ἀνάθημα, ἔπειτα ἀργυροῦν, ἔπειτα χαλκοῦν ἐλαττόνα, εἶτα σμικρότερον, ὡς Ἔφορος. Aduerte autem ad hæc postrema verba, ὡς Ἔφορος, nam vt optime auctor noster, Ephorus ille in libris de locis, de hoc Geophanio à Mãdrobulo reperto egerat. Vides quàm hæc belle cohæreant. Porro & si de parœmia ista, cuius origo ex hac historia pendet, occultiora & secretiora scire aues, En tibi quod nobis inter legendum occurrit. ἐπὶ τῷ Μανδροβούλου prouerbium est, in cuius explicatione quàm multa ridicula commenti sint quotquot mare hoc tranare conati sunt, vix exprimi possit. Erasmus primus ex Luciano & Alciphrone integra prouerbij verba attulit, ἐπὶ Μανδροβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα. i. res Mandrobuli in dies peius labitur. Vide alia quæ ab eo allata sunt ad huius prouerbij illustrationem, Hadrianus Iunius ex Æliano lib. 12. animal. cent. 5. adagio 85. Hoc idem prouerbium in eos conuenire putauit qui inconsulta temeritate aliquid offerrent: quæ minus vera sunt. Inhærendũ est verbis Suidæ, qui omnium optime vim & energiam parœmiæ assecutus est, cum Mandrobulum istum Geophanio inuento arietem aureum diis dedicasse narrat, deinde argẽteum, tandem æreum, & postremo in peius iuisse nihilque dedicasse. Zenobius non Geophanium, sed thesaurum in Samo insula inuenisse illum indicare videtur, vt & Diogenianus, qui cum Zenobio nominatim Iunoni ouẽ auream, argenteam, & æream à Mandrobulo dedicatam fuisse asseuerat. Apostolius paulo aliter rem

Digitized by Google

narrat: ait enim Mandrobulum hunc, postquam diis anniuersaria vouisset sacra iureiurando, primo anno decem boues mactasse, secundo nouem, tertio octo, & ita iurisiurandi violati reum factũ esse. In hoc autem conuenit cum Suida, quod Ephorum huius historiæ auctorem laudet, & de Geophanio, non thesauro loquatur. Verum siue thesaurum, siue Geophanium inuenerit ille Mandrobulus, non possunt hæc verba Harpocrationis recipere illum sensum, quem nupertime vir eruditissimus in notis, & obseruationibus suis ad auctores Gromaticos attulit. Voluit enim hæc χωείον ἐν ᾧ γῆς μέταλλοι, de metallis lapidũ intelligi, quod subsistere nullo modo potest. Ná primo Suidas qui solet verba auctoris nostri integra exhaurire, γῆς non habet, itaut simpliciter Geophanium esse dicat locum in quo metallum, siue aurum, siue argentum, siue æs, effodi potest. Sed & præterea certissimum est auctorem nostrum loqui velle de loco in quo vel aurum, vel argentum, vel æs, aut quodlibet aliud metallum inuenitur, non lapides. Quod satis apparet ex origine huius historiæ quam integre recitauimus. Vulgare est quod de metallis lapidum vulgo dicunt, modus hic loquendi à Græcis desumptus est, qui λίθων μέταλλα dixere, vt Strabo lib. 5. μέταλλα δ' λθικοὶ λίθου, vnde Latini postea metalla lapidum, Sil. Italicus lib. 8.

Tunc quos à niueis exegit Luna metallis.

Id est à marmoribus. Vlpianus l. 13. §. inde est D. de vsufructu. *Venas quoque lapidicinarum & huiusmodi*

Digitized by Google

metallorum inquirere poterit. Hesych. γεωφάνιον. μέταλλον τῆς κεραμιτίδος ἢ ἄλλης ἐργασίας. Hic quidem recte obseruare potes morem loquendi Græcorum *metalla lapidum*, cum dicat terræ figulinæ, aut alterius metallum Geophanium esse, sed non in Harpocrationis verbis, quæ vt patet ex integra historia, aliò sunt detorquenda. Vox hæc *metallum*, terræ cuilibet, vel cretæ, vel harenæ, aut lapidibus accommodari potest, vt docere videtur Vlpianus in l. illa 13. Ergo non mirum si metalla lapidum dixerint Romani, vulgo enim id vsurpatum inuenias etiam de aliis materiis.

Pag. 69. l. 13. Quæ ab hac voce γήπεδον vsque ad finem leguntur confusa erant cum præcedentibus: itaut nullus plane sensus ex his elici posset. Nos primi auctoritate manuscriptorũ omnia distinximus, & hæc à capite reposuimus γήπεδον. Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Σπφάνη, γήπεδον ἐστὶ ὃ χωρίον ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον ὃ γῇ καὶ οἰκήμασιν ἀποτιζόμενον. Supererant tantum hic verba Platonis superioribus insulse commixta & coniuncta.

Pag. 72. l. 8. Poteramus hoc loco multa addere, sed obstiterunt manuscripti Codices, in quibus ne verbum quidem præter ea quæ præcedentes editiones habuere, inuentum est. Suidas plura attulit. Hunc cõsule & omnes parœmiographos. Iosephus Scaliger in animaduers. ad Euseb. Chron. quo loci de Dædali statuis disserit, pleniorem hunc & integriorem auctoris nostri locum ex quodam Codice dedisse videtur: sed si bene aduertas omnia quæ

Digitized by Google

addidit, petita sunt vel ex Zenobio, vel ex Suida. Nos nefas esse duximus manuscriptis fidem non adhibere, & quæ forte nunquam auctor scripsit, ei temere imputare.

Pag. 72. l. 15. & pag. 73. l. 1. 2. Exstat oratio Lysiæ quæ hic laudatur, sed paulò aliter concipitur eius epigraphe, sic enim habet, κατ' Ἐρατοσθένους τῶν ἑνὸς δεῖν τριάκοντα, ὃν αὐτὸς εἶπε Λυσίας. Quæ postrema verba valde notanda sunt, quia certissimum est oratores antiquitus non omnes orationes quas componebant recitasse, vt patet ex Plutarchi decem orat. vitis, sed vel aliis eas recitandas præbuisse, vel scriptis tantum mandasse. Vnde cum nobis interpretari debes illa Suidæ quæ hactenus intacta remansere, ῥητορικὴ γραφὴ, ᾧ ἠγωνίζοντο οἱ ῥήτορες, οὐχὶ πάσας ἠγωνίζοντο τὰς δίκας τῶν παλαιῶν οἱ ῥήτορες, ἀλλ' ἐνίας. Lysias igitur in oratione aduersus Eratosthenem vnum è triginta Tyrannis, à se habita, hac voce Δαρεικὰς vsus est. Verum quo in loco? nam volue & reuolue integram illam orationem, nunquam in hâc vocem incides, imò oleum & operam perdes & maris numerabis harenas. Audi nos, & Lysiam ab insigni mendo liberabis, & verba auctoris nostri aliquam apud te nanciscentur fidem. Ait ille orat. ferme principio. ἐπεὶ δ' οὐχ' ὅσον ὁμολογεῖν εἶχεν ὦ ἄνδρες δικασταί, ἀλλὰ τέλα τάλαντα ἀργυρίου, καὶ πεντακόσιους Κυζικηνοὺς, καὶ ἑκατὸν Καισικοὺς, καὶ Φιάλας ἀργυρίου τέτταρας, ἐδόμην αὐτὸν ἐφόδια μοι δοῦναι. Restituo ego ἑκατὸν Δαρεικούς, & contra interpretis sententiam qui *centum Caricos* vertit, *Daricos centum* inter-

Digitized by Google

pretor. Ita hic apud auctorem noſtrum Δαρεικῆς potius legerem quàm Δαρϊκὸς, quia ſolent vt plurimum voces eodem caſu in quo apud oratores legũtur, ab auctore noſtro referri. Δαρεικοῦ dixit Lyſias, ita etiam repetiiſſe debuit Harpocration. Sed Lyſia ſanato de auctore noſtro cogitemus, legebatur hic ſub finem ante edit. noſtram, λέγουσι δέ τινες δυνάσθαι δὲ Δαρεικοὺς ἀργυρᾶς δραχμὰς ὀκτὼ, ὡς ὅτε πέντε Δαρεικοὶ δυνάσθαι μνᾶν ἀργυρᾶν; nos repoſuimus ἀργυρᾶς δραχμὰς εἴκοσι, mina enim centum drachmis conſtabat. Atqui quinque Darici explent minam, ergo quilibet illorum viginti drachmis æquiualebit. Sine dubio ex κ̄ impuri notarij η̄ fecerant, qui error poſtea originem dedit mendis omnibus quæ hinc effluxere. Quod autem hic ait Harpocration Δαρεικοὺς idem valere quod numiſma illud quod Attici χρυσοῦν vocant, veriſſimum eſt, valet enim χρυσοῦς duas drachmas auri, quælibet auri drachma decem argenteas drachmas valet, ergo χρυσοῦς viginti drachmas argenteas valebit, vnde πέντε χρυσοῖ minam argenteã conſtituent, vt πέντε Δαρεικοί. Heſych. χρυσοῦς. Πολέμαρχός φησι δύνασθαι δὲ χρυσοῦν ἀνδρὶ Ἀττικοῖς δραχμὰς δύο, πλὴν ὅτε τὸ χρυσοῦ δραχμὴν νομίσματος ἀργυρᾶς δραχμὰς δέκα, μνᾶν δὲ λέγεσθαι ὅτε πέντε χρυσοῦς.

Pag. 73. l. 5. εἰς Δατητῶν αἵρεσιν iudicium eſt *communi diuidundo*. Ita concipiebatur hæc actio non ὃ εἰς Δατητῶν αἵρεσιν, quomodo infra εἰς ἐμφανῆ κατάστασιν, actio *ad exhibendum*. Δατητὴς eſt arbiter pro ſocio, vt loquitur lex pro ſocio 38. D. pro ſocio. quaſi

Digitized by Google

quasi διαιτητὴς. Sed vereor ne Romanorum actio communi diuidundo latius pateat quàm actio εἰς Δαιτητῶν αἵρεσιν Atticorum. Hanc enim inter socios tantum competiisse patet ex verbis auctoris nostri. Illam vero ex multis Pandectarum locis, vt ex l. 34. pro socio. D. & toto tit. communi diuidundo, inter cohæredes etiam reddi solitam constat.

Pag. 75. l. 8. Abactis & expulsis triginta Tyrannis, sine interregno aut διαρχία vlla, creatos fuisse Decemuiros qui Reipublicæ Athenienſis administrationem haberent fidem faciunt veterum monumenta. Xenophon lib. 2. rerum Græcarum duobus locis. Isocrates in exceptione aduersus Callimachum, cum ait ἦρχον μὲν γὰρ οἱ δέκα, οἱ μὴ τοὺς Τριάκοντα καταῤῥάπτες. Lysias in oratione de Diogenis hæreditate, Μόλπις ὁ τῶν ἐν Πειραιεῖ, οἱ δ' ἄλλοι μὴ τοὺς Τριάκοντα δέκα ἄρχοντες ἦρχον ἐν Πειραιεῖ. Vnus erat ex illis decem magistratibus Molpis, vt Rhinon, de quo ad vocem ῥίνων, infra diligentius disputabimus. Vocabantur autem οἱ δέκα omnes simul, at separati & diuisi quilibet δεκάδαρχος. Iustinus lib. 5. *His vocibus tantum promotum est, vt reuersus in vrbem exercitus triginta Tyrannos emigrare in Eleusina iuberet, substitutis decem qui Rempublicam gererent, qui nihil exemplo prioris dominationis territi eamdem viam crudelitatis aggressi sunt.* Ælianus lib. 5. ποικίλης cap. 13. Δεισιχαρίδα δὲ ἐχειροτόνησαν μετὰ τῶν πεντακοσίων, εἶτα ὕστερον δέκα τῶν πολιτῶν κατ' ἔκαστον ἔτος ἦρχον τῆς πόλεως. τελευταῖον δ' ἐγένετο αὐταρχία περὶ τὸν τῶν Τριάκοντα κατάστασιν. Quæ verba ideo à nobis allata sunt, vt ea interpretemur

in gratiam magni Scaligeri, qui in animaduersion. ad Euseb. chron. numero 1333. ingenue fassus est, hæc ipsa se nunquam intelligere potuisse, & auctorem hunc Romanum arguamus παρεχειμοδ, à quo nulla ratione defendi potest, qui error forte menti diuini illius viri tantas pepererat nebulas, vt in his nihil vnquam videre potuerit. Falsissimum est & absurdissimum decem illos magistratus quos τὺς δέκα vocabant, ante triginta Tyrannos constituere velle, quod nos docere videtur Ælianus in relatis verbis, cum immediate post quadringentos, decem illos magistratus electos fuisse qui Rempublicam gubernarent, & post illos tandem interregnum circa triginta Tyrannorum constitutionem accidisse refert. Atqui triginta Tyranni, & interregnum quod circa regni principium accidit, ante decem illos magistratus constituenda sunt, vt patet ex infinitis auctorum emunctæ naris & probæ fidei locis. Quis igitur adeo mentis inops erit, & à sensu communi alienus, qui non videat manifestum esse in verbis Æliani prochronismum? Hoc posito, studiosos omnes monemus, caueant ne cum Scaligero hos δέκα ἄρχοντας confundant cum ἑνιαύσια aliis, de quibus Eusebius numero 1333. Æliani decem magistratus Olympiad. 94. anno secundo creati fuere. Eusebij nouem magistratus Olympiade 24. vnde vides quantum inter se distent οἱ δέκα, & ἑνιαύσια ἄρχοντες, non tantum enim numero, sed & longo temporis interuallo diffiti inter se sunt. Miror magnum virum in his sui oblitum: Præterea ἑνιαύσια ἄρ-

Digitized by Google

χόντων quilibet vel πολέμαρχος, vel ἐπώνυμος, vel βασιλεύς, vel Θεσμοθέτης vocabatur, nam ſex Theſmothetæ erant. At decem illorum magiſtratuum vnuſquiſque δικαδικος.

Pag. 75. l. 16. Vide quæ dicemus ad vocem Τεταρχία.

Pag. 76. l. 4. Virgines olim ante nuptias, cum decimum annum attigerant, Dianæ Munichiæ aut Brauroniæ ſacra facere ſolitas docuerat Lyſias in oratione pro Phrynichi filia, ſi tamen ea legitima eſſet, & Didymus Grammaticus in libro quem cõfecerat περὶ τῶν ἀρκτεύων καὶ δικατεύων. Vnde ἄρκτοι vocabantur, ἀρκτεύων enim, aut δικατεύων dicebantur cum Dianæ illi Brauroniæ aut Munychiæ tenui crocotula amictæ peragebant ſacra. Ita eas vocauerat Euripides Hypſipyle, & Ariſtophanes Lemniis, hodie in Lyſiſtrata ita legitur.

Κατάχεσθε κροκωτὸν ἄρκτοι ἢ Βραυρωνίοις.

ἄρκτος ibi virgo eſt ἀρκτευομένη Dianæ quæ alias δικέτις appoſite vocabatur, vnde forte legendum in verbis auctoris noſtri ſub finem ἐπειδὴ αἱ δικετίδες ἤρκτευον, non vt hodie excuſum eſt δικαπόλις, non enim δικαία ἄρκτος dicitur, ſed δικέτις. Ariſtoph. Lyſiſt.

Εἶτα ἁλιετὶς ἢ δικέτις.

Quaſi δικαέτις, quia ὅτε πρεσβύτεραι δίκαι ἐτίθη, ὅτε ἐλαφήβολος πόμπη ſacra illa peragebant. Heſychius. ἔλεγον ἢ καὶ ἀρκτεύσῃ δικατεύσῃ, ὅτι ἔπαιζουσαι αὐτῇ αἱ παρθένοι περὶ ὃν δικαστὴν χρόνον ἦσαν. Sed de his plura alias. Hiſtoriam narrat Suidas quæ huic mori τῶν ἀρκτεύων

καὶ δικαιοῦν τοὺς πρώτους originem primam dediſſe videtur. Tu illum conſule in ἀρτᾶν & δικαιοῦν.

Pag. 77. l. 17. Male erat excuſum in prioribus editionibus vno verbo εἰνιόχῃ. Nos diſtinximus ἐν Νιόβῃ, ideſt in Niobe: fabulam enim quæ inſcribebatur Νιόβη, Sophoclem compoſuiſſe docet etiam Athen. lib. 4.

Pag. 77. l. 22. Laudantur hic Mileſiaca Ariſtidis, quorum etiam meminit Ouid. triſt. 2.

Iunxit Ariſtides Mileſia crimina ſecum,
Pulſus Ariſtides nec tamen vrbe ſua eſt.

Plutarchus in Marco Craſſo εἰσπίπτειν ἀκόλαστα βιβλία τῶν Ἀριστείδου Μιλησιακῶν. Vide apud illum integrum locum, vbi de Mileſiis, & eorum laſciuia multa. Adi & ad Appianū qui de Ariſtidis Mileſiacis verba fecit. Porro Mileſiaca illa Ariſtidis nihil præter iocos, laſciuias, aut oblectationes continebant: hoc enim nomen ipſum arguere videtur, vnde Apuleius in Metamorph. ſermone Mileſio fabulas ſe ſcripturum pollicetur, ideſt intemperanti, feſtiuo & iucundo. Mileſiæ ſiquidem huius argumenti fabulæ. Siſennæ Mileſiarum libros vndecim laudat Chariſius. Claudij Albini Imperatoris Mileſias Iulius Capitolinus in Albino *Mileſias nonnulli eius eſſe dicūt, quarum fama non ignobilis habetur.* Ita Iamblichi ἐρωτικὰ de Simonis & Rhodanes amoribus Μιλησιακὰ vulgo appellant docti. Hegeſippus Mileſiacorum primo, Ariſtoteles, & varij Mileſiacorum ſcriptores à Parthenio laudantur cap. 14. & 16. ſed, non ludicra aut fabuloſa ſcripta illa fuiſſe, autumare licet,

Digitized by Google

eo quod potius rerum à Mileſiis geſtarum ſeriam & diligentem rerum narrationem continerent. Cõtrarium tamen arguunt quæ de Antheo & Laodice illis capitibus referuntur, nihil enim illic eſt, quod non ſit fabularum inuolucris intermixtum & intertextum.

Pag. 77. l. vlt. & pag. 78. l. 8. 9. 10. Ita reſtituit hos verſus e Σωσιφόροις Diphili Princeps eruditorũ Iſaacus Caſaubonus cap. 4. lib. 13. animaduerſ. in Athen.

Pag. 78. l. 12. Lycurgi hæc oratio ita inſcribi debet κατὰ Μενεσαίχμου, vt patet ex infinitis huius operis locis. Male apud Suidam voce Λυκοῦργος eſt κατὰ Μενέχμου: Peius etiam apud Pollucem lib. 7. cap. 31. Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Μενεσίμου. Vtrobique legendũ Μενεσαίχμου.

Pag. 78. l. 13. Hæc à nobis de nouo data ſunt ex Codice Fed. Morelli.

Pag. 78. l. 14. & pag. 79. l. 1. de Demarchis infra agemus forte ſi ferat occaſio voce Ναυκράρους. Aduerte tantum hic nos inſcriptionem dramatis Ariſtophanici reſtituiſſe, legebatur ante Ἀριστοφάνης ἐν σκιωπῇς καταλαμβανούσαις, repoſitum eſt ἐν σκιωπαῖς καταλαμβαούσαις. Non repetam quæ de hoc dramate magnus Caſaubonus cap. 20. lib. 4. animaduerſ. in Athen. nos docuit, nec conuaſabo quæ de hoc loquendi modo σκιωπαῖς καταλαμβάνειν, & ἡδὺ καταλαμβανόμενον, in lib. emendat. annotauit Paulus Leopardus vir accuratiſſimus & diligentiſſimus. Hoc tantum dicam, maxime notanda eſſe hæc verba au-

Digitized by Google

ctoris noſtri, ὅτι ὃ ἐπεχείαζον οἱ Δήμαρχοι δικῶν Αεισοφάνης (quidam exarati manu ἐπεχείρεζον habent quod idem ferme eſt,) nam ius oppignerandi quæ ad Rempublicam pertinerent eos magiſtratus habuiſſe pauci ſunt qui ſciant. Nos de his diligentius in lectionibus, vt & de multis aliis quæ procedente opere prætermittere cogemur, ob temporis anguſtias quibus premimur, & notarum breuitatem cui nos adſtrinximus.

Pag. 79. l. 3. Diſcrimen conſtituunt ventoſi Grämatici inter δημόκοινον, δημόσιον, δήμιον, & βασανιστήν. Pollux δημόκοινον vult eſſe eum qui præerat ὀρύγμασι, vel qui ἐν ὀρύγμασι puniebat ſontes, ὄρυγμα enim locus erat Athenis, in quo κακοῦργοι ἐσχολάζοντο vt loquitur auctor noſter, qui hic δημόκοινον vult eſſe δημόσιον βασανιστήν, quo ſenſu accipitur apud Iſocrat. ἐν τραπεζητικῷ, & apud Antiphontem ἐν κατηγορίᾳ φαρμακίας καὶ τῆς μητρυιᾶς, quo loco ait τῷ γὰρ δημοκοίνῳ ἐχαθεῖσα παρεδόθη. Ibi enim δημοκοίνῳ eſt δημοσίῳ βασανιστῇ. Δημόκοινος etiam aliquando πόρνον ſignificat teſte Heſychio, vt δημόσιον pars illa fœminarum quæ nominari non debet, ex Antipatro, ob quam cauſam forte ſcorta & meretrices δημίαι dictæ fuere, niſi dicamus ſic dictas quod prope portas vrbis publicas manerent. Δημόσιος proprie publicus tortor eſt quem Galli vocant *le bourreau*. Dio Chryſoſt. edit. vltimæ, pag. 348. ἀλλ' οὐκ ἂν ὑμεῖς (ἄνδρες Ῥόδιοι) τοῦτον οὐδὲν ἐποιήσατε, περὶ οὗ νόμοις ἔστ' ἂν δημόσιον μηδέποτε εἰσελθεῖν τὴν πόλιν, quod valde obſeruandum cenſeo, nam hic δημόσιος publicus tortor eſt,

Digitized by Google

quem lex Rhodiorum non sinebat in ciuitatem ingredi. βασανιστὴς, βασανίσας, βασανίζειν & βάσανοι forsan aliò pertinent, nam non de tormentis dicuntur tantum, sed & de iudiciis & probationibus. Vide supra voces βάσανος & βασανίσας. Aliud significat δήμιος ex Herodiano, is siquidem qui ad mortem ducit, δήμιος est. Consule quæ ad hanc vocem notauit eruditissimus Pet. Nunnesius in notis ad Phrynic. Eclog. & Herod. excerp.

Pag. 79. l. 9. Seruorum alij publici, alij priuati. Publicorum (qui & vulgares dicuntur, & publica eorum ministeria ex Labeone,) alij Ciuitatum & Prouinciarum, alij Municipiorum, alij Collegiorũ, Decuriarum, Fisci, Societatum, Fanorum, Curiarũ, & tandem corporum, de quibus omnibus leges 25. de Acquirenda hæreditate, & 10. de in ius vocando. D. Varro lib. 4. de lingua Latina, & Terentius sæpissime loquuti sunt. Publici serui ciuitatum illi sunt, qui Athenarum, aut Romæ serui dicuntur, licet peculiariter hi serui Populi Romani vocarentur, ad distinctionem illorum qui ad ciuitates pertinebant. In iure vt apud Vlpian. in regulis. tit. 20. Seruus publicus Populi Romani (sic enim legendũ monuit magnus interpres) dicitur ad discrimen seruorum qui priuatorum aut ciuitatum erant, quod illa verba. *Parte dimidia faciendi testamenti habet ius.* Apertissime docent, nam hoc priuilegio vtebatur seruus publicus populi Romani, vt parte dimidia testamentum condere posset, quod nulli seruo licitum erat, nec publico ciuitatum, nec priuato. Non

Digitized by Google

tantum autem seruos publicos ciuitates habebant, sed & prouinciæ, vt Gallia. Vetus inscriptio. *Dis manib. Attico* III. *prouinciarum Galliarum seruo. C. Licinius Ianuarius, &c.* Erant igitur hi omnes serui publici δημόσιοι ab Atticis dicti, vt hic animaduertit Harpocration ex Demosthene & Æschine, Calonem Glossæ veteres δοῦλον δημόσιον esse volunt, vnde quicumque publico cuidam ministerio addictus erat, seruus publicus censebatur, quales viatores, lictores, scribæ, limocincti, sacrorum curatores, calatores, his enim potissimum ministeriis addicebantur serui publici ære publico empti, ad hoc vel vt publicam pecuniam à debitoribus exigerent, l. 19. de compensat. vel custodias adseruarent, teste Plinio lib. 10. epist. 70. Vel vt aliquando ciuibus priuatim seruirent, nempe vt stipularentur pro his qui per se propter ætatem stipulari non poterant, *quod in rem suam esset*, nec per liberum hominem. l. 3. in fine. D. de postliminio reuersis. l. non aliter. D. de adoptionibus. l. 2. rem pupilli saluam fore. Vide omnino Vlpianum in Olynth. 2. Demosth. quo loci vocem hanc δημόσιος interpretatur. Vide & clarissimum Cuiacium in Paratit. ad Cod. l. 7. tit. 9.

Pag. 79. l. 13. Differentiam horum sacrorum pete ab Hesychio.

Pag. 79. l. 16. & 19. Vocem hanc δημοτελούμενος, ex manuscripto Cod. Fed. Morelli addidimus, vt & quæ sequuntur Δημοφαίνης, ὅπερ μοι κεῖται, quæ desiderabantur plane in omnibus excusis. Demophanes hic (vt opinor) ille est, contra quem orauerat Isæus,

Digitized by Google

Iſæus, aduerſus eum enim & aduerſus Elpagorum orationem habuiſſe rhetorem illum teſtatur auctor noſter multis in locis huius operis; ſed aliquando peruerſe pro Δημοφαίους excuſum inueniebatur Δημοθένους, vt infra voce διαμεμετρημένη ἡμέρα.

Pag. 80. l. 20. Ordo alphabeticus hic à nobis ſeruatus eſt, itaque omnia in natiuum ordinem ſunt reſtituta.

Pag. 81. l. 8. Ita *diſpoſitio*, & *diſponere* dicunt Latini. Vlpianus in l. hæres. §. proinde. D. de iudiciis. *Et ſi merces vendidit certo loci, vel diſpoſuit, vel comparauit.* Vbi diſponere ferme idem eſt quod vendere. Vlpianus ad Olynth. 2. ἀφθόνως per πωλητῶς interpretatur, & ſane optima ratione, diſponere enim merces, eſt eas venum exponere, quod quid aliud ſit quam vendere non video. Vnde ἀφθονία eleganter apud oratores aliquando πρᾶσιν ſignificat. Verba Vlpiani hæc ſunt ἀφθόνως, πωλητῶς. ἡ λέξις καὶ πρὸ Ἰσοκράτους ἐν τῷ Βυσείρει, ὅταν λέγῃ τὴν ἀφθονίαν. Eumdem hunc locum attigit auctor noſter.

Pag. 81. l. 17. Male diſiuncta erat hæc vox ἀφθόνως à ſuperioribus.

Pag. 81. l. 19. Quæ de arbitris erudite hic tractat Harpocration peſſime ſubiecta erant voci ἀφαμαρτυρία. Nos primi quæ ab hac voce διαιτητῆς in præcedentibus editionibus legebantur vſque ad hæc verba Ἀθηναίων πολιτεία diſtinximus, & ante vocem ipſam ἀφαμαρτυρία repoſuimus vocabulum Διαιτητοῖ in pluratiuo ſingulari. Cæterum de arbitris plura in lectionibus noſtris, vbi quæ de iiſdem ab

Digitized by Google

auctore noſtro hic dicuntur cenſura Critica examinauimus.

Pag. 82. l. 10. 12. Antiphó oratione ſecũda de veritate, voce Διάταξις vſus eſt pro διακόσμησις. i. pro ordine & diſpoſitione. Hoc certũ eſt: Cur igitur in alia oratione περὶ μεταστάσεως, διαξῆσαι dixerit pro διαπεσεῖν, ideſt conturbaſſe, mirum profecto videri debet. Nam eiuſdem vocis plane contrarius ſenſus, & omnino contraria interpretatio hinc elicitur: quod vel ex eo valde notatu dignum videri debet. Sciendum vero Codicem Vaticanum hic pro διαξῆσαι habere διαστῆσαι, quod minus rectum eſt, aliam enim lectionem confirmat Suidas. Porro Menandri fragmentum, quod hic ab auctore ſubiungitur, neque cœlum, neque terram tangit, & lacerum ac mácum vndiquáque eſt. Primo pedibus non ſtat ſuis Iambus, nec quid ſibi velit portentum hoc vocis χηραϐοῶν, vllus ſanæ mentis intelliget. Membranæ χηϐοϐῶν habent, vel πηγϐοῶν. Coniiciebamus nos χηϐοϐοῶν illud nomen eſſe debere populi cuiuſdam Attici, & quia inauditum videbatur hoc portentum vocabuli, reſtituere tentabamus Πεῤῥαϐαίων, ſed omnia illa futilia tandem viſa ſunt, ſubleſtæ fidei, & in metri leges peccantia. Tandem audacter & confidenter acquieuimus coniecturæ, quæ nobis ſuborta eſt, dum operæ ipſæ procederent, reſtituimus igitur

Μένανδρος Χήρᾳ
Βοῶν ποιεῖτω πλὴν πόλιν διατῶν.

Menandrum Χήραι, ideſt viduam compoſuiſſe ex

Athenæo, Stobæo, & aliis didici. Sed iam non occurrit commodùm locus quo id confirmare valeam. Sufficiat hæc indicasse, & locum hunc obscurissimum à tenebris vindicasse, ne mutata quidem syllaba.

Pag. 82. l. 14. Ab hac voce Ἀφάλειξις, vsque ad illam διδάσκαλος, confusiones omnes sustulimus, & ordinem alphabeticum sequuti sumus. Præcedentes editiones omnia hæc inordinata retinuerant, ita vt suum nulla ferme ex his vocibus locum haberet.

Pag. 82. l. vlt. & pag. 83. l. 12. 13. Nihil aliud est ἡμιμεμετρημένη ἡμίεργα quàm κλεψύδρα vno verbo, ad quam magnæ lites & causæ olim agitabantur. Diuidebatur autem in tres partes aqua illa fluens, vna actori, alia reo, tertia iudicibus præbebatur: vnde cum actoris vel rei pars effluxerat, clamare solebant *effluxit aqua*, vel lictor qui prope adstabat, oratoré percutiebat virga, quasi eum moneret de elapso temporis spatio, quod ei datum fuerat ad orandũ, nec vltra progredi poterat, sed cogebatur locum cedere aduersario. Hinc vas illud in quo aqua reponebatur ad effluendum, & tempus metiendum, apposite ἀπάτη dictum fuit, Hesych. ἀπάτη. ἡ δικαστικὴ κλεψύδρα. Pollux lib. 8. ἔνιοι δ' αὐτὴν καὶ ἀπάτην καθῶς εἴ δικαστικὸν εἰπόντες Αἰσχύλος.

Οὐκ ἦν λαβεῖν θύραζε τὰ ψηφίσματα
Καὶ τὴν ἀπάτην ἐς χεῖρας ἐκτυλῖσαι.

Anance hìc vas est quod Clepsydram alias vocabant, Anancæum forte Plauto in Rudente. Nec

Digitized by Google

est quod quis dicat ἀπάτκλω potius fuisse ex Platone in Thæt. scriptum aut tabulas quasdam, in quibus actionis formula continebatur, à qua digredi non licebat actori, per aduersarium. Nam ἀπάτκη apud Platonem semper necessitatem simpliciter importat, & in Theæt. & aliis dialogis: & proprie subscriptio illa, vel tabulæ quæ actionis formulam continebant à qua non licebat recedere, nec latius diuagari, ὑπογραφὴ, vel ἀντωμοσία vocabantur, ex eodem Platone, quod litigaturi aut dicturi quasi quodam iuramento se obstringerent. Sit igitur illud verum appositissime & maxime ad rem clepsydram illam fluentem ad quam antiquitus orabant, dictã fuisse ἀπάτκλω, quod simulac definitum temporis spatium elapsum erat, cogeretur actor vel reus tacere & aduersario cedere locum. Nec est ignorandum maximas tantum lites & causas ad clepsydrã, aut (vt loqueretur auctor noster) τοὺς μεμετρημένῳ ἡμέρᾳ agitatas fuisse. In minoribus iudiciis nulla aquæ mensura vtebantur, nec tam religiosi erant temporis obseruatores. Et ita forte intelligẽda quæ hic ab auctore nostro dicuntur σκεπτέον δ' πρὸ Ἰσαίῳ ἐν τοῖς κατ' Ἐλπαγόρου & Δημοφαίους (male erat Δημοσθένους) πῶς (melius habet Suidas ὅς) μεμετρημένης τῆς ἡμέρας, ὅτε μὴ φάσι. (Suidas rectius φησὶ) χωρὶς ὕδατος γίνεσθαι τοῖς ἀγῶνας, ὅτε ὁ τοῦς ὕδωρ. Si exstaret illa Isæi oratio, conaremur forsan ex eius verbis quandam sententiam elicere, & dubium quod hic mouere videtur Harpocration, dissoluere, sed quid aliud possumus ab omnibus præsidiis

Digitized by Google

destituti, & collectaneis nostris tantum adiuti, in his tenebris, quàm hæc acutioribus, & qui maiori otio quàm nos potiuntur, discutienda relinquere? Meminerit tamen quisquis ille erit qui in hoc laborabit, hinc intelligenda esse quæ infra ad vocem κακώσεως in fine, ex Cod. Fed. Morelli addidimus. ὧν ἡ κατ' αὐλὸν ὕδατος. Deerant hæc in aliis editionibus. Codex bonæ notæ Fed. Morelli ea agnouit vt legitima, vt certe sunt, nam causarum vel actionum aliæ erant quas ad aquæ mensuram siue κλεψύδραν introducebant, aliæ vero quæ sine aqua intentabantur. δίκη κακώσεως sine aqua erat, hoc est, cum quis agebat κακώσεως δίκην non τοῦ μεμετρημένου ὕδατος agebat. Hæc mens Harpocrationis & forsan hinc aliquid lucis quæ ex Isæa supra relata fuere acceptura sunt, si hæc attentius considerare velimus.

Pag. 83. l. 19. Quæ hic de nouo accessere deerant in excusis omnibus: optime exarati, & maxime ille quo vsu sumus beneficio Fed. Morelli, post vocem δικαστήριον, habuit ἐξὼν τῷ βουλομένῳ ἀφαμαρτυρῆσαι ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη. Suidas eadem etiam repetiit.

Pag. 85. l. vlt. Si pleniorem horum verborum enarrationem desideres, adi ad cap. 7. l. 6. animaduers. in Athen. in quo multa de didascalis, didascaliis, & didascalicis, eorumque auctoribus, non tantum eruditionis profundæ, sed & inquisitionis remotæ prodidit columen illud litterarum Isaacus Casaubonus Galliæ nostræ clarum iubar. Adde etiam quæ nuper adnotauit vir comptissimi ingenij,

Digitized by Google

& non vulgaris eruditionis Iosias Mercerus ad Nónium Marcel. cap. de honestis & noue vet. dictis. voce *redhostit.*

Pag. 86. l. 12. 14. 16. Non tantum de circuitoribus aut σιωπεπόλοις, qui tympano probabant, an vigiles & qui excubias pro custodia ciuitatum agebant, dormirent, κωδωνίζει dicitur, vt hic videtur indicare Harpocration ex Euripide in Palamede, quod etiam Demetrius quidam docuerat, aut de his qui μαχίμους ὄρτυγας probabant tympani sono ex Aristarcho. Sed & de equorum probatoribus, qui tympano etiam eos ὅπως ἐδοκίμαζον εἰ ὑφώδεις εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑποπτεύει δυώνται, μήπω ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον, ἀλλ' αὐτοῖς ἐμβληθῶσιν. Et de vasculis σαθροῖς, quia ea δεκρούοντες probabant, debilia enim & detrita vasa propulsando probare solebant. & de numismatis. Aptius & conuenientius de equis & vasculis, vt me docuit Græcus Magister apud Aristoph. in Ranis, reliquæ enim metaphoræ perfunctoriæ sunt & inelegantes, licet vna aut altera illarum ab auctore nostro probata fuerit. Igitur quod est in equis & vasis κωδωνίζει, idem est in venalitiis vti lapide Gagate, nam hoc incenso antiquitus vtebantur ad explorandam venalitiorum valetudinem, testis Apuleius in Apologia. *Quod si magnum putarem caducum deiicere, quid opus carmine fuit? cum incensus Gagates lapis (vt apud Physicos lego) pulchre & facile hunc morbum exploret, cuius odore etiam in venalitiis vulgo sanitatem aut morbum venalium experiuntur.* δοκιμάζει, ἐξετάζειν experiri & explorare est. Vide Nicand. Ther. & eius interpretem.

Digitized by Google

Pag. 86. l. 20. 21. Fors fuat legendum Τηλεκλείδης ὁ τοῖς Πρυτανεῦσι, non enim Πρυτανεῦσι, sed Πρυτανεύειν fabulam composuisse Teleclidem Comicum auctores sunt Pollux l. 7. cap. 3. Athenæus lib. 9. & 11. & Suidas in Τηλεκλείδης.

Pag. 88. l. 12. Vox δίοπος sine iudicio diuulsa erat à præcedente διοπεύων, nam à διοπεύειν δίοπος dixere, quasi ὁ διοπτικός. Attica vox hæc est quam retulerat Aristophanes ὁ Ἀττικῇ λέξει, vsus Æschylus in Sisypho. Euripid. in Hippolyto. Consulendus Erotianus. Alij Græci δίοπτρον vocabāt διόπτρον.

Pag. 88. l. vlt. Male cohærebat vox δοκιμασθεὶς cum voce δωμοσία. Nos primi terminos posuimus in istis agris.

Pag. 89. l. 16. Caue ne hæc ad donationem simplicem, aut traditionem traducas. δόσις apud rhetores vulgō quidem & communiter munus vel donationem significat. At proprie tabulas testamenti quibus quis instituitur hæres. Itaut ἀφαίρεσις & δόσις nihil differant. Isæus ὁ κλεωνύμου λόγος qui nobis supersunt, coniunctiue semper ἀφαιρεθεὶς καὶ δοθεὶς dixit, & κατὰ δόσιν ἢ κατ' ἀφαίρεσιν succedere, quæ semper opponuntur successioni κατὰ γένος. Hæc ab intestato erat, altera ex testamento. Proprie igitur δόσις apud rhetores tabulæ testamenti sunt, in quibus quis quæ sua sunt, alteri dat ἀφ' ἧς ἀρχόντων, (nam in textu sic legendum ὅταν τις τὰ αὑτοῦ διδῷ ἵνα ἀφ' ἧς ἀρχόντων.) Magistratus non alia de causa interueniebat, quàm vel vt testamenti tabulas solueret & infringeret, vel eas confirmaret & stabiliret præ-

Digitized by Google

sentia sua, ad maiorem enim cautelam obituri conuocandum eum curabant, vt δόσις, vel δωρεαὶ, quas ante mortem faciebant confirmarent. Hoc didici ex orat. Isæi de Cleonymi hæreditate. In qua nominatim refertur Cleonymum testatorem ante mortem magistratus vocandos curasse, ad confirmandas & stabiliendas tabulas testamenti, διαθήκας, δόσις, δωρεαὶ, quibus, quæ sua erant, neglectis & præteritis parentibus & agnatis, extraneis dabat. Imò ex ea oratione colligo Ἀρχιθέωρους vocari solitũ fuisse ad δόσεων confirmationes, ὡσπερεὶ γὰρ τοῦτοις (ait Isæus) ὡς Ποσιδίππου ἔπεμψεν ὅτε τὴν Ἀρχιθέωρου, ὅπως δὲ οὐ μόνον αὐτὸν οὐκ εἰσεκάλεσεν, ἀλλὰ καὶ ἐλθόντα ὅτε τὴν θύραν Ἀρχιθέωρου ἀπέπεμψεν. Rursus agens de conuocatione Magistratuum ad confirmandas δόσις. ἰσχυρίζονται γὰρ ταῖς διαθήκαις λέγοντες, ὡς Κλεώνυμος μετεπέμπετο τὴν ἀρχὴν, οὐ λόσας βουλόμενος αὐτοῖς, ἀλλ' ἐπιθυμῶν καὶ βεβαιῶσαι σφίσιν αὐτοῖς τὴν δωρεάν. Nihil spissum & frequens magis in orationibus eiusdem rhetoris, quàm magistratuum illæ conuocationes, de quibus semper agit cum de controuersiis hæreditatum inter successores τῆς οὐσίας, & hæredes τῆς δόσεως, δωρεᾶς, ἢ διαθήκων tractat. Audi eum in orat. de Pyrrhi hæredit. ἀλλὰ καὶ ἀμφισβήτησιν περὶ τοῦ κλήρου, καὶ διεμαρτύρατο, καὶ εἰσήγαγεν περὶ τοῦ τὰς ἀρχὰς. καὶ ἄλλο εἴπερ ἐστὶν ἰσχυρότερον τούτων ἅπαντα περὶ διεσαφίζατο. Merito igitur dixit Harpocration ὅταν τις τὰ αὐτοῦ διδῷ τινι διὰ τῶν ἀρχόντων, quia ad maiorem cautelam & tabularum confirmationem ac ratihabitionem magistratus conuocari solebat. Sed de his plura dicturi sumus

ſumus in obſeruationibus noſtris ad orationes rhetorum quæ ſuperſunt, maxime ad illas Iſæi in quibus de Cleonymi & Pyrrhi hæreditatibus agitur.

Pag. 90. l. 1. Δεγγίλοι ſcribendum eſt, vel melius Δεγγίλωι, vt quidam Codices habét, Suidas Δεγγύλοι ſcribit, & cum noſtro Thraciæ locum eſſe aſſeuerat. Stephanus contra Δεήλιοι habet, & Theſſaliæ non Thraciæ locum eſſe contendit, ex Theopom. Philippic. rerum nono. Sed hæc non tanti ſunt vt diutius in eis immorari debeamus.

Pag. 90. l. 3. Male hodie apud Æſchinem orat. de falſa legatione. (Hanc enim laudare voluit cum de hac voce δρομοκήρυκες egit auctor noſter) legitur δημοκήρυκες. Verba Æſchinis ita habent. οἱ δ' Φαλαίχου τοῦ Φωκέων Τυραννου δημοκήρυκες. Harpocration melius δρομοκήρυκες, alias ἡμεροδρόμοι dicti, vel οἱ ἀγγελιαφόροι Dioni. Hunc errorem iamdiu deprehendit eruditiſſimus Lambinus in commentariis ad Æmyl. Probum.

Pag. 90. l. 7. Ariſtotelis διηγήματα laudat etiam Diogenes Laërtius.

Pag. 90. l. 10. Nulla eſt ciuitas nec oppidum quà in Epiro, quà in Thracia, quà in Lycia, quæ vocata fuerit Δεῖον. Ciuitas Thraciæ de qua loquutus eſt Demoſthenes in orat. contra Ariſtocratem, vere dicta eſt Δρῦς, vt & alia quæ in continente. Hoc nos aperte docent Stephanus & Suidas. Ita igitur nos reſtituimus contra fidem exemplarium, & omnium excuſorum. Sed præterea nec illud prætermittendum duximus, in Vaticano Codice pro Θεό-

Digitized by Google

πομπος ἐν εἰκοστῇ πέμπτῃ, exaratum esse εἰκοστῇ ς΄. Id est 26. lib.

Pag. 90. l. 16. Quidam Codices Ισοκράτης habent, alij vero Ιπποκράτης, vt excusi omnes. Ego mallem Ισοκράτης, quamuis certus non sim vtrum Isocrates hac voce vsus sit. Nam si verum est Hippocratem eam vsurpasse, δυσήνιος non δυσάνιος scribendum erat. Erotianus δυσήνιος. δυσθύμως καὶ δυσκόλως ἢ ἀνίας φερούσης. Ita etiam Galenus in Glossis. Certe Antiphontem δυσάνιος dixisse luculentus testis est Suidas, potuit ergo & idem vsurpare Isocrates.

Pag. 90. l. 19. & 20. Sextum παραδυομένων Asclepiadis inueni etiam laudatum apud Suidam voce ῥησίαρχος, sed eius verba integra non sunt. Ita scribe cum nobis ῥησίαρχος. ὁς ἐρέει ἢ ἡσσαται πρὸ Ἐπιχάρμου, ἤτοι τοῦδε τὸν ῥήσιν εἴρηκεν, ἢ ὡς Ασκληπιάδης ἐν ἕκτῳ παραδιομένων, ἄειστον αὐτὸν γενέσθαι ἀληθῆ εἰπῶν, ἐψεύσατο δὲ καὶ ἕτερος. Mutuatus est hæc Suidas ab Hesychio.

Pag. 91. l. 21. Vt δωρεξεία ita & vno verbo δωρεγραφὴ dici potest, at omnes Harpocrationis Codices distincte δώρων γραφὴ habuere, quam lectionem nos retinuimus.

Pag. 92. l. 11. 16. μηνιγικὸν est hoc ἁμάρτημα Harpocrationis, non enim in nono de historia animalium, sed in septimo cap. 12. ita loquutus est Aristoteles. ἢ πλῆσται δ' ἀνίχρηται περὶ τὴς ἑβδόμης, δὲ καὶ ἢ ὀνόματα τέτταται, ὡς πιςεύοντες ἤδη τῇ σωτηρίᾳ. Hæc fuit opinio summi illius Philosophi, vt pueris olim

Digitized by Google

nomina imponere solitos veteres crediderit septimo die, quem ἑβδόμῳ vocabant, vnde ἑβδομεύεσθαι celebrare diem septimum, quo nomen imponebatur. Eiusdem sententiæ fuit Lysias rhetor, qui in illa oratione contra Eteoclem de pecunia, nisi spuria ea sit, die septimo imposita pueris fuisse nomina ab antiquis retulerat. Sed aliam plane opinionē amplexi sunt quidam alij rhetores & auctores nō parui nominis. Decimo enim die celebrata fuisse puerorum nominalia ex eorū testimoniis probari potest. Isæus multis in locis, maxime in orat. de Pyrrhi hæreditate pag. 41. edit. Henric. Steph. Φίλῳ ὄνομα θεῖναι ἐγεγράφατο τῇ γυναικί, οἱ δὲ τοῦ Πύρρου φασὶ τοῖσι δεκάτῃ φάσκοντες ἀναβλητέα, ὃ τῆς τιθῆς ὄνομα Κλειταρέτῃ ὃν πατέρα ἐμαρτύρησθαι φασὶ αὐτῇ. Vide integram orationem, nam elegantissima est, & hanc opinionem valde confirmat. Comicus in auibus ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδείου κλῆσις, id est ad celebrationem diei decimæ. Vetus enarrator ad illa consulendus, qui etiam verba Aristotelis attigit. Euripides ἐν Αἰγεῖ apud illum.

Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τόκῳ ὠνόμασεν.

Quod fragmentum ego ex Clement. Alexandin. stromat. 6. ita ampliaui.

Ποῖόν σε φῶμεν γαῖόν ἐκλελοιπότα
Πολυξενοῦσθαι; γῆ δὲ τίς; πάτρας δ' ὄρος;
Τίς ἔς' ὁ φύσας τοῦ κακήρυξαι πάρος;
Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτῃ τόκῳ ὠνόμασεν;

Demosthenes orat. aduersus Bœotum, ἀλλὰ μὴν τῷ δεκάτῃ ἐμοὶ ποιεῖν τοὔνομα τοῦτο ἔθηκεν. Vnde ποιῆσαι &

Digitized by Google

ἑξηῶσαν δικάτλω, de quibus omnino consule Suidam. Sed caue ne cum illo hæc cum voce δεκατεύειν confundas. Multa viri docti de lustrico die, de nominalibus, amphidromiis, & δεκάτης τῆ ἑβδόμης celebratione. Nullus adhuc quod sciam distincte separauit lustricum diem ab amphidromiis, & amphidromia à nominalibus, imò hos omnes ritus indiscriminatim fere quilibet doctus confudit sine ratione.

Pag. 92. l. vlt. Hæc habet auctor noster ex Athenæo lib. 5. dipnosoph. in quo sæpius, vt & in aliis, auctores hi Callixenus in libris de Alexandria, & Daimachus Platæensis in lib. de India laudantur. Ceterum ἐγκύθικη Atticorum priscorum, incitega est veterum Romanorum, vt iampridem animaduertit Scaliger ad Festum. Inde in Glossis ἐγκυθίκη *inceteria* voce leuiter detorta ab incitega, Auctores non ita antiqui incitegam vocarunt repositorium, vt Plin. lib. 18. Petronius. Vlpianus in l. 19. §. 10. D. de auro & argento legato. *Sed cui vasa sint legata: non solum ea continentur quæ aliquid in se recipiant edendi bibendique causa paratum, sed & quæ aliquid sustineant, & ideo scutellas vel promulsidaria contineri: repositoria quoque continebuntur.* Iauolenus Iurisconsultus in l. 100. D. de legat. 3. vasa illa vel machinas ligneas quibus amphoræ sustinentur, βάσεις vocare videtur.

Pag. 94. Veteres Attici, quam Iurisconsulti nostri in Pandectis actionem *ad exhibendum* vocant, εἰς ἔμφασιν καθίστασθαι dixere. Auctores Basilicorum ἐπικαθιστάνειν ἀγωγὴν aliquando, vt in l. 18. D. ad exhibendum, aliquando ἐνδεικνύειν, quod

Digitized by Google

verbis sit exhibitoria, effectu vero plane restitutoria l. 9. §. quantum D. ad exhibendum. l. 3. §. si mecum. l. 5. §. idem Iulianus, & §. vlt. l. 7. §. item municipes & sequent. eod. tit. Aduerte vero ad ea quæ ex Aristotele refert Harpocration. l. 3. pag. 95. competiisse hanc actionem περὶ τῆς Ἀρχοντος, eámque introduxisse in iudicium τῶν ἀναχρίνοντα, nam nemo quod sciam hoc adhuc animaduertit. In lectionibus nostris serio hac examinabimus, vt & varios oratorum locos, in quibus hactenus hæsit aqua.

Pag. 95. l. 8. Iam sæpius diximus vere inscribi debere, hanc orationem Isæi περὶ ὀρφανίας.

Pag. 95. l. 12. Codex Vaticanus habet Δημοσθένης ἐν τῇ Φιλιππικῶν.

Pag. 95. l. 14. Solus Hesychius nos monuit καλιστρῆν, vel καλλιστρῆν significare καλεῖν, hoc est vocare. Harpocration explicationem non affert, hoc tantum ait, vocem hanc Ionicam esse, eáque vsos esse Demosthenem & Dinarchum, quem etiã externa vsurpasse vocabula vult. Ergo hi duo oratores Demosthenes & Dinarchus non semper Attice loquuti sunt, nam Ionicæ voces externæ sunt Atticis, vt ex verbis auctoris nostri recte colligitur.

Pag. 96. l. 4. Ἐκάτομπος restituimus, vt optime est infra voce Ἑκατόμβαιον & Ἰσρικά. Vide Isocrat. in Panegyrico.

Pag. 96. l. 5. 9. De templis, altaribus, domibus ἑκατομπέδοις, & de numeri centenarij relligione in sacris, multa viri docti iamdiu obseruarunt, nec vllus est cui non sit iam dictus ille Hylas. l. 9. Μενεκλῆς·

Digitized by Google

ἢ Καλλίστρατος scripsimus, quia ita appellabantur auctores illi, qui τὰ περὶ Ἀθηνᾶν συγγράμματα descripserant. (Sic enim restituendam puto epigraphem operis quod composuerant, hic & infra vocibus ἑρμῆ, & Κεραμεικός.)

Pag. 96. l. 14. Ex membranis hæc addidimus. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, & vocem λαβόντα quæ hic desiderabatur. Quæ vero hic laudatur quinta Philippica oratio de pace est, quam vir doctissimus Andræas Schottus cum Dionys. Halicarnass. sextam fecit, in his quæ nuper ad Demosth. emisit. Nos è contra ex hoc auctoris nostri loco, & aliis quamplurimis quintam esse asserimus, in quam etiam sententiam pedibus iuit eruditissimus Lambinus.

Pag. 97. l. 15. Membranæ habent ἤχθησαν, quam lectionem confirmat etiam Suidas.

Pag. 98. l. 14. Quidam Codices ἐκ παραγωγῆς habent vt Suidas, & οἰχομένων pro οὐχ ὑμῶν. Porro à voce hac ἐκ παραγωγῆς, vsque ad illam ἐπαχθεκάλης, immanis erat luxatio paginarum: Imò omnia fere confusa inter se erãt nullo seruato ordine. Nos manuscriptorum seriem secuti sumus, & omnia in ordinem antiquum & pristinum coëgimus, vt apparebit primo intuitu.

Pag. 99. l. 5. Melius mea quidem sententia scriberetur per χ. Βύχητα, vt supra eadem voce, si vera sit Etymologia quæ illic allata est, Buchetam nimirum sic dictam quod Themis ὅτι βοὸς ἐχουμένη in illam veniisset.

Pag. 100. l. 21. De Hellanodicis vide diligenter

Digitized by Google

quæ in animaduerſ. ad Euſeb. Chron. Ioſephus Scaliger obſeruauit.

Pag. 101. l. 13. Hic pro Αεισοτέλης habent quidam Codices Αεισοφαίης, quam lectionem etiam agnoſcit Suidas.

Pag. 101. l. 21. Qui menſtruas has actiones introducebant ἐπαγωγεῖς dicebantur. Pollux lib. 8. cap. 18.

Pag. 105. l. 1. Vide infra ὠδεῖον.

Pag. 105. l. 5. Iudicium hoc ſiue tribunal vere dicebatur ἐν Φρεάτῃοι, vt excudendum curauimus, male & mendoſe omnino præcedentes editiones ἐν Φρεάτου habebant. Sic infra voce Εφέται pro ἐν Φρεάτοις reſtituendum ἐν Φρεάτῃοι, male enim habet etiã Suidas ἐν Φρέατι. Corruptiſſimum eſt hoc iudicij nomen apud omnes ferme auctores claſſicos. Quæ vero hic de eo referuntur ab Harpocratione, mendis infinitis ſcatebant, quæ ad vnum deterſa fuere.

Pag. 107. l. 9. Legendum περὶ Κίρωνος κλήσεως, vt ſupra voce εἰς ἔω, vbi male etiam Ἥρωνος eſt, exſtat adhuc hæc oratio. At, qui ab oratoribus ἐξηγητὴς, vel ἐξηγηταὶ dicuntur, Iuriſconſulti noſtri ſunt. Ita Plato in Eutyphrone.

Pag. 107. l. 20. Græci ἐξούλης δίκη, Romani interdicta *vnde vi*, & de *vi armata* habebant. Porro quæ hic laudatur Dinarchi oratio ſic inſcribi debet Κατὰ Κεχωνδῶν ἀφιδικασία, legendum ergo ἐν τῇ.

Pag. 109. l. 10. 11. Hæc eſt opinio Harpocrationis. Aliter ſentit Dionyſius Halicarnaſſ. ἐν μεθόδῳ πρεσφωνηματικῶν. Illic enim paræneſes ad dæmonicum Iſocrati cuidã amico ſuo, & Echecratis tribuuntur.

Digitized by Google

Porro de Isocrate Apolloniate consule Suidam in Ἰσοκράτης & Θεοδέκτης, infra etiam voce Δημάδης laudatur simpliciter Isocrates ὁ παραινέσεσι. Sed de his iam accurate dixerunt eruditissimi viri Muretus in lib. 1. emendat. cap. 1. & Henricus Stephanus diatrib. 2. ad Isocrat. orat. Quæ autem hic afferuntur iurisiurandi species tres ἐπώμοτος (sic enim legi debet non ἀπώμοτος) κατώμοτος & ἔπακτος non conueniunt tribus aliis quas vulgo afferunt Iurisconsulti nostri ex Triboniano, nimirum iudiciali iuriiurando, voluntario & necessario. Causas differentiæ & paritatis, si quæ sint, in lectionibus afferemus: Vrget enim nos temporis breuitas.

Pag. 110. l. 1. Nominatiuos & accusatiuos Grammatici sæpius solent explicare per infinitiuos, vt hic ἐπιδιαφορεῖ per διαφέρει, & supra διαφορεῖ, & ἀποφορᾶ.

Pag. 110. l. 3. 4. Legebatur hic ὁ τῷ περὶ in aliis editionibus. Codex Vaticanus manifeste habuit ὁ τῷ ἑτέρῳ. Nos restituimus ἑτέρῳ, hic enim sensus. In oratione pro Ctisiphonte vsus est Demosthenes voce ἐπαγέλμενος pro ἐπιδιατιθέμενος. At in alia, (nondum incidi in illam orationem, de qua loqui voluit hic Harpocration, nam deest hic tantum nomen illius contra quem habita fuit,) in diuersa significatione eandem vocem ἐπαγέλμενος vsurpauit. Cum dixerit, ἢ κερδέων δ' ἀπιείσθω ἐπαγελμένους, quæ verba si fortè occurrant inter legendum, facile restitui potest integra epigraphe orationis Demosthenicæ, cuius prima verba ita concepta sunt περὶς, &c.

Pag.

Digitized by Google

Pag. 110. l. 15. 19. Nemini magis nota sua domus, quam notus est omnibus doctis mos ille hastas efferendi & vertendi in funere. Seruius optime ad illa Virgil. *(Et versis Arcades armis) lugentum more*, inquit, *mucronem hastæ non cuspidem contra terram tenentes.* Stat. Thebaid. 6.

--versis ducunt insignibus ipsi
Graiugenæ reges--

At vero Ister qui hic citatur, non in collectione vocum Atticarum (vt existimauere quidam eruditi viri) laudatur, sed in collectione rerum Atticarum, idest historiæ Atticæ libris. Quomodo Androtion & eiusdem historiæ innumeri alij auctores, quorum meminit hoc opere Harpocration. Quod nobis tacentibus, aperiunt satis quæ hic de Procride & Cephalo ex eius libris referuntur.

Pag. 111. l. 17. 18. E Babyloniis Comici allatum fragmentum ita restituimus, non seruata tamen lege metri. Εὖγε ἐξευλύμενον ὑπιβάτης ὡς ἔοικεν ὑπήγων. Explicatur infra hæc vox ὑπήγων, laudatúrque idem Comicus ἐν Ὀλκάσιν. ὑπιβάτης & ὑπήγων pertinent ad rem nauticam.

Pag. 112. l. 11. Hæc amplius habuit Codex Fed. Morelli, quæ nos in lectionibus magna diligentia explicabimus vt elegantia nouæ huius lectionis omnibus ex æquo pateat.

Pag. 114. l. 13. Quantum nota sunt, & perspicua quæ viri doctissimi Carolus Sigonius in lib. de Repub. Athen. & Guilel. Budæus in comment. linguæ Græcæ de discrimine harum vocum ὑπόλυγος, ὑπήγη-

Digitized by Google

ος, πάππος, & πάππης attulerunt. Tantum incognita sunt quæ de eisdem quidam ex veteribus prodiderunt, πάππος enim apud Atticos fuisse pauperem virginem, & ad incitas redactam (vt loqueretur Plautus) quam proprie πάππην vocabant, nullibi dictum: si excipias auctorem hunc nostrum, qui infra voce πάππης ex Demosthene & Possidippo Comico docet ita se rem habere. Et vero quis vnquam mortaliũ diuinare potuit quid sibi vellet vetus Comici enarrator ad vespas, cum retulit quosdam antiquorum πάππον vocasse πάππαμαίδα καὶ παππόχον? Primus hæc Florens Christianus vir vtriusque linguæ callétissimus exagitauit, sed tempus & operam lusit, fassus est enim in notis ad illud drama, se neque quid Comici scholiastes vellet capere, nec etiam quid Cæl. Rhodig. cum πάππον asserit fuisse dictam Mandam. Ad primum probabilia tantum afferam: ad secundum vera docebo. Non solus est enarrator vetus qui docuit πάππον dictam πάππαμαίδα, idem repetiit bonorum & malorum consarcinator Suidas, imò quod mirere magis Grammaticorum κριτικώτατος Hesych. quid simile nos docet, cum ait πάπαμαίδα, πάππον, quo in loco vereor ne potius legendum sit πάππαμαίδα, nam ordo alphabeticus hoc omnino requirit. Sed quamuis ita legeretur non minus incerti essemus de deriuatione huius portentosi vocabuli, cuius proprietatem & etymologiam acutioribus & diligentioribus Grammaticis disquirendam & dilineandam relinquimus, vt de voce Μαίδα quædam subiungamus

Digitized by Google

Cæl. Rhodig. illaudato auctore, vt sæpius solet, ἐπίκληρον dictam fuisse etiam μαῤῥὸν καὶ παῤῥόχον refert, quæ vox μαῤῥὰ diu habuit exercitum magnum illum virum Florent. Christian. nos vno verbo monemus diffusæ virum illum lectionis hoc habere ex Eusthat. qui pag. 674. edit. Roman. nominatim asserit Atticos virgines illas, quas nos vulgo vocamus *des heritieres*, qualis illa Virgilij Lauinia virgo, dotalis dicta, ἐπίκληρος vocasse, alios vero Græcos μαῤῥὰς καὶ παῤῥόχους.

Pag. 116. l. 3. De voce hac ἐπικληρυχέιαι Paulus Leopardus vir profundæ & altæ eruditionis in lib. emendat. iamdiu egit, & corruptissimũ apud Ammonium Grammat. locum vbi de Diagora Melio mentio sanauit. Addimus ad ea nos sereniſſimæ Reipub. Venetæ proceres & magnates hodie tale quippiam aduersus nebulones illos & facinorosos homines, quos lingua vernacula vocant (*gli banditi*) obseruandum præcipere. Hi enim prædonum qui sociorum amputata capita Reipub. offerre possunt, magna donantur argenti copia, in libertatem asseruntur, omnibúsque absoluuntur criminibus, quibus erant nexi & obnoxij. Quod diuinum inuentũ puniendorum quocumque locorum fuerint, scelestorum hominum Xixto V. Pontifici Maximo debent.

Pag. 116. l. 14. 18. Quod proprie per ἐπὶ κόρρης exprimunt oratores nostri, vulgares Græci per ἐπὶ γαλτσου καὶ ῥαπισμα, quod Galli proprie dicunt *vn soufflet sur la ioue*. Id Atticistæ per χῦ κόρρης enunciãt,

Digitized by Google

vt Lucianus, vnde apud Pſellum de dæmonibus, pro χ' κώμης reſtituendum χ' κόρης ex elegantiſſima coniectura præſtantiſſimi Gauminij, cuius beneficio auctorem illum non hactenus Græce excuſum habemus : & breui Eumathij de amoribus Hyſmenij & Hyſmenes amoribus libros habituri ſumus, magno quo pollet ingenij acumine verſos, & notis eruditiſſimis illuſtratos. De Philino autem oratore qui hic laudatur, infra voce πωεινὰ agemus, aduerte tantum morem laudandi veteres auctores inuſitatum, cum minus certi erant cuiuſnam eſſent tractatus vel opera, quæ in medium adducebant, duos adiiciebant auctores, quorum alteri Critici quidam, alteri vero alij eadem opera aſſignabant, nunquam enim in vendicandis fœtibus legitimis & aſſignandis libris, plures quam duo controuerſiam mouebant. Vt hic Hyperides & Philinus in oratione contra Dorotheum laudantur, quia ſine dubio, dubitabatur an illa oratio ad Hyperidem, an ad Philinum pertineret. Ita ſupra laudati ſunt Menecles, aut Calliſtratus ὁ τῶν περὶ Δθηναῖ συγγραμμάτων, quia συγγράμματα illa ſemel Menecli, alias vero Calliſtrato tribui ſolebant. Infra voce ὀρνιθίων Plato aut Cantharus ὁ Συμμαχίᾳ citantur, quia drama illud Συμμαχίᾳ à quibuſdam Criticis Platoni, ab aliis vero Cantharo aſſignabatur.

Pag. 117. l. 3. 5. Tres nobis hic commemorat Harpocration Epicrates, ſed quæ de primo tantum retulit attingemus, ne cogamur repetere quæ iam in variis lectionum noſtrarum capitibus peregimus

Digitized by Google

Ait igitur ex Isæo, quemdam Athenis fuisse Epicratem demagogum, Ephorum cognominatum, habent enim præcedentes editiones ὁ καὶ Ἔφορος ὑπικαλούμενος, sed nos ex duabus vocibus καὶ Ἔφορος fecimus elegantissime, ni fallimur, Σακισφόρος. Suidas quidem & Etymologus priorem lectionem confirmant, & Ἔφορος cũ auctore nostro legunt. At, quod præfiscinè dictum sit, nemo adhuc vidit corruptos esse omnes hos auctores. Cur enim Ephorus cognominatus fuisset Epicrates, & ob quam causam? Hic credo obmutescent veterum monumenta, præterea vox Ἔφορος proprie ad Lacedæmonios pertinet, loquimur autem nos hic de Athenienſibus: Sine vlla igitur dubitatione hic legendum nobiscũ Σακισφόρος. Vocatus autem ita fuit Epicrates à magna quam alebat barba, ob quam à Comicis traducebatur & irridebatur. Plato Comicus,

Ἀναξ Ἰωνίης Ἐπίκρατες σακισφόρε.

Comicus in Concionantibus,

Κἀγὼ Ἐπικράτης οὐκ ὀλίγα καλλίονα.

Ad quæ vetus enarrator erudite. οὗτος εἰς δασύτητα χωμῳδεῖτο, ἐπεὶ ἦν ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ὢν μέγα πώγωνα ἔχων, ἐπικαλεῖτο Σακισφόρος. Ex quibus quis non videt apud illos omnes auctores pro Ἔφορος legendum Σακισφόρος. Certe Suidam magis miror hoc mendum retinuisse, quod integra enarratoris Aristophanici verba habeat, & maxime vocem illam Σακισφόρος, sed mirari desino, cum eum in collectione sua nihil nisi aduentitium, & hinc inde decerptum, sine delectu complecti cottidie deprehendo. Ve-

Digitized by Google

rum ne emanſores ſimus, imò potius multos parietes de vna fidelia dealbare poſſimus: Plutarchum ab inſigni mendo, quod abſurdiſſimum in eius Pelopida ſenſum hactenus peperit, in gratiam ſtudioſorum liberabimus. Nullus interpres, nullus qui grauiſſimum hunc auctorem legit (legunt autem non pauci) adhuc animaduertit ſtupiditatem & ſtoliditatem quæ verſatur in verbis quæ leguntur in Pelopida, & tamen nullus ex antiquis auctor eſt, qui crebrius teratur manibus. Illic ita eſt ἀλλ' ἔοικεν οὐχ ἡ δωροδοκία μᾶλιστα παροξῦναι τοὺς Ἀθηναίους, Ἐπικράτους γοῦν ποτὲ τὸν σαυροφόρον, μήτε ἄρχοντα μήτε δῶρα δέξασθαι παρὰ Βασιλέως, &c. Interpres Latinus *lixa*, Gallicus *portefaix* vertunt. Itaut hominem nihili & infimæ gentis, lixæ officio fungentem demagogũ crearint Athenienſes, & ad regem Perſarum legagatum miſerint, quo quid ridiculum magis, & à ſenſu communi remotius excogitari poſſit, non video. Ego repono fidenter Ἐπικράτους ποτὲ Σακισφόρον, ideſt *barbã ferentis & hirſuti*. σάκος enim pro barba eleganter dicitur. Vnde in epigrammate Hegeſand. aduerſus Grammaticos grandioribus vocabulis conſtante σακχαλιοπρόφοι dicuntur à barba & genarum pilis eminentioribus, *manticobarbicolæ* vt eruditiſſime vertit magnus Scaliger, Ariſtophanes Concionant. ἀλλ' ἐπείγου ἅπασα καὶ μισῆ σάκος πρὸς τὴν γνάθον ἔχουσα. Schol. σάκος δὲ τὸν πώγωνα λέγει. Igitur Ἐπικράτους σακισφόρον eleganter dicetur, & non turbato hiſtoriæ ſenſu. Nec eſt quod quis vim facere debeat in aduerbio ποτὲ, nam non cum voce σακι-

Digitized by Google

σφόρα, sed cum reliquis est coniungendum.

Pag. 119. l. 13. Hæc addidimus ex Cod. Fed. Morelli. Ἀγαμέμνων δὲ δυσχεραίας δίκην ὃν ἐκπαύσαντα ἀνάγης, quæ à Suidæ collectione etiam non absunt.

Pag. 119. l. 21. Laudantur Δαιταλῆς Aristophanis hic & supra voce Ἀλίπεδον, & in Ἦπις infra. Male nos in ἀλίπεδον putauimus cum interpretibus Δαιταλῆς conuiuas esse. Imò potius Atticæ populus hic est, de quo nominatim Galenus in præfat. Hippocrat. Lexici, & Schol. Comici ad nubes. Eruditissimus Nunnesius in notis ad Phrynich. eclog. pag. 13. multum sudauit in explicanda epigraphe huius fabulæ. Sed magnus Casaubonus cap. 32. lib. 3. animaduers. in Athen. paucis totam rem iam expediuerat. Tu illum vide.

Pag. 120. l. 3. Casaubonus cap. 4. lib. 7. animaduers. in Athen. Ἀθάμαντι coniicit hic legendum, quod spernendum non est. Sæpius enim laudatum inuenies Sophoclem in Athamante quàm Acamante. Sed hic non de Priamo aut Priami filiis agitur. Alia sunt maioris momenti quæ prætermittere nefas esse duximus, dum de Sophoclis fabulis agimus. In absolutissimo illo syllabo, in quo vir ille nunquã satis laudatus complexus est omnia Sophoclis dramata, vnum aut alterũ omissum est, quod deperire noluimus, ne quid in perfectissimo illo opere desiderari videretur. In litera K. puto addendum drama quod vocabatur Κυκλώψ: Hoc ex Hesychio didici in voce Ἀπαίδης. In litera X. nullum relatum est, inuenimus nos tamen eum Χρύσῳ composuisse. Testis

Digitized by Google

Ammonius voce βωμὸς, si quæ adhuc supersunt oppidò paucæ sunt. Vnum tantum superest quod mihi facere visum est ad illustrationem fabul. Sophoclis: corruptam nimirum vnius ex illis exstare epigraphem apud Stephani mutilatorē. In voce enim Κρήνια ita legitur ὡς φησι Σοφοκλῆς Λαεισαῖος. Hinc viri docti nobis Larissæum Sophoclem fecerunt, atqui illic legendum Λαεισαίοις ex nostra restitutione, idest, vt ait Sophocles in fabula dicta Λαεισαῖοι. Nullus igitur Sophocles Larissæus, vt hactenus crediderant omnes. Atque hæc mihi post literarum principem de Sophoclis fabulis dicenda videbantur.

Pag. 121. l. 2. Præter politica quæ à Diogene Laertio, & ab auctore nostro supra voce Ἀσπασία laudantur, Theophrastum alia politica quæ dicta fuere περὶ τοῦ πολιτικοῦ composuisse patet ex hoc eximio loco. Parthenius in Eroticis cap. 18. de Neæra, quā de ea historiam refert ex lib. Theophrasti primo politicor. περὶ τοῦ πολιτικοῦ depromptam esse asseuerat. Inscriptio cap. ita habet. ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν ᾱ τῶν περὶ πολιτικοῦ. Rursus cap. 9. de Polycrite in epigraphe, γράφει δὲ αὐτῆς καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ ιᾱ περὶ τοῦ πολιτικοῦ. Sed vereor ne potius legendum sit ᾱ, quia ex Diogene Laertio certum est eum quatuor tantū libros politicorum περὶ τοῦ πολιτικοῦ composuisse, & περὶ χαρᾶς duos. Certe apud Suidam voce Ἀρχὴ σωτηρία restituendum est pro Θεόφραστος ἐν πρώτοις πολιτικῶν, vel ἐν τοῖς περὶ τοῦ πολιτικοῦ, vel ἐν τοῖς περὶ χαρᾶς, nam πρώτους πολιτικοὺς composuisse Theophrastum, nullus

nullus vnquam veterum testatus est. Præterea ἀφῶ-τοι χρόνοι dicendum fuisset, non ἀφῶτοι τριῶν. Hunc errorem nullus ante nos deprehendit.

Pag. 123. l. 14. Male habebant præcedentes editiones Αἰσχίνης ὁ τῶν κατ' Ανδροτίωνος, non enim Æschines, sed Demosthenes contra Androtionem orauit. Ita sæpissime in hoc opere peccatum est.

Pag. 125. l. 6. Facili mutatione sensum hic restituimus, quem nemo quamtumuis exercitatus vnquam deprehendisset, si vetus lectio retenta fuisset. ἀντὶ τοῦ ἀποδοὺς legebatur. Nos disiunctis vocibus reposuimus ἀντὶ, οὗτος ἀποδούς. Quæ verba glossematica sunt, & superiora τὸ ὃ εἰ ψευδομαρτυρεῖν, quæ ad Demosthenem pertinent, interpretantur. Ait enim Harpocration Demosthenem ita loquutum esse ἀντὶ, οὗτος, &c. Si quid acutius & magis auctoris menti consonum proferre possint eruditi, proferant, per me licet.

Pag. 127. l. 4. 5. 7. Hesychium hoc loco ab insigni mendo liberabimus, & auctori nostro aliquam lucem afferemus. Ait Mercurios quosdam fuisse Hipparchios, sic dictos ab Hipparcho Pisistrati filio, quorum meminisse testatur Harpocration veterem Comœdiam, & Platonem ὁ τῶν Ιππάρχου (sic legendum supra voce διαλέσθαι, vbi male Υππάρχου est.) Sed quid Mercurij illi & ad quid? Hesych. hoc nos docet eruditissime, ita enim loquitur, Ιππάρχος, Ερμῆς, Ιππαρχοι Ερμοῦ, ὡς φύσηται Ιππαρχος πῆλας, ἐγκάψας εἰς αὐτὰς ἐλεγεῖα, ἃ ἐν ἔμβοις βλαίοις οἱ διαγωνιούμενοι ᾄδεσθαι. Lege ex nostra restitutione.

Digitized by Google

Ἱππαρχος Ερμῆς. Ἱππαρχοι Ερμῇ, ἀς᾽ ὑὲσπου Ἱππαρχος στήλας ε, γράψας εἰς αὐτὰς ἐλεγεῖα, &c. Quinque igitur columnæ erant Mercurij illi ab Hipparcho erecti, in quibus versus elegiaci inscripti erant, ex quorum lectione meliores & doctiores euadere poterant οἱ ἀμαθαίνοντες, quod de nugis quas hodie in vulgus edũt Cercopitheci quidam & moriones, dici non potest.

Pag. 127. l. 11. 12. Zopyros quosdam nobis commemorant Stephanus voce ἀφεσθιναι, & Suidas in ψηφισμός. An vero quid interfit inter hunc Zopyrũ, cuius de fluminibus libros hic laudat Harpocratiõ, & alios dubitari potest. Sed de his diligentius in notis ad Plutarchum de fluminibus.

Pag. 127. l. 20. Inter Hipponactis Iambicos versus hic legebatur,

Εὐνῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ερμίας.

Ex quo docebat Mysiæ illum τῆς ὑπὸ τῷ Ἑλλησπόντῳ principem fuisse, regi Persarum subditum. Singulare est quod de eo refert Suidas in Αἰσωπέλως. Obiisse scilicet magnum illum Philosophum epoto in Chalcide aconito, quod prouocatus fuisset coram magistratibus, quos Εὐθύνας vocabant, eo quod in Hermiam hunc Eunuchum Παγκάρια composuisset. Παγκάρια illi sine dubio adinstar libellorum famosorum erant, vt ex lib. dipnosoph. Athen. arguifacile potest.

Pag. 128. l. 19. Ex Cod. Fed. Morelli hæc suppleta fuere, ἥτις σεσωπήκει ὑφαμόρθια.

Pag. 129. l. 5. Ita etiam sentiunt Etymologus, &

Digitized by Google

Eusthatius post vetustissimos Grammaticos, sed Medicorum filijaliter, nolunt enim ἰχάρας esse caua & profunda vlcera, sed crustas quæ fiunt in illis vlceribus. Viderint Medici.

Pag. 130. l. 19. De Euenis, vide omnino animaduers. Iosephi Scaligeri in Chron. Euseb.

Pag. 131. l. 8. Fallitur Harpocration, non enim Hermippus docuerat orationem quæ habita est contra Phrynem, non ad Euthiam, sed ad Anaximenem pertinere: Imò Diodorus ὁ ῥήτωρ. Testis Athen. omni exceptione maior lib. 13. dipnosoph. οὐκ ἀγνοῶ ὅτι ὁ ὑπογραφόμενος κατ' αὐτῆς (de Phryne loquens) Εὐθίᾳ λόγον Διόδωρος ὁ ῥήτωρ Ἀναξιμένους φησὶν εἶναι). Quid igitur Hermippus de Euthia? eum amissa contra Phrynem causa, nunquam postea orasse. Athen. eodem libro δῆλον ὀργιζόμενος ὁ Εὐθίας, οὐκ ἔτι εἶπεν ἄλλῳ δικάσω, ὡς φησιν Ἑρμιππος. Si quæras causam ob quam Euthias ille syccophanta contra Phrynem orauit, adi ad Bacchidis epistolas apud Alciphronem, & statim Euthiæ nomen multis in locis corrige, Εὐθίας enim semper illic legitur pro Εὐθίας, & semel vt opinor, Εὐτυχὶς mendosissime pro Εὐθὶς. Sed de his diligentius in lectionibus nostris.

Pag. 131. l. 22. Vide quæ dicemus ad voc. ἀμφαὶ θεαί.

Pag. 132. l. 17. De hac Antiphontis oratione infra agemus voce Πυθαγοριστής.

Pag. 132. l. 18. In voce Φραυλίδης de Eurybate à nobis agetur.

Digitized by Google

Pag. 134. l. 18. Legendum est ὁ Φρεάττιος, vt supra docuimus.

Pag. 135. l. 3. Desiderabatur hic epigraphe dramatis Aristophanici, quam de nouo dedimus ex Cod. Fed. Morelli. Danaidum autem Comici meminit Pollux lib. 10. cap. 4. & vetus eius enarrator ad Plutum commentaria se edidisse ad eam fabulā testatus est.

Pag. 135. l. 22. Male erat ἀειστοπόλους, restituimus nos ἀειστοπόλης, idest eximius & Pictorum sui temporis facile princeps.

Pag. 137. l. 12. Lege Ηγήσιππος.

Pag. 138. l. 2. 3. Huius scripti meminit Suidas in Philochoro cum ait πρὸς τὸν Δήμωνος Ατθίδα.

Pag. 140. l. 5. 8. Heræus murus locus est in Thracia sic dictus, qui auctore Dionysio ὁ πέμπτη κτίσιων à Samiis ædificatus fuit. Hinc ego explicare soleo verba paroemiæ, quæ fraudi fuere doctissimo viro. Βάπτα κάρας. ὅτι τὸν παχέων λέγεται τοῦτο. τινες οὖν εὐόμισθν αὐ ὄνομα τοῦτο εἶ), καὶ ἐχρήσθντο τῇ παροιμίᾳ ὅτι τὸν παχέων. ἔστι δ' υἱὸς ὁ Κάρας τοῦ Βάπτα: ὡς ὁ τὰς Ηραίᾳ τὰς Σαμίᾳ ὑπογέγραπται. Doctissimus & piissimus Andræas Schottus nunquam potuit intelligere quid sibi vellet auctor huius prouerbij. Putauit enim Heræum Samium auctoris proprium quoddam nomen esse, & (vt ego quidem coniicio ex eius notis) Ισαίᾳ voluit legendum pro Ηραίᾳ. Verus & legitimus horum verborum sensus de repente feriit nares nostras, dum hæc commentaremur. De nullo auctore loqui voluit quisquis ille sit qui hoc pro-

Digitized by Google

uerbium ſcripſit: imò de muro illo celebratiſſimo qui Ἡραῖον τεῖχος vocabatur. Vides ex Harpocratione murum illum locum eſſe à Samiis exſtructum, ideóque Ἡραῖον Σάμιον dictum, quid igitur amplius calcem calce teris, vox ἐπιγίγραπται quæ in parœmiæ explicatione eſt, confirmat opinionem noſtram, ex qua neſcio quomodo non coniecerit vir ille probus, de nullo auctore hic poſſe loqui parœmiæ parentem, ἐπιγράφειν enim non de ſcriptoribus, ſed de inſcribentibus dici ſolet, vnde ἐπιγράμματα *inſcriptiones*, quæ vt plurimum marmoribus, lapidibus, & muris affigebantur & apponebantur. De κτίσεων libris Dionyſij, vide quæ ad vocem Θαμύρα dicemus.

Pag. 140. l. 19. 21. 22. Non poterat locus hic diligentius ſanari obmuteſcentibus Codicibus omnibus, ſed fatendum eſt nos ab Ammonio Grammatico vel (vt alij volunt) Herennio Philone adiutos fuiſſe: En tibi eius verba, ex quibus vitam verbis auctoris noſtri reſtituimus. αἰτῶ καὶ αἰτῦμαι διαφέρει. Ὃ μὲν γὰρ αἰτῶ ἐπὶ τῷ ἄπαξ τι λαβεῖν καὶ μὴ ἀποδιδῶναι. Ὃ δὲ αἰτῦμαι ἐπὶ τῷ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑμνίδι.

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λωπάδ' αἰτῦμαι.

Quis negabit veram hanc eſſe huius corruptiſſimi loci reſtitutionem, & veram Scazontis illius lectionem?

Pag. 141. l. 3. Supra in voce Ἡραῖον, male excuſum eſt ἐν πέμπτῃ κτίσεως, debuit ſcribi κτίσεων, Dionyſius hic Chalcidenſis quinque libros κτίσεων cō-

Digitized by Google

fecerat, quorum quintus illic laudatur. Marcianus Heracleota ὁ ὠδικηγός.

Ἐφαρμόσει μάλιστα συμπεπισμένος
Ἐφόρῳ, τε καὶ τῷ Χαλκιδεῖ κτίστῃ
Ἐν πέντε βιβλίοις Κλυκιδεῖ Διονυσίῳ.

Eumdem laudat Comici interpres ad nubes, Etymologici auctor voce ὠδικήπους, sed illic male est κτήσιον pro κτίσιον. Præterea inepte ab eo Atheniensis vocatur hic Dionysius, qui vere Chalcidensis erat, vt iamdiu ante nos obseruauit Isaacus Casaubonus in addend. ad animaduers. in Athen. Multi autem fuere κτίσεων auctores, Hellanicus ὁ κτίσεων ἐθνῶν καὶ πόλεων citatur ab Stephano voce Χαριμᾶται, ab Athen. lib. 10. Laudatur Clitophon quidam ὁ ιγ̄ κτίσεων, apud Plutarch. de fluminibus in Arari, de quo quando illic erimus diligenter agemus. ἱερῶν κτίσις Heraclidis in Clementis protreptico commemorantur, in quibus omnibus operibus de originibus & conditoribus ciuitatum agebant auctores illi. Κτίσας enim Græci primos vrbiũ conditores vocant.

Pag. 142. l. 8. 18. 19. Theognis vterque poëta: vnus Elegiacus, alter Tragicus, sed eorũ alter adeo frigidus vt Χίων dictus fuerit. Suidas Θεόγνις τραγῳδοποιὸς πάνυ ψυχρὸς ἐγένετο λ. Interpres frigidus valde frigide de frigido poëta. *Theognis Poëta Tragicus adeo frigidus vt vix diceretur 30. natus annos.* Scribimus nos apud Suidam ἐπὶ τῶν Τριάκοντα, vel εἷς, & vertimus, *vnus è triginta Tyrannis.* Quod adeo verum est, vt & ab Harpocratione confirmetur hoc loco, & Lysia

Digitized by Google

nominatim in orat. contra Eratosthenem, & Xenophonte in 2. rerum Græcarum. Porro quæ hic sub finem de Theognide poëta Epico afferuntur, corrupta omnino sunt, licet in præcedentibus editionibus nullum exstet corruptionis & lacunæ vestigium. Membranæ manifeste habent post versum illum Theognidis, ἦλθον μὸ γλ. ὦ μὴ ὀπισήσας Πλάτων. Et à voce Μεγάρων vsque ad ποτὲ aliquod interstitium, aliquam distantiam, quæ denotat quædam adhuc deesse, sed & præterea sensus & constructio sermonis hoc desiderare videtur. Magnus Scaliger integrum locum ex manuscripto Cod. restituit in animaduers. ad Euseb. Chron. pag. 88. sed lacunam nó suppleuit, nos coniiciebamus reponendũ, ἀπὸ τ ὸ Σικελία Μεγάρων εἶπεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐλπλυθέναι ποτὲ ἐ φασκεν εἰς Σικελίαν. Hoc voluit (nisi valde fallimur) Harpocration: Sed videant amplius acutiores & siccam ingenij distringant in his male affectis locis. Certissima autẽ sunt quæ hic de patria Theognidis gnomologici disputat auctor noster contra Platonem. Adi ad animaduers. Scaligerí in Euseb. Chron.

Pag. 143. l. 22. Phileas auctor est celebratissimus & testimoniis antiquorum notissimus: Steph. in Ἄβαντις, Ἀμβρακία, Ἀνδρία, Ἄνθηλα. Eius γῆς περίοδος hic laudatur. Vnde apud enarratores Apollonij Rhodij quo loci legitur Πυθέας ὸ γῆς περιόδῳ, restituere tentabam Φυλέας. Sed Pytheas auctor est etiam non illaudatus, idem Stephanus in Ὠρίωνες, ita Hesiodus teste Strab. lib. 7. γῆς περίοδον composuerat.

Pag. 144. l. 5. 6. Citatur apud Aristotelem lib. 3.

Digitized by Google

Rhetoric. Εὐριπίδης ἐν τῷ πρὸς Υγιαίνοντα. Vnde cõiiciebat Petrus Victorius vir apprime eruditus hoc in loco legendum pro Υγιείδης, Εὐριπίδης. Sed etsi verum esset eundem hunc esse Hygiænontem cum eo qui Euripidem accusauit ob versiculum illum ἡ γλῶτ' ὀμώμοκεν, tamen ego mallem retinere veterem lectionem, & potius torquere verba Aristotelis. Nam in hoc opere bis citatur Hyperides in illa oratione aduersus Hygiænontem, vt supra voce ἔτη καὶ νέα.

Pag. 146. l. 3. 4. 5. Ita melius scribetur Φιλῖνος δ' ἐν τῇ πρὸς Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας, vel πρὸς εἰκόνων. Philinus hic Atticus orator est, cuius meminit Athenæus lib. 10. dipnosoph. & Clemens Alexandrinus in tractatu in quo de Græcorum furtis agit: vbi prima orationis de Corona verba, cum simillimis Philini oratoris componit. Fuit hic Philinus tempore decem Græciæ Oratorum, ex quorum orationibus collegit hoc Lexicon Harpocration. Vide infra vocem Καιρωνίδαι. Antiphon sine dubio contra illum orationem composuerat, de qua auctor noster in hoc opere multoties loquutus est, vt in Θῆτες, & aliis locis.

Pag. 148. l. 19. 20. Puto hic restituendum Ἀμμώνιος ὁ πεπάρτῳ πρὶ βωμῶν γράφει ταυτί. Hic Ammonius ille est qui sæpius apud Athenæum laudatur, & qui de Aris & Sacrificiis scripserat, cõposuisse eum de *oppidis* vel *pagis* opus aliquod nusquam legi. ὁμώνυμος Ammonius voce βωμὸς eum laudat in primo περὶ θυσιῶν, κτλ., inquit, καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπρέως ἐν τοῖ-

Digitized by Google

ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ζωγρ. Lamprienſis enim erat.

Pag. 149. l. 11. Deeſt hic numerus librorũ Theopompi, qui reſtitui non poteſt niſi ope cuiuſdam Codicis bonæ notæ. Quis enim tam vanus hariolus qui præſumere hauſit ſe in his vera dicturum, ſine auxilio veteris cuiuſdam ſcriptoris?

Pag. 150. l. 10. Vide ſupra voces ὀπίσθιμος & Ἐκφάντιμος.

Pag. 150. l. 17. Lege τρίτῳ Φιλιππικῶν. Hæc ſunt peccata operarum.

Pag. 150. l. 15. 20. 21. Inepte hic eſt Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, legendum vel ὑπὲρ Κτησιφῶντος, vel Æſchines in eius locum ſuccedere debet. Ita non rarò in hoc opere peccatum erat ante noſtram editionem. Mirum verò eſt non animaduertiſſe virum doctiſſimum dum in his verſaretur, male verba hæc Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου, diuulſa & ſeparata fuiſſe à ſuperioribus. Ait Harpocration περὶ οὗ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος φησι. Vbinam quæſo Lycurgi verba? Præcedentes editiones inſulſe omnino ea ſeparant, & à capite reponunt quaſi aliò pertineant. Nos aſſerimus contra exemplarium fidem, & excuſorum auctoritatem, illa verba quæ principium faciebant in aliis edit. poſt vocem φησὶν, ad Lycurgum pertinere, & ita eum loquutum eſſe Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου. ſic curauimus excudendum: Porrò vt quæ de Oſtraciſmo poſtea ſubiunguntur explicemus, en tibi paucis mentem noſtram. Varia varij de origine Oſtraciſmi, & de eo qui primus hoc exilio punitus fuit, tradidere. Heraclides Hippiam,

Digitized by Google

Ælianus Cliſthenem, Achillæum Photius hoc exilij genere mulctatos fuiſſe primos aſſeuerant. Nec deſunt qui putent Oſtraciſmum inuentum tantum fuiſſe circa tempora Piſiſtrati, & Hipparchum Piſiſtrati cognatum primum omnium exilij genus hoc ſubiiſſe. Ita opinantur Diodorus Siculus & Harpocration hoc loco. Quorum veſtigiis maluit inhærere Ioſephus Scaliger in animaduerſ. ad Euſeb. Chronic. numero 789. quàm vetuſtiorum, & eiuſdē Euſebij, qui nominatim in tempora Theſei Oſtraciſmum & eius originem reiecit. Eius verba ſic habent. Θησεὺς Ἀθηναίους κατὰ χώρας διαπαρῳκίσας εἰς τὸ σωματοῦν, ἅπερ εἰς μίαν πόλιν, πρῶτος ἐξωστρακίσθη ἀνθ' ὧν πρῶτος ἔθηκε τὸν νόμον. Ego contra auctorem meum, & alios omnes qui eius ſententiæ ſtetere, in verba Euſebij iurare auſim, & probare Theſeum Oſtraciſmo primo mulctatum fuiſſe. Præter ſchol. Ariſtophan. ad Plutum. Suidam qui ex eo ſua deſcripſit, Heraclidem in fragmento de politiis, Heſychium & alios, auctorem Theophraſtum habeo omni exceptione maiorem, Theophraſtum dico qui in politicis quæ περὶ τὰς πολιτείας ſcripſerat, eamdem opinionem amplexus erat, Suid. Ἀρχὴ σκυτέα. ὅτι τῶν σκυτέων, καὶ μηδὲν λυσιτελῶν ἐφάνησαν, παῦσαι πειρώμενος καὶ λυπρὰ, καὶ ἀφ' οὗ τοῦτο πεπυσμένος ὁ Σκύθης, οὐδὲν φέρουσα λόγου ἄξιον. οἱ δὲ περὶ Θησέως, ὅτι βασιλεύμενος τῆς Λυκομήδους ἀρχῆς, καὶ πειρῶν τινὰ γυναῖκα αὐτῷ καταχρίμνασθείν. Ὀστρακισθῆναι δὲ πρῶτον Ἀθηναίων Θησέα ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τοῖς περὶ τοὺς πολιτείας, sic enim legendum ſupra docuimus non περὶ τοὺς πολιτείας. Huius igitur

opinionis fundus esse potest Theophrastus, ex quo sine dubio Eusebius, & post Eusebium alij sua mutuati sunt. At vero, quia de Ostracismo qui est exilij species, agimus, non omnino extra rem facere videbimur, si l. 5. D. de interdictis & releg. explicemus, quæ hactenus crux fuit omnium iuris interpretum, & magnum Cuiacium eo adegit. vt eius verba sic mutanda crediderit in notis ad §. summa supplicia. Tit. de Abolitionib. lib. 5. sentent. Pauli. *Exilium quod est aut certi loci interdictio, ideſt lata fuga, aut omnium locorum interdictio præter certum locum.* Budæus etiam aliquid in textu huius legis deesse existimauit in annotat. ad Pandectas posterioribus: nec vllus est ex his qui subsequuti sunt magnos illos viros, qui non conatus sit illam legem vt corruptam emendare. Sed quod pace omnium dictum sit, nihil mutandum censeo, verba enim integra sunt & elegantissimum sensum habent, *Exilium* (ait Marcianus) *triplex est, aut certorum locorum interdictio, aut lata fuga vt omnium locorum interdicatur præter certum locum, aut insulæ vinculum vt relegatio in insulam.* Cardo difficultatis est in his verbis, *aut lata fuga vt omnium locorum interdicatur præter certum locum,* eo quod enim omnes ad vnum crediderint, de lata fuga hic loqui Marcianum de qua auctores omnes classici ferme, ideſt de libero exilio, & late vagandi potestate, textum torquere tentarunt temere, & sic à mente Iurisconsulti discessere. Nos breuiter & sine venditatione asserimus Marcianum in hac lege de hac lata fuga, quæ pro exilio libero & late vagandi

Digitized by Google

poteſtate accipitur, loqui noluiſſe, ſed de ea qua qui mulctatus eſt, ab omnibus locis cenſetur interdictus præter certum. Itaque vt clarius hæc interpretemur, in paſſiuo hæc intelligenda ſunt, vt nimirũ ille qui latæ fugæ exilio punitus fuerit, non late fugere poſſit, (quomodo accepere omnes,) ſed late fugari. Et ita belliſſime & appoſitiſſime latam fugam interpretabimur omnium locorum interdictionem præter certum. Non afferemus argumenta quibus opinionem hanc noſtram confirmare ſolemus, nec reſponſa quæ ad obiectiones quæ moueri poſſunt, damus: quia hæc tantum per tranſennam tetigimus, & à nobis hoc iam diligenter peractum eſt in lectionibus, quas poſt hoc opus edemus.

Pag. 153. l. 5. Codex Fed. Morelli habet Δημοσθένης ἐν Δω Φιλιππικῷ, ideſt in quarto, ἐν τετάρτῳ.

Pag. 154. l. 16. Alias Μνασίας ſcribitur ſine diphtongo, vt infra voce σαβοὶ: illuſtris hic auctor eſt, & à multis veterum laudatus, ab Athenæo ἐν δευτέρῳ περὶ Ασίας, ab Steph. ἐν τείτῃ περιηγήσεων, voce Ελεγᾶνες, ab Enarrator. Apollon. Rhod. ab Ammonio voce Νηρείδες. Sed liberandus eſt ille à mendo, male enim hodie legitur Μνασίων ἐν τοῖς περὶ τῆς Ευρώπης, legendum eſt Μνασίας. Libri eius de Europa non ſemel citantur ab Athenæo nomine Ευρωπιακῷ, vel Ευρώπης πρώτῳ, δευτέρῳ, τείτῳ. A Grammaticis, vt à Fulgentio Planciade Europæ libri in voce *viſpillones*. *Mnaſeas tamen tertio Europæ libro ſcripſit.* Porrò horum librorum auctor eſt Mnaſeas Patrenſis, qui periplum etiam & Aſiam compoſuerat. Duo

Digitized by Google

erant Mnaſeæ, vnus Locrus vel Colophonius, qui *Pægnia* ſcripſerat teſte Athen. lib. 7. alter Patrenſis, de quo ſæpius in hoc opere auctor noſter loquutus eſt.

Pag. 155. l. 3. Suidas hanc parœmiam habet ex noſtro, & noſter forte ex Athenæo lib. 5. dipnoſoph. vt mirum videri debeat cur doctiſſimi viri pro Πυθοκλῆς in parœmia reſcriberent Γρεικλῆς. Ingenio & moribus cum aliquo conſpirare Græci dicunt ἴσα βαίνειν τινὶ, Galli *eſtre de meſme humeur auec quelqun.* vnde prouerbium ἴσα βαίνων Πυθοκλῆς.

Pag. 155. l. 8. Pares iudicum ſententiæ ſiue ἰσοψηφία reum abſoluit. Vnde Æſchylus in Eumenid. merito ait,

Νικᾷ δ' Ορέστης κἀν ἰσόψηφος χρηφῇ.

Et paulò poſt:

Ανὴρ ὅγε σκηπάρνῳ αἵματος δίκην
Ισον γλαφύσσει τ' ἀριθμὸν τῷ πάλῳ.

Vulgaria hæc ſunt quamuis à nemine adhuc dicta, & in quibus amplius inhærere non debemus. Adi diligenter ad cap. 16. lib. 12. obſeruat. magni Cuiacij.

Pag. 156. l. 17. 20. Æſchines Iſchandri tragici hypocritæ tritagoniſtes, cum exhibere voluiſſet Oenomaüm Pelopa perſequentem, turpiter cecidit, & à Sannione chorodidaſcalo adiutus fuit, vnde à Demoſthene poſtea per irriſionem Oenomaüs vocabatur, & Αἐσυραῖος, quod in oppidis, coram fæce populi fabulas exhiberet. Demochares autem hic dialogorum auctor Demoſthenis ex ſorore nepos fuit.

Digitized by Google

Auctor incertus vitæ Æsch. Δημοχάρης ὁ ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους, εἰ ἄρα πιστὸν αὐτῷ λέγοντι περὶ Αἰσχίνου, φησίν. Suidas de eo multa.

Pag. 157. l. 2. De Ione Chio vetus enarrator Comici ad Pacem, & Suidas ex eo, sed omnium optime auctor noster, cuius verba in lectionibus nostris accuratius examinabuntur. Tu vide interim. cap. 20. lib. 2. emendat. Pauli Leopardi.

Pag. 157. l. 16. Manuscripti Codices hæc omnia vsque ad finem non agnoscunt, nos tamen quia præcedentes editiones ea retinuerunt emendare hæc ipsa maluimus & purgare, quàm omnino reiicere & condemnare. Itaque male erat antè καὶ Ἰωνίας πόλεις εἴδεκα. Duodecim enim sunt, quas perfecte & absolute numerauimus cum Suida.

Pag. 157. l. 20. Male cohærebant hæc cum præcedentibus, male etiam erat in verbis Aristophanis ἐλαφόφοβος pro ἐμπροφόβος. Nos manca restituimus, & male ordinata distinximus.

Pag. 159. l. 1. Hos Pollux ἑστιάρχους vocat, σκάθαιρον χοιρείοις (inquit) μικροῖς ὅτι τῷ σκληρῷ, καὶ ὃ θάττον: καθάρσιον ὃ τοῦτο καὶ Χοιρείδιον σκαλῦσαι. De hoc more eleganter Comici enarrator ad Acharnens. sed animaduerte καθαρτὸν illic vocari eum quem alij περισταρχον, vel ἑστιαρχῶν nominant: & κάθαρμα quod alias καθάρσιον vocatur, cum tamen longum constituendum sit discrimen inter καθάρσια & καθάρματα, auctore Ammonio quem in hac voce cõsules. Verba Æschinis vt puto aut alterius oratoris ab eo etiam in hunc modum afferuntur, ἐπειδὴ ὃ

Digitized by Google

καθάρσιον ὥσπερ ἐπῳδήν, καὶ ὁ κήρυξ τοὺς παρόντας ἀέξηται, τότε δὴ κελεύει σημαίνειν.

Pag. 159. l. 7. Inepte omnino habebant præcedentes editiones Στησίχορος ἐν Ἡλίου Περσίδι, peius etiam manuscripti Codices Περσίδου. Nos reposuimus ἐν Ἰλίου Πέρσῃ. Troïæ enim ἅλωσιν siue excidium composuisse Stesichorum patet multis veterum testimoniis. Pausanias eum ἐν Ἰλίου Περσίδι laudat, vt & Lescheum quemdam, sed melius legeretur, vt opinor, Ἰλίου Πέρσῃ. Opus illud Ἰλίου Πέρσις vocabatur, idest Troïæ captiuitas, ἅλωσις. Ita Acatum quemdã Argiuum laudat Athen. lib. 13. dipnosoph. ἐν Ἰλιοφρσίδι, nisi illic ex restitutione Casauboni legere malimus Σακάδου Ἀργείου, pro Ἀκάτου Ἀργείου: nihil enim moror aliam lectionem Σάκα τοῦ Ἀργείου, quam omnino condemno: primo quia Σάκης non est verum nomen Poëtæ, sed potius cognomen. Ἀκέστωρ vere vocabatur Poëta ille Tragicus, qui Σάκης fuit denominatus, eo quod extraneus & hospes esset, Σάκαι enim Thraces sunt. Vnde Argiua patria illi conuenire nó potest. restitue autem apud Hesych. dum vacat, corruptissimum hunc locum. Σάκης.

Ἡμεῖς γὰρ ὦ ἄνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ
Νόσον νοσοῦμεν τὴν ἑαυτῶν Σάκα.

Οὕτω γὰρ διασαφοῦσι καὶ ὁ ξένος εἴη. οἱ γὰρ Σάκαι Θρᾷκες. Ita nos Hesychij verba illic concipere solemus. Hodie omnia confusa & corrupta sunt. Sacas igitur cognomen tantum Acestoris, ideoque nullo modo ferenda illa lectio apud Athenæum Σάκα τοῦ Ἀργείου. Melius, vt diximus, legeretur, si quid mutandum sit

Σακάδου Αργείου. Sacadas enim teſte Plutarcho in libello de Muſica, Argiuus poëta eſt, qui Odas & Elegias ſcripſerat. Sed hæc tantum ſunt probabilia. Magnus Scaliger in animaduerſ. ad Euſeb. Chronic. veterem lectionem retinuit, & hunc auctoris noſtri locum correxit. Tu illum vide pag. animaduerſ. 67.

Pag. 159. l. 15. Melitonem hunc qui de familiis Athenienſium ſcripſerat, nullibi laudatum inueni, eiuſdem nominis tantum offendi Melitonem Sardenſem Epiſcopum quem D. Hieronymus ſex libros ἐκλογῶν compoſuiſſe refert. Nos in præfat. notar. noſtrarum hoc annotauimus.

Pag. 159. l. 19. Male coniuncta hæc erant cũ præcedentibus. Nos primi verba hæc τοὺς γὰρ μηδεὶς τῶν μαχίμων à capite repoſuimus. Ita loquutus eſt Iſocrates in Buſiride. Aliquando voces ſolas, aliquãdo integra orationis cola affert auctor noſter. Hoc loci integra periodi pars allata eſt.

Pag. 160. l. 5. 6. Confer diligenter quæ ſupra voce ἀρχαίως relata ſunt, illic enim Thucydid. in primo, hic vero Ephorus laudatur.

Pag. 160. l. 20. Deerat hic vox Τυρταίου.

Pag. 161. l. 3. Hæc amplius habuit Codex Fed. Morelli, quæ à nobis ſupra explicata ſunt in ἀλλὰ μεμετρημένη ἡμέρα.

Pag. 162. l. 22. Vide infra τῶν ὠιδῶν.

Pag. 165. l. 11. 12. Τισαμενῷ hic ſcripſimus non vt ante Τισαμενῶ. Tiſamenum enim fabulam docuerat Theopompus Comicus, vt enarrator vetus aperte teſtatur in comment. ad Veſpas & Aues Comici.

Tiſamenus

Digitized by Google

Tisamenus autem hic Acestoris poëtæ qui Σάχας vocabatur, pater fuit, & ξένος & μαντίας. versus ex ea fabula allatos sic correximus,

Αλλ' ἢ μὴν Εἰλήθια, male antea erat ἐλήθια, συγχιώμιλω ἔχει, &c.

Pag. 165. l. 15. 18. 19. Monuerunt iam viri docti apud varios auctores vt apud Suid. Ammon. Hesych. & alios male vulgo legi pro νεωνήτων vno verbo, νέων ἢ τῶν diuisis vocibus. Sed nullus adhuc, quod sciam, animaduertit peruerse hic ante nostrã editionem excusum fuisse ὅτι ὃ καὶ τῶν ἀπὸ καθαιρείας, pro ἀπὸ θεωρείας. Ita nos correximus vt conuenirent quæ apud Suid. leguntur, καὶ ὅτι θεωρῶν τοῦτο γίνεσθαι ὅτε ἐφῶτιν τοῦτο ἐποίουν. Porro quæ sequuntur καὶ τῶν νυμφίων recte cohærent: ante focum enim, vel ante lares sponsi τραγήματα καταχέειν solebant εἰς σημεῖον εὐπαιδίας. Auctor Theopompus in fabula quæ vocabatur Ηδύχρις. Hanc fabulam laudant Suid. schol. Com. ad Plut. & Athenæus lib. 7. & 15. & Laertius Diogenes in Platone. Verba autem Theopompi ex ea fabula, quæ hic desiderantur, sic sunt supplenda.

Φέρε σὺ δὴ καταχύσματα ταχέως καταχεῖ
Τοῦ νυμφίου, ἐν τῆς χώρης, ὦ παῖ, λέγω.

Pag. 167. l. 2. Οἰκῶσι habebant priores editiones, nos restituimus οἱ Κῷοι.

Pag. 168. l. 6. τοὺς Νικοκλέα scripsimus non Νικοκλέους, vt habebant præcedentes editiones. vide infra vocem τοὐδάφους. Quæ autem hic de Ceramicis referuntur, verbo ad verbum ferme repetita sunt in Scholiis ad Aues Comici, & apud Suidam.

Digitized by Google

Pag. 169. l. 3. 4. De hoc Æschine Sardiano altum in veterum monumentis silentium, nec eum alibi laudatum memini. Imo ipsemet Diogenes Laertius qui octo, si bene memini, nobis Æschines cómemorat, de hoc Sardiano ne verbum quidem. Citantur hic eius Iambi, vt apud Athen. Æschrionis Samij Iambi. Sed forte hic legendum pro Αἰσχίνης ὁ Σαρδιανός, Αἰσχρίων ὁ Σάμιος, quod tamen subleste fidei est. l. 4. Καίδυλον lege non Ανδυλον. Candulus enim vocabatur alter Cercopum, vt nemo dubitat.

Pag. 169. l. 19. & 20. Locum hunc in aliis editionibus portentose corruptum sic concepimus & castigauimus. Male legebatur ante Κεκρόνα, & male etiam sequens vox Κεκρῖνος separata erat & diuulsa.

Pag. 171. l. 15. Vide Comici scholiast. ad Nubes & ad Aues.

Pag. 171. l. 19. De duabus his orationibus, quas aliquando κατ' ἐξοχὴν δύο λόγους vocabant, supra egimus voce βεβαιώσεως. Restat tantum vt quædam doceamus de Strattidis Comici fabula quæ vocabatur Κινησίας. Eruditissimus Casaubonus cap. 23. lib. 7. animaduers. in Athen. in quo fabulas omnes Strattidis Comici recenset, multa de hac fabula retulit, meritóque eos redarguit qui in Athenæo pro Κινησίας reponebant Κυνηγεσία, nullam enim fabulam docuerat ille poëta quæ vocaretur Κυνηγεσία, idest *venatio*, sed vnam quæ vocabatur Κινησίας, idest Cinesias, in qua ex professo nebulonem hunc &

Digitized by Google

perditum hominem subsannabat, vnde ego repono apud Erotianum voce Καμμάρῳ, ἐφ' ἱδρῶσι δὲ παρελαμβάνῃ Σπεύσιππος τὸ Κιννοίᾳ λέγοντα. Hodie ineptissime legitur τὸ Κωνηγῖς. Quod si lectionem hanc retinere velimus, augendus erit syllabus fabularum, & admittendum Κωνηγοὺς illum composuisse, & forte Κωνηγοείδη: quod tamen nullo veterum testimonio probari potest.

Pag. 172. l. 6. Vox Κέρρα male erat diuulsa à voce præcedenti Κιρράδιον. Nos in hac editione coniunximus.

Pag. 172. l. 13. Codex Fed. Morelli longe aliter concipit hunc locum. Κικιφόρος ait, ἔνιοι γράφουσι κισσοφόρος, ὃς γὰρ λεγομένας κίστας ἱερὰς φέρει τοῦ Διονύσου καὶ πᾶσι θεᾶται. Suidas hanc lectionem confirmat, sed nos in Dissertatione Critica hęc omnia accurate perpendimus.

Pag. 172. l. 16. Vide supra βλιμάζει.

Pag. 173. l. 13. Melius legeretur περὶ σκληνας, vide infra vocem περὶ σκληνοις.

Pag. 174. l. 15. Falso ante erat Αἰσχύλος τὸ ἑβδόμῳ ζώων ἰσχίας. Nos restituimus ἀγδόῃ, in octauo enim hac leguntur.

Pag. 176. l. 1. Lege potius cũ duplici π. Κολυττίδι, vt Κολυττίου.

Pag. 176. l. 9. Deerant hæc in editionibus præcedentibus, à voce Ευρυσάκειον ὅτι. ἐκαλεῖτο ὃ ὁ Κολωνὸς οὗτος Ἀγοραῖος, ἕως ὃ καὶ ἕτεροι Κολωνοὶ, vsque ad hæc περὶς ὃ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν, quæ omnia tamen Suidas nostri Simia habuit.

Digitized by Google

Pag. 177. l. 6. 10. Ammonium Grammaticum, dum vacat ab insigni mendo liberare volo. Ille voce κόρδαξ, ita loquitur, καλεῖται ὁ ἡ μὲν τραγικὴ ὄρχησις Ἐμμέλεια, Σίκιννις ὁ ἡ σατυρικὴ, Κόρδαξ δὲ ἡ Κωμικὴ. Ego lego καλεῖται δὲ ἡ μὲν τραγικὴ ὄρχησις Ἐμμέλεια, quam emendationem meam latius non confirmabo, quia per se stat satis. Hoc dicam tantum, poëtam hunc Nicophontem qui hic laudatur, à Suida & aliis Nicophrontem vocari, sed de eo iam luculenter egit Isaacus Casaubonus in cap. 36. lib. 3. animaduers. in Athen. quò te remittimus.

Pag. 178. l. 1. Integram de Coty Thraciæ rege inhumanissimo historiam narrauerat Theopompus lib. Philippic. primo: sed nobis periit ille liber, vt alij omnes eiusdem auctoris. Exstat tantū fragmentum integræ historiæ apud Athen. lib. 12. dipnosoph. & ne longiores simus, illuc te remittimus: Ibi enim videbis quomodo vxorem discerpserit propriis manibus à pudendis exorsus. Eruditissimus Dalecampius longissime errauit à veritate historiæ, cum hæc Græca verba Theopompi (ὁ δὲ βασιλεὺς ὅτις ποτε καὶ ζηλοτυπήσας τινὰ αὐτὸς γυναῖκα ταῖς αὑτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τὴν ἀνδρεῖον ἀρξάμενος) Ita, vertit. *Tum Rex Zelotypia percitus ne quid in vxorem ausus ille fuisset, manibus suis militem conscidit ac discerpsit, à pudendis exorsus.* Imò è contra mulierem propriam discerpsit: vt optime habet Harpocration, quod designant euidentissime illa verba τὴν ἀνδρεῖον: falsissimum autem est eum conscidisse tertium militē. Fraudi fuit sine dubio eruditissimo illi interpreti

Digitized by Google

vox ἀνδρεῖον, cui non animaduertit coniunctum esse articulum τὸ, & hoc in loco mulierem significare. Hæc velim dicta in fauorem rudiorum.

Pag. 178. l. 12. Forte legendum Ξεναγόρας ὁ τὸ πάρτυ Κωμῳδῶν, vt quidam exarati manu habent, sed nihil constituo.

Pag. 179. l. 7. De Ctesio Ioue multa Casaubonus cap. 6. lib. 11. animaduers. in Athen. & nos in quinque lectionum nostrarum libris.

Pag. 180. l. 3. Vox Κυδαθηναίων male disiuncta erat à superiori voce Κυδαθηναί.

Pag. 180. l. 14. Frustra vir magnus ad illud Propert. lib. 2. eleg. 5. *Cœlati medio cum saliere foro.* Coronas circumstantium seruorum in auctione κύκλους putat esse, nam repugnant omnes veteres, repugnat ipse Harpocration, à quo discere debuerat, κύκλους illos loca esse in quibus vænibant serui, à Circulo quem faciebant sic denominata. Erudite quidem cum dictum est currentes seruos solitos venundari, vt illa Propertij intelligantur *medio cum saliere foro*, nam & hic nominatim Menander in Ephesio τρέχοντας dixit, & Næuius Agitatoria,

Currentes ego illos omnes vendam.

Pag. 180. l. 21. Hæc petita sunt ex lib. 11. Dipnosoph. Athenæi.

Pag. 181. l. 9. 10. Nullo manuscripto adiuti hanc lacunam ita suppleuimus sola coniectura. Δημοσθένους ὁ τοῦ κατὰ τῆς τῶν Ροδίων ἐλευθερίας, quia quæ sequuntur verba Demosthenis in illa oratione exstant.

Digitized by Google

Pag. 181. l. 22. Oſtendimus ſupra voce ἄξονες, quod eſſet diſcrimen inter Κύρβεις & ἄξονες. Nunc docuiſſem ſi per temporis anguſtias licuiſſet, vnde Κύρβεις originem ceperint, & quid de eis veteres prodiderint, ſed breuitas quam nunc ſeriò quærimus non ſinit nos latius euagari. In lectionum libris omnia quæ hic prætermittere cogimur, perſequemur. Adi tu interim veterem Comici enarratorẽ ad Aues, & veteres interpretes Apollon. Rhod. pag. 186. & 187. edit. Henric. Steph. vt & infra voc. ὁ κάτωθεν νόμος.

Pag. 183. l. 8. 9. 10. Fragmentum ex fabula Ariſtophanis quæ Γεωργοὶ vocabatur, integrum non eſt, amplius tamen habuit Vaticanus Codex ἀγαθῶν Κωδίων. Quædam adhuc deſunt, quæ ſuppleri nequeunt, niſi beneficio cuiuſdam Codicis. Cæterum quam veteres Græci Κωδίων, vel Κωδίδων dicebant, hanc recentiores, vt opinor, Κυδέων dixere. Schol. Theocriti Eidyl. xi. μήκων λέγεται ἡ κεφαλὴ καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη Κυδία. Recte à viro doctiſſimo vocabulum hoc inter Græcobarbara relatum eſt. Sed non recte multa alia, quæ pura puta Græca ſunt, eidem operi immixta fuere, vt θώρηξα quæ vox origine & tono Græciſſima eſt, & nunquam vſu corrupta fuit, vt pluribus demonſtrare poſſem, niſi viderer extra rem ambitioſius hoc ſuſcepiſſe. Hanc autem vocem θώρηξα exempli gratia in medium protuli, quia alios Græcos vt Alexandrinos, ea vſos eſſe teſtatus eſt ſupra Harpocration in ἀνακαλυπτήρια. Tres quæ à nobis in ὀπίσθιος relatæ ſunt, potius augerent numerum vocum illarũ Græcobarbararũ quã θώρηξα, quæ nullo modo Græco-

Digitized by Google

barbara est. βιπλαμάτης βιπμάτης & μαίδα. Nec enim origine & deriuatione Græcæ videntur, sed potius Barbaræ vel Græcobarbaræ sunt: Ideóq. à nemine adhuc intellectæ & cognitæ: nisi coniecturam, quæ supra in voce βιδίκως nobis arrisit, amplecti velimus, & apud Hesych. legendo βιπαμμαπίδα, vt ordo alphabeticus postulat, & ita apud schol. Com. & Suid. pro βιπλαμαπίδα restituēdo βιπαμμαπίδα, dicamus cum eo βικλησιν βιπαμμαπίδα esse, idest omnium possessionum patris hæredē, πάμμαπα enim possessiones. Quod non omnino abhorret à vero.

Pag. 183. l. 17. Habet hæc ex Athenæo auctor noster, vt & alia omnia quæ de scortis & poculis varij generis retulit. Adi ad lib. 13. dipnosoph. & videbis nos hinc Strattidis Comici de Lagisca Isocratis pallace versus qui antea corruptissimi erāt, emendasse. Vide & de eadem Lagisca Plutarchum in Isocrate.

Pag. 184. l. 4. In editione prima optime separatur vox λαμπὰς, à voce λαμπάδιον. At male in secunda confunditur. Nos priorem sequuti sumus, & à capite reposuimus vocem λαμπάς.

Pag. 184. l. 20. Verba Comici in Acharnens. sic habent,

Ὡς ἀπολόμεθ'; ὁ Λαρίσσης δημότης ὅδ' ἔστι ἐμός.

Ex quibus ego soleo interpretari, reiectis omnium interpretum explicationibus, illud Iuuen. satyr. 14.

--municipes Iouis aduexisse lagenas.

Λαρίσσης δημότης vt municeps lagena: Porro enarrator vetus ad illa verba Comici ita infit, πλέγμα ἢ ψιαθωδὶς ἢ ψιαθῶδις ἐν ᾧ φέρεται τὰ ἀνθράκια.

Pag. 185. l. 18. Λεχηνόεως vocabatur hic Apollo,

Digitized by Google

male apud Suid. est Λεχηώειον, & peius ante nostrã emendationé hic erat λέχω ὄειον diuisis vocibus. Phurnutus de natura Deorum, καὶ Λεχωώειον δὲ αὖθις τοῦτο ἐπηνόρθωσαν, ἀφ' ὃ τὰς ἡμέρας ταῖς λεχαῖς καὶ τὰς ὁμιλίας ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δ' καθ' ἑαυτοὺς διαπαύεσθαι. Si plura de hoc Apolline desideres, adi ad commentarium studiosissimi viri Ioãnis Meursij in Lycophr. Alexandram, vbi iamdiu eum omnes hos errores animaduertisse & abstersisse deprehendimus.

Pag. 186. l. 19. Αὐχαῖον habet Hesychius, & illuc solitos confugere seruos docet.

Pag. 186. l. 21. 22. Manuscriptus Codex Fed. Morelli habet Σπεύδων ὁ τῷ Γω γεωγραφημένων, id est ὁ τείτῳ.

Pag. 187. l. 1. Vetus enarrator Thucyd. ad illa lib. 1. (ὡς δ' Λεωκόριον καλούμενον) ἐλύμωξέ ποτε ἡ Ἀττικὴ, καὶ λῆσις ἐπὶ τῶν θυγατέρων παιδὸς σφαγὴ, Λεὼς οὖν τις τὰς ἑαυτοῦ κόρας ὑπεδέδυκε καὶ ὑπάλλαξε τῷ λίμῳ τὴν πόλιν, καὶ τούτων ἱερὸν ἐγένετο ὁ τῇ Ἀττικῇ καλούμενον Λεωκόριον. Leocorium igitur illud Athenis templum erat in medio Ceramici. (Nam ὁ μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ bene habent quidam Codices,) in honorem filiarum Leo Orphei filij exstructum. Ad hanc historiam adlusisse videtur D. Hieronymus 1. in Iouinianum, cũ dixit. *Chalciœcus quoque filia illa Leo virgo perpetua pestilentia patriam scribitur spontanea morte soluisse.* Quæ verba non immeritò hactenus habuere exercitos magnos viros, nam non vnam tantum Leo filiam mortem obiisse pro patria certum est, sed tres. Præterea

terea quid per Chalciœcum intelligat Sanctus ille Pater, nemo adhuc intelligere potuit. Nos in notis ad Plutarchi libell. de fluminibus, ad huius loci illustrationem forte aliquid afferemus: persequamur auctorem nostrum.

Pag. 187. l. 10. Quidam Codices habent κατὰ Γελοΐχου.

Pag. 187. l. 20. Hodie est in oratione Demosth. contra Cononem καὶ πρὸς ὃν βωμὸν ἄγοντες. Harpocration videtur legisse πρὸς ὃν λίθον, quod idem fere est, nam lapis ille ara aut altare erat. Vnde peritissimus Grammaticorum Hesychius, λίθος, βαλὸς, βωμὸς, καὶ βάσις, ὃ ἐν τῇ θείᾳ ἐκκλησίᾳ βῆμα. Et λιθομῶται dicebantur illi oratores, qui ὄμνυσι τὸν λίθον iurabãt, qui lapis nihil aliud erat quam βῆμα ἐν τῇ θείᾳ ἐκκλησίᾳ. Sed quid illa Comici in Acharnensibus sibi volunt? Τοιοῦτοι δὲ γνώμη τοῦ λίθου πρεσβεύσαμεν. Vetus enarrator lapidem illum ait fuisse βῆμα quod erat ἐν πυκνὶ δικαστηρίῳ ad idem forte alludendo, adinstar Pollucis qui cap. 7. lib. 8. in hæc erumpit: Ἐπηρώτα ἢ ἡ βουλὴ, ὤμνυον δὲ οὗτοι πρὸς τῇ βασιλείῳ στοᾷ, ἣ ἔστι τοῦ λίθου. Nisi simpliciter hæc velimus interpretari, *in porticu regia quæ lapidea erat*, quod nobis duriusculum videtur. Verum de his alias diligentius, vt & de Ioue lapide Roman. de quo Polyb. lib. 3. & Festus, & Plautus in Aulularia: & tandem multi ex recentioribus qui aliquam in Repub. literaria familiam ducunt.

Pag. 188. l. 1. Hæc à nobis plenius explicata sunt in Dissertatione Critica.

Digitized by Google

Pag. 188. l. 7. Εὐόδξος hic reſtituimus, cum male ante eſſet Ενδδξος. Cæterum quidam Codices pro ἐν ῃ τῶ ἑιόδου, habent ἐν ζ̄, ideſt in ſeptimo.

Pag. 188. l. 8. Ars numerandi ſiue Arithmetica, τέχνη λογιστικὴ dicitur, vel λογισμὸς vno verbo ab Iſocrate in Buſiride. Hinc ἀπολογίζεσθαι dixerunt pro ἀποδοῦναι ὃν λόγον τῶν δαπανημάτων, ideſt vt loqueremur nos Galli, *rendre compte de la deſpenſe.* Latini ſimili modo, rationem à diſpenſatore accipere, rationem, ideſt λόγον. Ita loquutus eſt Cicero in Hortenſio, Lucillius lib. 29. rationem peruerſam dixit, ideſt οὐκ ἀπηρτισμένον λόγον, *vn mauuais compte.* Vnde poſtea oritur ἀπαρτιλογία, quam auctor noſter ſupra eadem voce vult eſſe perfectum & abſolutum numerum, plenum & adæquatum, vel ex quo ſumma confecta ſit & probe ſubducta, quam forte poſtea Æram dixere, æra enim pro numero in ſingulari: vnde Æra Hiſpanica, numerus Hiſpanicus vel ratio numerandi Hiſpanorum. Certe Imperator Gordianus l. 3. Cod. de modo mulct. quæ à Iud. inflig. Curatorem Reipub. à Græcis logiſtam dictũ aſſeuerat, quod nimirum ſupra ratiocinia operum publicorum poneretur, ideſt ſupra λόγους.

Pag. 188. l. 19. Codices quidam ex Iambo faciũt Scazontem, & ita habent,

Ανδρες λογισταὶ τῶν ἐπαθλευσάν χάρων.

Pag. 189. l. 1. 3. Priores editiones habebant Ηρόδοτος ἐν τῷ δωδικάτῳ. Atqui tot libros compoſuit tantum Herodotus, quot Muſæ ſunt, ergo male in duodecimo laudabatur. Nos reſtituimus ἐν δευτέρῳ,

Digitized by Google

sine dubio notarij ante β̄ posuerant ῑ, & ita scripserant ὁ τῷ ιβ̄ pro β̄ simplici. Illic in secundo, idest in Euterpe bis vtitur pater ille historiæ voce λογοποιὸς, sed in diuersa significatione. Vnam tantum hic attigit Harpocration, aliam nos explicabimus. Cum de Hecatæo loquitur, & cum λογοποιὸν vocat, recte quidem tunc historicum significare fatebimur vocem illam λογοποιὸς, at cum de Æsopo, & cum λογοποιὸν facit, hæc vox non historicum sed fabulatorem significare potest. quomodo aliquando accipitur elegantissime. Ammonius λογογράφος, καὶ λογοποιὸς διαφέρει. λογογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τοὺς δικανικοὺς λόγους γράφων, λογοποιὸς δὲ ὁ λόγους πινὰς καὶ μύθους συντιθείς. Thucydides tamen historicos λογογράφους vocat, histor. prim. ὡς λογογράφοι ξυνέθεσθε ὅπως ὃ πρεσβαγωγήσει. Ad quæ vetus enarrator notauit, Thucydid. de Herodoto loqui. Ita etiam aliquando λογοποιοὺς è contra oratores nostri volunt esse oratores, vt Demosthenes in Philipp. 4. quæ vulgo prima est, οἱ λογοποιοὶ πομπὰς πομπεύουσιν, (sic enim legendum infra docebimus voce σιμαὶ ἡμᾶ.) Hodie male est in excusis omnibus, & in manuscriptis οἱ λοιποί. Oratores hic λογοποιοὶ vocantur, vnde vides voces has indiscriminatim sæpius accipi, & diuersa significare.

Pag. 190. l. 2. 4. Primus hic error est, quem in hoc opere deprehendimus, prima hæc nostra coniectura, quæ stimulos & calcar addidit ad exanclandos hos labores, & onus istud humeris nostris impar suscipiendum. Legebatur in aliis editionibus

Digitized by Google

ὁ ὃ Θεόπομπος ἐπὶ τῆ κϛ Πεισιστράτου, sed nos coniecimus restituendum ἐπὶ τῆ κα, idest in vigesimo primo, rerum videlicet Philippic. ex ciphra illa κᾱ notarius inepte fecerat κϛ. Optime igitur hæc iam cohærebunt. Theopompus in vigesimo primo, Pisistrato regnante, Philochorus vero in quarto, Pericle imperante Lyceum exstructum fuisse asseuerarunt. Emendationem autem hanc nostram adeo certam esse postea comperimus, vt opinione Ioānis Meursij viri, vt ita loquamur, πολλὰ γράμματα εἰδότος, tandem confirmata fuerit in notis ad Hesych. illustrium.

Pag. 190. l. 7. Ne mutata quidem syllaba hæc omnia descripsit Harpocration ex Athenæo lib. 11. dipnosoph. Adi ad illum, & cap. 11. lib. 11. animaduers. in Athen. adiunge, ne in repetitionibus tempus teramus.

Pag. 191. l. 5. Nolo describere quæ de Mensibus Atticis, quos docti omnes probe sciunt, male à Gaza, & aliis omnibus qui eum sequuti sunt, ordinatos fuisse, iádiu docuit illustrissimus Scaliger in magno & æterno opere de emendat. temporum lib. 1. cap. de mensibus Atticis. Imperite omnes ante eum crediderant Mæmacterionem quartum mensem esse, quod vel vnica huius auctoris fides luculenter euincere potest.

Pag. 191. l. 13. Scylax Caryandensis in Periplo de Macrocephalis, μϛ ὃ Βέχειρας Μακροκέφαλοι ἔθνος, καὶ φωνὴ λιμίν. παραπλοῦς πόλις Ἑλληνίς. At vero Palæphatus qui hic laudatur in septimo rerum Troica-

Digitized by Google

rum, an Parius, an Athenienſis fuerit dubitari poteſt. Critici enim quidam Troica ad Parium pertinuiſſe crediderunt, alij vero ad Athenienſem. Ita Theodorum quendam Ilienſem Troica compoſuiſſe teſtatur Suidas in Palæphato Abydeno.

Pag. 191. l. 18. Plura dicemus ad hunc locum in Lectionibus. Interim monemus in Demoſthenis Philippica nona, quæ hodie vulgo inſcribitur tertia: μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεθα ſcriptum eſſe. Harpocration videtur legiſſe μὴ ὁμοίως. Variarunt Codices in vtraque vocula, nam & pro μαλακίζομεν, quidam μαλακίομεν habuere. Quid autem ſibi velit Harpocration cum μαλακίειν vel μαλακίζειν dixit ſignificare ὅσον φρίττειν, paucis explicari non poteſt, nam quod vulgaria Lexica vulgo docent, id vero protritū eſt, & minus mihi probabile videtur. Tu conſules lectiones noſtras & attendes quæ illic nos de hac ſignificatione latius exponemus. Supereſt vt de fabula Æſchyli & fragmento ex ea allato quædam dicamus. Forte hic legendum pro Ελαδίῳ, Ελαΐδι. Ita enim Plato Comicus Helladem compoſuerat teſte Pollucē, quib. lib. 10. eum ſæpiſſime laudat ἐν Ελαΐδι. Porro in verbis Æſchyli ex ea fabula allatis videndum eſt num recte legi poſſet κἀκμῶτι potius quam κἀκμῶτι, & retineri Ελαδίῳ tanquam verbum ὠπαῶδες fragmenti, non vt fabulæ nomen. Hæc noſtitubantes produximus ad huius loci ſatis intricati intelligentiam. Iudicent docti & conſtituant aliquid certi.

Pag. 192. l. 8. Oratores Atticos Alexandrum vo-

Digitized by Google

care solitos Margitem, præter Demosthenem, Æschinem, & auctorem nostrum, luculenter testatur Libanius in προσφωνητικῷ ad Iulianum. Ἀλέξανδρος ὁ πολλὰ δὴ τῶν Ἀθήνησι ῥητόρων ἐδημηγόρηκε, τά τε πρόγματα τὰ ἐφεστῶτα, καὶ τοὺς δήμους κινούντων, καὶ Μαργίτῃ αὐτῷ ἐπικαλουμένων, καὶ ὑβριζόντων καὶ καταφρονούντων. De Poëmate autem Homeri quod Μαργίτης inscribebatur, tantopere à Callimacho laudato, Hephæstion περὶ μετρικῆς συναγωγῆς καὶ περὶ ποιημάτων. μέτρα δὲ ἁπλᾶ ὅσα ἐκ μέτρων μόνων ὁμολογουμένων συνέστηκε τάξιν ἢ κατὰ διάκλησιν οὐκ ἔχει, οὔτε κῶλον, οὔτε στίχον, οὔτε συστήματα: οἷός ἐστιν ὁ Μαργίτης ὁ εἰς Ὁμηρον διαφερόμενος, ἐκ τῶν παρέσπασται τοῖς ἕπεσιν ἰάμβικα, καὶ τοῦτο οὐ κατ' ἴσον σύστημα. Ex quibus apparet quomodo compactum esset illud poëma, & quonā versuum genere cōstaret. schol. Comici ad illud Auium, (θεράποντες ὀτρηροὶ) ἐπεπίσθιτο δὲ καὶ ὁ Μαργίτης τῷ Ὁμήρου εἰ), ἐκ τῶν εἴρηται, Μυσαίων θεράπων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος.

Pag. 192. l. 22. 23. Integriora exstant Isocratis verba in vulgo excusis, quam ea quæ hic nobis dedit Harpocration, εἰ Φωκαῆς, inquit, μὴ φθύοντες τὴν τῆς βασιλείας τῆς μεγάλου διασπορὰν ἐκλιπόντες τὴν Ἀσίαν εἰς Μασσαλίαν ἐπῳκίσθη. Eruditus interpres male vertit. *Cum Phocenses magni Regis dominationem fugientes*, debebat potius dicere *Phocæi*, vel *Phocæēses*. Nam Phocenses à Phocide Græciæ regione, cuius metropolis Delphi, Phocæi verò aut Phocæenses ab Ioniæ vrbe in Asia. Schol. Thucydid. ad 1. Φωκαῖς οἱ τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ Φωκίδος πόλεως: Φωκαῆς οἱ δὲ

Digitized by Google

Ἰωνίας ἀπὸ Φωκαίας πόλεως, Ἰωνες ὄντες. Ita Gellius cap. 16. lib. 10. Noct. Attic. non satis caute dixit. *Nam qui ab Harpalo regis Cyri præfecto ex terra Phocide fugati sunt, alij Veliam, partim Maßiliam condiderunt.* Melius dixisset ex terra Phocæa, vel Phocæensi. Harpalum autem illum Cyri regis præfectum sic à Gellio, Ammiano Marcell. Solino, & aliis dictum, Pausanias in Phocicis Ἅρπαγον vocat, vt & Conon narrat. 38. ἀπὸ Ἁρπάγου, inquit, τοῦ Κύρου, vbi interpres vertit *ab Harpago Cyri filio*, consultius dixisset *Cyri præfecto*, σατράπου. Hos nouos errores de nouo addimus nos aliis, quos eruditissimi viri iamdiu ante nos obseruarunt contra veteres, Eruditissimi inquã viri Lambertus Hortẽsius in comment. ad Lucan. lib. 3. & Iosephus Scaliger in animaduers. ad Euseb. Chron. numero M. CCCC. XVII. Eleganter Marcianus Heracleota de Massilia,

Οἱ Μασσαλίην κτίσσαντες ἔχον Φωκαῆς
Ἀγάθην, Ῥοδανούσιόν τε, Ῥόδανος ὃν μέγας
Πόταμος παραῤῥεῖ.

Hic Rhodanusia illa est de qua Stephani mutilator duobus locis, & in Ῥαδανουσία & Ῥοδανουσία. Male doctissimus Sauaro ad Sidon. Apollinarem Rhodanusiam de qua loquutus est Episcopus illo epist. 5. lib. 1. eamdem esse existimauit, cum ea de qua auctores illi. Rhodanusia Sidon. Apollinaris Lugdunum est à Rhodano sic dicta: Rhodanusia veterum illorum auctorum, alia vrbs est à Phocæorum colonia condita, vt Agathopolis. Suspicati sumus aliquando eam non valde differre à Rhoda, de qua

Digitized by Google

Plinius, cuius verba ferme repetiit D. Hieronymus proœm. in epist. ad Galatas. *Oppidum*, inquit, *Rhoda coloni Rhodiorum locauerunt, vnde amnis Rhodanus nomen accepit.* Sed fallebamur, nam Rhodanusiam non locarunt Rhodiorum coloni, sed Phocæorum, qui Massiliam etiam condiderunt.

Pag. 193. l. 13. Non valde erant dissimiles Masteres & Zetetæ Athenienſium à Mastris Pellenensiũ. Vide supra Ζητηταί.

Pag. 193. l. 18. Lexicon manu exaratum inscriptum παλαιῶν πρόσωπον λέξεων Optime habet, ματρύλλον, τόπος ἐν ᾧ ματροπὶ Δημητείοισι, μητέρας ἢ σκάλωμα οἱ Δωριεῖς τὰ ματροπεῖα ἐπιφημιζόμενοι ἔνιοι, ματρύλλον δὲ καὶ ματρυλλεῖον.

Pag. 194. l. 11. Dum obsideret Methonem Philippus, vulneratus fuit in oculo dextro ab Astere quodam milite, qui ex muris Methones, sagittæ quam in eum vibrauit, inscriptum reliquerat,

Ἀστὴρ Φιλίππῳ θανάσιμον πέμπει βέλος.

Quam sagittam, cum forte fortuna Philippus tantum in oculo vulneratus fuisset, rursus ferunt vibratam intra muros Methones fuisse, inscriptione hac adhibita, ὅμως οὐκ ἐπέτυχεν αὐτός.

Ἀστέρα Φίλιππος εἰ λάβῃ χρεμάσεται.

Porrò Demetrius Magnes qui hic laudatur ἐν συνωνύμοις πόλεσι, ille est, de quo in Dissertatione Critica egimus. Ex operibus quæ composuerat, duo præ reliquis erant, quæ inscribebantur περὶ ὁμωνύμων πανταχῶν, vel περὶ συνωνύμων πόλεων. Vnde apparet frustra eos esse, qui apud Plutarch. in vita Demosth.

pro

Digitized by Google

pro συωνύμων legunt ὁμωνύμων. Melius quidem apud Ciceronem lib.8.epiſt.ad Attic. epiſt. *Quod me magno*, legeretur περὶ ὁμωνύμων, quàm vt hodie eſt περὶ ὁμοιότας. En integrum locum, *memini tibi librum deferri à Demetrio Magnete, ad te miſſum ſcio* περὶ ὁμοιότας: *eum mihi velim mittas.* Ego dico reſtituendum περὶ ὁμωνύμων, de hoc enim opere loqui voluit Cicero. De Concordia autem ſcripſiſſe Demetrium illum adhuc nō legi. At vero eumdem Demetrium miror in alio opere, ideſt ἐν συωνύμοις πόλεσι, quatuor tantum numeraſſe Methonas, quia certiſſimū eſt quinque fuiſſe, aliam Thraciæ de qua iam actum eſt, aliam Laconicæ, aliam Macedoniæ, aliam Perſidos, quintam vero Euboëæ.

Pag. 195. l. 20. Repoſuimus hic Σοφοκλῆς Τευθρολέμῳ: fabula hæc eſt Sophoclis de qua vidēdus Caſaubonus cap. 4. lib. 7. animaduerſ. in Athen.

Pag. 199. l. 6. Meminit huius Comœdiæ quæ Thaïs vocabatur, Glycera in epiſtola ad Menandrum, apud Alcyphronem.

Pag. 199. l. 18. Manuſcripti omnes & excuſi habent μιῶς ἐζημίωσεν. Ita etiam nos chalcographo excudendum dederamus, ſed dum operæ procederent, ex tempore vidimus legendum eſſe μιᾶς ἐζημίωσεν, & ita in bona exemplarium parte inuenietur excuſum, non video ſenſum ſi vetus lectio retineatur, nam quid ſit γράφειν μιῶς, vel μιῶς ζημιοῦν, non intelligo: optime quidem quid μιᾶς ζημιοῦν, *mulctare mina.*

Pag. 200. l. 6. 7. Codex Fed. Morelli habet ἢ ἀεὶ·

Digitized by Google

« οἱ τοῖς τόποις ὀρχουμένους. Lacones autem eos seruos qui liberorum puerulos enutriebant, μόθωνας vocabāt, auctor noster testis hoc loco, & Suid. post eum. Quod Hesych. confirmat cum ait, μόθωνας τοὺς παραπεφορβιδίους τοὺς λεγομένους παιδίσκους: Λάκωνες. Eadem repetiit Schol. Comici ad Equites, nisi quod ille habet τοὺς παρεπομένους τοῖς ἐλευθέροις. Similes forte hi fuerint Pappatibus, de quibus Iuuenalis, aut gerulis, quos schol. Sophoclis in Aiace flagellifero βαϊδάλους dictos refert, ideſt baiulos: vt hodie Itali dicũt *balio* & *bàlia*. An autem illi distarent à nutritoribus, nutriciis & educatoribus quos tatas vocabant, vt nutrices mammas, iam non quæro: nam multi essent hic mouendi lapides. Alias hoc exsequemur cum Iustiniani illa verba Tit. 6. Instit. 1. *aut pædagogum, aut nutricem, aut educatorem, aut alumnum* interpretabimur.

Pag. 200. l. 21. Munychion decimus mensis erat apud Athenienses, male ergo habet Suidas δωδέκατος pro δέκατος.

Pag. 201. l. 6. 7. Aristoxeni Praxidamanteia nunquam inueni laudata. At Glaucus de quo hic Harpocration, sine dubio ille Glaucus Rheginus est, de quo Plutarchus in Antiphonte, qui de poëtis scripserat.

Pag. 201. l. 14. Quidam Cod. habent ὡς εἰσι μοῖραι τ' ὀνομασμέναι.

Pag. 201. l. 22. 23. Quamuis verissimum sit Dinarchum contra Callisthenem orasse, & sæpius in hoc opere laudetur eius oratio κατὰ Καλλισθένους, vel

Digitized by Google

Κλειοθένους, tamen hoc loco maluimus nos καὶ Δημοθένους: quia nominatim in illa sola oratione quæ nobis supereſt ex omnibus quas Dinarchus scripserat, hæc leguntur. Ὑμεῖς Μένωνα μὲν ὃν μυλωθρὸν ἀπεκτόνατε, διότι παῖδα ἐλεύθερον ἐκ Πελλώνης ἔχων ἐν τῷ μύλωνι. Ego non dubito quin hæc verba ante oculos haberet Harpocration, cum hanc notam scribebat. Vnde etiam interpretanda censeo illa Demosthenis orat. aduersus Nicostratum. καὶ δίκας δραχμαὶ ἀφ' Λυκίδου τοῦ μυλωθροῦ πεποιήμεθα τὸν δίκην. Non enim cum erudito interprete vertendum est, *Lycida Mylothri filio*, sed *molendini aut Pistrini Domini, vel molitoris*. Consule Suid. in hac voce, & in Πυθέας.

Pag. 203. l. 5. ii. Hic vnicus locus est in toto opere, in quo laudatus fuit Athenæus, cuius tamē ipsissima verba sæpius referuntur, vt iam demonstratū est & apertius imposterum demonstrabitur: hęc desumpta sunt ex lib. 13. dipnosoph. interpres Comici ad Plutum videndus.

Pag. 203. l. 12. Falsissimum est Hyperidem in oratione contra Patroclem, & Apollodorum in opere de Scortis dixisse, Nannium vocatam fuisse Capram, quod Thalli mercatoris fortunas deuorasset: Falsissimum inquam hoc est, & à vero remotissimum. Nam nō de Nannio meretrice hoc refertur, imò potius de Nicone: Peccatum hoc est Harpocrationis & Suidæ post eum, qui dum Athenæum legeret, Niconem pro Nannio accepit, & quod Niconi tribuendum erat, Nannio inopinanter de-

Digitized by Google

dit. Ecce Athenæum sic præcisè loquentem lib. 13. Dipnosoph. Νικεῖ ὁ Ταῦρος μιμούμενος τὸν τοῦ κατὰ Παυσικλέους. αὐτὴ ὁ ὄπι αἶξ ἐπικαλῶ τὸ τραγείπομμι ἀφ' ὃ θάλλοι ὃν καπηλὸν ἐξαπαλῶσαι. Vis adhuc oculatius videre quàm hæc vera sint, & vnde suum καπαφαγεῖν hauserit Harpocration. Attende quæso. Machon Comicus qui scortorum ἀπομνημονεύματα in vnum coëgerat, cuius extant multa apud Athen. lib. 13. fragmenta, de Nicone ita loquitur,

Ὁ τῆς Σοφοκλέους Δημοφῶν ἐρώμενος,
Τὴν αἶγα Νικὼ προσβυτέραν ὄσαι ποτὲ
Νέος ὢν ἐτ' αὐτὸς εἶχεν: ἐπικαλῶ δ' αἶξ,
Ὅτι ὃν μέγαν καπήλευ' ἐργαστήριον ποτὲ
Θαλλόν, παρελθὼν δὲ εἰς τὴν Ἀττικὴν,
Ὠμησόμενος μέλι Χελιδονίας τ' ἰχθύδας,
Τυρὸν τε φορτιζόμενος μέλι.
Λέγεται δ' ἐκείνην τὴν γυναῖκα ἐγκλείειν
Πυγὴν πολὺν καλὴν, ἣν ποτε πρᾶξις λαβοῦσ'
Ὁ Δημοφῶν, ἣν δ' εἶπε γελάσασ' ὦ, ἵνα
Σοφοκλέους φησὶ πρὸς ἐμοῦ λαβὼν φίλτατε.

Nico igitur quæ ab Athen. lib. 5. Samia dicitur, non Nannium Capra dicta fuit, quod Thallum illum bonis defrudasset. Quod si quis vitilitigator adhuc litem quærat, & nos in antiquorum scriptis grassari conqueratur, quales hodie multos esse scio qui malunt βαλανοφαγεῖν, & rapsodiis nescio quibus putidorum commentariorum vti, quàm inuentis frugibus vesci: speculetur quæso argumenta & rationes quibus mouemur, & nisi plene satisfactum sit, audiat iterum eundem Machonem,

Digitized by Google

Νικὼ λέγεται τὴν αἶγα Πυθωνὸς πιὸς
Αὐτὴν ποτ' ἀναλφήτους, Εὐαρδίδαν ἣ τὴν
Παχεῖαν ἀναλαβόντος, εἶτ' ἐς ὕστερον
Μεταπεμπομένην ποτ' ὡς ἔοικε, αὐτὴν λέγειν
Πρὸς ὃν μελλόντα παῦδα, νεῶ Πυθῶνι ἔφη,
Επεί γε τὴν ὑὰν Δελφίνιος ἐλλόετο
Επὶ τὴν αἶγα οἷός ἐστ' ἀναπέμπειν πάλιν,

Lusus in verbis παχεῖα, ὑὰν & αἶγα. Aiebat enim Nico illa Pythonem iam saturum, & carne suilla rerepletum, quod cum Euarde sæpius coiuisset, quæ παχεῖα erat, posse denuo redire ad capram, idest iterum capram gustare, & ad se quæ vocabatur αἶξ redire. Sciunt docti omnes Callistonem fuisse quandam meretricem, quam νεῶ idest suem vocabant, non illepide etiam ad hanc potuisset alludere Nico, sed vox παχεῖα hic iocum facit, & de Euarde instituitur sermo. Lynceus Samius de eadem Nicone. Νικὼ ἣ ἡ αἶξ ὀνομαζομένη παιδαρίου τινὸς ἀποθανόντος λεπτοῦ ἐξ ἀρρωστίας, ὡς ἰσχνὸς ἔφη, τί γὰρ οἴει με ὁ πεισὶν ἡμέρας καταβεβρωκέναι; ἅπαν τὸν λήκυθον, ἔφη ἡ Ζὰ ἐλαιοδήμαπα. Tota autem ratio cur Capra dicta fuerit Nico illa, in hoc consistit, quod Thallum bonis omnibus spoliasset, & quia θαλλῶ, siue terminibus oliuarum vescuntur Capræ, ideóque in Acropolim núquam ascendisse eas ferunt, nec Mineruæ immolatas fuisse. Θαλλὸς nomen proprium viri, θαλλὸς termes oliuæ: hoc vescuntur capræ, illius fortunas omnes deuorauerat Nico, atq; ideo Capra dicta, quod Capræ θαλλοῖς vescantur. Athenæus hæc omnia ad ingum retulit, tu illum consule lib. 13. Dipnosoph.

Digitized by Google

& scito à nobis restitutum esse Sophoclis hoc loco drama, nã πύλεσιν legebatur. Nos reposuimus Ποιμέσιν ex Athenęo, apud quem iidem hi versus Sophoclis puriores citantur. Viderat ante nos corruptionem huius fabulæ Sophocleæ & fragmenti Casaubonus cap. 4. lib. 7. & cap. 6. lib. 13. animaduers. in Athen. & in addendis: Sed incogitantiam & errorem Harpocrationis non deprehenderat, quod mirari sæpius subiit. Reliqua quæ ex Antiphane de Nannio referuntur verissima sunt, & petita ex eodem fonte. Vide nominatim locum Athen. indicatum, nam tempus est vt cogitemus de perficiendo hoc opere & labore, quem cottidie vrgent instantes nundinæ & typographorum auaritia volans.

Pag. 204. l. 9. Hinc ego restituendũ iudicaui infra voce πύλαος nomen Sannyrionis Comici qui Γέλωτα cõposuerat, idest *risum:* Ita vocabatur illud drama. Diphilus vero qui hic laudatur ὁ Ἐμπόρῳ, idest in *Mercatore*, male & corrupte antea laudabatur ὁ πόρρῳ vel πόρῳ, quod etiam probe nouit Magnus Casaubonus in animaduers. in Athen.

Pag. 204. l. 11. 19. Citantur hic Ἀτθικισταὶ, vt supra voce Ἀργᾶς. Poteramus nos vtrobique reponere Ἀτθικισμοὶ, sed veterem lectionẽ retinere maluimus. Porrò ait Harpocration apud Atticismorum collectores se scriptum inuenisse ναυκρατητικὸς pro ναυκραικὸς, ac si loqui voluisset Demosthenes in orat. aduersus Timocratem, de rebus ad Naucraticum nauigium, & Naucratitas mercatores pertinentibus.

Digitized by Google

Naucratis enim vetus Emporium fuit Ægypti. Varians quidem erat alia lectio, sed hanc prævalere forte quis non insulse existimet. Quod si ναυκραεικὰ velimus legere, descendet hæc vox à voce Ναυκράρεις, & significabit ea quæ ad Naucraros magistratus pertinent. Cæterum quæ de Naucraris supra pollicitus sumus voce δήμαρχος, hic ex sequuti essemus, ni ab hoc onere nos subleuasset vetus Comici Schol. qui ad illa nubium δάκνει με Δήμαρχός τις, de eorum origine & successione nihil reliqui fecit. Tu illum consule diligenter, vt & Hesych. vocib. ναύκλαροι & δήμαρχοι, & δημιουργοί: & memineris à quibusdam hos magistratus Ναυκλάρεις, ab aliis vero Ναυκράρεις vocatos fuisse, atque hic nos pro ὡς ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ Ἡρόδοτος, reposuisse ἐν τῇ πέμπτῃ. In Terpsicore enim Herodotus de Naucraris loquutus est. Notarius ex ε̄ fecerat ιε̄, vt supra ex. β̄, ιβ̄. Aristotelis autem quæ hic citantur ex Athenienſium Repub. verba, sic sunt integranda & supplenda: καθίστασι καὶ Δημάρχους τῶν αὐτῶν ἑλόντες ὑπομείουσιν τοῖς πρότερον Ναυκλάροις, καὶ γὰρ τοὺς δήμους αὐτοῖς Ναυκλάρους ἐποίησεν. οἱ πρότερον Ναύκλαροι εἴτε καὶ Σόλωνος καταλήξις, εἴτε καὶ πρότερον, οὗτοι ἦν τῶν πομπίμων τῶν Παναθηναίων ἐπόμενοι, Κλειοθένους καταστήσαντος ἀντὶ Ναυκλάρων.

Pag. 205. l. 3. 5. Non recte erat in aliis editionibus hic excusum Καρπεύς, melius nos iussimus excudendum Κερπεύς, Auctor enim hic est de quo supra egimus in Ἐρχτόδωρος & Αὐτόλυκος, & infra agemus in Νύμφαι. Eius autem verba hic relata sic

Digitized by Google

forte melius haberent. ἐάν δέ τις μὴ ἐξ ἀμφοῖν ξένοις vt præcedentes editiones retinuerant, γνησίως φερτίζῃ διώκειν δεῖ, quæ vox in aliis edit. deest, τῷ βλαμμένῳ Δικαίων οἷς δίκη εἰσὶ λεσχάνειν ἢ τῇ ἕνη καὶ νέᾳ, &c.

Pag. 205. l. 13. Qui Bacchi sacrificia celebrabant, nebridibus erant cincti, nebrides autem pelles erãt Damarum. Placidus Lactantius vetus Statij interpres ad illud Thebaid. 2. (*aut auidas Bacchum scelerare parentes.*) *Nebridas pelles damarum quæ Græce* νεβρίδες *appellantur, ac per hoc Baccharum indumenta significat, quibus sacrificiorum tempore vti consueuerunt, vt Virgil. pellibus in morem cincti.* Arnobius, *nebridarum familiam pellicula cohonestauit hinnulæ.* Plutarchus aut Parthenius de fluminibus, siue quisquis ille sit, qui librum nobis superstitem de cognominibus fluminum & montium composuit, in Ebro sub finem, οἱ ἢ ἐγχώριοι νεβρίδας περιβεβλημένοι καὶ θύρσους, ὕμνον ἄδουσιν, κραιπνῶντες καὶ τότε φερομένοις, ὅταν ἐσπεμένῳ φερομένῳ, καθὼς ἱστορῇ Κλείτωνυμος ἐν τῷ γ̄ περὶ τῶν τραγικῶν. Locus est corruptissimus, cui tamen nos medelam tulimus non spernendam, post magnum Turnebũ qui nihil hic videre potuit. Legendum igitur ex cõiectura nostra, κραιπνῶντες καὶ τότε φερομένοις ὅταν εἰσὶ μέθυσι φερομένοις. Ideſt tum etiam sapientia fruentes, cum extra mentem constituti sunt, vel sapiunt invanum. Galli, *estans mesme sages lors quils sont fols*, scilicet dum peragunt orgia Bacchi. Diligẽtius hac ipsa explicabimus in notis ad Auctorem illum, quẽ statim post hoc opus daturi sumus. Arignote verò quæ hic laudatur, & supra in θύει, in libris de sacrificiis,

Digitized by Google

ficiis, mulier illa est à Pythagora & Theano philosophiam edocta, genere Samia, quæ Bacchica cóposuerat, Epigrammata, Cereris mysteria & ἱερὸν λόγον, & Διονύσου τελετάς, quod opus hic laudatur. Et multa alia philosophica.

Pag. 206. l. 4. 8. 12. Infelicissimus fuit Harpocration in omnium fere huius elementi vocum explicatione. Huius autem infelicitatis, & in tractandis rebus stuporis quodnam certius & euidentius argumentum proferri potest, quàm istud quod præ manibus habemus, & iam explicádum suscipimus? Postquam egit de loco illo qui in Peloponneso Nemeæ Charadræ vicinus est, (potest enim legi vel Νεμέας Χαράδρα, vel Νεμέα Χαράδρα,) & verba Æschinis ex oratione de falsa legatione explicuit, de Nemea Tibicina quædam subiungit, quæ omnino sunt extra rem, & cum præcedentibus nihil simile habent, præter nominis paritatem & conuenientiam. Nemeæ, inquit, Tibicinæ meminit Hyperides in oratione contra Patroclem, si tamen ea legitima sit. Polemon vero in his quæ de Acropoli scripserat, decretum tulerat, quo cauebatur Athenis, ne quæ infamis mulier, vt tibicina, serua, aut libertina nomen illustris Penteetiridos ferret. Recte igitur dubitari potest, quomodo tibicina hæc de qua loquimur Nemea dicta fuerit à Nemeis ludis. Ita argumentatur Harpocration. Sed Athenæus ille est, qui primus hoc dubium mouit. Dipnosoph. 13. cuius verba cum describere nesciuerit, peccauit turpissime, nam vel admittendum est dubij nihil su-

Digitized by Google

pereſſe in his quæ dixit, vel fatendum eum putaſſe Nemea penteeterica fuiſſe, quod abſurdiſſimum eſſe patet ex Schol. Pindari, & ex Papin. Stat. ſiquidem ait cautũ fuiſſe decreto ex Polemone, ne quæ mulier infamis Penteeteridos alicuius nomen acciperet, & ideo dubio eſſe locum, & merito poſſe quæri, cur Nemea tibicina ita vocata fuerit. Ergo vt dubium recte moueatur, dicẽdum eſt ex eo nemea penteeterica fuiſſe. Quoquò te vertas ſtuporem euitare non potes, ſi Athenæi verba retenta fuiſſent, non remanſiſſet tantus ſtupor. En tibi quid philologus ille lib. Dipnoſoph. 13. dixerit in hanc rem, καὶ Νεμεάδος ἣ τῆς αὐλητρίδος Τροιζήνης μνημονεύει ὁ τοῦ κ' Παυσανίας, περὶ ἧς ἄξιον θαυμάζειν, πῶς περιῆλθον Ἀθηναῖοι ἵνα τοσαυτάκις πανηγυρικῷ πόρῳ πανηγύρεως ἐπιδοξοπάτης ὀνόματι χαριζόμενοι. κέκωλυται γὰρ τὰ τοιαῦτα τίθεσθαι ὀνόματα, οὐ μόνον ταῖς ἑταιρούσαις, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις δούλαις, ὡς φησι Πολέμων ὁ περὶ Ἀκροπόλεως. Recte hic eſt πανηγύρεως ἐπιδοξοπάτης, quia ponendum erat nomen aliquod generale, vt dubio relinqueretur locus, aliter enim ſi ad penteetericos ludos reſtringatur hoc decretum, in nomine Nemeæ nulla ſupererit difficultas, quia Nemea ſunt trieterica, vt ante nos docuit Ioſephus Scaliger in magno opere de emendat. tempor. contra Auſon. & alios veteres. Sed, quamuis generali nomine πανηγύρεως vtamur, adhuc tamen nullum dubio relinqui locum probare poſſumus contra Athenæum. Cur enim dubitabimus quomodo Nemea tibicina ſic dicta fuerit, poſt decretum Athenis latum de nõ

Digitized by Google

imponendo illustris alicuius panegyreos nomine vlli meretrici, aut infami mulieri, cum sciamus post idem decretum, meretricum aliam Isthmiam, aliá verò Pythionicem dictas fuisse? Hæc teste Pausania Athenis vulgauerat corpus, Harpalo soli chara, ideóque post mortem perpetuo monumento, & veterum omniũ spectatu dignissimo cohonestata fuit. Timocles in fabula quam inscripsit Δόρδις ἢ Ταυροκλείδης, vel vt alij volunt, Ὀρεσταυροκλείδης,

--ἐπεὶ δὲ τὸν πολυάθλιον

Εὔδηλοι χρᾶες Ναίνιοι, Πλαγγὼν, Αὐκὼ,
Γναθαρὰ, Φρυνὼ, Πυθονίκη, Μυρρίνη.

Illa Cassij cuiusdam Elei serua fuit, vt testantur Demosthenes orat. contra Neæram, & Athen. lib. 13. Dipnosoph. Cur igitur seruas & meretrices has mulieres illustriũ panegyreon nomen tulisse non æque mirabimur? Cur inquá potius Nemeam à Nemeis sic dictam stupebimus quam Pythionicé à Pythiis & Isthmiam ab Isthmiis? non video rationem discriminis, & certe magnus mihi erit Apollo ille qui obiectioni meæ respondebit.

Pag. 207. l. 11. Laudatur supra voce Ἀχὴ Nicanor Metonomasiarum auctor, qui Leander vocabatur, vt patet ex Stephano voce Ὕδη. Quendam etiam nobis Nicanorem Hermiæ filium Alexandreum Grammaticum Suidas commemorat, Plutarchus de fluminibus in Eurota Nicanorem Samiũ ὁ β΄ ἐπὶ ποταμῷ. An differant omnes hi Nicanores à tribus quos hic tantum constituit Harpocration, & post eum Suidas, plane ignoro.

Digitized by Google

Pag. 207. l. 16. Vide infra vocem Υγιὰ Αθηνᾶ.

Pag. 208. l. 1. Deerat hic nomen Isæi quod nos suppleuimus, quia orationis aduersus Lysibium verus auctor ille est sine controuersia, vt apparet ex infinitis huius operis locis. Supra monuimus epigraphem huius orationis corruptam esse apud Suidam voce πέως; illic enim Ανσίβιον legitur pro Λυσίβιον. De spuriis autem & illegitimis liberis, & eorũ iure, vide diligenter Comici enarratorem ad illos versus Auium. De his etiam nos aliquando in σιωαγωγῇ legum Atticarum multa addemus.

Pag. 208. l. 20. De hoc Cratero Macedone Arrestorum, siue decretorum & placitorum collectore diligenter iam egimus, mantisam tamen addimus ex Plutarch. in Arist. Κρατερὸς ὁ Μακεδών, & paulò post: Τούτων οὐδὲν ἔσφαλται ὁ Κρατερὸς τεκμήριον παρέχει ὅτι δίκλω, ὅτε ψήφισμα, καίτοι εἰωθὼς ὀπτικῶς γράφειν τὰ τοιαῦτα. Alexis Dialecticus Pæana olim cõtra eum composuerat, quem Athen. sæpius laudat, Ita Aristotelem contra Hermiam Eunuchum Pæana composuisse supra relatum est in Ερμίας. Porro de Nymphæo vide Stephanum. Nos infra voce φυλὴ pro νυμφιαῖον, restituimus Νύμφαιον, ita enim legi debet.

Pag. 209. l. 12. Quidam Codices habent Καλλιχλέους. Multa affert ad huius loci illustrationem vetus Comici enarrator, dum hæc Pluti τόδ' ὁ Κοελίθη ξενικὸν οὐχ οὗτος πέφυ, explicat. Quædam etiam nos infra ad vocem Πολύστρατος de his docebimus.

Pag. 210. l. 4. Corrupte erat ante Πῆλε pro Πη-

Digitized by Google

λῆ. Drama hoc Sophoclis Πηλέα vocabatur, de quo Consule quæ Isaacus Casaubonus literatorum, qui ad hoc opus aliquid contulerunt princeps in hoc genere literarum dixit cap. 4. lib. 7. animaduers. in Athen.

Pag. 211. l. 6. Confer quæ supra in vocibus ἢ ἐν ὁδῷ καθηλών, & καθηλών referuntur.

Pag. 211. l. 13. A νόθος faciunt νοθεῖον Grammatici, & à νοθεῖον per ἐπαφαίρεσιν, ὁθνεῖον. Hoc alienum & extraneum significat. Illud illegitimum & spurium, omnia spuria & notha extranea sunt & aliena.

Pag. 211. l. 20. Suidas habet χαρίπους.

Pag. 211. l. 22. Vltimum veteris legis Atticæ caput conceptum erat his verbis ὅσοι ὑπ' ἀφασμένως πωλοῦνται, καὶ οἰκῆος βλάβης τινὸς δούλων ἢ ὀφείλων. Quæ seperatim suo quælibet loco explicantur ab Harpocratione in ἀφασμένης, & in πωλοῦσι. Hic vero de hac voce οἰκῆος agit, Lysiam enim in orat. aduersus Theomnestum ait, eam tanquam sese explicando interpretari per aliam ἀλεφάντους, quod verum est; nam post verba legis addit. ὃ δ' οἰκῆος, ἀλεφάντους. Hodie in edit. omnibus οἰκῆος legitur, Harpocration melius videtur legisse οἰκέως. Vt autem Iurisconsulti nostri postquam edicti verba proposuerunt, ea singulatim exponere & perpendere solent. Ita ex reliquiis veterum oratorum colligere licet, eos olim postquam verba veterum legum proposuissent, eadem postea κατὰ πόδα explicare solitos. Quod elegantissime docebit σωαγωγὴ nostra legum Atticarum.

Digitized by Google

Pag. 212. l. 2. Idem refert Helladius Bezantinous in Christomatheiais, quem vide.

Pag. 212. l. 6. 9. 10. Demosthenes in orat. de Corona, ita loquutus est πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ὅστις τοῦ βίου ὁ θάνατος, κἂν εἰ οἰκίσκου τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. Quæ postrema verba repetiit D. Gregor. Thaumaturg. in orat panegyr. & prosphon. in Origené. ψυχή, ait, ἐλεύθερον καὶ οὐκ ἐγκατάκλειστον ἀδίκῳ δεσπότῃ, ἀλλ' ἂν εἰ οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. Vulgo hic οἴκισκον carcerem interprerantur, cum tamen in verbis Demosthenis ὀρνιθοδοφεῖον significet & paruulam domũ. Cum Harpocratione conuenit Vlpianus qui ad illa verba Demosth. hæc annotauit. φασὶ δὲ ὀρνέων οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. Vellem exstarent Didymi in orationes Demosthenis ἐξηγήσεις, videremus aperte vtrum hæc enarrando in errorem inciderit, vt nos docet hoc loco Harpocration. Sed pene è memoria exciderat docere male excusum antea fuisse μετὰ ἡνιοταύρας, pro Μεταγένης Αὔρας. Metagenes ille est de quo sæpissime Athenæus. Eius Αὔρας drama inuenies laudatum noc rarò in monumentis veterum, quod nos docuit Casaubonus in animaduers.

Pag. 212. l. 17. quæ ante initium faciebant, & à capite reposita erant, cum præcedentibus coniunximus, & ea ita correximus Οἰνέη ὁ μὲν δῆμος, quia statim sequitur, ὁ δὲ τῆς Αἰαντίδος.

Pag. 213. l. 15. Corruptissimum est huius ciuitatis nomen apud veteres auctores, Herodotum, Scylacem Caryandensem, Martianum Heracleotam. In Polymnia Herodoti ex coniectura sic legendũ

Digitized by Google

est, παραμίσεν Ελλωίδας ταὶ ὃ πόλεις, Τορώνιν, Γαληψὸν, Οἰσύμιν, male hodie est Σερμύλιν. Scylax Caryand. in periplo, εἰσὶ ὃ ὲν Θρᾴκη πόλεις Ελλωίδες, αἵδε Αμφίπολις, Φαγρὴ, Γαληψὸς, Σισύμη, ϗ ἄλλα ἐμπόρια. Οἰσύμη legendum nō Σισύμη. Martianus Heracleota,

Μετ' Αμφίπολιν δὴ παρέτερον ἡ Συβὴ πόλις
Θασίων γλυκερόν.

Corrigendum Οἰσύμη. Nihil enim hic lectio varians Cod. Palatini ἡ σύμη, cum apud Stephan. idem error supra notatus sit. Vide infra vocem Σηρύμη.

Pag. 214. l. 16. Multi erant hic in vnum inuoluti & intermixti errores. Male ὀλιγεχίνους erat pro ὀλιγοχίνους. Peius Θεόφραστος ὁ τετάρτῃ περὶ ἀιτῶν pro περὶ φυτῶν. Pessime τῦ Αἰχίνα τρία εἴδη τῆς pro τῦ χρίνα.

Pag. 214. l. 13. Deerant hæc in præcedentibus editionibus ἴσασι δὲ ν. quæ à nobis suppleta fuere beneficio Cod. bonæ notæ. Suidas ait tantum octo fuisse. Melius etiam vt puto hic legeretur Κλεῖπαρχος quàm Κλήπαρχος.

Pag. 215. l. 30. Quæ ab his vocibus ὁμηρῶσαι γὰρ, vsque ad finem notæ leguntur, male diuulsa à prioribus erant, nunc primum iuncta sunt simul, & suo loco restituta.

Pag. 216. l. 3. Inepte ante erat ὁμῶσαι ἱέναι.

Pag. 217. l. 6. 11. 12. Anticlides non Autoclides vocabatur ille ἐξηγητικὸν auctor, de quo hic Harpocration, & nos in Dissertat. Critica. Porro l. 11. & 12. quidam Codices pro Εκαταῖος ποτ habent Εκαταῖα. Quam lectionem Etymologus cōfirmare videtur,

Digitized by Google

versus etiam Eupolidis ἐν Δήμοις sic recte potes concipere.

Οἰ χρῶ ἐν τοῖς τειόδοις ἔ τοῖσιν ὀξυθυμίοις,
Περὶς ὃ βόθαυον τῆς πόλεως κάρεσθαι ῥᾴδιον τέρα.

De more vero sordes purgamentorum abiiciendi in aquas vel fluuiales vel marinas, vel in triuia, multa annotarunt iamdiu, eruditissimi viri Isaac. Casaubon. ad Theoph. charact. & Ioan. Meurs. ad Alexand. Lycoph.

Pag. 217. l. 23. & pag. 218. l. 1. Ita Vlpianus ad Olynth. 3. οἱ Μεγαρῆς τὴν Ὠρεὸν παρέπεμψαν· οἱ δ' Κορίνθιοι συνεμάχουν τοῖς Μεγαρεῦσι, καὶ διὰ τοῦτο εἰς πόλεμον τοῖς Ἀθηναίοις κατέστησαν. Ὄργας δ' ἐκαλεῖτο ἡ χώρα, ἢ διὰ τὰ ὄργια τῆς θεοῦ, ἢ διὰ τὸ ὀργᾶν εἶναι, ἐν ᾗ ὀργᾶν ἐν αὐτῇ.

Pag. 218. l. 6. 13. 14. 17. Vera inscriptio orationis Hæanæ ita habet περὶς Ὀργεώνας. Aliquoties peccarunt operæ, & pro ὀργεῶνας excudit Typographus ἐργασίας vel ὀργέωνα, sed iam sublati fuere & detersi omnes illi errores. Veniamus ad alia. Citantur hoc loco Æschylus & Antimachus, hic non laudato opere, & tamen ex Suida disco eum debuisse laudari ἐν τῇ Λυδῇ γλυκεῖ, nisi sit legendum γλυκάᾳ, vbi ita loquutus erat,

Καβάριοι ἦκεν Ἀσκλέας Ὀργεῶνας.

Ille ἐν Μύσαις, sed verba eius non afferuntur. Suidas & aliud fabulæ nomen & verba simul præbet, non enim ἐν Μύσαις de Orgeonibus loquutum esse Æschylum narrat, sed ἐν Μυσοῖς. In indice fabularum Æschyli Μυσοὶ fabula inuenitur, non autem Μύσαι: quod

Digitized by Google

quod facit vt credam hic potius legendum Μυσσῖς quàm Μυσταῖς: Verba Æschyli in Μυσσῖς ita habent,

Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε θοώπους Ὀργεώνας,
Εὐχαῖς δὲ σώσῃς δεσπότας Παφλαγόνας.

Porro si Theophrasti testamentum legere desideres, consule Diogen. Laërt. in Theoph.

Pag. 218. l. 20. Non τοῦ Θεπόμπου κλήρου, vt antea male erat, excusum est, sed τοῦ Θεοπόμπου κλήρου.

Pag. 219. l. 12. 13. 14. Tres Comici hic laudantur Plato, Cantharus, & Nicostratus: huius quandam fuisse fabulam quæ vocabatur Ὀρνιθοκλέπτης, asseritur, quam tamen apud Suidam qui diligenter ex Athenæo omnia dramata huius Comici collegit, non inuenio relatam. Illis aliud drama quod Συμμαχία vocatum fuit, tribuitur: sed non definite, quia dubitabatur quis eorum fabulam illam docuisset.

Pag. 219. l. 15. 16. Corruptissimus erat hic locus, quem nos ex manuscriptis & Suida plene restituimus. Cæterum ὅρος tabella erat, quæ affixa designabat ædes, aut prædia, & alias possessiones hypothecæ subiectas. Galli vocant has tabellas, *des panonceaux ou des brandons*, vt docuimus supra in ἄσιτοι. Male ineptus interpres apud Pollucem lib. 3. cap. 9. hæc verba ὅρους ἐφεστάναι χωρίοις interpretatur *terminos statuere regionum*: debebat *titulos aut tabellas apponere*, quibus loca quælibet creditoribus obligata designabantur. Iurisconsulti nostri ὅρους istos, tabellas, aut tabulas proprie vocant, vt alij σφρίδια. Venuleius in l. vlt. §. si ad ianuam D. Quod vi aut clam.

Digitized by Google

Si ad ianuam meam tabulas fixeris, & ego priusquam tibi denunciarem, eas refixero, tabulas ideſt ὄχεις, *de panonceaux ou brandons*. Vide nominatim Magnum Iuris interpret. XVI. Obſeruat. cap. 12.

Pag. 219. l. 22. 23. Æſchyli fabulam Κεραυνίαι nunquam laudatam inueni. Forte legendum ἐν Κεραυνίᾳ, ideſt in *fulgurito*. Menandri quidem δευτέραν ἐπίκληρον, nam ſic correximus, cum ante eſſet male ἐν δευτέρᾳ ἐπικλήρῳ, ſæpius laudat Athenæus, vt ἀναγκαίως.

Pag. 220. l. 3. Legendum eſt ὀρφανιῶν, oratio autē Andocidis περὶ τῆς ἀδείας, eadem eſt cum ea quæ hodie inſcribitur περὶ τῆς ἑαυτῶν καθόδου, quia in ea περὶ τῆς καθόδου ἀδείας cauſas exponit, vel ἄδειαν τῆς καθόδου. Deinde vox hæc ὀρφανιῶν ſtatim in initio huius orationis occurrit, οὐ περὶ ἐμοῦ μόνον ὀρφανιῶν, εἴπερ ἔδει παθεῖν.

Pag. 220. l. 21. pag. 221. l. 1. Aliquando hæc Hyperidis oratio κατὰ Δημοσθ, aliquando vero κατὰ Δημάδου inſcribitur. Ita Dinarchus κατὰ Δημάδου orationem habuerat, quæ ſæpius in hoc opere laudatur. Porro hæc prætermiſerat Notarius in huius vocis explicatione ὁ δὲ Ἴστρος ἐν τῷ ιγ περὶ Θησέως, quæ ex manuſcript. à nobis fuere de nouo data.

Pag. 221. l. 7. Hæc omnia in ordinem natiuum reſtituimus.

Pag. 222. l. 12. Male ſubiecta erant hæc voci ὁ κάτωθεν νόμος. Nos ea ſeparauimus, à capite repoſuimus, ordinauimus, correximus.

Pag. 223. l. 12. Athenienſes mulieres inornata

Digitized by Google

mulctasse, mulctásque quæ ipsis infligebantur, ob indecorum, apud Platanum quæ in Ceramico erat, scriptas exposuisse certissimum est. Hoc me docuit Pollux lib. 8. cap. 22. Οἱ ὃ ἀκοσμήσας ἐζημίουν, καὶ τὰς ζημίας αὐτοὶ γράφοντες ἐξετίθεσαν ὅπου τῆς Πλατάνου ἐν Κεραμικῷ. Adeo autem hoc religiose obseruabatur, vt viginti præfectos quos γυναικονόμους ἀρχοντας vocabant, qui huic oneri præficerentur, eligerent. Verum hæc omnia pertinent ad tractatum legum Atticarum, in quo, quæcumque à nobis ex hoc elemento relicta sunt, abunde breui explicabuntur, vt & quæ ex sequenti prætermittere cogemur, ne immoremur diutius in his notis, quas pedetentim in commentariorum molem excreuisse mirati sumus.

Pag. 224. l. 9. Præcedentes editiones habebant ἐν τε τῷ τοξιμανίδου. Nos excudendum curauimus τοῦ Τιμανίδου.

Pag. 225. l. 8. Pro Δημοσίᾳ hic restituimus nos Δημομίλῃ, vt recte habent Æschinis libri. Quomodo autem Dinarchus orationem contra Stephanũ composuerat περὶ τῆ ὀχετῆ, Ita Hyperides περὶ τῆ ὀχετῆ orationem habuit, teste Polluce lib. 10. cap. 5.

Pag. 225. l. vlt. Recte excusum est in hac editione παλινάιρετος vno verbo: aliæ diuisim habebant male πάλιν αἱρετός. Non male etiam (vt opinor) Archippi Comici versus ex fabula quæ Ἰχθύες dicebatur, concepti à nobis sunt.

Pag. 227. l. 6. Quidam Codices habent ὁ πολλάκις ἐμβολὴν μεταβεβληκώς, quid interest inter ἐμ-

Digitized by Google

πολιὼ & ἐμβολιὼ, alias docebimus.

Pag. 227. l. 12. Vox Παλλιὼν male diuulsa erat à præcedenti Παλλιωδής. Optime nos coniunximus.

Pag. 227. l. 19. Ἀντικλείδης hic etiam restituimus vt supra in ὀξυθύμια, quia ἐξηγητικῷ verus auctor Anticlides, sicut docuimus in Dissertatione, ex Athen.

Pag. 228. l. 1. Eusebius ex versione D. Hieronymi in Chron. *Agon Gymnicus quem Panathenæa vocant.* Vide pag. 86. animaduers. Ioseph Scalig. qui hunc auctoris nostri locum illustrauit.

Pag. 228. l. 13. Forte restituendum est Εὐριπίδης ὁ Αἰγεῖ. Ægæum enim composuisse Euripidem patet innumeris veterum testimoniis.

Pag. 228. l. 22. 23. Ordinem alphabeticum, qui valde hic erat turbatus, seruauimus.

Pag. 229. l. 1. De venere Vulgiuaga & Cœlite, Apuleius in Apolog. Artemidorus, Synes. in epist. Pausanias, & Athenæus pag. 569. edit. Commel. vnde hæc expiscatus est Harpocration. Cæterum quod hic refertur ex sexto Colophaniacorum Nicandri, de Solone, optime confirmatur his elegantissimis Philemonis Comici versibus.

Σὺ δ' εἰς ἄπωθας θῦρες ἀνθρώπους Σόλων
Σε γὰρ λέγουσι πρόφορον αὐτὸ τοῦτ' ἰδεῖν
Δημοτικὸν, ὦ Ζεῦ, πρόβλημα καὶ σωτήριον:
Καί μοι λέγειν τοῦτ' ἔστιν ἀρχαῖον Σόλων,
Μέχρι ὁρᾶν τὴν τὴν πόλιν νεωτέρων,
Τούτοις τ' ἔχοντας τὴν διάνοιαν φύσιν,
Ἁμαρτάνοντάς τε εἰς ὃ μὴ πρέπον ἦν,

Στῆσαι παριάλμυόν τι γυναῖκας καὶ τόπους
Κοινὰς ἅπασι, καὶ καταστρωμένας.
Ἐᾶν γυναῖ μὴ ξατατῆν, &c.

Quas hic γυναῖκας Philemon vocat, elegantius σώματα dixerat Nicander, quia seruæ erant & meretrices. Supra docuimus in ἀφανὴς οὐσία, Græcos σώματα simpliciter seruos vocasse, nunc monemus etiam πρόσωπα simpliciter eosdem Græcos seruos appellare, & οἰκετικὰ πρόσωπα: vt οἰκετικὰ σώματα, apud Æschin. Chronicon manuscript. ex quo παρεκβολὰς suas concinnauit Codinus. καὶ προσπάγησάν οἱ σωματοφύλακες ἐκ δόσεως πιπρασκόντων τὰ οἰκετικὰ πρόσωπα. Achill. Tat. lib. 8. ὁ δὲ λοιπὸς τῶν λῃστῶν ὄχλος οὐκ ἔφθασάν με αὖτις ἀφήσειν μόνον, φθάνειν γὰρ ἤδη λαβόντα σῶμα ἕτερον, ὃ πρασθὲν δὲ παρέσχεν αὐτοῖς ἀφορμὴν κέρδους. Quæ verba ideo protulimus, quia desiderantur in vulgo excusis, quo loco immanis illa lacuna vnius aut alterius paginæ visitur.

Pag. 229. l. 22. Agrauli soror est hæc Pandrosus. Vide supra Ἀγραυλος.

Pag. 231 l. 19. 23. Iudicij in quo ius reddebant οἱ Εἰδῆκαι, quod Athenis vocabatur πρὸ δίκου, præter Antiphontem in orat. aduersus Nicoclem de finibus, & multos Comicorum, Timocles maxime meminerat in dramate quod inscribebatur Ὀρεσταυτοκλείδης. Ita restituimus hoc fabulæ nomen: antea erat Ὀρεσταυτοκλ. Athenæus Δόρας Ταυτοκλείδης habet, sed ex duabus vocibus vna componenda est, Ὀρεσταυτοκλείδης. Orestem autem fabulam docuisse Timoclem auctor est Suidas, sine dubio etiam

Digitized by Google

Ὀρες αυτοκλείδω docuerat. Sæpissime Comici fabularum nomina composita ex diuersis nominibus fingebant, Cratinus Διονυσαλέξανδροι apud Etymol. Timocles Ὀρες αυτοκλείδω, & multi alij. Posset etiã forsan hic legi Ὀρες αυτοκλήτῳ, idest in *Oreste sponta-neo & vltraneo.* Sed superior coniectura magno Casaubono arrisit, in animaduers. ad Athen. ex Orestis enim & Autoclidis nominibus vult fuisse compositum Ὀρες αυτοκλείδω. Addit Harpocration παστάδιον lectum quendam esse in sponsi ædibus, auctore Hyperide in orat. contra Patroclem, quod verum est, idem enim docet Pollux, καὶ κλίνη τὶς ὀνομάζετο γαμικὴ, καὶ ἑτέρα παστάδιος, ἣ καὶ αὐτὴ στρώννυται ὑπὸ τῶν δυμφιῶν, ὑπὸ τῶ τὴν παῖδα μὴ ἀγνοῆσαι, ὡς Υπερείδης ἔφη. In remotiori igitur parte domus reponebatur ille lectus, ne sponsa eum videret. Vnde postea quasi per metaphoram dixere de occultis & remotis ὑπὸ παστάδα, pro κρύφα, & οὐ φανερῶς.

Pag. 232. l. 8. Athenienſium παρανομῶν duplex, vna quæ fiebat in controuersiis rerum publicarum, altera quæ in controuersiis rerum priuatarum. Hanc recte compares cum sponsione & sacramento Romanorum de quo Varro, vel veteri & noua calumniæ actione: Quamuis decima pars litis in calumniæ veteri actione actu non deponeretur, sed tantum intercederet nuda quædã repromissio sine satisdatione, vt nos docere videntur Imperatores Dioclet. & Maximianus Cod. Gregor. Tit. de Calumniatoribus. *Iudicio tutelæ* (inquiunt) *conuenit excipi actionem, ad quam respondere debes, quippe si per*

Digitized by Google

calumniam, hoc eum facere confidis, remedio repromissionis initio postulatæ, calumniæ in decimam partem eius quod petiit, tibi condemnari eum desiderare potes. Et hæc in veteri calumniæ actione obseruabantur, de qua intelligendus §. hæc autem Tit. de pœna temere litigãt. 4. Instit. At in noua, non nuda cautio tantum interuenire solet, sed cautio cum satisdatione, idque ex Nouel. 112. per quam videtur pene renouari vetus, quæ non vtendo extincta fuerat. Propius igitur accedere potest hæc calumniæ actio noua ad παραπαβολὴν Athenienſium, quàm vetus, licet hæc decimaria esset, & per eam in decimam litis condemnarentur temere litigantes, quia in παραπαβολῇ re ipsa actor & reus decimam litis deponebant ipso initio litis, & in noua calumniæ actione, non sola cautio, sed cautio cum satisdatione intercedebat. Hanc παραπαβολὴν priuatam vocabant etiam πρυτανεῖα, de qua voce infra agemus: Alteram παραπαβολὴν quæ in controuersiis tantum rerum publicarum fiebat, πρυτανεῖα nunquam potuisse dici aumo. Nam πρυτανεῖα proprie decima pars litis erat, quæ deponebatur in Prytaneo, in pœnam temere litigantis, παραπαβολὴ vero hæc publica, (sic enim eam vocare soleo) quinta tantum pars litis. Harpocrat. ὅτι μὲν οὖν τὴν περὶ δημόσιον ἀμφισβητήσεων δῆλον ἐστὶν ὅτι ὁ πέμπτος μέρος τῆς ἀμφισβητουμένης κατετίθετο. Pollux lib. 8. cap. 6. παραπαβολὴ δ' ἐστὶν ὅτι μὲν περὶ δημόσιον ἀμφισβητημάτων ὁ πέμπτος. Atque hæc ita recte distinguere debes, quæ vulgo inuenies confusa. Adi ad vocem πεμπτὸς infra, & πρυτανεῖα.

Digitized by Google

Pag. 233. l. 15. 18. 19. Consule Schol. Comici ad hæc verba Pluti ὡς παρείας ὠὶ ὄφις, & aduerte illic nó Hyperidem κατὰ Δημάδου, laudari vt hic, sed Lycurgum, vterque orator contra Demadem orauerat. Suidas nominatim orationis Lycurgi κατὰ Δημάδου meminit, & auctor noster in ἀποδάτης, eiusdem epigraphem ita concipit, ἡ πρὸς Δημάδην ἀπολογία. Vt nullum relinqui dubium possit, quin & Hyperides & Lycurgus contra Demadem orauerint. Forte & Dinarchus inter eos adnumerandus est, citatur enim in hoc opere eius oratio κατὰ Δημάδη, quæ aliquando in κατὰ Δημάδου mutatur.

Pag. 236. l. 15. 18. Sola coniectura impurissimum hunc locum lustrauimus & purgauimus. Desiderabatur ante Cratis Comici nomen, & ita truncate legebatur, θηείοις ἔχοντες ὑπαθῆ, &c. Nos odorati sumus restituendum Κράτης Θηείοις, idest Crates in fabula quæ Θηεία vocabatur. Suidas & Athenæus non raro huius meminere, vt & Pollux lib. 6. cap. 9. Cratis versus etiam restituti sunt, & suis numeris absoluti, qui huc vsque confusi remanserant.

Pag. 236. l. vlt. Male erat in præcedent. edit. Ἰόχας. Nos reposuimus Ἰόβας, verus enim auctor Iuba, qui de pictoribus volumina composuerat, infra voce Πολύγνωτος, eius περὶ γραφικῆς libri laudantur.

Pag. 237. l. 3. Hic scripsimus Παῶνος, & hanc vocem quæ in secunda editione cum præcedenti Παρράσιος confusa erat, distinximus.

Pag. 238. l. 3. 9. 10. 11. Drama Γέλως hic laudabatur sine auctore. Facile nobis fuit ex voce ναύκληρος

supra

Digitized by Google

ſupra reſtituere Sannyrionem Comicum. Scripſimus igitur Σαννυρίωνι Γέλωτι. At quæ ſequuntur ex illa fabula diuinitus reſtituta fuere à magno Caſaubono pag. 321. animaduerſ. in Athen. aberant hæc ab excuſis omnibus & manu exaratis.

---πίλαιοι καλοῦμαι ἡμεῖς οἱ θεοί.

Pag. 240. l. 1. Cap. 4. lib. 2. lectionum noſtrarum collegimus quæcumque auctor noſter de vectigalibus Athenienſium docuit hoc opere. Cæterum de hoc quinquageſimæ vectigali erudite Etymologus πεντηκοστολόγιον. τῶν εἰσαγομένων εἰς Ὀπώρᾶς φορτίων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς πεντηκοστῷ ἐτέλουν οἱ ἔμποροι, καὶ τοῦτο ἐκάλουν πεντηκοστεύεσθαι, καὶ οἱ τὸ τέλος εἰσπράττοντες πεντηκοστολόγοι καλοῦνται.

Pag. 240. l. 9. Vide ſupra ἀρρηφορῆν.

Pag. 240. l. 14. Vox hæc Περγασὴ à præcedenti Περγασῆθεν male luxata erat.

Pag. 240. l. 18. Vide omnino Suidam in Πειραιάφρος.

Pag. 241. l. 15. Vide ſupra vocem καταβολή.

Pag. 241. l. 15. Dubium mouet hoc loci Harpocration, (quod ſæpiſſime facit cum veteres auctores non intelligit) cui tam facile reſpondebimus, vt vel hinc incogitantiæ arguendus videri poſſit, vel ἀπόρων ſermonum ad ſatietatem amans. Ait Ariſtotelem in Athenienſium Repub. ita de Ephebis loquutum eſſe, ὃν δὲ δοκιμάσωσι σύμπαντες ἐν ἐκκλησίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ γνωμένης, ἀποδεξάμενοι τοῦ δήμου τοὺς τάξεις, καὶ λαβόντες ἀσπίδα καὶ δόρυ παρὰ τοῦ δήμου, φρουροῦσι τὴν χώραν καὶ διατρίβουσιν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις. Et ex

Digitized by Google

his concludit obſeruandum eſſe, Ariſtotelem putaſſe vnius anni tantum ſpatiò Ephebos περίπολους ſiue circuitores fuiſſe. Æſchinem vero è contra non vnius, ſed duorum annorum curriculo. Tandémque eò deuenit, vt verba Æſchinis ab errore ferme velit excuſare. Ait enim forte Æſchinem ideò retuliſſe in orat. de falſa legat. ſe per duorum annorum ſpatium περίπολον fuiſſe, vt maiori laude dignus videretur, & ſe magis populo commendaret. (Legendum enim eſt καὶ πάλιν ἀφ' ἑνὸς ἐπισημήνῃ τὸ πρόγραμμα, vt habet Cod. Fed. Morelli, non ἐπιμηνίσῃ, quod tamen non omnino reiiculum eſt.) Quod cum Ephebi lege tantum cogerentur, per vnum annum περίπολοι, ipſe ex abundanti per duos annos περίπολος fuiſſet. Hæc mens Harpocrationis, quem ſine dubio ſibi perſuaſiſſe ex præcedentibus Ariſtotelis verbis lege olim Ephebos περίπολοι coactos fuiſſe vnius tantum anni ſpatio, ex his optime coniicias. Nos contra illum, & contra Ariſtotelem, ſi verum ſit eum hoc ſolum ſpatium Ephebis περιπόλοις tribuiſſe, quod non ita facile eſt arguere ex ſupra relatis verbis, probare volumus & docere Æſchinis verba nulla egere interpretatione, nullum dubium recipere, & quod præcipuum eſt, lege nominatim cautum fuiſſe, vt Ephebi per duos annos περίπολοι eſſent. Quod vt expeditius exſequamur, Sciendum eſt inter leges Atticas quarum Synagogem edituri ſumus, vnam fuiſſe, quæ iubebat ad quadrageſimum vſque annum militare quemlibet apud Athenienſes, à decimo octauo anno auſpica-

Digitized by Google

tum, ad vigesimum vsque, vrbana & suburbana castella custodire, & vigesimo demum anno ad externa bella proficisci. Huius legis meminit Vlpian. ad Olynth. 3. μέχρι πέντε καὶ πεντηκοντα, ὡς τοῖς δοκεῖ τισὶν εἶπειν, ἵνα ἐμφαίνῃ αὐτῶν τὴν πολλὴν ἀσυνεθειαν. Νόμου γὰρ καλοῦντος πρὸς Ἀθηναίους, μέχρι τε πεντηκοντα ἐτῶν στρατεύεσθαι ἀρξαμένους ἀπὸ ὀκτωκαιδεκα, καὶ μέχρι μέντοι τῶν εἴκοσι παῖδας ὄντας τοὺς ἐν πολει τῷ ἐν τῇ πόλει φρουρεῖα, εἰς ἐπιφορείους δὲ πολέμους ἀπὸ εἴκοσι. Pollux lib. 8. cap. 9. Tmemat. 25. καὶ εἰς μὲν τοὺς ἐφήβους εἰσήεσθαι ὀκτωκαίδεκα ἔτη γιγνομένοις, δύο δ' εἰς τοὺς ἐν πόλει νεμομένοις, εἰκοσιν δ' διαφέροντα τῷ Λεξιαρχικῷ γραμματείῳ: καὶ ὄμνυσι ἐν Ἀγραύλου, οὐ κατοικίδιον τὸ ὅπλον, οὐδὲ καταλείψω τὸν παραστάτην, &c. quæ verba ineptus interpres non percepit. Putauit enim hæc ὄμνυσι ἐν Ἀγραύλου significare, *iurabant sub dio*, imò vertendum erat, *iurabant in æde Agrauli*. Non est enim ignorandum mortua pro patriæ salute Agraulo, exstructum in eius honorem templum fuisse, in quo iurare solebant Ephebi. Hinc intelligenda illa Philochori, ἡ πόλις Ἀγραυλος ἐκόσα αὐτῇ ἐξέδωκεν εἰς θάνατον, ἐρρίφη γὰρ ἑαυτὴν ἐκ τῆς πέτρας: εἶτα ἀπαλλαγῆτε τοῦ πολέμου, ἱερὸν ὑπὸ τοῦτο ἐτέθη αὐτῇ ἐν τῷ προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ἔνθα ὄμνυσι οἱ Ἔφηβοι μέλλοντες ἐξιέναι εἰς πόλεμον. Ex quibus etiam lucem accipiunt illa Hesychij à paucis hactenus percepta. Ἀγραυλος. θυγάτηρ Κέκροπος, ἀφ' ἧς Ἀθηνᾶς καὶ ὀμνύουσι κατ' αὐτῆς. Non tantum in eius templo, sed & per eam iurare solebant. Vnde contra vulgarem opinionem semper credidi illa Comici in

Thesmophoriazousais intelligenda.

Οὔτοι μὲν τὸν Ἄγραυλον ὃν γυναῖκες δὴ φασίν.

Non enim, vt vulgo existimant Ἄγραυλος hic Diaest, sic dicta quod in agris pernocter venationis gratia, sed Agraulus Cecropis filia, per quam tandem non tantum Ephebos siue parectatos in bellum ituros iurasse, sed & mulieres, & omnes indiscriminatim ex hoc loco auguror. Igitur ne pensum deserere videamur, ita se tota res habet, Ab octauodecimo anno vsque ad vigesimum, quilibet Ephebus παρεπολεῖ cogebatur lege Attica, vigesimo in Lexiarchicum librum referebatur, & in æde Agrauli iureiurando se obstringebat, cuius formula integra extat apud Pollucem illo loco, & Stobæum sermon. 41. tum à vigesimo anno ad externa bella mittebatur, & in partibus illis exercitus collocabatur, in quibus nullum periculum imminebat, non enim cum veteranis militibus pugnabat, sed ἐν τοῖς μέρεσι τοῖς ἀκινδύνοις. Vnde pugna illa πρόφασις proprie vocata fuit: ideſt ἡ ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένη μάχη, & γραπτὴ ἡ ἐν τοῖς μέρεσι, eo quod partes tutæ Ephebis assignarentur, & ab aliis militibus segregarentur. Atque hæc me ad legem illam Atticam de re militari obseruasse memini. Apud Romanos longe diuerse definitam fuisse ætatem militarem testantur præter innumeros alios, Tubero in 1. historiæ apud Gellium, & Seruius ad 7. Æneid. Annum enim decimumseptimum ætati militari initium, sextum vero & quadragesimum finem dedisse luculenter docét auctores illi. *Romani* (inquit Seruius) *ante pubertatẽ*

Digitized by Google

armis exercebantur, & decimoseptimo militabant; quoetiam solo subiiciebantur. Quomodo etiam ex sententia Harpocrationis apud Athenienses ἔφηβοι per annum tantum constituebantur. Sed hoc iam prælibasse sufficiat, & auctorem nostrum docuisse non sine ratione Æschinem dixisse orando se per duos annos ἔφηβον fuisse.

Pag. 243. l. 16. Vide supra ἀπογραφομένων, & infra πωλοῦσι. Cæterum ἀπογραφόμενος vox est veteris legis Atticæ, quam in synagoge nostra magna diligentia interpretabimur.

Pag. 243. l. 20. & pag. 244. l. 1. Nihil præter nugas hoc in loco continebant priores editiones. ἀφιέσθαι nos restituimus pro πφοιέσθαι, quamuis non possim videre cur potius dicere debeamus, ἀφιέσθαι quam πφοιέσθαι, cum recte dicatur πφοεῖσθαι, & hanc lectionem confirment omnes manu exarati, & ipse Suidas. Vide infra vocem φοείν pag. 244. l. 1. Corruptissime legebatur ἐν φοείῳ κέχρηται, pro Εὐφοείων κέχρηται. Euphorio rerum nomen auctoris qui alias in hoc opere laudatur. Vt infra voce ἐπωχυδής.

Pag. 244. l. vlt. Non habebant hæc præcedentes editiones, quæ suppleta fuere ex Codic. manuscript.

Pag. 245. l. 5. Pertinet hæc vox ad res ἐφαιζόντων, de quibus iam nemo non egit. Vide supra ἄλφα. ἐφαιρεῖσθαι, ἐμμελίων δίκη, ἐφαίζοντες, καταβολή.

Pag. 245. l. 14. Festum hoc institutum fuit in honorem Aglauri Cecropis filiæ, de qua supra

Digitized by Google

egimus in Αγλαΐσεις & πεδίπολος.

Pag. 245. l. 17. Vox Πλαθιῆα male desciuerat à præcedenti Πλαθιᾶ.

Pag. 245. l. 19. & pag. 246. l. 3. Vulgo credunt ποδιστράβας tendiculas esse quibus cerui tantum capiuntur, ex Hesych. & aliorum auctoritate, sed omnigenas belluas hoc genere retis capi & detineri posse docet nos hic Harpocration, ex Xenophonte quem consulens in Cynegeticis. Recipit & ποδιστράβη aliam significationem, quæ valde notanda est, ait enim Schol. Comici ad Equites, veteres Atticos quoddam genus vinculi habuisse ab Aristophane ξύλον dictum, quod vulgo vocarum fuit ποδοκάκκη, vel ποδιστράβη. Budæus credidit ποδιστράβου idem esse cum mala mansione, de qua Vlpianus Iurisconsultus, cum ait *hominem vinctum & ad malam mansionem extensum*. Sed falli eum aperte demonstrabimus in Synagoge nostra legum Atticarum, in qua differentiam dabimus quæ constitui debet inter ποδοκάκκου, ποδιστράβου, παντοκάπου, & παντοδεικτον: Pertinet hac vox ποδοκάκκη ad veteres leges Atticas vt patet ex orat. Lysiæ contra Theomnestum.

Pag. 246. l. 15. pag. 247. l. 3. Nouem magistratuum vnus Πολέμαρχος dicebatur, de quo hic agit Harpocration. Supra in vocibus Βασιλεύς, ἐπώνυμοι, & δημοθίνη de reliquis tractauit, supererat nunc vt de Polemarcho absolueret. Quæ autem ex Aristotele in Athen. Repub. verba hic proferuntur, supra etiam in ἀπογραφεύς allata sunt, adi & ad vocem ἐγγυᾶν, & scito nos hic ex coniectura restituendum pu-

Digitized by Google

tasse nomen Apollodori, quod deerat in omnibus excusis & Chirographis. Vide Suid. in Ἀρχων.

Pag. 248. l. 2. 3. Quæcumque ab his vocibus τὴν πόλεως πύλας, vsque ad τῆς ὑδατικοῦ πόρου leguntur, non exstant in manuscriptis quos videre contigit, Vaticano & Fed. Morelli. Ea tamen retinuimus, ne præcedentes editiones auctoritate tantum duorũ Codicum condemnare videremur. Sed vereor ne ὠνείμασα sint & spuria, licet à Suida retineantur.

Pag. 248. l. 13. Melius est Πορθμὸς, quàm Πορθμὰς, vt antea erat. Vlpianus ad illa orat. Demosth. de falsa legat. περὶς Γορθμὰς. Πορθμὸς μὲν γὰρ τῆς Εὐβοίας αὐτὴ ἡ νῆσος: ὁ δὲ Μέγαρα καὶ Ἠπείρου.

Pag. 248. l. 21. Artemon & Iubas de Pictoribus & Pictura scripserant. De Iuba supra actum est. De Artemone vix habeo quod dicam: offendi tantum apud Suidam voce Ἀρκτῖνος, Artemonem quendam Clazomenium laudatum, qui de Homero scripserat; an hic cum nostro idem sit, non mihi liquet.

Pag. 249. l. 1. Exstat hodie inter Lysiæ orationes vna quæ inscribitur Δήμου καταλύσεως ἀπολογία, quæ in fine manca est, & μιᾶς ἐφ. Exstat & alia cuius epigraphe sic concipitur, ὑπὲρ Πολυστράτου, quam ἀκέφαλον esse iurare ausim. Ego aliquando mihi persuasi, & adhuc in hac hæresi sunt, ex duobus illis fragmentis posse confici integram vnam orationẽ, quæ inscribatur ὑπὲρ Πολυστράτου δήμου καταλύσεως ἀπολογία. Hanc ita videtur laudare hoc loco auctor noster, dum de secundo Polystrato agit. Ait enim ἕτερος δ' ἐστὶ Πολύστρατος, ὑπὲρ οὗ λόγος ἐστὶ Δυσίᾳ ὑπὲ-

γραφόμενος ἀπὸ Πολυστράτου δήμου καταλύσεως ἀπολογία.

Verum quidquid sit, nihil decernimus, quin enim quoquo modo hanc orationem consuas & accommodes, semper quid in ea λαγχάνων restet, non dubito. Hæc tamen conjectura nostra, cui non omnino standum putamus, nec etiam ita ab ea recedendū, vt indicta causa statim condemnari debeat. Tertius est Polystratus, de quo hic disputat Harpocration, cuius verba mihi videntur non fuisse percepta à Suida. Ait enim forte in Philippicis Demosthenis, quo loco de Polystrato sermo mouetur, scribendum esse Polytropum. Quod ex sententia Didymi Grammatici, apud nullum veterum authorum inuenire sit Polystratum ὁ Κορίνθῳ ξενικὸν aluisse, Polytropus autem Atheniensis sit. Contrarium omnino vult auctor noster, cuius verba mutilare cum voluit Suidas, ea corrupit & obscurauit. Didymi sententiam ita refert Harpocration. In Philippicis Demosthenis Polystratus quidam dicitur ξενικὸν ὁ Κορίνθῳ aluisse, atqui nemo antiquorum hoc dixit. Ergo forsan restituendum est illic pro Polystrato, Polytropi nomen: quia Polytropus ille est, qui conductitium pro Athenienſibus exercitum Corinthi aluit. Sed hoc diluendo postea sic pergit argumentari. Hæc quidem vita videri queant, quia inuenitur in sexto Ἑλληνικῶν Xenophontis (sic legendum, inepte ante erat ὁ γὰρ pro ἔχων) nomen huius Polytropi. Verum neque Xenophon ab Athenienſibus conductitium alium fuisse exercitum, dixit, neque hunc Polytropum Athenienſem esse, itaut attentius

cius considerandum sit & videndum an in Philippicis Demosthenis pro Polystrato, substituendus sit Polytropus. Hæc est opinio Harpocrationis, quam vides à Suida male fuisse captam. Ego ausim iurare contra Didymum, in Philippicis Demosthenis non esse restituendum Polytropum pro Polystrato, sed potius Callistratum ex Diod. Siculo, aut omnino Polystratũ retinendũ esse, vt patet ex orat. Demosthenis περὶ ἀτελείας, vbi orator ita loquitur, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκεῖνον Στράβακα καὶ Πολύστρατον. De Strabace auctor noster infra, at de Polystrato hoc loco. Quod si vnus & idem sit hic Polystratus, de quo idem orator in Philipp. & in orat. hac de immunitate: causa sine dubio cecidit Grammaticorũ probatissimus Didymus.

Pag. 252. l. 4. Sacrificium περὶ τῦ ὅρους fieri solitum περιηέσια, vel περιηεσία dicebatur ab Atticis. Vulgus περιαχτύεια dicebat, quæ vox inter Græcobarbaras referri debet vt obsoleta.

Pag. 252. l. 5. Nõ dubito quin de hac περιοσμίας lege loqui voluerit Isæus, cum in orat. de Pyrrhi hæredit. hæc scripsit, ὁ γὰρ νόμος πέντε ἐτῶν κελεύει δικάζεσθαι τῦ κλήρου, ἐπειδὰν πλουτίσῃ ὁ κληρονόμος. Nos de ea in Synagoge nostra, vt & de aliis omnibus legibus Atticis.

Pag. 252. l. vlt. Hic etiam Αυτοκλείδης male excusum erat pro Αντικλείδης.

Pag. 253. l. 21. Vix definiunt Grammatici quid proprie fuerint περίπομπα apud Atticos. Didymus vt refert Harpocration, vult fuisse mulctam quan-

Digitized by Google

dam, siue pœnam quæ solebat infligi ante depositionem, siue πρὸ παραβολῆς. Sunt enim qui dicant mulctarum quintas partes solitas fuisse deponi in iudicio ante litis contestationem, vt in controuersiis rerum publicarum, de quibus egimus supra in πρὸ παραβολῆς. Harpocration πεντέμπτια videtur potius referre ad quinque illas dies, quæ constituebãtur pro magnis causis. Non enim vnica dies sufficiebat ad earum contestationem.

Pag. 254. l. 8. Sensum video, verba non intelligo. Vult Harpocration docere Demosthenem, cum in orat. pro Ctesiphonte hac voce πεπωκότες vsus est, metaphorice loquutum esse, & πεπωκότες τῷ ἐλευθερίῳ dixisse, pro πεπαιδιωκότες, metaphora sumpta à more conuiuiorum in quibus qui socios prodebant, & prouocati non respondebant, πεπίνειν dicebantur, πεπίνειν est proprie *propinare*, at metaphorice est *alium prodere in alterius gratiam*: Vnde ἐλευθερίῳ πεπίνειν est libertatem propinare. Budæus cui multũ debent literæ Græcæ, iam multa attulit ad huius vocis metaphoricæ significationẽ. Quare non in his hærebimus, imò potius conabimur verba auctoris nostri restituere, quæ ita lacera & corrupta sunt, vt iam fassi sint literatorum principes se in his nihil videre, magnúmque Apollinẽ eum futurum, qui sine aliquo manuscripto bonæ notæ hęc emendanda suscipiet. Sensus hic quidem omnino perfectus, at verba imperfectissima sunt. Nam ab his πολλὰ μὲν ἀργυρώματα, vsque ad finem notæ, οὐδὲν ὑμᾶς: afferuntur illa, vt explicetur vox πεπ-

πωκότες, & tamen eam non est legere inter omnia illa verba. Cuiusdam auctoris, ni fallor, ea sunt, qui sine dubio ita scripserat, πολλὰ μὲν ἐργωρύματα ὃν τοεσμηλούων, πολλὰ δ' χευσώματα τῷ Περσεία τοεσπεπωκέναι φασὶν, vel λέγουσι, aut ὃ τοεσμηλούων legendum est, vel τῷ τοεσμηλόῳ, vt concordet cum Περσεία. Quod si ὃ τοεσμηλούων retineamus, ad τοεσπεπωκέναι referendum illud erit, vel si seruetur vetus lectio, modus erit loquēdi auctoris illius de quodam alias laudato loqui volentis. Quæ sequuntur deinde Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, melius essent statim post illa verba ἀπὸ τῦ τοεσδεδωκότες, nā desumpta est hæc vox ex illa oratione. Fragmentum denique quod ex principio Mirmydonum Æschyli allatum est, extra rem videri possit, quod in eo de voce τοεσπεπωκότες nulla mentio: sed scito illic sine dubio reponendum post ὦ εἴσω κλισίας, vocem τοεσπέπωκας, vel τοεσπεπωκὼς εἶ, vt sit sensus. *Cara tibi erunt inclyte Achilles Danaum labores hasta exitiales, quos intra tentoria prodidisti.* Maluimus in his balbutire, quam omnino obmutescere. Cæterum hinc lucem accipiunt quæ apud Hesych. leguntur, τοεσπέπται, τοεσδέδται, manet enim hic eadem metaphora. Suidas τοεσπίνῃ, ἀφ' τῦ οἴνῳ τιμῷ ἢ τοεσδίδωσι, & Δημοσθένης ὁ τοὺς τοεσδότας τοὺς πατρίδας τοῖς ἐχθροῖς, τοεσπίνῃ ἔφη τοῖς ἐχθροῖς. Quæ verba male hodie cohærent cum præcedenti τοεσπολαχίζων: debet à capite reponi vox τοεσπίνων.

Pag. 258. l. 5. De festo hoc nihil adhuc legi. Videnum ad rem nuptialem hæc pertinere possint.

Pag. 258. l. 8. Ne mutata quidem syllaba hæc

Digitized by Google

habet Comici enarrator ad Nubes. Quod autem ab eo dicitur Romanos σφυρίδωσα, siue παρακαταβολὴν vocasse σπόρπυλας, nó patet statim primo occurrenti. Quærunt enim literatorũ primi quid hic vox *sportula* significet. Budæus & Casaubonus in animaduers. in Athen. ille in comment. linguæ Græcæ, ad Iudicum sportulas, de quibus in Cod. Iustin. agitur, referunt. Ioseph. Scaliger in lib. de emendat. tempor. ad sportulas, idest ad victum qui in Prytaneo dabatur.

Pag. 258. l. 13. 15. Non assentior magno Scaligero, qui lib. 1. de emendat. tempor. cap. de anno æquabili minore Græcor. hæc ad primam anni Attici formam reduxit, & auctorem nostrum, cum Prytaniá esse dixit numerum triginta sex, aut triginta quinque dierum, loqui putauit de regno cuiuslibet tribus, quæ regnabat anno vltimo Tetraeteridos Græcæ. Nam quia annus ille vltimus ἐξαμεσαμῆος erat, & non constabat nisi 359 diebus: vna tribus è decem non regnabat nisi 35 dies, aliæ verò nouem 36. Vnde fit vt regnum illud 35 dierum semper cõtingere debeat in anno illo exæresimæo Tetraeteridos Græcæ, & vnicæ tribui semper tribui. Ego non puto Harpocrationem hac in mente habuisse, nimiam enim redolent subtilitatem, ideóque minus veritati consentanea sunt. Hoc tantum voluit, ni fallor, Prytaniam numerum esse 36 & 35 dierũ, quia Prytaneorũ cuiuslibet tribus quidam triginta quinque dies regnabant, anno constante tantum 354 diebus & mero lunari: Alij vero 36, primarum

Digitized by Google

scilicet quatuor tribuum quæ in anni principio regnauerant, & quibus hoc datum erat, vt quatuor illæ ἀναρχοι ἡμέραι quæ supererant post regna 35 dierum, quibus quælibet decem tribuum ordine præfecta fuerat, ad eas pertinerent, & ita non vt aliæ 35 tantum, sed 36 dies regnarent. Hæc si vellemus latius persequi de decem tribubus, πεντακοσίων senatu, φρυτοφέων statu, φρατρέων ordine, & βασιλεῖ regno multa essent afferenda, quæ res nos diutius detineret. Cap. 10. lib. 3. lectionum nostrarum, quæ hic à nobis breuiter & obscure dicta sunt, plenius explicabit, simúlque Vlpiani verbis quæ in Hypothesi orat. contra Androt. leguntur, & hactenus non fuere intellecta, lucem dabit.

Pag. 258. l. vlt. Pro φυλῆς reposuimus βουλῆς, πεντακοσίων enim senatus ille erat, quem πεντήκοντα ἄνδρες cuiuslibet tribus qui φρυτοφέες vocabantur, constituebant.

Pag. 259. l. 10. Πτοιόδωρος scripsimus, non Ποιόδωρος. Quia ordo alphabeticus hoc postulabat.

Pag. 259. l. 11. 17. Male hac initium faciebant in præcedentibus edit. in quibus peruerse omnino legebatur Γναιφίωνος ἐδόμην τὸ Πυανέψια Ἀπολλώνιος ἀγαθαῖ φησι. Nos correximus Ἀπόλλωνι ἀγαθαῖ, & nullo dato interstitio hæc coniunximus.

Pag. 260. l. 10. Non πυθαΐδα vt ante erat, sed πύθια scripsimus.

Pag. 261. l. 13. In manuscriptis ita legebatur, Ἀειστοφάνης ἐν ταῖς β̄ θεσμοφοριαζούσαις. Hanc lectionem nos expressimus, quæ melior est, nam quæ

Digitized by Google

nobis hodie ſuperſunt Comici Ἱσμηνοφοιαζουσαι, priores ſunt, vt docemur à Clemente Alexandrin. ſtromat. 6. & ab Aulo Gellio lib. 15. cap. 10. in ea fabula de Pylagoris ne verbum quidem, vnde ſatis coniicere licet loqui hic voluiſſe Harpocrationem de ſecundis.

Pag. 261. l. 15. Supra in ὠφθάλμως excuſum eſt ὠφὶ ταὼνων, ſed melius eſt vt legatur ὠφὶ ταὼ, licet Ταώνων dicant Attici. Euſthat. ad iliad. β. pag. 346. edit. Roman. Τοῦτον δέ τινα καὶ ὁ Ταὼς. Ἀντιφῶν μὲν γάρ φασιν, ὁ ῥήτωρ ἀπυλλάξως κλίνει, λέγει γοῦν γράψας ὀπίσθαμμα ἔχοντα ὠφὶ ταὼ. Ἀττικοὶ δ' εἰπόντες ταὼν ἐμφαίνουσιν, ὡς ὁ ταὼς ὄρνις ἡ ὠδή. Athen. lib. 9. Dipnoſoph. Ἀντιφῶντι δ' τῷ ῥήτορι λόγος μὲν γέγραπται ἔχων ὀπίσθαμμα ὠφὶ ταὼ. Quæ verba ob oculos habebat Euſthatius, cum illa ſcriberet. Cæterum ne mireris Harpocrationem de Pyrilampe loquutũ eſſe, filius enim eius Demus innumeros pauones alebat, & de eo ſine dubio ſæpius Antiphon in illa oratione fecerat mẽtionem, vt patet ex hoc Athenæi loco. ἡ δὲ αὐτὴ τῶν λόγῳ ἀδεμία μνεῖα τῶ ὀνόματος γίνεται· ὄρνεις δ' ποικίλους πολλάκις δὲ αὐτῷ ὀνομάζῃ, Φάσκων τοὺς τρέφειν Δῆμον τὸν Πυριλάμπους. Male Dalecãpius *ibidem* (vertit) *ab Athenienſi populo nutriri multos præ nitidos refert*, debebat *Demũ Pyrilampis filiũ multos alere inquiens*. Quod poſtea vidimus obſeruatum à magno Caſaubono in cap. 12. lib. 9. animaduerſ. In eumdem ferme errorem incidit Florens Chriſtianus ad illa veſparũ.

Καὶ νὴ Δί' ἀδ' ἴδη γίπου γεγραμμένον
Τὸν Πυριλάμπους δ' υἱὸν Δῆμον καλὸν

Digitized by Google

Ἰὼν παρέγραψ πλησίον κημὸς καλός.

Vertit enim,

Si forte ſcripta vidit ad quaſdam fores
Hæc verba, bellus Pyrilampis vicus eſt,
Tum pro ſuo addet more, bellus fiſcus eſt.

Voluit præſtantiſſimus ille vir hic ſeruare leporem verborun Græcorum, ſed lapſus eſt lepide, nam *non bellus Pyrilampis vicus eſt*, vertendum erat, ſed *bellus Pyrilampis Demus aut filius*, vt lex metri ſtet, & ferme idem lepor, qui eſt in verbis vicus & fiſcus. De hoc Pyrilampe & demo eleganter Lyſias in orat. ὑπὲρ τῆς Ἀριστοφάνους χρημάτων πρὸς τὸ δημόσιον. Δῆμος γὰρ ὁ Πυριλάμπους στρατηγῶν εἰς Κύπρον, ἐδεήθη μου προσιλθεῖν αὐτῷ, λέγων ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ βασιλέως τοῦ μεγάλου, φιάλης μὲν χρυσῆς. Quæ verba ſine dubio auctoris noſtri oculos effugerant. Heſychius. Δῆμος καλός, Πυριλάμπους υἱὸς ἰὼν οὗτος. Rurſus Δῆμος, ὄνομα κύριον, τινὸ ὥρᾳ κάλλιστος. ἔθος δὲ ἰὼν τοῖς ἐρασταῖς ὑπογράφειν πάνταχοῦ τῶν παίδων ὀνόματα. De quo more nos alibi agemus fuſius, vt & de Demo & Pyrilampe: ſufficiant hæc in præſens.

Pag. 261. l. 18. Duplex hic error erat, in prioribus editionibus. Nã male legebatur Πυρράμια vno verbo, & peius adhuc luxata erat hac vox à præcedenti Πύρρα. Nos coniunximus, & vna ſcripſimus Πύρρα μία πόλις, &c.

Pag. 262. l. 11. Vide ſupra ἀποπεφασμένον, & πεφασμένης quæ eadem ſunt, & ad legem veterem Atticam ſpectant, cuius verba explicantur ex profeſſo in orat. Lyſiæ contra Theomneſtum. Noſtra Syna-

Digitized by Google

goge hæc non prætermittet.

Pag. 263. l. 4. Fragmentum hoc est è Cocalo Aristophanis, auctor Suídas.

Pag. 263. l. vlt. Inepte omnino ante nostram editionem excusum erat Ισαῖος ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. Fecimus nos ex Isæo, Isocratem, quia huius exceptionis quæ etiamnum exstat, verus & legitimus parens Isocrates. Sed inquiet peruicax quidam & durus capito, vbi in illa oratione de Rhinone mentio? Nullibi respondebo, si mendũ quod hactenus latuit in omnibus libris Isocratis, retineatur. At si ope nostra veram lectionem amplecti velint studiosi homines, luculentissima & splendidissima erit commemoratio illa quam in ea oratione Isocratem de Rhinone facere demonstrabimus. Leguntur hæc ipso initio exceptionis, ἀμφισβητοῦντες δὲ πρὸς τοῦτον, καὶ λοιδορίας αὐτῆς ἕνεκα, ἄλλοι μὲν πολλοὶ συνέδραμον, καὶ ἔτυχε Οἴων εἷς τῶν δέκα ἡμιόνους πριάμενος. Ita huc vsque omnes legerunt cum interprete. Itaut hactenus persuasum fuerit doctis, Oenonem quendam fuisse decemuirorum qui triginta tyrannis succesſere, vnum. Nos è contra corrigimus in textu Isocratis, & legimus Ῥίνων, qui Rhinon ille est, qui vere decemuir, siue Δεκαδοῦχος fuit. Facilis mutatio τῦ ρ̄ in ō, nam si caudam τῦ ρ̄ demas, remanebit ō. Heraclides in fragmento de Politiis pro nobis fideiubet. Τούτων δ' καταλυθέντων Θεραμένης καὶ Ῥίνων προεστήκεσαν, ὅς ἐστιν ἀνὴρ καλὸς κἀγαθός. Xenopon mel Atticum lib. 2. rerum Græcarum, inter Decemuiros illos qui succesſere triginta Tyrannis

rannis Rhinonem hunc recenſet. Ita Æſchines Socraticus dialogum compoſuerat, qui inſcribebatur Ῥίνων, vt teſtantur Diogenes Laert. & Suidas. Quid ſi etiam dicamus Archippum Comicum drama docuiſſe cuius epigraphe in hunc modum erat concepta Ῥίνων, hoc aperte nos docet Pollux lib. 2. cap. 4. & lib. 7. cap. 33. & 10. cap. 45. Sed videndũ num aliò referri debeat hæc dramatis epigraphe.

Pag. 264. l. 14. & 17. Laudatur tribus in locis hæc oratio Lyſiæ κατ' Ανδοκίδου ἀσεβείας, & in καπηλῖδ, & in φαρμακίς. Hodie eius inſcriptio non exſtat in orationibus Lyſiæ quæ nobis ſuperſunt, quáuis fragmentum ex ea oratione nobis ſuperſit amplum illud quidem & luculentum, ſed male hodie confuſum & immixtum alteri fragmento orationis ὑπὲρ Καλλίου ἱεροσυλίας, quod ipſamet prima verba indicant quæ leguntur in lacuna pag. 103. edit. Henr. Stephan. illic legitur l. 16. ὃν τῷ ῥοπίῳ τῷ ἱερῷ. Ad illa verba Harpocration laudat Lyſiam in oratione κατ' Ανδοκίδου ἀσεβείας, & ex ea fragmentũ hoc depromit, ἔδησεν ὃν ἵππον ἐν τῷ ῥοπίῳ τῷ ἱερῷ. Ergo dubitandum non eſt quin ea verba, non ex oratione ὑπὲρ Καλλίου ἱεροσυλίας ſint, ſed ex oratione κατ' Ανδοκίδου ἀσεβείας. Separanda ſunt & diſtinguenda illa fragmenta: primum orationi quæ inſcribitur ὑπὲρ Καλλίου ἱεροσυλίας relinquendum eſt, ſecundum orationi quæ eſt inſcripta κατ' Ανδοκίδου ἀσεβείας, in hoc nulla vſquam de Callia mentio, imò ſemper de Andocide loquitur orator, vnde ſuſpicari licet ad aliam hoc fragmẽtum pertinere. Verba etiam quæ

Digitized by Google

ex oratione ὑπὲρ Καλλίου citatur ab Harpocratione, hodie non leguntur in illo fragmento. Vnde certissimum est non ex ea illud esse, sed potius ex oratione κατ' Ανδοκίδου ἀσεβείας, quod non latuit Guilelmũ Canterum qui lib. 8. nouarum lectionum cap. 4. hæc etiam diuinitus animaduertit, & hanc confusionem sustulit. In fine huius notæ male erat Ξενοφῶν Ελλωικῷ ὀγδόῃ. Nos restituimus ἕκτῳ.

Pag. 264. l. 18. 19. Σωσεσαλμῴως & σκυπαλμῴως voces sunt quæ ad Grammaticorũ filios pertinẽt. Ammon. aliter aliquando loquitur, ἐαί τι σκυπίσῃται, ἐαὶ τι συρίσῃται voce λείπω. Sensus Harpocrationis hic est, si Ρυπὰ contracte scribas, poculi genus significabit, at si simpliciter ῥυπὰ ea quæ à nobis dicuntur (male habet Suidas πρὸς ἥβιον pro ἡμῖν.) Quomodo Ammonius γραπίδιον σκυπαλμῴως significare dixit ὃ σφῆγμα, σωσεσαλμῴως vero, vt cum scribitur per contractionem γραπὰ, ὃ τῶν γραπτῶν πλῆθος. Idem Ammonius χόας σωσεσαλμῴως significare festum asserit, vt σάκχος σκυπαλμῴως plurale esse: At vero βαχεῖος nominatiuum: quæ vox βαχεῖος respondet alteri σωσεσαλμῴως. Cæterum quæ de poculis quæ olim Ρυπὰ vocabantur, hic dixit Harpocration, ea verbo ad verbũ hausta sunt ex vndecimo lib. Dipnosoph. Athenæi. Consule pag. 496 & 497 edit. Commelinensis.

Pag. 265. l. 2. 7. 8. Primi sunt Phryges qui Βάκχους dixere Σαβοὺς, ex his deinde Græcorum quidã Βάκχοι dixere Σαβάζιοι, & Βάκχους Σαβοὺς. Lego in textu auctoris mei, ὅτῳ δὲ φασι καὶ τῶν Ελλώων τινες

Digitized by Google

τοὺς Βάκχους Σαβοὺς καλῶσι. Eusthat. in schol. ad Dionys. de situ orbis. ἔστιν ὅτε καὶ ἔθνος Θρᾳκικὸν Σάβοι, ὅθεν τοὺς Βάκχους ἀνεῖλεν Φρυγία Δημαλέκτῳ, ἐξ οὗ καὶ ὁ Διόνυσος ἔοικε Σαβάζιος λέγεσθαι, διότι καὶ Βάκχος αὐτός. Phrygum autem Deum fuisse Σαβάζιον certissimum est, Comicus Auibus καὶ Φρυγίλλῳ Σαβαζίῳ. Idem Ὥραις, ὃν Φρύγα, ὃν αὐλητῆρα, ὃν Σαβάζιον. Iidem Σαβάζειν pro βακχεύειν dixere. Vnde postea Διόνυσος dictus fuit Σαβάζιος, & Σαβοὶ οἱ ἀφιερωμένοι αὐτῷ τόποι καὶ οἱ Βάκχοι αὐτοί. Heracleotes, quem auctor noster Ampitheum vocare videtur, in duodecimo de Heraclea, (forte enim legendum pro δωδεκάτῳ περὶ Ἡρακλείας, δωδεκάτῳ) φαίνεται γὰρ ἐξ ὧν βιβλίοις μθ' (sic lego, συλλογιζόμενος, aut βιβλίοις μθ' συλλογιζόμενοι) πολλαχόθεν, ὅτι Διόνυσος καὶ Σαβάζιος εἷς ὁ αὐτὸς θεός. τυχεῖν δὲ τῆς τοιαύτης ἱστορίας τούτου, παρὰ ὃν μνημονεύει περὶ αὐτοῦ Φάσμιος. Ὃ γὰρ βακχεύειν οἱ Βάρβαροι Σαβάζειν φασίν. ὅθεν καὶ τὴν Ἑλλάδα τινὲς ἀκολουθοῦντες ὃν βακχεύσαι Σαβάσαι λέγουσιν. Hæc sunt quæ referre voluit auctor noster, sed πμάτιον tantum vltimum allatũ est. Ex illis Amphithei verbis poëtarum enarratores omnes & Grammatici suas epulas extruxerunt. Schol. epigrammat. Græcor. lib. 2. Tit. εἰς θεούς. Etymologus & alij quorum verba purgari debent & sanari beneficio luculenti illius loci, ex quo auctorem nostrum & Comici enarratorem ad Aues, tanquam ex eodem fonte sua hausisse statim odorati sumus.

Pag. 265. l. 22. 23. Philemon Comicus Eumenides distinguebat ἀπὸ Σεμνοῦ θεοῦ, sed fallebatur, ni nos ipsimet fallimur. Nam si Athenienses ex Har-

Digitized by Google

pocratione Erinnydes vocauerint Σεμναὶ θεαί, quid prohibet quo minus Eumenides sint Σεμναὶ θεαὶ Erinnydes à iudicio Orestis Eumenides dictæ fuere, ante enim εὐμενεῖς non fuerant. Ergo non male Σεμναὶ θεαὶ vocabuntur Eumenides, quod non differant Erinnydes & Eumenides. Certe ex variis istis denominationum generibus, ortum esse πρόσωνυμίας non dubito, ἄλλα δ' ἄλλαχοῦ καλεῖ, quod alij eas Erinnydes, alij Σεμναὶ θεαί, alij Eumenides vocarẽt, & tandem nomen Eumenidum prævaluerit: ne quæras aliam prouerbij originem. Frustra omnes qui aliter opinantur. Porro quin Harpocration cũ hæc scriberet, Dinarchi & Demosthenis verba in mente haberet, non dubito. Ille in orat. κατ' Δημοσθένους. Αὐταὶ αἱ Σεμναὶ θεαὶ τὴν πρὸς Ορέστην ἐν Τούτῳ τῷ συνεδρίῳ κρίσιν ἠμείψαντο, ἐκ τῆς ζοφερᾶς ἀληθείας συνοίκους ἑαυτὰς εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον κατέστησαν. Demosthenes orat. aduersus Midiam. ἔφυγε γὰρ τὰς Σεμνὰς θεὰς ἱερόσυλον, αἰρεθεὶς ἐξ Ἀλωπέκων ἀπόρθητον πόλιν ἀνδρῶν, καὶ καταρξάμενον τῶν ἱερῶν. Quæ verba hactenus ita lacera & corrupta remanserunt, nec est vllus, ex his qui in Demosthenem aliquid contulerunt, qui non crediderit veram hanc esse huius loci lectionem, & qui nõ concluserit cum Vlpiano ex horum verborum auctoritate, tres tantum antiquitus fuisse Dearum illarum ἱερόσυλος. Vlpian. πρὸς δὲ ἴσως ὑπόστασιν, ἐπεὶ καὶ πρὸς δοκοῦσιν τρεῖς θεαί. Eamdem opinionem amplexati sunt viri doctissimi post illum Budæus, Sigonius, & omnis ferme eruditorũ caterua. Nos primi monere volumus textum Demosthenis corruptissimũ esse

Digitized by Google

& non tres Dearum illarum ἱερομνιοὺς tantum fuisse, sed decem. Togam compone lector, Et te à regina veritate abduci patere. Verba Demosthenis sic corrigo. πρεσβὺς τὰς Σεμνὰς θεὰς ἱερομνιοὺς αἱρεθέντα ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων, καὶ πρὸ τοῦ αὐτὸν κυρεῖν καταρξάμενον. Ex πρὸ τοῦ fecerunt πεῖσαι Notarij, & vocem κυρεῖν prætermisere. Quæ cum ita se habeant, corruit omnino fundamentum omne, quo suffulta videbatur sententia prior. Ex verbis enim Demosthenis καὶ πεῖσαι αὐτὸν, coniiciebant omnes tres tantum fuisse ἱερομνιοὺς Eumenidum. Sed nõ sufficit corruisse fundamentum, nisi tota domus, aut ædificium súsque déque vertatur & pessum detur. Superest probandum decem fuisse ἱερομνιοὺς venerandarum Dearum, vt nostra melius adstruatur opinio, quod exsequimur breuiter, ne vadimonium videamur deserere. Nam fideiussorem habemus Dinarchum qui est soluendo, & in oratione κατ' Αυκούργου δίκαιον, quæ nobis periit, ita locutus est. Καὶ τὰς Σεμνὰς θεὰς αἷς ἐκεῖνος ἱερομνιὸς καταστὰς δίκαιος αὐτὸς. Quisquis ille erit qui imposterum ibit in furias, & hęc negare audebit, næ Cerritus ille, & qui ad Prætorẽ & cognatos amãdetur, dignus erit. ἱερομνιῶν alij erant Athenis venerandarum Dearum decem, de quibus iam egimus. Alij etiam numero decem dissimiles, qui vaticinia sacra instituebant, & si quando opus esset, litationibus, vt propitium fieret numen, cum auspicibus sacra faciebant: & sacrificia constituta perficiebant, & pentaëteridas omnes administrabant, regebántque, exceptis Panathenæis, teste Aristotele in lib.

Digitized by Google

de Repub. Athenienſ. & Demoſth. in Philippic. 4. quæ vulgò inſcribitur prima. Sed eius verba quæ hodie male habent ſananda ſunt, οἱ λοιποὶ πομπὰς πομπεύουσιν ὑμῖν μὴ τὴν ἱερωπιδῆ. Male eſt in omnibus Demoſthenis libris, οἱ λοιποὶ πομπὰς πέμπουσιν, quamuis πέμπουσιν non reprobum ſit. Nam πομπὰς πέμπειν, & πομπεύειν dicunt Attici.

Pag. 266. l. 7. Exſtat adhuc hæc oratio, inſcribiturque hodie ὑπὲρ Σκιροῦ ἀπολογία.

Pag. 266. l. 20. Confer voces σεσημασμένην, ἀσήμαντα, & alias. Hinc autem recte ἀργυρωπιῶν dixere σημαντήριον. Et ita in Suida legendum, male hodie eſt ἡμαντήριον. Habet auctor ille integra verba ex noſtro, & tamen maluit vir doctiſſimus in Gloſſario ſuo veterem lectionem retinere, & ἡμαντήριον legere, quàm σημαντήριον. Ego è contra illo loci contendo eſſe legendum σημαντήριον, nam ſi hoc non admittamus, torquenda erit lectio auctoris noſtri. Certe apud eumdem Suidam voce ἡμαντήριον, recte ἡμαντήριον legitur. Hæc enim vox detorta eſt à priori σημαντήριον, & non male inter Græcobarbaras recenſeri poteſt, quod ita poſteriores Græci loquuti ſint.

Pag. 267. l. 5. Inepte priores editiones retinuere οὐκ ἀπωθεῖν τῷ ἡλίῳ. Nos reſtituimus Ιλίῳ, vt ſupra in καθελεῖν pro οἰ ἡλίῳ Περαίᾳ, reſtitutum eſt οἰ Ιλίου Πέραι.

Pag. 267. l. 10. Bene eſt rem hodie omnibus Reipub. literariæ fautoribus gratiſſimã faciemus, & Demoſthenem ab inſigni mendo, in quo hactenus

Digitized by Google

cubauit liberabimus: Ait ille in orat. pro Cteſiphónte ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν τοῖς βαρυσόποις ἐκείνοις ὑπηλαζονευμένοις ὑποκριταῖς Σιμύλκῃ καὶ Σωκράτει ἐπεισπαγήσῃ. Ego aſſero eſſe legendum Σιμύλῳ καὶ Σωκράτει cum Harpocratione, qui eadem verba ferme repetiit. Confirmant opinionem meam manuſcripti Demoſthenis Codices, in quibus manifeſte expreſſum inuenitur Σιμίλῳ, ſed per ῑ melius eſt vt legatur Σιμύλῳ. Simylus hiſtrio erat, cuius nomen non ita cognitum hactenus fuit ac Socratis. Quare iuuabit aliquid afferre ad illuſtrationem huius inſignis loci. Auctor incertus vitæ Æſchin. καὶ μὴν Σωκράτους καὶ Σιμύλου τῶν κακῶν ὑποκριτῶν ἀλᾶσθαι κατ' ἀγροὺς, εἴπερ δεῖ οἷς ὁ Θήνδι Ἀσσυρᾶιος λεγόμενος. Pollux lib. 10. cap. 8. Philiſtum laudat ὁ τῇ ἕκτῃ Σιμύλου Μεγαρικῇ. An de eodem ſymilo hypocrita loquatur neſcio. Hoc tantum ſcio apud Athenæum pag. 348. lib. 8. edit. Commel. Σίμωνι legendum eſſe, non vt hodie excuſum eſt Σίμωλι. En tibi verba Philologi. Θεόφραστος δ' ὁ τοῦ τραγικοῦ μελοποιοῦ φησι πρὸ παρεγιμίδου τὸν τῦ Στρατονίκου, ἀλλ' εἰς Σίμωνι δι ὑποκρίτου, διελόντες πρὸ παρεγιμίδου· μέγας, οὐδείς, σαπρός, ἰχθῦς. Sciendum eſt Stratonicum Cythariſtam, viſo Propide Rhodio Cytharœdo, ſtaturæ proceræ, artis inſcio, & corpore grandiore, interrogatum qualem illum eſſe exiſtimaret, reſpondiſſe, οὐδείς, κακὸς, μέγας, ἰχθῦς, diſtinctis prouerbij vocibus, quibus obſcure innuebat Propidem primo nullum eſſe, deinde malum, & magnum, & tandem quod non loqueretur, piſcem. Auctor eſt Clearchus ὁ τοῖς περὶ

παροιμιῶν. Verum Theophrastus, vt vidimus, hæc dicta voluit ab Stratonico in Simylum hypocritam, diuiso in hunc modum prouerbio, ideſt translatis in hanc formam prouerbij vocibus, magnus nullus, putris, piscis, μέγας, οὐδὲις, σαπρὸς, ἰχθῦς. Prouerbium vetus erat μέγας οὐδὲις κακὸς, vel σαπρὸς ἰχθῦς, indistincte prolatum. Stratonicus interpunctionibus adhibitis mutauit, & dixit οὐδὲις, κακὸς, μέγας, ἰχθῦς. Quod Lucilius apud Varron. in lib. 6. de lingua Latin. imitari videtur. *Nequam, magnus homo, laniorum immanis canis.* Hæc est huius paroemiæ & dicterij vis, quæ vulgo non percipitur.

Pag. 267. l. 13. Duplex hic error est & Harpocrationis & Notarij. Harpocration dixit Demosthenem in orat. pro Ctesiphonte de Sinope meretrice loquutum esse, quod falsum est: debebat dicere ἐν τῷ κατ' Ανδροτίωνος, vt infra voce Φαινοράτη. Peius etiam Notarius prætermissis tribus aut quatuor vocabulis hæc omnia corruperat & mutilauerat, ideóque absurdissimus hinc oriebatur sensus. Non enim Demosthenes in orat. contra Androtionem, nos docuit Sinopem meretricem Αβυδὸν dictã fuisse quod vetula esset, sed Herodicus Cratetius. Manuscripti Codices amplius hæc habuere quàm excusi, Ηρόδικος ἐν γ̄ κωμῳδουμένων φησὶν, quam lectionem nos expressimus, sed melius adhuc legeretur cum Athenæo Ηρόδικος ὁ Κρατήτιος ἐκτῳ κωμῳδουμένων. Vide lib. 13. Dipnosoph. vnde hæc excerpta sunt. Quæ sequitur paroemia vulgaris est, & in promptu omnibus.

Pag.

Digitized by Google

Pag. 270. l. 6. Auctor innominatus apud Suidam voce παραποδηγόν, de Sciapodibus. οὕτως ἐδάιζον οἱ ἐν Λιβύῃ Σκιάποδες, πλατύποδες ὄντες, καὶ ἀνορθοῦντες ὅτι ἕτεροι τῶν ποδῶν, καὶ καπνιάζοντες ὃ λοιπὸν σῶμα εἰς ἀποφυγὴν τῆς ἐν αὐγῇς ὄντος καύματος.

Pag. 270. l. 13. Hæc omnia exstant apud enarratorem Comici ipso initio Concionant.

Pag. 272. l. 16. Vide ὄρος supra.

Pag. 272. l. 23. Male habebant priores editiones Θυεσίᾳ pro Θεσίᾳ. Sed Θυέσου excudit peius typogr.

Pag. 273. l. 11. 12. Ex duabus vocibus αὐτῷ πειθοῦνι vnam fecimus Αὐτοπειθοῦνι. Nam vt Εὐτρεπισμένος ἐμοὶ, ita Αὐτοπειθοῦνα, vel addito ν' Αὐτοπειθοῦνα fecerat Menander.

Pag. 273. l. 15. In Ἀγυᾶς supra male excusum erat ante nostram editionem Σπειᾶς. Nos Στιειᾶς recte restituimus, vt apparet ex hoc loco, in quo male etiam legebatur Σπρᾶς & Σπειᾶ, pro Στιειᾶς & Στιειᾶ.

Pag. 273. l. 15. Vide supra vocem ἐπώνυμοι, & quæ annotauimus ad vocem ὠλίπολος.

Pag. 273. l. 5. Pro Κωθοῦ restituimus nos Ζακωθοῦ.

Pag. 275. l. 6. 7. 9. 11. Scripserant sine dubio Heraclides & Philostephanus de Insulis, sed nobis perierunt illa opera. Corrupte autem hic erat Ζάληψος pro Γαληψός, & ὠρεσσιμαρωνίτας vno verbo, pro ὠρεσὶ Μαρωνίτας. Vide supra Γαληψός & Οἰσύμη.

Pag. 276. l. 14. Hinc oritur ἀπὸ συμβόλων δικάζειν. Hesych. ἐδίκαζον οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ συμβόλων τῶν ἐπὶ τῆ-

Digitized by Google

χίοις, ἐπὶ τοῦτο ἰὼ χαλεπόν.

Pag. 277. l. 1. Vide infra vocem Χίλιοι Ἀφανίσιοι. Pollux lib. 8. ca. 17. videndus & Vlpian. ad Olynth.

Pag. 278. l. 6. 7. Docuimus supra in Ἀπόλυξις, aduerbium νεωὶ tria tempora significare, & pro τότε accipi posse. Ne mireris igitur si hoc loco legas. τῶτο ἢ ἐν τοῖς τῆς κατασάσεως τῶν νεωὶ ἐχθρῶν. Hanc enim lectionem Suidas & Etymologus confirmant.

Pag. 280. l. 3. Confer supra Ἀπόταξις.

Pag. 281. l. 12. Optime φώρων habuit Codex Fed. Morelli, male omnino φόρων habebant veteres editiones, quam lectionem etiam seruauit ipse Suidas, & post illum omnes paræmiographi, & ipsamet nouissima Andreæ Schotti prouerb. Græcor. editio. Nos melius putauimus prouerbium ita concipi posse ἢ τῶν φώρων κρείττω, *furum potior est causa*. Hæc etiam fuit opinio eruditissimi viri Guilelmi Canteri, qui nouar. lection. lib. 8. cap. 9. prouerbium hoc recte emendauit.

Pag. 281. l. 21. Videtur hic deesse vox ἐτῶν, nam ita melius legas. οἱ Τετρακόσιοι τοτὲ ἐπὶ ἐτῶν κατέστησαν τῶν τελείων Τυράννων. Ciphra ζ adhæsit aduerbio τοτὲ, & τοτὲς hactenus lectum fuit pro τοτέ. Igitur Quadringenti, septem annis ante Triginta, Rempublicam gubernarunt.

Pag. 282. l. 2. In Thessalia Philippum Tetrarchias constituisse non autem Decadarchias supra nos docuit auctor noster voce Δεκαδαρχία, contra Demosthenem: hoc iam plenius hic confirmatur. Vide sextam Demosthenis Philippicam, pergimus

Digitized by Google

enim ad alia, cum hæc iam illustrarint viri doctissimi Ioannes Hartungus, & Petrus Victorius variar. lect. lib. 32. cap. 17.

Pag. 283. l. 8. Melius vt opinor legas in Alcæi versu,

Πάμπαν γὰ τυφὼς οὐκ δ' ἐλέγετο Φρυγῶν.

Pag. 283. l. 17. Palus hæc Copaïs in Bœotia est, in qua magnæ & immanes anguillæ nascebantur. Comici enarrator ad Pacem. Κωπαὶς, λίμνη Βοιωτίας ἐν ᾗ μεγάλαι ἔγχελεις γίνονται.

Pag. 283. l. 20. Oratio hæc est Lysiæ ὑπὲρ Καλλίου ἱεροσυλίας. Aliam composuerat idem rhetor quæ inscribebatur κατὰ Καλλίου ὕβρεως, Pollux auctor.

Pag. 284. l. 11. 14. 15. 16. Hic locus valde corruptus & lacer ex parte fuit restitutus à magno Casaubono, quomodo hic à nobis excusus est, cap. 20. lib. 4. animaduers. in Athen. Porro verba Strattidis Comici ex eius Macedonibus allata, integrari non possunt sine manuscripto, nec suis numeris absolui, versus enim sunt hic confusi. Et si hoc scire aues, adeo verum est vocem hanc Τοπῶν ex Isæi orat. contra Dioclem adferri, vt Pollux ipsemet lib. 7. cap. 32. hoc idem testetur: Sed apud eum Isæi oratio ita plenius inscribitur πρὸς Διοκλέα ὕβρεως. Et quod notandum Τοπίον illic scribitur non Τοπῶν. De Archippi dramate quod vocatur Ὄνος consule cap. 20. lib. 4. animaduers. in Athen. vbi Casaubonus eius verba sic concipit (Τεγχλίαις ταῦτα καὶ Τοπίοις ἰσᾶσιν οὐκ αὖθις πάνυ.) Lexicon manu exaratum recte Τοπῶν habet, deinde χοινίον ὃ δεσμοῦσι τὰς ὄνδρας. Vnde in verbis

Digitized by Google

Strattidis correximus nos δισμύριοι pro δυσμύριοι, licet sustineri possit δυσμύριοι.

Pag. 285. l. 11. 12. Manca erant hæc ante nostram editionem. Codex Fed. Morelli amplius habuit ἐν παραβάσει δυσαμβόα.

Pag. 286. l. 9. In omnibus excusis deerant hæ duæ voces ἐν τῇ, quas tamen agnoscunt omnes exarati manu. Nos putamus deesse nomen dramatis cuiusdam fœminini aut διαπλεμόνης, aut Φρασικαταθήκης, aut denique alterius eiusdem generis.

Pag. 287. l. 7. Nihil diximus de vocibus ἡμίεκτον, ἡμιμέδιμνον, ἡμιολιασμός, τεταρτημόριον, τριτημόριον, τρίτον ἡμίδραχμον. Quia in cap. 11. lib. 5. lectionum nostrarum, de his abunde disputamus.

Pag. 287. l. 13. 16. Aliam affert rationem Placidus Lactantius vetus Papin. Statij enarrator, ad illud Thebaid. 2. *seu tu Libyco Tritone repexas lata comas. Tritone*, inquit, *fluuius vel Palus, in qua Minerua dicitur nata, sicut Lucanus affirmat. Vnde Græci eam Tritogeniam vocant.* Ennius,

Corpore Tartarino prognata palude virago.

Non enim audiendus est doctissimus Togatorum Varro, qui pro palude hic legit paluda, quæ vox fictitia est.

Pag. 288. l. 3. Exstat huius poëtæ luculentissimũ fragmentum in oratione Lycurgi contra Leocratẽ, quæ à nobis breui notis illustrabitur.

Pag. 289. l. 16. Lege vno verbo ὑπόλογοι: veterem errorem retinuit Chalcographus. Ita etiam in auctoritate Lysiæ ἀχ ὑπόλογοι ὄντα legendum est.

Digitized by Google

Pag. 290. l. 1. Quod oratores Attici ὑποφόνια dicunt, id alij Græci ſimpliciter ποινὰ vocant. Heſych. Grammaticorum facile princeps. ποινὴ, ἀντίκτισις ἢ ὑπὲρ φόνου δίδομένη, ἢ ἡ δωρεὰ, καὶ τὰ δίδόμενα χρήματα ὑπέρ τινος ἀνηρημένου, τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις. Igitur pœna pretiũ eſt, quod tribuebat homicida propinquis & affinibus mortui, ne eum homicidij reum agerent. ποιναὶ proprie de cędibus, vnde eleganter ab Electra apud Sophoclem Clytemneſtra dicitur ἀντίποινα λεμβαίφη, cum ob interfectam Iphigeniam, Agamemnona interficit. & pœnæ dicuntur ipſæmet pœnarum exactrices Erinnyes, furiæ, quas τοὺς φονῆς proprie perſequi putabant, vnde ἐμποίνιμοι à Sophocle dicuntur. Ita leges ἐμποίνιμοι illæ ſunt, quæ pœnas infligunt his qui earum præcepta violare auſi ſunt. Sanctiones has vocat Imperator Iuſtin. Tit. 1. lib. 2. Inſtitut. *Ideo & legum eas partes quibus pœnas conſtituimus aduerſus eos qui contra leges fecerint, Sanctiones vocamus* Græci ἐμποινίμους νόμους. Porphyr. 4. περὶ ἀποχῆς τῶν ἐμψύχων. Θεσμὸς αἰώνιος τοῖς Ατθίδα νεμομθέοις, κύριος ὁ ἀπόλυτα χρόνον, θεοὺς τιμᾶν, καὶ Ηρωας ἐγχωρίους, τὸ κοινῷ, ἐμποινίμοις νόμοις πατρίοις (ſic ego lego, hodie excuſum eſt ἐμποίοις) ἰδία τε δρώαμεν σιτῶ θυσίαις, καὶ ἀπαρχαῖς καρπῶν, πελαίοις ὄπτοῖς. Quæ omnia in Synagoge legum Atticarum explicabuntur accuratius.

Pag. 291. l. 5. Optima ſane ratione ſordidiſſima hæc meretrix φθιεσπόλη dicta fuit, quod pediculos ante ianuam quæritaret, nam quod extremæ egeſtatis firmius argumentum proferri poteſt? Hic fa-

Digitized by Google

ciunt tantum illi, qui ad incitas redacti sunt. Habet autem hæc auctor noster ex Athenæi lib. 13. Dipnosoph. vbi ipsissima verba leguntur, quæ non repetam, vt breuis sim.

Pag. 291. l. 10. 19. 20. Eadem ferme retulit Helladius Bezantinous in Crestomatheiais, quas vide apud Photium, Consule & Ammonium voce φαρμακὸς & μάγος. Cæterum qui hic laudatur Istri περὶ Ἀπόλλωνος ἐπιφανείων liber, de Sacris agebat, quæ peragebantur ad celebrandam memoriam alicuius Deorum ἐπιφανείας. Deorum præsentiam in terris Græci ἐπιφάνειαν vocarunt, nam cum vel se oculis spectandos præbebant, vel quodam alio modo præsentiam suam testabantur, tunc ἐπιφαίνεσθαι dicebantur: vnde ἐπιφάνειαι & ἐπιφάνια sacra ad memoriam illarum præsentiarum. Nos Christiani Epiphaniam Saluatoris nostri celebramus. Epicurei θεῶν ἐπιφανείας insectabantur, ideóque grauiter à Dionys. Halicarnass. lib. 2. reprehenduntur. Παὶν δ' ἄξιον (ait ille eod. lib.) καὶ τοῦτο ἐπιφανέστερον ἱστορῆσαι τῆς θεᾶς. Ister hic de Epiphaniis Apollinis egerat peculiari volumine, cuius primus liber hoc loco laudatur.

Pag. 293. l. 10. 11. Purius legas Φηγούσιον, vt postea Φηγοῦς, quæ vox male desciuerat à præcedenti Φηγούσιον. Hinc intelligenda quæ supra in Ἀλκιβιάδης leguntur, ἔστι δὲ Φηγούσιος Ἀλκιβιάδου ξένος.

Pag. 294. l. 2. Forte sic recte absoluas è Diphili Sinoride versum,

Ἐλκ' εἰς μέσον δὲ φιμὸν ὡς δὲ ἐμβαλὴ.

Digitized by Google

Quæ lectio à quibuſdam Codicib. confirmatur.

Pag. 294. l. 4. Vox Φλυᾶς male ſeparata erat à præcedenti Φλυᾶα. Similes errores ſpiſſius purgauimus in hoc opere.

Pag. 294. l. 7. 10. 11. Illuſtriſſimus Scaliger pag. 25. animaduerſ. in Euſeb. Chron. hunc locum illuſtrat. Hoc nos addemus, Andronem qui hoc loco laudatur ἐν ὀγδόῃ τῶν συγγενείας, ab Schol. Apollonij Rhodij in primum Argonaut. in medium etiam produci. Ait ille pag. 3. edit. Henr. Steph. Ἀνδρων ἐν ὀκτωμῇ τῶν συγγενείας.

Pag. 294. l. 14. 16. Luſit ioculariter in hac voce Phryne, apud Athenæum in Graſonem quendam. Φρυνή, inquit, σωθήσεσθαι ποτε Γελάσωσι ἔργοσι φοείδω, λόγοις εἶπε τὴ κατήγορε. At drama Γόητες Ariſtomenis, quod deinde laudatur, ab Athenæo etiam & Polluce lib. 8. citatum inuenies. Vnde coniiciebam ego apud Priſcianum lib. 18. cap. de conſtructione verborum, quo loco legitur Ariſtomenes Βοηθοῖς corrigendum & reſtituendum eſſe Γόησι, ideſt *in præſtigiatoribus*, nam inepte ineptus Pollucis interpres *in luctibus* vertit. Βοηθοὺς compoſuiſſe Ariſtomenem nuſquam legi: Γόητες vero eum docuiſſe clamant vbique veterum ſcripta.

Pag. 294. l. 17. 21. Coniunximus nos vocem Φρατειάρχος cum præcedenti Φράτερες, à qua male diuulſa fuerat, nam à Φρατεία dicitur Φρατειάρχος, vt à Φυτεία Φύταρχος, vel Φρήταρχος à Φρητεία. Veteres Φητεῦσον aliquando dixere, Φητείδω, & Φήταρχον, pro Φρητεῦσον, Φρητείδω, & Φρήταρχον. Ita Romani Phe-

Digitized by Google

trium, vt apparet ex duabus tabulis, vna Romana, altera Græca, quæ inter veteres inscriptiones exstat.

Pag. 294. l. vlt. Non Φρεάρριος populus est Leontidos tribus sed Φρεάρροι, qui nomen acceperunt à Phrearo Heroë illustrissimo, verum quid crebrius in hoc auctore & apud Ethnicographos his conuersionibus? Ciuium denominationes pro ciuitatum nominibus ponuntur, vt & popularium pro populis ipsis: Ita supra voce Ἀπαριδὶς, ait auctor noster ὁ Ἀπαριδὶς ciuitatem esse prope Lesbum, cum tamen Ἄπαρα vocari debeat illa ciuitas, eius vero ciuis sit Ἀπαριδί. Quemadmodum non Φρεάρριος dicitur hic populus tribus Leontidos sed Φρεάρροι, populares autem siue tribues Φρεάρριοι.

Pag. 295. l. 9. Vt extranei & adulteri omnes à Democlide Δημοκλεῖδαι dicti sunt, à Timarcho lasciui omnes, petulantes & pæderastæ Τίμαρχοι, à Cilliconе proditores omnes Κιλίκωνες, ita ab Eurybato & Phrynoda omnes nefarij & improbi homines Eurybati, Phynondæ. Hinc Hesychius Φρυνώνδας exponit per πονηρὸς, quod ex insigni eius malitia omnes nebulones dicti sint postea Phrynondæ. His omnibus Philergum etiam addere possumus sacrilegum, de quo elegantissime Isocrates in except. aduersus Callimachum. ὅμοιον ἐργαζόμενος ὥσπερ ἂν εἴ τις Φρυνώνδας κακουργίαν ἐπεδείξατο, ἢ Φιλέργης ὁ δι Γοργόπιον ὑφελόμενος, τοὺς ἄλλους ἱεροσύλους ἔφασκεν εἶ). Vide supra Εὐρυβάτης.

Pag. 295. l. 17. Lege ὑπαρχὼ, non ὑπάρχω. Calcographus secutus est veteres editiones.

Pag.

Digitized by Google

Pag. 296. l. 1. Menandri verba è Dyscolo sic correximus. Quid Νυμφιάῳον quod agnoscunt priores editiones, non agnosco, nec quid Φυλασίας. Optime quidem si legeretur Φυλασίους. Nam Φυλάσιοι sunt tribules aut ciues Φυλῆς populi. Vide enarrat. Comici ad Plutum. Vide & Stephanum, apud quem corriges pro Φίλαρχος, Φιλόχορος, & repones Οἰνίδες pro Οἰνίδος.

Pag. 296. l. 7. Idem χάραγμα & ὁ χάραξ, vtrumque vallum aut castra significat. ὁ χάραξ longe diuersam recipit significationem, palum enim denotat, pedamétum, aut ridicam, vnde in Glossario, non cum viro doctissimo Bonauentura Vulcanio legendum Χάραξ, *fudis pertica*, sed *fudis ridica*, hodie inepte legitur *redica*. Cassianus in Geoponicis ridicas χάρακας optime vocat. Ita Vlpianus in lege is qui in puteum §. si quis vineas. D. quod vi aut clam, hac voce in ea significatione vsus est. *Si quis in vineas meas venerit, & inde ridicas abstulerit, hoc interdicto tenebitur*: Ridicas, idest χάρακας non vt Basilicorum auctores ῥίζας ἀμπέλων, radices enim legendū esset, vt in §. Ofilius. l. ligni. D. de legatis 3. Nos Galli ridicas illas vocamus *des eschalats*, quæ vox detorta videtur à Græca χάρακας.

Pag. 296. l. 12. Laudatur aliquando Hyperides ἐν τῷ πρὸς Δημάδην, & ἐν τῷ πρὸς Δημάδου. An hæc oratio quæ hic inscribitur πρὸς Δημάδη ξενίας, ab aliis differat plane ignoro, nec Scholiastem Comici ad Aues intelligo, qui ad illa verba χίοσιν ἤθλων, Hyperidem laudat ἐν χαλκῷ. Menandri vero drama Χαλκεῖα,

rarò inueni laudatum, si vnum excipias Athenæum, apud quem lib. 11. eius mentio fit. Eum Comicum ἐν Χαλκιδωνίῳ citatum etiam obseruaui apud Pollucem lib. 10. cap. 20.

Pag. 298. l. 13. Æschyli drama Ἀργεῖοι nobis notum, non Ἀργεῖαι, ex dramatum syllabo, Athenæo, & Hesychio, apud quem corruptum inuenitur aliquando huius fabulæ nomen, vt voce ἀπόσκημμα, illic enim restituendum est Αἰσχύλος Ἀργείοις, hodie male legitur Ἀργείᾳ. At fragmentum quod ex eo dramate hic affertur, à nemine quod sciam probe intellectum est, vltima verba ἢ χλῆδον βαλῶν facilia sunt, prima difficilima, & intricatissima. Quid enim hæc sibi volunt κἠ πολπακὰν κωλητρῷ. Iambus suis numeris non constat, nec vnde orta sint hæc portenta verborum facile dignosci potest, κωλητὴς quidem versatorem significare potest: & κωλητρῷ Dorice dici pro κωλητῶν non nouum est, sed quid fiet hoc Πολπαχῷ? An dicendum scribi debere πόλπακα à recto πόλπαξ, vel πόλπα κἠ, aut ποδλπα ἢ diuisis vocibus à πούλς vel πόλπη, aut denique πολλὰ κἠ. Si ferri potest πόλπη in neutro, vel πούλς, rectius legetur πόλπα κἠ, nam sensus hic erit, *& pultem & versatorem & immunditias iacens*. Forte πόλπαξ κωλητὴς periphrastice dictum pro cribro, aut cerciniculo pultario, in quo pultem cernebant. Hæc nos dubitabundi in hunc locum latebrosum protulimus.

Pag. 298. l. 15. 20. 21. Insignem hunc locum insigniter hiulcum & luxatum ita redintegratum dedimus. φησὶ δ' Ἀπολλόδωρος Ἀνθεστήρια μὲν καλεῖσθαι χοᾶς

Digitized by Google

τὴν ἑορτὴν ὅλην Διονύσου ἀγομένην, καὶ μέρος τῆς Πιθοιγίου, Χόας, Χύτρους. Postrema verba male desciuerát à præcedentibus. Integrum festum quod in honorem Bacchi duodecima Ἀνθεστηριῶνος agebatur, Ἀνθεστήρια vocabatur, vt testantur vetus Comici enarrator, Suidas & alij, qui omnes in hoc conueniunt. Partes vero festi Πιθοίγια, Χόες, Χύτροι. Apud Hesych. male hodie legitur πιθοίπα pro πιθοίγια. Χοᾶς etiam hic male ante legebatur ὠδεκαμεδίμνους, nam discrimẽ quod poni debet inter Χόας cum festi Ἀνθεστηρίων partem significat, & Χοᾶς cùm pro mensura vini accipitur, in eo consistit, vt hoc circumflectatur, illud vero acuatur. Testis Ammonius quem consules diligenter. De Chytris, vide quæ paulo post auctor noster disputat.

Pag. 298. l. vlt. Male etiam hæc diuulse & vellicatim legebantur, antequam monuissemus nos legendum δῆμος τῆς Ἀτθικῆς Χολαργία, τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ita nominatim Comici enarrator ad Acharnens. cum quo conuenit Hesychius.

Pag. 299. l. 2. Suidas habet χολλήδαι.

Pag. 299. l. 3. χρῆται duo diuersa & contraria significat. Creditores enim & debitores χρῆται dici possunt. Ex innumeris quos producere possem, veterem Phocylidẽ seligo, qui semel sic loquutus est,

--χρήτης κακὸν ἔμμεναι ἀνδρός.
Φεῦγε, μήσ' ἀνίσσῃ δόλιος καὶ χερὶ ἀπαιτέων.

Vbi χρήτης debitor est, alias vero,

Μηδέποτε χρήτης πικρὸς χθὴν ἀνδρὶ πέσοις.

Vbi χρήτης creditor. Quæ ideo libens in medium

Digitized by Google

adduxi, quia hodie non inueniuntur apud Pseudophocylidé ἀδηπνου carminis quod adhuc supereſt, auctorem.

Pag. 300. l. 11. Paræmia est οὐ γὰρ ὡς χρυσοχόησι, cuius enarrationem quæ ab Harpocratione affertur, integrauimus, & distinximus. Consule Paræmiographos. Eubuli vero versus è Glauco Comœdia allati, corrupte & confuse huc vsque lecti fuere.

Pag. 301. l. 2. 3. Xenagoras de insulis libros composuerat, ad instar Heraclidis & Philostephani, qui etiam in hoc opere laudantur. In eo opere autem docuerat Χύτρος Cypri ciuitatem à Chytro Aledri filio, Acamantis vero nepote, denominationem sumpsisse, quod hic indicare voluit Harpocration. Porro de festo Attico quod vocabatur Χύτροι, nominatim consulendus Schol. Comici ad Acharnenses.

Pag. 301. l. 11. Deerat ante editionem nostram vox σφίσι hoc in loco, quam tamen Suidas ipse agnouit, & omnes manu exarati.

Pag. 302. l. 1. Quæ hic laudatur Isæi oratio, sic inscribebatur περὶ Νικοκλέα περὶ χωρίου. Inepte aliæ editiones περὶ ἱερῶν habebant.

Pag. 302. l. 2. Vltimus hic totius operis locus diligentiam nostram desiderabat. Solus enim Lil. Gregorius Gyraldus hactenus de Susurrone Mercurio venere & cupidine tractauit, & vnicum hunc auctoris nostri locum attigit. Nihil enim præterea de Diis illis Susurronibus addidit. En igitur quæ nos de iisdem legendo comperimus & annotauimus, ad huius loci illustrationem. Demosthenes

Digitized by Google

in orat. contra Neæram, ita loquutus est, καὶ εἰσαγαγὼν τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν παῖδα εἰς τὸ οἰκίδιον, ὃ ἦν ἀπὸ τοῦ τοῦ Θησέως τῷ Ἑρμῆ. Ad hæc Harpocration animaduertit Athenis quendam fuisse Mercurium sic vocatũ & venerem & cupidinem ψιθυριστάς. Non solum ergo Mercurij Susurronis statua erecta erat, sed & Veneris, & Amoris ψιθύρων, quod valde notandum ex Harpocratione, & ex Zopyro, qui retulerat Theseum omnia illa simulachra erigenda iussisse, quod Phædra Hippolytum exosa in eius aures plurima insusurrasset, accusationis loco futura. Docet etiam nos Suidas quosdam alios auctores credidisse διὰ δεσποινώπεσι dictum fuisse Mercurium illum ψιθυριστὴν, ex eo quod homines in locum in quo erat erectus, conuenirent, vt de silentio suppressis, & de his quæ vulganda non erant, ad inuicem agerent, & quasi per susurros & succrotillam voculam (vt Titinnius loqueretur) inter se confabularentur. Quid si dicamus nos de hoc Mercurio susurrone forte intelligenda illa, quæ antiquitus dicere solebant, cum silentium imperabant, Ἑρμῆς ἐπισιγήλυθεν. Plutarchus περὶ ἀδολεσχίας. καὶ καθάπερ ἐν συλλόγῳ τινὶ ἡσυχίαν σιωπὴ, ὅτι Ἑρμῆν ἐπισιγηλυθέναι λέγουσιν, &c. quæ verba non adhuc fuere intellecta. Certe paulò post ex Eusthatio Homeri interprete docebimus Venerem ideo ψιθυρὸν dictam fuisse, quod quæ illam precabantur mulieres, sibi adinuicem in aures insusurrarent, quibus susurris demonstrabant ita mysteria peragi debere cum silentio & veneratione. Alluserit forte ad hunc morem Eumathius, quem vulgo Eu-

sthatium vocant, lib. 1. de Amor. Υσμίνη καὶ Υσμινίας. Cum ita loquutus est. ὁ δέ γε Σωσθένης ἀριμὺ ἐς αὐδὼς, καὶ κινήσας τὴν κεφαλὴν, ἐκέλευε θύθὺς ἀφαρπάζειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ φησί. Διασίων κηρύσσει, ἐς καταπτυφήσομεν τὰ Διάσια, ὅλοι γὰρ ἐσμεν τῆς ἑορτῆς, ὅλοι τῆς πανηγύρεως, Ζεὺς ἐν τῇ τραπέζῃ, καὶ Διὸς Τράπεζα. ἔτι καὶ κήρυξ οὗτος διὸς, τῇ χερὶ με ἐνδεδικηκὼς, καὶ ὁ Κεφαλίδης ἐκεῖνος μοῦ ἐνδακνάμενος, πλήξῃ με σιγῇ τῇ χερὶ, τῷ ποδὶ δὲ πόδα προσπιθλίβει μου, ἐς σίγα φησί μοι τῷ ψιθυρίσματι. Cur enim ψιθυρίσματι? nisi dicamus allusisse eum ad morem illum in aurem insusurrandi, & silendi dum alicuius Dei mysteria peragebantur, præsertim Mercurij, Veneris, & Cupidinis Ψιθύρων? Vis audire Eusthat. de omnibus illis Diis? en tibi quid dicat ad Odyss. Υ. Ὅρα δ' ὡς οὐ μόνον πολυλογεῖν ἀνοίκειον γυναιξὶν, αἷς κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄθρους γέλως, καὶ ἡ ἀκόλουθος διαφθορὰ: χρὴ γὰρ ὡς τὰ πολλὰ ἡσύχως ἔχειν αὐτάς, διὸ καὶ ψιθύρου Ἀφροδίτης καὶ Παυσανίου ἱεροῦ τοῦ Ἀθηναίου, καὶ Ἔρωτος ὄν, οὗ καὶ Δημοσθένης φησὶ μέμνηται ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. Ἐκεῖνος δέ φασι ψίθυρος, ἀφ' ὃ καὶ διαχλοάσας αὐτῇ τοῦτο ὃ οὐκ λέγει, ὅσον ἐδήλου μὴ χρῆναι μυστηριάζεσθαι τὰ τοιαῦτα. ὅτι μὲν οὖν ἡ ἀπιστία δηλοῖ καὶ ὃ δεῖ εἰπεῖν ἀπέχειν ὃ παρὲς τὴν φωνὴν, ὧν μέρος καὶ τὰ θρασέα γελοιαστικά. Ait ex Pausania loquutum esse Demosthenem in oratione contra Neæram, de Venere, & Amore Susurrone, quod falsissimum est, meminit enim tantum Demosthenes in illa oratione Susurronis Mercurij, vt ex supra relatis apparet. In Pausaniæ vero verba ab Eusthatio laudata nondũ incidere potui. Quare num Pausaniæ vel Eusthatio μνημονικὸν hoc

ἁμάρτημα, vel potius hæc incogitantia, tribuenda sit, amplius quærendum censeo. Satis enim mihi iam fuerit si cum Sophocle,

Τὰ μὲν δίδακτα μυθήσω, τὰ δ' εὑρετὰ
Ζητῶ, τὰ δ' εἰκτὰ πῶς δοκεῖ ἡτισοῦμαι.

πάξ.

ATQVE hæc sunt quæ ad Harpocrationem animaduertenda iudicauimus. Plura & doctiora conferent eruditi, sed non meliori & candidiori literas iuuandi animo, imò nec breuiori tempore. Præstitimus in hunc auctorẽ quæ potuimus, & quæ per ætatem & tempus licuit obseruare, contulimus. Fauorem & beneuolentiam non denega quisquis hæc leges, si breui derelicta ab Harpocratione vocabula in vnum collecta desideres à nobis, & veterum rhetorum orationes latine versas, & notis illustratas, quas edemus procul dubio, si faxit Deus, vt qua felicitate & animi constantia hoc opus arduum absoluimus, eadem & maiori, eorum qui laboribus his nostris inuidebunt, potius quàm eos æmulabuntur, stultitiam & morositatem contemnere possimus.

Ἥλιον οὐδὲν, οὐδὲ μειοκώπεσιν
Ἐς', ἢ δυνάσθαι λοιδορούμενον φέρειν:
Ὁ λοιδορῶν γὰρ ἀνὴρ ὁ λοιδορούμενος
Μὴ παροινῇται, λοιδορεῖτ' ὁ λοιδορῶν.

FINIS.

Digitized by Google

INSERENDA DISSERTATIONI ET NOTIS.

PAG. 307. l. 23. Post δείσων αὐτῷ, adde, Harpocræ etiam Scholastico lib. 2. & Harpocræ Sophistæ lib. 3. epist. Isidor. Peluſiota ſcribit.

Pag. 318. l. 1. Legendum vt vt velis, repetitione non appoſuit Typographus.

Pag. 322. l. 16. Post vocem ſignificat, adde. Et optime Theodoreti interpres Sermone 3. *Huic Apim bouem ita dictum Aegyptij nutriunt, Soli vero Hircum, quem vocant Mendem.* Nec torquenda eſt vetus lectio, Μένδῳ enim recte legitur, non Μνδῳ ex manuſcript. Cod. quam lectionem temere & inconſultò tutare viſus eſt egregius ille vir qui menſæ Iſiacæ expoſitionem ante paucos annos nobis dedit.

Pag. 337. l. 10. Post vocem venari, adde. Græci cum notationes & origines verborum inquirunt, etyma rimari dicuntur. Latini proprium & proprietates verborum attendere, ideſt etymologias. Vnde Grammatici illi qui de proprietate Sermonum ſcripſerunt, vt Nonnius Marcellus & alij, nihil aliud voluerunt quàm etymologias verborum & veritates ac origines conſiderare. Apud illos hæc omnia eadem ſunt *origo, proprietas, intellectus, ſignificantia, ſignifi-*

Digitized by Google

significatio, interpretatio, proprium, proprietas, quæ vno verbo à Græcis Ετυμολογίαι dicuntur.

Pag. 373. l. 1. Post vocem indiget, adde, & Ἄρης τύραννος, vbi nulla hypothesis, sed prouerbium nudum affertur, & sexcentis aliis. Quod autem nos vocamus hypothesim, hoc Suidas proprie ἔργον appellat. In prouerbio enim quod hypothesi & facto indiget apud illum, hæc leguntur, αὐτὸ δείξει. παροιμία. ἐλλείπει δὲ ἔργον, vocc καλὸν ἄθλον. παροιμία, & multis huiusmodi.

Pag. 392. l. 23. Euripidis verba quæ corrupit & deturpauit Chalcographus, sic sunt integranda εἶθα πορφυρεὸν χαλκόσσοισιν εἰς εἶδμα παγὰς πεπάλαιται κόραι.

Pag. 8. l. 1. Post vocem Pytheas, adde, Philinus, deinde l. 2. post vocem ὀξυθύμια, & θωρικά, & Κοιρανίδαι.

Pag. 8. l. 19. Non Antigonus de Abari, sed Apollonius hist. 4.

Pag. 15. l. 27. Post vocem coniectura, adde. Imò potius legendum ἐν β Ἡρωελεγίων, idest in secundo Heroëlegiarum. Quæ enim in laudes & memoriam Heroüm, ac magnorum virorum Epigrammata, & alia Carmina componebant, Ἡρωελεγία ἐπιγράμματα vocabantur. Ita Plato laudatur ἐν Ἡρωελεγίῳ ἐπιγράμματι, quod composuerat pro Aristophane Comico. Thomas Magister in Synopsi vitæ Aristoph. & Hypothesi primi dramatis. ἀπορεῖται ὃ ἔστω Πλάτων ἐπῄνεσεν ἐν ἐπιγράμματι Ἡρωελεγίῳ.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λάβωσιν ὅστις οὐχὶ πείσεται
Ζητοῦσαι ψυχὴν δῶμα Αἰσχυλαίους.

Digitized by Google

Habes hic formam Heroelegiaci carminis. Porro & hoc doceo dum licet, Anaximandrū quidem ἐν Ηρωολογίᾳ laudari apud Athen. lib. 11. Dipnosoph. sed illic restituendum vel Ηρωελεγείᾳ, vel Ηρωελογίῳ. Nihil certius.

Pag. 16. l. 22. Post vocem distinximus adde. Sed quo loco παρὰ ῥόον Αἰσήπου legitur, reponendum Ἀσώπου. Nullus enim fluuius Æsepus. Imò Asopus vocari debet, vetus hic error est, & quem ferme omnes veterum libri retinuerunt, de confirmanda hac veritate non diutius laboro.

Pag. 25. l. 29. Post ἀλιλεσμένοι adde, inter parentheses (male excudit ἐλιλισμένοι Typographus.)

Pag. 44. l. 21. Post voces & aliis adde. Sed ne te hoc lateat, hinc interpretari debes illa Æschyli ex Agamemnone.

Καὶ μὴν ὁ χρησμὸς ἐκτέτ' ἐκ κεκλυμμάτων
Ἕρπει διδρακὼς νεογάμου νύμφης δίκην.

Plura non addo. Sciunt quid velim docti.

Pag. 61. l. 7. Post vocem Theomnestum, adde inter parentheses) χὴ Θεομνήστου enim legendum, male retinuit Typographus χὴ Θεόμνηστον.

Pag. 69. l. 9. Post vocem introduxerunt adde, extra ordinē scilicet, vt loquitur lex penultima. Cod. de libert. & eor. liber. & l. 7. D. de Senatusconsulto Sillaniano. Nam iure ordinario nulla patrono eo nomine aduersus libertum competebat actio. Paulo pòst l. 16. post vocem libertas adde. Iure extraordinario nempe, & post Imperatorū constitutiones.

Pag. 70. l. 15. Post vocē Patronatus, adde. Ex lege

Digitized by Google

Ælia Sentia in lautumias damnabantur, quod apparet ex Adriani sententia Græce relata apud Dositheum Magistrum his verbis, Δι' ὑπερολιδίαν αἰτουμένους τινὸς ἵνα ὃν ἴδιον ἀπολαβόντες ἀπολέσῃ, ὃν περὶ χείνης καλῶς ἐπέχου καζοφυλακίαν, καὶ νόμιμα Αἴλια Σέντια εἰς λιθοτομίας βέβληκε. Paulo post, l. antepenult. Post vocem significat, adde. Et ex l. si quis hac lege 3. D. qui & à quibus manumissi lib. non fi. in cuius §. penult. inepte addita sunt verba quædam Glossematica, quæ nec à Pandectis Florent, nec à Basilicis pro legitimis agnoscuntur, vt iampridem docuit summus iuris antistes Cuiacius.

Pag. 78. l. 17. Post vocem retinuerunt, adde. Licet hoc eodem loquendi genere aliquoties vtatur hic auctor, nam supra ad vocem ἀλογίαν, ita infit ἀλογίαν, ὃ μηδένα ἔχειν λόγον. Vnde colligitur nullam esse rationem cur potius διαφορᾶς hic in infinitiuo legatur, quam illo loco, vbi optime in accusatiuo ἀλογίαν legitur, qui tamen explicatur per infinitiuum, quemadmodum voce διαφορᾷ, rectum per infinitiuum. διαφορᾷ, ὃ διαφέρειν τινὶ αἰτίαν.

Pag. 91. l. 11. Post vocē teste, adde. Cuiusdam Aristionis meminit Antiphon, ὑπὲρ τοῦ περὶ τὸν χορηγὸν, cum ait, κατηγορήσω ἐμοῦ Λεισίου, καὶ Φιλίνου, καὶ Ἀμπελίνου. An de eodem Aristione loquatur non ausim affirmare.

Pag. 109. l. 10. Post vocem συνθήκας primam, adde. Siue ῥήτρας, nam ῥήτρας pro συνθήκαις, λόγοις, ὁμολογίαις, aut συγγράμμασι accipiūtur, vnde ῥητοφύλακες illi erant qui συγγράμματα custodiebant, l. 13. lege pro qui, quis.

Digitized by Google

Pag. 115. l. 25. Post vocem quæro, adde, Ammonius voce βωμὸς Neanthem etiam Cyzicenum laudat ὁ τείτῳ τῶν Κυζικηνῶν.

Pag. 116. l. 9. Pro enarrationis lege enarrationem.

Pag. 123. l. 25. Post vocem mihi, adde. Nisi dicamus de Melanippide Milesio loqui voluisse Harpocrationem. Ille enim apud Athen. lib. 14. ὁ Δαναΐστιν laudatur. Aristophanis etiam Comici Δαναΐδες in ἐχῖνος ab Harpocratione citantur.

Pag. 125. l. 1. Post vocem constabat, adde. Vnde intelligenda illa Comici in Concionant. Δαρεικοὺς ἀφανῆ πλοῦτον. Quod Daricos, numismata, & omne argentum in non apparenti substantia complecterentur veteres. Deinde l. 9. pro σκιᾶσι legendū σκιᾷ.

Pag. 171. l. 2. Corruptissime hactenus lectum fuit ὡς νώθης. Debuit esse ἰνώδης vt habet nostra editio & Suidas.

Pag. 177. l. 26. Post verba ex æquo pateat, à capite repone. Pag. 114. l. 1. 6. Non video energiam verborum Græcorum, nisi legas ἀντὶ τοῦ εἰς ἐκκλησίαν ἐπὶ χιλίοις: corrupte, vt ego quidem coniicio, omnes libri & manu exarati Codices ἐαὶ retinuere. Quod autem deinde subiungitur Athenis olim Epheborum ætatem per duos annos durasse à decimooctauo scilicet ad vigesimum, adeo verum est, vt tanto etiam tempore ἐφήβοι essent, quod quo pacto potuerit ignorare Harpocration, certe mirum videri debet. Sed tota lis illic dirimitur.

Pag. 179. l. 10. Post vocem παζεύχους. Hæc adde à capite, pag. 115. l. 19. 20. vt Græci dicunt βαπτίζομαι

Digitized by Google

δότω τιν. *Do alicui epistolam quam reddat alteri.* Sic Latinis est simile verbum *Attribuere*, vt patet ex Varrone lib. 1. de lingua Latina in fine, & Liuio lib. 1.

Pag. 180. l. 2. Lege καταπόρως pro κτ' κίρως, & deinde l. 5. expunge vocem amoribus, quam bis ineptus Typographus repetiit.

Pag. 183. l. penult. Post vocem ἀποσίδης, adde, & Ζθυγλάς.

Pag. 193. l. 1. Similes sexcentos errores deprehendas in veterum auctorum monumẽtis, vt apud Scylacem Caryandensem ἐν ᾧ ἔπλω in Νασαμῶνες sub finem. ὃ δ' βάθος τῆς Συρτίδος ἔσω τῶν Εσπερίδων, πρὸς τοὺς Φιλαίνων Βωμοὺς, εἰς ὃν μυχὸν τὸ κόλπου, &c. Hodie peruerse legitur πρὸς τοὺς Φιλαίνω Κωμους, vt hic Ammonij πρὸς Κωμῶν libri, pro πρὸς βωμῶν. De fratrum Philænorum Aris, agit illic Scylax, de quibus consulendus Sallustius in bello Iugurthino.

Pag. 201. l. 25. Post voces οἱ Κφοι restitue à capite. Pag. 167. l. 17. Scripseram in margine libri mei ἰσόπωδις, sed imperitus Typographus veterem errorem retinere maluit, & excudere ἰνόπωδις, quomodo aliæ editiones habuere. Quid autem sint Κελέοντες erudite hic docet Harpocratiõ. Docuere etiam Suidas, Hesychius, & multi alij veterum Grammaticorum, vt plane mirari, & stupere subeat, quo pacto doctissimus Xylander apud Antoninũ Liberalem metamorph. decima, hæc non intellexerit τοὺς ἐκ τῶν Κελέοντων ἐρρύη τέκταρ αὐτῷ καὶ γάλα. Et vocem hanc κελέοντες ignotam sibi esse professus fuerit in notis, cũ tamen hanc nullus veterum Lexicographorum omiserit.

Digitized by Google

Pag. 238. l. 28. Lege Hermogeniano.

Pag. 240. l. 12. Post vocem mutatur, adde, à capite. Pag. 234. l. 2. Non habebant hæc veteres editiones καὶ περὶ τῶν Ζθύγους, quæ nos dedimus de nouo ex Cod. Fed. Morelli.

Pag. 247. l. 19. Post vocem liquet, adde. Nec vtrum etiam Artemon ille qui apud Athen. lib. 14. laudatur ὁ τῶν περὶ Διονυσιακῶν ὑπομνήματος, quid simile habeat, multo minus an Artemo alius, de quo Demetrius Phalereus in lib. de *Interpretatione*, qui epistolas Aristotelis in vnum collegerat, conferri possit cum istis. Tu vide fragmenta Aristotel. quæ in fine operum eiusdem leguntur.

Pag. 265. l. vlt. Correxeramus nos Θεσῆϊ in margine libri nostri, sed cæcus & lumine & iudicio Typographus, si non vt priores editiones errauit in nomine Thestij, saltem pro eo Thyestem nobis hic intrusit omnino extra rem. Nam de Stephanephoro loquitur hic Harpocration qui fuit vnus ex Herculis filiis, quos ex filiabus Thestij, Erichthei secundum quosdam, at secundum alios Teuthrantis filij, numero quinquaginta, totidem numero sustulit. De his diligenter egit Diod. Sicul. lib. 5.

Pag. 267. l. 6. Adde, vel melius lege, πάμπολυ πτυφὼς ἐκ δ' ἐλήγεται φρενῶν. Et hæc sufficient.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν διόντων μηδὲ ἕν
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς·
Τὸν δ' εἰ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶ μακρόν,
Μηδ' ἂν σφόδρα εἴπῃ πολλὰ καὶ πολλῶ χρόνῳ.

Digitized by Google

Auctores,

QVI IN DISSERTATIONE ET *Notis emendantur ac illustrantur.*

A.

Achil. Tatius, supplet. & correct. pag. 72. 73. 237
Adrianus Turnebus.
Ælianus notat. & enarrat. 153.
Æmil. Probus.
Æschines Rhetor correctus, 169.
Æschylus.
Alciphron emendatus. 44
Ammonius Grammaticus correctus. 196. 204
Ammianus Marcellinus.
Andræas Schottus notatus, 188
Andocides orator.
Antigonus.
Antoninus Liberalis explicatus in inserend.
Antiphon orator.
Apollonij Argonaut.
Apollonij Mirabil.
Apollodorus
Apostolius manuscript. * 148 149.
Apuleius.
Appianus.
Aristænetus emendatus. 386
Aristoteles notatus. 242
Aristophanes explicatus in inserend.
Aristides.
Artemidorus.
Athenæus emendatus. 163. & in inserend.
Athenagoras.
Ausonius.
Aulus Gellius emendatus. 215
Auctores de limitibus Agrorum. 149.

B.

Basilicorum Auctores. 172
Bonauentura Vulcanius notatus. 273

C.

Cassianus Geopon. auctor.
Cælius Rhodiginus.
Cicero emendatus 217
Chronicō Constantinopol. manuscriptum. *
Clemens Alexandrinus
Codex Iustiniani.
Codex Hermogen.
Concilium Nicænum. 308
Cornelius Tacitus.
Coprogenius Μαΐσωρ.
Curopalates.

D.

Dalecampius notatus 204 & aliis locis.

Digitized by Google

Demosthenes emendatus 260. 261.
Digesta Iuris Ciuil. multis locis.
Dionys. Halicarnass.
Dionys. Periegetes.
Dion Chrysostomus.
Dion Cassius.
Diodorus Siculus.
Didymus Grammaticus
D. Ambrosius.
D. Hieronymus.
Dinarchus orator.
Diogenes Laertius.
Dositheus Magister.

E.

Erotiani Lexicon correctum 203.
Eusthatius in Homer. & in Dionysium de situ orbis.
Eumathius, siue Eusthatius de Amorib. Hysmeni & Hysmen. manuscript. *
Euripides.
Eusebius defensus. 194
Epigrammat. Auctores.

F.

Florens Christianus notatus. 13. 254.
Fulgent. Planciad. 394
Festus.

G.

Galeni Glossæ.
Glossarium correctum. 269
Glossæ Herodoti.
Guilelmus Canterus.
Geoponica.
Gregor. Thaumaturgus.

H.

Harpocration notatus multis locis, correctus singulis paginis.
Hesychius emendatus, 185. 394 274. & multis aliis locis.
Herodotus emendatus. 144. 230 231.
Heraclides.
Himerius Sophista.
Homerus & eius interpres.
Hyperides orator.

I.

Iauolenus Iurisconsultus.
Iacobus Cuiacius notatus. 126
Institutiones Iustiniani.
Iosephus Scaliger notatus. 155 154. 393. 394. 395. 396. & laudatus multis locis.
Isaacus Casaubonus notatus. 36. infinitis locis laudatus.
Isocrates orator emendatus. 256
Isæus orator.
Isidorus Pelusiota.
Iulius Capitolinus.
Iul. Firmic. Maternus.
Iuuenalis explicatus. 207
Iustinus.

L.

Lambertus Hortensius.
Lambinus.
Lexicon manuscriptum * 216 267.
Leopardus.
Lilius Gregor. Gyraldus.
Libanius.
Luctatius Placiad.
Lycurgus orator.
Lysias orator correctus 152. 257 258.

Digitized by Google

M.

Macho Comicus.
Macrobius.
Malchus.
Manilius.
Martianus Iurisconsultus explicatus. 195. 196
Marcianus Heracleota emendat. 230
Martialis.
Menander Comicus.

O.

Ovidius illustratus 156
Oratores Græci singulis paginis.

P.

Palæphatus.
Parthenius.
Paulus Apostolus explicatus. 348.
Pausanias.
Palladius, siue Æmilianus.
Petrus Victorius.
Philostratus emendatus & explicatus, & defensus. 386. 387 388. & aliis.
Philochorus explicatus 243
Phrynichus.
Phurnutus.
Phocylides vetus.
Photius.
Plato Philosophus.
Plato Comicus.
Plautus.
Plinius vterque.
Plutarchus Chæronēsis insigniter emendatus. 281
Plutarchus de fluminibus emēdatus. 224. illustratus aliis locis.
Pollux explicatus multis locis.
Polybius.
Politianus reprehensus. 36
Porphyrius emendatus. 269
Priscianus emendatus. 271
Propertius.

Q.

Quintilianus.

S.

Sallustius.
Sauaro notatus. 215
Schol. Apollon. Rhod. emendatus. 13
Schol. Aristophan. emendat. 14
Schol. Æschyli.
Schol. Euripidis.
Schol. Sophoclis.
Schol. Pindari correctus. 13
Schol. Theocriti.
Schol. Thucyd. notatus 389 390.
Schol. epigrammat.
Scylax Cariand. emendatus. 230 231. & in inserend.
Sextus Empiricus manuscript. *
Seneca.
Seruius.
Sidonius Apollinaris.
Silius Italicus.
Solinus.
Sophoclis fabularum auctus numerus 186
Statius.
Stephanus de vrbibus correctus. 186. & aliis.
Strabo.

Digitized by Google

Suetonius.
Suidas correctus multis locis.
Sulpitius Seuerus.
Synesius.

T.

TErtullianus.
Theodoretus.
Theophrastus.
Theo Sophista.
Thomas Magister explicatus in inserend.
Thucydides.

V.

VArro.
Valerius Probus.
Valerius Maximus.
Valerius Flaccus explicatus. 36
Vitruuius.
Virgilius.
Vlpianus Rhetor emendatus. 11
notatus. 260
Vlpianus Iurisconsultus.
Vuolfius notatus. 30.190

X.

XEnophon.
Xylander notatus. 285.

Z.

ZEnobius.

FINIS.

Digitized by Google

LECTORI B. S.

Graues quotquot occurrere in hac editione errores, abterſi ſunt (B. Lector) tum in notis, tum in his quæ ad notas acceſſerunt. Tu pro tua benignitate Typographis iſtos condona.

PAG. 2. v. 2. χρησμώτερον. p. 7. l. 8. immaturas. l. 11. αὐτοχειδίως. p. 5. l. 5. παιδιεραστὴς φησι. p. 6. l. 20. Αἰγυπτικῷ. p. 10. l. 4. ἱρῶον. l. 10. deme virgulam ante πτλεγμάτα. p. 13. l. 9. τῷ. l. 20. κήρυξ. p. 14. l. 22. ἀλλεσφίλλων. p. 15. l. 14. εἰ γνήσιος. p. 16. l. 6. poſt Αλέξανδρον repone virgulam. p. 17. l. 3. Κερκύονος. p. 19. l. 10. εἰ γνήσιος. l. 18. ἦ. p. 20. l. 9. tolle punctum poſt vocem Λιμναίων, & adhibe virgulam poſt φόβου. l. vlt. adhibe punctum poſt κληρονόμοι. p. 28. l. 8. συναγωγῆς. l. 14. punctum adhibe ante Δημοδίκης. p. 30. l. 3. ἤτοι. p. 33. l. 6. poſt χώρας adhibēda virgula. p. 37. l. 13. συγγεαφίων. p. 40. l. 12. 13. ὑπηχάφωνται. l. penult. ἀπεφασίσε. p. 42. l. 17. Αντιφῶν. p. 48. l. 7. ἤρχοντο. 14. Θεόπ. p. 52. l. 22. αὐόπτατον. p. 54. l. 19. ἔπαξιν. p. 56. l. 2. παιδιεραστὴς. l. 20. Τεφρωνίῳ. p. 57. l. 2. Λεωκράτης. p. 65. l. 5. ſcriberent alij πίς ὅτι. p. 66. l. 12. νεώτερος. p. 68. l. 17. παραπλύμματα. p. 69. l. 18. ὄνομα κύριον. l. 19. ἐπιεικὰ πε. p. 70. l. 1. ἀκαδῶδής π. p. 72. l. 3. εὐρυχωρίᾳ. p. 75. l. 8. κοινὰ. p. 75. l. 6. πολιτείᾳ p. 85. l. 21. dele punctum poſt vocem ἄρχοντος, & repone virgulam. p. 87. l. 4. φρύγανον. p. 90. l. 19. διαδικασίᾳ. p. 91. l. 10. τῷ. l. 19. αὖ πε. p. 92. l. 12. εἰ. p. 108. l. 8. τῇ. p. 122. l. 3. ῥητῷ. p. 126. l. 9. εἰ. p. 132. l. 9. ἱερουργίας. p. 137. l. 18. Θεόπομπος. p. 148. l. 5. Ποσειδώπος. p. 150. l. 17. Φιλιππικῶν. p. 151. l. 17. διαδικασία. l. 21. διυτέρα. p. 152. l. 9. ὀχυρώρα. p. 161. l. 7. ἡ. p. 168. l. 11. ἐπιταφίους. l. 18. εἶδός π. p. 169. l. 13. ὦπτερ. l. 19. Ταρίχοις. p. 170. l. 6. παιδιεραστής πνες. l. 7. βαμματικὸν σῦμμα habet Suidas. l. 11. Κῆπος. p. 172. l. 6. Κίῤῥα. l. 17. Ita concipe epigraphem huius orationis συνηγορία Αἰσχίνου κατ' Δινίου. Vt in voce Πινάκια & Φρυκτωρῶν. p. 175. l. 13. οὗτος. l. 19. ἐπιμωτέρους. p. 166. l. Κολυπλεὺς. l. 9. ἕτερος. l. 17. Ατθίδος. p. 180. l. 16. κύκλῳ. l. 20. κύκλῳ. p. 180. l. 19. muta ἐνδεδυκότα in ἐνδεδυκότα, alludit enim hic Menander ad morem illum nudandorum in emptionibus corporum, de quo Lucianus Βίων πρᾶσει. Seneca controuerſiar. lib. 1. & Suetonius in Auguſto. p. 181. l. 3. Κερκωνιδῶν. p. 183. l. 15. Λυσιστράτης. p. 184. l. 12. ἱστίας. p. 186. l. 8. ὅτε πε. l. 9. ἢ. l. 17. ἀπολογία. p. 190. l. 14. πολιτείᾳ. l. 19. ῥητόρων. p. 192. l. 4. Λακεδαιμονίων. p. 195. διώκαται. p. 198. l. 18. Αθώνησιν ὅτι. p. 203. Λέξικον. aliquando operæ peccarunt, & Λέγκον excudit male Typographus. p. 207. l. 4. πόλις ὅτι. p. 212. l. 18. ὁ. p. 220. l. 3.

Digitized by Google

ἐρρωδεῖν. p. 222. l. 1. νόμος ὅτι. p. 222. l. 12. πρὸς Φίλιππον, Typographus veteres editiones secutus est. p. 225. l. 8. εἶναί φησι. p. 227. l. 8. δῆλόν ὅτιν. p. 230. l. 4. ὅσῳ ὅτιν. p. 233. l. 21. πάντας. p. 237. l. 14. ὅτιν. p. 242. l. 10. κύκλῳ. l. 18. τὰ, p. 243. l. 14. κύκλῳ. p. 245. l. 7. ἐωνημένοις. p. 247. l. 14. Πτελινδίᾳ. p. 248. l. 7. ἀλιῤῥόδιοι. p. 252. l. 3. πολιτεία. p. 259. l. 15. Ἀθλώνσιν. p. 261. πόλις ὅτι, p. 262. l. 12. πωλῶσί τι. l. 15. ὅσῳ ὅτι. l. 19. πυλῶσί τι. p. 262. l. 15. Suidas habet φρυᾶν: ego legerem φρυγῶν. cum Hesych. p. 265. l. 14. ὅτε ὅτιν. p. 271. l. 18. ἄλλοι. l. 21. ὑπηρετικὸς. p. 272. l. 2. ἡρῷον. p. 273. l. 2. ἡρῷον. p. 276. l. 9. αὖτις. p. 280. l. 4. ὡς ὅτιν. p. 281. l. 12. κρείττω. p. 286. l. 18. ἴσως. p. 292. l. 17. Κίρωνος. p. 293. l. 9. Φηγούσιον. l. vlt. καθά φασιν. p. 296. l. 17. ἑορτὴν. p. 298. l. 9. φρυγανώδη. l. 21. Κίρωνος.

IN DISSERTATIONE.

PAG. 309. l. 23. βύβλῳ p. 319. l. 25. οἶνος p. 216. l. 19. forensi. p. 311. l. 17. πίνακι. p. 340. l. 13. δήμοις. p. 392. l. 23. σαλάσσουσιν. p. 393. l. 16. vacat. p. 394. l. 16. ὁός. p. 395. l. 2. κεκαπνυσμένος. p. 396. l. 19. obseruauimus. p. 398. l. 4. οὐσιώδη.

IN NOTIS.

PAG. 8. l. 19. Apollonius p. 9. l. 24. εὐδοκιμωτάτους p. 14. l. 4. Αγυιεῦ. p. 75. l. 21. cepisset. p. 125. l. 8. σείνη. p. 216. l. 9. enarrationem. p. 120. l. 2. multa. p. 138. l. 26. oppressis. p. 139. l. 19. κομήτης. p. 156. l. 26. Sinonis. p. 165. l. 15. l. 15. Ilæo. p. 180. l. 2. κρατικόρως. l. 5. dele vocem amoribus quæ bis repetita est. p. 188. l. penult. hæc. p. 214. l. 12. ὅτιν. l. 18. ὦ. p. 221. l. 13. termitibus. p. 224. l. 27. hæc. p. 225. l. 24. pentaëteridos. p. 249. l. 14. ἐλευθείαν. p. 252. l. 25. hæc p. 256. l. penult. Xenophon. p. 269. l. 24. ἐπιτείους. l. vlt. hoc. p. 270. l. 6. Chrestomath. p. 272. l. 14. tribules. 20. Phrynondæ. p. 267. l. 28. πραχθλίαις. 278. l. 29. potui.

Similia, si forte occurrant, quisquis hæc leges, corrige, & interpunctiones quæ sæpius adhibitæ non sunt, repone: molestus & improbus labor est istis inhærere, nec decet de maioribus cogitantem hasce tricas & nugas curare.

Digitized by Google

· Apollonij Scholiastæ 325 N. 66.
· Varinus Phavorinus Camers 375
· Critica emendatio, 377.
· Tiberiani e-Scaevola styli 302. 303. Cujacius, ib.
· Antiochi e Philostrato emendati 306
· Epistolæ 322
· Eclogæ, Chrestomathiæ, ἀνθηραὶ, Eclogarij N. 6.
· Oratores olim quidam, dicendi genera parata habebant, qb. uti possent, cum tempus dicendi veniebat, N. 5.
· Vincula ἐμπεπτοι 33 N.
· Χαρίζεσθαι porrigere 48. πρόϊξ, φρονὴ 72.
· Libertinum Petronius ingrati in seruitutem reuocati 68. 69 &c.
· ἐκ φαντὸς ἐχ φαντὸς οὐσίας. 124. 125.
· Corpora, σώματα. x Semi, 125. δόσις 167
· Iosias Mercerus 166.

Digitized by Google

· Loca Pauli 1 Cor. 14 γλῶσσῃ λαλῶν ff 346
· Papias Vocabulista 355.
· Anfileubi Gothi Glossarium. ibid.
· Hesychius explicat vocabula, Graeca, Hebraea, Chaldaea, Barbara ff. 356 371
· Etymologici M. author 25 aut 30. diuersarum nationū vocabula explicat, 360.
· Suidas integrum opus Julij Sophistae descripsit 362 · Att. 113. 114.
· Apulei Florida. N. S.
· Confessio 109
· Literae Graecae è Phaenicia orinndae, 116.
· αὐλαλήκυθος 120 · ἐνθήκη · 126. 127 ἀφορμή. iv.
· ἀυροδικεῖν, αὐτοραχεῖν, ἀνάγειν, βεβαιώσεως δίκη 122. 134. θωρᾶ, 139
· Astronom. κατὰ φύσιν quatuor qualitates, Κομήτης, Δοκίας, Παγωνίας, Bo:
· Cainani χειροτονίαι 143.
· Tribus Atticensium, 144. 145.
· Clepsydra, ἀναλήμματα 163. 164
· Ostracismus. 194
· Annus Atticus 145. eius origo 146
· ἐπὶ τῷ Μανδροβόλου Proverb. 147.
· Ἴσως ἔσονται τινὲς ingenio e-monib. ἀνάγκαιο consp rare. 237.
· Aera pro numero, ara Hispanica, pro Hispanorum ratione numerandi. 210.
· λογιστικὴ, λογισμός, ἀπολογίσεις 210.
· Συναγωγὴ legis Atticae Manuscr. 220. 229. 235. 242 268

Digitized by Google

Natalis Comes, 313
Alex. ab Alexandro ib.
Jo. Scal. ib. N. 51. 164
Setsus Calvisius ib.
Jos. Casaubonus 315. N. 51. 64. 67.
Grammatica. 332.
De Etymologia 336 &c.
Euripides in propriorum nom. Etymologiis traditionis promus 340. & Aeschylus ib.
Suida Etymologicon nscr. 340.
Etymologicon 341.
de Voce Suidae, 373. 374. ejus Lexicon ib.
Jos. Scaligeri Chronicon Eusebij N. 4.
Petrons adversus libertos deficientes
Lectiones inedita Phil. Jac. Maussaci 73. 93. 116. 119. 139-161 ejus in Rhetoren
Jo. Meursius 92. 104.
Typographorum avaritia 92
Agri & possessiones & domicilia, si
quari solebant a creditorib. 104
ex gratiae Atticas; q vetabat ni foro mercari; 105
Contra magistellos quosdam, & m
doctos. 315.
Critici quidam spurii taxantur 317
λιχνοφόεγς 310. 319
λεπτολογία. 333.
Wowerij notatur, 334. 336. 346. 348. 350. 352. 355.
Euripidis Etymologiis traditionis promus 340. & Aeschylus ib.
Hesychius Christianus. 343
προπίνειν. 250. 251
ἀρεσκοπώλης quodammodo N. 39
253
ἀποστατίου δίκη competebat, 60.
Phil. Jac. Maussaci 73. 93. 116. 119. 139-161 ejus in Rhetoren
ἀρχαίως antiquafide, simplices, duplices 97.
59. Σκύθαι Seeni 210
rutata reip. offerre possunt, magni donant
mib. absolvunt crimib. qb. erant
45.
pellib. Damarū erant cinchi, 224

HARVARD COLLEGE LIBRARY
I promise to pay the following-named
It is understood that a failure to return the book
and to charges if sent for by messenger.
ONE TITLE ONLY
Shelf-mark Ann 2109.11.3
Title Bo...
B.

Digitized by Google

Locq Pauli 1 Cor. 14 γλῶσσῃ λαλῶν ꝙ 346
Papias Vocabulista, 355.
Anfileubi Gothi Glossarium. ibid.
Hesychius explicat vocabula, Graeca, Hebraea, Chaldaea, Barbara &c. 356 371
Etymologici M. author 25 aut 30. diuersarum nationū vocabula explicat, 360.
Suidas magnum opus Julij Sophistae descripsit 362 : Att. Gr. 113. 114.
Apuleij Florida. N. S.
Confessio 109
Literae Graecae è Phaenicia orinndae, 116.
αὐτόλιχνος 120 : Enthesca. 126. 127 ἀφορμή. iv.
αὐτοδιδάκτου, αὐτομαθεῖν, ἀναλύειν, βεβαιώσεως διδαχή 122. 134. Bapos, 139
Astronom. κατὰ φύσιν quatuor qualitates, Καιρικῆς, Δοκίας, Πωλωνίας, Βο.
Carinari χειροτέχνας 143.
Tribus Athenienſium, 144. 145.
Clepsydra, ἀναλήμματα 163. 164
Ostracismus. 194
Annus Atticus 145. ejus origo 146
ἐπὶ τῷ Μανδροβόλου Proverb. 147.
Ἴσα ἴσοις νικᾶν ingenio e moribus Siciliae conſtare. 197.
Acta pro numero, ara Hiſpanica, pro Hiſpanorum ratione numerandi. 210.
λογιστικὴ, λογιστὴς, ἀπολογίσεις 210.
Συναγωγὴ λέξεων Atticarum Bauſſaci 220. 229. 235. 242 268

Digitized by Google

Natalis Comes, 313
Alex. ab Alexandro ib.
Jo. Scal. ib. N. 51. 164
Contra magistellos quosdam, et m... doctos. 315.
Critici quidam spurii taxantur 3...
Setus Calvisius ib.
JJ. Casaubonus 315. N. 51 64. 55
λιτὸς φοῖνιξ, λιτὸς φοῖνιξ 318. 319
λιτὸς ἄρτος, λιτὸς ἄρτος. 333.
Grammatica. 332. Women's notatur, 334. 336. 346. 348. 350. 352. 355.
de Etymologia 336 &c.
Euripides in propriorum nomin. Etymologiis traditis pronus 340. et Aeschylus ib.
Suida Etymologicon nscr. 340. Hesychius Christianus. 343
Etymologicon 341.
de Voce Suidae, 373. 374. ejus Lexicon ib.
Jos. Scaligeri Chronicon Eusebii N. 4. 253
Petronius adversus libertos deficientes ἀποστασίου δίκη competebat, 60
Lectiones inedita Phil. Jac. Maussaci 73. 93. 116. 119. 139-163 ejus in Rhetoren orationum
Jo. Meursius 92. 104.
Typographorum avaritia, 92
Agri et possessiones et domicilia, si rem alienam essent obstricta, legis sui quam. solebant a creditoribus. 104
Lex erat inter Atticas, quae vetabat in foro mentiri, 105
Ἀγυρόμοι 106. 107
Litterae Atticae, 116.
Venetorum praedonum, qui fortiorum capita amputata reip. offerre possunt, magnum donum ad... genti cupidi, in libertatem assumunt, omnibus absolutis crimin. quibus erant noxii et ob... noxii. 179
Lambini Hortensii Comment. ad Lucanum. 215.
Bacchi sacrificia celebrantes nebridibus. v. pellibus. damatum erant cinctis, 224
Ἐν Ἀθήναις et ἐν Ἀθήναις, 270
Mercurius Suffuscus 276. 277
Scenici publici privati } 159. Scenici 210

Digitized by Google

Digitized by Google